Dịch giả: Trang Anh
Làm ebook: Dâu Lê
www.dtv-ebook.com

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

thi định nhu

1

trang anh dịch

Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên

Tập 1

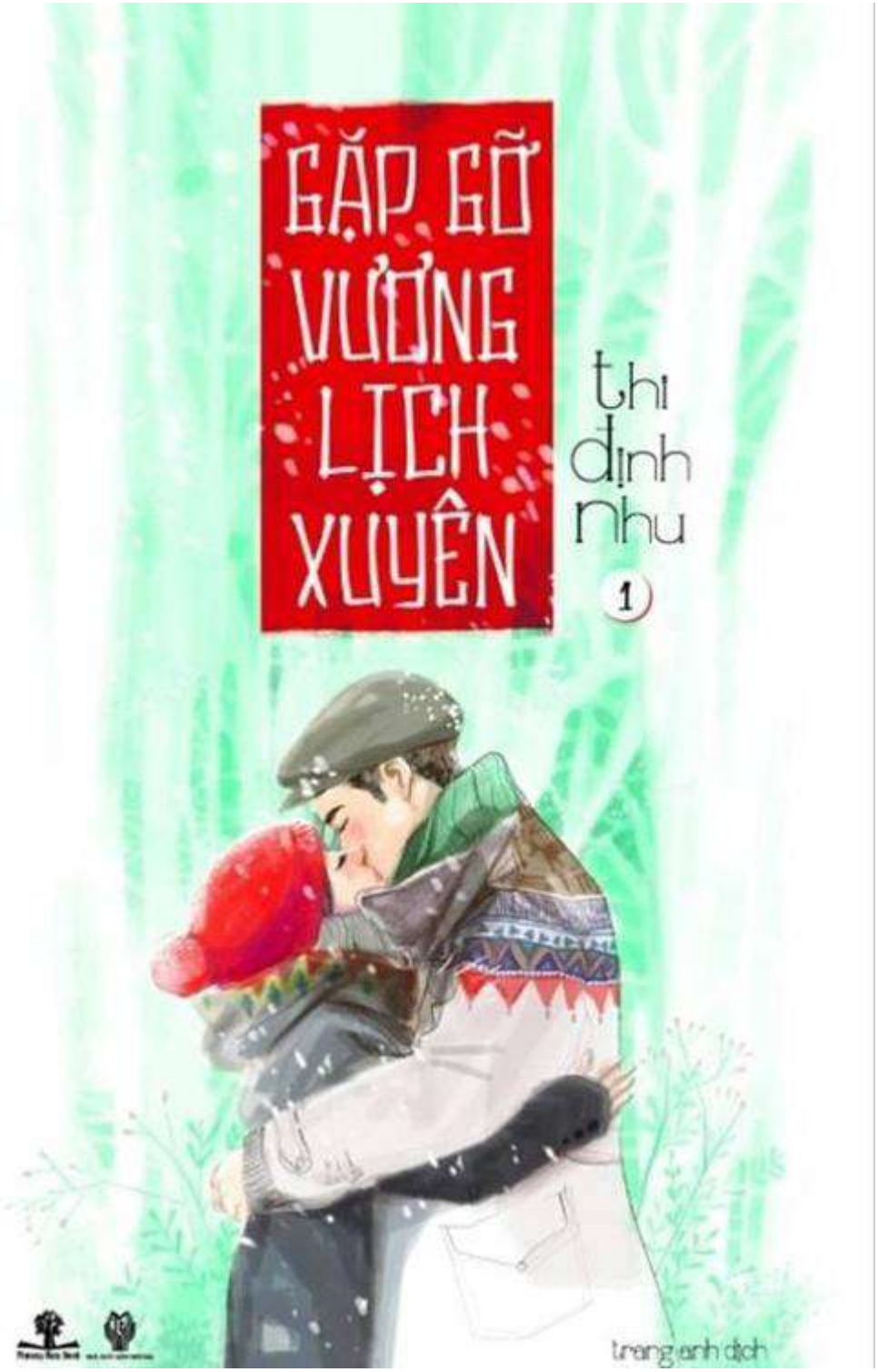

Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên (Tập 1)

Tác giả: Thi Định Nhu

Dịch giả: Trang Anh

Kích thước: 16 x 24cm

Số trang: 437

Ngày xuất bản: 01/01/2014

Giá bìa: 140.000 ₫

Công ty phát hành: Phương Nam

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: nekomama

Type

lyn4101: 1-8
sagelc91: 9-15
lazzy: 16-22
top_dragon: 23-29
blueskie98: 30-35

Beta: namlun

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn : luv-ebook.com

Ebook: http://www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

Tình yêu như sợi tơ, mong manh nhưng chặt không đứt, bứt không lìa…

Đôi lúc, vì quá yêu, nên mới phải chia xa. Vì quá quan tâm, nên phải từ bỏ. Mùa thu Bắc Kinh sáu năm trước, chàng kiến trúc Hoa kiều đẹp như người mẫu nam bước ra từ quảng cáo nước hoa CK, gặp gỡ và yêu say đắm cô sinh viên tỉnh lẻ Tạ Tiểu Thu. Chàng tài năng, nho nhã, lịch thiệp. Nàng thông minh, kiên cường, mạnh mẽ. Nhưng số phận lại thích trêu đùa con người ta một cách tàn nhẫn. Căn bệnh quái ác của Lịch Xuyên trở lại lần nữa và trở thành dòng sông ngân chia lìa đôi tình nhân. Vương Lịch Xuyên, vì quá yêu Tạ Tiểu Thu nên phải chia tay nàng, vì "anh không có năm năm để cho em". Tiểu Thu, ngược lại, vì quá yêu Lịch Xuyên nên lỡ làng mười năm tuổi xuân tươi đẹp của người con gái…

Tuy nhiên, khi ta yêu đủ sâu thì tình yêu ấy, tuy mong manh như sợi tơ nhưng thực sự chặt không đứt, bứt không lìa. Cuối cùng thì tình yêu kiên cường và duy mĩ đã đưa Lịch Xuyên và Tiểu Thu đến bến bờ hạnh phúc. Thiết nghĩ, trong đời này, nếu có một lần yêu và được yêu nhiều như thế, ta thực còn ước mong gì hơn.

"Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên" kể về tình yêu giữa một cô gái non dại và một người đàn ông trưởng thành bất hạnh. Anh ta bị mất 1 chân và mang trong mình căn bệnh nan y.

Lịch Xuyên dường như là nhân vật nam chính đẹp nhất trong ngôn tình Trung Quốc. Anh ấy không mang vẻ thiên tài khôn ranh như Tiêu Nại, không đẹp "rùng rợn" như các vị soái ca cổ đại ngôn tình nhưng có một sự thủy chung, một tình yêu nồng nàn mãnh liệt như chàng Romeo qua ngòi bút William Shakespeare. Anh ấy có thể chết vì người con gái anh ta yêu (điều này nhiều người làm được) nhưng cái đáng phục ở đây là anh ấy đã sống vì người anh ấy yêu.

Câu truyện mang màu sắc hiện thực rất lớn, nhưng không vì thế mà thành thô thiển, mất đi sức lãng mạn. Mình khâm phục lối viết của Huyền Ẩn. Tác giả này như nắm được

nguyên lý "Tảng băng trôi" của Hemingway. Không bao giờ kể rằng Lịch Xuyên giàu, nhưng người đọc phải sửng sờ vì anh ta quá giàu. Không bao giờ nói anh tài giỏi, nhưng bạn tự nhiên hiểu, Lịch Xuyên không phải người tầm thường.

Lịch Xuyên cụt mất một chân nhưng người đọc không cảm thấy anh ấy tàn tật mà là một sự khâm phục lý trí bền vững, lòng tự trọng không muốn nhận sự thương hại từ ai. Lịch Xuyên quả thật nồng đượm hơi thở, bàn lĩnh đàn ông…

Về Tiểu Thu, nhân vật nữ chính, một thiếu nữ mới lớn, sự trưởng thành trong tâm hồn, nhận thức khi cô bước vào yêu. Tình yêu của họ đẹp, luôn hy sinh cho nhau. Nhiều đoạn người đọc sẽ phải vừa đọc vừa ôm ngực vì trạng thái "ép tim".

Trong tác phẩm này, yếu tố ai hơn ai không chiếm ưu thế. Thông thường, ngôn tình bạn đọc sẽ có kiểu: nam chính hoàn hảo, bá đạo, một tay thâu tóm bầu trời. Nữ chính mềm mại, yếu ớt, chỉ có thể dựa vào tình yêu của người kia chở che. Trong truyện này, cả 2 nhân vật đều vô cùng mạnh mẽ, họ tạo ra khoảng trời riêng cho mình, sự nghiệp riêng cho mình. Tình yêu đến rất bình đẳng. Ai cũng có cái yếu đuối. Không phải chỉ người phụ nữ mới khóc. Ở gần cuối truyện, giữa đêm khuya, nhớ lại những gì vừa trải qua, Lịch Xuyên đã gục vào lòng cô gái anh yêu mà khóc, bảo là: "Xin lỗi, anh đã khiến em chậm trễ quá nhiều!"

"Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên" là một truyện rất đáng đọc. Phù hợp với ai có trái tim ướt át, tâm hồn tinh tế, hướng nội!

Nguồn ebook: http://luv-ebook.com/

Gặp Gỡ Vương Lịch Xuyên còn có một tên khác là Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên. Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên kể lại tình yêu lãng mạn, nồng thắm kéo dài suốt 10 năm với nhiều trắc trở của hai nhận vật chính là Vương Lịch Xuyên và Tạ Tiểu Thu.

Ở tuổi 17, Tiểu Thu, một cô gái tỉnh lẻ, nhà nghèo một mình đến Bắc Kinh xa xôi học đại học. Để có tiền đóng học phí và trang trải chi phí sinh hoạt, cô phải vừa học vừa làm thêm

tại một quán café Starbuck ở khu ngoại thành Bắc Kinh. Tại đây, cô gặp gỡ và yêu chàng kiến trúc sư Hoa kiều tài năng nhưng bị tàn tật là Vương Lịch Xuyên. Tuy nhiên, khi tình yêu đang độ rực rỡ, thì đột nhiên Lịch Xuyên vô cớ chia tay và về nước (Thụy Sĩ), để lại Tiểu Thu chìm đắm trong đau buồn và nghi hoặc.

6 năm sau, Tiểu Thu tốt nghiệp đại học và vào làm việc tại tập đoàn kiến trúc CPJ của Thụy Sĩ. Tại đây, cô đã gặp lại Lịch Xuyên và dần dần phát hiện ra, anh rời xa cô vì anh mang căn bệnh ung thư ác tính và không muốn cô phải sống một cuộc sống thấp thỏm lo âu vì người mình yêu có thể sẽ chết bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, cũng chính lúc này, bệnh tình của Lịch Xuyên trở nên nguy ngập, anh kiên quyết phải rời xa Tiểu Thu, để cô quên anh và tìm được hạnh phúc khác.

Tiểu Thu hứa với anh là cô sẽ "move on" với một điều kiện là anh phải tiếp tục chiến đấu với căn bệnh ung thư và phải sống. 3 năm sau, sau khi ghép tủy, bệnh của Lịch Xuyên chuyển biến tốt hơn.

Lo lắng cho Tiểu Thu, anh trở về thăm cô và từ đó, hai người không bao giờ xa nhau nữa.

Những chương đầu tiên của tác phẩm Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên được Thi Định Nhu (bút danh Huyền Ẩn, người Trung Quốc, hiện đang sinh sống tại Canada) đăng trên website văn học mạng lớn nhất Trung Quốc (mạng Tấn Giang) từ tháng 11/2008. Tác phẩm lập tức thu hút sự quan tâm của số lượng lớn người đọc online (hơn 1,3 triệu lượt người trong vòng 6 tháng). Không bao lâu sau đó, Công ty Sách Hoàng Sơn đã mua bản quyền và xuất bản sách giấy vào tháng 04/2009. Ngay sau khi có mặt tại các nhà sách, tác phẩm đã lập tức gây nên cơn sốt. Một năm sau, công ty sách Vớ Xanh cũng mua bản quyền và xuất bản bản tiếng Hoa phồn thể tại Đài Loan, và cũng được độc giả Đài Loan đón nhận nồng nhiệt.

Hiện nay, Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên đang được chuyển thể thành phim. Ngoài ra, dự án audio book Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên cũng đang được tiến hành.

Tại Việt Nam, tác phẩm Chuyện Cũ Của Lịch Xuyên được một editor (ngôn ngữ mạng, chỉ những người không biết tiếng Hoa nhưng dịch tác phẩm tiếng Hoa dựa trên bản phiên âm Hán-Việt và bản chuyển ngữ của các công cụ dịch nhanh như Google…) có bút danh Mi Krazy dịch online từ tháng 06/2011, hiện đang nhận được sự ủng hộ cuồng nhiệt của các độc giả online tại Việt Nam.

Tác giả

Thi Định Nhu (bút danh khác là Huyền Ân), quê Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc, là một trong những cây bút nữ hàng đầu của mạng văn học Tấn Giang, đồng thời cũng đang lấn sân sang lĩnh vực biên kịch. Thi Định Nhu bắt đầu sáng tác từ năm 2003 và gây dựng tên tuổi với bộ ba tác phẩm tiểu thuyết võ hiệp mang phong cách giang hồ thủy mặc "Định Nhu Tam Mê" (gồm "Mê Hiệp Ký", "Mê Hành Ký" và "Mê Thần Ký", đã được xuất bản tại Việt Nam) thu hút hàng triệu lượt truy cập.

Sau bộ tác phẩm "Tam Mê", Thi Định Nhu chuyển sang đề tài tình yêu đô thị và huyền ảo giả tưởng, các tác phẩm nổi tiếng gồm có "Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên', "Muôn kiếp yêu em" và "Thành phố hoang vắng" (đã được xuất bản ở Việt Nam). Riêng bộ phim "Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên" được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên đang ở giai đoạn hậu kỳ, không lâu sau sẽ được lên sóng màn ảnh nhỏ tại Trung Quốc.

Mục lục

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Chương 25 Chương 26 Chương 27 Chương 28

Chương 29 Chương 30 Chương 31 Chương 32

Chương 33 Chương 34 Chương 35

Chương 1

Ngày tôi vào đại học, ba đưa tôi ra ga. Tôi xách hành lý, ngồi xe đò suốt 3 tiếng đồng hồ mới lên đến trung tâm tỉnh. Xe đến chậm hơn dự kiến nửa tiếng, lúc chúng tôi vội vã chạy vào ga, thì chỉ còn 15 phút nữa là tàu khởi hành. Ba tôi không thích đưa tiễn, nhất là khi phải tiễn ai đến phút cuối. Nên sau khi sắp xếp hành lý cho tôi xong ông nhanh chóng xuống tàu.

"Đừng tiết kiệm quá. Đầu tháng sau ba sẽ gởi tiền cho con."

Tôi rưng rưng nước mắt, gật đầu.

"Nhớ đi mở một tài khoản rồi gởi tiền vào đó, coi chừng mất."

"Dạ."

"Học hành cho đàng hoàng!"

"Dạ."

"Tiểu Thu, mình là dân quê lên phố, giấy rách phải giữ lấy lề. Nhớ lời ba dặn, làm người phải biết thân biết phận, càng phải biết tự trọng nghe không!"

Những lời liên quan đến lòng tự trọng, từ nhỏ đến lớn, ba tôi đã nói hơn cả trăm lần, cứ như ông vẫn đang sống ở những năm cuối triều Minh không bằng. Thật ra, tuy là giáo viên trung học nơi thị trấn nhỏ chúng tôi đang sống, nhưng ba tôi vốn là sinh viên thành phố, lúc phân công công tác ông

tình nguyện về nông thôn, sau đó cưới mẹ tôi và sống luôn ở đây. Giờ nhìn ông đã già hơn tuổi, râu tóc đã lấm tấm sợi bạc.

"Con biết rồi, ba!"

Ông cười cười, nói "Ba đi trước, chiều nay ba phải lên lớp."

Nói xong, bóng ông nhanh chóng mất hút. Rất nhanh, chẳng kịp nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi rơi lã chã .

Tôi chen chúc trong toa tàu chật chội suốt một ngày trời mới tới Bắc Kinh. Sau đó, tôi theo hướng dẫn trên "Thông Báo Nhập Học", bắt mấy tuyến xe buýt, cuối cùng cũng tới được trường Đại học Sư Phạm S. Thật ra, điểm số của tôi đủ đậu vào Đại học Bắc Kinh[1], nhưng không biết tại sao tôi không trúng tuyển vào Đại học Bắc Kinh, mà lại trúng tuyển nguyện vọng hai là Đại Học Sư Phạm S. Ban đầu tôi đăng ký Khoa Kinh Tế Quốc Tế, nhưng tôi cũng không được nhận vào Khoa Kinh Tế Quốc Tế, mà là Khoa Ngoại Ngữ. Mặc dù tôi khá ngoại ngữ, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ chọn nó làm nghề. Tôi mang tâm trạng nặng nề bước vào cổng trường Đại học S. Xếp hàng làm thủ tục nhập học xong, tôi đi qua một con đường dài rợp bóng cây, cuối cùng cũng tìm được phòng của mình.

[1] Một trong những trường đại học hàng đầu của Trung Quốc.

©DTV

Cửa phòng đang mở. Phòng tổng cộng có sáu giường, ba giường bên dưới đều có hành lý để lên. Ba đứa con gái đang ngồi trò chuyện bên mép giường. Người cao nhất trong đám quay đầu lại nhìn tôi, hỏi "Cậu là sinh viên mới à?"

Tôi gật đầu.

“Khoa nào?”

“Khoa Ngoại ngữ.”

Cô nàng nhíu mày “Chuyên ngành gì?”

“Ngữ Văn Anh.”

Cô nàng chỉ vào một giường phía trên, nói “Phía dưới đều có người rồi. Bên trên còn trống, cậu tự chọn chỗ đi!”

Cô ấy rất đẹp. Mũi cao, mắt to, da trắng, mỗi cử chỉ đều toát ra vẻ nhàn nhã khó tả.

“Cậu tên gì?” Cô nàng lại hỏi.

“Tạ Tiểu Thu.”

“Tớ tên Phùng Tĩnh Nhi. Đây là Ngụy Hải Hà, còn đây là Ninh An An. Bọn tớ đều là dân bản địa.” Cô ta chỉ hai người còn lại, nói tiếp “Bọn tớ đều là bạn cùng phòng với cậu.”

Dân bản địa chính là người Bắc Kinh.

“Chào mọi người.” Tôi nói. Ngụy Hải Hà và Ninh An An gật đầu với tôi, xem như trả lời.

“Lát nữa sẽ có một người Thượng Hải vào. Cậu ấy tới rồi, đang đi làm thủ tục bổ sung.” Ninh An An chỉ vào đống hành lý cạnh cửa. Một lát sau,

cô ta đột nhiên nhớ ra gì đó, nói thêm "Còn một giường luôn để trống. Đó là chỗ của Lưu Huyên. Cậu ấy là con gái rượu của hiệu trưởng, nhà nằm trong khuôn viên trường. Có lẽ sẽ thường xuyên ở nhà."

"Các bạn quen nhau trước hả?" Tôi nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Bọn tớ học chung trường cấp ba."

Tôi không nói gì nữa, mở túi ra, leo lên giường bắt đầu dọn dẹp với tốc độ nhanh nhất. Đồ đạc của tôi rất ít, giường chiếu nhanh chóng được sắp xếp gọn gàng.

Ngụy Hải Hà nhìn quanh rồi hỏi "Nè… cậu không mang theo màn à?"

Tôi lắc đầu "Không có. Sắp qua mùa đông rồi, ở đây còn có muỗi hả?"

Ngụy Hải Hà cười nhạt "Màn không phải để ngăn muỗi. Màn là một thế giới, bên trong màn là thế giới riêng của cậu. Chắc cậu cũng phải có chút riêng tư chứ?"

Tôi cảm thấy mấy câu này của cô ta không có ý tốt, đang cúi người liền đứng thẳng lưng lên, tôi nhìn vào mắt cô ta, nói "Tôi không có gì riêng tư hết."

Hai người nhìn nhau, câu nói không lời được truyền qua ánh mắt.

Cuối cùng, Ninh An An cười nói "Tuy phòng này ở tầng bốn, nhưng bụi nhiều lắm. Có màn vẫn tốt hơn, cũng sạch sẽ hơn. Mọi người đều mắc màn, nhìn phòng sẽ gọn gàng hơn. Cậu thấy thế nào? Đúng rồi, cậu tên là gì vậy?"

“Tạ Tiểu Thu.”

Không ai hỏi quê tôi ở đâu. Chắc sợ tôi nói ra một nơi họ chưa từng nghe đến, hoặc giả, sợ tôi ngại không nói.

Buổi chiều, tôi đi tiệm tạp hóa mua màn, tốn hết 40 tệ[2]. Lại đi mua sách giáo khoa năm nhất, tốn hết 130 tệ. Trên người tôi chỉ còn lại 30 tệ. Mà căn tin trong trường bán mắc vô cùng, một dĩa cơm rẻ nhất cũng mất 2 tệ.

[2] Nhân dân tệ hiện nay có giá khoảng 3,300 đồng Việt Nam.

Lúc về ký túc nữ, cô gái Thượng Hải đã ngồi trên chiếc giường buông sẵn màn. Tên cô ấy là Tiêu Nhụy, dáng người nho nhỏ, làn da trắng trẻo, tóc dài đen nhánh, đang ngồi xếp bằng ăn sô cô la, nhìn giống như một tiểu yêu tinh.

“Tối nay có chiếu phim hội trường, vé giá 3 tệ, chúng ta cùng đi nha! Hết phim sẽ có vũ hội, nữ sinh viên tham gia miễn phí. Tĩnh nhi, vệ sĩ của cậu có đi không?” Ninh An An cười nói.

“Hay quá!” Mọi người đều giơ tay lên, trừ tôi.

“Bạn ăn sô cô la không?” Tiêu Nhụy đưa tôi một thanh “Hiệu Dove, mình không ăn loại khác.”

“Cám ơn, mình… không thích ăn đồ ngọt.”

“Ăn một miếng đi, nể mặt mình, được không?” Cô ấy lại nhét vào tay tôi.

“Được rồi. Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.” Tiêu Nhụy vừa ăn vừa nói “Mình thấy, vị trí giường trên giường dưới nên chăng mỗi học kỳ đổi một lần, vậy mới hợp lý nhỉ? Ví dụ như, học kỳ đầu nằm giường dưới, học kỳ sau nằm giường trên. Học kỳ đầu nằm giường trên, học kỳ sau nằm giường dưới. Mọi người đều có cơ hội nằm giường dưới, như vậy mới công bằng, Tiểu Thu, cậu thấy sao?”

Tôi gật đầu.

Vẻ mặt Phùng Tĩnh Nhi hơi biến sắc, Ngụy Hải Hà thì khó chịu liếc nhìn chúng tôi. Ninh An An cười nói “Còn lâu mới tới học kỳ sau, đợi qua đầu học kỳ sau chúng ta sẽ bàn kĩ lại. Không chừng tới lúc đó cậu quen rồi, không chịu xuống cũng không chừng.”

Tiêu Nhụy cắn một miếng sô cô la nói “Mình chắc chắn sẽ đồng ý chuyển xuống, bây giờ mình nằm không quen chút nào.”

Ngụy Hải Hà nhìn tôi, hỏi “Cậu thì sao, Tiểu Thu, cậu cũng không muốn nằm giường trên à?”

“Tôi thấy ý kiến của Tiêu Nhụy khá hay. Nằm trên nằm dưới không quan trọng, quan trọng là công bằng.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Đi xem phim trước đi.” Ninh An An cầm túi lên, đi ra ngoài. Mọi người nối đuôi đi.

“Tiểu Thu, bạn không đi thật à?” Tiêu Nhụy hỏi.

“Xin lỗi, mình đã hẹn gặp một người đồng hương. Tối nay.”

“Chưa bắt đầu học ngoại ngữ mà cậu đã quên ngữ pháp tiếng Trung rồi, chị Hai ơi, trạng ngữ chỉ thời gian phải nằm đầu câu chứ.” Ngụy Hải Hà nói móc tôi một câu. Tiếng cười khanh khách vang lên ngoài cửa.

Thật ra, tôi đã gặp chị đồng hương Lâm Thanh từ sớm rồi. Chị ấy cùng quê với tôi, đang học năm tư Khoa Lịch Sử, sắp tốt nghiệp. Tôi gặp chị ấy buổi chiều, tâm sự được một lát liền hỏi về cách sống ở Bắc Kinh.

“Ở đây chi phí đắt đỏ lắm, em phải đi làm thêm mới sống nổi.”

Tôi hiểu rõ, nên kể cho chị nghe tôi đã xài hết phân nửa số tiền đem theo. Chị đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói “Chị biết có một quán cà phê đang tuyển nhân viên, đáng lẽ chị định đi. Nhưng vì cách trường hơi xa. Nhưng vì cách trường hơi xa, phải đổi bốn tuyến xe buýt lận, nên chị đổi ý. Em muốn đi không? Làm nhân viên phục vụ trong quán Starbucks[3]. Công việc không nặng nhọc lắm, chủ yếu làm ca sáng và ca tối, thời gian linh hoạt, họ rất thích sinh viên khoa Ngoại Ngữ, vì chỗ đó có nhiều khách nước ngoài. Em muốn đi thì cho chị biết, chị phải gọi điện thoại hẹn người ta trước.”

[3] Một hệ thống quán cà phê nổi tiếng trên toàn thế giới, có trụ sở ở thành phố Seattle bang Washington, Mỹ.

Đúng là bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống, tôi gật đầu lia lịa.

Chị viết sơ yếu lí lịch giúp tôi, cho tôi mượn một bộ quần áo. Lúc tôi sắp về, chị còn đưa cho tôi một cây son.

“Chị em mình từ quê lên, giọng nói đã quê mùa, nếu không mặc quần áo đẹp, thì càng khiến người ta chê cười. Em nói tiếng phổ thông giỏi không?”

“Cũng được. Phát âm chưa tốt lắm.”

“Phải phân biệt từ nào cần uốn lưỡi, từ nào không cần uốn lưỡi. Dân ở đây còn phân biệt vần *in* và vần *ing* nữa.”

“Em sẽ chú ý.”

“Lúc nói chuyện nhớ đệm thêm tiếng Anh vào, không phải lúc nào cũng nên nói thật, cũng đừng cho người ta biết thông tin cá nhân. Thật thà quá thì dễ bị lừa, hiểu không?”

“Em hiểu rồi, cám ơn chị nhắc nhở.” Tôi le lưỡi.

“Trong quán toàn là sinh viên đi làm thêm, kiếm tiền đàng hoàng, nên chị không lo em học thói xấu. Đừng giống mấy đứa con gái hư hỏng bên khoa em và khoa Âm nhạc, vì muốn tiêu xài hoang phí mà sẵn sàng đi làm gái bao, làm vợ bé, cái gì cũng dám làm.”

“Dạ.”

Lâm Thanh dặn dò xong, liền ra ngoài gọi điện thoại đến quán giúp tôi. Lúc về phòng, chị nói cho tôi biết, tôi phải thử việc tại quán ba ngày, bắt đầu từ tối nay. Chị hỏi tôi có chịu làm ca tối không, ca tối bắt đầu từ 6 giờ tối đến 12 giờ khuya. Các ca khác đều đã có người rồi.

Đương nhiên là tôi đồng ý.

Chương 2

Khi đến trạm xe buýt tôi mới hiểu nguyên nhân Lâm Thanh không thích công việc này. 5 giờ chiều là giờ cao điểm, 6 giờ đi làm, nếu 5 giờ rưỡi mới đón xe thì sẽ đến muộn.

Tôi đợi 25 phút, cuối cùng cũng chen được chân lên xe. Xe chầm chậm bò về phía trước, dọc đường phải dừng đèn đỏ liên tục. Tôi phát hiện những người đang đứng đều có bộ dạng vô cùng nhếch nhác, người đang ngồi trông cũng mệt mỏi không kém. Qua khung cửa kính xe, tôi có dịp quan sát Bắc Kinh lần đầu tiên. Nói thật, mỗi ngày tôi đều xem thời sự, cứ tưởng mình hiểu rõ Bắc Kinh. Nhưng khi tôi chính thức đặt chân lên mảnh đất này, mới phát hiện mỗi con phố đều rất xa lạ. Những tòa nhà cao tầng xa lạ, những người đi đường xa lạ, những bảng quảng cáo xa lạ, những chiếc xe xa lạ, những bảng chỉ dẫn xa lạ, mỗi thứ đều xa lạ, chiếc xe lặng lẽ tiến về nơi xa lạ.

Mùa thu phương bắc, trời rất nhanh tối. Hành trình 4 tuyến xe buýt cứ như từ ban ngày đi đến đêm thâu.

Quán cà phê Starbucks đó nằm tại tầng trệt của một tòa nhà mấy chục tầng sang trọng, đẹp đẽ. Điều lạ là, tuy là giờ tan tầm, nhưng con đường này rất ít người. Bãi đỗ xe cạnh tòa nhà chứa được hơn 20 chiếc xe, không còn chỗ trống. Tôi dừng lại ngoài cửa một lát, chỉnh lại tóc và váy, len lén nhìn gương, thấy quần áo đã chỉnh tề liền đẩy cửa bước vào.

Quán không lớn lắm, khá im ắng, chỉ có vài người đang khẽ chuyện trò. Nhân viên phục vụ của quán mặc áo thun màu đen, dù nam hay nữ cũng đều đeo một chiếc tạp dề màu xanh lá. Một sinh viên tên Đồng Việt tiếp tôi. Nhìn anh ta chắc cùng tầm tuổi với tôi, người không cao lắm, nụ cười tươi sáng, có vẻ dễ mến.

Anh ta lịch sự đưa tay ra "Chào em, Tạ… Tiểu Thu, đúng không? Anh là quản lí ca đêm, mọi người gọi anh là Tiểu Đồng."

"Chào anh, Tiểu Đồng."

"Em viết sơ yếu lý lịch rất hay. Thật ra không cần viết bằng tiếng Anh đâu, viết tiếng Trung là được rồi. Ông chủ không biết tiếng Anh. Tối nay quán có 4 người, kể cả em. Em học Đại học Sư Phạm S đúng không?"

Tôi gật đầu.

"Anh cũng vậy. Khoa Ngữ Văn Anh năm thứ 2. Còn em?"

"Sinh viên năm nhất khoa Ngữ Văn Anh."

"Vậy hả? Anh có tham dự lễ đón tân sinh viên hôm nay, sao không thấy em?"

"Có lẽ anh có gặp nhưng không để ý thôi."

"Haha. Em ở khu nào?"

"Khu số 7 dãy bắc."

"Khu số 7 dãy bắc? Chỗ đó xa cổng trường nhất. Muốn ăn thịt dê nướng và mì thịt bò chính tông thì đi hơi lâu. Em đã mua sách giáo khoa chưa?"

"Rồi, mắc dễ sợ."

"Nếu gặp anh sớm một chút thì tốt rồi. Anh có sách giáo khoa cũ, giống hệt sách năm nay. Mà anh học không chăm chỉ cho lắm, nên sách vẫn còn

mới, có thể tặng hết cho em.”

Buồn bực. Nhớ tới chuyện tôi đã xài hết 140 tệ trong buổi sáng, thiệt là tiếc tiền.

“How would you like your coffee?”[1] Tiểu Đồng đứng trước máy thu ngân, vừa nói chuyện vừa làm việc, thình lình bật ra một câu tiếng Anh. Tôi nhìn lại, một người nước ngoài đang mỉm cười đứng trước quầy.

“Double cream one sugar.”[2]

“Sure.”[3]

[1] Ông muốn thêm gì vào cà phê không?

[2] Hai phần kem một phần đường.

[3] Vâng.

Tôi ngưỡng mộ quá sức. Khẩu âm của Tiểu Đồng so với trong chương trình “*Tiếng Anh điên cuồng*”[4] mà tôi thường nghe không khác bao nhiêu.

“Ở đây có nhiều cơ hội nói tiếng Anh lắm. Tuy nhiên, ông chủ không cho nhân viên nói chuyện phiếm với khách. Trừ phi quán vắng, và khách đồng ý nói chuyện với em, em mới có thể nói vài câu. Nhưng không được lơ là công việc.”

[4] Crazy English: chương trình giảng dạy tiếng Anh được Lý Dương xây dựng và phát triển, ước tính có khoảng hơn 300 triệu người Trung Quốc học tiếng Anh đều từng nghe chương trình này.

Sau đó Tiểu Đồng giới thiệu tôi với ba nhân viên khác, một người trong số đó sắp giao ca. Còn một cô gái khác tên Diệp Tịnh Văn, đang học Khoa

Ngữ Văn Trung Đại học M.

Công việc trong quán cũng không khó lắm, đầu tiên là học cách sử dụng các loại máy pha cà phê, sau đó là học thuộc lòng menu, nói cách khác, chính là học pha chế các loại thức uống trong menu. Tiểu Đồng nói, tuy trên menu có nhiều loại thức uống, nhưng khách hàng thường chỉ uống vài loại, rất đơn giản, có thể học xong trong vòng một ngày. Ngoài ra, kích cỡ ly cà phê ở đây cũng khác các quán khác, không gọi là ly lớn, vừa, nhỏ, mà gọi venti, grande, tall.

Tôi đi thay đồng phục làm việc. Cô gái tên Diệp Tịnh Văn đứng cạnh tôi cứ liếc nhìn ngoài cửa sổ. Dáng cô ấy yểu điệu thướt tha, rất giống nữ nhân vật chính trong phim "*Nghiện quá mức sẽ chết*"[5]. Nghe Tiểu Đồng nói, Diệp Tịnh Văn là người Nam Kinh, cha mẹ đều là giảng viên đại học, gia đình thuộc loại khá giả, cô ấy đến đây làm chủ yếu là muốn luyện khẩu ngữ tiếng Anh. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, không phải chị ấy học khoa Ngữ Văn Trung sao? Học giỏi tiếng Anh để làm gì? Tiểu Đồng nói, Diệp Tịnh Văn thi vào đại học từ một trường trung học có truyền thống cạnh tranh khốc liệt. Ban đầu chị ta định thi vào Đại học Bắc kinh, nào ngờ không đậu, chỉ đủ điểm học Đại học M. Vào đại học rồi, lẽ ra có thể vừa học vừa chơi, nhưng chị ta đi thi riết thành thói quen, không sống nhàn được. Do đó, thi đậu tiếng Anh cấp 4[6] lại thi tiếng Anh cấp 6, thi đậu tiếng Anh cấp 6 xong lại thi TOEFL[7], thi TOEFL xong lại thi GRE[8]. Thi GRE xong mới phát hiện mình đang học khoa Ngữ Văn Trung, xin nhập học rất khó, xin visa du học lại càng khó hơn. Do đó, chị ta mới đến chỗ này làm thêm. Một là để luyện khẩu ngữ, hai là tìm người nước ngoài nào đó bảo lãnh cho chị ta đi du học. Nhưng ông chủ không cho nhân viên nói chuyện phiếm với khách, nên chị ta chưa tìm được cơ hội. Do đó, "lúc nào nhìn chị ta cũng có vẻ buồn buồn, rầu rầu. Haiz..."

[5] Phim được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Vương Sóc, trong đó nữ diễn viên Từ Tịnh Lôi đóng vai nữ chính là Đỗ Mai.

[6] Hệ thống phân cấp trình độ tiếng Anh của Trung Quốc, gần giống bằng A, B, C của Việt Nam.

[7]Test Of English as a Foreign Language: bài kiểm ta trình độ tiếng Anh (theo tiêu chuẩn Mỹ) dành cho người sử dụng tiếng Anh như ngôn ngữ thứ hai (không phải tiếng mẹ đẻ).

[8] Graduate Record Examinations: sinh viên nộp đơn xin vào học chương trình sau đại học ở nhiều trường Đại học của Mỹ phải dự thi bài kiểm tra này.

Thật ra, điều khiến tôi chú ý đến Diệp Tịnh Văn chính là đôi mắt tràn ngập mộng mơ. Tôi vừa nhìn thấy chị đã nhớ đến những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Đôi mắt to tròn ngây ngô, lúc nào cũng như sắp khóc. Đôi môi mỏng manh, như chờ đợi người ta giày vò. Suối tóc dài chảy qua vai, trên mái tóc là kẹp tóc ngọc trai. Màu son nhẹ nhàng, mùi nước hoa nhẹ nhàng, ngay cả cử động cũng nhẹ nhàng, dường như sẽ tan vào hư không bất cứ lúc nào. Tôi vào làm việc đã hơn hai tiếng, Diệp Tịnh Văn chỉ nói với tôi một đúng một chữ "Hi".

Công việc thu ngân rất đơn giản, tôi vốn quan tâm đến thiết bị điện tử, nên học xong ngay tức thì.

"Em là người học nhanh nhất mà anh từng biết", Tiểu Đồng rất hài lòng, cười toe toét. Một người khách quen rời đi, còn một cái dĩa trên bàn, thấy Diệp Tịnh Văn còn đứng ngơ ngẩn cạnh quầy, Tiểu Đồng thở dài, đi ra dọn bàn. Lúc trở lại anh len lén nói "Đừng để ý chuyện chị ấy lạnh nhạt với em. Tiểu Diệp tốt bụng lắm. Chẳng qua người trong lòng của chị ấy đang ở đây, nên tâm hồn treo ngược cành cây." Dứt lời, anh chỉ hướng một góc cạnh cửa sổ.

Nhìn theo tay Tiểu Đồng chỉ, tôi chỉ thấy một bên của một khuôn mặt. Đó là một thanh niên mặc đồ vest, đang ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn vào màn hình laptop.

“Anh ta là người Trung Quốc.” Tôi cười nói.

“Chắc chắn là rất giàu.” Tiểu Đồng nói thêm.

Đến 9 giờ tối, khách thưa dần. Người thanh niên mặc đồ vest vẫn chưa rời đi, dường như anh xem quán này là văn phòng của mình.

Tiểu Đồng nói, nửa năm trước, từ lần đầu tiên người thanh niên này xuất hiện ở quán, Tiểu Diệp đã phải lòng anh. Chị ấy còn vì anh mà chuyển sang ca tối. Không phải chỉ có Tiểu Diệp, tất cả con gái trong quán này đều từng thầm thương trộm nhớ anh. Hôm nào anh xuất hiện, tất cả phục vụ nữ đều tinh thần hoảng hốt cả buổi tối, lỗi thao tác máy thu ngân cũng cao hơn. Chỉ có Tiểu Đồng là nhân viên nam duy nhất có thể làm việc bình thường.

Tôi bật cười “Có không đó?”

“Tất cả con gái trong quán đều mong anh ta đến, chỉ có anh không muốn. Hễ anh ta tới, anh phải làm việc gấp đôi. Nhưng mà, anh ta đến cũng tốt.” Tiểu Đồng nói tiếp “Anh ta boa rất nhiều”. Đám con gái mơ mộng xấu hổ vì không làm tốt công việc, thường hay đưa hết tiền boa trên bàn cho Tiểu Đồng, xem như xin lỗi.

Quán có bán cả thức ăn trưa và thức ăn tối đơn giản, chủ yếu là sandwich và salad trái cây. Thường thì khách hàng phải đứng trước quầy đợi lấy cà phê, cho nên rất ít người cho tiền boa, nhất là người Trung Quốc.

“Ở đây thường có khách cho tiền boa không?” Tôi hỏi.

“Không thường xuyên. Vài ông già, bà già nhờ nhân viên bưng cả cà phê tới bàn, sẽ để lại tiền boa, nhưng không nhiều lắm.” Tiểu Đồng nói “Chỉ có một mình anh ta, lần nào cũng boa rất nhiều. Cho nên mọi người cũng vui

vẻ phục vụ anh ta. Hễ thấy anh ta đến, nếu có thời gian, mọi người đều chủ động đến hỏi anh ta muốn uống gì, sau đó bưng cà phê đến bàn cho anh ta."

"Tại sao? Đến đây ai cũng đều phải xếp hàng mua cà phê mà!"

"Chân anh ta đi không thuận tiện cho lắm."

"À." Lúc này tôi mới chú ý tới cạnh bàn anh ta có một cây gậy chống màu đen. Nhưng nhìn anh ta không có gì khác người bình thường.

"Không thuận tiện chỗ nào?"

"Cũng không phải không thuận tiện gì, chỉ là chân phải bị tật thôi."

"Biết đâu là vết thương tạm thời." Tôi nói.

"Không phải. Xe anh ta đậu ở chỗ dành cho người khuyết tật. Siêu xe SUV[9] đó."

[9] Sport Utility Vehicle: Xe thể thao đa dụng.

"Siêu xe SUV là gì?"

"Xe của người giàu, còn rất tiết kiệm xăng nữa."

"À."

"Anh ta luôn uống skinny latte[10]. Nhưng mà, nếu em thấy anh ta đến, nhớ đừng chủ động chào hỏi, cứ để Tiểu Diệp ra tiếp. Tiểu Diệp là nhân viên lâu năm của quán, đây là đặc quyền của chị ấy. Ha ha."

“Loại skinny latte nào? Có nhiều loại Latte lắm mà.”

“Anh ta thích vanilla[11].”

[10] Cà phê Latte ít bọt.

[11] Mùi vani.

Đang nói thì Tiểu Diệp không biết từ đâu đi qua, nhỏ giọng nói “Không phải vanilla, hôm nay là hot coffe, venti[12] .” Dứt lời, Tiểu Diệp lại quay về quầy thu ngân, nói “Tiểu Đồng, tính tiền giúp chị đi, anh ấy còn gọi thêm một ly cà phê nữa.”

[12] Cà phê đen nóng, ly lớn.

Nhiều khách hàng đang đứng đợi trước quầy thu ngân, Tiểu Diệp không đi ra được, hiển nhiên chị ấy không muốn bỏ qua cơ hội bưng cà phê tới cho người thanh niên kia, vẻ mặt khổ sở cầu cứu.

Tiểu Đồng cười xấu xa “Biểu hiện hôm nay của chị quá tệ, nên em sẽ kêu Tiểu Tạ bưng. Đừng giận, tiền boa vẫn là của chị.”

Cà phê nhanh chóng được pha xong. Tôi bưng tới bên cửa sổ. Không muốn quấy rầy anh, tôi tính nhẹ nhàng đặt cà phê lên bàn rồi đi. Nhưng anh biết tôi tới, ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một khuôn mặt chỉ nên xuất hiện trên trang quảng cáo nước hoa của tạp chí thời trang, ngập tràn mùa xuân, tươi sáng chói lọi. Tôi ngẩn ra một lúc, quên cả hít thở. Đột nhiên tôi cảm thấy, Bắc Kinh đúng là một thành phố tươi đẹp. Trong lúc hoảng hốt, tay tôi chợt run nhẹ, vài giọt cà phê nóng hổi sóng sánh đổ ra ngoài, rơi xuống ngón tay tôi. Tính tôi sợ

nóng nên tay càng run hơn, ly cà phê rơi xuống, chỉ nghe một tiếng "cạch", ly cà phê đã chạm mặt bàn, hất cà phê bắn tung tóe lên người anh, rồi lăn xuống đất, cà phê chảy tràn ra.

"I'm… terribly sorry! Sir!"[13] Trong lúc hốt hoảng, tôi buột miệng nói một câu tiếng Anh.

[13] Tôi… vô cùng xin lỗi, thưa ngài!

Tôi không biết vì sao mình lại buột miệng nói tiếng Anh. Có thể là vì tôi đã thuộc lòng chương trình "*Tiếng Anh điên cuồng*", cũng có thể là vì tôi không muốn nói tiếng Trung, để tránh người ta nghe ra giọng địa phương của tôi. Tóm lại, tôi nhìn thấy áo sơ mi trắng tinh của anh dính một vệt cà phê lớn. Cà vạt màu xanh lam cũng biến thành màu nâu.

Anh nhíu nhíu mày, không nói gì.

"Thật xin lỗi, tôi là… nhân viên thực tập. Anh có bị phỏng không?"

"Tôi không sao." Anh nói, giọng rất trầm, vô cùng cuốn hút.

Tôi đang định nói tiếp, Tiểu Diệp đã vọt tới cạnh tôi "Thưa anh, chúng tôi chân thành xin lỗi, anh có bị phỏng không?"

Anh lắc đầu.

Tôi cúi đầu, thấy cà phê vẫn đang nhỏ giọt từ ống quần anh. Tiểu Đồng khó chịu liếc tôi, lấy một tấm bảng thông báo sàn ướt màu vàng ra, đặt cạnh bàn.

“Thưa anh, chúng tôi vô cùng xin lỗi. Nếu anh thấy tiện, xin vui lòng đem hóa đơn giặt ủi đến đây, chúng tôi sẽ thanh toán lại.”

“Không cần đâu. Là do tôi lỡ tay làm đổ cà phê thôi, không liên quan gì tới cô gái này đâu.”

“Vậy sao?” Tiểu Diệp và Tiểu Đồng đồng thời quay lại nhìn tôi, vẻ mặt khó hiểu.

Tôi hơi sửng sốt, nói “Cảm ơn ý tốt của anh. Ly cà phê thật sự là do tôi làm đổ. Lần sau… tôi sẽ chú ý hơn.”

Lúc nói câu này, tôi không khỏi liếc nhìn Tiểu Diệp, trong lòng rầu rĩ, không biết liệu mình còn có “lần sau” hay không. Nhưng Tiểu Diệp rất hài lòng với thái độ cúi đầu thành thật nhận lỗi của tôi.

Tôi vội đi lấy giẻ lau để dọn dẹp hiện trường. Tiểu Diệp đề nghị pha một ly cà phê mới cho anh, nhưng anh từ chối.

Anh đóng laptop lại, bỏ vào túi xách, sau đó chống gậy đứng dậy.

“Cẩn thận, sàn nhà trơn lắm.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Anh gật đầu, đi ra cửa, chờ cửa tự động mở ra, lặng lẽ rời đi.

Thật ra anh đi cũng nhanh, chỉ có điều dáng đi hơi cà nhắc.

Tôi nhìn lại, anh để lại 50 tệ trên bàn. Tiểu Đồng liền cầm lấy không chút do dự.

Lần đầu tiên đi làm mà phạm lỗi lớn, tôi xấu hổ vô cùng, nên liên tục xin lỗi Tiểu Đồng.

“Đừng lo, em không phải là người đầu tiên làm đổ cà phê lên người anh ta đâu. Yên tâm đi, tụi anh sẽ không nói cho ông chủ biết. Có điều, lần sau gặp trai đẹp phải bình tĩnh hơn.” Rồi anh ta hất mặt qua, nói nửa thật nửa đùa “Khuyên em một câu, nghe hay không tùy em, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian vì anh ta. Anh ta chưa từng liếc mắt nhìn cô gái nào đâu.”

Chương 3

Lúc tôi tan ca về tới ký túc xá, đã 12 giờ rưỡi. Nghe nói đúng 10 giờ đêm trường sẽ tắt đèn, lúc tôi lên cầu thang, vẫn còn người đi lại ngoài hành lang . Tôi rón ra rón rén đi đến được cửa phòng thì phát hiện cửa đã bị khóa trái. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, rất lâu sau cũng không ai mở. Tôi tiếp tục gõ, một phút sau đột nhiên cửa mở, Ninh An An mặc váy ngủ, lạnh lùng nhìn tôi, hỏi “Sao lại gõ cửa? Chẳng lẽ cậu không có chìa khóa?”

“Cửa bị khóa trái.”

Ninh An An vẫn lạnh lùng như cũ “Chẳng lẽ cậu không biết năm rồi khu này có vụ án hiếp dâm? Không khóa trái cửa, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Sau này nếu cậu quyết định đi chơi tới sau 10 giờ mới về thì nên ngủ ở ngoài sáng hôm sau hãy về.” Tôi tự biết mình đuối lý, đêm hôm khuya khoắt, cũng không muốn tranh cãi với cô ta. Đành phải giải thích:

“Tôi không đi chơi, tôi mới tìm được việc làm thêm, phải làm tới 12 giờ mới tan ca.” Tôi thấy uất ức trong lòng, nước mắt chực trào ra, nhưng mặt

vẫn tỏ ra cứng cỏi, cắn chặt môi, không để cô ta nhận ra.

Cô ta hơi sửng sốt, liền "à" một tiếng, kéo tôi vào cửa, hỏi "Cậu không đủ tiền tiêu à?"

Tôi mím môi, không trả lời.

"Haiz." Cô ta nhìn tôi, thở dài, nói "Đi ngủ đi. Sau này tôi bảo họ không khóa trái cửa."

Tôi không dám rửa mặt, cũng không dám đánh răng, lặng lẽ leo lên giường, chui vào mền.

Tiểu Đồng nói tôi biết chọn đúng thời gian đi làm. Vì ông chủ thường phát lương vào giữa tháng, tôi chỉ cần làm hai tuần là có thể lãnh được tháng lương đầu tiên.

Hôm sau, tôi dậy sớm ra sân thể dục vừa chạy bộ, vừa học từ mới. Phùng Tĩnh Nhi đang đứng trên sân, bên cạnh là một nam sinh cao ráo.

Lúc tôi chạy ngang qua họ, người nam sinh đó mỉm cười "Hi" với tôi. Anh ta chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, lộ ra cơ ngực rắn chắc, thoáng nhìn tôi thấy anh ta đẹp trai to cao, có vẻ là sinh viên Khoa Thể Dục.

"Hôm nay cậu có dự tiết đọc hiểu không?" Thấy tôi chạy ngang qua, Phùng Tĩnh Nhi bắt chuyện.

"Đi."

"Điểm thi đại học môn ngoại ngữ của cậu là bao nhiêu?" Cô ta đột nhiên hỏi.

“Chín mươi lăm.” Tôi nói.

Mặt cô ta hơi tái, nhìn tôi nghi ngờ “Thật à?”

“Ừ.”

“Nghe nói trường cấp 3 quê cậu ngày nào cũng làm kiểm tra. Vừa mới khai giảng là bắt đầu lo thi đại học. Không có môn âm nhạc, không có môn hội họa, cũng không có môn thể dục.”

Trong cuộc sống bạn sẽ gặp những người như vậy. Họ không tin rằng trên đời có người thông minh hơn mình, chỉ có người cực khổ hơn mình mà thôi. Việc gì phải phá giấc mộng đẹp của người ta? Tôi đành gật đầu: “Trường cấp 3 quê tôi là vậy đó.”

“Bố tớ là giảng viên Khoa Ngữ Văn Anh.” Cô ta nói “Ông không dạy môn đọc hiểu. Khi nào lên năm tư, cậu có thể đăng ký môn “Tiểu thuyết Anh đương đại” của bố tớ. Ông chủ yếu chỉ giảng dạy cho sinh viên sau đại học thôi.”

“Vậy hả? Bố cậu là giáo sư?” Tôi trợn to mắt.

“Giáo sư Phùng chỉ hướng dẫn nghiên cứu sinh bậc tiến sĩ thôi.” Anh sinh viên nói thêm vào.

“Cậu gọi thầy Phùng là được rồi.”

Tôi cười nhạt.

“Bố cậu làm nghề gì?” Cô ta đột nhiên hỏi.

“Ba tôi cũng là giáo viên, dạy cấp 3.” Tôi nói.

“Đây là Lộ Tiệp.”

“Chào cậu. Xin hỏi cậu học khoa nào?”

“Khoa Kinh Tế Quốc Tế.”

“Cậu ấy là thủ khoa của trường tôi.” Phùng Tĩnh Nhi nhìn anh ta rất ngọt ngào “Rõ ràng có thể đậu vào Đại học Bắc Kinh, nhưng nhất quyết học Đại học Sư Phạm. Người này, hoàn toàn không xem đại học ra gì mà.”

“Khoa Kinh Tế Quốc Tế của Đại học Sư Phạm cũng rất có tiếng mà.”

“Lúc lên lớp 12, cậu ấy thi TOEFL được 600 điểm đó.”

“À!” Tôi vô thức trả lời.

“Không làm phiền cậu tập thể dục buổi sáng, lên lớp gặp!” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc lẫn khâm phục của tôi, Phùng Tĩnh Nhi cười mỹ mãn.

Học kỳ này tôi chọn 5 môn, cơ bản là ngày nào cũng có tiết học. Đặc biệt là thứ ba, buổi sáng một môn, buổi chiều một môn. Tan học đã là 4 giờ. Tôi vội vàng ăn cơm chiều, đến quán cà phê với tốc độ nhanh nhất.

Tiểu Đồng nhìn thấy tôi, nói nhỏ “Hôm nay đừng chọc Tiểu Diệp, tâm trạng chị ấy không tốt.”

“Sao vậy?”

“Trước giờ người trong lòng của chị ấy thường đến quán lúc 5 giờ rưỡi, nhưng hôm nay lại chưa tới.”

“Bây giờ còn chưa tới 6 giờ mà.”

“Người đó rất đúng giờ. Lần nào cũng đến lúc 5 giờ rưỡi.”

Tiểu Đồng nói đúng. Buổi tối đó người thanh niên mặc đồ vest kia không hề xuất hiện. Tiểu Diệp cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Tiểu Đồng đành kêu chị lau bàn, quét dọn, nấu cà phê; nhưng không dám để chị pha đồ uống, lại càng không dám để chị thu tiền. Tiểu Diệp cũng không ngại gì, cứ lau bàn một cách máy móc, đến mức toàn bộ bàn ghế đều sáng bóng như gương.

Suốt hai tuần kế tiếp, người thanh niên kia cũng không hề xuất hiện. Tiểu Diệp từ hồn vía trên mây, dần dần chuyển sang lo lắng bất an. Chẳng mấy chốc chị trở thành đề tài “tám” buổi tối của Tiểu Đồng.

Dần dần tôi cũng hơi lo lắng, nghi ngờ sự biến mất của người có liên quan đến việc tôi vô ý làm đổ cà phê lên người anh. Có thể vì sự sơ ý của tôi, khiến cho anh ta không thích quán cà phê này nữa. Ở Bắc Kinh có đến hàng trăm, hàng ngàn quán cà phê, chỉ riêng khu này đã có hơn 10 quán. Giá càng mắc thì chất lượng phục vụ càng tốt. Anh ta không nhất thiết ngày nào cũng phải đến quán này.

Cuối tuần thứ hai, Tiểu Diệp bị cảm nên xin nghỉ một ngày. Hôm sau khi nhận ca, nhân viên ca sáng cho Tiểu Diệp biết họ nhìn thấy người thanh niên mặc đồ vest kia.

Có lẽ là anh ta thay đổi thói quen, buổi tối không tới quán uống cà phê nữa. Vì vậy, Tiểu Diệp liền xin đổi sang ca sáng.

Nhưng ngay buổi tối ngày Tiểu Diệp đổi ca, tôi lại thấy người thanh niên kia.

Anh vẫn mặc bộ đồ vest đen, đường cắt may rất tinh xảo, vừa vặn. Anh vẫn dùng cây gậy chống màu đen, trên lưng đeo một chiếc túi da khá cũ.

Sau bảy giờ là thời gian quán đông khách nhất. Có 7, 8 người đang xếp hàng đợi. Người thanh niên mặc đồ vest không đi tới bàn cạnh cửa sổ như bình thường, mà nghiêm chỉnh đứng vào cuối hàng. Anh biết rõ khi nào được phục vụ đặc biệt, khi nào không.

Trong thời gian tất bật như lúc này, hiển nhiên là anh không muốn làm phiền chúng tôi.

Đứng được vài giây, bỗng nhiên anh ta bước nhanh ra cửa.

Nhìn theo hướng đi của anh, tôi thấy ngoài cửa kiếng có một cụ già quắc thước, gương mặt hồng hào, mặc đồ vest thẳng thớm giống anh, đang đi về phía quán. Anh đi đến cửa vừa đúng lúc, liền mở cửa thay ông.

“Lịch Xuyên!” Cụ già vừa cười, vừa đi vào cửa, bắt tay với anh.

“Bác Cung.” Anh lễ phép chào hỏi.

“Lâu rồi không gặp. Bố cậu khỏe không?”

“Khỏe lắm ạ.”

“Cậu thì sao?” Ông ta nhìn người thanh niên, vẻ mặt hiền từ.

“Cháu cũng rất khỏe. Có thể mời bác uống một ly cà phê không?”

“Được.”

“Bác muốn thêm sữa vào cà phê không?”

“À, không cần. Cà phê đen không đường.”

“Mời bác qua bên này. Cháu biết một chỗ cạnh cửa sổ, rất yên tĩnh.”

Anh dẫn cụ già đến bàn cạnh cửa sổ, đặt túi của mình xuống, rồi trở lại trước quầy đứng xếp hàng.

Thì ra tên anh là “Lịch Xuyên”.

Anh xếp hàng khoảng 3 phút, cuối cùng cũng tới trước mặt tôi.

“Xin chào!” Tôi nói. Khuôn mặt của anh lấp lánh như được ánh mặt trời chiếu rọi, giọng nói của tôi bất giác hơi run.

“Could I have one venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top and one venti black coffee, no sugar?”[1]

[1] Có thể cho tôi một ly Latte đá ít bọt cỡ lớn với kem đánh, rắc một chút bột quế lên mặt, và một ly cà phê đen không đường cỡ lớn, được không?

Tiếng Anh giọng Mỹ nhanh như súng liên thanh. Tôi đứng hình.

Anh ta cười cười, nhìn tôi thoáng vẻ đùa cợt “I thought you prefer me to speak English…”[2]

“Đồ điên!” tôi nghĩ thầm trong lòng. Chỉ đổ cà phê lên người anh ta một lần , có cần trả thù lại không?

“Of course.”[3] Tôi bình tĩnh nói “Please have a seat. I’ll bring the coffee to you.”[4]

“No need, take your time. I’ll stay here waiting.”[5] Anh một mực làm khó, chắc là muốn thấy tôi bẽ mặt.

[2] Tôi nghĩ em thích tôi nói tiếng Anh hơn.

[3] Đương nhiên rồi.

[4] Mời anh ngồi, tôi sẽ bưng cà phê đến bàn anh.

[5] Không cần đâu. Không làm mất thời gian của em. Tôi sẽ đợi ở đây.

“Tổng cộng 37 tệ.” Cuối cùng tôi đành chuyển sang nói tiếng Trung.

Anh đưa cho tôi 100 tệ. Tôi thối tiền lại cho anh.

Anh trả lại cho tôi một tờ tiền “Dư 10 tệ.”

“Xin lỗi anh.”

Tiểu Đồng đứng bên cạnh hỏi nhỏ “Anh ta uống gì?”

Đầu óc tôi trống rỗng, đỏ mặt nói “Phức tạp quá, nhất thời không nhớ ra.”

“What?!”[6] Tiểu Đồng la nhỏ.

“I am sorry. What’s your order? Could you say that again?”[7]

“Sure. One venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top. One venti black coffee, no sugar.”[8]

“Got it, thanks.”[9]

[6] Cái gì?

[7] Thật xin lỗi, lúc nãy anh gọi gì? Anh có thể nhắc lại không?

[8] Được chứ. Một ly Latte đá ít bọt cỡ lớn với kem đánh, rắc một chút bột quế lên mặt. Thêm một ly cà phê đen không đường cỡ lớn.

[9] Tôi nhớ rồi, cảm ơn.

Tôi quay đầu nói với Tiểu Đồng “Một ly Latte đá cỡ lớn, bên trên bỏ kem đánh và một chút bột quế, thêm một ly cà phê đen cỡ lớn, không đường.”

Tiểu Đồng thần tốc pha cà phê. Tôi đặt mấy thứ anh gọi lên khay, một tay anh bưng khay, một tay chống gậy, đi ngay về bàn mình. Tôi cảm thấy anh đi khập khiễng hơn thường ngày, lo anh đi chưa được nửa đường cà phê sẽ đổ ra. Đối với người chân có tật mà nói, bưng thức uống là một hành động nguy hiểm. Nhưng cuối cùng anh cũng bưng cà phê về bàn an toàn.

Hai người ngồi bên cửa sổ nhỏ giọng trò chuyện khoảng 30 phút, cụ già đứng dậy chào tạm biệt. Người thanh niên tên “Lịch Xuyên” vẫn tiễn ông ra tận cửa, mở cửa giúp ông, nhìn ông rời đi. Sau đó anh quay về chỗ ngồi của mình, mở máy tính ra, bắt đầu làm việc.

Suốt buổi tối, anh gọi một phần sandwich cá ngừ, một phần salad hoa quả, hai ly Latte. Mãi tới khi tôi tan ca, anh vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn màn hình laptop, liên tục gõ chữ, giống như có rất nhiều việc chưa làm xong.

Tôi đột nhiên nhận ra vì sao anh thích chỗ này.

Tất cả các quán Starbucks đều cho lên mạng miễn phí, nhưng lên mạng miễn phí đương nhiên cũng không hấp dẫn gì đối với anh. Chắc là anh sống rất cô đơn, những người như vậy đều thích quán cà phê. Trong quán cà phê luôn có người, tuy rằng không có quan hệ gì với nhau.

Lúc tan ca, tôi thay đồng phục làm việc ra, mặc lại áo thun ngắn tay thường mặc, rời khỏi quán.

Đêm khuya ở Bắc Kinh thời tiết hanh khô, quê tôi thì ẩm ướt quanh năm. Tôi hít sâu một hơi, đi bộ dưới ánh đèn tù mù. Trạm xe buýt cách quán không xa lắm, xe đêm mỗi tiếng có một chuyến. Tôi thường trễ chuyến xe 12 giờ, đành đứng ở chỗ ngã tư đường lạnh lẽo đợi khoảng 50 phút mới tới chuyến tiếp theo. Tôi định mua một chiếc xe đạp, nhưng Tiểu Đồng nhắc nhở, nói đêm hôm khuya khoắt con gái đi xe buýt an toàn hơn xe đạp nhiều.

May là tôi có thể học từ vựng mới trong lúc chờ. Ngoại trừ lúc rửa mặt, đánh răng, đi toilet, tôi tranh thủ tất cả thời gian có được để học từ mới. Lấy sách từ mới ra, dưới ngọn đèn tù mù, tôi bắt đầu đọc thành tiếng.

Tôi học khoảng chừng nửa tiếng, một chiếc xe bỗng dưng dừng trước mặt tôi. Một người nhô đầu ra, nói “Hi” với tôi.

Là người thanh niên tên “Lịch Xuyên”.

“Hi.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, có chút ngạc nhiên.

“Lên xe đi, tôi chở em về.” Anh nói, sau đó mở cửa ra.

Tôi như bị ma xui quỷ khiến leo lên xe. Ghế bằng da thật, thoải mái vô cùng.

“Em ở chỗ nào?”

“Ký túc xá Đại học Sư phạm S.”

“Gài dây an toàn đi.”

Tôi loay hoay mãi không được, mới hỏi anh “Gài như thế nào?”

Anh mở cửa xe, chống gậy nhảy xuống, đi qua phía cửa tôi ngồi, cúi người giúp tôi tìm chỗ gài, “cạch” thế là xong. Sau đó anh quay về chỗ ngồi của mình.

“Cám ơn.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Không có gì.” Anh ta khởi động xe, chạy về phía trước.

Ngồi cạnh trai đẹp, tôi chỉ còn đủ sức để thở. Khoảng 5 phút sau, không ai nói gì.

“Em học khoa Ngữ Văn Anh?” Cuối cùng anh ta cũng bắt chuyện trước.

“Nếu tôi trả lời câu hỏi này của anh, thì anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Tôi nói “Anh thật sự muốn biết câu trả lời chứ?”

Anh ta hơi ngạc nhiên, nhìn tôi, gật đầu.

“Năm thứ nhất khoa Ngữ Văn Anh.” Tôi nói “Vậy tới lượt tôi hỏi. Anh tên gì?”

Anh giật mình “Hình như tôi đâu có hỏi tuổi của em, sao em muốn biết tên tôi?”

“Để công bằng mà.”

“Vương Lịch Xuyên,” Anh ta nói “Quê em ở đâu?”

“Tôi là người tỉnh khác. Tôi không thích người Bắc Kinh.”

Anh cười.

“Anh thì sao?”

“Tôi không phải người Bắc Kinh.”

“Anh nói giọng Bắc Kinh.”

“Ông nội, bà nội tôi đều là người Bắc Kinh. Hoặc có thể nói là người Bắc Bình[10]” Anh hỏi tiếp “Em không có người thân, bạn bè nào ở Bắc Kinh?”

[10] Tên cũ của Bắc Kinh trong khoảng thời gian từ năm 1928 đến năm 1949.

“Không có. Họ hàng tám đời cũng không có.”

“Như vậy, người nhà em yên tâm để em sống xa nhà một mình?”

“Tôi là người trưởng thành. Có thể chọn lựa cuộc sống cho chính mình.”

“Ừ, mấy câu này hình như người Mỹ hay nói thì phải.”

Tôi cười khoái trá “Anh vừa hỏi tôi hai vấn đề, bây giờ tới phiên tôi hỏi anh.”

“Vậy à? Tôi hỏi hai vấn đề rồi?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi.”

“Anh có thích Bắc Kinh không?”

“Hơi hơi.”

“Vì sao anh đặc biệt thích tới quán cà phê này?”

“Bởi vì…” Anh nghĩ ngợi một chút “Đậu xe dễ dàng.”

Tôi nhớ lại chỗ đậu xe cho người tàn tật thường để trống kia, liền nhìn qua chân anh. Chân phải của anh ta hoàn toàn không thể cử động, lúc lên xe, anh nâng bên chân không thể cử động lên trên xe trước, sau đó dùng sức nắm tay vịn trên xe, dùng lực của hai cánh tay, đưa cả người lên trên ghế ngồi. Toàn bộ quá trình nhìn hơi mất thời gian, nhưng anh làm xong trong chớp mắt.

“Em còn vấn đề gì muốn hỏi?” Anh ta quay đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ.

Tôi không dám nhìn thẳng mặt anh, chỉ cần liếc sơ cũng làm tôi choáng váng. Anh có khuôn mặt rất cá tính, không chê vào đâu được. Mặc dù chỉ nhìn một bên, cũng rất hoàn mỹ, có thể làm mẫu để khắc lên tiền xu.

“Hết rồi.” Tôi giơ hai tay lên.

“Sự hiếu kỳ của em với người lạ chỉ có nhiêu đó thôi sao?”

“Chỉ có như vậy thôi. Rất tiếc” Tôi không thể không nói: “Nãy giờ anh luôn chạy quá tốc độ.”

“Em sợ tốc độ cao?”

“Tôi sợ cảnh sát.”

“Giờ này không có cảnh sát.” Anh thản nhiên nói. Hiển nhiên, anh thường xuyên chạy quá tốc độ.

Xe chạy không tới 10 phút là tới cổng trường tôi. Ngay cổng lớn có cửa bảo vệ, không cho xe hơi vào.

“Cảm ơn anh, dừng ở đây được rồi.” Tôi vội vàng nói.

“Chỗ em ở cách cổng xa không?”

“Không xa, đi một chút là tới rồi.” Tôi không muốn làm phiền anh.

Anh ta tìm chỗ đậu xe lại, sau đó xuống xe

“Nếu em không ngại, tôi có thể đưa em tới cửa ký túc xá được không? Bây giờ quá khuya, cho dù ở trong trường cũng không an toàn.” Nếu là người khác nói câu này, chắc sẽ ra vẻ ân cần quan tâm, nhưng anh lại nói hết sức thản nhiên, dáng vẻ rất ga lăng.

“Không cần, không cần đâu… thật sự không cần!” Từ trước tới nay chưa từng được người khác chăm sóc quá mức, tôi kinh ngạc, liên tục xua tay.

“Em có biết, nếu tôi đưa em tới đây, sau đó bỗng dưng em mất tích, thì theo pháp luật mà nói, tôi chính là nghi phạm số một không?”

Tôi nhìn anh, cười không ra tiếng.

Đi vài bước, anh còn nói thêm “Có thể tôi sẽ đi hơi chậm, có ngại không? Tôi biết em chạy vài bước là tới nơi. Nhưng con đường phía trước tối đen, hai bên đều là rừng cây. Tôi thà để em dành chút kiên nhẫn đi từ từ với tôi.”

Sao người này lúc nào cũng khách sáo như vậy?

Tôi lớn tiếng đáp lại “Đương nhiên không ngại.”

Thật ra anh đi cũng không chậm lắm, nhưng rõ ràng đây không phải tốc độ anh thường đi.

“Anh từng tới trường tôi chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa.”

“Nhưng mà, chắc chắn anh đã học đại học, đúng không?” Tôi lại hỏi.

“Tại sao? Không lẽ nhìn tôi giống dân trí thức à?”

“Ừm… cũng không phải. Tiếng Anh của anh rất hay.”

“Tôi học ở nước ngoài.”

“À. Vậy tại sao anh lại quay về? Theo tôi biết, trong nước có rất nhiều người chỉ sợ không được đi nước ngoài.”

“Có lẽ tôi thuộc số ít cá biệt.”

Tôi muốn hỏi anh nhiều điều, nhưng mấy vấn đề này không thích hợp hỏi người mới quen biết lần đầu. Nên tôi đành phải kiềm chế sự tò mò của mình.

Tôi hy vọng con đường này mãi mãi không kết thúc, tiếc rằng, cuối cùng cũng tới kí túc xá.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” Tôi chân thành nói lời cảm ơn.

“Ngủ ngon.” Anh thản nhiên nói.

Anh nhìn tôi đi vào cửa ký túc xá, sau đó xoay người rời đi. Tôi biết anh phải đi một mình hơn nửa tiếng mới ra tới cổng.

Đột nhiên lòng tôi dâng lên nỗi xúc động muốn tiễn anh về. Nhưng tôi kiềm chế được.

Chương 4

Tôi tưởng hôm sau sẽ còn gặp lại Lịch Xuyên, nhưng anh không xuất hiện. Tôi không mong chờ gì nơi anh, càng không có chút mơ mộng vẩn vơ nào. Theo tôi thấy, lòng tốt của anh là do anh có nền tảng giáo dục tốt, và đó cũng là thái độ làm người của anh. Không chỉ riêng tôi mới được đối tốt như vậy. Từ lần đầu tiên tôi gặp anh, ấn tượng sâu đậm nhất của tôi về anh chính là lịch sự, nho nhã. Tuy nhiên, khi nào gặp lại anh, tôi nhất định sẽ mời anh uống cà phê để tỏ lòng biết ơn.

Một tháng dần trôi, nhân viên ca tối không gặp Lịch Xuyên lần nào nữa. Nhưng nghe nói anh có đến lúc quán phục vụ ăn sáng. Tôi không làm ca sáng nên cũng không biết có đúng không. Tuy Tiểu Diệp làm ca sáng nhưng không may mắn, không được gặp anh lần nào. Cho dù là khách quen thế nào đi nữa, nếu ít đến quán cũng sẽ bị người ta quên lãng. Huống chi khu phố này là phố tài chính, trai tài gái sắc cũng không hiếm thấy, hầu như đầy đường. Dần dần, đề tài nói chuyện của Tiểu Đồng chuyển sang một người đàn ông trung niên hói đầu đi xe thể thao Porsche. Mà, bãi đậu xe cạnh quán ngày càng chật, nên ông chủ cắt giảm vị trí đậu xe cho người tàn tật từ hai xuống còn một. Hơn nữa, nhiều khả năng sẽ cắt giảm hết. Vì chuyện này mà Tiểu Diệp ra sức đấu tranh, nói chỗ đậu xe cho người khuyết tật thể hiện trình độ văn hóa và tính nhân văn của người quản lý Starbucks, đồng thời cũng là một phong cách riêng của quán. Qua chuyện này, đủ để chứng minh Tiểu Diệp không hiểu chút gì về bản chất thương nhân của ông chủ. Cũng may là Tiểu Đồng kịp thời ứng biến, cứu Tiểu Diệp một bàn thua trông thấy. Tiểu Đồng nói, thật ra có thể nhập chỗ đậu xe cho người cao tuổi và người tàn tật lại thành một. Vì có khá nhiều người cao tuổi tự lái xe đến quán cà phê. Một chỗ đậu xe, người cao tuổi và người tàn tật có thể dùng chung, mâu thuẫn đã được giải quyết.

Tiểu Diệp biết, nếu không còn chỗ đậu xe cho người tàn tật, chàng trai tên Lịch Xuyên chắc chắn sẽ không đến quán nữa. Lần nào anh cũng lái xe đến, chứng tỏ nơi anh làm việc cách quán rất xa. Chân anh lại có tật, tuyệt đối sẽ không vì một ly cà phê mà đi đến quán cho cực khổ. Huống hồ, các quán Starbucks đấy rẫy trên đường phố Bắc Kinh.

Tối hôm đó, Tiểu Diệp mời Tiểu Đồng ăn cơm. Hôm sau Tiểu Đồng kể tôi nghe, Tiểu Diệp say rượu, vừa uống rượu vừa khóc.

Tiểu Đồng vừa thở dài vừa rút kinh nghiệm cho tôi, nói Tiểu Diệp đã rơi vào lưới tình không cách nào thoát ra được, thương thầm người ta hơn nửa năm, đến mức ngây dại, nhưng từ đầu đến cuối tên người ta là gì cũng chưa biết.

Tôi vốn định kể cho Tiểu Diệp nghe chuyện tối hôm Lịch Xuyên đưa tôi về. Hoặc ít nhất cũng nói cho chị ta biết anh tên là Vương Lịch Xuyên. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định không nói. Tuy tôi đồng cảm với Tiểu Diệp, nhưng chị ta không phải là bạn tôi. Rất ít khi Tiểu Diệp chủ động bắt chuyện với tôi. Có một lần tôi thu thiếu tiền, đang lúc chị ta buồn bực, nên lớn tiếng trách mắng, làm tôi rất buồn. Thật ra, người ở quán ai mà không biết, Tiểu Diệp thường xuyên mắc lỗi khi thu tiền, nên mọi người sợ quá không dám cho chị ta đụng vào máy thu ngân. Tại sao tôi chỉ mới sai sót một lần mà không chịu bỏ qua? Ngày hôm sau, tự chị ta biết mình quá đáng, nên mời tôi uống cà phê. Nói chung, Tiểu Diệp là người dễ bị cảm xúc ảnh hưởng. Mà tôi, do mẹ mất sớm, nên rất lý trí, tính giống con trai từ nhỏ, rất ít khi xúc động.

Cũng trong tháng đó, tôi phải trải qua ba lần thi trắc nghiệm đầu tiên kể từ khi khai giảng. Dù tôi đã cố gắng hết sức để học từ mới, nhưng thời gian học hành của tôi ít hơn so với đám nữ sinh cùng phòng. Điểm trung bình của tôi chỉ được 65 điểm. Môn nghe đạt điểm trung bình, nhưng môn đọc

hiểu bị rớt. Trong cuộc đời học sinh, tôi chưa từng bị điểm thấp đến mức đó. Tôi cảm thấy xấu hổ và nhục nhã vô cùng. Một khoảng thời gian dài sau đó, tôi buồn đến cực điểm, đến mức không muốn gặp mặt bạn cùng phòng. Vì ai cũng cao điểm hơn tôi, lại tỏ thái độ không màng gì đến thành tích. Chỉ có sinh viên từ "vùng sâu vùng xa" như tôi mới tính toán chi li về điểm số.

Không ai trong nhóm đó tự học, ngược lại ngày nào cũng đi nhảy nhót, xem phim, đi mua sắm. Trong đó Phùng Tĩnh Nhi là người thoải mái nhất. Cô ta dùng toàn bộ thời gian để hẹn hò yêu đương, hơn nữa còn trốn học thường xuyên . Nhưng cô ta lại là người cao điểm nhất khoa. Phùng Tĩnh Nhi nói, nếu tiếp tục giữ được hạng này, đến cuối năm cô ta sẽ nhận được bốn học bổng, trong đó có giá trị nhất chính là học bổng của "Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ"[1] - chỉ trao cho 10 sinh viên có thành tích học tập xuất sắc nhất. Do tính cạnh tranh quá kịch liệt, mọi loại học bổng đều căn cứ vào điểm số để quyết định.

[1] Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ là tổ chức từ thiện do Tập Đoàn Hồng Vũ (chuyên sản xuất và phân phối thực phẩm chức năng) thành lập với tổng kinh phí ban đầu khoảng 100 triệu nhân dân tệ, tức khoảng 33 tỉ đồng Việt Nam.

Tôi cần tiền biết bao nhiêu, nhưng không có chút duyên gì với học bổng.

Tôi không phải là sinh viên tốt, nhưng, tôi là con gái ngoan. Cuối cùng tôi cũng kiếm đủ tiền gởi về nhà, còn đủ tiền đóng học phí cho em trai. Số tiền còn lại, trừ phần sinh hoạt phí ra, tôi còn mua được một máy walkman và một cây son môi. Ông chủ quán Starbucks bắt nhân viên nữ phải trang điểm, nên tôi vẫn dùng cây son mượn của chị Lâm Thanh. Khi tôi trả lại cho Lâm Thanh, chị nói chị tặng cho tôi. Chị còn ngại ngùng nói thêm, thật ra cây son này đã hết hạn sử dụng "Mỹ phẩm đều có hạn sử dụng, em phải dùng hết trước thời hạn đó." Lâm Thanh còn khuyên tôi đừng mua mỹ phẩm kém chất lượng, tệ nhất cũng phải mua Olay. Cây son tôi mua giá 10

tệ, tôi thấy rất mắc, nhưng Lâm Thanh chỉ cười nhạt. Tuy nhiên, chị nói thêm, màu sắc cũng được, hợp với màu da của tôi, đủ thấy tôi cũng có chút khiếu thẩm mỹ. Tôi nói, ba tôi có dạy sơ cho tôi về vẽ tranh màu nước. Chị ấy nhìn tôi cười, không tin. Tôi đành nói với chị ba tôi là người Thượng Hải, được phân công tới thị trấn nhỏ quê tôi dạy học, sau đó không quay về thành phố nữa.

"Vậy em còn có họ hàng ở Thượng Hải à?"

"Ông nội em vẫn ở Thượng Hải."

"Em có thân với ông nội không?"

"Ba em vì muốn cưới mẹ nên cãi với ông nội một trận, sau đó không về nhà nữa. Cũng không có liên lạc gì."

"Ông nội em làm nghề gì?"

"Em không biết."

Tối hôm thi xong bài trắc nghiệm thứ 3, đến lượt tôi nghỉ phép, không đi làm. Bỗng nhiên có một đám con trai từ đâu đến thăm phòng ký túc xá. Tôi chỉ biết một người trong đó, là Lộ Tiệp. Thì ra phòng của Lộ Tiệp là "phòng kết nghĩa" với phòng tôi. Vì tôi ít khi ở ký túc xá buổi tối, nên đã bỏ lỡ nhiều hoạt động giữa hai phòng kết nghĩa. Nghe Ninh An An nói, chương trình giao lưu chủ yếu giữa hai phòng kết nghĩa là con trai mời con gái đi xem phim, hoặc con gái dạy con trai khiêu vũ. Sau đó đương nhiên là tìm kiếm cơ hội để phát triển tình "hữu nghị". Qua vài lần giao lưu, có một nam sinh Khoa Toán Tin - biệt danh "Tiểu Cao" - đã chiếm được trái tim của giai nhân Ngụy Hải Hà. Đương nhiên, số người theo đuổi Tiêu Nhụy là nhiều nhất, nhưng không phải là sinh viên của phòng kết nghĩa. Do đó Tiêu Nhụy

đỡ cực hơn nhiều. Đơn cử như mỗi ngày tôi phải đi đến phòng đun nước cạnh căn tin hai lần, đế lấy nước nóng dùng tắm gội mỗi sáng và tối. Nhưng Tiêu Nhụy lại không cần đi lấy nước, ngày nào cũng có người lấy giúp, đem đến tận phòng. Ngoài ra, trong túi Tiêu Nhụy lúc nào cũng có sô cô la, cũng là của người khác tặng.

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi đi đến phòng khiêu vũ cho sinh viên ở khu phía đông. Sàn nhảy lớn ngang với hội trường, trên trần gắn đèn màu lấp lánh, có dàn nhạc, có ca sĩ, có lúc hát nhạc trữ tình, có lúc hát nhạc rock sôi động. Âm nhạc vang lên, mọi người kéo nhau ra nhảy, tay nắm tay, nhảy loi choi như khỉ. Nam sinh viên dạy tôi nhảy tên là Tu Nhạc, là sinh viên năm thứ 3 khoa Triết Học. Anh ta nói, ngành của anh phải có bằng tiến sĩ mới tìm được việc tốt, nên mục tiêu của anh ta là học tiến sĩ.

Nếu xem khiêu vũ như một môn thể thao, thì tôi cảm thấy tôi cũng có năng khiếu trời cho. Tôi thích bơi lội, cũng thích bóng chuyền, đã từng học Thái Cực Quyền. Cho nên trong vòng một buổi tối, tôi đã học xong những bước nhảy cơ bản. Tu Nhạc hỏi tôi có muốn cùng anh ta học thêm buổi tối không, vì anh ta cứ nghe thấy tôi than vãn chuyện thành tích học tập kém.

“Chơi ra chơi, học ra học. Em không thể vừa chơi vừa học được, nếu không, chơi không vui, mà học cũng không tốt.” Anh ta khuyên một cách nghiêm túc.

Tu Nhạc có quyền nói những lời đó, bởi vì anh ta nằm trong Ban Cán Bộ Học Tập của khoa Triết Học, đã có giáo sư để ý đến anh ta, chắc chắn sẽ được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh.

“Ừm.”

“Nghe nói em thường xuyên đi làm thêm? Chỉ cần kiếm đủ tiền tiêu là được rồi, đừng nên vì tiền mà hy sinh việc học.” Anh ta nói tiếp.

“Ừm.”

“Mặc dù anh không học khoa Ngoại Ngữ, nhưng trình độ ngoại ngữ của anh đã đạt tới cấp 8, là trình độ cao cấp. Nhưng anh phát âm không chuẩn, đặc biệt là âm uốn lưỡi.”

“Thật không?” Tôi nói.

“Thật. Sáng nào anh cũng đặt một viên đá cuội dưới lưỡi để tập uốn lưỡi.” Vẻ mặt anh ta đầy quyết tâm “Đúng rồi, em có tham gia Câu lạc bộ tiếng Anh tối thứ sáu hàng tuần không?”

“Không có. Tổ chức ở đâu?”

“Vườn hoa khu phía Tây.” Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, người học ngoại ngữ sao có thể không đi tham gia Câu lạc bộ tiếng Anh.

“Thứ sáu tuần này em rảnh không? Tụi mình có thể đi chung. Luyện tiếng Anh xong thì có thể đi xem phim chung với nhóm Lộ Tiệp. Vé suất tối có thể xem suốt đêm.”

“Ừm… tuần sau phải thi giữa kỳ, em phải học bài, lần sau đi.”

“Đừng cắm đầu cắm cổ học, phải biết thư giãn nữa. Đặc biệt là lúc sắp thi, phải thư giãn.”

“Em phải đi làm.”

“Vậy lần sau đi.” Anh ta mỉm cười, không nài ép nữa.

Khiêu vũ xong, mọi người đi đến phòng chiếu video xem phim, ăn hết một đống hạt dưa, uống hết một bình nước ngọt, chơi đùa tới 1 giờ sáng, chương trình giao lưu kết nghĩa mới chấm dứt.

Tôi vẫn suy nghĩ về thành tích của mình, trong lòng nặng trĩu.

Từ đó về sau, sáng nào tôi cũng dậy đúng 5 giờ rưỡi để học từ mới. Trừ lúc đi học, đi làm, toàn bộ thời gian còn lại tôi chỉ biết học và học.

Nhờ ánh đèn đường của đêm cuối thu, tôi thấy sương khuya phủ trắng thảm cỏ. Nhân viên trong quán làm việc 4 tiếng liên tục thì nghỉ “coffe break”[2] 10 phút. Đêm trước ngày thi, tôi mua một ly cà phê nhỏ, ngồi trong góc vắng, cách khung cửa sổ, nghe gió thu rì rào quét qua con đường dài hun hút. Đèn đường rọi xuống bóng vài người đi đường lê bước chầm chậm qua ngã tư. Tôi đang nhấm nháp cà phê, đột nhiên, có người đi về phía tôi.

[2] Nghỉ giải lao.

Tôi lại nhìn thấy Lịch Xuyên.

Lần này anh mặc quần áo thường ngày, áo khoác màu cà phê, áo len cao cổ một màu đen tuyền, quần jean bạc thếch. Làn da anh trắng quá, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Để giữ hô hấp và nhịp tim bình thường, tôi không dám nhìn khuôn mặt anh lâu. Hình như anh mới tắm xong, trên người anh toát ra mùi hơi nước nhàn nhạt. Mái tóc vừa ướt vừa cứng, có thể kéo anh đi đóng quảng cáo keo xịt tóc nam ngay lập tức. Đột nhiên tôi nhớ tới một từ mới học sáng nay: “dashing”[3], không biết tại sao mọi người ở đây đều gọi anh là “chàng trai mặc vest”. Người mặc vest thì thiếu gì. Tôi thấy có một

từ hợp hơn là "đàn ông thời thượng". Gọi anh là đàn ông, vì so sánh với đám thanh niên chạy theo thời trang hiện nay, anh có thêm phong độ của dân trí thức.

[3] Bảnh bao.

"Hi." Anh hỏi "How are you?"[4]

"I am fine."[5]

"Do you mind me sitting here?"[6] Anh chỉ vào chiếc ghế bên cạnh tôi.

"No, no. Please sit, I'll bring the coffee to you. What would you like for today?"[7] Không đợi anh ta trả lời, tôi nhanh chóng nói thêm một câu: "Lần này tôi mời nha, cảm ơn tối hôm đó anh đưa tôi về." Tôi nhanh chóng chuyển sang nói tiếng Trung, vì trình độ khẩu ngữ của tôi chỉ giới hạn ở những mẫu đối thoại thường dùng trong quán cà phê. Vượt quá phạm vi này chắc tôi sẽ để lộ cái dốt của mình.

[4] Chào em. Em khỏe không?

[5] Tôi khỏe.

[6] Em có phiền nếu tôi ngồi đây?

[7] Không phiền. Mời anh ngồi, tôi sẽ đem cà phê cho anh. Hôm nay anh muốn uống gì?

"À… đừng khách sao. Em ngồi đi, để tôi tự đi lấy. Em muốn uống gì không?" Anh vừa bỏ túi đựng laptop lên ghế vừa hỏi.

"Không cần đâu. Tôi đang nghỉ coffee break, phải làm tiếp ngay thôi."

Anh ta đi thẳng đến quầy mua cà phê. Sau đó, tôi thấy anh ta trả tiền, lại đi thẳng về bàn.

“Cà phê của anh đâu?” Tôi hỏi.

“Đồng nghiệp của em nhất quyết đòi bưng đến bàn giúp tôi.” Vẻ mặt anh ta vẫn bình thường, nhưng giọng nói hơi ngượng, có lẽ do Tiểu Diệp ân cần quá mức, làm anh không vui.

Tiểu Diệp bưng cà phê đi đến trước mặt chúng tôi, âm thầm tỏ thái độ khó chịu với tôi, tôi biết điều nên mở lời “Anh xem, thời gian nghỉ ngơi của tôi hết rồi. Đây là Tiểu Diệp - Diệp Tịnh Văn - là sinh viên Khoa Ngữ Văn Trung trường Đại học M. Chị ấy không chỉ thuộc *“Trường hận ca”*[8], mà còn giỏi ngoại ngữ lắm, thi GRE 2200 điểm đó.”

[8] Tạm dịch “Hận tình muôn thuở”, thơ của Bạch Cư Dị, là một trong những bài Đường thi nổi tiếng nhất, kể lại mối tình bi thảm của Dương Quý Phi và Đường Minh Hoàng.

Anh mỉm cười, nói “Quán này đúng là nhiều nhân tài. Cô Diệp, lần nào cũng phiền cô bưng cà phê cho tôi, thật ngại quá.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Hiển nhiên anh không phải loại người vô tâm, anh biết Tiểu Diệp.

Tôi đứng dậy, vội vàng qua máy thu ngân làm thay Tiểu Diệp. Tôi thấy Tiểu Diệp ngồi xuống nói chuyện với anh. Tiểu Diệp mỉm cười vài lần, nụ cười như thiên thần, vô cùng rực rỡ. Tôi cũng cảm thấy mừng cho chị ta.

Tiểu Diệp nói chuyện khoảng nửa tiếng rồi quay lại quầy, gương mặt vẫn ửng hồng.

Tiểu Đồng trêu "Cuối cùng cũng biết tên anh ta rồi hả? Kể nghe đi, anh ta là con trai của đại gia nào? Còn trẻ sao giàu quá vậy?"

Tiểu Diệp nói: "Chị không biết. Chị không hỏi."

"Cả họ của anh ta cũng không biết?"

"Chị có hỏi, anh ấy nói họ Vương. Chỉ có nhiêu đó thôi."

"Anh ta làm nghề gì?"

"Không biết. Gặp gỡ tình cờ, hỏi nhiều quá làm gì?"

Tiểu Đồng còn muốn hỏi kĩ hơn, Tiểu Diệp đột nhiên hỏi tôi: "Tiểu Thu, em quen anh ấy à?"

"Không quen."

"Đừng nói dối. Anh ấy chủ động bắt chuyện với em, chắc chắn là quen biết em."

"… Đương nhiên anh ta biết em, em từng làm đổ cà phê lên người anh ta mà."

"Em biết anh ấy tên gì không?"

"Không… không biết." Nếu anh đã không muốn nói, thì sao tôi phải nói giùm anh.

Tiểu Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, rõ ràng là không tin lời tôi nói. Sau đó chị ta quay lưng đi, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người

lại, lạnh lùng nói "Đừng nói là em có ý gì với anh ấy nha."

"Có ý gì?" Tôi bình tĩnh đáp.

"Tôi cứ tưởng gái quê rất hiền, xem ra không phải vậy. Cô rất biết dụ dỗ đàn ông đó."

Giọng của chị rất trầm, rất ngọt, nghiến răng nghiến lợi chui vào tai tôi. Sau đó chị ta đột nhiên bật cười, ngẩng đầu lên. Tôi thấy Lịch Xuyên đang đi về phía quầy, đến trước mặt tôi.

"Hi." Tiểu Diệp nói.

"Hi."

Anh nghi hoặc nhìn chúng tôi. Tôi và Tiểu Diệp cùng đứng trước máy thu ngân, anh không biết nên nói chuyện với ai.

"Anh Vương, anh muốn gọi thêm cà phê?" Tiểu Diệp ngọt ngào hỏi.

"Vâng. Đừng thêm đường, được chứ?" Anh trả lời.

Tôi đột nhiên hỏi "Anh Vương, tối nay anh rảnh không?"

Anh nhìn tôi, một lát sau mới gật đầu.

"Tôi có thể mời anh xem phim không?" Tôi nói tiếp.

Anh hơi sửng sốt: "Xem phim? Mấy giờ?"

"12 giờ."

“Được.” Không ngờ anh đồng ý không chút do dự.

Chương 5

Bởi vì Lịch Xuyên hứa đi xem phim cùng tôi, nên Tiểu Diệp không thèm nhìn mặt tôi suốt cả buổi tối. Tiểu Đồng cũng hạn chế nói chuyện với tôi, tránh hôm sau bị Tiểu Diệp giận lây. Không khí ngột ngạt kéo dài cho đến khi Tiểu Diệp tan ca. Tiểu Diệp tan ca trước tôi một tiếng.

Tiểu Đồng lại gần, nói nhỏ với tôi:

“Anh được Tiểu Diệp hướng dẫn. Chị ấy đã ở đây hai năm, em vào đây hai tháng, tự suy nghĩ đi, lỡ có chuyện gì, anh sẽ đứng bên nào.”

“Chẳng qua chỉ mời người ta đi xem phim, xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiểu Đồng lắc đầu: “Con bé nhà quê này, em còn ghê gớm hơn dân thành phố nữa. Em làm vậy là tuyên chiến với Tiểu Diệp.Em còn muốn làm việc ở đây nữa không hả?”

“Có nghiêm trọng dữ vậy không? Quán cà phê này cũng đâu phải của chị ấy đâu?” Tôi cười mỉa.

Tiểu Đồng nói: “Trước đây chị ấy đã khiến ba người bị đuổi. Có một cô bé mới làm có ba ngày, thì bị chị ấy đâm chọt sau lưng. Con trai của ông chủ học đại học ở Nam Kinh, là sinh viên trong khoa bố chị ấy giảng dạy, bố chị ấy là trưởng khoa. Giờ em hiểu chưa?”

Tôi không nói gì. Bởi vì tôi không biết phải làm sao. Muốn tôi lấy lòng chị ta, đừng hòng.

Tiểu Đồng nói tiếp: “Thật ra chuyện này rất dễ giải quyết, tối nay em cứ ở lại tăng ca, đừng đi xem phim. Ngày mai mời Tiểu Diệp uống cà phê, xin lỗi một tiếng, hứa không phá chuyện của chị ấy. Thái độ thành khẩn nhận lỗi, chắc chắn Tiểu Diệp cũng không gây sự với em nữa đâu.”

Tôi cười nhạt.

Tiểu Đồng nói, tôi không giống người Vân Nam tí nào. Tính tôi còn nóng hơn cả người Bắc Kinh.

Tôi lại cười nhạt lần nữa. Tôi đúng là dân quê, nhưng chẳng lẽ dân quê không được quyền tức giận? Tôi không thích người khác động một chút là đem quê quán của tôi ra so sánh. Dân số Vân Nam hơn mấy triệu người, chẳng lẽ tính ai cũng giống nhau?

Mãi đến 12 giờ, Lịch Xuyên vẫn ngồi yên bên cửa sổ máy. Tiểu Đồng có bưng cà phê cho anh một lần, anh chỉ vội vàng cảm ơn rồi lại cúi xuống chăm chú vào màn hình máy tính. Tiểu Đồng quay lại nói với tôi: “Anh ấy đang trả lời email. Hình như có rất nhiều email phải trả lời.”

Tôi hỏi, “Email tiếng Trung à?”

“Tiếng Pháp. Có một lần Tiểu Diệp thấy anh ta nói chuyện với một ông Tây bằng tiếng Đức, vô cùng lưu loát.”

“Ngoại ngữ thứ hai của anh là gì?” Tôi buột miệng hỏi.

“Tiếng Nhật.”

“Vậy sao anh biết anh ấy viết tiếng Pháp?”

“Chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy chứ[1]. Tiếng Pháp khác tiếng Anh chỗ nào anh biết mà.” Tiểu Đồng làm bộ khiêm tốn cúi đầu.

[1] Ý nói: “Tuy không học tiếng Pháp nhưng nhìn thì cũng biết đó là tiếng Pháp”.

“Tiểu Diệp cũng đâu có học tiếng Đức, làm sao biết là anh ấy nói tiếng Đức?”

“Tiếng Đức có âm rung, lúc phát âm, các amiđan đều rung.”

Tôi nhìn bóng dáng của Lịch Xuyên, mơ màng.

“Tiếc là chân bị tật” - Tiểu Đồng ngập ngừng - “Nếu không thì thập toàn thập mỹ.”

Tôi liếc Tiểu Đồng, cười “Anh cũng quan tâm anh ấy quá hả? Anh là *gay* đúng không?”

Tiểu Đồng giật mình, như đột nhiên ngộ ra: “Không chừng anh ta là gay. Quán Sói Hoan cách đây một con đường, em có nghe nói chưa?”

“Sói Hoan gì hả?”

“Là quán bar dành cho dân gay lớn nhất khu này. Trong toilet cũng có bảo vệ, vì sợ người ta làm bậy.”

“Có nghe nói.”

Tôi chưa từng nghe, nhưng cũng không muốn người ta nghĩ mình quê mùa.

Lịch Xuyên đến lúc 9 giờ, đã ở quán 3 tiếng đồng hồ. Bình thường anh ít khi ở lại lâu như vậy, rõ ràng là đang đợi tôi. Đúng 12 giờ, tôi thay đồng phục ra, mặc một chiếc áo len dài tay màu xám. Nếu biết Lịch Xuyên sẽ đến, thì tôi không mặc cái áo này. Lúc nó còn mới coi cũng được, giặt một lần thì bị giãn, biến thành áo gió, giống như áo bày bán trên vỉa hè. Tôi đeo túi xách đi đến trước mặt anh, anh đã đứng chờ sẵn, đang thu dọn đồ đạc trên bàn. Tôi thấy ngoài máy tính ra, trên bàn còn có một quyển sổ, nhìn hơi cũ, hình như đã dùng rất lâu. Trên trang đang mở có một bản phác thảo, nguệch ngoạc nhìn không ra hình thù gì.

Lúc chúng tôi cùng ra cửa, gió đêm rất lạnh. Tôi nhảy mũi. Anh dừng lại, hỏi, “Em lạnh không?”

“Viêm mũi dị ứng thôi.”

“Vậy là lạnh rồi.” Anh liền cởi áo khoác ra đưa cho tôi.

Áo khoác rất ấm, thoảng mùi hương của anh. Tim tôi loạn nhịp, cúi đầu, mù quáng đi theo anh đến bãi xe.

Đến trước xe, tôi đột nhiên mất hết dũng khí. Ngừng bước chân, tôi nói với anh:

“Xin lỗi anh, lúc nãy bận quá nên đầu óc thiếu tỉnh táo, quên hỏi anh có rảnh không, khuya rồi mà đi xem phim có phiền không.

“Tôi rảnh” Anh nói, “Không phiền.”

Tôi lại giải thích "Ngày mai thi giữa kì, tôi muốn thư giãn."

"Cách thư giãn tốt nhất là ngủ."

"Tôi lo quá ngủ không được."

"Thi giữa kì thôi, có gì mà lo."

"Tôi mong điểm trung bình được 95 điểm."

"95? Cao dữ vậy?" Anh nhìn tôi, nụ cười thoảng qua, vẻ như rất hứng thú.

"Mấy lần thi trước tôi chỉ có 60 điểm. Nếu điểm thi cuối kì cao, mới kéo điểm trung bình lên được."

"Vậy em nhắm thi đạt 95 không?" Anh hỏi.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức." Tôi nắm chặt hai tay, làm tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

"Thật ra, muốn đạt điểm cao có rất nhiều cách." Anh mở cửa xe cho tôi.

"Vậy sao?"

Tôi ngồi nhanh vào xe, anh cúi người xuống, gài dây an toàn cho tôi.

"Ví dụ như, ngồi kế bạn nào học giỏi, lâu lâu nhìn bài bạn đó một lần."

"…"

“Ví dụ, chép từ khó vào tay áo.”

“…”

“Ví dụ, giấu tập vở trong toilet, rồi giả bộ đi toilet.”

Anh nghiêm túc giới thiệu vài chiêu.

“Hiểu rồi, anh nhờ vậy mới tốt nghiệp chứ gì.”

“Có thể coi là vậy.” Mặt anh không đổi sắc, không hề mắc cỡ.

“Người ta gian lận chẳng qua là để đủ điểm đậu. Mục tiêu của tôi không chỉ là thi đậu, nên không thể chép bài của người khác.” Tôi nghiêm túc sửa lời anh: “Cho nên, cả hai tuần nay tôi học rất chăm chỉ, mỗi ngày chỉ ngủ ba tiếng. Hôm nay là quá giới hạn rồi. Nếu không đi xem phim, chắc tôi sẽ chết mất.”

“Tinh thần học tập đáng khen, trẻ con chăm học thì cần được thưởng khuyến khích.” Anh nhanh chóng lên xe

“Rạp nào? Em chỉ đường đi.”

“Rạp Bình An, gần trường tôi.”

“Đường nào?”

Tôi suy nghĩ…

“Không… biết. Bạn cùng phòng của tôi thường đến đó coi phim. Giảm 20% cho sinh viên. Tuần này chiếu phim Oscar[2] kinh điển.”

[2] Giải thưởng điện ảnh của Viện hàn lâm Mỹ, được tổ chức hàng năm từ năm 1928.

Anh thở dài, hỏi:

“Em ở Bắc Kinh lâu vậy mà chưa từng đi coi phim hả.”

“Tôi có coi video. Xung quanh trường có nhiều quán chiếu video, rẻ lắm.”

Anh lại cho xe tăng tốc.

“Phiền anh chạy chậm chút được không? Chạy như vậy sẽ có chuyện đó.” Tôi kêu lên.

“Vậy mà kêu nhanh?” Anh không để ý đến tôi, “Em thắt dây an toàn rồi mà?”

“Tim tôi không chịu nổi.”

“Em bị bệnh tim?” Anh giảm tốc độ.

“Không có. Tôi sợ, được chưa?”

“Tối nay chiếu phim gì?” Anh lại tăng tốc, cố tình chuyển đề tài để tôi không chú ý.

“Anh thích coi phim gì?”

“Horror Movie”[3]

“Vậy anh gặp may rồi, tối nay chiếu *“The Silence of the Lambs”*[4], lời thoại tiếng Anh, phụ đề tiếng Trung… Lịch Xuyên, vui lòng chạy chậm lại!”

[3] Phim kinh dị

[4] Sự im lặng của bầy cừu: phim kinh dị kinh điển đạt 5 giải Oscar quan trọng vào năm 1992, kể lại câu chuyện nhân viên FBI tập sự Clarice (Jodie Foster) đến phỏng vấn bác sĩ ăn thịt người Hannibal (Anthony Hopkins) nhằm tìm manh mối bắt tên sát nhân hàng loạt Bill Buffalo.

Không hiểu sao tôi lại buột miệng gọi thẳng tên anh, giống như tôi quen gọi tên anh suốt mười mấy năm vậy.

“Để xem hết bộ phim này, trái tim em cần được hâm nóng một chút.”

Tôi bực mình, không nói nữa, vì trong chớp mắt đã tới trường. Anh chạy một vòng quanh trường, rất nhanh đã tới rạp.

Chúng tôi cùng xuống xe, vào cửa, tôi nói:

“Anh đợi ở đây, tôi đi mua vé, nước ngọt với bắp rang và cánh gà nướng.”

“Bây giờ hết giờ làm rồi, không cần làm waitress[5] đâu. Em ở đây chờ tôi, tôi đi mua vé. Em uống gì?”

“Coca”

[5] Người phục vụ.

Tôi dựa cột, nhìn anh mua vé xong, lại đi mua bắp rang, bèn chạy theo anh. Mọi hành động của anh phải nhờ vào cây gậy chống, chỉ có một tay để cầm đồ. Trong rạp khá vắng, chỉ có khoảng 10 người ngồi. Chúng tôi muốn ngồi hàng ghế sau cùng. Bậc thang khá thấp, anh lại đi rất chậm. Chân trái bước lên trước, sau đó đẩy chân phải bất động lên bậc thang, đứng vững rồi mới leo bậc kế tiếp. Tôi hối hận lúc nãy đòi ngồi hàng cuối, bây giờ đổi hàng khác, lại sợ anh buồn. Đành phải theo sau anh, từ từ đi.

Cuối cùng cũng đến hàng cuối ngồi xuống, phim đã bắt đầu chiếu. Tôi bắt đầu ăn cánh gà. Mục đích tôi muốn ngồi hàng cuối, chính là không muốn người khác nghe tiếng tôi nhai nhóp nhép.

Anh uống một ngụm nước suối, đoạn hỏi:

“Em chưa ăn tối sao?”

“Chưa. Lúc đi làm lo đón xe buýt nên quên mất.”

“Trong quán có bán đồ ăn mà? Em cũng được nghỉ coffee break còn gì?”

“Mắc như vậy, sao ăn nổi?” Tôi nhanh chóng gặm hết một cái cánh gà, lại cắn cái tiếp theo “Cánh gà ngon lắm, anh ăn một cái đi?”

“Cám ơn. Tôi không ăn.”

“Vậy anh ăn bắp rang đi!”

“Tôi cũng không ăn,” Anh nói nhẹ nhàng “Cho em hết đó.”

“Gì kỳ vậy? Coi phim kinh dị mà không ăn gì hết.” Tôi nhai nhóp nhép. Một lát sau, tôi thì thầm: “Chú ý nghe, tôi thích nhất là đoạn tiếp theo.”

Là cảnh Hannibal trao đổi với Clarice:

"First principles, Clarice. Simplicity. Read Marcus Aurelius. Of each particular thing ask: what is it in itself? What is its nature? What does he do, this man you seek?[6]

... No. We begin by coveting what we see everyday. Don't you feel eyes moving over your body, Clarice? And don't your eyes seek out the things you want?[7]*"*

[6] Nguyên tắc đầu tiên, Clarice. Sự đơn giản. Đọc sách của Marcus Aurelius đi. Đứng trước mọi sự vật, hãy hỏi: Bên trong của nó là gì? Bản chất của nó là gì? Cả người mà cô đang tìm kiếm đó, hắn làm gì?

[7] Không phải. Chúng ta bắt đầu bằng sự thèm khát những thứ mình thấy hàng ngày. Cô không thấy những ánh mắt lướt trên người cô sao, Clarice? Cô cũng không dõi mắt tìm kiếm những thứ cô muốn sao?

Tôi bắt chước khẩu hình của nhân vật trong phim, không sai một chữ.

Anh quay qua, nói: "Thì ra em luyện khẩu ngữ bằng cách này."

Vài phút sau, nhân vật trong phim lại nói tiếp:

"...Terns? Mmh. If I help you, Clarice, it will be "turns" with us too. Quid pro quo. I tell you thing,, you tell me things. Not about this case, though. About yourself. Quid pro quo. Yes or no?[8]"

[8] Én biển? Uh. Nếu tôi giúp cô, Clarice, thì phải có sự trao đổi giữa hai chúng ta. Một đổi một. Tôi nói cô biết một chuyện, cô kể tôi nghe một chuyện. Không liên quan đến vụ án. Liên quan đến cô thôi. Một đổi một. Đồng ý không?

Lịch Xuyên lại quay qua.

“Sao vậy?”

“Em có phát hiện đoạn thoại này lặp vần không?”

“Chỗ nào?”

“Quid pro quo, yes or no?”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên anh đưa tôi về: “Nếu tôi trả lời câu hỏi của anh, thì anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Quid pro quo?

Thời gian còn lại hầu như tôi đều dùng tay che mắt. Tôi đã coi phim này mười mấy lần, thuộc cả lời thoại, nhưng chưa lần nào mở mắt coi hết từ đầu tới cuối.

Tôi không nhìn anh, nhưng biết anh đang cười tôi.

Xem phim xong, đã rạng sáng. Dù tôi một mực từ chối, anh vẫn đưa tôi về đến cổng ký túc xá.

Dọc đường đi, tôi tìm chuyện để nói với anh:

“Anh biết không, mặc dù đã coi phim này nhiều lần rồi, nhưng có một chỗ tới giờ tôi vẫn chưa hiểu.”

“Em cứ che mắt hoài, chắc là có nhiều chỗ không hiểu? Người ta nói, điện ảnh là nghệ thuật thị giác mà?”

“Sao phải nhét con ngài vào miệng nạn nhân? Tại sao?”

“Em muốn nghe tôi giải thích không?”

“Anh biết sao?”

“Ý nghĩa của con ngài là sinh sản. Ngài cái đẻ rất nhiều trứng. Ngài còn là côn trùng biến thái hoàn toàn. Chẳng phải tên giết người hàng loạt Bill có identity problem[9] sao?”

[9] Vấn đề nhân dạng.

“Nhưng mà, sao phải nhét con ngài vào miệng xác chết?”

“Nạn nhân là nữ, đúng không? Phụ nữ khác đàn ông chỗ nào? Là sinh sản, đúng không? Liên tưởng chính là sở trường của dân chuyên văn như em mà.”

Tôi ngừng bước, nhìn anh:

“Nói vậy, thưa bạn Lịch Xuyên, bạn học ngành gì?”

“Kinh tế, sau đó chuyển sang kiến trúc. Quid pro quo, hôm nay ở quán, em buồn chuyện gì vậy?”

“Cãi nhau với người ta.”

“Thua hay thắng?”

“Bề mặt là thắng, nhưng thực tế là thua. Tôi là dân quê, sống ở quê rất thoải mái, nhưng lên thành phố, tự nhiên chuyện gì cũng thấy khó chịu.”

“Như vậy, em sống ở đây không vui vẻ gì mấy nhỉ?”

“Trừ phi thi cuối kỳ được 95 điểm.”

“Sao phải được 95 điểm? Điểm số quan trọng vậy à?”

“I have identity problem[10].”

[10] “Tôi có vấn đề về rối loạn nhân cách” - nhái câu nhận xét của Lịch Xuyên về nhân vật Bill Buffalo.

Chương 6

Đến trước ký túc xá nữ, cả hai chúng tôi đều sửng sốt. Trước cửa có một ổ khóa to.

Tôi hít sâu: “Tiêu rồi!” Theo quy định, ký túc xá nữ đêm nào cũng đóng cửa tắt đèn đúng 10 giờ, khóa cửa đúng 12 giờ. Nhưng theo tôi biết, sau nhiều lần sinh viên nữ hối lộ tập thể, bác bảo vệ trước nay vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Bác đi ngủ sớm, lười dậy khóa cửa, cho nên cửa ký túc xá thường mở cả đêm.

Cửa bằng kiếng, tôi gõ mãi vẫn không có ai nghe thấy.

Sau đó, tôi nói với Lịch Xuyên: “Giữ túi giúp tôi được chứ? Khi nào anh đến quán cà phê thì đưa lại cho tôi cũng được.”

Anh cầm túi giúp tôi, hỏi: “Em tính làm gì?”

“Leo vào.”

“Cái gì?”

Tôi trả áo khoác cho anh. “Tòa nhà này leo dễ lắm. Để lấy ánh sáng nên bệ cửa sổ vừa dài vừa thấp, còn có ban công nữa.” Nói xong, tôi giơ chân leo lên bệ cửa sổ tầng trệt, sau đó vươn tay nắm lấy lan can ban công tầng hai.

“Em ở tầng mấy?”

“Không cao lắm đâu.”

“Tầng mấy?” Anh đưa tay kéo chân tôi lại.

“Tầng 4. Anh nhìn đi, cửa sổ phòng tôi còn đang mở kìa.”

“Tạ Tiểu Thu, em xuống ngay!”

Thì ra anh biết tên tôi là Tạ Tiểu Thu. Nhân viên trong quán đều đeo bảng tên trước ngực. Ai cũng có tên tiếng Anh, chỉ có tôi dùng tiếng Trung.

Tôi không để ý lời anh, nhưng anh cứ nắm chân tôi thật chặt. Sau đó, anh kéo mạnh chân tôi, tôi đứng không vững, đành phải nhảy xuống, anh ôm tôi, nhưng lại nhanh chóng thả tay ra.

“Lầu 4 mà em cũng dám leo, có chuyện gì thì làm sao hả?” Anh nhỏ tiếng la tôi.

Tuy chỉ dựa vào lòng anh một giây thôi, ba hồn chín vía của tôi đã đi đâu mất, vô số ý tưởng không đứng đắn hiện ra trong đầu.

“Vậy làm sao bây giờ? Ngủ lề đường hả?”

“Có thể ở khách sạn mà. Khách sạn mở cửa 24 giờ.”

“Ý kiến hay.” Mắt tôi sáng lên “Tôi còn biết một chỗ mở cửa 24 giờ nữa, mà không cần tốn tiền. Nhà ga. Phiền anh đưa tôi đến nhà ga được không?”

“Nhà ga rất ồn ào, mai em thi nổi không?”

“Nhà ga cũng đâu ồn ào lắm đâu. Tôi không sợ.”

Anh nhìn tôi, lại vò đầu bứt tai.

Tôi nghĩ ngợi một chút, lại nói tiếp: “Nói đến yên tĩnh, gần trường có một công viên rất yên tĩnh, có rất nhiều ghế dựa có thể nằm ngủ.”

“Em tưởng đây là nông thôn, muốn ngủ là ngủ chắc? Không biết an ninh trật tự ở Bắc Kinh rất kém hả?”

“Thì chỉ một đêm thôi mà, đừng chuyện bé xé ra to, được không?”

Tôi liền bước nhanh ra phía ngoài trường.

Đi được nửa đường, anh nói: “Nếu em không ngại, có thể ở nhờ nhà tôi, nhà tôi còn thừa phòng cho khách.”

“Chuyện này… thật ra chúng ta cũng chưa thân lắm.” Tôi hơi do dự, dù nhìn người này có vẻ hiền lành, đối xử với tôi cũng rất tốt, nhưng tôi vẫn phải cảnh giác.

“Em có di động không?”

“Không có.”

“Đây là di động của tôi, gọi điện thoại tới đồn công an đi, cho họ biết biển số xe của tôi. Dặn họ nếu lỡ em mất tích, cứ tra biển số xe là sẽ tìm được tôi.”

Tôi cười nói: “Bạn Lịch Xuyên, mình đi theo bạn. Bạn có tiền, có xe, có nhà. Ở thành phố như Bắc Kinh này, mình cảm thấy khả năng bạn mất tích cao hơn mình.”

“Nói hay lắm. Mềm nắn, rắn buông, vậy mới là đứa trẻ thông minh.”

Anh mở cửa xe, làm tư thế mời tôi lên xe, rồi gài dây an toàn giúp tôi.

Tôi thích để anh gài dây an toàn, thích anh cúi cả người xuống, để tôi thấy gáy anh với khoảng cách thật gần.

Đã 3 giờ sáng. Xe chạy như bay trong đêm đen, 20 phút sau, đi vào tầng hầm của một tòa nhà cao tầng. Không khí buổi đêm lạnh lẽo, tôi vẫn mặc áo khoác của anh. Anh dừng xe, cầm gậy và túi xách, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

Tôi nói: “Tôi có thể tự mở được. Sau này để tôi tự mở, được không?”

Anh nói: “Không được.”

“Đâu cần ga lăng với tôi dữ vậy?”

“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử tốt với mình, sau này em sẽ lấy được một người chồng tốt.”

Tôi xuống xe, cùng anh đi đến đại sảnh ở tầng trệt, trước mặt có hai dãy thang máy. Tôi đếm thấy có tổng cộng 10 cái. Chúng tôi đi tới thang máy gần nhất, anh lấy chìa khóa điện tử ra, một tiếng tíc vang lên, cửa thang máy tự động mở.

Bên cạnh thang máy có một tấm bảng gỗ giả cổ: “Thang máy chuyên dụng cá nhân, xin đừng tùy tiện sử dụng.”

Tôi và anh bước vào, trên bảng chỉ dẫn có 59 tầng, nút “PH” trên đầu bảng bỗng nhiên sáng đèn. Thang máy chạy không một tiếng động.

“PH là gì?” Tôi hỏi.

“Tầng cao nhất, penthouse[1] .”

[1] Căn hộ chiếm toàn bộ diện tích của tầng cao nhất trong chung cư hay một cao ốc; còn gọi là căn hộ thông tầng hoặc căn hộ áp mái.

“Anh thích ở trên cao à?”

“Càng cao càng yên tĩnh.”

“Có quấy rầy người nhà của anh không?”

“Tôi ở một mình.”

Cửa nhà anh dùng khóa từ. Căn nhà xa hoa yên tĩnh, rèm cửa màu xanh ngọc bích nhạt, giấy dán tường màu gạo, giữa phòng khách là bộ sô pha

trắng tinh. Tất cả vật dụng đều sạch bóng như đồ triển lãm trong viện bảo tàng.

“Có cần cởi giày không?” Sàn gỗ thật sạch bóng, không dính một hạt bụi.

“Không cần đâu.”

Vách tường bên trái sau cửa có một đôi nạng. Tôi đi vào phòng khách, đứng cạnh sô pha, thấy bên cạnh tay vịn sô pha cũng có một đôi nạng tương tự.

Tôi liền hỏi một câu mà chỉ có đứa khờ mới hỏi: “Anh ở nhà phải dùng nạng đôi hả?”

Anh không trả lời, một dòng cảm xúc thoáng qua mặt anh nhưng tôi không đoán được là gì.

Một lát sau, anh hỏi: “Em muốn đi ngủ liền, hay muốn uống gì rồi ngủ? Trong tủ lạnh có nước trái cây, bia, nước khoáng, sữa tươi, sữa đậu nành, kem.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt anh hờ hững, giống như bị xúc phạm.

“Không cần, cám ơn. Tôi muốn đi ngủ liền.”

“Có 4 phòng cho khách, em thích phòng nào?”

“Đừng cho khách quá nhiều lựa chọn.”

“Đi theo tôi.”

Anh dẫn tôi vào một căn phòng.

Tôi hỏi: “Có chỗ tắm rửa không?”

“Trong phòng có phòng tắm.”

Anh chỉ phòng tắm cho tôi, chuẩn bị bước ra. Tôi xoay người, khẽ khàng gọi tên anh: “Lịch Xuyên.”

Anh nhìn tôi.

“Cám ơn anh cho tôi ngủ nhờ.”

“Good night[2].”

“Good night.”

[2] Chúc ngủ ngon

Tôi tức tốc đi tắm, trong phòng tắm cái gì cũng có, tất cả đều mới tinh. Tôi mặc áo ngủ chui vào chăn, cố ép mình ngủ, nhưng không cách nào ngủ được. Thế là tôi mở túi, lấy sách giáo khoa ra, ôn lại từ vựng lần cuối.

Tôi rất mệt, nhưng cũng rất vui, đặc biệt là trong khung cảnh xa lạ. Học xong từ vựng, tôi chuyển sang ôn bài đọc và ngữ pháp. Một tiếng trôi qua, tôi bắt đầu buồn ngủ, nhưng bỗng nhiên thấy khát, vì vậy tôi mò mẫm ra phòng bếp uống nước.

Đêm đã khuya. Đèn phòng khách đã tắt, chắc anh ngủ rồi?

Tôi đi chân trần bước nhẹ tới phòng bếp, vừa quẹo qua một góc tường, đột nhiên tôi phát hiện cửa tủ lạnh đang mở. Anh đang đứng trước tủ lạnh, cúi người lấy gì đó bên trong.

Tôi giật mình, hơi kinh hãi.

Anh mặt áo thun ngắn tay, bên dưới là quần đùi đá banh. Anh có chân trái thon dài, săn chắc giống hệt những bức tượng thanh niên với vẻ đẹp hoàn mỹ của Hy Lạp. Nhưng chân phải chỉ còn lại nửa đùi.

“Hi.” Tôi nhỏ tiếng chào anh.

Anh đứng lên, xoay người, nhìn thấy tôi, mặt không chút cảm xúc.

“Tôi muốn… uống nước.” Giọng nói của tôi run run: “Khoáng… khoáng…”

“Nước khoáng?”

Tôi gật đầu. Anh đang cầm một chai sữa trên tay, lại đặt chai lên trên sàn, sau đó cúi người lấy nước khoáng.

Tuy chỉ dùng một chân, nhưng anh đứng rất vững, không hề nghiêng ngả, giống như từng luyện võ vậy.

“Sao chưa ngủ?” Anh đưa nước khoáng cho tôi.

“Ngủ không được.”

“Tôi có loại thuốc ngủ tốt lắm, em muốn uống không?”

“À… không cần, tôi sợ ngủ quên.”

Anh bắt đầu uống sữa.

“Anh rất thích uống sữa à?”

“Ừ. Nửa đêm tôi phải dậy uống sữa, thói quen từ nhỏ, sửa mãi không được.”

“Nếu anh đi xa, chỗ anh ở không có sữa thì sao.”

“Tôi sẽ đi ra ngoài mua, chạy xa cỡ nào tôi cũng phải mua về.”

“Tật xấu.” Tôi khẽ cười, cố gắng che giấu sự ngạc nhiên trong lòng.

“Có thể phiền em qua phòng lấy nạng giúp tôi được không?” Anh hỏi.

Lúc này tôi mới phát hiện anh không chống nạng. Phòng bếp cách phòng ngủ rất xa.

“Không chống nạng sao anh tới được đây?” Tôi tò mò.

“Tôi nhảy lò cò.” Anh nói “Nhưng em ở đây nên tôi ngại không dám nhảy.”

Tôi lấy nạng đưa cho anh, sao đó khoanh hai tay trước ngực, khen: “Khả năng giữ thăng bằng của anh rất tốt. Thiệt đó.”

“Ngày nào tôi cũng tập yoga.”

Nhìn ống quần anh phất phơ, không hiểu tại sao, tim tôi bỗng thắt lại, đau lòng vì anh, tiếc hận vì anh.

“Là tai nạn xe cộ hả?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Chuyện lâu lắm rồi.” Khuôn mặt anh lộ vẻ không muốn nói nhiều.

“Ngủ ngon.” Tôi nói.

“Ngày mai mấy giờ thi?”

“9 giờ sáng.”

“Nếu tôi còn ngủ thì cứ gọi tôi dậy, tôi chở em về.”

“Được rồi.”

“Ngủ ngon.” Anh nói.

Tôi nằm đờ đẫn trên giường, suy nghĩ miên man, không ngủ được nữa. 6 giờ rưỡi tôi xuống giường, rửa mặt đánh răng xong, đeo túi lên vai, không đành lòng đánh thức anh, một mình len lén rời đi.

Tôi để lại cho anh một tờ giấy.

“Lịch Xuyên, tôi về trường đây. Không cần tiễn tôi, tối qua phiền anh nhiều rồi, anh ngủ thêm một chút đi. Thi xong nếu như còn gặp được anh, tôi sẽ mời anh ăn cơm. Nhất định. Tiểu Thu.”

Không khí buổi sáng cũng lạnh lẽo như buổi đêm. Tôi đi thang máy xuống dưới, bảo vệ đại sảnh nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ.

“Chào buổi sáng!” Tôi nói.

“Chào buổi sáng!”

“Cô gái, có cần tôi lấy xe từ tầng hầm lên cho cô không?” Anh ta hỏi.

“À… tôi không đi xe.”

“À.”

“Đúng rồi, xin hỏi tòa nhà này tên là gì?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Cô không biết sao? Đây là Hoa viên Long Trạch.” Anh ta cười mờ ám.

“Nếu tôi đi Đại học Sư phạm S thì phải bắt xe gì.”

Anh ta tiếp tục nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi. Tôi đột nhiên hiểu ra từ “cô gái” theo lời anh ta có nghĩa là gì.

Tôi không biết Bắc Kinh còn có những con đường thanh vắng mát mẻ như thế nào. Gió thổi qua khiến tôi rùng mình, đang tính quẹo phải, đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng tôi: “Cô gái, em muốn đi đâu?”

Ngoại trừ Lịch Xuyên, đồng nghiệp ở quán cà phê và bạn cùng phòng ra, tôi không còn người quen khác ở Bắc Kinh. Khi quay đầu lại, tôi không thể không thừa nhận, Lịch Xuyên không phải trai đẹp duy nhất ở Bắc Kinh.

Là một người thanh niên ăn mặc hợp thời trang, tóc chải keo thẳng, khóe mắt ẩn chứa một nụ cười như hư như thực. Anh ta đeo một chiếc nhẫn ngọc rất to ở ngón trỏ, còn trên cổ là một sợi dây chuyền vàng chóe.

“Anh là...” Tôi không biết anh ta.

Chắc chắn anh ta từ tòa nhà này đi ra.

“Tôi thấy em từ thang máy của Lịch Xuyên đi ra, chắc em là bạn của Lịch Xuyên, đúng không?”

Việc gì tôi phải trả lời anh ta.

Anh ta đưa tay ra, nói “Tôi cũng là bạn của Lịch Xuyên, tên là Kỷ Hoàn.”

Bạn của Lịch Xuyên, vậy thì khác.

Tôi bắt tay anh ta, anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên danh thiếp ghi “Công ty thiết kế Thần Lữ”. Dưới tên công ty là tên anh ta, số điện thoại, số fax và địa chỉ văn phòng.

Tôi hỏi “Anh Kỷ thiết kế gì?”

“Lịch Xuyên thiết kế kiến trúc, tôi thiết kế thời trang.”

“Rất vui được gặp anh. Tiếc là không thể nói chuyện nhiều, tôi có cuộc thi, phải bắt xe ngay.” Tôi vẫy tay tạm biệt.

Đã có người đem xe đến, đưa chìa khóa cho anh ta.

“Thi ở đâu? Tôi đưa em đi.”

“Cảm ơn. Không cần đâu. Tôi tự đi được.”

“Em ăn sáng chưa?” Sao nhiều chuyện dữ vậy trời?

“Ăn rồi.”

“Trạm xe điện ngầm ở bên kia, đi qua ngã tư đèn đỏ nữa là tới.”

“Tôi thấy rồi, cảm ơn anh.”

“Em thích tòa nhà này không?” Anh ta chỉ vào Hoa viên Long Trạch. Từ bên ngoài nhìn vào hình dáng hơi kì dị, tầng tầng lớp lớp, như chim công đang xòe đuôi.

“Cũng được… tôi không hiểu nhiều về kiến trúc.”

“Lịch Xuyên thiết kế đó.”

“À!”

“Good luck![3]”

“Have a good day[4].” Tôi nói.

[3] Chúc em may mắn!

[4] Chúc anh ngày tốt lành.

Chương 7

Đi tàu điện xong phải bắt xe buýt, nửa tiếng sau tôi mới về đến ký túc xá. Vì hôm nay thi, nên tất cả mọi người đều dậy sớm.

Phòng tôi thường hay có người đi qua đêm. Một là, trừ tôi và Tiêu Nhụy ra, những người còn lại đều là dân Bắc Kinh, nên họ thường về nhà. Hai là, Tiêu Nhụy cũng có bà con ở Bắc Kinh, họ thường kêu Tiêu Nhụy ở chơi qua đêm. Tuy tôi không có bà con ở đây, nhưng chưa từng có ai hỏi tôi chuyện tôi có bà con ở Bắc Kinh không. Đêm nào tôi cũng về trễ, mọi người đã quen rồi.

"Sắp thi rồi sao hôm qua không nghỉ làm sớm?" Ninh An An đến gần hỏi.

"Tan ca xong tôi đi xem phim suốt đêm."

"Cậu học hết rồi chứ gì?"

"Tôi mệt quá, muốn thư giãn một chút."

"Khi thi môn nghe tôi ngồi cạnh cậu được chứ?" Ninh An An hỏi nhỏ, "Máy walkman của tôi hỏng rồi, dạo này tôi ít nghe băng lắm."

"Thi rớt thì đừng trách tôi."

"Để tôi đi mua đồ ăn sáng cho cậu. Đúng rồi, tối nay trong phòng có party, mấy anh phòng 301 đến đây chơi."

Lại là hoạt động "phòng kết nghĩa".

"Cần mua gì không? Có cần tôi góp gì không?" Tối nay không đi làm, tôi phải tranh thủ tham gia hoạt động tập thể.

"Tối qua cậu không về, mọi người góp xong rồi. Phòng ngủ cũng được quét dọn sạch sẽ rồi. Phùng Tĩnh Nhi nói, để cậu đi lấy nước."

“Được rồi.” Tôi cố gắng hòa đồng.

“Hôm qua anh Tu có đến tìm cậu mấy lần.”

“Buổi tối tôi phải đi làm.”

“Ban ngày mà.”

“À. Tôi không gặp.”

“Anh ấy lấy nước nóng cho cậu kìa.”

“Vậy ngại quá.” Tôi chợt nhớ ra, tôi đã rửa mặt rồi.

“Anh ấy hỏi mình có phải buổi tối cậu thường không lấy nước kịp phải không.”

“Ban ngày tôi đã lấy đủ rồi.”

“Người ta là anh trai. Anh trai phải chăm sóc cho em gái chứ.” Ninh An An nói không ngớt.

“Cậu làm bà mai từ khi nào vậy?”

“Tôi bị người ta hối lộ.”

“Hối lộ cái gì?”

“Mời tôi ăn cơm một lần.”

“Dễ vậy à? Tôi mời cậu ăn hai lần, sau này đừng làm bà mai cho anh ta nữa.”

Một đêm không ngủ, tinh thần đờ đẫn, không ngờ tôi lại thi rất tốt. Chỉ có điều hễ tôi nhắm mắt lại, là sẽ thấy Lịch Xuyên, thấy anh một mình đứng cạnh tủ lạnh, cúi người xuống, tư thế lấy sữa giống hệt vận động viên thể thao. Nhiều năm sau này, mỗi lần nghĩ đến Lịch Xuyên, hình ảnh lướt qua đầu tôi đầu tiên, luôn là hình ảnh này. Sau đó, tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp lại, đau ê ẩm, thở không nổi. Buổi chiều thi xong môn cuối, tôi xuống phòng nước lấy hai bình nước sôi, từ tốn về phòng, đang đi đột nhiên thấy Ninh An An lật đật chạy tới.

“Sao vậy?”

“Có trai đẹp đến tìm cậu. Ôi trời ơi, người đâu mà đẹp trai quá.” Dáng vẻ Ninh An An rất kích động: “Cậu làm ơn mời người ta vào phòng ngồi chơi một chút. Để mọi người chiêm ngưỡng thật kỹ, được chứ?”

“Thật sự là đến tìm tôi?” Lịch Xuyên sẽ không rảnh vậy đâu, nhưng tôi vẫn rảo nhanh bước chân.

“Bọn Phùng Tĩnh Nhi và mấy anh phòng 301 đã đứng quanh đó rồi. Phiền cậu nói giúp với anh ta, bây giờ là thời gian lấy nước, nếu anh ta tiếp tục đứng dưới ký túc xá nữ, sẽ xảy ra tai nạn, được không? Đã có ba sinh viên nữ vì mải nhìn anh ta, cầm phích nước sôi đụng vào người người khác…”

Tôi bật cười, tưởng rằng cô ta nói đùa thôi. Nhưng lúc tôi về ký túc xá, trên mặt đất có ánh bạc lấp lánh, quả nhiên mấy cái ruột phích bị bể. Bác bảo vệ đang cầm chổi, hùng hổ quét dọn chiến trường.

Người đang đứng cạnh cửa, mặc áo sơ mi trắng và quần jeans kia, quả nhiên là Lịch Xuyên.

“Hi.” Anh chào tôi từ xa.

“Hi.”

Anh đi tới, thuận tay xách bình thủy của tôi: “Thi xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Làm bài được không?”

“Cũng được.”

“Tiểu Thu, mời bạn Vương lên lầu uống trà đi.” Tiêu Nhụy nháy mắt với tôi.

Mới vài phút mà bọn họ đã biết tên người ta rồi. Tiêu Nhụy không khác gì mấy đứa mê trai, đúng là yêu râu xanh.

“Không được.” Tôi lo anh phải leo lầu, huống chi anh còn cầm hai bình thủy “Mình ra căn tin đi.”

“Đừng đi căn tin, tối nay có party, đã chuẩn bị thức ăn xong hết rồi.” Phùng Tĩnh Nhi nhiệt tình chen vào. Cô ta đối xử với tôi lúc nóng lúc lạnh, tôi đoán không ra ý đồ.

“Bạn Vương nể mặt chút đi mà.” Ngụy Hải Hà vừa đấm vừa xoa.

Mấy người này, không bắt cóc được Lịch Xuyên lên lầu thì không cam lòng mà. Cầu thang ký túc xá nữ dốc hơn cầu thang rạp chiếu phim nhiều, tôi kêu mọi người lên lầu trước, sau đó cùng Lịch Xuyên leo lên từng bậc thang một.

Suốt đường đi, anh nhiệt tình xách bình thủy giúp tôi: "Buổi sáng sao không gọi tôi dậy?"

"Còn sớm quá nên để anh ngủ thêm chút nữa."

"Sau này không được lén lút bỏ đi như vậy nữa!"

"Tại sao?"

"Lỡ mất tích thì làm sao?"

"Lịch Xuyên." Tôi nhìn anh, nói: "Nhớ kỹ, cho dù tôi thật sự mất tích cũng không có liên quan gì đến anh… Anh không có trách nhiệm gì với tôi hết."

Anh đang đi, nghe câu này xong, đột nhiên dừng lại. Sau đó, anh bỏ bình thủy xuống, xoay người đi xuống lầu.

"Haiz! Đợi chút!" Tôi đuổi theo.

Anh không để ý tới tôi, tiếp tục xuống lầu.

Tôi chặn đường anh lại: "Anh biết tôi chỉ nói sự thật thôi mà."

Anh lạnh lùng nhìn tôi, trầm mặc một lát, đoạn nói: "Em không biết chút gì về thành phố này hết, em cũng không biết chút gì về tôi hết."

“Vậy thì sao? Bắc Kinh chỉ là một thành phố, anh cũng chỉ là một con người mà thôi.”

“Vậy tại sao hôm qua em chịu đi theo tôi.”

“Bởi vì anh sẽ không hại tôi.”

“Làm sao em biết?”

“Anh tưởng chỉ có thành phố mới nguy hiểm hả? Tôi hỏi anh, giữa thành phố và nông thôn, chỗ nào hay có thú dữ hơn? Về mặt đề phòng nguy hiểm, trực giác của dân quê như tôi càng mạnh hơn.”

Anh đang muốn cãi tiếp, đột nhiên nửa khuôn mặt của Tiêu Nhụy ló ra từ cầu thang: “Sao chưa lên vậy? Có người mang phích nước lên giúp cậu rồi. Anh Vương, nhanh lên đi!”

Lịch Xuyên nhíu mày. “Anh Vương?”

“Ở đây ai cũng là anh trai hết. Đi, đi lên ngồi chơi chút đi, tối nay trong phòng mở party. Anh ăn chút thôi, đừng ăn nhiều, sau đó mình xuống căn tin tầng dưới, tôi mời anh ăn tiệc.”

Anh kéo tôi lại.

“Sao vậy?” Tôi hỏi. Tay anh lạnh lẽo, giống thời tiết mùa đông.

“Em chắn đường người ta.” Thì ra có người muốn lên lầu. Sau đó, một tiếng cạch vang lên, cô gái đang đi lên lầu la thất thanh.

Lại vỡ một cái ruột phích nữa.

Anh tiếp tục leo từng bậc từng bậc một, bộ dạng khá vất vả, tôi nhìn mà xót xa: “Tiếc là không có thang máy.”

“Nếu có thì bọn em lấy nước nóng tiện hơn nhiều.” Anh nói.

Tôi nhớ lại một chuyện, hỏi: “Anh ở cao quá, lỡ tòa nhà cúp điện thì làm sao?”

“Thắp nến.”

“Nếu có chuông báo cháy?”

“Ở yên trong nhà là được.”

“Nếu cháy thật thì sao?”

“Tới nay chưa từng có cháy mà.”

Trong phòng chật kín người. Mọi người dành chỗ tốt nhất cho anh.

“Trước giờ không biết Tiểu Thu có bạn trai, chả trách tối nào cũng về khuya.” Tiêu Nhụy rót trà cho anh.

“Chúng tôi chỉ quen biết bình thường thôi.” Tôi và Lịch Xuyên đồng thanh nói.

“A, anh Vương, anh mua quần jeans này ở đâu? Hiệu gì? Sao đẹp quá vậy?” Ninh An An hỏi.

“Đúng rồi, hiệu gì vậy? Hàng hiệu bán ở Bắc Kinh em đều nhận ra, cái này chắc chắn là mua ở nước ngoài rồi.” Tiêu Nhụy nói tiếp: “Quần Levi’s không có đường viền này. Áo sơ mi của anh cũng rất đẹp. Kết hợp với cà vạt màu lam sẽ đẹp lắm đó.”

Lịch Xuyên nhìn tôi bằng ánh mắt cầu cứu, tôi ra hiệu anh cứ ráng chịu chết đi.

“Tiểu Vương, cậu học khoa nào?” Tu Nhạc hỏi.

“Tôi không phải là sinh viên, tôi đi làm rồi.”

“Đi làm rồi?” Tiêu Nhụy nghiên cứu gương mặt của anh, lắc đầu: “Không giống, giống sinh viên cao học hơn!”

“Anh Vương làm ngành gì?” Tu Nhạc lại hỏi.

“Kiến trúc.”

“Xây dựng hay thiết kế nội thất?”

“Thiết kế kiến trúc.”

“A, anh là kiến trúc sư hả?” Tiêu Nhụy hỏi. Hôm nay nhìn Tiêu Nhụy có vẻ rất hứng thú, tôi cũng không biết tại sao.

“Có thể xem là vậy.”

“Anh trai em cũng vậy. Anh ấy học trường Đồng Tế, anh thì sao? Không chừng hai người là bạn học đó.”

“Tôi không học trường Đồng Tể.” Anh nói “Tôi từng đổi nghề.”

“Đổi nghề? Vậy trước kia anh làm gì?”

“Hồi đại học tôi học khoa kinh tế.”

Mắt Phùng Tĩnh Nhi sáng lên: “Kinh tế hả? Lộ Tiệp cũng học khoa kinh tế. Lộ Tiệp, nhanh tới đây, có người cùng ngành với cậu đó.”

Lộ Tiệp nãy giờ luôn ngồi im lặng uống cà phê. Bình thường anh ta chính là trung tâm của đám con gái, hôm nay nhìn thấy cảnh này thì vô cùng ủ rũ.

“Vậy à? Khoa kinh tế trường tôi cũng tạm được. Bố tôi lúc trước kia giảng dạy ở Đại học Phục Đán[1], bây giờ chuyển qua Đại học Nhân Dân Trung Quốc[2]. Anh Vương học đại học nào?”

“Đại học Chicago[3].”

Lộ Tiệp hít sâu, mắt lộ vẻ hoài nghi: “Đại học Chicago? Theo tôi biết, khoa Kinh Tế đại học Chicago đứng đầu thế giới.”

“Cũng không được xem là tốt nhất đâu.” Lịch Xuyên nói “MIT[4] và Havard[5] cũng khá nổi tiếng. Yale[6] và Princeton[7] cũng được. Còn Học viện Kinh Tế London[8] ở Anh nữa?”

“Lúc bố tôi đến Đại học Chicago để phỏng vấn, có gặp giáo sư Becker[9]. Ông ấy nhận giải Nobel năm nào?”

“Chuyện này… không nhớ rõ lắm.” Lịch Xuyên ngẫm nghĩ: “Năm 93? Không đúng, Fogel[10] mới năm 93, Becker năm 92.”

[1] Cơ sở chính ở thành phố Thượng Hải, là một trong những trường đại học lớn nhất và lâu đời nhất Trung Quốc.

[2] Cơ sở chính thức ở Bắc Kinh, giống như Đại học Phục Đán, khoa Kinh Tế Quốc Tế, Quan Hệ Quốc Tế của trường này được đánh giá khá cao.

[3] Là trường đại học tư có cơ sở chính ở thành phố Chicago, bang Illinois, Hoa Kỳ; được tỷ phú dầu mỏ John D. Rockefeller thành lập năm 1890. Trường từng có 85 giáo viên nhận được giải Nobel.

[4] Học viện Công Nghệ Massachusetts: tọa lạc Cambridge, bang Massacchusetts, Hoa Kỳ, được thành lập năm 1865, từng có 76 giáo sư đạt giải Nobel.

[5] Cũng tọa lạc Cambridge, bang Massacchusetts, Hoa Kỳ, được thành lập từ năm 1636, là cái nôi đào tạo nhiều nhân tài của Hoa Kỳ như tổng thống, nhà văn, nhà thơ, chính trị gia, nhà kinh tế, học giả...

[6] Trường đại học tư thục ở New Haven, bang Connecticut, Hoa Kỳ; được thành lập vào năm 1701, được xem là đối thủ cạnh tranh chính của Đại Học Harvard.

[7] Trường đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, bang New Jersey, Hoa Kỳ; được thành lập năm 1746. Các trường Harvard, MIT, Yale và princeton là 4 trường đại học tốt nhất Hoa Kỳ.

[8] The London School of Economics and Political Science (viết tắt là LSE): tọa lạc tại Westminster, trung tâm thành phố London, Anh; được thành lập năm 1895, có 17 giáo sư của trường từng đoạt giải Nobel.

[9] Gary Stanley Becker (1930-) là nhà kinh tế học Hoa Kỳ chuyên nghiên cứu về hành vi xã hội của con người như phân biệt chủng tộc, tội phạm, tổ chức gia đình, nghiện ma túy, dân chủ, nhập cư.

[10] Robert W. Fogel (1926-) là nhà kinh tế học Hoa Kỳ chuyên nghiên cứu những tác động kinh tế, xã hội và công nghệ đối với những thay đổi nhanh chóng của cơ thể con người.

“Chắc chắn nghiên cứu ở Đại học Chicago là tốt nhất.”

Lịch Xuyên cười, không trả lời.

Phùng Tĩnh Nhi nhân cơ hội hỏi tiếp: “Vậy anh Vương xin nhập học như thế nào? Cũng thi GRE hả?”

“Đương nhiên GRE rất quan trọng.”

“Khoa Kinh tế Đại học Chicago, tương lai quá xán lạn, sao anh Vương lại đổi nghề.”

“À… lý do cá nhân.”

“Anh Vương có thể cho tôi địa chỉ email được không? Sau này, nếu Lộ Tiệp xin nhập học gặp khó khăn, có thể nhờ anh không?” Phùng Tĩnh Nhi nhất quyết hỏi tới, còn lấy viết ra.

“Được chứ.” Anh lấy viết ra, viết địa chỉ email.

“Anh Vương không có danh thiếp sao?” Tiêu Nhụy ngồi trên giường ló đầu ra hỏi.

“Không có, tôi không cần danh thiếp.”

“Anh Vương chắc quen nhiều người ở Đại học Chicago lắm?” Phùng Tĩnh Nhi mời anh ăn đậu phộng muối, thấy anh lắc đầu, lại lột vỏ cam cho anh.

“Không dám nói có người quen… tôi chỉ là sinh viên thôi.”

“Nghe nói xin nhập học thì chọn giáo sư hướng dẫn là quan trọng nhất, đúng vậy không?”

“Đúng là rất quan trọng… nhưng cũng phải xem thành tích học tập và thư đề cử.”

Anh biết bảo vệ bản thân, chỉ đưa những câu trả lời ngắn gọn. “Vợ chồng” Phùng Tĩnh Nhi cố nài ép anh tư vấn hơn một tiếng đồng hồ, tôi hoàn toàn không có cơ hội nói xen vào.

Tu Nhạc liền nhân cơ hội bắt chuyện với tôi, hỏi thăm tình hình quê tôi câu được câu mất.

“Ở Vân Nam mưa nhiều lắm phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ngày nào bọn em cũng ăn nấm hả[11]?”

[11] Đặc sản nổi tiếng của Vân Nam chính là các loại nấm rừng.

“Không phải.”

“Vậy bọn em hay ăn gì nhất.”

“Bún.”

“Đúng rồi, nhắc đến Bún Qua Cầu, hôm qua anh có lên mạng tra được, ở Bắc Kinh có vài quán ăn Vân Nam, quá gần trường nhất là…”

Anh ta không nói tiếp nữa, vì thấy tôi không chú tâm.

Đúng lúc này, Ninh An An vốn đang ngồi im lặng kế bên bỗng nhiên chen vào một câu: “Đúng rồi, Tiểu Thu, cậu kể nghe thử cậu và anh Vương

quen biết nhau như thế nào?”

Phùng Tĩnh Nhi nhìn Ninh An An với vẻ khó chịu. Ninh An An quá lớn tiếng, hầu như phá tan buổi trao đổi nhẹ nhàng của cô ta và Lịch Xuyên.

“Anh ấy hay đến quán cà phê tôi làm.” Tôi nói.

“Vậy thôi hả? Không lãng mạn chút nào hết! Thêm chút gia vị đi!”

“Chúng tôi chỉ… quen biết sơ sơ thôi.” Tôi đỏ mặt.

Biết nói sao đây, thành thật mà nói, nếu không phải bạn trai thì sẽ không được vào phòng ký túc xá.

Lịch Xuyên biết điều đứng dậy: “Cảm ơn mọi người nhiệt tình tiếp đón. Tôi còn chút việc, xin tạm biệt. Mọi người chơi vui vẻ.”

Ninh An An la lớn: “Anh Vương, thường xuyên đến chơi nha! Phòng em tuần nào cùng có vũ hội!” Nói xong, nhớ ra chân anh bị tật, sợ là không thể khiêu vũ, liền nhăn mặt le lưỡi “Xin lỗi anh, em không cố ý.”

Tôi đưa Lịch Xuyên xuống lầu. Xuống tới tầng trệt, tôi hỏi anh: “Anh có việc thật à? Qua căn tin ăn tối rồi hãy về, được không? Nhất định tôi phải mời anh.”

“Không có chuyện gì, chỉ không muốn bị người khác điều tra thôi. Căn tin xa không? Cần tôi lái xe không?”

“Ở đằng trước kìa. Tầng 1 là căn tin sinh viên, tầng 2 có thể chọn món, ai cũng nói nói đồ xào ở đó ngon lắm. Tôi chưa lên tầng 2 ăn lần nào.”

“Vậy đi tầng 2.”

Chúng tôi lên tầng 2, tìm bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn, ánh mắt nhìn Lịch Xuyên không chút kiêng nể: “Hai bạn muốn uống gì?”

“Em uống gì?” Anh hỏi tôi.

“Coca.”

“Một ly Côca, một ly nước khoáng.”

“Gọi món gì? Bạn nam?” Nhân viên phục vụ nữ vẫn nhìn Lịch Xuyên, giọng rất thân thiết, giống như chỉ có một mình anh là khách.

“Em ăn gì?” Lịch Xuyên nhìn tôi.

Tôi liếc qua thực đơn, nhanh chóng quyết định: “Gà xào ớt, dưa leo xào.”

Cô phục vụ ghi rồi lại nhìn anh: “Bạn nam, bạn thì sao?”

“Cần tây xào bách hợp[12].”

[12] Củ của hoa lily.

“Chỉ mấy món thôi sao?”

“Tiểu Thu, em còn muốn gọi thêm gì không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn ăn chay, hay là muốn tiết kiệm tiền giùm tôi? Gọi cần tây xào bách hợp, chi bằng để tôi xào cho anh ăn.”

“Tôi không thích ăn thịt, thật mà.”

“Anh thích ăn cá không?” Ở quán cà phê, anh luôn ăn sandwich cá.

“Rất thích ăn cá.”

“Vậy tôi gọi thêm cá chẽm hấp.” Bữa cơm này là để cảm ơn anh, đương nhiên phải có món ngon chứ.

“Cá chẽm tính tiền kiểu khác, tính theo trọng lượng.”

“Lấy một con vừa đi. Cho thêm hai chén cơm.”

“Con nhỏ là được rồi.” Lịch Xuyên nói.

“Cũng được.” Tôi thở dài.

Còn lâu mới tới giờ cao điểm sinh viên ăn tối, trong căn tin không một bóng người. Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên.

Tôi uống một hớp Côca, bắt đầu ăn gà xào ớt.

“Buổi sáng lúc đi về, có gặp bạn của anh.” Tôi nói.

“Bạn của tôi?”

“Anh ta nói tên là Kỷ Hoàn.”

“À. Cậu ấy ở tầng 42, tôi gặp cậu ấy ở bể bơi, rồi dần quen nhau.”

“Anh thích bơi lội?”

“Rất thích.”

“Tôi cũng thích. Tôi còn là quán quân bơi tự do 400m thiếu niên ở huyện đó nha. Nhà tôi cạnh bờ sông. Mùa hè đến ngày nào tôi cũng đi bơi. Tiếc là tới chỗ này, hồ bơi ở trường chỉ mở cửa mùa hè, tôi đành phải đổi sang chạy bộ buổi sáng.

“Hèn gì tinh thần em rất tốt, sắc mặt luôn hồng hào.” Anh nhìn tôi chăm chú.

“Con nít nông thôn là vậy đó. Ăn đi, sao anh không ăn? Ăn thêm chút đi chứ!”

Anh có ăn, nhưng lâu lâu mới động đũa một lần.

“Yên tâm, phần của tôi, tôi sẽ ăn hết.” Anh vẫn ăn từ từ, nuốt từng miếng nhỏ, giống như đang có vấn đề.

“Vậy tôi không nói chuyện nữa, tránh cho anh cứ lo trả lời, không ăn cơm.”

Một lát sau, thấy anh ăn rất chậm, tôi nói thêm: “Đừng cố nữa, ăn không hết tôi có thể bỏ hộp mang về, làm cơm trưa ngày mai.”

“Phòng em có tủ lạnh không?”

“Không có. Để qua một đêm không hư đâu.”

“Qua đêm chắc chắn sẽ hư.”

“Tôi để cạnh cửa sổ, ban đêm trời lạnh, sẽ không sao.”

“Đâu phải cá muối mà không hư.”

Anh ăn được một chút, tôi ăn phụ anh, rốt cuộc cũng ăn hết cần tây xào bách hợp. Sau đó chúng tôi ăn đến món cá.

“Cá ngon lắm.” Anh ăn nhanh hơn một chút “Buổi tối em làm gì? Khiêu vũ hả?”

“Không có.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích hoạt động tập thể, mặc dù tôi cố gắng hòa đồng với mọi người. Tôi thà quấn mền nằm một mình đọc tiểu thuyết, nghe nhạc, ăn đồ ăn vặt.”

“Hoặc xem phim kinh dị một mình.” Anh chêm vào.

“Cũng đúng.”

“Giường có dán hai tờ giấy trắng trên màn là giường em?”

“Sao anh biết?”

“Mấy giường khác đều có nét đặc trưng của con gái.” Anh nói.

“Đặc trưng gì?”

“Đầu giường ít nhất có một con búp bê.”

Tôi cảm thấy buồn cười: “Sao trước nay tôi không chú ý đến điểm này nhỉ?”

“Trên tờ giấy đó viết gì?” Anh hỏi.

“*Nhất âm nhất dương chi vị đạo, lạc thiên tri mệnh cố bất ưu*[13].” Tôi nói tiếp “Là một câu trong *Kinh Dịch*, bố tôi là giáo viên dạy văn.”

[13] Đạo là sự cân bằng âm dương, thấy rõ mệnh thì được an nhiên.

“Ừ…” Anh khen “Có học thức.”

“*Kinh dịch* nói tiếng Anh như thế nào?”

“*Book of Changes*. Cũng có người gọi là *I-ching*.”

“Nhắc đến *Kinh Dịch*, em biết bói toán không?” Anh lại hỏi.

“Không. Văn thì không biết bói toán, võ thì không biết xay lúa.” Tôi lấy đũa chọt chọt đầu con cá, nghiên cứu xem còn chỗ nào có thể ăn không.

Anh cười. Nụ cười ấm áp, không ra tiếng: “Nói vậy. Tiểu Thu, tối nay, em có muốn đến chỗ tôi bơi không?”

“Nếu anh ăn hết con cá này, tôi sẽ đi.”

Anh từ từ ăn hết con cá chẽm không còn một miếng, chỉ chừa lại một đống xương cá, sạch sẽ tới mức có thể dùng làm tiêu bản.

Lúc nhân viên phục vụ đưa hóa đơn, tôi lấy bóp tiền ra, anh nhanh tay lẹ mắt đưa 2 tờ 100 tệ ra: "Cảm ơn, khỏi thối."

"Ê, ai cho anh trả tiền?" Tôi la lên.

"Em là sinh viên. Vẫn đang đi làm thêm."

"Nhưng hôm nay tôi mời mà! Chị ơi, phiền chị trả tiền lại cho anh ấy!"

Anh giữ tay tôi lại: "Sau này mỗi lần chúng ta đi ăn, sẽ luôn do tôi trả tiền. Let's make it a rule, clear[14]?"

[14] Qui định là vậy nhé, hiểu chưa?

Tôi há mồm ra định cãi lại, lại bị ánh mắt anh ngăn lại.

"Hôm nay không thèm so đo với anh." Tôi nói, mừng thầm trong bụng, thì ra sau này vẫn còn có cơ hội đi ăn với nhau.

Anh tiễn tôi xuống dưới ký túc xá rồi chờ tôi lấy đồ bơi. Hoạt động phòng kết nghĩa đang tiến hành vô cùng sôi nổi. Tôi vội vàng nói với Ninh An An mấy câu, Phùng Tĩnh Nhi hỏi nhỏ: "Tối nay đi khiêu vũ không? Mọi người đều đi. Con trai mua vé. Cậu không đi, Tu Nhạc không có cặp."

"Tôi có việc."

"Anh Vương đâu rồi? Anh ấy có đi với cậu không?"

“Không đi… tôi và anh ta cũng không phải là bạn bè gì, chỉ quen biết sơ sơ thôi.” Tôi sửa lời cô ta.

“Nói câu này cậu đừng khó chịu, sau này có đau khổ, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.” Cô ta nói, giọng thản nhiên: “Đừng chìm quá sâu. Hai người không có kết quả đâu.”

Tôi không hỏi cô ta tại sao, vội xách túi đi xuống dưới lầu.

Lịch Xuyên vẫn đứng đó chờ tôi. Chúng tôi bước song song, có người vứt vỏ quýt trên mặt đất, suýt nữa tôi bị té, anh kéo tôi lại đúng lúc: “Cẩn thận.”

“Tôi thường xuyên đi mà không nhìn đường.” Tôi nói.

“Tôi thì nhìn đường thường xuyên, tôi sẽ nhìn thay em.” Anh nói “Tuy nhiên, em phải luôn nắm tay tôi mới được.”

Nói xong câu này, anh đưa tay sang nắm tay tôi, như lúc nào cũng phải chăm sóc tôi, tránh cho tôi té ngã.

“Hôm nay tôi tìm được một chỗ đậu xe gần hơn, không cần đi ra cổng trường.” Anh chỉ vào một tòa nhà màu đỏ cách đó không xa.

Tôi nhìn anh, hoảng hồn.

“Sao vậy?”

“Anh đậu xe ở chỗ đó?”

“Ừ. Có chuyện gì sao? Bãi đậu xe bên đó vừa rộng vừa vắng.”

“Chết chắc rồi, đó là văn phòng hiệu trưởng, ba chiếc xe của hiệu trưởng đều đậu ở đó.” Tôi nói “Anh đi từ từ thôi, để tôi đi trước quan sát, coi xe anh có bị kéo đi chưa.”

“Em đi đi, tôi ngồi đây nghỉ một chút.”

Trường tôi thiết kế theo kiểu hoa viên, chỗ nào cũng có ghế dựa. Anh ngồi xuống một cái ghế, mặt hơi trắng bệch.

Chân anh bị cắt từ giữa đùi, đeo chân giả mà phải đi bộ quá xa, sao không mệt cho được. Tôi không đi, cùng anh ngồi xuống, lấy một chai nước khoáng trong túi ra: “Muốn uống nước không?”

Anh lắc đầu.

Ngồi nghỉ một lát, lại đứng lên đi tiếp. Đúng lúc này, tôi thấy một chiếc xe màu đen lướt nhanh qua. Khi chúng tôi đến bãi đậu xe, chiếc xe kia cũng quẹo vào bãi. Tôi liếc qua là thấy xe của Lịch Xuyên, liền nhéo tay anh thật mạnh.

“Lại sao nữa?”

“Bạn Lịch Xuyên, đậu xe mà không tìm chỗ tốt hơn. Chỗ anh đậu là chỗ của hiệu trưởng đó.”

“Chỗ đó là chỗ dành cho người tàn tật mà.” Anh nói.

“Ở đây không phải nước Mỹ, bạn ơi.”

Chiếc xe ngừng trước mặt chúng tôi, tựa hồ đang chờ chúng tôi lái xe ra để lấy chỗ đậu.

Tôi nói nhỏ: “Lịch Xuyên, nhanh lên xe, chúng ta đi mau.”

Không còn kịp nữa rồi. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông tóc bạc bước ra, trong tay cầm một chiếc cặp táp.

“Là hiệu trưởng Lưu.” Tay tôi run run.

“Thầy hiệu trưởng thôi, chứ đâu phải là ma, em sợ cái gì?” Lịch Xuyên nắm tay tôi, mỉm cười với người đàn ông tóc bạc: “Chào thầy hiệu trưởng!”

Tôi không nói câu nào.

“Chào cậu, cậu là…”

“Vương Lịch Xuyên. Đây là em họ tôi, Tạ Tiểu Thu. Sinh viên năm nhất.”

Tôi đỏ mặt, nói: “Em chào thầy hiệu trưởng.”

“Em tìm tôi có việc gì không?” Hiệu trưởng Lưu thân thiện bắt tay Lịch Xuyên, sau đó bắt tay tôi.

Tôi không nói gì, lại nhéo mạnh Lịch Xuyên.

“Là như thế này. Tiểu Thu mới vào trường, chưa kịp thích nghi với sinh hoạt trong trường. Em ấy cho rằng còn một số vấn đề về trang thiết bị, chế độ trong trường chưa được hoàn thiện, nên muốn kiến nghị với thầy.” Lịch Xuyên từ tốn nói, hoàn toàn không để ý tới tôi.

Anh Lịch Xuyên ơi, anh đẩy tôi vào hố lửa đó!

“À, chúng tôi rất xem trọng ý kiến của sinh viên mới vào, em Tạ, em muốn vào văn phòng tôi nói chuyện không?”

“Chuyện này… Tiểu Thu hơi hồi hộp, hay là đứng ở đây nói luôn. Tiểu Thu, em nói chuyện với thầy hiệu trưởng đi, anh lái xe ra trước. Xin lỗi thầy hiệu trưởng, tôi chỉ đậu ở đây một lát thôi.”

“Không sao, ở đây còn thừa nhiều chỗ lắm, lái xe của tôi sẽ tìm được chỗ đậu thôi.” Hiệu trưởng từ tốn nói, rất có phong độ.

Tim tôi đập tốc độ 300 lần một phút, lắp bắp nói: “Thưa thầy, em cho rằng thời gian cấp nước cho ký túc xá nữ… là quá ngắn. Một ngày chỉ có ba lần, căn bản là không đủ dùng. Nghe nói trường làm vậy để giành danh hiệu tiết kiệm nước.”

“Chúng tôi đang bàn bạc vấn đề này. Tháng sau chắc chắn sẽ có thay đổi.”

“Em từ vùng sâu vùng xa đến đây học đại học, tiêu chuẩn ở căn tin cao quá. Giá thức ăn cũng quá mắc. Bọn em không đủ khả năng.”

“Ừ.” Hiệu trưởng nói “Anh họ của em nhìn có vẻ khá giàu. Nói anh ấy giúp em một chút. Còn em thì cố gắng học tập giành học bổng.”

“Để đảm bảo sinh hoạt hàng ngày, sinh viên nghèo bọn em phải đi làm thêm, không có nhiều thời gian học tập, nên cũng không giành được học bổng. Em cho rằng… em cho rằng… cơ chế xét học bổng của trường có vấn đề.” Tôi nói thẳng ra hết, kệ bà nó chứ.

“Cơ chế có vấn đề?” Hiệu trưởng nheo mắt.

“Học bổng nên chia làm hai loại, một loại là học bổng để giúp sinh viên vượt khó. Loại thứ hai mới là học bổng cạnh tranh, xét theo điểm số.

“Trường vẫn có học bổng cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn mà. Em chưa xin lần nào sao?”

“Bố em là giáo viên trường làng, tiền lương rất thấp. Ông vốn là sinh viên Thượng Hải, lúc còn trẻ hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, từ bỏ cuộc sống thành phố, xin đến vùng biên giới Vân Nam dạy học. Nhưng con ông lớn lên, tới Bắc Kinh học đại học, còn phải làm thêm để kiếm tiền sống, thầy không thấy chuyện này hơi bất công sao?” Tôi càng nói càng rõ ràng mạch lạc.

“Em học khoa nào?” Hiệu trưởng hỏi.

“Khoa Ngữ Văn Anh.”

“Vậy em viết proposal[15] bằng tiếng Anh đi. Em nộp xong thì Ban giám hiệu sẽ họp lại thảo luận. Thầy sẽ thông báo kết quả với em sau.” Thầy hiệu trưởng vẫn mỉm cười: “Thầy còn có cuộc họp, tạm biệt em.”

[15] Đề án.

Thầy hiệu trưởng đi rồi, Lịch Xuyên đứng cạnh xe, khoanh tay nhìn tôi, cười cười.

Tôi nghiến răng: “Vương Lịch Xuyên, xem tôi xử anh như thế nào!”

“Em xem, em nói rất hay mà? Cái này gọi là hạt giống tốt chỉ cần một chút ánh mặt trời là nảy mầm.” Anh lại trêu tôi.

“Em căn bản không biết viết proposal.”

“Em viết đi, tôi sửa giúp em. Tôi chỉ sửa từ vựng, em tự sửa ngữ pháp.”

“Anh biết viết?”

“Tôi thường xuyên viết. Tôi làm kiến trúc, lúc đấu thầu phải viết thư xin dự thầu. Hình thức cũng tương tự.”

“Tôi cảm thấy, tiếng Trung không phải tiếng mẹ đẻ của anh.” Tôi công kích.

“Tôi nói tiếng Trung dở lắm à?”

“Không phải. Anh không biết dùng đũa.”

“Sao tôi không biết dùng đũa? Lúc ở nước ngoài tôi rất thích ăn sushi, phải dùng đũa gắp mà.”

“Lâu lâu dùng một lần khác bản chất với dùng hàng ngày.”

“Bản chất khác chỗ nào?”

“Điều khác biệt thể hiện lúc ăn cá. Không thể cá vừa dọn lên liền lấy đũa tách ra thành hai miếng. Phải ăn xong một mặt, lật con cá lại, mới ăn mặt kia.”

“May là mỗi lần dự tiệc tôi không phải ăn cả con cá, chỉ ăn từng miếng, sợ phiền. Lần sau em dạy tôi đi.”

“Anh phải mời tôi.”

“Không thành vấn đề.”

©STE.NT

Chương 8

Chúng tôi trở về Hoa viên Long Trạch. Lúc sáng vội vã về ký túc xá, tôi chưa kịp nhìn kĩ tòa nhà này. Từ xe nhìn ra, giữa tổng thể quy hoạch ảm đạm của khu vực này, Hoa viên Long Trạch nổi bật hơn hẳn so với những công trình kiến trúc mang đậm bản sắc văn hóa Trung Hoa khác. Nó vừa giống một chú chim công đang xòe đuôi, vừa giống một đóa hoa sen đang bung cánh, hình ảnh lãng mạn bay bổng như thế, là do bàn tay anh vẽ ra thật sao?

Bên trong tòa nhà đèn hoa rực rỡ, đèn treo pha lê, tranh tường, đài phun nước, rừng cọ bao vây bốn phía. Người ra vào quần áo chỉnh tề, vài người phụ nữ trẻ ăn mặc khá thời trang, tay ôm chú chó nhỏ mặc áo hoa, thắt nơ bướm, ngồi trên sô pha trong góc đại sảnh trò chuyện với nhau. Trang sức chói mắt, son môi chói mắt, đẹp đẽ quí giá đến chói mắt.

Tôi nhìn thấy người bảo vệ buổi sáng, anh ta vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt như cười như không. Lịch Xuyên nói kết cấu tòa nhà phức tạp lắm, anh phải nắm tay tôi để tôi khỏi lạc đường. Người bảo vệ thấy Lịch Xuyên, liền bước nhanh tới, cung kính đến mức như nịnh nọt: “Anh Vương.”

Lịch Xuyên dừng bước, chờ anh ta nói hết.

“Anh Tô, trợ lý của anh, có tới tìm anh.”

“À, tôi tắt điện thoại.” Anh cầm điện thoại, nói với tôi: “Xin lỗi, tôi cần gọi điện thoại, được không?”

Khách sáo vô cùng, tôi vội vàng nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Sợ làm phiền anh nói chuyện, tôi định tránh đi. Anh giữ chặt tôi lại.

- Là tôi, Lịch Xuyên.

- Tôi còn hai bản vẽ cuối nữa. Deadline[1] là ngày 15 tháng sau phải không?

[1] Thời hạn cuối cùng.

- Lấy trước? Lấy trước là sao? Deadline chính là deadline, không thể lấy trước. Trừ phi họ trả thêm tiền.

- Trả thêm bao nhiêu? Tôi không biết, anh kêu Phòng dự toán tính đi. Tính xong thì ngày mai nói cho tôi biết.

- Tối nay có cuộc họp? Khi nào? À… Họp định kỳ, tôi quên mất.

Anh nhìn đồng hồ.

- Mọi người đến đông đủ rồi?

- Mời họ về đi. Tôi không được khỏe lắm, không đến được.

Anh tắt máy, đang tính bỏ điện thoại vào túi, điện thoại lại reo.

Anh nhìn tên người gọi, nghe máy.

- Anh Hai.

- Khỏe lắm.

- Không sao.

- Không sắp xếp được, đợi hai tháng nữa đi. Tháng 2 anh ở đâu?

- Có thể em sẽ về Zurich, thư ký sẽ thông báo lịch trình cho anh.

- Nhận được rồi, cảm ơn anh.

- Em đang ngủ, còn nằm trên giường, tối hôm qua thức khuya.

- Tạm biệt.

Thời gian trò chuyện là 30 giây. Anh gác máy, nhìn tôi với vẻ mặt xin lỗi.

“Ngày nào cũng bận như vậy hả?” Tôi hỏi.

“Không phải ngày nào cũng bận.” Anh nói, “Bây giờ chúng ta có thể đi bơi.”

Chúng tôi cùng đi lên lầu, thay đồ bơi. Anh mặc một chiếc quần bơi màu đen, lộ ra cơ bụng săn chắc cùng cơ ngực nở nang. Chúng tôi mỗi người quấn áo choàng tắm, đi thang máy xuống lầu 3.

Tòa nhà có hai tầng có hồ bơi. Ở tầng 3 có một hồ, không một bóng người. Tôi tựa vào lan can nhìn xuống, hồ bơi tầng 2 lớn hơn, còn có thêm khu vui chơi cho trẻ em, nhưng cũng chỉ khoảng 10 người đang chơi đùa ở trong nước.

"Lãng phí tài nguyên quá." Tôi nói "Sao ở đây ít người bơi quá vậy."

"Em tin chắc là em biết bơi sẽ không bị chết đuối chứ?" Thấy tôi đi chân trần bước ngắn bước dài dọc thành hồ bơi, anh đột nhiên hỏi.

"Chắc chắn."

"Em biết không, tôi có quen một người, anh ta nói anh ta biết bơi, sau đó anh ta nhảy xuống trước mặt tôi, một giây sau liền kêu cứu." Anh nhìn tôi "Tôi đành phải nhảy xuống vớt anh ta lên."

"Nếu anh nhảy xuống mà kêu cứu, tôi cũng sẽ cứu anh." Tôi hất mặt lên, khiêu chiến.

"Nói vậy, ý em là tôi có thể hoàn toàn yên tâm mà bơi, không cần luôn ở cạnh em?"

"Anh yên tâm 100% luôn đi."

"Bạn Tạ Tiểu Thu, quán quân bơi tự do 400m." Anh cởi áo choàng tắm ra "Chúng ta thi thử, thế nào?"

"Được thôi." Tôi cầm hai cây nạng của anh, gác ở thành hồ.

“Trung học Nam Trì.” Anh chỉ vào dòng chữ trắng trên áo tắm của tôi “Em học trường này?”

“Đúng vậy. Thế nào, tên nghe rất hay mà. Trước cổng trường tôi là đường Tây Môn. Nam Trì, Tây Môn, tên nghe rất cổ kính.”

“Khi nào em về quê, tôi cũng đi theo xem trường của em thử.” Anh đột nhiên thốt ra. Người này, có đôi khi nói chuyện cứ khờ khạo như học sinh lớp Một.

Tôi đứng trước mặt anh, sờ sờ gáy anh: “Được rồi, bạn Lịch Xuyên, muốn hoài niệm thì về quê mình đi, đừng mượn Vân Nam của tôi mà tự kỷ.”

“Cậu sinh viên lúc nãy nói, người Vân Nam ăn Bún Qua Cầu?”

“Ừ.”

“Bún Qua Cầu là gì?”

“Phía nam Vân Nam có huyện Mông Tự, hồi xưa Đại học Liên Hợp Tây Nam[2] ở đó. Nghe kể có một chàng tú tài, một mình sống trên đảo để dùi mài kinh sử. Vợ anh ta sợ chồng mình ăn cơm nguội, mới phát minh ra món bún ăn với nước dùng nóng, mỗi lần đi đưa cơm cho anh ta, phải đi qua một cây cầu nhỏ. Sau này anh tú tài thi đậu, nói là nhờ công lao của loại bún kia, nên đặt tên món bún đó là Bún Qua Cầu.”

[2] Năm 1937, kháng chiến chống Nhật chính thức bùng nổ trên toàn cõi Trung Quốc, 3 trường đại học lớn nhất của Trung Quốc là Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa và Đại học Nam Khai liên kết, thành lập Đại học Liên Hợp và dời về Trường Sa, tỉnh Hồ Nam. Sang năm 1938 lại tiếp tục dời về Mông Tự, tỉnh Vân Nam và ở lại đó suốt 8 năm. Đến năm 1946 mới trở về địa điểm cũ ở Bắc Kinh và Thiên Tân.

“Đợi lát nữa bơi xong, chúng ta đi ăn Bún Qua Cầu, được không? Ở Bắc Kinh chắc chắn có, đúng không?”

“Quán ăn Vân Nam nào cũng có. Chỉ không biết địa chỉ quán thôi.” Tôi cũng rất nhớ món này.

“Dễ ợt, tôi lên mạng tìm, một giây là ra.” Anh nói “Tôi đứng mỏi rồi, xuống nước đi.”

Chúng tôi cùng nhảy xuống hồ.

Tôi cố gắng hết sức, bơi nhanh như lướt gió, nhưng vẫn cảm thấy anh bơi cạnh tôi. Anh cứ bơi cạnh tôi, dù tôi cố gắng cỡ nào cũng không vượt qua được. Đến 30m cuối cùng, không thấy anh đâu. Khi bơi tới đích, vừa ngẩng đầu, liền phát hiện anh ngồi cạnh hồ bơi, nhìn tôi cười.

“Hôm nay ăn hơi nhiều, người nặng hơn, nên bơi chậm. Tối nay anh chưa ăn gì, toàn là tôi ăn giùm anh.” Tôi cố cãi.

“Không phục đúng không?” Anh kéo tôi lên.

“Không phục.”

“400m lần nữa?”

“Lần nữa.”

Chúng tôi lại cùng nhảy xuống nước. Lần này, chỉ một lát là anh bỏ tôi lại phía sau, dẫn đầu suốt cho đến đích. Cuối cùng, khi tôi bứt phá, lại đụng đầu vào ngực anh.

“Á!” Tôi hét lên.

“Đâu phải thi đấu chính thức gì, không cần bơi dữ vậy.” Anh định kéo tôi lên khỏi mặt nước “Tôi mà không đỡ kịp thì em sẽ đập đầu vào vách hồ.”

Tôi kéo anh xuống nước: “Không được, thi thêm lần nữa.”

“Không được, thi lần nữa em cũng thua.” Anh nói “Cô Hai à, đối mặt sự thật đi.”

“No way.[3]”

[3] Đừng hòng.

“Hay là tôi chấp em 10m, tôi đuổi theo em?”

“Muốn sỉ nhục tôi à?”

“Không dám.”

Chúng tôi xuất phát cùng lúc, anh lại tiếp tục dẫn đầu. Vẫn nhanh hơn tôi vài giây.

Cuối cùng, anh kéo tôi lên, bình tĩnh nhìn tôi ngồi thở dốc bên hồ: “Muốn uống nước không?”

Tôi lắc đầu.

“Bên đó có ghế dựa, nếu mệt, có thể qua đó nằm nghỉ.” Anh chỉ vào một loạt ghế phơi nắng phía đối diện.

“Lạ quá, sao hôm nay không có ai đi bơi?” Tôi nhìn xung quanh.

“Người khác đều bơi ở tầng dưới.” Không cần phải nói, anh thiết kế tòa nhà này, đương nhiên có đặc quyền đối với một số khu vực.

“Tốt quá rồi.” Tôi nói.

“Tốt cái gì?”

“Tôi phải nhân cơ hội này xử anh. Ai cho anh ở trước mặt nói lung tung với thầy hiệu trưởng?” Tôi nhảy lên, xô anh xuống nước, ở dưới nước nhéo lưng anh.

“Á, á,” Anh bị nhéo đau “Tôi cố giành học bổng cho em mà?”

“Anh còn nói, anh còn nói!” Tôi lại nhéo cổ anh.

Anh nắm tay tôi, khóa chặt hai tay tôi lại. Tôi đá chân anh: “Bỏ ra!”

Anh càng khóa tay chặt hơn, không để tôi cử động, rồi đột nhiên hôn tôi. Bắt đầu từ trán, dần dần hôn xuống, cố ý tránh hôn môi, lại hôn từ vành tai cho tới xương quai xanh, đến mức mặt tôi đỏ bừng như lửa, rồi anh ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chú.

“Did I scare you?[4]”

“No[5].”

“Can I kiss you?[6]”

“Yes[7].”

[4] Tôi có làm em sợ không?

[5] Không.

[6] Tôi có thể hôn em không?

[7] Được.

Đôi môi của anh hơi lạnh, hơi thở ấm áp thơm thơm, tôi đờ đẫn nhìn anh. Anh buông tay ra, ôm lấy mặt tôi, hôn mạnh hơn, giống như muốn dùng nụ hôn chạm đến linh hồn tôi.

Thời khắc quan trọng nhất trong đời nhanh chóng tiếp diễn. Nụ hôn đầu và lần đầu của tôi xảy ra cùng ngày, cùng lúc! Tình cảm trào dâng, chuyện cứ thế mà đến. Tôi cam tâm tình nguyện, không chút hối hận.

"Đau lắm hả?" Tuy Lịch Xuyên lớn tuổi hơn tôi, nhưng ánh mắt anh cũng mờ mịt y như tôi. Anh không thành thục lắm, thậm chí, còn hơi ngượng ngùng. Anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, sợ làm đau tôi. Sau đó, anh ôm chặt lấy tôi, không để ý việc tôi đặt tay ở vết thương trên đùi anh, nhẹ nhàng sờ miệng vết thương, vuốt ve phần da thịt bị thương.

Tôi đoán, ngoại trừ y tá của bệnh viện ra, Lịch Xuyên chưa từng bị ai chạm vào vết thương. Nước hồ ấm áp, anh lại run rẩy như đang phát lạnh. Mà trong đầu tôi tưởng tượng ra cảnh sau tai nạn xe anh thương tích đầy mình, được nhân viên cứu thương đưa vào phòng cấp cứu, trên người cắm đầy các loại ống.

Chắc chắn phải là một tai nạn đáng sợ, để lại vết thương đáng sợ trên người anh, gần như mất đi một nửa người.

Hồ bơi không người, khi nói chuyện luôn có tiếng vang.

Chúng tôi leo ra khỏi hồ bơi, rồi mặc thêm áo choàng tắm. Eo tôi hơi nhói đau, phải gập người, ngồi xuống cạnh hồ.

Anh áy náy nhìn tôi, lúc lâu sau, nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn còn đau lắm hả?”

“Không sao đâu.” Tôi thản nhiên cười, không kìm lòng được lại ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh.

“Anh xin lỗi.” Anh nói: “Lần sau nhất định sẽ cẩn thận hơn.”

Tôi hít sâu: “Lần sau?”

“Cần anh dìu em không?” Anh đã đứng dậy, thấy tôi vẫn cúi người, sợ tôi đi không nổi, liền giơ tay kéo tôi lên.

“Không cần.” Tôi đưa nạng cho anh.

Sau đó tôi đứng lên, làm như vô tình khoác lên vai anh.

“Bỏ tay ra, dê xồm.”

“Người ta chỉ dìu anh thôi mà.”

Chúng tôi đi vào thang máy, thang máy đóng cửa, anh la: “Bỏ tay ra.”

“Sợ cái gì, đây là thang máy cá nhân.” Tôi nói, sau đó, tôi cúi người xuống, hôn vết thương dưới người anh. Anh nắm tóc tôi, muốn kéo tôi lên, nhưng không dám kéo mạnh, sợ làm tôi đau.

Một tiếng “đinh” vang lên, cửa thang máy mở ra.

Chúng tôi vào nhà, đứng sau cánh cửa nhìn nhau, anh lại dịu dàng hôn tôi lần nữa.

“Còn đau không?” Từ đầu đến cuối, hình như anh chỉ quan tâm vấn đề này.

“Không đau.” Tôi thích tay anh vuốt ve trên người tôi, thích chạm vào khuôn mặt anh, đắm chìm trong hơi thở của anh. Thích kích thích anh, nhìn bộ dạng anh bị tình dục tra tấn.

“Anh phải đi tắm.” Anh nói.

“Em chờ anh.”

“Em không tắm à?”

“Ừ… không thích lắm.” Vào mùa đông, tôi chỉ tắm ba ngày một lần. Haiz, nhà tắm ở trường quá đông.

Anh kéo tai tôi tới phòng tắm: “Không được. Tính giữ lại bằng chứng đúng không? Tắm, phải tắm.”

Tắm xong đi ra, tôi phát hiện anh đã thay đồ xong, đồ tây giày da, cả người rực rỡ, đồng hồ cũng đeo rồi.

Tôi vẫn mặc đồ kiểu học sinh, áo len, váy ngắn, đeo ba lô, trên ba lô treo một chùm chìa khóa dài, kêu leng keng leng keng.

Anh nhìn tôi: “Sao anh càng nhìn thì càng thấy em nhỏ vậy?”

“Em lớn rồi. Hơn nữa, còn già trước tuổi đó.”

“Em mấy tuổi rồi?”

“Mười bảy.”

“Dụ dỗ con gái vị thành niên, anh có tội với Tổ Quốc. Nhưng để mầm non của Tổ quốc phát triển thuận lợi, em phải được chăm bón thường xuyên mới được. ”

Nói xong, anh liền nhào về phía tôi, ra tay mạnh mẽ. Chân giả của anh vẫn cột chặt vào eo, tôi cởi dây buộc giúp anh: “Có cần cột chặt dữ vậy không? Nhìn cũng thấy khó thở rồi.”

Thân thể anh tỏa ra mùi hương hỗn hợp của lô hội và hạnh nhân.

Anh tìm khóa kéo trên váy tôi, gần như là xé rách váy.

“Từ từ thôi, váy sắp bị anh xé rách rồi.” Tôi cười nói.

“Rách thì anh đền” Anh lại tiếp tục. Chúng tôi ôm chặt nhau trên sô pha, cho tới cao trào.

Cuối cùng, anh cúi đầu thở dốc, gợn sóng trong mắt dần tan: “Hôm nay có phải thời gian an toàn của em không?”

“Thời gian an toàn là gì?”

“Kì kinh nguyệt lần trước của em hồi nào?”

“Vừa mới hết. Bộ đồ này chắc phải một ngàn tệ? Bị em làm thành một đống bầy nhầy rồi.” Tôi đứng dậy dọn dẹp.

Anh nhẹ nhõm thở ra: “Lỡ em có việc gì, chắc ba em sẽ làm thịt anh.”

“Đừng sợ.”

“What?[8]”

[8] Cái gì?

“Đừng sợ.” Tôi lại lặp lại.

“Em nói, đây là lần đầu của em?”

“Đúng vậy.”

“Vậy em… không sợ?”

“Còn phải xem là với ai? Với anh, em không sợ.” Tôi dõng dạc nói. Sau đó, hỏi lại: “Chắc không phải lần đầu của anh đâu hả? Nhìn anh lớn tuổi hơn em mà.”

“…” Từ chối trả lời.

“Không ngờ em dũng cảm như vậy.” Giọng nói của anh mang chút xấu hổ.

“Đừng suy nghĩ nhiều, được không? Nam nữ ở bên nhau, chỉ vậy thôi. Mau mặc quần áo vào, em đói bụng rồi, đi ăn Bún Qua Cầu!”

“Để anh tắm cái đã.”

“Lại tắm nữa? Bệnh thần kinh.” Tôi nhìn anh, hết biết nói gì. Người này có bệnh thích sạch sẽ.

©DTV

Chương 9

Lần đầu tiên tôi quan sát kỹ phòng khách của Lịch Xuyên, phát hiện trên tường treo rất nhiều khung ảnh nhỏ, toàn bộ đều là công trình kiến trúc: sân bóng đá, nhà hát, sân bay, sân vận động, viện bảo tàng, lãnh sự quán, văn phòng chính phủ, nhiều nhất là những tòa nhà chọc trời, ngoài ra còn có mấy công trình hình thù kỳ quái không rõ mục đích sử dụng là gì.

Nhớ ra rồi, anh là kiến trúc sư. Kiến trúc sư tiếng Anh gọi là gì nhỉ? Tôi ôn lại vốn từ vựng đã học.

Architect.

Nói thật, phản xạ đầu tiên của tôi với từ kiến trúc này là hình ảnh gạch ngói, xe cút kít, gỗ, vôi, lúc gác đòn tay phải đốt pháo, còn có những người thợ hồ thường ngồi ăn bên lề đường ở quê tôi ngày xưa. Cậu tôi lúc trước là thợ hồ, sau này thì lên làm chủ thầu, nhà tôi ở quê là nhờ cậu xây giúp.

Tôi không muốn nhìn công trình kiến trúc, mà chỉ muốn nhìn anh, nhìn ảnh của anh, ảnh về cuộc sống của anh. Tôi nhìn xung quanh, tìm khắp các vách tường, mặt bàn, cửa sổ, cửa chính, mọi nơi có thể treo ảnh nhưng không thấy tấm nào.

Tôi đem chân giả vào phòng ngủ, vì anh chỉ thay quần áo tại phòng ngủ. Phòng ngủ rộng rãi như phòng khách, cạnh cửa sổ có một bộ ghế sô pha màu đỏ. Sàn gỗ không dính một hạt bụi. Bên giường có một kệ sách nhỏ xinh, trên kệ có một chồng tạp chí kiến trúc và vài tập bản vẽ kiến trúc khổ lớn.

Chỉ có hai quyển sách nhìn rất cũ, có lẽ không liên quan đến kiến trúc.

Tôi đưa tay cầm lên, phát hiện sách rất nặng, là loại sách bìa cứng kiểu cũ, cùng loại giấy in từ điển, vừa trắng vừa mỏng, bao nhiêu năm cũng không rách. Tên sách viết bằng tiếng Pháp.

A La Recherche Du Temps Perdu[1]

[1] Đi tìm thời gian đã mất: bộ tiểu thuyết dài 7 tập của đại văn hào Pháp Marcel Proust (1871-1922), đứng thứ 8 trên danh sách 10 tiểu thuyết hay nhất mọi thời đại co tạp chí Times của Mỹ bình chọn vào năm 2007. Bảy tập lần lượt gồm có Bên phía nhà Swann (Du côté de chez Swann), Dưới bóng những cô gái tuổi hoa (A l'ombre des filles en fleur), Về phía nhà Germantes (Côté de Germantes), Sodome và Gomorrhe (Sodome et Gomorrhe), Cô gái bị cầm tù (La Prisonnière), Albertine biến mất (Albertine disparue) và Thời gian tìm thấy lại (Le Temps trouvé).

Tôi nghe tiếng bước chân của anh.

"Em thích quyển sách này không?" Anh đi đến trước mặt tôi, hỏi.

"Em không biết tiếng Pháp."

"Ngoại ngữ thứ 2 của em là gì?"

"Em chưa chọn."

"Vậy còn mục tiêu dự kiến?"

“Trừ tiếng Anh và tiếng Trung, anh còn biết tiếng gì nữa?” Tôi hỏi.

“Tiếng Pháp và tiếng Đức. Tiếng Nhật thì chỉ nói được những câu đối thoại đơn giản, như Hajimemashite[2] vậy thôi. ”

[2] Xin chào: người Nhật dùng câu này để chào những người họ gặp mặt lần đầu tiên.

“Có lẽ em sẽ chọn tiếng Ý, hoặc là tiếng Ả Rập.”

Tóm lại, không chọn tiếng mà anh biết, tránh sau này bị người ta cười.

Anh nhìn tôi, cười nham hiểm, rõ ràng là hiểu suy nghĩ của tôi.

“Tên tiếng Anh của sách là *Remembrance of Things Past,* em học môn văn, chắc chắn có nghe qua.”

“Tên tiếng Trung là *Tìm theo dòng chảy tháng năm.*”

“*Tìm theo dòng chảy tháng năm*? Ừ, dịch hay lắm. Nếu có tối nào em mất ngủ, anh đọc quyển này bằng tiếng Pháp cho em nghe, chỉ cần đọc hết trang thứ nhất là em buồn ngủ ngay.” Anh thì thầm bên tai tôi, âm anh trầm trầm, như âm thanh nơi thiên đường.

“Thật không?” tôi xoay người lại, phát hiện anh vẫn khoác áo choàng tắm, anh cúi đầu xuống, hơi thở nhè nhẹ phớt qua vành tai tôi.

“Tại sao?”

“Vì trang đầu tiên kể chuyện một người nằm trên giường, trằn trọc mãi không ngủ được.” Anh nhìn tôi, cười cười trêu: “Hai câu đầu tiên là như vầy:

“Longtepms, je me suis couché de bonne heure. Parfois, à peine ma bougie éteinte, mes yeux se fermaient si vite que je n’ avais pas le temps de me dire: “Je m’ endors[3]*.” ”*

[3] Câu mở đầu chương một của tập đầu tiên Bên phía nhà Swann.

Anh ngâm nga, tiếng Pháp đẹp đẽ vô cùng, giọng nói ngân vang đầy mê hoặc, làm tôi buồn bã đến thất thần. Thấy vẻ mặt tôi đờ đẫn, anh giải thích bằng tiếng Anh:

“It says: I have long had the habit of going to bed early. Sometimes, when I had put out my candle, my eyes would close so quickly that I had not even time to say “I’m going to sleep[4]*.””*

[4] Nghĩa là: Từ lâu, tôi có một thói quen đi ngủ sớm. Đôi lúc, khi ngọn nến vừa tắt, mắt tôi liền sụp mi, nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp nhủ thầm một câu, rằng “Mình sắp ngủ rồi đây”.

“Rất hay, hay là anh dịch sang tiếng Trung luôn được không…?” Anh nói tiếng Trung cũng rất êm tai.

“Anh không giỏi tiếng Trung lắm… chỉ biết được 950 chữ Hán thôi. Ông nội anh nói, anh chỉ cần biết nhiêu đó là đủ dùng rồi.”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi lớn tiếng nói “Văn hóa năm ngàn năm của đất nước, 950 chữ làm sao đủ được?”

“Cho nên, anh không dám dịch sang tiếng Trung, sợ em cười anh.”

“Em không cười anh đâu, thiệt mà.” Tôi nhìn anh “Người ta không yêu cầu cao đối với trình độ tiếng Trung của Hoa Kiều đâu. Mà nếu anh không nói ra, em cũng không biết là anh mù chữ.”

“Mù chữ?”

“Ừ, mù chữ.”

Anh đột nhiên nắm tay tôi lại.

“Sao vậy?”

“Tay không được lộn xộn. Bây giờ là thời gian thay đồ, a little bit of privacy, please[5].”

[5] Làm ơn cho chút không gian riêng tư.

Tôi biết điều đi ra, lúc lâu sau, anh quần áo chỉnh tề bước ra, tóc còn ướt, hình như có xịt keo.

“Đi được chưa?” Tôi hỏi.

“Đi được rồi.” Anh nhìn ba lô trên vai tôi, nói: “Em đeo túi nặng dữ vậy? Để anh cầm cho.”

“Không cần đâu, nhìn ba lô to vậy thôi, nhưng bên trong chỉ có quần áo. Không tin anh cầm thử đi?”

Anh mỉm cười, không nói nữa.

“Sao trong nhà không có hình của anh?” Tôi hỏi. Lịch Xuyên đẹp trai quá, chụp bao nhiêu ảnh cũng ngắm không đủ.

“Anh không thích chụp ảnh.” Anh nói.

“Nhưng mà trên tường treo rất nhiều ảnh linh tinh.” Tôi chỉ vào tường có treo ảnh công trình kiến trúc. Tuy rằng tấm nào cũng đẹp, nhưng treo gần nhau có cảm giác hơi lộn xộn.

“Linh tinh?” Anh sửng sốt, không ngờ tôi dùng từ này, đành phải giải thích: “Kiến trúc cũng là một loại hình nghệ thuật, thưa bạn Tạ Tiểu Thu.”

Tôi chỉ vào một khung tranh, công trình trong ảnh nhìn khá quen: “Nghe Kỷ Hoàn nói, tòa nhà này do anh thiết kế?”

Anh gật đầu: “Em thích không?”

“Thích.” Tôi nhìn anh, mặt không đổi sắc “Tuy nhiên, nếu so sánh, em càng thích thân thể của anh, khuôn mặt của anh hơn.”

“Cơ thể của anh có thương tật.” Anh nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu.

“Dù tàn tật em vẫn thích.” Tôi trừng mắt, vẻ vô tội.

Môi anh cách tôi rất gần, vừa tắm xong, trên người anh tỏa ra hơi nước. Tôi thích hơi thở của anh, nhón chân, muốn hôn anh. Anh tránh được, nói: “Anh cũng đói bụng, mình đi nhanh đi.”

Lịch Xuyên không thích ăn cay, không ăn được mấy món ngon. Nhưng anh thích ăn bánh bột chiên[6], cũng thích ăn món kiến leo cây[7]. Chúng tôi chỉ gọi ba món, ăn một chút là no.

[6] Bột xắt miếng mỏng, xào với hẹ và xúc xích, thêm nước xốt cay.

[7] Miến xào với thịt băm, cà rốt, ớt chuông, gừng, hành và thêm xốt tương đậu Vân Nam.

Lịch Xuyên nói, lâu rồi anh chưa ăn cơm ngon như vậy. Ngày này cũng bận quá, đành ăn sushi cho qua bữa.

“Kỳ lạ là,” Anh nói “anh cũng không thấy đói.”

“Tại sao hôm nay anh lại thấy đói?” Tôi hỏi, không kể đồ ăn vặt trong ký túc xá, chiều nay chúng tôi đã ăn hai bữa.

“Hôm nay mất sức nhiều quá.” Anh thành thật thừa nhận.

“Em cũng vậy, vì lo thi, mấy ngày liên tiếp thiếu ngủ.” Tôi giả vờ không hiểu ẩn ý trong câu nói của anh.

“Ăn cơm xong em muốn làm gì?”

“Về ký túc xá nghỉ ngơi.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt lưu luyến: “Được rồi, anh đưa em về.”

“Không cần anh chở, còn sớm mà, tự em bắt xe về.” Anh mà chở tôi, nhất định sẽ tiễn tới ký túc xá, phải đi một đoạn đường dài, anh sẽ tốn sức gấp ba lần người bình thường.

“Anh đưa em về.” Anh tính tiền, cầm ba lô của tôi, giọng nói rất kiên quyết.

“Vậy đưa tới cổng thôi, bây giờ vẫn còn sớm, ở cổng có xe đưa rước, chở sinh viên tới ký túc xá.”

“No.”

“Vậy em thà để anh đậu xe chỗ của hiệu trưởng.” Tôi thở dài.

“Ý kiến hay.”

Anh dừng xe ở chỗ của hiệu trưởng, đưa tôi tới cửa ký túc xá: “Phòng em có điện thoại không?”

“Không có.”

“Đây là số của anh.” Anh lấy bút bi ra, viết một dãy số vào lòng bàn tay tôi.

“Tạm biệt.” Tôi nói.

“Tạm biệt.”

Tôi vừa vào phòng là quăng mình xuống giường. Người dưới hơi ê ẩm. Tôi không muốn đi tắm, chỉ muốn lưu lại mùi hương của anh trên cơ thể tôi mãi mãi. Tôi mở máy nghe nhạc, định thay băng nhạc của Vương Phi[8] thì An An đẩy cửa đi vào phòng.

[8] Faye Wong (1969): một nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông.

“Trời ơi, sao cậu về sớm vậy?”

“Ừ, tôi mệt.”

“Cùng bạch mã hoàng tử đi đâu chơi vậy?” Vẻ mặt cô hóng hớt.

“Đi loanh quanh thôi.”

“Tiểu Thu, thành thật khai ra đi.” An An rót cho tôi một ly trà, kéo chiếc ghế qua, ngồi dưới giường tôi “Ai cũng nói cậu có bản lĩnh, mới vào học 2 tháng, không quen biết ai, lù đù mà câu được con cá to nha.”

An An là người duy nhất trong phòng mà tôi có thể nhờ vả. Những người khác, tuy ngày nào cũng gặp, nhưng chẳng thân thiết. Tuy Tiêu Nhụy cũng thích tôi, nhưng cô nàng cũng rất bận, bận quen bạn trai, chẳng quan tâm mấy đến tình bạn giữa đám con gái với nhau.

“Chỉ quen sơ sơ thôi mà.” Tôi nói.

“Chắc lai lịch của anh ta không đơn giản.” An An tỏ vẻ như người từng trải.

“Tôi không biết lai lịch của anh ấy.” Tôi nói thật lòng.

“Quê anh ta ở đâu?”

“Không biết.”

“Lớn hơn cậu bao nhiêu tuổi?”

“Không biết.”

“Cha mẹ là ai?”

“Không biết.”

Ninh An An trừng mắt nhìn tôi: “Ê, sao cái gì cậu cũng không biết vậy hả? Như vậy là quen nhau cái gì hả?”

Cô nàng xem phim Hồng Kông nhiều quá, rõ ràng là người Bắc Kinh, nhưng lại nói tiếng phổ thông đặc sệt kiểu Hồng Kông.

“Bèo nước gặp nhau, đâu phải dài lâu, hỏi lí lịch của người ta làm gì?”

“Anh ta không phải con nhà bình thường đâu. Chỉ cần nhìn khí chất của anh ta, chắc cũng phải hun đúc qua mấy đời đó.”

Về điểm này thì tôi hoàn toàn đồng ý.

“Cậu biết gì về anh ta?”

“Anh ấy là kiến trúc sư, lúc trước học kinh tế. Tốt nghiệp Đại học Chicago.” Tôi nói “Những thông tin này cũng do các cậu hỏi được.”

“Bọn tớ chỉ hỏi những câu cần thiết thôi. Lương anh ta bao nhiêu?”

Tôi khó chịu: “Không biết, tôi đâu có phát lương cho anh ấy.”

“Có mời cậu đi ăn chưa?”

“Rồi.”

“Nhà hàng nào? Mấy sao? Điểm này sẽ nói lên thu nhập. Nhà hàng hải sản bên phố Đông, một đĩa nhỏ cũng mất 2,000 tệ.”

“Ăn ở quán ăn Vân Nam, giá rẻ lắm.”

“Tra Google anh ta lần nào chưa?”

“Google là cái gì?” Tiệm net quá mắc, tôi chưa đi bao giờ.

“Lấy tên anh ta làm từ khóa tìm kiếm, sẽ thấy tất cả tin tức liên quan đến anh ta. Cậu không có thời gian thì để tớ tìm giúp. Tên của anh ta là gì? Trẻ tuổi, đẹp trai, tương lai xán lạn, chắc chắn phải có nhiều người viết tin.” An An lấy viết ra, định ghi chép lại.

“Không nói cho bạn biết.”

“Nhà anh ta ở đâu? Chỗ ở cũng nói lên vấn đề.”

“Không biết, chúng tôi chỉ gặp nhau ở quán cà phê.” Nhớ lại chuyện chúng tôi đã làm ở nhà anh hôm nay, tôi không dám nói thật cho An An, để tránh bị hỏi thêm nhiều chuyện nữa.

“Anh ta có xe không? Hiệu gì? Nên biết là ở Bắc Kinh, kiến trúc sư thuộc tầng lớp lương cao đó.”

Tôi lấy chăn trùm đầu lại: “An An ơi, bạn tha cho tôi đi.”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Câu hỏi cuối…” An An nói “Tại sao chân anh ta bị tật?”

“Tàn tật bẩm sinh.”

“Trời ghét người tài. Chỉ cần còn khả năng đàn ông là được.”

“An An, đừng nói nữa.” Tôi tung chăn ra “Để tôi ngủ, tôi mệt lắm rồi.”

“Đợi chút, câu hỏi cuối cùng!” An An kéo chăn ra “Anh ta có xin số điện thoại của cậu không?”

Tôi gật đầu.

“Yeah!”

Tối đó, tôi không tài nào chợp mắt. Hơi thở của anh, sự xúc động của tôi, cứ tái diễn mãi trong đầu tôi.

Lịch Xuyên, em yêu anh, nhưng em không muốn tìm hiểu anh. Càng hiểu nhiều về anh, em sẽ càng xa anh.

Cuộc sống lại bình thường như trước. Ban ngày tôi đi học, ban đêm tới quán cà phê làm thêm. Tôi gặp Tiểu Diệp, trong lòng hơi áy náy. Tôi biết tình yêu là gì, càng hiểu rõ sự đau đớn của chị ta. Tôi biết mình quá đáng, càng hiểu sự phẫn nộ của Tiểu Diệp.

Tôi chào Tiểu Diệp: “Hi!”

Chị ta chỉ lạnh lùng liếc tôi, rồi quay lưng đi.

Tiểu Đồng chạy đến hỏi thăm: “Tiểu Thu, qua đây nói chuyện chút.”

Tôi đi thay đồng phục, sau đó đi theo Tiểu Đồng vào văn phòng.

“Tiểu Thu, từ hôm nay trở đi, ca tối chỉ cần em làm tới 8 giờ tối thôi. Nếu em muốn đổi sang ca sáng hoặc ca trưa, anh sẽ nói chuyện với quản lí các ca đó.”

Tôi là sinh viên, không thể làm ca sáng hoặc ca trưa. Điều này có nghĩa thu nhập của tôi sẽ giảm đi một nửa.

Tôi đoán được nguyên nhân, nhưng không bỏ qua, hỏi: “Tại sao?”

“Lệnh của Tổng giám đốc.”

“Tiểu Diệp nói gì đó, đúng không?”

“Mấy sếp muốn đuổi em luôn, nhưng anh xin cho em được làm 3 tiếng. Chị Hai à, đi một ngày đàng học một sàng khôn. Kiếm được đồng nào hay đồng đó, không nên đấu với đồng tiền.”

Tôi biết suy nghĩ của Tiểu Diệp. Gần đây Lịch Xuyên thường đến quán lúc 9 giờ.

Tôi không nói gì. Tiếp tục làm việc. Đúng 8 giờ tối tôi tan ca.

8 giờ rưỡi tôi về đến ký túc xá, thấy mấy anh kết nghĩa phòng 301 ngồi chật phòng.

“Ôi trời, sao hôm nay về sớm thế?” Phùng Tĩnh Nhi hỏi.

“Việc học quan trọng hơn, với lại xét về vấn đề an ninh, sau này sẽ tan ca sớm hơn.” Tôi nói, bỏ túi xuống, nhớ ra vẫn đang mặc đồng phục của quán, nhưng trước mặt một đám con trai, tôi ngại không dám thay ra.

“Có người lấy nước nóng cho cậu rồi kìa.” An An quét mắt qua Tu Nhạc.

“Cám ơn.” Tôi vốn nhờ An An lấy giúp, không ngờ cô ấy nhanh chóng phân công cho người khác.

“Lâu lâu cậu về sớm, cùng đi khiêu vũ đi.” An An nói “Lần nào cũng để Tu Nhạc một mình, không hay lắm.”

“Được, tôi cũng muốn thư giãn một chút.” Tôi nói “Tôi đi thay đồ.”

Tôi vào toilet thay đồ, lúc về trong phòng chỉ còn mình Tu Nhạc.

“Mọi người đi trước rồi, anh phải ở lại đợi em, con trai trả tiền, vé con gái miễn vé. Nhưng phải đi cùng nhau.”

“Đợi tôi một chút nữa.” Tôi trang điểm thật đậm, đôi môi đỏ thẫm, lông mày đen, phấn mắt màu xanh đậm. Tôi búi tóc lên, để lộ gáy. Sau đó xịt nước hoa lên cổ.

Là một loại nước hoa giá rẻ, mùi khá gắt, bình thường chỉ cần ngửi 10 phút liên tục là sẽ choáng váng đầu óc.

“Sao nhìn giống gấu trúc vậy?” Tu Nhạc giật mình.

“Sao, còn muốn khiêu vũ với tôi không?” Tôi liếc mắt khinh thường, nếu không nể mặt anh ta lấy nước giúp tôi, tôi chẳng phải liều mình đi với anh ta cho vui. Lúc hứng nhảy của Tu Nhạc dâng lên, động tác anh ta khá mạnh bạo, quăng tôi ra xa, lại kéo tôi về, thậm chí còn giẫm lên chân tôi.

“Anh là người Tứ Xuyên, rất thích gấu trúc.” Tu Nhạc nói, đưa một quyển sách cho tôi: “Tiệm sách cũ trong trường đại hạ giá, tìm mãi mới được một quyển tiểu thuyết tiếng Anh cho em.”

Tôi nhìn qua, là quyển *Mặt trăng và Đồng xu*[9] của Maugham[10].

[9] The Moon and the Sixpence: quyển tiểu thuyết được xuất bản năm 1916, kể về nhân vật Charles Strickland, một người đàn ông trung niên sống bằng nghề môi giới chứng khoán, đột nhiên từ bỏ vợ con để theo đuổi giấc mơ làm họa sĩ.

[10] William Somerset Maugham (1874-1965): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Anh đầu thế kỷ XX.

"Em đọc chưa?"

"Chưa."

"Anh đọc bản dịch tiếng Trung rồi. Câu chuyện rất hay. Thật ra, chúng ta có thể tổ chức hội đọc sách, gặp mặt định kỳ, cùng chia sẻ quyển sách mà mình thích." Ấn tượng của tôi đối với Tu Nhạc là, tận dụng mọi cơ hội, rất có kế hoạch. Tôi nhìn Tu Nhạc, trong số đám anh kết nghĩa của phòng 301, Tu Nhạc khá dễ nhìn, học cũng giỏi, giáo sư hướng dẫn chính là hiệu trưởng, tương lai cũng xán lạn; nhưng do anh ta học triết học, cũng là dân tỉnh lẻ như tôi, nên đám con gái trong phòng chỉ thích sự chất phác của Tu Nhạc, hễ gặp việc nặng nhọc là nhớ tới anh, còn thường xuyên nhờ anh đi lấy nước giùm. Anh ta là người dễ sai bảo nhất trong phòng 301, cũng là người cam tâm chấp nhận "nhiệm vụ" nhất.

"Sau này bàn tiếp đi."

Phòng khiêu vũ của trường ít người nhảy hay. Tôi vừa nhảy vừa miên man suy nghĩ, bị mất một nửa thu nhập, tiền sinh hoạt của tôi làm sao đây, học phí của tôi làm sao đây, học phí năm sau của em trai tôi làm sao đây. Bệnh viêm gan của ba tôi làm sao đây. Trước nay ba tôi không muốn tôi lo lắng bệnh tình của ông, nhưng điều kiện y tế ở nông thôn có hạn, nên tôi gửi thuốc từ Bắc Kinh về cho ông, một hộp 75 tệ. Tôi không muốn ba biết giá thuốc, chỉ nói 1 hộp 5 tệ.

Tôi không chú tâm lắm nhưng cũng nhảy hết bản nhạc không mắc lỗi gì. Suốt buổi tôi vẫn cúi đầu giả vờ chăm chú học nhảy, hạn chế thời gian tâm tình với Tu Nhạc. Qua mấy lần trao đổi bạn nhảy, tôi đã nhảy với toàn bộ

anh kết nghĩa của phòng 301 mỗi người một lần. Chỉ có mình Lộ Tiệp trêu đùa tôi: “Hôm nay cô Tạ trang điểm rất đặc biệt.”

“Vậy sao? Đặc biệt chỗ nào?”

“Mắt và môi hơi đen.”

“Đời Đường gọi là “lệ trang[11]”, biết không, đây chính là phong cách, chính là phục cổ đó.”

[11] Một kiểu trang điểm thịnh hành phụ nữ Trung Quốc từ thời Đường đến thời Đông Hán, dùng sáp màu vẽ lên bóng mắt, nhìn đôi mắt giống hình giọt lệ.

“Khi nào mời em ăn cơm được? Phùng Tĩnh Nhi cứ nói em sống ở Bắc Kinh một mình chắc cũng buồn.”

“Sao lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Hôm nay anh Vương của em gởi email, hứa sửa giúp thư xin du học của anh.”

“Nhờ bản lãnh của hai người thôi, tôi đâu biết địa chỉ email của anh ấy.”

“7 giờ tối thứ bảy, quán Cửu Vị Hiên ở phố Tây được không? Mời anh Vương đi chung luôn.”

“Muốn mời thì tự mình mời đi, tôi không hẹn giùm được.” Tôi cười cười, một đám user[12].

[12] Lợi dụng

Tôi và Tu Nhạc nhảy tới khi tan vũ hội. Mọi người còn uống sữa đậu nành ở cổng, riêng nhóm Lộ Tiệp và An An muốn đi xem video, chỉ còn mình tôi và Tu Nhạc thong thả về ký túc xá. Cơn mưa phùn vừa dứt, gió đêm ẩm ướt, hương hoa vấn vương. Trong đêm tối, tôi nhìn thấy một bóng trắng xa mờ ở cạnh cổng ký túc xá.

Tim tôi đập thình thịch.

Đến gần hơn, bóng trắng nói: “Hi.”

“Hi.”

Sau đó, bóng trắng bắt tay Tu Nhạc: “Tên bạn là gì nhỉ?”

“Tu Nhạc.”

“Tu Nhạc, cảm ơn bạn cùng đi khiêu vũ với Tiểu Thu, cảm ơn bạn đưa cô ấy về.”

Hai kẻ mạnh tranh chấp, đương nhiên người mạnh hơn thắng. Mặt Tu Nhạc liền tái đi, không kiềm được lui về sau nửa bước. Tu Nhạc giơ tay lên, nhìn đồng hồ: “Tiểu Thu nói cô ấy mệt, muốn nghỉ sớm.”

“Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” Nhịn cười.

Sau đó, bóng trắng liền nắm tay tôi.

“Khuya rồi, hai người… còn đi ra ngoài?” Tu Nhạc nói, giọng hơi run run.

“Đi dạo quanh trường thôi.” Bóng trắng mỉm cười.

Tay Lịch Xuyên lúc nào cũng lạnh, giống động vật máu lạnh. Chúng tôi đi loanh quanh vườn trường.

"Tiểu Thu, rất tiếc, anh không thể nhảy với em." Anh nói nhẹ nhàng, "Nhưng anh muốn thấy em vui."

Tôi xoay người lại, nhìn anh: "Lịch Xuyên, lúc nãy anh đứng bên ngoài chờ em hả?"

"Đợi không lâu lắm."

Đường càng ngày càng tối, không có đèn đường, hình như chúng tôi đi vào một mảnh rừng.

Tôi nắm tay Lịch Xuyên đi qua những thân cây, như đang có thú dữ đuổi theo sau lưng. Anh nắm chặt tay tôi, nhìn không rõ phương hướng: "Tiểu Thu, hình như mình lạc đường rồi thì phải?"

Giữa những thân cây có một bãi cỏ, ánh trăng lạnh lẽo tràn trên cỏ, tôi cảm thấy đã tìm được chỗ thích hợp, liền dừng lại bên một thân cây. Anh ôm chặt tôi, tôi dựa lưng vào thân cây khô cứng, hai chân bám chặt lưng anh, từ trên cao hôn anh. Cành cây lay động, nước mưa còn đọng lại rơi tí tách, xuống đầu tôi, xuống mặt anh.

Anh chăm chú hôn tôi, chóp mũi anh cọ giữa hai má, hơi thở ấm áp, nước mưa lạnh lẽo, đôi môi như đang giao mùa.

Tôi nghĩ, tôi phải nhớ mãi thời khắc này, 11 giờ 49 phút. Áo len màu mỡ gà, váy hoa màu xanh, giày da màu đen đế thấp. Chủ đề: "Kích thích nơi hoang dã" hoặc "Chuyện tình nơi vườn trường". Trời hơi lạnh, da thịt dán

vào nhau, lại thấy nóng. Lịch Xuyên mặc áo sơ mi trắng, không mặc áo khoác.

Bùn đất trên thân cây bám bẩn áo tôi, Lịch Xuyên hỏi tôi có khăn tay không.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Trong lúc vội vàng, chúng tôi nhanh chóng chỉnh đốn lại quần áo của mình. Không ngờ, ánh đèn pin lóe qua, rọi thẳng vào mặt tôi.

"Đứng lại! Bảo vệ vườn trường đây."

Lịch Xuyên đẩy tôi ra, nói nhỏ: "Chạy mau."

Đáng lẽ tôi không cần phải trốn, nhưng dáng vẻ chúng tôi khá khó coi, rất khả nghi. Nếu tôi bị bắt, dù không làm gì cũng không thể thanh minh. Tôi vội vàng bỏ chạy, nghe thấy có người nhanh chóng đuổi theo, sau đó, có người cản người bảo vệ lại. Ngay sau đó, cây cối xào xạc, cả hai bắt đầu đánh nhau. Tôi liền chạy về không chút do dự. Lịch Xuyên té nằm trên đất, người bảo vệ còn to hơn cả Schwarzenegger[13], chân mang giày da đang đá Lịch Xuyên. Tôi xông lên, mất hết lí trí tát cho anh ta hai cái, la lớn: "Dừng tay! Dừng tay! Anh dừng tay lại cho tôi!"

[13] Arnold Alois Schwarzengger (1947-): là vận động viên thể hình, nam diễn viên phim hành động của Mỹ, vóc người cao to và cơ bắp cuồn cuộn. Ông cũng là thống đốc thứ 38 của bang California, Mỹ.

Người bảo vệ dừng tay lại, nắm cánh tay tôi: "Con nhóc này to gan quá nhỉ! Hai đưa bây học khoa nào?"

"Khoa nào không liên quan tới anh, chúng tôi đứng đây nói chuyện, liên quan gì tới anh?"

“Nói chuyện, hừ, đừng tưởng tao không biết tụi mày đang làm gì!”

Tôi cười lạnh: “Anh dám bắt tôi về, tôi sẽ nói anh có ý định cưỡng hiếp tôi. Anh nhìn đi, trên cánh tay tôi có dấu tay của anh.” Sau đó tôi bứt một cái nút áo trên áo anh ta: “Trong tay tôi có nút áo của anh.”

Anh ta không tức giận mà còn cười: “Mày tưởng tao sợ cái mánh vặt của mày chắc? Hôm nay tao tha cho tụi bây. Mày cũng to gan dữ, chắc thằng nhóc này cũng không dám làm gì mày. Muốn làm chuyện đó thì ra ngoài thuê phòng, đây là rừng tình yêu, tối nào cũng có bảo vệ đi tuần tra.”

Nói xong câu này, anh ta đột nhiên bỏ đi. Tôi quỳ xuống đất, đẩy nhẹ Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, Lịch Xuyên.”

Anh vẫn bò rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Anh có bị thương không?” Người tôi đột nhiên run rẩy.

“Anh không sao.” Anh miễn cưỡng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Ngồi đây đừng cử động, em tìm người đưa anh đi bệnh viện.” Tôi biết anh bị thương, không thể cử động.

Anh kéo tay tôi lại: “Không cần đi bệnh viện, anh còn đi được. Em… đỡ anh dậy.”

Tôi dìu anh đứng lên, đưa nạng cho anh. Anh cầm nạng hỏi:

“Người đó… có làm em bị thương không?”

“Chỉ nhéo tay em mấy cái.”

“Để anh xem.” Anh nhìn cánh tay tôi dưới ánh trăng. Nhìn thật lâu, không nói gì.

“Chỗ này cách bãi đậu xe xa không?” Anh hỏi.

“Không xa lắm.”

Chúng tôi mất rất nhiều thời gian mới tới bãi đậu xe. Anh không cho tôi dìu, cố gắng đi về phía trước, dọc đường phải dừng lại nghỉ ngơi hai lần, rõ ràng là bị thương khá nặng.

“Lịch Xuyên, em đi bệnh viện với anh.” Tôi nói.

“Anh không sao, không cần đi bệnh viện.”

“Vậy em về nhà với anh, xem vết thương của anh thế nào.”

“Không cần, anh tự lo được.” Anh thản nhiên nhìn tôi “Anh xin lỗi, lần này phải để em về ký túc xá một mình. Anh không đi với em được.”

“Lịch Xuyên, không, cho em theo với, em lo lắm!” Trong giọng nói của tôi mang theo âm thanh nức nở.

“No.” Anh nói “Ngủ ngon. Vài ngày nữa anh sẽ tới thăm em.”

Tôi quay người đi, nghe thấy anh gọi tôi, đưa áo sơ mi của anh cho tôi: “Thay áo sơ mi của anh đi. Áo len của em bị dơ rồi, lát về phòng sẽ bị bạn bè cười.”

Anh mặc áo thun ba lỗ, lộ ra nửa người trên rắn chắc.

“Ngủ ngon.” Tôi ứa nước mắt nhìn theo anh.

“Ngủ ngon.”

©DTV

Chương 10

Trước khi về phòng, tôi ghé nhà vệ sinh của ký túc xá chỉnh lại quần áo. Cởi áo len ra, búi tóc kiểu chiếc lá, mặc áo sơ mi của Lịch Xuyên vào rồi mới về phòng.

Tôi tính len lén vào phòng, len lén lên giường, len lén thay quần áo, nhưng mà, trong phòng thắp nến sáng trưng, tôi thấy An An, Tiêu Nhụy và Ngụy Hải Hà mỗi người bưng một ly trà sữa, đang ngồi bên giường cắn hạt dưa.

Nhìn thấy tôi, cả đám hét chói tai, không ngờ tôi mặc áo sơ mi của con trai.

“Tốc độ tên lửa nha…” Ba người cùng cười khanh khách.

Tôi nhét áo len lên giường mình.

“Làm gì có, đi bộ nóng quá, mồ hôi đầy người, mới cởi áo len ra.” Tôi lấy nước, rửa mặt, rửa tay, phi tang chứng cứ.

“Anh Vương đến phòng khiêu vũ tìm cậu à?” Tiêu Nhụy hỏi “Cậu vừa đi thì anh ấy đến, hỏi mình cậu ở đâu, mình chỉ hướng phòng khiêu vũ cho anh ấy.” Tiêu Nhụy rất ít khi đến phòng khiêu vũ sinh viên, chê hiệu ứng âm thanh dở.

“Không có. Tôi nhảy xong đi về mới gặp anh ấy.”

“Không thể nào? Vậy chẳng lẽ người ta đứng ngoài đợi cậu hơn 2 giờ?”

Có thật không? Trời thu khá lạnh, anh chỉ mặc phong phanh một cái áo sơ mi.

“Tôi cũng không biết nữa.” Vì không muốn trở thành đề tài buôn chuyện của họ, tôi qua quýt vài câu. Nhưng hai chữ mệt mỏi hiện rõ trên mặt tôi, bọn họ đều thấy. Tôi leo lên giường, ngã vào trong chăn, lăn qua lăn lại ngủ không được. Đến 2 giờ sáng, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Lịch Xuyên là người trưởng thành, đương nhiên biết tự chăm sóc bản thân. Lịch Xuyên cũng giàu, cho dù không có thời gian chăm sóc bản thân, cũng sẽ tìm được người chăm sóc cho anh. Tôi không là gì của anh, cũng không thể làm gì cho anh. Anh dường như cũng không cần tôi làm gì cho anh, tóm lại, tôi không cần lo lắng cho anh.

Sau đó, tôi mất nửa tiếng nhớ lại lúc chúng tôi gặp nhau, mới phát hiện từ ngày chúng tôi biết nhau, tôi cứ liên tục gây phiền phức cho anh. Lần đầu tiên, tôi đổ cà phê lên người anh. Lần thứ 2, tôi hại anh đêm khuya phải chở tôi về ký túc xá. Lần thứ 3, đầu tiên tôi ép anh đi xem phim với tôi, sau đó ký túc xá khóa cửa, tôi phải ngủ nhờ nhà anh. Còn tôi hôm nay, tôi lại hại anh vô cớ bị người ta đánh. Hình như tôi là khắc tinh của anh thì phải.

Cuối cùng, tôi tổng kết ra nguyên nhân căn bản dẫn đến lỗi lầm, chính là thói mê trai vô trách nhiệm và dục vọng tuổi trẻ của tôi.

Tăng Tử nói, mỗi ngày ta xét thân ta ba việc[1].

[1] Tăng Tử (505-435 trước công nguyên): là một trong những học trò xuất sắc nhất của Khổng Tử. Nguyên văn câu nói là: “Mỗi ngày ta xét thân ta ba việc: Làm việc cho ai có hết lòng không? Đối với bạn có vẹn chữ tín không? Đạo thầy truyền có học không?”

Đúng 5 giờ sáng tôi dậy chạy bộ, học từ vựng. Trong cơn gió buốt giá cuối thu, tôi chạy đến quán tạp hóa gọi điện cho Lịch Xuyên. Muốn hỏi xem đêm qua anh như thế nào rồi, không sao thật không.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, sau đó là tiếng tổng đài tự động: "Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sau."

Có lẽ anh mệt quá, nên tắt máy đi ngủ. Tôi nhớ tôi có khuyên Lịch Xuyên mua một cái tủ lạnh nhỏ đặt ở đầu giường, mỗi đêm anh dậy sẽ không cần đi vào bếp uống sữa. Lịch Xuyên nói lúc ngủ anh sợ tiếng ồn, đặc biệt càng sợ nghe tiếng máy móc.

Học từ xong, tôi đi ăn sáng, đi học rồi trở về ký túc xá đã hơn 10 giờ. Tôi lại đến tiệm tạp hóa gọi điện thoại, vẫn không có ai trả lời, vẫn là tiếng của tổng đài: "Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sau."

Tôi cố gắng nhớ lại từng chi tiết chuyện tối qua. Trong rừng rất tối, tôi nhìn không rõ. Nhưng tôi có thể khẳng định người bảo vệ có đá anh mấy cái. Đá ở đâu thì tôi không biết. Sau đó anh không chịu nói. Tôi lo người kia đá trúng vết thương cũ của Lịch Xuyên, chỗ đó không có xương, dưới da thịt mỏng manh chính là nội tạng. Lịch Xuyên bước đi là hoàn toàn dựa vào lực của eo để kéo chân giả. Cho nên, đối với anh, đi bộ thời gian dài chẳng khác gì bị tra tấn. Nhưng mà, Lịch Xuyên đi khá cứng, gần như không thấy gì khác thường trong dáng đi, làm cho người khác nhìn lầm, tưởng anh đi như người bình thường, không tốn sức lực.

Tôi tiếp tục đi học, hết môn kế tiếp, đã là buổi trưa. Tôi lại đi gọi điện thoại, vẫn tắt máy. Tôi đứng ngồi không yên, ra cổng trường bắt taxi: "Bác tài, làm ơn tới Hoa viên Long Trạch."

Trong xe không có máy sưởi, lạnh run người. Người tài xế đùa: “Hoa viên Long Trạch, cô sắp đến khu nhà giàu nha.”

“Vậy à? Tôi đi thăm bạn.”

“Hoa viên Long Trạch có thể xem là khu căn hộ mắc nhất Bắc Kinh. 40 ngàn tệ một mét vuông.” Người tài xế thè lưỡi: “Nhà bạn cô chắc là to lắm nhỉ?”

“Anh ấy ở tầng cao nhất.”

“Ôi mẹ ơi, tầng cao nhất? Cô có nhìn nhầm không?”

“Tầng cao nhất thì sao?”

“Cô có biết diện tích tầng cao nhất rộng cỡ nào không?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Tôi biết, năm trước lúc bán căn hộ tôi có chạy ngang qua khu đó, có nhìn thấy bảng quảng cáo. Tầng cao nhất chỉ có một căn hộ thôi, hơn 500 mét vuông. Cứ tính là 500 mét vuông đi, năm trăm nhân 40 ngàn là 20 triệu tệ. Gia đình bạn cô làm gì?”

Trong lòng tôi cũng lạnh lẽo. Hèn gì người bảo vệ của tòa nhà nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Với vẻ ngoài của tôi, quần áo của tôi, làm sao vào tòa nhà đó được, vào đưa pizza thì may ra.

Sau khi xuống xe, tôi vào đại sảnh, tìm gặp bảo vệ. Là người bảo vệ cũ, tôi nói: “Tôi muốn gặp anh Vương Lịch Xuyên. Có thể phiền anh gọi điện thoại mời anh ấy xuống đây được không.”

Ông bảo vệ nhìn tôi, hỏi: “Chắc cô không hẹn trước đúng không? Nếu có hẹn trước, anh Vương sẽ báo cho tôi biết trước.”

Nhưng anh ta biết tôi có quen Lịch Xuyên, không dám làm khó dễ, nói thêm: “Được rồi, để tôi gọi điện thoại lên nhà anh ấy, xem thử anh ấy có trên đó không?”

Anh ta gọi điện thoại, hiển nhiên không có ai nghe. Anh ta nói: “Anh Vương không có nhà. Hay là cô ngồi đây chờ? Bên kia có sô pha.”

Tôi đi tới sô pha da thật ở phía sảnh tây ngồi xuống, phát hiện cạnh đó có một cái bàn, trên bàn có cà phê miễn phí. Tôi rót một ly cà phê, thêm đường, thêm sữa, sau đó lấy giáo trình đọc hiểu ra xem.

Tôi không có số điện thoại công ty Lịch Xuyên. Nếu anh đi làm, ít có khả năng buổi trưa về nhà. Nhưng mà, nếu như anh có thể đi làm, thì sẽ không tắt điện thoại.

Ngồi rất lâu, chờ rất lâu. Tôi chờ đến 3 giờ chiều, bụng đói kêu ọt ọt, mới nhìn thấy một người tôi biết từ cửa đi vào.

Kỷ Hoàn.

Kỷ Hoàn liền nhìn thấy tôi, đi tới cạnh tôi chào hỏi: “Cô gái, tôi đã từng gặp em rồi, nhưng không nhớ tên là gì.”

“Tạ Tiểu Thu.”

“Cô Tạ, em ngồi đợi ai hả?”

“Đúng vậy.” Tôi cảm thấy mặt hơi đỏ “Anh Kỷ, hôm nay anh có gặp Lịch Xuyên không?”

“Không có. Em có số điện thoại của cậu ấy không?”

“Di động tắt máy.”

“Vậy là em có số di động của cậu ấy.” Kỷ Hoàn nhắc lại. Hiển nhiên, Lịch Xuyên rất ít khi cho ai số di động của mình.

“Em có gọi điện thoại tới công ty của cậu ấy hỏi chưa? Lịch Xuyên là người nghiện làm việc, thường không trốn việc đâu.”

“Tôi không biết anh ấy làm việc ở đâu.” Tôi nói thật.

Kỷ Hoàn giật mình, cười, hỏi: “Cậu ấy cho em số điện thoại di động, nhưng không cho em biết chỗ làm việc?”

“Tôi chưa hỏi.”

Anh ta nhìn tôi, dường như có chút bất ngờ, sau đó nói: “Tôi có số điện thoại của văn phòng cậu ấy, em có cần tôi gọi hỏi giúp không?”

“Có phiền anh không?”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Anh ta ấn một dãy số, đưa điện thoại cho tôi: “Nhìn em lo lắng như vậy, hay là em tự hỏi đi.”

Trong vòng 2 giây liền có người trả lời: “CGP Architects. Xin chào.” Tiếng nói ngọt ngào của thư ký.

“Tôi… tìm anh Vương Lịch Xuyên.”

“Xin hỏi cô ở công ty nào gọi đến?”

“Tôi là bạn của anh ấy, tìm anh ấy có việc.”

“À, xin chờ một lát.”

Tôi nghe đầu dây bên kia yên tĩnh vô cùng, qua mười giây, một giọng nam xa lạ cất lên, tiếng phổ thông rất chuẩn.

“Thưa cô, tôi là Tô Quần, trợ lý của anh Vương. Xin hỏi cô họ gì?”

“Họ Tạ.”

“Cô Tạ tìm anh Vương có chuyện gì không?”

“Bây giờ anh ấy không nghe điện thoại được sao?” Tôi hỏi.

“Anh Vương không được khỏe, không đi làm, cũng không tiện gặp khách.”

Tôi đoán đúng rồi, giọng tôi chợt run rẩy.

“Tôi ở Hoa viên Long Trạch, Lịch Xuyên… anh Vương… không có nhà. Có xảy ra chuyện gì không?” Câu nói của tôi thiếu logic, bởi vì đầu óc cứ suy nghĩ miên man, biết đâu anh bị nội thương, hay bị xuất huyết nội tạng, té xỉu trong nhà rồi?

Người kia im lặng một lát, dường như đang lựa lời, cuối cùng anh ta nói: "Anh Vương đang nằm viện."

"Bệnh viện nào?"

"Xin lỗi cô, không thể tiết lộ. Anh Vương không muốn bị quấy rầy." Có lẽ anh ta thấy giọng nói của mình hơi cứng nhắc, nên nói thêm: "Nếu cô muốn nhắn gì, tôi rất vui lòng chuyển lại cho anh Vương."

Không thể tiết lộ. Anh Vương không muốn bị quấy rầy. Tôi nuốt từng câu chữ, trong lòng lạnh buốt.

"Không có." Tôi nói "Không có gì nhắn lại. Tạm biệt."

Tôi cúi đầu, tắt máy, trả di động lại cho Kỷ Hoàn: "Cảm ơn anh. Lịch Xuyên đang nằm viện."

"Nằm viện?" Kỷ Hoàn nói "Tôi quen cậu ấy hai năm, chưa thấy cậu ấy bị bệnh lần nào."

"Buổi chiều phải đi học, tôi đi trước." Vẻ mặt Kỷ Hoàn bán tín bán nghi, nhưng tôi không muốn nói nhiều.

Lịch Xuyên bị bệnh, anh không nghe điện thoại của tôi, không muốn tôi đi thăm anh.

Tôi ngồi trên xe buýt, đầu óc hoảng loạn đón nhầm xe, sau đó tôi xuống xe, thấy một công viên, liền ngồi khóc một mình trong công viên. Buổi tối tôi đến quán cà phê làm thêm, không có gì khác thường. Không ai nhận ra

tôi có tâm sự. Ban đêm, tôi nằm trên giường, ôm áo sơ mi của Lịch Xuyên, lâu thật lâu vẫn chưa ngủ được.

Tôi không gọi điện thoại cho Lịch Xuyên nữa. Hơn một tháng trời, tôi không gặp anh.

Bài thi giữa kỳ tôi làm rất tốt, điểm trung bình được 90, mặc dù kém mục tiêu 5 điểm, nhưng thành tích của tôi đã bỏ xa những người khác trong phòng, trừ Phùng Tĩnh Nhi. Cô nàng cũng ý thức tôi đang thành đối thủ cạnh tranh học bổng "Quỹ Giáo Dục Hồng Vũ", nên càng học hành chăm chỉ hơn. Bạn cùng phòng vốn hiếu kỳ với mối tình ngắn ngủi của tôi, nhưng không xem trọng lắm, vì kết cục nằm trong dự liệu của mọi người. Nhưng có một lần Lộ Tiệp phàn nàn với tôi, nói gửi email cho Lịch Xuyên không thấy trả lời. Tôi nói Lịch Xuyên bị bệnh, Lộ Tiệp cũng không hỏi thêm, chắc tưởng rằng tôi chỉ viện cớ.

Trừ cuối tuần ra, tối nào tôi cũng tới quán cà phê làm thêm. Nhưng chưa từng nhìn thấy Lịch Xuyên. Cơn giận của Tiểu Diệp đối với tôi hình như đã giảm đi một ít. Tôi nói là "một ít" bởi vì tuy chị ta không nhìn mặt tôi, nhưng không soi mói tôi nữa. Hễ chị ta làm xong việc, là khoanh tay đứng sau quầy thu ngân thẫn thờ. Tôi không trách Tiểu Diệp. Lịch Xuyên là đối tượng của biết bao đứa con gái mê trai, có lẽ tôi là người may mắn nhất trong số đó.

Còn 2 tuần nữa là học kỳ này sẽ kết thúc trong sự hỗn loạn. Tôi nhớ ba tôi, nên càng học hành chăm chỉ hơn. Tôi muốn cho ba nhìn thấy giấy khen của trường, muốn nói cho ba biết tôi đạt được học bổng. Ba tôi vẫn kiên trì gửi tiền hằng tháng cho tôi, ông biết tiền ông gởi ít ỏi, 50 tệ làm sao đủ xài ở thành phố Bắc Kinh này. Nhưng trong thư ông nói, ba chỉ có nhiêu đó, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, con cũng cố gắng bớt đi làm thêm đi, lo học hành. Hôm đó là thứ hai, tôi đọc thư của ba xong, liền nghĩ, hai tuần này tôi

phải cố gắng học tập, sau đó về Vân Nam nghỉ ngơi. Kết quả là, hôm đó đi qua phòng hành chánh, tôi không hẹn mà gặp hiệu trưởng đang đi về hướng tôi, tôi đang định tránh đường khác, tưởng thầy không nhìn thấy tôi, không ngờ thầy gọi tôi lại: "Em gì ơi!"

"Dạ chào thầy."

"Proposal của em đâu? Khi nào thì thầy đọc được?" Thầy hỏi.

Tối hôm đó, tôi nghiêm túc viết một bản proposal. Đột nhiên nhớ ra Lịch Xuyên từng hứa sửa proposal cho tôi, nên xin Lộ Tiệp địa chỉ email của Lịch Xuyên. Thật ra, tôi cũng mong là anh sẽ sửa proposal giúp tôi, chỉ là tôi muốn mượn cớ, hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh ra sao, xuất viện hay chưa. Tôi tới tiệm net, đăng ký địa chỉ email, viết email bằng tiếng Anh cho anh.

"Chào anh, Lịch Xuyên. Đã lâu không gặp, không biết sức khỏe của anh như thế nào rồi, xuất viện hay chưa. Em viết một bản proposal, nếu anh thấy tiện, có thể sửa giúp em được không. Tạ Tiểu Thu."

Tôi click chuột, gởi email đi. Ngay tích tắc đó, tôi liền hối hận, chuyện giữa chúng tôi đã bế tắc, sao tôi còn tìm anh làm gì. Có phải dễ dãi quá không. Nếu đã tìm anh, thì cũng phải viết khách sáo một chút, sao cứ vô tư như vậy, bệnh của anh cũng đâu phải do tôi giày vò. Xì, tôi khinh thường mình.

Thứ 3 tôi phải thi một môn quan trọng, nên không lên mạng kiểm tra email. Tối thứ 4 tôi tới tiệm net, vừa mở hộp thư, liền thấy một bức thư trả lời. Tôi chưa kịp xem nội dung bức thư, nước mắt liền tuôn ra như mưa. Thư viết bằng tiếng Anh, rất dài. Đầu tiên, anh sửa proposal cho tôi, cơ bản câu nào cũng bị anh sửa, số từ anh sửa vượt xa số lượng từ vốn có. Sau đó

anh nói, anh còn nằm viện. Anh bị viêm phổi, sợ lây bệnh cho tôi. Bệnh viện chặn tín hiệu điện tử, cho nên không gọi điện thoại được. Hơn nữa, anh cũng không muốn tôi nhìn thấy bộ dạng bệnh tật của anh. Anh xuất viện sẽ đến gặp tôi ngay.

Tôi lập tức trả lời: "Lịch Xuyên, bây giờ em sẽ đi thăm anh liền!!!" Tôi gõ ba dấu chấm than.

Một giây sau tôi nhận được hồi âm của anh: "No."

Tôi không cam tâm, lại viết tiếp: "Cho em biết anh ở bệnh viện nào đi, em không sợ lây bệnh."

Anh lại trả lời: "No means no[2]."

[2] Không là không.

Tôi bực mình rời khỏi tiệm net.

©DTV: http://dtv-ebook.com/

Chương 11

Đúng 5 giờ chiều, tôi đến quán cà phê làm thêm. Ca tối vẫn chỉ có ba người là Tiểu Đồng, Tiểu Diệp và tôi. Tôi tan ca lúc 8 giờ, Tiểu Diệp làm tới 12 giờ, riêng Tiểu Đồng đến rạng sáng hôm sau mới tan ca. Ban ngày Tiểu Đồng ngủ bù, nên thường xuyên trốn học. Tuy nhiên Tiểu Đồng vẫn lên thẳng năm 2, khiến người ta ngạc nhiên vô cùng. Tiểu Đồng nói, sở dĩ anh được lên lớp là bởi vì bản thân dành rất nhiều thời gian điều tra thói quen và cách thức giảng dạy của giảng viên. Ví dụ như, giảng viên ghét sinh viên quay cóp, có biệt hiệu Tứ Đại Danh Bộ[1], thì không chọn môn của

người đó. Giảng viên chấm bài quá khó, thường đánh rớt sinh viên, đương nhiên là không chọn. Giảng viên hay điểm danh, không chọn. Giảng viên không được phong phó giáo sư, hay buồn bực, không chọn. Tốt nhất là kiểu giảng viên nói thẳng với sinh viên ngay từ đầu: môn của tôi muốn đạt 85 điểm thì rất khó, nhưng muốn rớt càng khó hơn.

[1] Tứ Đại Danh Bộ: một bộ phim võ thuật cổ trang của Hồng Kông kể về bốn chàng trai trẻ sống vào cuối thời Tống, được tôn xưng là thần thám thiết diện vô tư, phá được nhiều vụ án và giành lại công bằng cho bá tánh.

Tuy làm thêm ở quán cà phê khá vất vả, nhưng có một điểm tốt duy nhất, chính là có thể luyện khẩu ngữ. Tuy rằng chỉ là vài câu đơn giản, nhưng muốn nói lưu loát cũng không phải dễ. Nếu gặp người nước ngoài thích tám, lại đúng lúc đang rảnh, nếu ông chủ không có mặt tại quán, thì trò chuyện với khách khoảng 10 phút cũng không ai nói gì. Tiểu Đồng sẽ mắt nhắm mắt mở, vì anh cũng thích tám chuyện.

Hôm nay có một nhóm sinh viên người Anh đến quán, là cơ hội hiếm có, nên tôi và Tiểu Đồng tranh thủ luyện khẩu ngữ. Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi vất vả trước máy thu ngân cả buổi, đến gần 8 giờ, Tiểu Diệp bỗng nhiên đi tới nói: “Lâu rồi không thấy anh ấy nhỉ.”

Tôi vẫn chưa hiểu ra: “Lâu không thấy ai?”

“Thì anh Vương đó.”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

Sau lần xích mích, Tiểu Diệp chưa từng chủ động bắt chuyện với tôi. Tiểu Đồng nói, chị ta đang chờ tôi chủ động làm hòa. Ý của Tiểu Đồng là, muốn tôi tìm cơ hội thích hợp để làm hòa với chị ta. Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nhường nhịn chị ta. Tiểu Diệp cũng chẳng thèm để ý đến tôi, đầu óc

chị ta đang chìm đắm trong khối tình cảm đơn phương, không còn tâm trạng để ý đến bất kỳ ai trong quán. Chị ta bắt chuyện với tôi, đương nhiên chỉ vì một nguyên nhân, chị ta muốn biết tin về Lịch Xuyên.

“Gần đây em có gặp anh ấy không?” Chị ta hỏi.

“Không có.” Tôi nói “Nghe nói anh ấy bị bệnh.”

Chị ta hoảng hốt “Hả? Bệnh gì?”

“Viêm phổi.” Tâm trạng không vui, tôi cũng chả thèm đề phòng người khác làm gì.

“Sao em biết?”

“Anh ấy nói.”

“Em nói em không gặp anh ấy mà?”

“Email.”

“Cho chị địa chỉ email của anh ấy được không?” Chị ta nhìn tôi chằm chằm, tôi nghĩ, nếu tôi nói không được, chắc chị ta sẽ bóp cổ tôi ngay.

Tôi viết địa chỉ email của Lịch Xuyên cho chị ta.

Tôi cũng không để bụng gì cho cam, vì tôi nghĩ Tiểu Diệp là con nhà gia giáo, sẽ không tự tiện viết thư cho người lạ.

“Cám ơn. Lần trước anh ấy có để quên một quyển sổ ở quán. Chị định hỏi xem khi nào anh ấy đến lấy được.”

Không biết nói gì. Con gái đang yêu thủ đoạn vô biên mà.

Làm việc xong tôi thay đồng phục ra về. Gió đêm lạnh thấu xương, trời đã lập đông, mặt đường đóng một lớp băng mỏng. Tôi mặc áo gió hiệu Yaya[2], vừa dày vừa rộng, đáng lẽ chỉ nên mặc áo vào ngày trời đổ tuyết dày. Tôi mua cái áo này trước khi lên Bắc Kinh. Lúc đó, trong cửa hàng không còn size S, cũng không còn size M, chỉ còn một cái size L, lại được giảm giá 50%, nên tôi mua cái size L. Hôm nay tôi mặc lần đầu tiên, rộng thùng thình che hết cả người tôi, cho dù có đeo ba lô bên trong cũng không ai biết.

[2] Một thương hiệu thời trang dành cho đối tượng người tiêu dùng có thu nhập trung bình.

Tôi đến trạm xe buýt chờ xe theo thói quen, xe buýt chưa đến, tôi lại ngồi trên băng ghế sắt lạnh lẽo để học từ vựng. Chưa đầy 5 phút sau, một chiếc xe đột nhiên dừng lại, giọng nói quen thuộc gọi tên tôi: "Tiểu Thu."

Tôi ngẩng đầu nhìn, là chiếc xe SUV của Lịch Xuyên.

Tôi chưa từng nhìn kỹ xe của Lịch Xuyên, thứ nhất là do tôi không quan tâm đến xe hơi, thứ 2 là do tôi chỉ thấy xe anh vào ban đêm, khó mà quan sát kĩ được. Qua lớp cửa kính của trạm xe, tôi nhìn đến thẫn thờ, không cất bước nổi. Tất cả mọi thứ dường như không có thật. Tôi ngỡ mình đang nằm mơ, sợ một cơn gió thổi qua, hình ảnh này sẽ tan mất. Thật sự là Lịch Xuyên đó ư? Không phải anh đang nằm viện sao?

Anh nhảy xuống xe, chống nạng đôi, mở cửa xe cho tôi.

Dường như anh mới đi dự tiệc về, mặc áo gió đen, bên trong mặc một bộ vest màu lông chuột thẳng thớm, cà vạt có hoa văn màu xanh lá rất đẹp, mùi

nước hoa CK thoang thoảng. Điểm khác biệt duy nhất so với thường ngày chính là anh không mang chân giả, nên chỉ còn có một chân.

Anh cúi người gài dây an toàn cho tôi, hỏi: "Lạnh không?"

"Không lạnh."

Anh đóng cửa xe, bật máy sưởi, khởi động xe.

Sau những cơn sóng tình lần trước, đã hơn một tháng chưa gặp lại anh. Anh vẫn hoàn mỹ, vẫn đẹp trai, dù nhìn mặt anh từ góc độ nào đi nữa thì trái tim tôi vẫn loạn nhịp.

"Giận anh à?" Anh hỏi.

Tôi không trả lời.

"Dù giận cỡ nào cũng không nên chửi anh qua email chứ?" Anh cười cười "Dù gì anh cũng sửa proposal cho em mà. Tiếng Anh của em ngày càng giỏi, từ nhỏ tới lớn chưa ai chửi anh bằng câu đó hết."

Lúc anh nói "no means no", tôi gửi lại cho anh hai chữ chửi tục.

"Dừng xe, tôi muốn dừng xe." Tôi thẹn quá hóa giận.

"Nóng tính quá." Anh không để ý tới tôi, càng chạy nhanh hơn.

"Dừng xe! Nếu không tôi báo công an đó!"

"Điện thoại của anh đây, em gọi 110[3] đi." Anh đưa điện thoại cho tôi, xe vẫn chạy bon bon.

[3] Tương tự 113 tại Việt Nam.

Chưa đầy 15 phút sau, xe đã đến trường tôi. Lịch Xuyên nhảy xuống xe, mở cửa xe cho tôi.

Mặc dù khả năng giữ thăng bằng của Lịch Xuyên khá tốt, nhưng cơ thể tàn tật của anh cúi xuống khá khó khăn. Trái tim tôi liền mềm lại, nhẹ nhàng nói: "Anh xuất viện sớm làm gì, bị em chửi nên mới xuất viện đúng không?"

"Chưa xuất viện, anh trốn ra mà." Anh đưa túi cho tôi.

"Trời ơi, mới chửi có một câu, đâu đến mức phải trốn viện ra tính sổ với em."

"Nói đúng lắm, đúng là anh muốn tính sổ với em." Anh nắm tay tôi, kéo tôi tới trước mặt anh.

"Có biết người ta lo cho anh cỡ nào không?" Tôi ôm anh, vùi đầu vào ngực anh.

"Anh xin lỗi." Anh ôm tôi thật chặt "Thật ra em không cần phải lo, anh biết tự chăm sóc mình, vả lại còn có y tá nữa mà."

"Em không gây chuyện nữa đâu, em thề." Tôi hôn anh, tìm kiếm động mạch trên cổ anh như ma cà rồng, rồi hôn lên đó. Anh cúi đầu xuống hôn lên mặt tôi, hơi thở vừa lạnh lẽo vừa ngọt ngào lướt qua mặt tôi: "Sao lại mặc áo rộng quá vậy? Nhét hai người vào còn vừa."

“Em thích áo rộng, rộng mới thoải mái.” Tôi luồn tay vào trong áo gió của anh, vuốt ve lưng anh “Chỗ này có bị thương không? Đau lắm không?”

“Không sao.” Anh thấp giọng nói “Đừng sờ lung tung, được không?” Nói vậy thôi, một phần thân thể anh cũng cứng đờ.

Tôi nhớ lại lời thề của mình lúc nãy, rút tay lại, cột dây lưng áo gió giúp anh.

“Buổi tối em làm gì?” Anh hỏi.

“Đi thư viện nghiên cứu proposal anh sửa cho em. Sửa lại nhiều quá, nhiều chỗ em không hiểu.”

“Không hiểu chỗ nào?” Anh nói “Sẵn anh ở đây, anh giảng em nghe, tốt hơn đúng không?”

“Vậy anh đi thư viện với em nha?” Tôi ôm cánh tay anh.

“Hôm nay anh không đeo chân giả, em ngại không?” Anh thản nhiên hỏi.

“Không sao. Đeo chân giả đi rất cực, tốt nhất anh đừng đeo hàng ngày.” Lời vừa bật ra, tôi liền lo lắng nhìn anh. Lịch Xuyên rất xem trọng bề ngoài, trong các trường hợp trang trọng anh đều chú ý tới quần áo. Anh còn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, có thể thấy được, mất đi một chân, cả đời tàn phế, là cú sốc quá lớn đối với anh.

Anh nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tầng 2 và tầng 3 thư viện là phòng tự học, mấy trăm bàn học trong một căn phòng thật lớn. Mấy trăm người ngồi trong phòng đọc sách. Nếu Lịch

Xuyên vào đó, chắc chắn sẽ dẫn đến cảnh xáo động.

Tôi dẫn anh tới phòng đọc báo ở tầng 1, khu đó hơi lạnh, thường ít người đến.

Chúng tôi tìm được chỗ ngồi, Lịch Xuyên cầm áo khoác của tôi, vắt lên ghế, sau đó mới cởi áo gió của anh ra.

Tôi lấy propposal, từ điển và vở trong túi xách ra. Đang định ngồi xuống, bỗng nhiên Lịch Xuyên nói: "Ngồi bên trái anh đi."

Tôi đổi sang bên trái: "Anh thuận tay trái hả?"

"Không phải." Anh nói "Đúng rồi, thi giữa kỳ thế nào?"

Trời ơi, anh còn nhớ chuyện này.

"Điểm trung bình 90, thấp hơn mục tiêu 5 điểm. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì có thể nhận học bổng."

"Bé ngoan dễ dạy. Đầu tiên nói cách em dùng article trước. Article tiếng Trung là gì?"

"Mạo từ."

"Trước khái niệm không cần nói mạo từ. Ví dụ khi em nói space, em nói time, đó chỉ là concept[4], không cần dùng mạo từ."

[4] Không gian, thời gian, khái niệm.

"À."

“Còn chỗ này nữa, trước triều đại phải có mạo từ.”

“Học hết rồi, nhưng không nhớ.”

“Còn nữa, một nguyên tắc khi viết proposal là, không cần nói điều đó sẽ mang lại cho em lợi ích gì. Chỉ cần nói nó sẽ mang đến lợi ích gì cho sinh viên khác, cho trường, cho danh dự của trường.”

Nói tới đây, anh nhẹ nhàng thay đổi tư thế. Lúc này tôi mới phát hiện, mất đi một nửa người, lúc ngồi anh chỉ có một điểm tựa, ngồi thẳng rất khó, ngồi lâu càng khó hơn, anh phải dùng tay phải để chống đỡ cơ thể mình.

Sau đó, anh giảng cho tôi biết tại sao phải sửa, từng chỗ từng chỗ một, liên tục hơn 2 tiếng. Anh không thuận tay trái, nên viết láu lên giấy. Trí nhớ của Lịch Xuyên rất tốt, những từ thật dài thật phức tạp, anh cũng chưa bao giờ viết sai.

Cuối cùng, tôi thấy nếu như anh còn nói tiếp, chắc sẽ mệt mà ngất xỉu: “Mình về đi, khuya quá rồi.”

“Em còn muốn hỏi gì không?”

“Không có. Hiểu hết rồi. Anh Hai, anh giỏi quá - thì ra đây là ưu thế của người nói tiếng mẹ đẻ.”

Anh bật cười.

“Tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ của anh.” Anh nói “Anh lớn lên ở Thụy Sĩ, lúc nhỏ thì sống ở khu nói tiếng Pháp, đi học cấp 2 và cấp 3 ở khu nói tiếng Đức, tiếng mẹ đẻ của anh là tiếng Pháp và tiếng Đức.”

“Anh Hai, sự ngưỡng mộ của em với anh như sông dài biển rộng, chảy mãi không ngừng.”

Anh đứng lên, lấy áo khoác cho tôi, chờ tôi mặc xong, sau đó anh mới mặc áo gió vào. Chúng tôi cùng ra khỏi thư viện, đi đến chỗ bãi xe của thầy hiệu trưởng.

“Em muốn đi ăn khuya không?” Anh hỏi.

“Thôi, anh mệt rồi. Em về bệnh viện với anh, nha? Khó chịu chỗ nào, em mát xa cho anh, đi mà? Sức đề kháng của em mạnh lắm, không bị lây bệnh đâu, thật đó.” Tôi cọ cọ người anh.

“No.”

Anh đưa cho tôi một chiếc hộp nhỏ màu hồng “Anh mua điện thoại cho em, có thời gian thì gọi cho anh.”

“Bệnh viện có chặn tín hiệu không?”

“Ngày mai anh xuất viện rồi.”

“Mau lên xe đi.” Tôi nói.

“Anh tiễn em về ký túc xá trước.”

Trên mặt đất có một lớp băng mỏng, lỡ như anh té, chân còn lại cũng bị gãy luôn thì sao bây giờ.

“Lần sau đi mà, nha? Chừng nào anh khỏe hẳn rồi mới tiễn em. Em năn nỉ anh đó.”

“No.” Anh nói “Đường trơn lắm, em lại không nhìn đường, anh sợ em trượt chân.”

Về đến ký túc xá, tôi vui mừng vô cùng. Mọi người đều nhìn tôi, thấy hôm nay sắc mặt của tôi tươi tắn, khác hẳn mọi ngày.

“Haiz, cuối cùng rồi cậu cũng vượt qua nỗi đau thất tình.” An An quan sát sắc mặt tôi “Mừng cho cậu.”

Tôi đi rửa mặt, lén ra cầu thang trước phòng gọi điện cho Lịch Xuyên. Anh bắt máy trong vòng 3 giây: “Hi.”

“Sắp tới bệnh viện chưa?”

“Sắp rồi.”

“Sao lại là màu hồng?”

“Cái gì màu hồng?”

“Màu của điện thoại đó.”

“Đó là màu của thiếu nữ vị thành niên.”

“Em không phải thiếu nữ vị thành niên.”

“Em mới 17 tuổi.”

“Lịch Xuyên, anh bao nhiêu tuổi?”

“25. Già quá, phải không?”

“Đâu có già. Cảm ơn, anh ơi, em rất thích anh!” Tôi gọi một tiếng anh ngọt như mía lùi, vui vẻ tắt máy.

Hôm sau đó là một ngày nắng đẹp. Đã cuối học kỳ, tất cả mọi người đều chuẩn bị thi cử, tôi cũng không ngoại lệ. Đúng 7 giờ sáng tôi thức dậy, pha một ly trà đặc đem tới thư viện. Sau khung cửa sổ dài và hẹp, trong ánh nắng ấm áp, tôi mở sách ra, ôn lại bài khóa, ôn lại cấu trúc câu, ôn lại từ vựng, bận tối tăm mặt mũi.

Buổi trưa, tôi rời thư viện để đi ăn trưa, điện thoại reo mang theo giọng nói của anh:

“Anh đây, Lịch Xuyên.”

“Hi, Lịch Xuyên, anh xuất viện chưa?”

“Cuối cùng cũng xuất viện rồi. Bác sĩ là người quen của ba anh, đày đọa anh đến chết mất.” Anh nói “Chiều nay, em giúp anh việc này được không?”

“Giúp gì, anh nói đi.”

“Hôm nay bạn anh khai mạc gallery tranh, em đi với anh được không?”

“Đi thì được, có điều em không biết gì về hội họa, đến đó chắc sẽ lộ ra cái dốt?”

“Không phải, chuyện là vầy, anh cũng không muốn đi, nhưng bọn anh khá thân nhau, không đi không được. Gallery khai mạc lúc 4 giờ, giới báo chí cũng sẽ đến dự. Cậu ấy kêu anh có mặt đúng giờ cho xôm tụ, 7 giờ có tiệc rượu, cậu ấy cũng muốn anh tham dự luôn.”

“Tóm lại, chúng ta phải có mặt ở đó suốt 4 tiếng?”

“Nếu em chịu giúp, anh không cần phải ở lại đó 4 tiếng.”

“Thật không? Giúp sao đây?”

“4 giờ mình tới đó, một tiếng sau em nói em nhức đầu, mình đi về luôn.”

“Nhức đầu? Lý do này có giả quá không?”

“Giả hay thật thì phải xem em diễn có giống không.”

“Không thành vấn đề, Lịch Xuyên. Đi gallery xem tranh có yêu cầu gì về quần áo không? Cần mặc áo đuôi tôm không?”

“Có, phải mặc đồ dạ hội.”

“Tốt lắm, em phụ trách diễn xuất, anh phụ trách tiền đạo cụ.”

“Em ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy đợi anh tới đón em. Mình đi ăn trước, sau đó đi shopping.”

“Em chờ anh trước cổng trường. Em cũng đang định ra cổng gởi thư.”

20 phút sau, Lịch Xuyên lái xe đến đón tôi. Anh nói, anh cần phải chờ một tuần nữa mới mang chân giả được. Không đeo chân giả anh đi rất nhẹ nhàng, nhưng ngồi xuống lại bất tiện. Công việc của anh phải ngồi vẽ trong thời gian dài, nên anh bắt buộc phải mang chân giả.

Anh vẫn mặc vest đen, áo sơ mi đen, cà vạt màu tím. Dáng người cao ráo, tao nhã phong độ, kết hợp thêm gương mặt đẹp trai mê người, đúng là tâm điểm của mọi ánh nhìn. Tôi nghĩ, người như vậy, chỉ còn một chân, lại vừa xuất viện, nhưng anh bạn họa sĩ chẳng thèm lo lắng, vậy tôi phải giúp anh nhanh chóng thoát khỏi gallery tranh đó mới được. Đôi vai tôi gánh một trọng trách nặng nề.

Lịch Xuyên hỏi tôi có muốn ăn món Vân Nam không. Tôi nói, tôi muốn đi ăn sushi với anh. Anh chở tôi đến một nhà hàng Nhật. Anh thích ăn cá sống sashimi, tôi chỉ thích ăn gà nướng. Tôi hỏi anh có bận rộn lắm không, anh nói anh giải quyết hết toàn bộ công việc trong bệnh viện rồi, còn hoàn thành trước thời hạn nữa. Chúng tôi chỉ ở nhà hàng một lúc, vì tôi không muốn để anh phải ngồi lâu. Anh không cầm đũa bằng tay trái được, tay phải thì đỡ lấy thân thể, nên đành ăn bằng nĩa.

Sau đó chúng tôi đến một cửa hàng thời trang, không rõ tên cửa hàng là tiếng Pháp hay tiếng Ý. Lịch Xuyên đứng đọc tạp chí, tôi đi thử quần áo, thử tám bộ, bộ nào cũng rộng.

Tôi hỏi Lịch Xuyên "Làm sao giờ?"

Lịch Xuyên định dẫn tôi đi cửa hàng khác, bà chủ liền nói "Dáng người cô hơi nhỏ, nếu hai người không ngại, tôi có thể dẫn cô lên khu "Quần áo thanh thiếu niên" ở tầng hai xem thử."

Lịch Xuyên nói: “Sao chị không nói sớm, cô ấy là thiếu nữ mà.”

Đứng hình.

Bà chủ chọn cho tôi bộ váy màu đen, viền vòng ren màu tím, lộ nửa ngực. Tôi mặc thử, vừa người lại có vẻ gợi cảm. Không biết là thời đại gì, quần áo cho thiếu nữ cũng ít vải như vậy. Bà chủ chọn thêm áo ngực, túi xách, giày phù hợp cho tôi.

Lịch Xuyên lấy thẻ tín dụng ra, nói: “Biết anh thích gì nhất ở em không?”

Tôi nói: “Thích gì?”

“Em quyết định rất nhanh. Nếu là cô gái khác, thử hết buổi chiều cũng chưa chọn được.”

“Anh từng lựa quần áo cho cô gái khác hả?” Nhân lúc bà chủ quán đi quẹt thẻ, tôi hỏi nhỏ.

“Chẳng lẽ nhìn anh giống trai tơ lắm à?”

Tôi trang điểm lên xe, tự ngắm mình trong gương. Xe quẹo vào một con hẻm nhỏ, Lịch Xuyên lại đi đường tắt. Ra đường lớn, một tòa nhà hoa lệ đập ngay vào mắt tôi. Chúng tôi xuống xe trước cửa lớn, anh đưa chìa khóa cho bảo vệ, bảo vệ chạy xe vào bãi giúp anh.

“Bạn anh theo trường phái nào?” Tuy không phải lễ trao giải Oscar, nhưng tôi vẫn thấy hơi hồi hộp.

“À, trường phái Pomo.” Thấy tôi chưa hiểu, anh nói thêm: “Postmodern. Trường phái hậu hiện đại.”

Tôi không biết chút gì về tiền hiện đại, nói chi đến hậu hiện đại.

“Em không cần nói gì hết.” Anh an ủi tôi “Cứ giả vờ xem tranh, thấy chán thì ăn khô bò.”

Trước khi lên xe, anh mua cho tôi một gói khô bò - món ăn vặt tôi thích nhất - nhét vào túi xách mới mua. Trên đường đi, Lịch Xuyên cứ nói tôi vẫn là cô bé con, vì tôi thích những thứ lấp lánh. Túi xách mới mua đính nhiều kim sa, cầm trong tay, lấp la lấp lánh.

“Làm vậy sao được.” Tôi nói.

“Sợ gì, đây là triển lãm tranh hậu hiện đại.” Anh chống nạng, đi rất từ tốn. Tôi ngẩng cao đầu, đi cạnh anh.

Có một đám người đứng ở cửa gallery. Một thanh niên tóc dài đến vai nhanh chóng bước đến: “Lịch Xuyên!”

“Chưa muộn nhỉ.” Lịch Xuyên bước đến bắt tay anh ta, giới thiệu tôi: “Đây là Tạ Tiểu Thu, sinh viên. Đây là anh Giang Hoành Khê, họa sĩ nổi tiếng.”

Chúng tôi bắt tay chào hỏi.

Đứng cạnh Giang Hoành Khê là vợ của anh ta, một người phụ nữ trẻ, gương mặt xinh đẹp vô cùng, tóc búi cao, dáng vẻ quý phái.

“Quý Liên.” Lịch Xuyên đưa tay ra: “Lâu rồi chưa gặp.”

Hai người bắt tay, Lịch Xuyên giới thiệu tôi: “Đây là Tạ Tiểu Thu, sinh viên khoa Ngữ Văn Anh. Đây là cô Diệp Quý Liên, họa sĩ tranh thủy mặc.”

“Hân hạnh.” Tôi nói.

“Hân hạnh.” Quý Liên cười nắm tay tôi: “Tiểu Thu, em học trường nào?”

“Đại học Sư phạm S.”

“Lịch Xuyên, bọn mình có chuẩn bị ghế sô pha cho cậu, bây giờ cậu muốn nghỉ một chút không?” Quý Liên nhìn qua ống quần trống của Lịch Xuyên, liền giật mình. Rõ ràng Lịch Xuyên rất ít khi đi xã giao mà không mang chân giả.

“Cảm ơn, không cần đâu.”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu xám, vẻ mặt thâm sâu và kiêu ngạo đi đến. Diệp Quý Liên liền nói: “Để tôi giới thiệu. Đây là anh Hàn Tử Hư, chủ phòng tranh Tử Thảo, họa sĩ nổi tiếng, cũng là chuyên gia giám định ngọc.”

Không biết thời đại gì nữa, sao ai tới đây không là “sĩ” cũng là “gia”!

Tiếp theo Diệp Quý Liên giới thiệu Lịch Xuyên: “Đây là anh Vương Lịch Xuyên, Tổng giám đốc CGP Architects, là kiến trúc sư, sinh viên cao học khoa Kiến Trúc Đại học Havard, công trình AS-4 của cậu ấy đạt giải thưởng lớn của Pháp năm ngoái. Hiện cậu ấy đang thiết kế khoảng 50 công trình tại Trung Quốc. Lịch Xuyên, có cần mình giới thiệu bố và anh trai cậu luôn không?”

Lịch Xuyên lắc đầu: “Không cần đâu.”

©DTV

Chương 12

Tôi khoác tay Lịch Xuyên đi đến khu vực dành cho khách mời ký tên bên cánh trái của gallery. Lịch Xuyên ký tên như rồng bay phượng múa. Tôi nghiền ngẫm chữ ký của anh, có một chữ cái nhìn không rõ lắm, có lẽ là phiên âm theo tiếng Pháp. Sau đó, tôi ký tên mình, chữ ký nhỏ như kiến đậu sát dưới tên anh.

Anh cúi đầu nhìn tôi: “Sao chữ ký của em nhỏ quá vậy?”

“Anh là nhân vật lớn, em là nhân vật nhỏ.”

“Ký lại đi, được không? Người không biết sẽ tưởng sau tên anh có hậu tố.”

Tôi ký lại chữ ký lớn hơn, đè phía trên tên anh: “Vậy được chưa?”

Anh mỉm cười: “Được rồi.”

“Anh Vương, chúng tôi có sắp xếp phòng nghỉ riêng cho anh ở khu vực phía sau gallery.” Cô gái phụ trách tiếp đón khách nói nhỏ, rõ ràng là đã được dặn dò trước “Ra khỏi cửa quẹo trái là tới.”

“Cảm ơn.” Lịch Xuyên lấy cây viết ký tên tôi đang cầm trên tay bỏ xuống, hỏi: “Phòng treo đồ ở đâu?”

“A, ở trong này.” Cô gái cười dịu dàng nói, cô không dám nhìn Lịch Xuyên, nhưng khuôn mặt đã đỏ bừng.

Lịch Xuyên cởi áo khoác giúp tôi, rồi đưa cả áo gió của anh cho cô gái.

Cô gái ngạc nhiên vì cử chỉ ga lăng của anh, cầm lấy áo gió ra chiều nghĩ ngợi, ngơ ngẩn một lúc, khá lâu sau mới đưa một tấm thẻ cho Lịch Xuyên: “Đây là số thẻ để lấy quần áo, anh vui lòng giữ kỹ.”

©DTV

Đèn trần của gallery tỏa ánh sáng dìu dịu. Trên bốn vách tường treo đầy tranh sơn dầu. Trong phòng có vài cửa ngăn theo phong cách cổ điển. Hội họa phong cách hiện đại được trưng bày trong gallery theo phong cách vườn cảnh cổ điển, vô cùng đặc biệt.

“Em thích mấy bức tranh này à?” Lịch Xuyên đứng bên cạnh hỏi.

“Không thích lắm, nhìn không hiểu.” Tôi nói “Nhưng thiết kế của gallery khá ấn tượng, em rất thích.”

Tôi thấy nụ cười đắc ý trên mặt anh.

“Anh thiết kế hả?”

“Nếu không người ta mời anh đến làm gì?”

“Nói vậy, kiến trúc sư Vương Lịch Xuyên, anh thiết kế theo phong cách nào?”

“Chủ nghĩa tự nhiên. Cố gắng hết sức để vượt khỏi sự hạn chế của thời đại.”

Tôi nhớ đến một nhà hiền triết khá nổi tiếng: “Là kiểu giống Trang Tử[1] phải không?”

[1] Trang Tử (365-290 trước công nguyên) là nhà hiền triết chủ nghĩa vô vi, thuận theo tự nhiên. Tác phẩm Nam Hoa Kinh của Trang Tử có nhiều ảnh hưởng đến văn hóa truyền thống Trung Hoa.

“Hả? Em cũng biết Trang Tử?” Anh giật mình “Trang Tử là nhà triết học Trung Quốc mà anh thích nhất.”

“Dạ thưa anh, anh chỉ biết 950 chữ Hán thôi.” Tôi cười “Đàm luận về Trang Tử với em, có phải hơi xa xỉ không?”

“Anh từng đọc bản dịch tiếng Pháp rồi, lúc học đại học có đăng ký môn này nữa. Tiếc là giáo sư là người Trung Quốc, giọng Trung Quốc nặng quá, nên tới nay vẫn chưa hiểu sâu lắm. Nhưng mà em đâu phải sinh viên Ngữ Văn Trung, muốn so sánh kiến thức về Trang Tử, anh và em kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

“Ba em chính là người thực hành triết học Trang Tử. Ông hướng về thiên nhiên, nên bỏ thành phố đến nông thôn. Nhà em không có điện thoại, không có TV, thậm chí còn không mua xe đạp. Từ nhỏ ba em đã dạy, đi bộ là tốt nhất. Nhưng mà, em với em trai đều phản bội ông. Không có xe đạp, tụi em xin tiền ông ngoại mua, không có TV, tụi em để dành tiền tiêu vặt đi coi video.”

Anh giật mình: “Thật hả? Ba em từ chối nền văn minh hiện đại à?”

“Ba em nói, hiện đại và cổ đại không khác nhau về bản chất.”

“Đúng là khiến người ta tỉnh ngộ.” Lịch Xuyên nhìn tôi, nét cười thoáng qua, nhiều ẩn ý.

Người đến gallery càng đông. Đa phần đều là họa sĩ ăn mặc kỳ dị, phần nhiều trong số đó còn rất trẻ. Diệp Quý Liên tranh thủ đến nói chuyện với chúng tôi mấy câu, còn hẹn tôi sau này nếu rảnh thì đi dạo phố. Tôi nghĩ các họa sĩ nữ rất kiêu căng, không ngờ Diệp Quý Liên lại rất hòa đồng, nên cũng thích chị ấy.

Tôi len lén nhìn đồng hồ, mới qua 10 phút, hỏi Lịch Xuyên: “Đứng lâu quá anh có mệt không?”

“Không sao.” Mặc dù anh cầm theo nạng, nhưng thật ra lúc anh đứng thẳng thì rất ít khi chống.

“Haiz, thật ra, em thấy trong gallery có hai người không giống họa sĩ lắm.” Tôi nhìn một người giữa đám đông, nói với anh.

“Vậy hả?” Nhìn theo tầm mắt của tôi, Lịch Xuyên thấy một người đàn ông trung niên mặc vest xám, khuôn mặt chữ điền, trên ngực có gài một cây bút máy. Hình như ông ta đang tìm người nào đó, sau đó vẻ đã tìm được người cần tìm, liền đi thẳng về phía chúng tôi.

Lúc đó, chúng tôi đang tụ tập với nhóm sinh viên Học viện Mỹ thuật Trung ương, ước sao cho thời gian trôi qua thật nhanh. Nhóm sinh viên đang bàn về Kandinsky[2], chúng tôi giả vờ nghe.

[2] Wassily Kandinsky (1886-1944): một trong những họa sĩ người Nga nổi tiếng nhất thế kỷ 20, được tôn vinh với những tác phẩm hội họa thuộc trường phái trừu tượng đầu tiên trên thế giới.

“Xin hỏi, anh là Tổng giám đốc Vương đúng không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Lịch Xuyên ngạc nhiên, hỏi lại: “Xin hỏi anh muốn tìm ai?”

“Anh Vương Lịch Xuyên, công ty CGP Architects.”

“Tôi đây.”

Người đàn ông lấy danh thiếp ra: “Giám đốc Nhà máy Kính Đông Phong, Hứa Kiến Quốc”

Tôi không hiểu Giám đốc nhà máy kính dự triển lãm tranh hậu hiện đại làm gì?

“Ông Hứa, ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tổng giám đốc Vương là kiến trúc sư trưởng của cao ốc Hương Tạ, Trung tâm thương mại Vạn Khoa và khách sạn Long Cương, đúng không?”

Lịch Xuyên do dự một lúc mới nói: “Đúng.”

“Chúng tôi là doanh nghiệp quốc doanh cỡ vừa có lịch sử lâu năm, có thể sản xuất được loại vách kính hai lớp tuần hoàn tự động phù hợp với ba công trình đó.”

“Tôi chỉ phụ trách thiết kế tổng quan và phối cảnh thôi. Ông nên tìm đơn vị thi công thương lượng đi.”

“Chúng tôi có tìm hiểu thông tin về anh rồi. Anh là A&E, có nghĩa là kiến trúc sư, cũng là kỹ sư kiến trúc. Nếu anh nói để đạt được hiệu quả như

thiết kế cần phải mua loại vật liệu nào đó, thì đơn vị thi công không thể không mua."

Lịch Xuyên bình tĩnh: "Loại vách kính này là sản phẩm kỹ thuật cao mới được phát minh. Hiện nay đúng là trong nước có vài nhà máy sản xuất, nhưng chưa đạt tiêu chuẩn kỹ thuật. Thông thường chúng tôi phải nhập khẩu từ châu Âu."

"Tổng giám đốc Vương, nhà máy chúng tôi có thể sản xuất được loại vách kính đạt tiêu chuẩn. Về mặt giá tiền, chi phí lắp đặt, anh sẽ tiết kiệm khá nhiều cho chủ đầu tư. Ngoài ra còn được tiếng là hỗ trợ phát triển công nghiệp trong nước. Sao lại không làm?"

"Có thể nhà máy anh sẽ sản xuất được vách kính lớp ngoài, nhưng sơn Low-E cho vách kính lớp trong chắc là khó đạt chuẩn. Hơn nữa, kỹ thuật lắp tường kính có độ khó nhất định, phải kết nối tốt với hệ thống thông gió và khí sưởi, bình thường chúng tôi phải thuê công ty tư vấn chuyên nghiệp của Thụy Sĩ lắp đặt."

"Mưu sự tại nhân. Chúng tôi đứng hạng A về thiết kế vách ngăn kính kiến trúc, cũng nhận đứng cấp 1 về lắp đặt công trình vách ngăn kính kiến trúc, hơn nữa còn có kinh nghiệm hai năm thi công công trình vách kính hai lớp tuần hoàn tự động. Ngoài ra, chúng tôi còn đầu tư tiền mời cố vấn lắp đặt từ Thụy Sĩ tới."

"Cố vấn là ai?" Lịch Xuyên hỏi.

"Anh Andrews công ty Midlin."

"Ông đợi một chút, tôi gọi điện thoại đã." Lịch Xuyên lấy điện thoại di động ra, bấm số sau đó nói chuyện liên tục gần 5 phút bằng tiếng Pháp rồi

mới tắt máy.

“Andrews kêu ông tới tìm tôi?” Lịch Xuyên nói “Ông cho anh ta bao nhiêu tiền? Hửm?”

“Tôi có 3.000 nhân viên, đủ năng lực sản xuất, nhưng không đủ đơn đặt hàng. 3.000 nhân viên, cộng thêm người nhà là hơn 10 ngàn người đang inh ỏi đòi ăn.”

Lịch Xuyên không hiểu cụm từ đó, nhìn tôi, tôi giải thích bằng tiếng Anh: “Ý nói đang chờ anh cứu mạng.”

“Ông Hứa, ông có trách nhiệm với nhân viên của ông, tôi có trách nhiệm với công trình của tôi, ai cũng có trách nhiệm của mình, ông nói đúng không? Chúng ta không đóng phim truyền hình, đừng bàn chuyện tình cảm với tôi.”

Tôi đứng hình. Tuy anh ta không biết nhiều tiếng Trung, nhưng lúc cần nói lý thì vô cùng lưu loát.

“Tổng giám đốc Vương, chắc anh không hiểu văn hóa Trung Quốc cho lắm. Điểm khác biệt lớn nhất giữa văn hóa phương Tây và văn hóa Trung Quốc chính là, người Trung Quốc trọng tình cảm, trọng tình người, trọng quan hệ giữa người và người.” Hứa Kiến Quốc bình tĩnh nói.

Lịch Xuyên hỏi tôi bằng tiếng Anh: “Văn hóa Trung Quốc là vậy à?”

Tôi nói: “Đúng vậy. Ông giám đốc này chắc có nhiều kinh nghiệm đấu tranh với nhà tư bản.”

“Nhà tư bản?” Lịch Xuyên vô thức nhíu mày.

“Chính là bản chất giai cấp của anh.” Tôi nói thêm, vẫn dùng tiếng Anh, giơ cao ngọn cờ, kiên định lập trường đứng về phía đồng bào trong nước.

“Giám đốc Hứa, vách kính bên ông sử dụng hệ thống điều hòa nào?”

“Hệ thống AVA, tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường, dễ chịu, thoải mái. Tổng giám đốc Vương, tôi không hy vọng anh đồng ý ngay lập tức, chỉ mong anh dành chút thời gian tới nhà máy chúng tôi tham quan tình hình sản xuất và hàng mẫu.”

“Nhà máy của ông ở đâu?”

“Thẩm Dương.”

Lịch Xuyên suy nghĩ một lúc: “Như vậy đi, mời ông ngày mai đến văn phòng của tôi bàn bạc thêm, được không? Đây là số điện thoại của tôi, ông vui lòng hẹn trước với thư ký.” Anh viết số điện thoại cho ông ta.

Ông ta cầm tờ giấy, nhiệt tình bắt tay anh: “Tổng giám đốc Vương, cảm ơn anh cho chúng tôi cơ hội.”

“Không cần khách sáo.”

Ông ta nhanh chóng chào tạm biệt, có vẻ rất bận rộn.

Tôi tranh thủ đi toilet, lúc vào thấy Lịch Xuyên đang đứng nói chuyện với Giang Hoành Khê và vợ anh ta, tôi không muốn xen ngang, một mình đứng xem tranh.

Ngày mai phải thi môn nghe nói, tôi nhẩm lại từ vựng.

Một lát sau, có người đứng cạnh tôi, hỏi: “Cô thích bức tranh này lắm à?” Anh ta hỏi “Tôi thấy cô nhìn nó khá lâu.”

Tôi quay người lại, là một thanh niên nho nhã lịch sự, khuôn mặt thư sinh cổ điển, anh tuấn, tao nhã, nhưng kiểu tóc hơi quái dị, có vẻ hơi phóng đãng.

“Tống Thanh. Học viện Mỹ thuật Tây An.” Anh ta tự giới thiệu.

Tôi ngẩng đầu tìm Lịch Xuyên, mong anh đến cứu tôi, anh đứng cách tôi rất gần, nhưng lại đang quay lưng về phía tôi, đang cười cười nói nói với vợ chồng Giang Hoành Khê.

“Đúng vậy.” Tôi tỏ vẻ thâm trầm “Rất thích.”

“Như vậy, theo ý cô, chủ đề của bức tranh này là gì?” Anh ta hỏi tiếp, ra vẻ rất hứng thú, rất muốn nghe tôi ý kiến của tôi.

Tôi vội vàng nhìn lên bức tranh. Tranh vẽ khuôn mặt người, nhưng mà, ngũ quan trên mặt là bộ phận sinh dục của phụ nữ.

Tôi nuốt nước bọt, trầm mặt vài phút: “Đây là một khuôn mặt người.” Vớ vẩn.

Tống Thanh nhìn tôi khó hiểu, chờ tôi nói tiếp. Tôi đành nói tiếp:

“Mặt người… được công khai, ai cũng có thể nhìn thấy.”

“Cơ thể con người… được giấu kín, thể hiện dục vọng, không thấy được.”

“Cho nên, khuôn mặt có các bộ phận sinh dục, có nghĩa dục vọng từ che giấu biến thành công khai. Miệng trùng với âm đạo, nói lên tình dục hiện đại và cổ đại có bản chất khác nhau.”

“Bản chất khác nhau chỗ nào?” Tống Thanh hứng thú dạt dào.

“Vật dẫn thay đổi. Đúng không? Dục vọng hậu hiện đại được thể hiện bằng miệng chứ không phải bằng bộ phận sinh dục.”

Tôi nói tiếp: “Miệng là gì? Miệng tượng trưng cho cái gì, anh nói đi?”

Khí thế áp đảo, tôi đưa ngay ra câu hỏi phản công.

“Ngôn ngữ?” Anh ta trả lời.

Tôi dẫn dắt anh ta: “Ngôn ngữ, thanh âm, ký hiệu, văn bản, miệng, truyền thông không chính thức…”

“Cho nên…”

“Tình dục hậu hiện đại đạt được sự thỏa mãn thông qua văn bản, chứ không phải cảm giác. Như bức tranh này, tôi thấy anh nên vẽ thêm một thứ vào góc này.”

“Thứ gì?” Anh ta có vẻ sợ hãi.

“Một tảng đá.”

“Vì sao?”

“Tảng đá không có dục vọng.” Tôi đưa ra kết luận: “Một vật không có dục vọng lại sinh ra dục vọng, chỉ có nhà nghệ thuật trường phải hậu hiện đại với trí tưởng tượng phong phú mới nghĩ ra.”

Nhìn qua Lịch Xuyên, anh quay lưng về phía tôi, đang cười đến mức hai vai run rẩy.

Tống Thanh giật mình ngộ ra, nói: “Ý kiến của cô rất hay. Tôi chính là tác giả của bức tranh này, ý kiến của cô gợi cho tôi nhiều suy ngẫm. Đã lâu rồi tôi chưa từng nghe ai phân tích sâu sắc đến vậy. Xin hỏi, cô có số điện thoại không? Khi nào rảnh, tôi có thể mời cô uống cà phê không?”

Một bàn tay khoác qua vai tôi, Lịch Xuyên chen ngang: “Không có, cô ấy là sinh viên, không có điện thoại.”

“À.” Tống Thanh bất mãn liếc Lịch Xuyên, có lẽ thấy sự xuất hiện của anh đã phá cuộc chuyện trò của chúng tôi, quá thiếu lịch sự. Anh ta không chú ý tới Lịch Xuyên, tiếp tục chỉ vào bức tranh bên cạnh: “Bức tranh kia cũng do tôi vẽ, hân hạnh được nghe ý kiến của cô!”

Tôi nhìn qua, chỉ thấy một vệt màu đỏ tươi lóa mắt.

Đỏ như máu. Giữa vệt màu đỏ có những sợi tơ nhỏ, màu đỏ thẫm, giống như mạch máu lan rộng.

Tôi liền cúi đầu, vô thức kéo tay Lịch Xuyên.

Tôi muốn giữ bình tĩnh, nhưng đầu óc trống rỗng, nói trong vô thức: “Lịch Xuyên, dẫn em đi khỏi đây đi!”

Sau đó tôi không nhớ gì nữa.

Tôi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm sô pha mềm mại. Miệng có vị ngọt, giống như mới ăn chè xong.

Lịch Xuyên ngồi bên cạnh, nắm tay tôi.

“Muốn uống nước không?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Sao không nói cho anh biết.” Mặt anh cứng ngắc “Em có chứng sợ máu?”

“Không nghiêm trọng lắm.” Tôi từ từ hít thở.

“Nhưng mà, em còn xem phim kinh dị…”

“Em nghĩ như vậy có thể khắc phục được.”

“Người khác chảy máu em cũng xỉu?”

“Em chỉ xỉu khi thấy máu người khác thôi. Thấy máu của chính mình thì không xỉu.”

Tôi muốn ngồi dậy, anh đè tôi xuống “Nằm nghỉ thêm một chút.”

“Em sợ máu bẩm sinh, hay do yếu tố tâm lý?”

“Lúc mẹ sinh em trai em, mất nhiều máu nên chết.” Tôi nói “Lúc đó em ở cạnh mẹ.”

“Vậy à? Bệnh viện nào cho trẻ con nhìn sản phụ đẻ?”

“Mẹ đẻ em trai ở nhà, không chịu đi bệnh viện.”

“Tại sao?”

“Bà rất tự tin, nhưng lại gặp chuyện ngoài ý muốn, điều kiện y tế ở nông thôn rất tệ, đến lúc đó thì đã muộn. Chính mẹ cũng không biết mình sẽ xảy ra chuyện, trước khi chết còn hỏi em có thích em trai hay không.”

Lịch Xuyên không nói gì, vuốt ve mặt tôi, tóc tôi: “Anh cũng không còn mẹ. Mẹ anh qua đời rất sớm. Tai nạn xe cộ.”

“Mẹ anh làm nghề gì?”

“Nói với em thế này nhé.” Anh tự uống nước “Anh là kiến trúc sư đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nghe tiếp nữa em sẽ chán.” Anh nói “Anh trai anh cũng vậy, bố anh cũng vậy, mẹ anh cũng vậy, chú anh cũng vậy, ông nội anh cũng vậy.”

“Bà nội anh cũng vậy?”

“Cũng vậy. Em còn muốn nghe nghề nghiệp của gia đình anh nữa không?”

“Chị họ anh cũng vậy à? Anh có chị họ không?”

“Cũng vậy.”

“Lịch Xuyên, lịch sử nhà anh chán quá đi.”

“Đúng vậy. Ha ha.”

Chương 13

Lịch Xuyên nói, lúc tôi vừa ngất xỉu anh cứ tưởng là tôi đang diễn, anh định nhờ Giang Hoành Khê đưa tôi vào xe, để dễ dàng chuồn đi theo kế hoạch đã định trước. Không ngờ thấy mạch đập của tôi hơi khác, liền đưa tôi lên phòng nghỉ, đút tôi uống nước đường. Tòa nhà này là khu chung cư cao cấp, tầng 2 có một phòng khám. Anh mời bác sĩ tới khám cho tôi, hỏi nguyên nhân, bác sĩ nói có thể do tôi mắc bệnh sợ máu. Đối với bệnh này thường chỉ cần nằm nghỉ khoảng 10 phút là khỏe.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay: “Em nằm 20 phút rồi mà sao mặt vẫn trắng bệch vậy hả?”

Tôi ngồi dậy, cười ha ha: “Mặt của em trắng là do đánh phấn. Em trang điểm, biết chưa?”

“Da em rất đẹp rồi, em còn nhỏ, trang điểm làm gì.”

“Mục tiêu theo đuổi suốt đời em là trưởng thành và gợi cảm.” Tôi vừa nói xong, thấy anh vẫn nhìn tôi đăm đăm, không nói lời nào, giống như một bức ảnh tĩnh được chụp lại từ một bộ phim tình cảm lãng mạn.

“Tiểu Thu, em là nàng tiên, em là cô hề, em phóng điện khắp nơi, anh rơi xuống vực sâu.” Anh đứng lên, đưa áo khoác cho tôi “Mặc cái áo sexy vào đi, mình về nhà thôi.”

Chúng tôi về tới Hoa viên Long Trạch nhanh như gió thổi, vừa vào nhà, anh đè tôi vào cửa, hôn tôi không chút do dự: "Tối nay ở lại với anh, được không?"

"Mai em thi rồi, môn nghe nói."

"Mai thi hôm nay mới ôn tập có được không?"

"Lâm trận mài kiếm, không sắc thì cũng sáng."

"Chiều mai anh đi công tác, có một dự án mới ở Hạ Môn đang gọi thầu, phải đấu thầu."

"Anh đi lâu không?"

"Ba tuần."

"Hả?" Tôi nói "Lâu lắm mới gặp anh một lần, anh lại đi liền."

"Nên phải tranh thủ, đúng không?" Anh cởi áo khoác của tôi, cúi đầu xuống hôn lên ngực tôi. Hai tay anh vòng qua lưng tôi, kéo dây kéo váy xuống. Tôi hơi xấu hổ dựa vào cửa, vì cơ thể tôi vẫn dừng lại ở thời kì dậy thì, xương nhỏ ngực nhỏ, giống như thằn lằn đeo trên người anh. Tôi ôm eo anh, vứt nạng của anh đi, để anh dựa vào người tôi.

"Haiz, anh nặng lắm phải không?" Thấy tôi bị anh đè đứng không vững, anh liền chống hai tay lên cửa.

"Đâu có…" Tôi bị anh hôn đến mức thất điên bát đảo, thì thầm vào tai anh "Lịch Xuyên, em yêu anh! Cứ tra tấn em đi!"

©DTV

Chúng tôi ướt đẫm mồ hôi, tự mình đi vào phòng tắm riêng.

Lịch Xuyên nói, phòng tắm của anh chỉ toàn trang thiết bị của người tàn tật, người bình thường vào sẽ tưởng đó là phòng tra tấn của Quốc Dân Đảng. Anh không nói thì không sao, nhưng nói rồi thì tôi lại muốn đi vào xem thử. Thật ra phòng tắm không hề âm u như anh nói. Trong phòng rộng rãi thoáng đãng, còn có một cái ghế sô pha. Có điều chỗ nào cũng có tay vịn, giá đỡ. Sàn cũng dùng vật liệu chống trơn trượt đặc biệt. Hơn nữa, còn có một chiếc xe lăn nho nhỏ, ngăn tủ bên cạnh xe lăn chất đầy khăn tắm trắng muốt.

“Nhìn trộm một lát chút được không? 5 phút thôi.” Tôi cười gian nhìn anh.

“No.” Anh kéo tai tôi, đẩy tôi ra khỏi phòng tắm.

Phòng tắm trong trường luôn đầy hơi nước, ít khi vắng người nên tôi thường xuyên tắm không thoải mái. Tôi tắm rất lâu, lúc ra đã thấy Lịch Xuyên mặc áo choàng tắm, ngồi trên sô pha uống bia.

Anh đứng lên, hỏi tôi “Muốn uống gì không?”

“Bia lạnh.”

“Không được. Chỉ có đàn ông mới uống bia.” Anh đi vào bếp, mở tủ lạnh, nhìn một lúc: “Anh pha trà sữa nóng cho em, được không?”

“Cũng được.” Tôi háo hức đi vào bếp, phát hiện phòng bếp còn mới tinh, không có một hạt bụi, rõ ràng là anh chưa từng nấu ăn.

“Anh sử dụng lò vi ba này lần nào chưa?” Tôi sờ nhẹ vào lớp ngoài bóng loáng của lò vi ba, không thấy dính chút dầu mỡ.

“Chưa.”

“Vậy anh còn thiết kế phòng bếp làm gì? Thà không xây cho rồi.”

“Đúng là thiết kế dư thừa.” Anh nói “Kiến trúc sư bọn anh chỉ chú tâm thiết kế phòng khách thôi.”

“Thật ra, em có thể nấu canh ở đây.” Tôi nói, tiện tay mở cửa tủ bếp, thấy tô dĩa chén bát đầy đủ, phân loại rõ ràng: “Lần sau em mua đồ hầm canh xương cho anh ăn. Canh kiểu người Quảng Đông, rất thanh đạm. Còn canh đầu cá đậu hũ nữa, bổ lắm.”

“Nói làm anh thấy thèm, hay là bây giờ mình đi mua đồ ăn đi.” Anh tìm chìa khóa nhà “Gần đây có một siêu thị. Không xa lắm, đi bộ vài phút là tới.”

Lịch Xuyên nói không xa, kết quả chúng tôi đi nửa tiếng mới tới siêu thị mà anh nói. Lần này anh bất chấp sự phản đối của tôi, đeo chân giả vào, lý do là, làm vậy anh mới có một tay rảnh để nắm tay tôi. Vào siêu thị, tôi đẩy xe đi, không tìm được xương heo, nên đến chỗ bán cá mua một con cá chẽm. Còn mua hành và gừng để nấu canh, mua đậu hũ, cần tây và bách hợp, mua thêm vài món đồ ăn mặn làm sẵn. Lịch Xuyên mua đồ ăn cho bản thân, còn dặn tôi mua thêm đồ ăn làm sẵn, như vậy tôi có thể chuyên tâm ôn bài, không cần lo lắng ba bữa cơm hàng ngày.

Tôi lại mua thêm dăm bông, lạp xưởng và nấm đông cô.

“Mua thêm đồ ăn để dành nữa, bánh mì, đồ uống, trong nhà vẫn còn trà và cà phê. Mua về để vào tủ lạnh hết. Nhớ phải chọn cà phê Columbia, loại đó mạnh nhất.” Anh lấy thêm một món mà tôi không biết là gì, bỏ vào trong xe. Tôi nhìn lại, là sữa đậu nành. Tôi bỏ lại lên giá: “Ký túc xá không có tủ lạnh, mua nhiều lãng phí tiền.”

“Em ở chỗ anh để ôn thi, được không?” Anh nói “Ở đó yên tĩnh, em có thể chuyên tâm ôn bài. Anh đi Hạ Môn, sẽ không làm phiền em.”

“Không không không…” Tôi nói liên tục mười chữ không, cuối cùng mới nhả thêm một chữ: “Không tiện.”

“Ừ, chỗ này cách trường em hơi xa, nhưng anh có thể kêu tài xế của anh đưa đón em.”

“Trước giờ anh tự lái xe mà?”

“Anh có tài xế riêng, nhưng anh thích tự lái, cho nên anh ta rảnh lắm. Bây giờ thì có việc cho anh ta làm rồi.” Anh lấy điện thoại ra tính gọi điện thoại.

Tôi giật điện thoại của anh lại: “Anh Hai, anh tha cho em đi. Em ở ký túc xá mới thấy thoải mái. Kì thi này đối với em rất quan trọng, chắc anh cũng không muốn em ôn bài mà thấy không thoải mái, há.”

Có một điểm tốt ở Lịch Xuyên mà tôi thường xuyên lợi dụng. Đó là anh chưa từng ép buộc tôi.

“Được rồi, tùy em.” Anh cười cười, không nài ép.

Dù vậy chúng tôi vẫn mua một đống đồ ăn. Tôi xách hai túi, Lịch Xuyên xách hai túi, đi taxi về.

Chúng tôi gặp Kỷ Hoàn ở cửa đại sảnh. Anh ta đứng cùng một người thanh niên, cũng xách một đống đồ đi lên lầu.

“Hi, Lịch Xuyên, Tiểu Tạ!”

“Hi!” Tôi hơi ngượng, Lịch Xuyên nắm tay tôi không buông, như một cặp tình nhân thắm thiết.

“Để tôi giới thiệu, đây là Tiêu Nghị, nghiên cứu sinh khoa Sơn dầu Học viện Mỹ thuật Trung ương.” Ngoài đôi mắt xếch giống như Quan Công[1] ra, nhìn Tiêu Nghị khá nho nhã, hiền lành.

[1] Quan Vũ (162-220) là anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi.

“Xin chào.” Anh ta bắt tay với chúng tôi.

“Đây là anh Vương Lịch Xuyên và cô Tạ Tiểu Thu. Anh Vương là kiến trúc sư, cô Tạ đang học đại học.”

Lịch Xuyên chuyển túi đồ từ tay trái sang tay phải, bắt tay với anh ta.

“Lịch Xuyên, anh bị bệnh sao không báo cáo với cô Tạ, hại người ta ngồi ở đây đợi anh hơn 3 tiếng đồng hồ.” Kỷ Hoàn cười nói.

“Vậy à?” Lịch Xuyên nhìn tôi vẻ hối lỗi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân mình.

“Anh sẽ thành khẩn nhận tội.” Lịch Xuyên nói.

Vào thang máy, tôi cười: “Ngực Tiêu Nghị phẳng lì như tàu sân bay, rất giống gay.”

“Hai người đó yêu nhau lâu lắm rồi.” Lịch Xuyên nói “Tiêu Nghị không nói gì, nhưng Kỷ Hoàn cứ suốt ngày đòi qua Canada[2] đăng ký kết hôn.”

[2] Canada là một trong 10 quốc gia đầu tiên chấp nhận hôn nhân đồng giới.

“Lịch Xuyên, sao anh không phải là gay nhỉ? Anh thích sạch sẽ thích chỉnh tề, nhà anh không có một hạt bụi.”

“Nhà anh ngày nào cũng có người quét dọn.” Anh nói “Nếu không có ai dọn dẹp, em xem thử xem.”

“Sáng ngủ dậy anh có xếp chăn mền không?”

“Không có. Em vừa lòng rồi chứ.”

Chúng tôi về lại nhà anh, ai cũng đeo chiếc tạp dề rất ra dáng, Lịch Xuyên làm cá, tôi hầm canh. Lịch Xuyên cắt rau, tôi xào rau. Tôi vẫn nghĩ Lịch Xuyên là công tử bột, không ngờ anh làm việc nhà vừa nhanh vừa giỏi, như là đã qua huấn luyện chính quy. Lịch Xuyên nói, tuy rằng nhà anh giàu, nhưng lúc học đại học anh và anh trai đều tự đi làm kiếm tiền sống, rất ít khi xin tiền của gia đình.

“Đương nhiên, bố anh phụ trách phần chi phí cao nhất, là học phí.”

Tôi thấy anh đang cắt hành tây. Tôi nói “Nhiều rau lắm rồi, đừng cắt nữa.”

“Em nấu canh ngon cho anh ăn, anh cũng nấu một loại súp ngon cho em ăn.” Anh rửa nghêu “Clam Chowder[3], em ăn lần nào chưa?”

[3] Súp nghêu - Một loại súp khá phổ biến ở Mỹ. Món súp này thường được ăn vào ngày thứ 6 là ngày các tín đồ Thiên Chúa giáo kiêng ăn thịt.

Tôi không biết là món gì: “Chưa.”

“Từ nhỏ anh đã thích ăn món súp này, bà ngoại còn dạy anh cách nấu nữa.”

“Anh dạy em nấu đi, nha?” Tôi dựa sát vào anh, nhìn anh rửa nghêu.

“Không dạy. Đây là bí kíp. Chuyên dùng để lấy lòng người yêu thôi.” Anh đun nóng nồi, bỏ bơ vào, kêu xèo xèo, mới đổ một chén hành tây xắt hạt lựu vào. Sau đó anh đổ nước dùng gà vào nồi, rồi tới kem, khoai tây nghiền, tới nghêu, rồi hầm nhỏ lửa.

Hầm cá xong, tôi làm hai món đơn giản, chia đồ ăn làm sẵn ra bốn đĩa. Tôi ăn Clam Chowder anh nấu, anh ăn canh cá chẽm tôi nấu. Chúng tôi cầm đũa cùng ăn cơm, cùng uống bia.

Tối đó, tôi nằm trong lòng của Lịch Xuyên, ngủ rất sớm. Trên giường Lịch Xuyên có rất nhiều gối. Anh nói lúc ngủ anh chỉ có thể nghiêng sang trái, nếu lỡ nghiêng qua phải sẽ giống như lăn xuống hố. Cho nên anh phải lấy gối chặn lưng. Anh đọc *Đi tìm thời gian đã mất* bằng tiếng Pháp cho tôi nghe, chưa hết trang đầu tôi đã ngủ say. Nửa đêm anh thức dậy uống sữa, tôi thức dậy theo. Sau đó chúng tôi yêu nhau trong màn đêm, rất dữ dội, rất nhiệt tình, đến mức xé rách mấy cái gối. Lúc hừng đông mới phát hiện trên người cả hai dính đầy lông ngỗng.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới trường, chúng tôi hôn tạm biệt nhau tại cổng. Ân ái dữ dội khiến lưng và chân tôi đau nhức, nhưng Lịch Xuyên nói, mặt tôi hồng hào, tinh thần phấn chấn, sôi sục quyết tâm chiến đấu.

“Chúc em may mắn!”

“Chúc anh trúng thầu!”

Nghe nói là thế mạnh của tôi, tôi cảm thấy rất khả quan. Nhưng so với Phùng Tĩnh Nhi học hành bài bản, gia đình học thuật thì rất khó nói. Thi giữa kỳ xong, phòng ký túc xá tràn ngập không khí cạnh tranh, ai cũng cố gắng hết sức để giành học bổng, không nói điểm số cho nhau biết.

Tôi vốn rất xem trọng điểm số, nhưng giờ đây điểm số không quan trọng nữa. Từng phút từng giây tôi chỉ nhớ nhung một người, Lịch Xuyên.

Buổi trưa tôi đi thi về, định đi lấy nước, phát hiện bình thủy tinh đã đầy nước.

“Anh Tu Nhạc lấy nước cho cậu rồi.” An An mang giày thể thao Nike, nói.

“Anh Tu Nhạc đâu rồi? Tôi muốn cảm ơn anh ấy.”

“Vừa xuống lầu, cậu không gặp à?”

Tôi đuổi theo, nói cảm ơn Tu Nhạc. Anh ta nói, không cần khách sáo.

“Em đọc quyển sách anh tặng em chưa?”

"… Chưa đọc. Gần đây phải lo ôn thi. Em nghĩ chắc em sẽ thích quyển tiểu thuyết đó. Đúng rồi, tại sao tên sách là *Mặt trăng và Đồng xu*?"

"Ai cũng muốn có mặt trăng trên trời, nhưng lại không nhìn thấy đồng xu ngay cạnh mình."

Tôi sợ hãi, cảm thấy lời nói của Tu Nhạc có ẩn ý. Sau đó tôi an ủi chính mình, Lịch Xuyên chỉ có ¾ cơ thể của người bình thường. Lịch Xuyên đi bộ phải chống gậy. Lịch Xuyên khỏa thân, người trên hoàn mỹ, người dưới gợi cảm, nhưng ghép người trên và người dưới lại là hiện thực tàn khốc. Tóm lại, Lịch Xuyên tuyệt đối không phải là mặt trăng. Còn Tu Nhạc cũng khá đẹp trai, thành thật chất phác, rất giống thanh niên yêu nước đang hát *Hành khúc nghĩa dũng quân*[4]. Trình độ ngoại ngữ của Tu Nhạc đã đạt cấp 8, lọt vào danh sách tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh, thành tích xuất sắc, giành được học bổng Hồng Vũ mà tôi và Phùng Tĩnh Nhi mơ ước từ lâu. Tu Nhạc còn là đại biểu sinh viên, là học trò cưng của thầy hiệu trưởng. Tóm lại, Tu Nhạc cũng tuyệt đối không phải là đồng xu.

[4] Quốc ca của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, được nhà thơ Điền Hán viết lời và Niếp Nhĩ phổ nhạc vào khoảng giữa giai đoạn Chiến tranh Trung - Nhật (1937-1945).

Kết luận là, tôi thích Lịch Xuyên, tôi không thích Tu Nhạc.

Kiên định niềm tin, tôi càng quyết tâm hơn, nói với Tu Nhạc: "Cảm ơn anh lấy nước giúp em. Sau này xin anh đừng lấy nước giúp em nữa."

Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, ngập ngừng: "Anh… dù sao ngày nào anh cũng phải lấy nước cho mình, lấy thêm hai bình cho em… cũng không phiền gì."

"Xin anh đừng lấy nước giúp em nữa." Lúc nói câu này, mặt tôi lạnh như tiền, giọng nói đanh lại. Tôi không thích anh ta, nên không thể để anh ta hy

vọng. Càng không thể lợi dụng sự nhiệt tình của anh ta để trục lợi. Tạ Tiểu Thu tôi không bao giờ xử sự như thế.

Trở lại phòng, điện thoại reo, là Lịch Xuyên gọi.

"Thi tốt không?"

"Chắc cũng tốt. Anh đang ở đâu?"

"Trên đường ra sân bay."

"Lịch Xuyên, anh đi một mình hả? Có ai chăm sóc anh không?" Tôi lo cho anh. Đi công tác xa, không đầy đủ như ở nhà, người này nửa đêm còn dậy uống sữa nữa chứ.

"Một mình sao được, 8 người, dốc toàn lực đấu thầu mà. Ngày mai, ngày mốt anh có hai buổi presentation[5]. Em thì sao, ngày mai em làm gì?"

[5] *Thuyết trình.*

"Ngày mai thi skimming[6], ngày mốt thi scanning[7]. Sau đó thì mua vé tàu, về quê ăn Tết."

[6] Đọc lướt để lấy ý chính của một đoạn văn.

[7] Đọc lướt để lấy thông tin cần tìm trong một đoạn văn. Skimming và scanning là hai kỹ năng chính của môn đọc hiểu (Reading).

"Vậy có nghĩa là, khi anh về không gặp được em rồi?" Ở đầu bên kia, rõ ràng anh đang lo lắng.

“Đúng vậy. Nửa năm rồi em không gặp ba và em trai, nhớ lắm.”

“Em chỉ nhớ hai người đó thôi, anh thì sao?” Anh nói “Anh sẽ đến Côn Minh tìm em.” Kiến thức của Lịch Xuyên về Vân Nam chỉ giới hạn ở Côn Minh.

“Anh Hai ơi, quê em không phải ở Côn Minh, mà là một thị trấn nhỏ dưới chân một ngọn núi cao.” Tôi nói “Anh lo mà lái xe đi, ăn Tết xong em trở lại trường sẽ đến tìm anh.”

“Ăn Tết xong? Vậy là thêm nửa tháng nữa còn gì?” Anh chán nản nói.

“Vương Lịch Xuyên.” Tôi gọi đầy đủ họ tên anh, giận dữ: “Bây giờ anh biết nửa tháng là bao lâu rồi há.”

Tôi tắt máy, thấy Tiêu Nhụy ló đầu ra khỏi màn: “Trời ơi, cứ tưởng cậu thất tình, thì ra không phải thất tình, mà là đang yêu cuồng nhiệt.”

“Câm miệng.” Tôi leo lên, nhéo Tiêu Nhụy.

“Trời, anh Vương hào phóng quá nha, mua áo khoác hàng hiệu cho bạn nữa.” Tiêu Nhụy biết nhiều về thời trang, cứ hay than phiền đòi đổi sang học thiết kế thời trang.

Chiếc áo khoác nhung đen này là một trong những đạo cụ mua để tham dự triển lãm tranh hôm qua. Những thứ khác, tôi ngại không dám mặc về ký túc xá, nên để lại chỗ Lịch Xuyên. Chỉ đem về cái này, vì vừa đẹp vừa ấm, giống như may đo riêng cho tôi, nên tôi vui vẻ mặc về trường.

“Nhãn hiệu này tốt lắm hả?” Tôi không biết, lật lật cổ áo khoác.

“Đây là hàng hiệu của Ý. Rẻ nhất cũng mấy ngàn tệ.” Tiêu Nhụy rất rành.

“Không có đâu.” Tôi lắc đầu. Quần áo tôi mặc trên người không có cái nào quá 50 tệ.

“Mấy cửa hàng này thường sẽ không bấm giá ở ngoài, mà bỏ trong túi áo.” Tiêu Nhụy nói.

Nhớ rõ lúc thử đồ, thử xong là mua liền, tôi không hỏi giá bao nhiêu, Lịch Xuyên cũng không hỏi.

Tôi móc túi trong, thấy có một tấm thẻ nhỏ, lấy ra nhìn, giật thót.

Tám nghìn tám trăm tệ.

Tiêu Nhụy gật đầu: “Mình cũng đoán cỡ nhiêu đó. Cậu gặp đại gia rồi nha.” Tiêu Nhụy sờ mặt tôi, mắt tinh ranh như mắt mèo: “Nè, nhờ cậu chuyện này, sau này có gặp bạn bè của anh ta, nhớ giới thiệu cho mình một người. Hoặc là khi nào họ mở tiệc, cậu dẫn mình đi nha.”

“Vậy giới thiệu Lịch Xuyên cho cậu luôn cho nhanh.” Tôi cười nham hiểm.

“Thật không?”

“Đừng có mơ.”

Chương 14

Tôi dốc toàn bộ tinh thần cho hai bài thi cuối. Đồng thời tôi vẫn đến quán cà phê làm thêm như bình thường. Mỗi đêm về lại ký túc xá, hai bình nước nóng đầy tràn vẫn chờ đợi tôi như cũ. Tôi nghĩ, chắc An An lười nên nhờ Tu Nhạc lấy giúp, không ngờ An An nói, là Phùng Tĩnh Nhi lấy giúp tôi.

Tôi biết Phùng Tĩnh Nhi ít khi tự đi lấy nước, mà thường xuyên do Lộ Tiệp lấy giúp cô ta.

Nhân lúc Phùng Tĩnh Nhi chưa đi tự học buổi đêm, tôi nói cảm ơn cô ta. Vẻ mặt cô ta hơi mệt mỏi: "Haiz, khách sáo làm gì. Ngày nào cậu cũng đi làm về khuya, trời trở lạnh rồi, không có nước nóng sao được."

Tôi nói, vậy cảm ơn Lộ Tiệp giúp tôi.

"Lộ Tiệp đang theo học lớp ngoại ngữ nâng cao, đâu có thời gian. Tôi còn phải lấy nước giúp anh ấy nữa là." Phùng Tĩnh Nhi cười, trước nay nụ cười của cô ta đầy vẻ đắc ý, nhưng hôm nay, không biết sao có vẻ hơi buồn bã: "Bọn tôi muốn mời Lịch Xuyên đi ăn, để cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ. Thư Lịch Xuyên sửa cho Lộ Tiệp hay lắm, có mấy trường đã trả lời thư. Bọn tôi chọn Đại học Chicago, bên đó đồng ý miễn học phí. Cậu biết đó, mấy trường như Đại học Chicago rất ít khi miễn học phí cho sinh viên. Lộ Tiệp có người thân ở nước ngoài, sẽ bảo lãnh cho anh ấy. Bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi, chỉ chờ thông báo nhập học thôi."

"Chuyện này đúng là trời chiều lòng người, ai cũng vui mừng mà?" Tôi mừng thay cho Phùng Tĩnh Nhi.

"Đúng vậy." Cô ta nói giọng thản nhiên.

“Cậu thì sao, tính làm gì?”

“Cũng tính thi TOEFL. Có điều tôi không có người thân ở nước ngoài, lại học chuyên ngành Ngữ Văn Anh, không có ưu thế cạnh tranh như Lộ Tiệp, chắc cũng khó.”

“Vậy để Lộ Tiệp xuất ngoại rồi tìm cách giúp cậu.” Tôi nói. Tôi cơ bản không biết đi du học là như thế nào, đối với tôi mà nói, đi du học cũng xa xôi như trong giấc mơ. Cho nên, tôi chỉ thuận miệng nói bừa.

“Tính sau đi.”

Nói chuyện với một người mình chả có cảm tình gì là thế đó, ấp a ấp úng, giấu đầu giấu đuôi, nghĩ một đằng nói một nẻo. Tôi và Phùng Tĩnh Nhi chẳng có cảm tình gì với nhau, nhưng cô ta lại lấy nước giúp tôi, làm tôi sợ hãi vô cùng. Hơn nữa, người giúp họ là Lịch Xuyên, không liên quan đến tôi, nên tôi chẳng dám nhận ơn huệ cho cô ta. Cho nên, nói chuyện với Phùng Tĩnh Nhi xong, tôi liền đi đến tiệm tạp hóa mua hai bình thủy mới, sau này buổi trưa lấy luôn 4 bình một lần, sẽ không nợ nần gì ai nữa.

Chuyện Lịch Xuyên mua áo khoác cho tôi, thông qua sự miêu tả sinh động của Tiêu Nhụy, đã lan truyền khắp ký túc xá. Tôi trở thành nhân vật chính trong truyện cổ tích. Đương nhiên, những phiên bản được truyền miệng nhiều nhất là, A: Tôi chẳng qua chỉ là một con bé được chàng công tử con nhà giàu nào đó bao nuôi, nhưng lại tưởng người ta yêu mình thật, nhưng chẳng qua anh chàng kia hám của lạ, nên chỉ chơi qua đường mà thôi. B: Sau giờ học tôi làm gái ở một vũ trường nào đó để kiếm thêm thu nhập, câu được một đại gia. Tiếng xấu của khoa Ngữ Văn Anh và khoa Âm nhạc đã lan truyền khắp trường, bởi vì có một lần, cảnh sát truy quét tệ nạn, bắt được 7 sinh viên nữ làm gái nhảy ở một vũ trường nào đó, toàn bộ đều bị trường đuổi học. Sau đó, có một nữ sinh viên khoa Ngữ Văn Anh do chịu

không nổi sự nhục nhã, đã thắt cổ tự tử, chết trong một phòng nào đó trong ký túc xá này.

Thói đời là vậy, người tốt thì không ai tin, nhưng hễ có lời đồn ai làm điều xấu là tin sái cổ.

Đúng là tôi mới 17 tuổi, nhưng tôi không nghĩ rằng, tôi phải đợi tới khi mình 37 tuổi, mới có thể tìm hiểu một người đàn ông, tìm hiểu Lịch Xuyên.

Trừ hai ngày tôi đi thi ra, mỗi ngày Lịch Xuyên đều gọi điện thoại cho tôi một lần. Có thể thấy anh bận nhiều việc, phải ra công trường, phải đi ăn với người khác, phải tự chuẩn bị tài liệu, phải sửa bản vẽ, lịch trình làm việc dày đặc. Gọi điện thoại đường dài, tín hiệu đứt quãng, nghe tiếng được tiếng mất, hai câu chúng tôi nói nhiều nhất là "Anh/em vừa nói gì? Nói lại lần nữa, em/anh không nghe rõ." Ngoài ra, tôi còn sợ điện thoại đường dài quá mắc, không dám nói nhiều, chỉ hỏi han vài câu liền gác máy.

Thi xong, tôi ở ký túc xá ngủ bù mấy ngày, sau tôi ra ga xếp hàng mua vé tàu lửa về Vân Nam. Sắp Tết, trước quầy vé là một hàng người dài ngoằng. Ga Bắc Kinh bán vé từ lúc 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều. Bình thường quầy bán vé vừa mở ra, chưa tới 10 phút sau, vé hôm đó đã bán hết. Ngày đầu tiên, tôi chưa biết tình hình, buổi sáng mới ra ga nên không mua được vé. Sau khi hỏi han, mới biết muốn có vé phải xếp hàng từ tối hôm trước. Nhà ga người người chen lấn xô đẩy, gợi nỗi nhớ nhà trong tôi càng bùng cháy. Tôi liền về ký túc xá lấy nước uống và đồ ăn khô, lấy thêm cuốn *Mặt trăng và Đồng xu* của Tu Nhạc tặng, nhanh chóng gia nhập đội ngũ xếp hàng.

Tôi xếp hàng suốt cả đêm, gắng gượng tới hừng đông, quầy vé mở cửa, những người đứng trước tôi ai cũng mua được vé. Khi còn khoảng gần 10 người nữa là tới lượt tôi, ô cửa đóng "xoạch" một tiếng. Tấm bảng "Vé hôm nay đã bán hết" được treo lên. Tôi hỏi thăm một ông bác trung niên. Ông

bác nói: “Mới xếp hàng một ngày sao mua được? Bác xếp hàng cả ba ngày rồi. Hôm nay xém chút nữa là mua được rồi.”

Tôi thuộc loại người lấy cực làm vui, càng đánh càng hăng. Tôi đến quầy tạp hóa mua một ly cà phê Nestlé, uống một hơi cạn sạch, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng ra, đi toilet rửa mặt. Sau đó, phấn chấn tinh thần đến trước quầy bán vé, bắt đầu một vòng xếp hàng mới. Chỉ trong vòng 10 phút tôi đi toilet, trước mặt tôi lại có thêm hai mươi mấy người đồng hương. Tôi choáng váng.

Trong lúc xếp hàng, tôi đã đọc xong cuốn *Mặt trăng và Đồng xu.* Mấy trang cuối, có một thẻ kẹp sách, trên thẻ là lời một bài hát:

Nhiều năm qua, chỉ một mình

Dù ngày mưa, dù đêm bão

Có nước mắt, có lỗi lầm

Vẫn cố gắng bước đi về đâu

Người từng yêu, mới biết nhau

Biết cô đơn, biết quay đầu

Một giấc mộng, một người bạn, mãi trong lòng

Bạn thân ơi, ta bước sánh đôi

Lòng vẫn mãi nhớ phút ban đầu

Một câu nói, một đời người

Một ly rượu, tình bạn thân

Bạn thân ơi, chưa xa cách nhau

Gọi tên nhau để mãi nhớ rằng

Dù khó khăn, dù giông bão

Hãy vững tin, còn có nhau[1]

[1] Đây là lời bài hát Tình bạn của ca sĩ Hồng Kông là Chu Hoa Kiện (Emil Chow 1960), khá nổi tiếng vào năm 1977, đã được phổ lời Việt.

Tu Nhạc viết thư pháp rất đẹp, từng đạt giải quán quân trong cuộc thi thư pháp. Tu Nhạc nói, anh ta vốn định đến quán cà phê làm thêm, nhưng không ai nhận, đành phải đi dạy thư pháp ở đại học dành cho người già. Haiz, anh ta thở dài, nói người già học tập rất nhiệt tình, anh mong sau này mình cũng được như vậy, tuy là học đại học, nhưng không phải vì kiếm tiền, không phải vì kế sinh nhai, không vì cái gì hết.

Ngoại trừ Vương Phi[2] ra, tôi chỉ thích Chu Hoa Kiện. Nói thật, tôi rất thích bài này, nhưng Tu Nhạc chép lời cho tôi bằng chữ thư pháp, làm cho tôi thấy hơi quá mức công phu. Mặc dù tôi nhỏ tuổi, nhưng không thích với kiểu "*tình trong như đã, mặt ngoài còn e*" của giới sinh viên. Tôi còn nhớ, có một lần chúng tôi đi xem phim Nhật *Thư tình*[3] cùng với đám anh kết nghĩa phòng 301, phim dài mấy tiếng đồng hồ, ai cũng nước mắt lã chã, không thì cũng thổn thức thút tha thút thít, chỉ có mình tôi thờ ơ. Chỉ có đàn ông nhát gan mới phải suy trước tính sau. Tình yêu là thì tiếp diễn, không phải thì quá khứ. Là câu cầu khiến, không phải câu cảm thán.

[2] Faye Wong (1969-) là một nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông

[3] Love Letter: một bộ phim điện ảnh nổi tiếng của Nhật được công chiếu vào năm 1995, do nữ diễn viên Miho Nakayama đóng vai chính, Shunji Iwai làm đạo diễn. Phim xoay quanh câu chuyện của nàng Hiroko nhận được thư từ một người xa lạ sau khi chồng chưa cưới chẳng may qua đời.

Nguồn sáng mãnh liệt từ đèn neon chiếu sáng cả nhà ga trong suốt 24 giờ, tôi giống như lạc vào vũ trụ, không phân biệt được ngày đêm. Buổi chiều tôi ăn một cái bánh bao xong, nhờ ông bác ngồi sau canh chừng chỗ giúp, sau đó đến hàng ghế bên cạnh ngồi chợp mắt một lát. Đến buổi tối, tôi gục gà gục gặc, đành phải liều mạng uống cà phê. Ông bác kia hỏi: "Con gái, quê con ở đâu? Côn Minh hả?"

"Cá Cựu."

"Vậy xuống tàu rồi còn phải đi xe mới tới?"

"Dạ."

"Đi đi về về 2 chặng, ít nhất cũng phải 800 tệ?"

"Dạ đúng."

"Đi học chi xa quá vậy?" Ông bác nhìn dáng vẻ tôi giống sinh viên.

"Con bó tay rồi, vì thành tích học tập quá tốt." Tôi nói.

Ông bác đang định nói tiếp, điện thoại của tôi reo. Nhìn thời gian, đã là 9 giờ rưỡi tối, lại một ngày nữa trôi qua.

"Hi, Tiểu Thu" Lịch Xuyên nói "Em ngủ chưa?"

“Chưa, em đang học khuya.” Tôi không muốn kể chuyện đi mua vé cho anh biết, tránh cho anh lo lắng.

Nhưng đúng lúc đó nhà ga lại thông báo: “Đoàn tàu số 1394 từ Thành Đô đi Bắc Kinh vừa đến ga, dừng ở sân ga số 5, dừng ở sân ga số 5.”

“Ồn quá, chỗ em học khuya là vậy sao?” quả nhiên là người ở đầu bên kia nghi ngờ ngay.

Tôi liền đổi đề tài: “Haiz, anh có khỏe không? Hôm nay có bận lắm không?”

“Cũng tàm tạm. Hôm nay phải giao bản vẽ cuối cùng, nhưng máy tính của Tiểu Trương nhiễm virus, cả buổi chiều phải chờ cậu ấy khôi phục dữ liệu. Bây giờ có thể thở phào một hơi.”

Loa của nhà ga lại vang lên, lần này là thông báo tìm người “Bố mẹ của Đào Tiểu Hoa, nghe được thông báo này mời đến phòng bảo vệ nhà ga. Con của anh chị đang tìm anh chị.”

Tôi vội vàng hỏi: “Ai là Tiểu Trương?”

“Cố vấn thiết kế mặt bằng nội thất của anh.”

“Haiz, Lịch Xuyên, chỗ anh ở có sữa tươi không?”

“Không có. Nhưng gần đó có siêu thị. Anh mua mấy bình bỏ tủ lạnh rồi.”

“Đừng mua quá nhiều một lần, nhớ xem hạn sử dụng. Sữa quá hạn không uống được.”

“Nhớ rồi.”

Lúc này loa lại vang lên, rốt cuộc anh nói “Tiểu Thu, thật ra em đang ở đâu vậy?”

“Nhà ga. Xếp hàng mua vé.”

“Khuya rồi còn bán vé sao?”

“Không bán, nhưng em phải xếp hàng, nếu không sáng mai mua là hết vé.”

“Cái gì?” Anh nói “Phải xếp hàng cả đêm?”

“Sợ cái gì? Em hay xem phim suốt đêm. Hơn nữa, em còn đem theo một cuốn tiểu thuyết rất hay, thời gian trôi qua nhanh lắm.”

“Tiểu Thu.” Anh nói “Em về trường ngay lập tức đi. Anh sẽ gọi điện thoại kêu thư ký đặt vé máy bay cho em liền.”

“Đừng!” Tôi la lớn “Em đã xếp hàng hai đêm rồi, sắp tới lượt em rồi, ai làm công sức em đổ sông đổ biển là biết tay em!”

“Nếu em khăng khăng muốn đi tàu, anh sẽ kêu thư ký đặt vé tàu cho em.”

“Đặt ở đâu bây giờ, ở ga cũng hết vé rồi.”

“Đặt không có? Anh không tin.” Anh nói “Em để anh đặt thử, được không? Đi Côn Minh, đúng không?”

“OK.” Tôi bắt đầu thấy phiền “Thưa bạn Lịch Xuyên, ngừng ngay lập tức. Em không muốn anh tốn tiền vì em. Mua vé là chuyện riêng của em. Còn nữa…” Tôi nhớ tới cái áo khoác 8000 tệ, nói thêm một câu “Sau này không cho anh mua thứ gì quá 50 tệ cho em!”

“Đi tàu về Côn Minh mất hơn 39 tiếng, đi máy bay chỉ cần hơn 3 tiếng rưỡi.” Anh căn bản không thèm để ý tới tôi, vừa gọi điện thoại vừa lên mạng.

“No.”

“Em biết Bắc Kinh có bao nhiêu kẻ buôn người không? Nữ nghiên cứu sinh còn bị họ lừa bán về miền núi kìa.”

“No means no.”

Tôi gác máy, tắt luôn điện thoại. Tôi giận cái thái độ coi tiền như cỏ rác của Lịch Xuyên. Lịch Xuyên, anh có tiền, anh làm gì cũng được phải không? Em không cần tiền của anh.

Tôi mở máy walkman, bỏ CD của Vương Phi vào. Tôi không biết vì sao mình thích Vương Phi, giọng hát của cô an nhàn, thong dong, từ tốn, tùy hứng, từng câu từng chữ đều mang nặng tâm sự và khát khao của người phụ nữ. Tóm gọn trong một câu, giọng hát của cô tràn ngập hơi thở đô thị.

Tôi chán nản đợi chờ trong tiếng hát của Vương Phi. Không có gì để làm tôi đành đọc lại *Mặt trăng và Đồng xu* một lần nữa, cho tới hừng đông. Sau đó, tôi thấy mình càng ngày càng ghét Maugham - tác giả quyển sách này. Ông bác Côn Minh bắt chuyện với tôi, “Con gái, con đọc truyện gì hay, kể cho bác nghe đi. Bác thật buồn ngủ chịu không nổi rồi.”

“Bác ơi, bác nghe thử đoạn này, xem tác giả nói có đúng không?”

Tôi dịch cho ông bác nghe:

“Khi một người đàn bà yêu anh họ sẽ không thỏa mãn chừng nào họ chưa chiếm hữu được tâm hồn anh. Vì nàng yếu đuối nên nàng chỉ ham muốn sự thống trị và không có gì khác thỏa mãn được nàng. Nàng có đầu óc nhỏ hẹp và không ưa cái trừu tượng là cái mà nàng không thể nắm bắt. Nàng đắm mình vào vật chất, và ghen tức với những chuyện lý tưởng. Tâm hồn người đàn ông lãng du qua những nơi xa xôi nhất của vũ trụ, và các bà thì cố tìm cách giam nó vào cái giới hạn của cuốn sổ chi tiêu…[4]*”*

[4] Trích chương 41 của Mặt trăng và Đồng xu, bản dịch của Nguyễn Thành Thống và Nguyễn Việt Long. Đoạn này là lời nhân vật Strickland nhận xét về phụ nữ.

“Má ơi, nói đúng quá đi, vợ bác chính là như vậy đó. Sách gì vậy, sao lại nói đúng tim đen của bác quá.” Ông bác liến thoắng nói.

Tôi tức giận nhìn ông bác, bực mình.

Điểm tốt của nhà ga là, họ cung cấp nước nóng 24 giờ. Trời vừa sáng là tôi đến toilet đánh răng rửa mặt, rồi pha cho mình một ly cà phê. Trong toilet, tôi soi gương thấy tóc mình bù xù, mặt mày xám ngoét, làn da xám xịt, tái xanh, giống ma nữ trong truyện *Liêu Trai.*

Ông bác cũng vực tinh thần dậy, đọc tờ *Nhật Báo Nhân Dân* hôm nay.

“Con gái, nói gì đó để bác nâng cao tinh thần đi. Đúng rồi, con học tiếng Anh mà, đọc thơ tiếng Anh nghe đi.”

Tôi hết hồn, nhìn túi hành lý to đùng bác ấy mang theo: "Bác cũng thuộc tầng lớp trí thức hả!"

"Nhìn không giống hả. Bác là kế toán đó."

"Vậy con đọc bác nghe hai bài thơ." Tôi đọc nguyên tác tiếng Anh trước, sau đó đọc bản dịch của một dịch giả cho bác nghe.

"Mai là ngày hội thánh Valentine

Em dậy từ sớm tinh mơ

Em, người trinh nữ, đến bên cửa phòng anh

Nguyện làm người yêu trọn kiếp chung tình.

***

Chàng trở dậy mặc thêm quần áo

Mở cửa phòng đón rước nàng vào

Lúc bước vào còn là trinh nữ

Khi trở ra trinh tiết mất rồi.[5]*"*

[5] Trích màn 5 hồi 4 vở Hamlet, bản dịch của Đào Anh Kha, Bùi Ý, Bùi Phụng. Đoạn này là lời nàng Ophellia nói với hoàng hậu sau khi nàng phát điên, bóng gió rằng nàng đã trao tình yêu và sự trinh trắng cho hoàng tử Hamlet.

Ông bác cười ha ha, nói con gái giỏi quá, vui tính quá.

Tôi hứng lên, đọc cho ông nghe thêm một đoạn:

"Hỏi xem bao nhiêu kẻ dập dìu

Biết ai là người chung thủy

Đánh giá bằng chiếc mũ đội đầu

Cái gậy cầm tay hay đôi hài sảo[6]*"*

[6] Trích màn 5 hồi 4 vở Hamlet, bản dịch của Đào Anh Kha, Bùi Ý, Bùi Phụng. Đoạn này nàng nói bóng gió về thói bội bạc của hoàng hậu.

Ông bác cười lớn hơn, nói "Con gái, con giỏi quá, biết ngâm thơ nữa chứ. Con nói anh chàng kia đúng không!"

Ông bác chỉ phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại, thấy một người thanh niên tuấn tú, đứng cách tôi không xa.

Đầu đội nón, tay chống nạng, có điều không mang giày rơm.

Ông bác nói "Haiz, con gái, con khiến bác mở rộng tầm mắt. Bài thơ kia của ai vậy? Sao gợi tình dữ vậy? Con mới đọc một lần là bác nhớ liền. Sau này bác sẽ đọc cho người khác nghe chơi."

Tôi chưa kịp mở miệng, đã nghe một giọng nói quen thuộc trả lời thay tôi.

"Shakespeare[7]"

[7] William Shakespeare (1564-1616) là nhà thơ và nhà soạn kịch vĩ đại người Anh. Hamlet là một trong những vở kịch nổi tiếng của ông, kể về âm mưu và tình yêu trong chốn cung đình.

Lịch Xuyên.

Nhìn dáng vẻ của Lịch Xuyên, tôi thấy hơi chột dạ. Anh mặc đồ bình thường, đội nón cối, giống như mới đi nghỉ từ Hawaii[8] về. Không biết có phải do ảo hay không, tuy Lịch Xuyên tàn tật nghiêm trọng, nhưng tôi thấy anh luôn sáng ngời, luôn thong dong.

[8] Một tiểu bang của Mỹ, gồm 19 đảo giữa biển Thái Bình Dương.

"Sao anh về sớm vậy?" Tôi biết rõ còn giả bộ. Chắc chắn là anh đi chuyến bay sáng sớm hôm nay.

"Gọi điện thoại cho em, em tắt máy." Anh lạnh lùng nói "Biết anh lo đến mức nào không?"

"Không thể nào, anh Hai."

"Hai ngày nay em ngủ ở đây hả?" Anh nhìn lướt qua bốn phía, một đám người lộn xộn, nhếch nhác. Một bà nhà quê đang nhìn gương xỉa răng, một cô gái trẻ đang vạch áo cho con bú, không chút ngượng ngùng.

"Chợp mắt mấy lần mà thôi" Tôi nói "Xếp hàng còn thoải mái hơn đi thi nhiều."

"Em chờ đó, anh đi mua đồ ăn sáng cho em." Anh bỏ túi xuống, xoay người tính đi.

"Haiz, hay là anh xếp hàng thay em, em đi mua. Kiến trúc của nhà ga rất phức tạp." Tôi ngăn anh lại. Nhà ga lộn xộn, cũng không có đường đi cho

người tàn tật, ai cũng kéo hành lý chạy qua chạy lại, lỡ như đụng trúng anh, làm anh bị thương, thì càng phiền hơn.

“Hay là mình cùng đi ăn đi.” Anh bước tới trước một chị đang xếp hàng trước tôi, nhẹ nhàng nhờ chị ấy canh chỗ giùm chúng tôi một lát. Chị gái đó nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, liều mạng gật đầu, dáng vẻ như sắp ngây dại tới nơi.

Tôi nói thầm, anh Hai Lịch Xuyên, cầu xin anh đừng phóng điện nữa, được không.

Anh kéo tôi đi, thang máy lên tầng 2, vào một quán cà phê, gọi bánh ngọt cho tôi. Tôi nói với nhân viên phục vụ “Phiền anh, cho một ly cà phê thật đắng.”

Anh nhìn tôi, thật lâu sau, anh thở dài: “Tiểu Thu, anh phục em rồi.”

“Sắp tới lượt em rồi, thật mà! Chắc chắn hôm nay em sẽ mua được vé. Em càng thấy vui hơn!”

“Nếu hôm nay em vẫn không mua vé được, thì phải nghe anh, đi máy bay về.” Anh giận dỗi.

“No!” Tôi vẫn mạnh miệng, cả người lại mềm như sợi mì, dựa vào anh. Anh ôm tôi, nói nhỏ: “Ở chỗ công cộng, mình có cần ý tứ chút không?”

“Sao lúc nào anh cũng thơm ngào ngạt vậy?” Anh tựa cằm lên trán tôi, tôi ngửi cổ anh, dáng vẻ rất háo sắc.

“Chắc là mùi nước cạo râu.”

“Mùi gì vậy?” Tôi mơ màng hỏi.

“Lavender[9]. Tiếng Trung nói như thế nào?”

[9] Hoa oải hương.

“Có một cái tên rất cổ, là hoa đỗ thược. Tên này rất đẹp phải không?”

“Ừ, lại học thêm được 1 từ mới. Ở bên em sao mà học được nhiều kiến thức thế nhỉ.” Anh sờ mũi tôi.

“Anh cũng đọc Shakespeare hả?”

“Anh còn đọc cả *Đi tìm thời gian đã mất* nữa mà, có thể thấy được anh có nghiên cứu sâu về văn học đúng không?” Anh tự hào nói.

“Vậy em đọc một đoạn cho anh nghe thử, xem anh có biết xuất xứ từ đâu không.” Tôi huýt sáo, giả giọng Bắc Kinh “Anh nghe nha, *“Tôi thấy anh lo lắng, vốn lúc đầu định làm anh lo lắng. Nhưng giờ chỉ muốn ôm ấp khuôn mặt tươi cười của anh; chỉ muốn nói lời ngọt ngào đường mật với anh; chỉ muốn dịu dàng quấn quýt lấy anh. Ngọn lửa tình hừng hực cháy, khát khao cũng dâng tràn.”*”

Hơi thở ấm áp thổi lên gáy anh, anh đỏ mặt: “Chắc là trích từ tiểu thuyết gợi tình chứ gì.”

“Tiểu thuyết tài tử giai nhân, có phải không thua gì Shakespeare không?”

“Cũng đúng, hay là, tối nay mình mây mưa theo câu đó đi.” Cuối cùng anh cũng không để ý mặt mũi, nhẹ nhàng hôn tôi.

“Đừng có mơ.”

Ăn sáng xong, chúng tôi về lại chỗ xếp hàng. Lần này cuối cùng cũng đến lượt tôi: “Cô ơi, cho tôi một vé K471 đi Côn Minh.”

“K471 hết rồi, chỉ còn T61, điều hòa tốc hành.”

“Cũng được, vé ghế cứng.”

“Không có ghế cứng.” Bên trong ô cửa là một khuôn mặt lạnh lùng “Còn giường cứng, tầng giữa, 558 tệ. Và giường trên, tầng dưới, 890 tệ.”

Mắc hơn ghế cứng tới 200 tệ, tôi do dự.

“Cô có mua không?” Cô bán vé tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn “Không mua thì để người tiếp theo.”

“Mua, mua.” Tôi móc bóp tiền, vừa sờ vào thì mồ hôi lạnh tuôn ra.

“Bóp tiền của em!” Tôi sắp khóc tới nơi “Bóp tiền của em mất rồi!”

Nhớ ra rồi. Lúc sáng đi rửa mặt, bị một người đàn ông nhỏ thó đụng vào người, hắn không thèm xin lỗi, vội vàng bỏ đi.

Lịch Xuyên đứng cạnh, nhìn tôi, nụ cười mang theo vẻ ghi thù: "Thưa cô Tạ, em mất bóp tiền rồi đúng không?"

"Bị móc túi rồi!" Tôi trừng mắt nhìn anh.

"Nói vậy, có cần anh bỏ tiền mua tấm vé này không?"

"Anh cho em mượn đi, em sẽ trả lại cho anh."

Lịch Xuyên đi tới ô bán vé, nói với cô bán vé: "Xin lỗi cô, làm mất thời gian của cô, ngại quá. Chuyện là vầy, cô ấy mất ví tiền, không mua vé được."

Không ngờ cô bán vé kia lại nở nụ cười: "Không sao, như vậy đi, xếp hàng rất khó. Cô ấy cứ về nhà lấy tiền rồi trở lại, tôi giữ vé lại cho cô ấy? Anh thấy thế nào?"

"Cô tốt quá, cảm ơn, không cần đâu, chúng tôi sẽ nghĩ cách khác." Anh kéo tôi ra khỏi hàng người, lấy di động ra, bấm số:

- Tiểu Đinh hả?

- Là tôi, Vương Lịch Xuyên.

- Tôi cần một vé máy bay hai chiều đi Côn Minh. Ngày mai đi.

- Đúng.

- Không phải tôi, tên là Tạ Tiểu Thu.

- Tôi ngồi khoang nào thì cô ấy ngồi khoang đó.

- Thời gian chuyến về, để mở trong vòng 3 tháng.

- Số chứng minh?

Tôi nói số chứng minh cho anh, anh nhắc lại qua điện thoại.

- Phiền cậu chiều nay cho người đưa vé máy bay tới nhà tôi, được không?

- Không cần đi lên, đưa cho bảo vệ là được.

- Đúng vậy, tôi về tạm thời, chiều mai lại đi Hạ Môn.

- Tạm biệt.

Anh tắt máy, nhìn tôi.

Tôi vẫn đang tìm bóp tiền, lục khắp nơi, cho tới khi tôi tin rằng bóp tiền đã mất mới thôi.

“Em mất bao nhiêu tiền?” Anh hỏi.

“Không nói cho anh biết.”

“Tiền bạc là vật ngoài thân, không mất người là được.” Anh ôm chặt vai tôi, xem như an ủi.

Chúng tôi đi taxi về trường, tôi lấy thẻ ATM rút thêm tiền, sau đó nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, cùng anh về Hoa viên Long Trạch.

Tôi ngủ quên trong xe taxi. Đến nhà anh, tôi gật gà tỉnh lại, bị Lịch Xuyên kéo vào thang máy, sau đó tôi liền nhào lên giường anh.

“Lịch Xuyên, em buồn ngủ quá. Muốn mây mưa thì anh tự nhiên đi.” Tôi nhướn mi mắt lên nói.

Anh cởi giày cho tôi, cởi luôn quần áo, sau đó nhét tôi vào trong chăn.

“Ngủ đi, mai anh đưa em ra sân bay.”

Giọng nói của anh dịu dàng vô hạn.

Chương 15

Lần đầu tiên tôi đi máy bay, ngồi khoang hạng nhất. Tiếc là tôi có một tật xấu, chính là vô cảm với hoàn cảnh xung quanh.

Nói cách khác, dù trong điều kiện tốt hay xấu, đối với tôi mà nói, chẳng có gì khác nhau. Ghế trong khoang hạng nhất rất rộng, có thể hạ xuống ngủ. Nên tôi cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Tôi đang ngủ thì bị Lịch Xuyên đánh thức. Anh kêu tôi đi tắm cho tỉnh táo, còn cố ý chuẩn bị nước lạnh, nhưng mà, tôi ngồi trong bồn tắm, ngồi một lúc lại ngủ quên mất. Tôi đem theo ba túi du lịch và một ba lô. Ba túi này không to lắm, nhưng không có túi nào to hơn để tôi nhét hết tất cả vào.

Lịch Xuyên nói, nhìn là biết tôi không phải là người hay đi nhiều. Đi xa nhà, mang theo càng ít túi càng tốt. Anh lấy mọi thứ trong ba chiếc túi ra, bỏ vào cái va li to anh thường dùng khi đi công tác. Khóa mật mã lại. Tôi bỏ vào va li nhiều thứ linh tinh: vịt nướng đóng gói sẵn, thịt vịt muối, khô bò, cá khô, đậu phộng muối, cặp sách mới, hộp bút mới, nguyên bộ dụng cụ học tập mới - toàn là những thứ em trai tôi thích. Năm bình thuốc và một chiếc áo len loại xịn, là quà cho ba tôi. Còn lại là các loại mứt trái cây, trái cây sấy khô và kẹo để tặng bà con và bạn bè.

Tôi hâm mộ nhìn Lịch Xuyên sắp xếp hành lý giúp tôi, phân loại rõ ràng, sắp xếp gọn gàng.

“Sao trên va li của anh có một chữ thập màu trắng vậy? Sao không phải chữ thập màu đỏ?” Tôi chỉ vào logo.

“Anh là người Thụy Sĩ.”

Tôi nhìn anh, vẻ mặt không hiểu.

“Em thấy dao bấm của Thụy Sĩ bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Nếu anh phê bình em thiếu kiến thức về văn hóa quốc tế, em có giận không?”

“Chắc chắn là giận.”

“Vậy thì thôi.” Anh thở dài “Dù sao nhìn dáng vẻ em bây giờ, có nói cũng không nhớ đâu.”

“Ờ, cảm ơn anh sắp xếp hành lý cho em, em ngủ thêm một chút nữa đây.” Tôi dựa vào sô pha ngủ gật.

“Không được ngủ, sắp phải đi rồi.”

“10 phút thôi mà, được không?”

Anh suy nghĩ, bất đắc dĩ nhìn tôi “Ngủ đi. Nếu biết em buồn ngủ dữ vậy, anh sẽ mua vé ngày mốt.”

Tôi không biết tôi ra khỏi hoa viên Long Trạch như thế nào. Tóm lại, tôi lại ngủ gật trên xe Lịch Xuyên, tới sân bay, anh đánh thức tôi: “Tiểu Thu, lên máy bay rồi thì đừng quan tâm gì hết, cứ nằm xuống ngủ luôn đi. Đến nơi sẽ có người gọi em dậy.”

“Ờ.” Tôi mơ màng đáp “Lịch Xuyên, mua cho em một ly cà phê đi, em buồn ngủ quá.”

“Đừng uống cà phê.” Anh nói “Em ngủ không đủ giấc, uống gì cũng vậy thôi.”

“Đúng là, trước đây em cũng hay thức đêm mà…”

©DTV

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi không nhớ mình đã nói gì với anh, tạm biệt anh như thế nào. Tóm lại, tôi lên máy bay, tìm được chỗ ngồi, chuyện đầu tiên tôi làm chính là gài dây an toàn, sau đó kéo chăn lên đắp.

Ngồi cạnh tôi là một ông bác trung niên, đồ vest lịch sự, người rất mập, vẻ phúc hậu.

“Cô đi máy bay lần đầu đúng không?” Ông bác bắt chuyện.

“Dạ.” Tuy tôi rất nhiệt tình, nhưng tôi buồn ngủ quá, nên không muốn nói tiếp.

“Tới giờ ăn trưa sẽ có Häagen-Dazs [1]. Cô nhớ hỏi tiếp viên hàng không.”

[1] Một nhãn hiệu kem nổi tiếng của Đức, được mệnh danh là kem ngon nhất thế giới.

“Dạ, cảm ơn bác.”

Tôi vốn định hỏi Häagen-Dazs là gì, nghĩ lại thấy không hỏi thì hơn, đỡ phải nói nhiều.

Đang lúc máy bay cất cánh, ai cũng yên lặng.

Thừa dịp này, tôi vội vàng đeo đồ bịt mắt.

Khi tôi tỉnh lại, ông bác kế bên nói cho tôi biết, chỉ còn 5 phút nữa là tới Côn Minh. Trong lúc ngủ, tôi đã bỏ mất những món ngon sau:

- Canh gà hầm nhừ, đồ nguội thượng hạng, trái cây các loại, bánh ngọt các loại, phô mai các loại, bánh mì các loại.

- Gà luộc Văn Xương, cá hầm nước dừa, gà hầm rau củ, gà hấp muối, cơm trái dừa, cơm chiên Dương Châu.

- Thịt bò bít tết, hải sản, các món thịt gà thịt vịt.

- Các món đặc sản Quảng Đông: canh gà hầm nhừ, bồ câu sốt nấm đông cô, vịt xiêm hầm ốc giác.

- Mì hoành thánh Quảng Đông, bánh canh bột khoai.

- Một phần cơm tây, rượu ngoại.

- Häagen-Dazs.

Ông bác nói, ông và tiếp viên hàng không cố gắng đánh thức tôi, nhưng không được. Bây giờ máy bay đang hạ cánh.

Tuy nhiên, ông bác nói thêm, ông có nhờ tiếp viên hàng không gói cơm trưa lại cho tôi rồi. Ông bác cố ý chọn rau trộn và món nguội, như vậy xuống máy bay vẫn ăn được.

Tôi cảm động rớt nước mắt, cảm ơn rối rít.

Xuống máy bay, lấy hành lý, tôi lên xe bus của sân bay tới bến xe đường dài, lại đi xe đò thêm 3 tiếng rưỡi nữa, cuối cùng cũng về tới nhà!

Nhà tôi không có điện thoại, ba tôi chỉ biết đại khái tuần này tôi sẽ về, nhưng không biết ngày cụ thể. Trường trung học của em trai tôi - Tiểu Đông - cũng đã nghỉ Tết. Em trai nhìn thấy tôi, liền méc: “Chị, chị về rồi! Ba nấu cơm dở quá trời!”

Được lắm, uổng công nuôi lớn thằng nhóc này, nó chỉ nhớ cơm tôi nấu.

Để tiết kiệm, hàng ngày Tiểu Đông đều đạp xe 20 phút về nhà ăn trưa. Hồi trước tôi thường dậy sớm nấu ba hộp cơm trưa, một hộp cho ba tôi, một hộp cho em tôi, một hộp cho tôi, tự mỗi người đem đến trường hâm lại ăn.

Từ khi tôi ôn thi đại học, ba tôi khăng khăng giành chức vị này, thức ăn ba tôi nấu, tôi thấy ăn tạm qua bữa cũng được, nhưng Tiểu Đông nuốt không vô. Ngày nào nó cũng than thở. Nên cuối tuần tôi chỉ có thể nấu một nồi cá kho và một chảo đậu hũ chiên ngũ vị hương, cho nó mỗi ngày đem theo ăn. Tôi vừa đi học đại học, em tôi nói, ba dạy lớp 12, trách nhiệm nặng hơn, thường quên dậy sớm nấu sẵn cơm trưa, chờ tan trường rồi, ba mới ba chân bốn cẳng chạy về nhà nấu.

"Ba đâu rồi?" Tôi hỏi.

"Đi chấm thi rồi. Nói 5 giờ về, khi nào về sẽ đổi bình gas."

"Em đó, lớn rồi chứ nhỏ nhít gì nữa đâu, ba bị bệnh, em còn để ba đổi bình gas hả?" Tôi nghe nó nói là bực mình, đá nó một cái.

"Em đòi đi đổi mà ba không cho, sợ em còn nhỏ dễ bị cụp xương sống."

"Ba đâu có ở nhà." Tôi kéo bình gas ra "Vậy đi, chị không sợ cụp xương sống, để chị đi cho."

"Chị là con gái, sau này còn sinh con nữa, không thể bị cụp xương sống được." Tiểu Đông la lớn, chạy đến giựt bình gas lại, trong chớp mắt đạp xe đạp chạy mất tăm.

"Haiz, cuối cùng cũng lớn rồi, biết thương chị mày rồi." Tôi vui quá, nhìn theo bóng em trai mà khen.

Tôi liền thay đồ, đổi giày, xách giỏ đi chợ.

"Tiểu Thu về rồi hả?"

“Dạ.”

“Tiểu Thu mới về hả!”

“Dạ, con chào chú Tiền.”

“Tiểu Thu về rồi, mai qua nhà chị ăn cơm nha! Chị sẽ nấu gà hầm hạt dẻ, vịt hầm chanh. Sẵn tiện em khuyên thằng con nhà chị vài câu luôn, năm nay nó thi đại học mà không lo học gì hết. Giúp chị nha!”

“Dạ được ạ!”

Đây là thị trấn nhỏ, ai cũng biết tôi.

Tôi mua thức ăn xong, liền đến quầy tạp hóa gọi điện thoại đường dài. Vừa về đến nhà tôi liền phát hiện, điện thoại vẫn đang dò sóng, đang “tìm kiếm” không bao lâu thì hết pin, tôi đổi cục pin khác, xem thử thấy vẫn chưa bắt được sóng, liền quăng điện thoại vào túi, ra ngoài tìm một chỗ gọi điện thoại đường dài. Tôi bấm số của Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, tới nhà rồi!”

“Vậy à? Nhanh há.” Anh nói.

“Anh còn ở Bắc Kinh hả?”

“Anh còn ở Hạ Môn, anh tới trước em.”

“Lịch Xuyên, cảm ơn anh mua vé máy bay cho em, còn sắp xếp hành lý cho em, còn cho em mượn va li nữa. Còn…” Lịch Xuyên giúp tôi nhiều quá, cảm ơn bao nhiêu cũng không đủ.

“Không có gì, di động của em dùng được không?”

“Không được, không có sóng. Em đang gọi cho anh ở quầy tạp hóa.”

“Mắc không?”

“Rất mắc. Em không nói lâu được.”

“Đợi chút.” Anh nói “Anh có bỏ thẻ ATM vào một ngăn nhỏ trong va li cho em, mật mã là 0907. Anh biết em không muốn nhận tiền của anh, thẻ đó không nhiều tiền lắm, chỉ để đề phòng thôi.”

“Không không không, thật đó, em không cần.”

“Tiểu Thu, nghe lời anh.”

“Ừ.” Tôi nghẹn ngào “Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

“Sao là 0907, có ý nghĩa gì?”

“Sinh nhật anh. Em có nhớ không, hôm đó em làm đổ cà phê đầy người anh đó?”

“Sao lại là ngày đó?” Không biết vì sao, miệng tôi mằn mặn, nước mắt lặng lẽ tuôn.

“Chứng tỏ mình có duyên với nhau.”

“Bữa đó cũng là sinh nhật em.”

“Em gạt anh.”

“Thật đó. Khi nào về em sẽ đưa chứng minh cho anh xem.”

Tôi tưởng rằng, từ khi mẹ tôi qua đời, trên đời này, sẽ không còn ai chăm sóc tôi nữa. Đối với ba tôi, em tôi, tôi vẫn cho rằng, nếu nói tôi là con gái, chị gái, chi bằng nói tôi là mẹ của hai người này. Tôi chỉ tổ chức sinh nhật ba lần, cả ba lần đều là lúc mẹ tôi còn sống. Mẹ mất rồi, ba tôi bị sốc nặng, suốt mười mấy năm trời sống như người mất hồn, không biết mình là ai. Vì vậy, tôi và Tiểu Đông chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, thậm chí còn kị nhắc tới sinh nhật của mình. Bởi vì sinh nhật Tiểu Đông chính là ngày giỗ mẹ tôi.

“Tiểu Thu… anh làm sao liên lạc với em?”

“Em sẽ gọi điện thoại cho anh thường xuyên. Chỉ có cách này thôi.” Tôi nén nước mắt, vì dì Trương tiệm tạp hóa rất thân với ba tôi, tôi không thể để lộ cảm xúc trước mặt dì.

“Chúc anh năm mới vui vẻ, tạm biệt.”

“Em giữ gìn sức khỏe, tạm biệt.”

Tôi trốn sau gốc cây nhỏ, gạt nước mắt, trấn định cảm xúc. Tôi dặm thêm phấn, nhìn gương mặt trắng nõn. Sau đó, tôi xách giỏ lên chậm rãi đi về nhà.

Lúc sắp tới nhà, từ xa tôi đã thấy ba tôi, ông một mình cô đơn đứng trước cửa, ánh chiều nghiêng nghiêng chói lóa, tôi không thấy rõ mặt ông.

“Ba!”

“Về rồi à.” Kỳ lạ, ông không cười.

“Ba, con mua nhiều đồ ăn lắm, tối nay nấu mấy món ngon ngon cho cả nhà ăn!” Tôi bước tới ôm ông, cảm giác được cả người ông cứng lại.

“Ba! Sao vậy?”

“Con đi máy bay về?” Giọng ông lạnh lẽo.

Tim tôi gần như đóng băng ngay lập tức.

“Khoang hạng nhất?” Ông nhìn tôi chăm chăm, giống như không quen tôi “Tiền ở đâu ra?”

Tôi không nói gì. Tôi không biết nói dối, nhất là trước mặt ba tôi.

“… Dạ… một người bạn cho con mượn… con không mua được vé tàu lửa.”

“Bạn nào? Bạn trai hả?” Ông lạnh lùng nhìn tôi “Nó giúp con như vậy, con phải trả cho nó cái gì?”

“Con… con không có…”

“Đi theo ba.” Tay ông bắt lấy tay tôi như gọng kềm sắt, gần như là kéo tôi đi về đầu kia của khu phố.

Rất nhiều người nhìn hai cha con với ánh mắt hiếu kỳ. Tôi giả bộ cười, giả bộ không đau, giả bộ như đang đi dạo với ba tôi.

Càng đi thì chân tôi càng run lên. Vì tôi biết ba tôi muốn dẫn tôi đi đâu.

Chúng tôi vào trạm y tế của thị trấn, bác sĩ Triệu, bạn thân của ba tôi, ở đó. Tôi đi vào, thấy bác sĩ Triệu chuẩn bị đi ra ngoài. Ba tôi bước lên, thì thầm vào tai ông mấy câu.

Vẻ mặt bác sĩ Triệu biến sắc, giật mình nhìn tôi, lắc đầu: "Chuyện này khó làm lắm, kiểm tra cũng không dễ đâu."

Ba tôi nghiêm giọng: "Lão Triệu!"

Bác sĩ Triệu nói với tôi: "Tiểu Thu, ba con yêu cầu bác làm… kiểm tra cho con."

Tôi khoanh tay trước ngực, chống đối: "Con không làm."

"Không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sợ gì?" Ba tôi lớn tiếng.

"Bác Triệu, năm nay bác bao nhiêu tuổi rồi?" Tôi hỏi lại.

Ông sửng sốt: "Năm mươi lăm."

"Bác dám đụng vào con, con sẽ kiện bác quấy rối tình dục. Bác là bác sĩ nổi tiếng, bác biết rõ, nếu bệnh nhân không muốn khám, thì bác sĩ không được ép."

Bác Triệu nhìn ba tôi, khó xử.

Ba tôi không nói gì, một lúc sau, ông lạnh lùng nói từng chữ một: "Thật ra con đã làm gì ở Bắc Kinh hả?!"

“Haiz, lão Tạ, Tiểu Thu còn nhỏ. Lại xa nhà, sống khó khăn, ông nên nghe nó giải thích, không có chuyện gì là không thể tha thứ được.”

Ba tôi rất ít khi tức giận, nhưng tôi nhận ra giọng ông run run.

Ông móc từ túi tiền ra một thứ: “Cái này nó mua cho con, đúng không?”

Điện thoại di động màu hồng. Ông đã lục túi xách của tôi.

Tôi tưởng ông không biết dùng di động, không ngờ chỉ có vài giây ông đã tìm được số điện thoại của Lịch Xuyên. Thật ra cũng rất dễ, trong máy chỉ có số của một mình anh.

Ông bấm số gọi cho anh, không có sóng nên không gọi được.

“Phiền ông, lão Triệu, cho tôi mượn điện thoại trong văn phòng ông một chút.”

Tôi im lặng đứng cạnh cửa, nghe ông nói chuyện điện thoại:

“Cho hỏi, số điện thoại XXXXXXXXX có phải là số của anh không?”

“Tôi là ba của Tiểu Thu. Cậu biết Tiểu Thu đúng không? Cậu là ai? Tên gì?” Ba tôi nghiêm giọng.

“Cậu nghe cho kỹ đây, Vương Lịch Xuyên.” Ông hét lớn vào điện thoại “Con gái tôi mới 17 tuổi, tuy rằng nó còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng không cần cậu chăm sóc. Xin cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho nó. Nếu cậu dám tiếp tục liên lạc với nó, cho dù phải lên trời xuống đất, cho dù phải liều

mạng, tôi cũng không tha cho cậu, cậu nghe chưa? Đồ súc sinh, đồ mất dạy, đồ khốn nạn!”

Ông quăng điện thoại của tôi xuống đất, đạp nó nát bét, sau đó tiếp tục đá bàn, đá ghế.

Tôi chưa bao giờ thấy ba tôi như thế này, ngoại trừ những ngày mẹ tôi mới mất.

Ba tôi tịch thu toàn bộ tiền của tôi.

Ông dùng sức đập va li của tôi, lục tung hết các ngăn, cuối cùng ông tìm được thẻ ATM, ông lấy kéo cắt nát nó, quăng vào lửa đốt. Suốt nửa tháng, ông không nói gì với tôi, tôi cũng không để ý gì tới ông.

Chúng tôi cả ngày trợn mắt nhìn nhau.

Em tôi nói, ba tôi nhìn thấy tờ giấy ký gửi hành lý trên va li nên mới nghi ngờ. Sau đó ông kiểm tra luôn túi xách tay của tôi, tìm được vé máy bay.

Sáng hôm 30 Tết, chúng tôi vẫn không nói chuyện với nhau. Em trai tôi chịu không nổi, nói với tôi “Chị, chị chủ động xin lỗi ba đi. Ba giận tới mức đau gan, ngày nào cũng phải đi trạm y tế chích.”

Tôi suy nghĩ một lúc, thấy ba đang ngồi cạnh bếp dầu chiên thịt viên, tôi đi qua, nói: “Ba, thuốc con đem về cho ba, ba uống chưa?”

Một hồi lâu sau, ông mới nói: “Chưa uống.”

Tôi nói: “Ba, ba tưởng con mới 17 tuổi thôi sao? Con đâu có khác gì 57 tuổi đâu. Chả bù với hai người đàn ông không biết tự chăm sóc mình. Ba,

ba nói con mới 17 tuổi, con còn nhỏ không hiểu chuyện mà không ngại miệng sao?"

Ông nhìn tôi, không nói gì.

"Ba, con thích Lịch Xuyên. Con thương anh ấy, ai có muốn cản cũng không được."

"Chát!" Tôi bị ông tát một cái.

"Ba, con là con gái ba, dòng máu của ba đang chảy trong người con. Năm xưa, ba vì muốn cưới má con đã trả giá những gì." Tôi tiếp tục nói "Con cũng sẽ vì người con yêu mà trả giá như thế. Ba nhớ giữ gìn sức khỏe."

Nói xong câu này, tôi leo lên xe đạp của em tôi, đạp đi mà không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Tôi đi được khoảng nửa dặm, em tôi đuổi kịp.

"Chị, chị đi đâu?"

Tôi xuống xe, ôm nó khóc: "Chị đi Côn Minh, qua nhà dì."

"Chị, chị đạp xe đi Côn Minh hả?"

"Sợ gì? Nhớ hồi còn nhỏ không, chị em mình đã chở nhau đi một lần, chỉ khoảng 7, 8 tiếng chứ mấy."

"Chị, bây giờ đâu như hồi xưa nữa, đường đi lộn xộn lắm."

“Chị không sợ.”

“Em đi với chị! Em cũng thấy ba phiền lắm rồi. Anh rể tốt với chị, mới mua vé hạng nhất cho chị, đúng không? Nếu là người khác, ai lại phí tiền như vậy?”

Tôi đang khóc sướt mướt, nghe nó nói xong, suýt nữa phì cười: “Anh rể cái gì, nói bậy không! Đừng có bắt chước chị!”

“Chị biết không, em muốn thi y, ba lại bắt em học tin học, còn nói học sư phạm tốt hơn. Em không muốn làm theo lời ba.”

“Học phí trường y mắc, ba không có tiền đóng tiền học. Em yên tâm, chị sẽ kiếm tiền cho em.”

“Chị, có một chuyện, ba vẫn giấu chị.” Tiểu Đông nắm chặt tay lại nói “Nguyện vọng học đại học của chị, là ba lén lên trường sửa lại.”

“Chị đoán ra rồi. Học phí Đại học Bắc Kinh quá mắc, nhà mình không đủ tiền. Một mình ba kiếm tiền cho hai chị em mình đi học rất khó khăn.” Tôi cười khổ “Chị không trách ba. Ba là người có tài, từng học đại học, năm xưa vì sợ hai chị em mình bị mẹ kế ngược đãi, nên gà trống nuôi con mười mấy năm. Ba cũng rất khổ rồi. Em đừng đi theo chị, về nhà với ba đi. Nói với ba, chị ở nhà dì mấy ngày, sau đó về trường.”

Tiểu Đông nhìn tôi, cuối cùng gật đầu, móc hai tờ 50 tệ trong người ra: “Đây là 50 tệ, lần trước chị gửi cho em. Còn 50 tệ này, là em để dành được.”

“Được rồi, coi như chị mượn em, chừng nào về trường chị trả lại cho.”

Tôi nhét 100 tệ vào túi áo, tạm biệt Tiểu Đông, một mình đạp xe đi Côn Minh.

Tôi đạp xe đạp liên tục mười mấy giờ mới tới Côn Minh. Trên đường đi, tôi chỉ ăn một cái bánh bao, đi toilet một lần.

Tôi dừng ngay cổng bến xe, đến một trung tâm buôn bán gần đó tìm chỗ gọi điện thoại.

Lòng tự trọng của Lịch Xuyên rất mạnh, thể hiện từ những việc nhỏ nhặt hàng ngày. Phải nghe những câu chửi không đầu không đuôi của ba tôi, không biết anh có buồn hay không.

Anh nhanh chóng bắt máy:

"Lịch Xuyên!"

"Tiểu Thu!" Giọng anh có vẻ giật mình "Em sao rồi? Có khỏe không?"

"Khỏe. Anh thì sao? Có khỏe không?"

"Anh bình thường."

"Anh nghe em nói, tính ba em rất nóng…"

"Thật ra anh định kiểm điểm với ông, nhưng mà ông nghe không lọt lỗ tai."

"Vậy anh… ừ, chuyện ở Hạ Môn hoàn thành rồi à?"

"Xong rồi, đang đợi kết quả."

“Anh đang ở Bắc Kinh hả?”

“Không phải.”

Tôi nhớ ra rồi, anh nói lễ Noel năm nào anh cũng về Thụy Sĩ để đoàn tụ với gia đình.

“Anh ở Thụy Sĩ à?” Nghe giọng nói quá rõ ràng, tôi cảm thấy là lạ.

“Anh đang ở Côn Minh.” Anh nói.

“Cái gì? Cái gì?”

“Anh đang ở Côn Minh.” Anh nói lại lần nữa “Anh lo quá, muốn ở gần em hơn một chút, lỡ như có chuyện gì xảy ra, anh sẽ nghĩ cách giúp em. Nhưng đợi lâu rồi cũng không thấy em gọi điện.”

“Em vừa tới Côn Minh.” Mắt tôi lại nhòe đi.

“Cái gì? Bây giờ hả? Hôm nay là 30 Tết mà?” Ở đầu bên kia, anh lo lắng “Em cãi nhau với ba hả?”

“Có thể xem là vậy, em đạp xe đạp tới Côn Minh ở nhờ nhà dì.” Tôi vẫn đang thở hồng hộc.

“Cái gì? Đạp xe? Côn Minh cách nhà em hơn 300 km mà?” Rất ít khi tôi nghe thấy Lịch Xuyên la ai, nhưng giọng anh lúc này, chắc chắn là đang hét lớn.

“Em đạp xe mười mấy tiếng, giỏi há! Ha ha! Bội phục em rồi há!” Tôi cười to, thấy mình rất có bản lĩnh.

“Em đang ở đâu? Đứng nguyên tại đó, anh tới đón em.” Anh nói.

“À, đang ở bến xe, anh nhanh đi! Anh Hai, ngoài trời lạnh lắm.”

“Haiz! Đừng nói là ba em, ngay cả anh cũng muốn mắng em.” Anh thở dài thở ngắn “Em lớn gan quá nhỉ, dám gây chuyện như vậy.”

Chương 16

Bến xe là một tòa nhà màu trắng, không cao lắm, ngày thường chật ních

người, hôm nay chỉ thấy lác đác vài bóng người qua lại. Đèn neon chiếu sắc tường xanh, vài quầy hàng rong, vài hành khách đợi xe, một cụ già râu tóc bạc phơ đang từ tốn quét rác.Tôi đợi 15 phút, một chiếc xe màu đen trờ tới, cửa sau mở ra, một thanh niên mặc áo gió bước xuống xe.

Trừ việc nắp cống không bốc khói ra, tôi nghi ngờ mình đã lạc vào cảnh nào đó trong phim *Ma trận*[1].

[1] The Matrix: một bộ phim khoa học viễn tưởng, hành động của anh em đạo diễn Wachowski, được phát hành năm 1999, do nam diễn viên Keanu Reeves đóng vai chính, đoạt 4 giải Oscar năm 1999.

Trước nay, tôi chỉ cần liếc sơ qua một cái là nhận ra Lịch Xuyên giữa đám đông. Anh quá xuất chúng, quá đặc biệt. Anh không thuộc về thành phố này, cũng không thuộc về thế giới của tôi.

Đêm 30 Tết, nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, vài bóng người tiêu điều trên đường.

Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau, ôm chặt nhau. Sau đó, anh nâng mặt tôi, nhìn chăm chú dưới ánh đèn đường, anh nói: "Sao mặt em lại sưng lên vậy?"

Ba tôi đánh hơi mạnh tay. Đây là lần đầu tiên ba đánh tôi. Nhưng ông thường hay đánh em tôi bằng dây nịt, lúc nào nó cũng la đau oai oái. Nếu tôi làm cha mẹ, tôi thấy đánh con cái mình cũng là tội ác, nhưng tất cả những người tôi quen biết, lúc còn nhỏ đều bị cha mẹ đánh, tôi đành phải tổng kết là, đánh con cũng là bản sắc văn hoá.

“Có sưng hả? Em đâu có cảm thấy đau đâu. À… à… chuyện là vậy, trên đường đi em bị một thằng nhóc giựt túi sách, em đánh nó một cái, nó đánh lại em một cái. Sau đó em đạp xe bỏ chạy.” Tôi vội vàng đội nón lên che mặt.

“Ban ngày ban mặt, em đóng phim võ thuật làm gì.” Anh hừ một tiếng, mở cửa ra cho tôi lên xe.

“Xe đạp thì tính sao? Đây là xe của em trai em.” Tuy nhét xe đạp vào chiếc Mercsdes-Benz thì hơi khó coi, nhưng tôi không thể bỏ chiếc xe đạp lại.

“Để anh.”

Anh nhét chiếc xe đạp đầy bùn đất vào cốp xe.

“Gọi điện cho dì em đi.” Anh chui vào ghết sau, đưa điện thoại cho tôi. “Nửa đêm bỏ nhà đi, chắc có nhiều người lo cho em lắm.”

Tôi nhìn đồng hồ, mới 7 giờ hơn. Do dự một lúc, bấm số điện thoại nhà dì.

Dì tôi lớn hơn mẹ tôi 4 tuổi. Bà không thích sống ở quê, nên nhờ người khác giới thiệu lấy chồng thành phố. Lúc đó, dượng tôi đang làm công nhân ở Côn Minh, còn đạt danh hiệu chiến sỹ thi đua. Lúc dì tôi còn trẻ, chiến sĩ thi đua trong các nhà máy được khá nhiều cô gái tơ tưởng. Muốn lấy chồng là chiến sĩ thi đua, ngoài nỗ lực ra, còn cần một chút may mắn nữa. Bây giờ, doanh nghiệp nhà nước gặp nhiều khó khăn, chiến sĩ thi đua cũng bị giảm biên chế. Trong thời gian trước, dượng tôi có nuôi cáo, hy vọng lúc bán sẽ có lời, nhưng không ngờ lại lỗ. Sau đó dượng mở cửa hàng bán dây nịt và tạp chí, cũng tiếp tục thua lỗ. Do đó, ông xin về hưu sớm, rồi làm bảo vệ siêu thị. Ông làm việc rất trách nhiệm, vừa làm vừa học, ngày nghỉ thì đi theo một người bạn Quảng Châu mua quần áo thời trang, lúc quen tay rồi thì thuê mặt bàng trong siêu thị đó mở cửa hàng thời trang. Tuy không giàu, nhưng cũng đủ lo ăn lo mặc cho cả nhà lớn bé. Hơn nữa hai chị họ của tôi đều đã lớn. Chị hai Mẫn Mẫn lấy chồng ở Thượng Hải, một năm về nhà 1,2 lần. Chị ba Châu Châu học xong trung học thì theo học đại học tại chức, hiện làm nhân viên kinh doanh ở một công ty bất động sản. Lúc tôi còn ở nhà, năm nào dì cũng về quê chúc Tết, thăm hỏi gia đình tôi, cậu, ông ngoại và bà ngoại. Nghỉ đông và nghỉ hè hằng năm tôi và em tôi cũng hay đến nhà dì chơi cuối tuần. Ba tôi nói, hoàn cảnh dì khó khăn, nhà chật chội, cho nên không cho chúng tôi làm phiền dì lâu. Lần nào lên thăm, chúng tôi cũng đem theo rất nhiều quà, chỉ ở lại lâu nhất là một ngày.

Điện thoại đổ một hồi chuông thì dì tôi bắt máy.

“A lô, ai vậy?”

“Dì ơi, con là Tiểu Thu.”

“Haizz! Cái con bất hiếu này! Tối 30 Tết còn cãi với ba con làm gì, ba con gọi điện thoại tới mấy lần rồi.” Dì chửi tôi té tát ở đầu dây bên kia, ở đầu dây bên này tôi còn cảm thấy được nước miếng của dì văng tứ tung.

“Con vừa tới Côn Minh, chị Mẫn Mẫn về chưa?” Ở đầu dây bên kia rất ồn ào.

“Ừ, cả nhà đều về rồi, còn dẫn Đậu Đậu về nữa. Châu Châu và bạn trai của nó cũng ở đây. Con mau tới đây đi, mọi người chưa ăn cơm tất niên đâu.”

Nhà dì chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ, cả ba gia đình chen chúc, làm sao mà ngủ được. Tôi nói: “Dì ơi, dì còn nhớ Minh Minh không? Tô Minh Minh đó?”

“Sao không nhớ được, bạn thân của con mà.”

Tô Minh Minh là bạn học trung học của tôi, một trong số những người bạn thân nhất của tôi. Sau khi ba mẹ nó ly hôn, mẹ lấy một doanh nhân ở Côn Minh. Minh Minh cũng chuyển đến Côn Minh theo mẹ.

Nhà nó rộng, ba dượng nó lo làm ăn ít khi ở nhà, trước đây lần nào đến nhà dì, tôi cũng ghé qua nhà nó ở mấy ngày.

“Con sẽ ở nhà nó mấy ngày, sáng mai con sẽ tới nhà dì chúc Tết.” Tôi nói dối một cách bình tĩnh. Dì không biết số điện thoại nhà Minh Minh, “Ba con có hỏi thì dì nói con bình thường nha, mùng 6 con đi Bắc Kinh.”

“Qua Minh Minh làm gì, ở nhà dì đi. Con ngủ chung với Châu Châu cũng được mà.”

“Con hẹn với Minh Minh rồi. Mai con tới chúc Tết dì. Dì, con tắt máy nha!”

Dì tôi là người như vậy, chuyện mới xảy ra thì còn hồ đồ, nhưng chỉ cần cho bà 5 giây để suy nghĩ, bà sẽ trở nên thông minh bất ngờ. Tôi biết, chỉ cần tôi thêm một câu nào nữa, dì sẽ hỏi số điện thoại nhà Minh Minh, như vậy, tôi sẽ giấu đầu lòi đuôi.

Sau đó, tôi gọi điện thoại cho Minh Minh. Nghe được giọng nói của bạn cũ, Minh Minh la hét chói tai. Tôi đưa điện thoại ra xa, nói hai ba câu, nhờ nó che giấu giúp tôi. Dặn dò xong xuôi, tôi tắt máy, xoay đầu qua nhìn Lịch Xuyên.

“Có lẽ nên qua nhà dì em ăn cơm tất niên.” Anh nói, vẻ hơi buồn buồn. “Nếu ba em gọi điện thoại, ít nhất em có thể làm ông bớt giận một chút.”

“Lịch Xuyên,” tôi vuốt nhẹ mặt anh “Tối nay là 30 Tết. Ba em không cần em, dì không cần em, mà anh một mình đến đất khách tha hương, anh vì em bay từ Hạ Môn tới Bắc Kinh, lại bay từ Bắc Kinh tới Côn Minh, anh mới là người em nên ở bên cạnh. Tối nay, cho dù ba em có tìm được em, băm em thành trăm mảnh, em cũng muốn ở cạnh anh. Là anh, hiểu chưa?”

Anh cười buồn, cúi đầu xuống, hôn mặt và trán tôi.

“Ưm, anh uống rượu hả?” Tôi ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng hơn nữa, đôi tay anh luôn lạnh lẽo, nhưng giờ lại nóng như lửa.

“Có uống vài ly bia.”

Tôi sờ trán anh, nóng như than.

“Anh đang sốt hả? Bao nhiêu độ?”

“Chắc hơi sốt, anh chưa đo.” Anh gạt tay tôi ra.

Tôi đang tính nói tiếp, chiếc xe đi vòng qua một cái hồ hình bán nguyệt, từ từ dừng lại trước một toà nhà đèn đuốc sáng choang.

Trên bảng hiệu có 4 chữ to: Khách sạn Thuý Hồ.

Đại sảnh của khách sạn rộng như sân bóng đá, bốn mặt đều có ghế sô pha đẹp đẽ, phía sau sô pha là mấy bồn trúc. Tôi theo Lịch Xuyên vào thang máy, tới phòng anh.

Đó là một căn hộ nhỏ, phong cách thiết kế pha trộn giữa Đông và Tây, vô cùng xa hoa. Anh cởi áo khoác giúp tôi, rồi treo vào tủ quần áo.

“Thư ký đặt khách sạn này cho anh à?” Tôi hỏi.

“Thư ký đặt. Tuy nhiên anh cũng nghe tiếng mới đến, nghe nói phòng căn hộ ở đây do I.M.Pei [2] thiết kế.”

[2] I Ming Pei (1917) - một kiến trúc sư nổi tiếng toàn thế giới của Trung Quốc, từng tốt nghiệp trường MIT, Mỹ.

“I.M.Pei là ai?”

“Bậc thầy Bối Duật Minh.” Anh nói “Anh rất thích cách lấy ánh sáng của ông ấy, hơn nữa, anh cũng thích kính.”

Hiển nhiên, tôi chỉ hiểu lơ mơ những lời anh nói, anh cười, giải thích “Những toà nhà chọc trời trong thành phố giống những con dã thú ngoài hành tinh, chỉ có những tấm kính mới giấu nó lại được.”

Trong phòng làm việc của anh có 3 cái màn hình máy tính Apple loại 21 inches, trên bàn khác có một bản vẽ phác thảo lớn, bên cạnh đó có mấy chai bia rỗng. Dưới bàn là xe lăn của anh, khung làm bằng cacbon, rất nhẹ, gấp gọn lại nặng chưa tới 33 pound. Đệm ghế được chế tạo đặc biệt phù hợp với cơ thể anh. Lịch Xuyên thường ngồi vẽ bản vẽ rất lâu, chỉ có ngồi trên chiếc xe lăn này mới thoải mái hơn một chút.

Tôi suy nghĩ, mỗi lần đi xa, anh đi bộ cũng đã đủ khó khăn, còn phải mang theo mấy thứ này ra vào sân bay, có phải rất khổ sở hay không.

“Laptop của anh không sài được sao?” Tôi hỏi “Tại sao cần nhiều màn hình dữ vậy? Khách sạn còn cung cấp màn hình nữa hả?”

“Không có” Anh nói “Anh không thích nhìn màn hình nhỏ, mấy cái này là anh mua ở đây.”

“Nhưng mà, nếu anh phải mang về thì rất phiền đó?”

“Anh không mang về, dùng xong sẽ tặng cho khách sạn.”

“Làm vậy… quá lãng phí rồi?”

“Nếu nhờ nó mà anh vẽ được bản vẽ đẹp thì không lãng phí chút nào.” Anh nháy mắt mấy cái “Có câu danh ngôn gì, thợ mộc gì đó, đồ nghề gì

đó.”

“Thợ mộc muốn làm ra sản phẩm đẹp, phải có bộ đồ nghề tốt.”

“Đúng là câu đó.” Anh đứng tựa vào tường nhìn tôi.

“Anh tới Côn Minh hồi nào?”

“Ba em vừa chửi anh xong, nghe giọng có vẻ như em đang gặp chuyện nghiêm trọng, nên hôm sau anh đi Côn Minh liền.”

“Như vậy,” tôi nói “một mình anh ở đây cả nửa tháng trời.”

“Dù sao anh cũng phải làm rất nhiêu việc, phải vẽ nhiều bản vẽ. Ở đâu cũng giống nhau.” Anh nhún vai, tỏ vẻ không có gì to tát.

Tôi đi tắm, lúc đi ra, không có đồ để thay, đành phải mặc áo sơ mi và quần đùi của anh. Trong lúc tôi tắm anh gọi cơm tối, tôi ăn ngấu nghiến, hết sạch trong chớp mắt, cũng không biết là món gì.

“Tối 30 Tết em thường làm gì? Hả?” Anh đưa tay ra ôm tôi từ phía sau, hôn tôi.

“Ăn cơm tất nhiên xong thì qua nhà bà ngoại xem chương trình TV văn nghệ Tết.”

“Anh không thích xem TV. TV quá ồn ào. Mình cùng nhau đọc sách được không?” Anh dịu dàng nói “Trong túi xách anh có một quyển *Hamlet.”*

Bình thường Lịch Xuyên đâu có sến dữ vậy. Có chuyện gì đây? Tôi thấy mặt anh nóng rực, hơi thở cũng nóng, tay cũng nóng. Cho nên, tôi nói "*Hamlet* cái gì, anh nói sảng như vậy, chắc chắn là đang sốt cao. Em dẫn anh đi bác sĩ."

"Không đi bác sĩ, bác sĩ lâu lắm. Em tắm xong thơm quá, anh chỉ muốn nhìn em." Tôi ngồi bên mép giường, anh cầm khăn mặt, lau từng lọn tóc cho tôi.

Tôi vòng tay quanh eo anh, cởi dây lưng của anh, hôn anh qua lớp quần áo mỏng, bụng anh nóng rực, cơ thể cũng nhanh chóng có phản ứng.

Tôi đưa tay cởi nút áo anh: "Đứng lâu có mệt không? Ngồi xuống đi."

Anh ngăn tay tôi lại.

"Sao vậy?"

"Anh bị dị ứng, nổi mề đay đầy người. Em đừng nhìn." Anh nói thật.

Tôi hoảng sợ: "Dị ứng?"

Tôi đẩy tay anh ra, xốc áo anh lên.

Sau đó, tôi hít một hơi thật sâu.

Trên người anh nổi rất nhiều cục to màu đỏ, mỗi cục to cỡ đồng xu. Trừ trên người ra, thì tay và đùi cũng có. Tôi cởi quần đùi bó sát người của anh ra, phát hiện chỗ vết thương cũng nổi hai cục, phía trước một cục, phía sau một cục.

“Nhiều như vậy! Anh đi bác sĩ chưa? Uống thuốc chưa!” Tôi lo quá.

“Trong khách sạn có bác sĩ, lại còn là bác sĩ nổi tiếng nữa. Anh dị ứng với rất nhiều loại thuốc, không dám uống lung tung. Anh cứ tưởng trên giường có rận. Khách sạn đổi cho anh phòng khác, nhưng mề đay vẫn nổi. Anh mới nghĩ, đây là khách sạn 5 sao, chắc họ khử trùng chăn gối rất kỹ rồi, nên không phàn nàn với họ nữa. Có lẽ là do không quen với thời tiết thôi.”

“Hồi trước anh bị nổi mề đay lần nào chưa?”

“Da anh là da nhạy cảm. Tuy nhiên” Anh nói “Đúng là có một lần, anh cũng bị nổi mề đay giống như vậy. Tự nhiên nổi lên, mới qua một đêm mà nổi đầy người, kéo dài mấy ngày, tự nhiên lặn hết. Lúc đó anh còn học đại học, lười đi khám bác sĩ.”

Tôi kêu anh ngồi xuống, chui vào chăn: “Nói vậy, anh có nhớ lần đó anh làm gì mà bị dị ứng như vậy không?”

Anh suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Lần đó anh tham gia Shakespeare reading club[3]. Anh thường cùng đám bạn ngâm thơ Shakespeare. Sau đó, trường tổ chức ngày hội văn hóa, thành viên câu lạc bộ kéo nhau đăng ký biểu diễn kịch Shakespeare. Tuy hôm đó anh không có mặt, nhưng cũng bị họ ghi tên vào. Sau đó anh mới biết, ngày hội văn hóa sinh viên đó có quy mô rất lớn, phải diễn kịch ở hội trường của trường. Anh diễn vai Hamlet, có hơn 1000 người xem. Anh hồi hộp gần chết, ngày hôm sau mề đay nổi đầy người luôn.”

[3] Câu lạc bộ văn học Shakespeare

Tôi nén cười không nổi: “Lịch Xuyên, kể từ ngày đầu tiên em quen anh, anh rất tự tin. Khuôn mặt đẹp, giọng nói cũng dễ nghe. Em không tin anh cũng hồi hộp.”

Nói xong câu này, tôi nhớ ra một chuyện, liền hỏi “Đúng rồi, lúc đó anh có một chân hay là hai chân?”

Anh nhìn tôi, giận không trút ra được: “Còn phải hỏi, nếu có hai chân, sao anh phải hồi hộp? Hơn nữa, bạn anh còn đề nghị anh đừng chống nạng. Họ nói, anh có thể trượt tuyết một chân, thì có thể đi bộ một chân.”

“What[4]? Anh… anh có thể trượt tuyết?”

“Trust me[5].” Anh nói “Khiêu vũ cần hai chân, nhưng trượt tuyết chỉ cần một chân là đủ. Trước đây mùa đông năm nào anh cũng về Thụy Sĩ trượt tuyết. Năm ngoái anh cũng đi trượt tuyết, dốc núi cao thoai thoải, cảm giác tuyệt vời lắm.”

[4]Cái gì?

[5]Tin anh đi!

“Lịch Xuyên, anh… anh muốn chết hả?” Tim tôi đập thình thịch, vừa hâm mộ, vừa sùng bái.

“Hay là, em đi Thụy Sĩ với anh, anh dạy em trượt tuyết.” Anh ôm tôi, ôm thật chặt. “Ở đây, anh phải chờ em đủ 20 tuổi mới được kết hôn. Ở Thụy Sĩ, 18 tuổi là được rồi.”

Anh nói xong, lại cười vui vẻ.

Tôi nhéo tay anh: “Hiểu rồi. Ba em chửi anh, anh lo lắng quá, nên mới nổi mề đay khắp người. Bị áp lực nên nổi mề đay. Anh Hai, em pha trà chanh cho anh, em thoa thuốc cho anh, em mát xa cho anh, em giảm bớt áp lực cho anh, được không?”

Anh nói nhỏ “Trong phòng tắm có bao cao su, hay là mình làm gì đó thực tế hơn một chút đi.”

Lịch Xuyên không chịu cởi áo, nói cả người toàn mề đay rất mất thẩm mỹ. Cách lớp quần áo mỏng manh, cơ thể chúng tôi dán chặt vào nhau, diu dàng yêu nhau, nhanh chóng chìm vào biển tình. Chúng tôi đạt đến cao trào đến mực nghẹt thở. Giây phút đó, cơ thể anh cứng lại, nằm trong lòng tôi run run.

Chúng tôi chia nhau đi tắm, anh ngoan ngoãn nằm trên giường để tôi thoa thuốc.

Sau khi bôi thuốc xong, tôi báo cáo thành tích: “Trước người có 13 cục. sau lưng có 15 cục. Tổng cộng 28 cục to. Để tránh nhiễm trùng làm mủ, anh không được đeo chân giả. Còn nữa,” tôi nhìn nhìn nhiệt kế “Anh đang sốt, 39 độ 5. Lúc này mà anh còn làm chuyện đó, anh Vương, đúng là anh đang bị “dục hỏa công tâm” mà.”

Tôi đi xuống phòng y tế lấy miếng dán hạ sốt và bông băng khử trùng cho anh. Uống thuốc xong, anh chìm vào giấc ngủ, tới nửa đêm, anh giật mình tỉnh dậy. Tôi đè anh lại “Để em đi lấy.”

Tôi tìm được tủ lạnh, lấy bình sữa ra, kiểm tra hạn sử dụng, thấy quá hạn một ngày. Tôi đành mặc quần áo vào, xuống quầy phục vụ hỏi xem mua sữa ở đâu.

“Thưa cô, tôi có thể giúp gì cho cô?” Nhân viên phục vụ vội vàng tiếp điện thoại, một người bảo vệ đi đến, vẻ mặt nghiêm nghị đầy cảnh giác.

Tôi đột nhiên nhớ ra tôi vẫn đang mặc bộ quần áo lúc sáng. Quần jeans dính đầy bụi đất nâu vàng, áo len màu đen bó sát người. Tóc chưa chải, rối tung. Dáng vẻ của thiếu nữ sa ngã. Dưới ánh đèn sáng choang của khách sạn, trong mắt người bảo vệ đó, tôi giống một con chuột cống chạy qua đường.

Nhưng tôi là ai? Tôi yêu học tập, yêu lao động, yêu cuộc đời, yêu Lịch Xuyên, tôi là đóa hoa tươi đẹp của đất nước!

Nghĩ tới đây, tôi thẳng lưng, dùng ánh mắt tự hào đất nước tươi đẹp nhìn ông ta:

“Cho hỏi, mua sữa ít béo ở đâu?”

Người bảo vệ không thèm trả lời câu hỏi của tôi, hỏi ngược lại: “Cô ở phòng nào?”

“709.”

“Khách sạn phục vụ chu đáo 24 giờ. Muốn mua gì, cứ gọi điện là được.” Ông ta quan sát tôi, giọng điệu có chút trào phúng. “Khác ở đây, thì không thể không biết chuyện này.”

“À, vậy à? Vậy tôi về phòng gọi điện thoại.”Tôi xoay người định đi, ông ta ngăn tôi lại.

“Thưa cô, phiền cô cho tôi xem giấy chứng minh?”

“Không mang theo.”

“Đi theo tôi một lát.” Ông ta không khách khí, không thèm nói cả chữ “mời”.

Lòng tôi tràn ngập nỗi lo. Tôi chưa tới tuổi kết hôn. Không phải là vợ của Lịch Xuyên, làm sao ở chung phòng với anh được. Lỡ bị người ta bắt, giải thích sao cũng không được.

Tôi đành đi theo ông ta tới quầy lễ tân.

Ông ta hỏi một nhân viên lễ tân “Tiểu Tân, khách ở phòng 709 là ai?”

Người kia kiểm tra trên máy tính, câu trả lời nằm ngoài dự kiến của tôi “Là một cô gái, Tạ Tiểu Thu.”

Người bảo vệ nhìn tôi “Cô là Tạ Tiểu Thu?”

“Đúng vậy.”

Một người khác đang đứng cạnh nghe điện thoại, nghe thấy tên tôi, vội vàng tới giải thích: “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm. Cô ơi, xin lỗi cô. Lão Thái, để cháu giải thích, chuyện là vậy, mấy tiếng trước, anh Vương ở phòng 709 gọi điện nói tối nay bạn gái anh ta sẽ ở lại. Anh ta sẽ chuyển tới phòng 708 bên cạnh. Đã làm thủ tục chuyển phòng rồi.”

Người bảo vệ giật mình, nghi ngờ. “Sao khách mới tới lại ở phòng cũ.”

Lễ tân nói: “Là vầy, anh Vương nói, muốn nhường phòng nhìn ra hồ cho bạn gái anh ta.”

“Xin lỗi, cô Tạ.” Người bảo vệ nghiêm túc xin lỗi tôi. Sau đó, ông ta kêu tôi chờ, ân cần chạy tới nhà hàng ở tầng hai, lấy cho tôi một hộp sữa tươi ít béo.

Tôi về phòng, đèn trong phòng mờ mờ. Lịch Xuyên ngồi trong bóng đêm trừng mắt nhìn tôi.

“Sao đi lâu vậy?” Anh nói “ Quên nói em biết, gọi điện thoại là được rồi.”

Uống sữa xong, tôi lại đo nhiệt độ cho anh. 39 độ 5, không giảm chút nào. Ga giường, quần áo anh đều ướt đẫm mồ hôi.

Tôi thay quần áo cho anh, thay ga giường, sau đó mở tủ lạnh lấy một cục đã, lấy khăn mặt, hạ sốt cho anh.

“Đi ngủ đi, anh không sao.” Anh nói trong bóng đêm, cổ họng khàn khàn. Nhưng tay anh, nắm tay tôi thật chặt, sợ tôi sẽ bỏ đi mất.

“Lịch Xuyên, anh đừng bệnh nữa nha, hễ bị bệnh là bệnh cả nửa tháng.” Tôi ngồi ở đầu giường, bỏ cục đá vào túi ni lông, lấy khăn mặt bao lại, đặt lên trán anh. Anh lăn qua lăn lại trên giường, ngủ không yên.

Không biết ngồi bao lâu, anh mơ mơ màng màng hỏi tôi “Sao không nghe tiếng chuông giao thừa?”

“Chuông cái đầu anh, giờ đã là 4 giờ sáng rồi.”

“Vậy anh chúc Tết em trước, bạn Tiểu Thu.” Nói xong, anh lật người lại, tôi liền nhét một cái gối dưới lưng anh. Rốt cuộc anh cũng ngủ.

©DTV

Lịch Xuyên ngủ thẳng tới 10 giờ sáng mới mở mắt nổi. Còn tôi, sau khi anh hạ sốt, ngủ gần 3 tiếng. Trong 3 tiếng đó, tôi mơ lung tung. Nhiều lần mơ thấy Lịch Xuyên. Người ta đang nằm ngủ cạnh tôi, mà tôi còn mơ thấy người ta nữa, tôi nghi ngờ không biết có phải bản thân quá háo sắc hay không.

Cuối cùng, tôi tỉnh hẳn, vừa mở mắt đã thấy anh tắm rửa sạch sẽ, khoác áo choàng tắm ngồi trên giường nhìn tôi.

"Mơ thấy gì mà cười tươi như hoa vậy?" Anh cười tủm tỉm nói "Báo cáo em hai tin vui: thứ nhất, anh hạ sốt rồi, nhiệt độ cơ thể bình thường, 37 độ 1. Thứ 2, mề đay cũng lặn mất rồi, đột nhiên đến đột nhiên đi, giống như anh chưa từng bị nổi mề đay."

Cần gì anh báo cáo, trước khi đi ngủ tôi đã kiểm tra toàn thân anh một lần, tôi ngồi xuống, bổ sung: "Thứ ba, hai cục trên lưng anh còn ở chỗ cũ, anh vẫn chưa mang theo chân giả được."

"Đừng nói mấy chuyện này nữa được không?" Anh nhẹ nhàng nói "Anh xin lỗi, làm em mất ngủ cả đêm. Anh xin thề, anh luôn giữ gìn sức khỏe, cũng thường xuyên tập thể dục, thật ra anh ít khi bị bệnh lắm."

"Em cũng vậy." Tôi đắc ý nói "Ăn được, uống được, ngủ được, chơi được, ngày nào cũng sống vui vẻ, là hạnh phúc."

Ăn sáng xong, Lịch Xuyên dẫn tôi đi siêu thị mua quần áo cho tôi. Tôi mua trà gạo nếp [6] cho dì dượng, mua đồ chơi cho Đậu Đậu, mua đồ trang

điểm cho chị Châu Châu. Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa khu chung cư nhà dì dượng tôi, anh chống nạng, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

[6] Làm từ cây lưu tô, là một loại trà quý hiếm, đặc sản vùng núi Văn Đài, thành phố cảng Liên Vân, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc

Tôi kéo tay anh không buông: "Lên gặp dì với em đi, dì em hiền hơn ba em nhiều. Dì chắc chắn sẽ thích anh."

Anh suy nghĩ một lúc, nói: "Để lần sau đi."

Anh dẫn tôi tới cổng lớn, đứng dưới bóng cây, anh đưa mấy món quà cho tôi: " Đừng ở lại lâu quá, ăn cơm xong rồi về liền nha. Anh sẽ dẫn em đi dạo một vòng Côn Minh."

"Anh Hai ơi, em dẫn anh đi dạo hay là anh dẫn em đi đây?"

"Anh dẫn em đi chứ. Uổng công em tự xưng là người Vân Nam, tới Côn Minh mà không phân biệt được đông tây nam bắc." Anh nói.

Tôi rúc vào lòng anh, không chịu đi.

"Đi đi, đi sớm về sớm." Anh đưa tay ra, cột dây lưng áo gió lại cho tôi.

"Được rồi." Tôi lưu luyến, vẫn ngẩng đầu nhìn mặt anh chăm chú.

Anh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán tôi. Sau đó anh đẩy tôi ra, nói: "Anh cảm thấy, hình như mình đang bị người ta nhìn."

Tôi quay đầu lại, thấy bảy người, xếp thành một hàng đứng cách cổng lớn không xa, đang trừng to mắt nhìn tôi. Đứng đầu là một người phụ nữ

trung niên, tay xách giỏ, trong giỏ có một con cá to.

Chiếc Mercedes-Benz của Lịch Xuyên đậu bên cạnh họ.

Tôi dơ tay lên, chào hỏi mọi người: “Dì.”

Chương 17

Tuy Côn Minh[1] được mệnh danh là thành phố mùa xuân, nhưng thật ra mùa đông vẫn rất lạnh, nhưng giống cái lạnh của phương Bắc, trong cái lạnh có mang theo sự ẩm ướt.

[1] Thủ phủ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, nằm ở độ cao trung bình khoảng 1.892m so với mực nước biển, được hình thành từ năm 279 trước Công Nguyên

Tôi và Lịch Xuyên mặc quần áo giống hệt nhau: áo len cao cổ màu xám, quần jeans, giày vải du lịch, ngoài khoác thêm một chiếc áo gió xanh lam sậm màu. Lịch Xuyên nói, ăn mặc kiểu này, đi ra đường sẽ biết ngay chúng tôi là một cặp tình nhân. Thật ra, trừ cây nạng không thể rời tay một phút, Lịch Xuyên mặc quần áo gì cũng vẫn giống người mẫu chuyên quảng cáo nước hoa. Mà tôi, đi trên đường, tự ngắm gương mèo khen mèo dài đuôi, thấy mình cũng xinh xắn, nhưng khi so với Lịch Xuyên lại rất đỗi bình thường. Tôi thật sự ngại không muốn đi chung với anh.

Vì sợ dị ứng sẽ dẫn đến nhiễm trùng da, Lịch Xuyên nghe tôi năn nỉ khổ sở quá, nên không mang chân giả nữa. Anh lên hành trình một ngày của chúng tôi trên điện thoại Blackbarry: Buổi sáng đi phố cổ Quan Độ[2] ăn canh bún[3] và mua sắm, sau khi chúc Tết dì thì đến Đại Quan Lâu[4] , công

viên Đầm Sen, nếu vẫn còn sức thì đi leo núi Tây Sơn. Buổi tối đi Kim Mã Phường, đến quán bar Bướu Lạc Đà uống rượu, đi LDW ăn bún. Điểm đặc biệt nhất của Lịch Xuyên chính là, mỗi ngày sau khi ngủ dậy, tắm rửa xong, anh sẽ viết "To-do-list"[5], đồng thời cũng kiểm tra lại kế hoạch của mình: từ kế hoạch tuần đến kế hoạch tháng, kế hoạch năm rồi kế hoạch 5 năm. Anh tự nhận mình là người biết quản lý thời gian.

[2]Quan Độ là một quận nội thaàn của thành phố Côn Minh.

[3]Món ăn đặc sản của tỉnh Vân Nam, bún sợi to được nấu trong nồi đồng nhỏ, nước dùng có thịt heo xay, cà chua, hành, gừng, hẹ, tỏi, bột ớt.

[4]Đại Quan Lâu, Công viên Đầm Sen, núi Tây Sơn, Kim Mã Phường…. là các danh lam thắng cảnh, đại điểm du lịch nổi tiếng của thành phố Côn Minh.

[5]Công việc phải làm.

Lịch Xuyên còn có một đặc điểm khác là, anh rất lười học tiếng Trung. Ví dụ như trên đường đi, thấy bảng hiệu nào viết bằng tiếng Anh, dù chỉ là phiên âm Latin, thì anh sẽ không nhớ tên tiếng Trung. Tôi hỏi anh, LDW[6] là gì?

[6] LDW là viết tắt ba chữ cái đầu của phiên âm Latin của cụm từ….. nghĩa là hương vị của phủ Điền xưa (Phủ Điền là tên cũ của Tỉnh Vân Nam).

"Hương vị Vân Nam đó!" Anh đắc ý, cảm thấy chính mình còn giống người Vân Nam hơn tôi. Tôi choáng váng.

Dì đang xách giỏ thức anh, nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp. Dượng thì chỉ cười cười, tôi biết dễ thuyết phục ông hơn dì. Hai bà chị và anh rể thì chỉ khoanh tay đứng nhìn. Cháu trai Đậu Đậu thì hết cứ ngó nghiêng suốt buổi.

"Dì, đây là Vương Lịch Xuyên. Bạn…" Tôi liếm liếm môi "Bạn con"

Lịch Xuyên gật gật đầu: “Còn chào dì.”

Phải nói rằng, lúc này ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt chính trực, khí chất thanh cao, lời nói ngay thẳng, khiến người khác cảm thấy thu hút và áp lực.

Dì tôi nhìn anh một hồi lâu, gật đầu, không nói gì.

Nhưng dượng tôi lại mở miệng: “Hiểu rồi, nhóc con vì cậu này mà gây với ba mày một trận. Tối 30 Tết mà bỏ nhà đi.”

Tôi mặt dày gật đầu: “Dượng, con có mua trà gạo nếp dượng thích nè.” Phải lấy lòng người dễ tính trước, lần lượt phá từng rào cản.

“Trời đất, con tốn tiền làm chi.” Dượng không nhìn khuôn mặt xanh mét của dì, cười ha hả. Dượng còn muốn nói vài câu để làm dịu không khí, vừa tính mở miệng, lại bị dì ngắt lời: “Tiểu Thu, ở ngoài lạnh lắm, vào nhà ngồi đi.” Dì sai anh rể tôi, “Tiểu Cao, con cầm đồ đạc cho Tiểu Thu đi.”

Những lời dì nói, không hề có ý tứ mời Lịch Xuyên vào nhà.

Ngay lập tức, cổ tôi cứng lại, đưa tay kéo Lịch Xuyên: “Thôi khỏi, dì! Con và Lịch Xuyên còn có việc, bữa khác lại tới chúc Tết dì.”

Sau khi mẹ tôi mất, dì đặc biệt có uy trong nhà tôi. Ba tôi thường xem dì như hình bóng của mẹ, đối với dì vừa thân thiết vừa tôn trọng. Nhưng là, tôi đạp xe mười mấy tiếng đồng hồ từ Cá Cựu đến Côn Minh, không phải để Lịch Xuyên chịu sỉ nhục trước mặt dì.

©DTV: http://dtv-ebook.com/

Lịch Xuyên vuốt vuốt tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thu, lâu lâu mới tới Côn Minh, phải đi thăm dì chứ. Chiều anh qua đón em.”

Sau đó, anh bình tĩnh cười với mọi người, nói: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ.” Nói xong, anh buông tay tôi ra, đi ra xe. Không biết lái xe đã đứng dậy từ khi nào, liền mở cửa xe cho anh.

Đúng lúc đó, dượng lớn tiếng gọi: “Đợi chút, cậu Vương. Hiếm khi tới Côn Minh, mời cậu cùng Tiểu Thu lên uống ly trà!”

Chị Châu Châu liền tiếp lời: “Đúng đó, chúng tôi mua nhiều đồ ăn lắm, gặp bữa thì ăn chung đi!”

Dì tôi trừng mắt nhìn hai người ăn cây táo, rào cây sung.

Mọi người cùng nhau đi tới cổng khu chung cư, dì tôi nhìn Lịch Xuyên nói: “Cậu Vương, cầu thang rất khó đi, cần ai cõng cậu lên không?”

“Không cần đâu, thưa dì.” Lịch Xuyên nói: “Mời dì đi trước.”

Ngoại trừ giọng điệu có chút khiêu khích, những điều dì tôi nói là thật. Nhà dì ở tầng 7, cầu thang vừa hẹp lại vừa dốc, lại còn để đầy đồ linh tinh. Người bình thường còn phải lách người liên tục mới qua được. Căn hộ chung cư này là năm xưa nhờ dượng tôi đạt danh hiệu chiến sĩ thi đua mới được cấp.

Người trong nhà đi quen, chỉ nghe vài tiếng bước chân lẹp xẹp, dì, dượng, chị họ, Đậu Đậu, mấy anh rể đều biến mất. Còn lại tôi và Lịch Xuyên, từ từ leo lên từng bậc thang một. Lên đến tầng 3, Lịch Xuyên dựa vào tường, nghỉ mệt một chút. Anh nói: “Em đừng đi sau lưng anh nữa. Lỡ anh té xuống thì em cũng té theo.”

Tôi nói: “Em muốn đi sau lưng anh mà. Lỡ anh có té, em còn đỡ anh được.”

Anh không nói gì thêm, lấy nạng gõ gõ bậc thang, ý bảo tôi đi trước.

Lên đến tầng 6, liếc thấy giày của anh sắp tuột dây, tôi đang định cúi người xuống cột lại giùm anh. Anh ngăn tôi lại: “Để anh.”

“Chuyện này cũng giành với em làm chi?” Tôi trừng mắt nhìn anh. Tôi nhanh chóng cúi người, cột chặt dây giày.

“Lần trước em cột như vậy, làm anh phải lấy kéo cắt dây.” Anh lẩm bẩm.

Tôi đứng lên, hỏi “Đừng nói là anh bỏ luôn đôi giày kia rồi nha?”

“Đâu có.” Người này luôn xem tiền như rác, nói với anh cũng như không thôi.

Lên đến tầng 7. mọi người đã vào nhà từ lâu, chỉ còn mình dượng đứng cạnh cửa chờ kéo cửa sắt cho chúng tôi. Lịch Xuyên bước lên giữ chặt cửa lại, tôi lách qua người anh đi vào nhà. Sau đó, anh vào nhà, cởi áo gió giúp tôi, cầm cả áo của anh, đưa cho Mẫn Mẫn. Thân thể khiếm khuyết của anh hiện ra rõ ràng trước mắt tất thảy mọi người. Tôi thấy người Mẫn Mẫn hơi run. Những người khác đều đang cố gắng che giấu ánh mắt kinh ngạc.

“Ngồi đây đi, Lịch Xuyên.” Tôi chỉ vào ghế sô pha đơn có tay vịn duy nhất trong phòng khách, dẫn anh đến đó không chút do dự. Thật ra, đó là chỗ ngồi riêng của dì, dì luôn thích ngồi đó đan áo len, xem TV.

Ở nơi đông người, Lịch Xuyên luôn phải mang chân giả, là vì thiếu nửa người dưới để chống đỡ sức nặng của cơ thể, ngồi rất khó khăn. Nếu anh không mang chân giả, chỉ cần ngồi trên ghế cứng khoảng 10 phút thôi là anh sẽ thấy đau.

Không ngờ Lịch Xuyên nhanh nhận ra sự đặc biệt của cái ghế, không chịu ngồi: "Anh ngồi ở đây được rồi." Nói xong, anh đi thẳng tới chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống.

Chị họ lần lượt thay nhau đi pha trà.

Dì uống một hớp trà, hỏi: "Cậu Vương tới Côn Minh hồi nào?"

"Đi máy bay chuyến sáng nay." Tôi trả lời thay anh.

"Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?" Dì liếc tôi, hỏi tiếp.

"Hai mươi lăm."

"Cậu theo Tiểu Thu nhà tôi cũng nhanh đó."

"Dạ không dám, người chậm phải xuất phát sớm hơn." Ai nói người này không biết tiếng Trung, nhưng phản ứng nhanh vô cùng.

"Phụt…" Tôi và chị họ phì cười, suýt phun trà ra.

"Cậu Vương… Lịch Xuyên, đúng không? Cậu học trường nào? Là bạn học của Tiểu Thu hả?" Dượng hỏi.

"Ông già lẩm cẩm, một đứa 17, một đứa 25, người ta lớn hơn Tiểu Thu nhà mình 8 tuổi, bạn học sao được chứ?" Dì cằn nhằn dượng.

“Không phải tôi cũng lớn hơn bà 8 tuổi sao? Tám tuổi cũng được, số may mắn.” Dượng cãi lại.

Lịch Xuyên nói: “Con tốt nghiệp rồi, đang làm kiến trúc sư ở Bắc Kinh.”

Dì gật đầu: “Kiến trúc sư là nghề tốt. Quê cậu ở đâu?”

Bắt đầu tra hộ khẩu rồi.

“Dạ… Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh? Nhà ở Bắc Kinh mắc lắm! Mẹ Tiểu Yến đi thăm bà con ở Bắc Kinh về kể, một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách giá cả triệu tệ[7]. Cậu nói thử xem, người Bắc Kinh phải kiếm bao nhiêu một tháng mới mua được nhà đây?”

[7]Khoảng 3,5 tỉ đồng Việt Nam

“Dì, lương của Lịch Xuyên cũng khá lắm.” Tôi chen ngang, không để dì nói tiếp.

“Cậu biết rõ, hai đứa yêu nhau, vấn đề quan trọng nhất không phải là tiền.” Dì đổi giọng “Quan trọng là, người đàn ông phải biết gánh vac.”

Lời dì nhiều ẩn ý, Lịch Xuyên im lặng, dáng vẻ chân thành nghe theo sự giáo dục của tổ chức.

“Cậu Vương, cậu 25 tuổi, nên tìm cô gái tương đương tuổi cậu. Tiểu Thu mới học đại học, chưa hiểu sự đời, vẻ ngoài và suy nghĩ vẫn giống học sinh.

Bản thân nó không có khả năng phán đoán. Cậu Vương, cậu nên giúp nó mới phải.”

“Dì…”

“Người lớn nói chuyện, con nít đừng xen vào.” Dì nghiêm mặt.

Lịch Xuyên làm dịu tình hình: “Thưa dì, Tiểu Thu vừa thông minh vừa quyết đoán, có khả năng sống tự lập tốt, con không biết phải giúp em ấy cái gì.”

Đáng tiếc, Lịch Xuyên không biết dì và ba tôi là chiến hữu. Ý kiến của ba tôi, dì luôn kiên định chấp hành. Một ông già ngoan cố như ba tôi đâu có tôn trọng dì một cách vô cớ. Có năm kia, em trai tôi muốn đến nhà dì nghỉ hè, thật ra là muốn xem bộ phim TV *Thần điêu hiệp lữ*. Ba tôi chỉ dặn dì một tiếng, suốt mùa hè năm đó, đừng nói tới *Thần điêu hiệp lữ*, ngay cả chương trình Thời sự nó cũng không xem được ngày nào.

“Nói đến khả năng sống tự lập,” dì đổi giọng, ra đòn chết người, “Nhìn tình trạng sức khỏe của cậu Vương, chắc bản thân cậu vẫn cần người khác chăm sóc. Bậc cô dì như chúng tôi sao yên tâm giao một cô gái 17 tuổi cho cậu được?”

Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa bao giờ ghét dì. Bởi vì câu nói này, tôi lần đầu hận bà. Tôi bắt đầu cắn móng tay mình. Mỗi khi tức giận mà không thể phát tiết, là tôi cắn móng tay theo bản năng.

Lịch Xuyên kéo tay tôi. Anh im lặng một lát, lại nói:

“Thưa dì, trong cuộc đời này, phúc họa khó lường trước được. Cháu không cần Tiểu Thu chăm sóc cháu, cháu sẽ chăm sóc Tiểu Thu thật tốt. Xin

dì yên tâm.”

Anh nói mà mặt không đổi sắc, không kiêu ngạo, không nịnh nọt. Dì định mở miệng, nhưng không biết nói gì, liền liếc dượng một cái ý muốn dượng nói chuyện.

Dượng trầm ngâm một lát, nói: “Lịch Xuyên, cậu thích ăn bánh xếp không? Hôm nay nhà tôi làm bánh xếp. Mẹ Châu Châu, mau đi nấu cơm đi.”

Thừa dịp dì nổi giận đùng đùng đi vào bếp, dượng vỗ nhẹ vai anh: “Đừng để ý. Bình thường bà ấy hiền lắm.”

Lịch Xuyên mỉm cười: “Đâu có, dì chỉ nói sự thật mà thôi.”

Kể từ khi vào cửa, tôi luôn muốn tìm lí do để dẫn Lịch Xuyên chuồn đi. Nhưng ông anh rể người Thượng Hải vừa nghe Lịch Xuyên làm kiến trúc, liền bắt chuyện với anh: “Cậu Vương là kiến trúc sư hả? Tôi đang làm việc ở Công ty bất động sản Hoành Đô, tôi quen nhiều người trong ngành lắm, cậu làm ở công ty nào?”

“Một công ty Thụy Sĩ, CGP Architects.”

“Có nghe nói. Chắc cậu giỏi ngoại ngữ lắm. Tôi không rõ tình hình Bắc Kinh lắm, nhưng ở Thượng Hải có chi nhánh của công ty này, rất nổi tiếng trong giới kiến trúc. Thiết kế ngoại thất và cảnh quan sân vườn rất đẹp. Có điều đắt khách quá, chúng tôi bỏ tiền ra mời cũng không được. Chi nhánh Thượng Hải có hai kiến trúc sư người nước ngoài rất giỏi, đáng tiếc là không biết tiếng Trung, muốn nói chuyện với họ phải mời phiên dịch chuyên nghiệp, một tiếng giá 500 tệ.” Dượng quay đầu nhìn tôi, nói: “Lúc

Tiểu Thu phát hiện đậu vào khoa tiếng Anh, buồn bực rất lâu. Con thấy chưa, học giỏi tiếng Anh cũng kiếm được bộn tiền đó chứ.”

“Hiện nay Tổng công ty ở Bắc Kinh có mời mấy kiến trúc sư ở trong nước, rất giỏi, trao đổi với họ sẽ tiện hơn nhiều. Đúng rồi, anh rể làm gì trong giới bất động sản vậy?”

“Quy hoạch, Giám đốc phòng Quy Hoạch.” Anh rể đưa danh thiếp ra “Sau này nếu chúng tôi tìm kiến trúc sư ở Thượng Hải khó quá, tới Bắc Kinh tìm cậu được không?”

“Được chứ. Xin lỗi anh, tôi không có danh thiếp, đây là số điện thoại của tôi. Tôi có biết anh Phương bên công ty anh, có ăn chung với anh ấy bữa cơm.”

“Anh Phương nào?”

“Phương Viễn Hoa.”

“Là Tổng giám đốc.”

“Đúng rồi.”

“Thì ra cậu quen biết nhiều vậy.” Anh rể cười tươi rói nhìn anh, chữ “thích” đã hiện rõ trên mặt.

Nguồn ebook: http://dtv-ebook.com/

Bạn trai của chị Châu Châu cũng họ Vương, tên Vương Dụ Dân. Anh ta làm cùng công ty bất động sản với Châu Châu. Dụ Dân giống Châu Châu, chỉ học đại học tại chức, sau lại đi làm kiếm tiền, mới học cao học tại Đại

học Vân Nam. Lớp này đầu vào rất dễ, nhưng học phí rất cao, tốt nghiệp xong không có học vị, chỉ có bằng tốt nghiệp, nên cũng không phải là bằng chính quy. Do đó dì không thích, luôn phản đối hai người tìm hiểu nhau. Lúc trước, dì một hai muốn giới thiệu con đồng nghiệp cho Châu Châu. Anh chàng này tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa[8], hai người quen một thời gian, Châu Châu không thích, chủ động đòi chia tay, khiến dì tức gần chết. Đây là lần đầu tiên Dụ Dân đến nhà, mang theo một đống quà, nhìn có vẻ rất hồi hộp. Không ngờ nửa đường lại xuất hiện Lịch Xuyên, thành đối tượng tấn công chủ yếu của dì, anh ta liền nhẹ nhõm.

[8] Cùng với Đại học Bắc Kinh là hai trường Đại Học đứng đầu của Trung Quốc.

"Cậu Vương, cũng trùng hợp thật, tôi đang làm ở công ty Gia Hoa Hoành Cảnh, cũng là công ty bất động sản. Tôi làm bên kinh doanh tiếp thị, còn làm thêm bán bảo hiểm nhân thọ nữa."

"Vậy à?" Lịch Xuyên nói "Hay là tôi mua bảo hiểm cho Tiểu Thu, cô ấy hay bị lạc đường lắm."

"Bảo hiểm chẳng qua là lừa đảo. Tôi đâu dám lừa người nhà. Nếu anh Vương muốn mua, thì mua bảo hiểm An Bình đi." Dụ Dân cười nói "Lúc nãy anh rể nói trụ sở chính của công ty cậu ở Thụy Sĩ, cổ đông lớn của công ty tôi là một công ty đầu tư của Thụy Sĩ, cũng tên CGP, không biết có quan hệ gì với công ty anh không?"

Lịch Xuyên nói: "Có liên quan. Công ty tôi trực thuộc công ty này."

Dụ Dân thở dài, nói: "Công ty tôi hai năm nay làm ăn không tốt lắm, nghe nói CGP có ý định rút cổ phần. Tin đồn đã lan tới tận đây, không biết có đúng hay không. Anh Vương ở Bắc Kinh có nghe nói gì không? Nếu là thật, tôi và Châu Châu nghỉ sớm thì tốt hơn."

Lịch Xuyên lắc đầu: “Không nghe nói. CGP đầu tư trong nước rất nhiều, cụ thể là công ty nào thì tôi không rõ lắm. Như vậy đi, nếu lời đồn là thật, anh gọi điện thoại cho tôi. Tôi sẽ nghĩ cách giúp anh, được không?”

“Nếu vậy thì làm phiền anh.” Dụ Dân xin số điện thoại của Lịch Xuyên.

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Đang nói chuyện, dì tôi mặt đăm đăm từ bếp đi ra, dượng thấy, nói to với chúng tôi:

“Lịch Xuyên, Tiểu Thu nhà tôi thủ khoa đại học của huyện Cả Cựu, tổng điểm của nó cũng đứng đầu cả tỉnh Vân Nam. Ba nó rất kỳ vọng vào nó. Hai đứa còn trẻ, đừng vì yêu đương mà ảnh hưởng việc học.”

“Dượng ơi, Lịch Xuyên thường dạy thêm ngoại ngữ cho con. Còn sửa bài tập cho con nữa.” Tôi vội vàng giải thích thêm. “Con ở Bắc Kinh chưa quen, hễ gặp khó khăn là anh ấy giúp con, kêu là đến liền.”

Mục đích của những câu này, là lay động dì tôi.

Năm đó dì tôi từ Cả Cựu lấy chồng ở Côn Minh, dượng tuy là công nhân, nhưng ba mẹ dượng cũng là cán bộ đội sản xuất. Mẹ chồng dì luôn phản đối cuộc hôn nhân của hai người, khi đám cưới cũng không tham dự. Dì một thân một mình không ai nương tựa, một thời gian dài phải sống khổ sống sở.

Vẻ mặt dì hơi dịu lại, dì liếc tôi: “Cậu Vương, nghe nói lần này Tiểu Thu về Côn Minh, cậu mua vé máy bay khoang hạng nhất cho nó?”

“Chuyện đó… đúng ạ.”

“Còn nhỏ ngồi khoang hạng nhất cái gì, không sợ hại chết nó?”

“Thưa dì, Tiểu Thu xếp hàng hai ngày hai đêm mà không mua được vé tàu, cháu thấy em mệt quá, muốn cho em ngủ thoải mái một chút.”

“Haha, cậu đúng là biết thương Tiểu Thu nhà tôi nha.” Dì đưa tạp dề cho tôi “Tiểu Thu, qua đây xắt hành, xắt cải thảo cho dì!” Thường ngày nếu hai chị có nhà, dì sẽ không sai tôi làm việc. Tôi biết dì muốn nhân cơ hội giáo dục tôi.

Lịch Xuyên vội giật tạp dề: “Thưa dì, để cháu giúp dì. Cháu xắt rau giỏi hơn Tiểu Thu nhiều.”

“Ôi trời,” dì nở nụ cười “Nhìn cậu là biết được cưng chiều từ nhỏ, sao biết nấu ăn được?”

“Tay nghề nấu ăn của cháu cũng được lắm, không tin dì hỏi Tiểu Thu đi.”

“Đúng vậy, nếu như trộn salad và nấu canh khoai tây cũng được coi là nấu ăn.” Tôi khoanh tay nói.

Lịch Xuyên cúi người, thì thầm bên tai tôi: “Anh đang tiêu diệt từng bộ phận mà, em hỗ trợ anh đi.”

“Có điều, dì ơi, Lịch Xuyên xắt rau cũng nhanh lắm đó. Đồ ăn hôm nay dì để anh ấy làm hết là được.”

“Trời đất ơi, con nhỏ này, đúng là không hiểu chuyện. Người ta là khách mà.” Dì quay người lại, phát hiện Lịch Xuyên đã đi vào bếp.

Lịch Xuyên và tôi cùng nhau xắt hết nguyên liệu nấu ăn cho dì, sau đó giúp dì làm nhân bánh, mọi người quây quần ở phòng khách gói bánh xếp. Thì ra anh rể của tôi là người Thẩm Dương. Vương Dụ Dân là người Hà Nam, đều thích ăn bánh xếp. Gói bánh xếp phải dùng hai bàn tay, Lịch Xuyên ngồi xuống, bàn tay phải luôn đỡ lấy cơ thể mới ngồi thẳng được. Tôi nói với mọi người, Lịch Xuyên không biết gói bánh xếp, nên không tham gia lao động. Ai cũng thấy anh đứng một chân xắt đồ ăn cả tiếng đồng hồ, thấy anh mệt rồi nên cũng không ý kiến gì. Mọi người vừa gói vừa nói chuyện.

Một lát sau, con trai chị họ tôi giơ tay, hỏi một câu:

"Chú Vương ơi, tại sao mọi người đều có hai chân, mà chú lại chỉ có một chân? Một chân còn lại của chú đâu rồi?"

Tôi tin rằng, mọi người trong phòng, bao gồm cả tôi, đều muốn biết đáp án, nhưng vì lịch sự, ai cũng ngại không hỏi. Cuối cùng đã có người hỏi, ai cũng lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Tôi liền trả lời: "Ừ, câu hỏi của Đậu Đậu rất hay. Chuyện là như vầy: có một lần chú Vương ra biển chơi, càng bơi càng xa, không ngờ gặp một con cá mập rất to. Nó táp một cái, cắn đứt luôn chân chú, nuốt vô bụng. Cho nên bây giờ chú chỉ còn có một chân thôi."

Tôi cảm thấy câu trả lời này rất hay, mang màu sắc cổ tích.

Đậu Đậu vò đầu bứt tai, hỏi: "Chú Vương, có thật không?"

Lịch Xuyên lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu: "Không phải, đương nhiên không phải. Đậu Đậu, người ta chọc con thôi. Chuyện là như vầy, chú

Vương và ba mẹ chú đi vào rừng chơi. Ba chú nói với chú, khi đi ra ngoài phải theo sát ba mẹ, không được rời ba mẹ nửa bước. Nhưng chú Vương của cháu rất lì, không nghe lời ba mẹ. Chú một mình đi leo núi. Kết quả là chú lạc đường, gặp một con gấu xám rất to. Con gấu xám rất to há cái mồm rất to ra, cắn phập một cái, chân chú Vương bị đứt luôn. Từ đó chú Vương chỉ còn một chân. Đậu Đậu, nói chú nghe thử, từ câu chuyện này, con rút ra bài học gì?"

Đậu Đậu tội nghiệp nói: "Lúc đi ra ngoài phải nghe lời ba mẹ, không được tự ý chạy đi chơi, nếu không sẽ có con gấu xám thật lớn xuất hiện, cắn đứt chân."

"Đúng rồi." Lịch Xuyên vỗ đầu Đậu Đậu khen: "Con thông minh lắm!"

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, sau đó bật cười.

Tôi thấy Lịch Xuyên lén đổi tư thế, bắt đầu dùng hai tay đỡ lấy thân người. Trán anh đã rịn mồ hôi.

Bánh xếp đã đầy hai nồi lớn, tôi kéo Lịch Xuyên đứng dậy: "Mọi người gói tiếp đi, con và Lịch Xuyên phụ trách luộc bánh cho."

Lịch Xuyên theo tôi đi vào bếp, cúi người tìm xoong nồi để luộc bánh.

Khi anh đứng thẳng người lên, tôi dùng hai tay nhẹ nhàng kéo eo anh lên, anh ôm chặt tôi một lúc.

"Xin lỗi anh, em không nên để anh lên đây, làm anh bị mệt." Tôi nói khẽ.

"Anh không sao đâu." Thấy tôi áy náy, anh sờ sờ mặt tôi: "Chỉ có vợ anh thương anh nhất, biết anh đứng thoải mái hơn ngồi."

Lịch Xuyên có thể đứng rất lâu, nhưng tôi không biết anh có thể đứng lâu đến thế. Chúng tôi mất cả tiếng mới luộc hết hai nồi bánh xếp. Dì rất vui, lại làm thêm năm món nữa, có cả một con cá thật to.

Cuối cùng, mọi người cùng ngồi vào bàn, chủ khách vui vẻ ăn cơm trưa.

Suốt bữa cơm, Lịch Xuyên cố gắng ăn bánh xếp. Sau đó, anh dùng đủ chiêu để chơi điện tử với Đậu Đậu. Cuối cùng mọi người vui vẻ tiễn chúng tôi ra khỏi chung cư. Trước khi đi, rốt cuộc dì tôi cũng thương Lịch Xuyên, dì đưa tôi một gói Sâm Hoa Kỳ, nói anh chàng đẹp trai, có giáo dục, lại biết kiếm tiền, chỉ có điều sức khỏe hơi kém, nhớ thường xuyên uống nhân sâm tẩm bổ.

Ra khỏi cổng khu nhà, xe của Lịch Xuyên đang đậu bên đường.

Chúng tôi vừa ngồi vào xe, di động của Lịch Xuyên vang lên.

- Anh Hai!

- Cũng được.

- Cũng được.

- Em có gửi thiệp chúc Tết bố, bố nhận được chưa?

- Được rồi.

- Không phải nói tháng hai về Zurich sao? Trước tháng hai không rảnh.

- Bà nội nằm viện?

- Được rồi. Mười ngày nữa em thật sự không có thời gian. Có 3 bản vẽ đến due rồi. Phải đi Thẩm Dương. Còn nữa, gói thầu Hạ Môn trúng thầu rồi, phải họp với chủ đầu tư, một đống việc đây. Hoàn công là em về liền. Tranh thủ về 3 ngày.

- Một tuần? Ừ, một tuần thì hơi khó. Để em tranh thủ.

- Đúng rồi, hỏi anh một việc, anh có đầu tư vào Gia Hoa – Hoành Cảnh không?

- Nghe nói bên anh muốn rút cổ phần?

- Không có? Vậy được rồi. Nếu như thật sự có chuyện đó, anh gọi nhớ điện thoại báo em. Em có hai người quen bên đó, cần phải sắp xếp công việc mới.

- Ai? Trần Thịnh Lâm? Không biết. Đại diện chính thức của anh không phải họ Mạnh sao?

- Đổi người rồi? Anh muốn đổi ai thì đổi. Em không có ý kiến. Anh nói ông ta liên hệ với em là được.

- Bản vẽ thiết kế sân vận động em giao từ tuần trước rồi mà. Jim không báo cho anh sao? Vậy mà hối em, làm em võ muốn hộc máu. Tháng này đừng giao việc cho em nữa.

- Cảm ơn cái gì. Cho em gởi lời hỏi thăm ông bà nội.

Gác máy. Anh nhìn tôi, tôi mỉm cười: “Tình cảm hai anh em anh rất thắm thiết nha.”

“Em và em trai em cũng vậy thôi.”

“Anh ấy lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai tuổi.”

“Em đang nghĩ, không biết mặt mũi anh ấy như thế nào? Có giống anh như đúc không?”

“Ừ, vẻ bề ngoài bọn anh khá giống nhau, nhưng anh ấy nhiều hơn anh một chân, nên đẹp trai hơn.”

“Kết hôn chưa?”

“Anh ấy là gay. Bố anh chưa biết đâu, nếu biết chắc ông sẽ tức chết.”

“Người ngoại quốc thoáng hơn mà.”

“Mới ăn bánh xếp nhà dì em xong, giờ em lại nói anh là người ngoại quốc.” Anh nổi giận.

“Được rồi, anh Hai, anh là người Vân Nam.” Tôi nắm tay anh, đặt vào lòng bàn tay mình.

Xe chạy chầm chậm, tôi hỏi: “Mình đang đi đâu đây?”

“Quá trưa rồi. Theo kế hoạch đã định trước, đi Kim Mã Phường, tối quán bar Bướu Lạc Đà uống rượu, sau đó đi LDW.”

“Chịu anh hết nổi rồi. Phiền anh nói hương vị Vân Nam, được không?”

“Là LDW mà. Trên bảng quảng cáo người ta viết vậy. LDW, hương vị của ẩm thực.”

Nói xong, anh đột nhiên ôm chặt tôi.

“Sao vậy anh?”

“Anh xin lỗi.” Anh nói khẽ: “Nếu anh không tàn phế, em sẽ không chịu nhiều uất ức như vậy.”

Ngừng một chút, anh nói tiếp: “Anh không thích ba em. Có chửi anh thế nào cũng không sao, nhưng không được đánh em… Đừng nói với anh mặt em không phải bị ông ấy tát.”

Chương 18

Nghe anh nói, mặt tôi nóng như bỏng lửa, cứ như bị ba tát thêm một cái. Tôi thầm nguyện cầu, tốt nhất cả đời này Lịch Xuyên và ba không gặp được nhau.

Lúc xuống xe, tôi đeo thêm chiếc máy ảnh Nikon vào cổ. Lịch Xuyên hay dùng máy này để chụp phong cảnh. Anh thường hay chụp ảnh nhưng chưa bao giờ tự chụp mình. Hôm nay tôi nói dối anh sẽ chụp cổng chào Kim Mã Phường cho anh, nhưng thật ra tôi có âm mưu, chụp một tấm ảnh chung của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi đến quán bar Bướu Lạc Đà trước. Ánh đèn trong quán mờ mờ ảo ảo, Lịch Xuyên gọi bia, nhưng không cho tôi uống. Anh nói tôi chưa đủ 20 tuổi, chỉ được uống nước ép trái cây. Tôi gọi nước thơm ép, anh lại nói nước thơm quá ngọt, không tốt cho sức khỏe. Tốt nhất là uống nước cam. Khi chúng tôi ra khỏi quán, trời đã tối. Lúc về đến cổng chào, tôi nhờ một người đi đường chụp cho chúng tôi một bức ảnh.

"Anh ta không biết chụp đâu." Lịch Xuyên nói nhỏ "Hay là để anh chụp cho, đảm bảo rất đẹp."

"Anh chụp cho em nhiều rồi, bây giờ em muốn chụp chung." Tôi nhấn mạnh từ "chụp chung".

"Em chụp chung với cổng chào thôi được không?" Anh nhíu mày "Anh không thích chụp ảnh."

"Không được. Em chỉ muốn chụp chung với anh. Chúng ta – anh và em - đứng cạnh nhau." Tôi nghiêm mặt, nói từng chữ một.

"Được rồi." Anh bất đắc dĩ gật đầu.

Người đi đường tỏ vẻ khá chuyên nghiệp, kêu chúng tôi xích vào gần nhau hơn, sau đó bấm máy "tách, tách" liên tục 5, 6 tấm.

Tôi nói: "Làm phiền anh, chụp một tấm xa xa, tôi muốn chụp cả cổng chào."

Anh ta cầm máy ảnh lui đi thụt lùi, rồi đột nhiên, xoay người bỏ chạy.

Tôi biết máy ảnh của Lịch Xuyên là máy ảnh chuyên nghiệp, giá rất mắc. Chắc là hắn nổi lòng tham, lại thấy Lịch Xuyên đi lại khó khăn, mới nhân

cơ hội ra tay.

"Đứng lại!" Tôi la lớn, nhanh chóng đuổi theo.

Hắn luồn lách giữa đám đông, sau đó chạy nhanh vào một con hẻm nhỏ. Xem ra hắn ta không quen thuộc khu vực này lắm, lần nào tới ngã tư cũng hơi khựng lại, suy nghĩ có nên quẹo hay không. Tôi một mạch đuổi theo, hết con hẻm nhỏ, tới một ngã tư vắng vẻ. Bóng của hắn vẫn luôn cách tôi khoảng trăm bước. Tôi ước chừng mình đã chạy qua hai khu phố, hắn có quay đầu lại mấy lần, tưởng rằng đã cắt được tôi, nhưng tôi vẫn đuổi sát hắn như hình với bóng. Hơn nữa, khoảng cách giữa tôi và hắn ngày càng gần. Hắn ta lại quẹo vào một con hẻm nhỏ khác. Trong hẻm có khá nhiều hẻm khác thông ra đường lớn, nhưng hẻm càng ngày càng hẹp lại, đột nhiên, một ngã rẽ xuất hiện trước mắt. Hắn hơi do dự, có lẽ đang suy nghĩ có nên quẹo hay không. Trong lúc hắn chững lại, tôi đã đuổi kịp tới. Hắn đứng lại, cầm máy chụp ảnh trong tay, nói: "Mày dám qua đây, ở đây chỉ có một mình mày. Có tin tao bẻ gãy cổ mày không?"

Tôi nói: "Ai nói chỉ có mình tôi, sau lưng anh còn có hai anh công an kìa."

Sau lưng hắn có người đi đường, là hai người thanh niên, tiếng chân bước hơi vang vọng, tôi la lớn: "Bắt ăn cướp!" Hai người thanh niên chạy nhanh về phía tôi, một trong hai người chạy nhanh quá, đập bể một chậu hoa. Hắn liền quay đầu lại nhìn.

Ngay lúc đó, tôi nhớ lại một động tác quan trọng của Muay Thai[1] được học trong giờ thể dục, liền tung cước đá vào đũng quần anh ta.

[1] Là một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ biến cảu Thái Lan, còn được gọi là quyền anh Thái.

Anh ta hét lên, quỳ trên mặt đất, đau quá nên ngất xỉu. Tôi giật lại máy chụp ảnh, co chân bỏ chạy. Lúc này tôi mới phát hiện, vì chạy một đoạn đường dài, nên cả người đã mướt mồ hôi, thở hồng hộc. Trái tim tôi cũng đập thình thịch.

Chạy được vài bước, vừa đến ngã ba, một chiếc xe hơi đen trờ tới, dừng trước mặt tôi, cửa đồng thời mở ra, giọng của Lịch Xuyên vang lên: "Tiểu Thu, lên xe!"

Tôi chui vào, xe nhanh chóng chạy.

"Có bị thương không? Hả?" Lịch Xuyên kéo tôi tới trước mặt anh, hỏi.

"Không có."

"Sao em lấy lại được máy vậy?" Anh lấy khăn lau mồ hôi cho tôi, hỏi tiếp.

"Em đá anh ta một cái, anh ta té xỉu rồi."

"Thiệt không? Sao dễ quá vậy? Đá một cái là té xỉu? Đây là trình độ chuyên nghiệp của ăn cướp ở Côn Minh hả?" Anh nói "Sao dở dữ vậy, có cái máy ảnh cũng không lấy được?"

"Ê, anh đang bênh ai vậy hả?"

"Vậy để anh khen em là chiến sĩ bắt cướp nha?"

"Vậy cũng được."

©DTV

Chúng tôi lại về Kim Mã Phường, cùng xuống xe ngay chỗ chúng tôi đứng chụp ảnh lúc nãy.

Lịch Xuyên nhìn tôi, hỏi: "Em có mệt không? Chạy xa không? Chắc khoảng 2,000m lận?"

"Chắc khoảng đó." Tôi vẫn thở dốc.

"Còn chạy tiếp được không?" Anh nói "Mới nãy, ngay tại đây, có người móc bóp của anh."

"Hả? Cái gì? Anh… làm mất bóp tiền?" Tôi la lớn "Chỗ quỷ quái gì vậy? Sao nhiều trộm cướp dữ vậy? Hình dáng hắn ra sao? Chạy hướng nào rồi? Còn bị mất gì nữa không?"

Tôi nhìn anh, phát hiện anh đang nín cười.

"Lịch Xuyên, em biết anh tiếc tiền mặt. Nhưng trong bóp có thẻ tín dụng và thẻ ngân hàng, coi chừng người ta xài hết bây giờ."

"Chọc em thôi mà, nhìn em lo lắng kìa." Anh xém mấy sợi tóc ra sau tai tôi "Sau này, lỡ lại xảy ra chuyện như thế, thà rằng bỏ máy ảnh, chứ đừng bỏ anh lại một mình."

"Dạ, dạ, em sai rồi. *Thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường*[2]. Em phải ưu tiên bảo vệ anh."

[2] Trích Sử Ký Mã Thiên, dịch nghĩa "Tấm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ", ý muốn nói phải luôn chọn hoàn cảnh tốt nhất, nhằm đảm bảo an toàn cho bản thân.

“Vậy mới đúng chứ.” Anh nhìn tôi, ánh mắt mênh mông như ánh trăng.

Tôi ôm máy chụp ảnh, đắm chìm trong niềm vui chiến thắng: “Lịch Xuyên, trong máy có hình chụp chung của hai đứa. Em không thể để người khác lấy mất.”

“Nếu như không có thì sao?” Anh hỏi.

“Đó là máy của anh, đâu phải của em, mất thì mất chứ. Dù mắc tiền, nhưng đâu phải anh không mua nổi, đúng không? Hơn nữa, tính mạng của em cũng quý mà, đúng không?” Tôi nói liên tục một hơi.

“Tưởng em không hiểu chuyện, không thù dai, ai ngờ em rất hiểu chuyện, mà còn tính sổ rất rõ ràng.” Anh thở dài “Anh cầu Chúa phù hộ anh, sau này tuyệt đối không đắc tội với em, nếu không cũng sẽ bị em đá.”

Tôi đứa hai tay ôm eo anh: “Ờ, người ta từ trước đến giờ rất hiền. Chỉ dữ một lần, lại bị anh nhìn thấy.”

“Trước giờ rất hiền? Làm gì có? Lần đầu gặp em, em đổ cà phê đầy người anh. Lần thứ hai gặp em, em leo lầu trước mặt anh. Lần thứ ba gặp em, em đánh bảo vệ trường. Anh cảm thấy em là một cô gái bạo lực, vừa bạo lực vừa háo sắc, thật khiến người khác sợ hãi."

Tuy Lịch Xuyên hay khiêm tốn nói mình không biết tiếng Trung. Thật ra, anh biết rất nhiều từ vựng, đều là từ dùng trong văn nói, anh nói liên tiếp một tràng, tôi nghe xong liền á khẩu.

Để anh không nói tiếp, tôi vội ngắt lời: “Lịch Xuyên, em đói bụng, muốn ăn bún.”

“Em mới ăn bánh xếp xong mà? Sao đói bụng nhanh vậy?”

“Người ta lo dì làm khó anh, nên ăn không vô. Chứ lúc trước em thích ăn bánh xếp lắm.”

“Vậy đi LDW đi.”

“Hương vị Vân Nam.”

“LDW.”

Quán Hương vị Vân Nam có vẻ là doanh nghiệp quốc doanh. Muốn vào ăn phải đến quầy mua phiếu.

Tôi hỏi Lịch Xuyên: “Anh ăn ở đây lần nào chưa?”

“Chưa. Anh có xem quảng cáo. Người ta nói hương vị rất chính tông.”

“Bún Qua Cầu ở tầng 2, cầu thang trơn lắm, hay mình đừng đi nữa.”

“Ở trên ít người, em đi tìm chỗ trước đi.” Anh đi đến quầy xếp hàng. Một hàng dài ước chừng có mười người.

Họ thấy anh chống gậy, liền nói “Không cần xếp hàng đâu, lên trước mua luôn đi.”

Không biết ai còn nói thêm một câu: “Ưu tiên cho người tàn tật.”

Họ tiếng Côn Minh, tôi tin Lịch Xuyên nghe hiểu mang máng. Vẻ mặt anh hờ hững, nhất quyết đứng vào cuối hàng.

Mua vé xong, chúng tôi lên lầu, ngồi xuống bàn ở một bên phòng. Lát sau, nhân viên phục vụ bưng bún lên, còn đem thêm một nồi gà hầm[3] khói nghi ngút. Tôi hỏi Lịch Xuyên: "Chỉ mua một phần bún, anh không muốn ăn hả?"

[3]Một món đặc sản khác của Vân Nam, gà được hầm trong nồi đất, giữa nồi có lỗi thông hơi, nhìn giống như ống khói.

"Anh ăn ở nhà dì no rồi."

"Hay là anh ăn gỏi nha?"

"Cay lắm."

Thật ra, suốt dọc đường tôi đi cùng Lịch Xuyên, cả nam cả nữa đầu quay đầu nhìn anh, khiến anh mất tự nhiên. Dù anh đã ngồi xuống bàn, tôi vẫn cảm thấy sau lưng có nhiều ánh mắt đang nhìn anh. Tôi không để ý nước dùng rất nóng, chỉ muốn ăn nhanh cho xong.

"Đừng ăn nhanh quá, coi chừng phỏng. Tối nay mình cũng không làm gì mà." Anh khuyên.

Bún Qua Cầu ngon ở chỗ, một là nước dùng phải ngon, hai là thức ăn phải tươi, ba là sợi bún phải dai dai mềm mềm. Quả nhiên là canh gà loại một, tôi uống một hơi hết nửa chén.

Sau đó tôi nói: "Không được rồi, em uống hết nổi rồi."

"Vậy cứ để đó đi. Đâu có ai ép em đâu."

“Không nên lãng phí quá, em đi toilet cái đã, về rồi uống tiếp.” Nói xong, tôi đứng lên tìm toilet. Anh kéo tôi lại “Đừng đi, để anh uống hết giùm em.”

Anh kéo tô canh to đùng tới trước mặt mình, uống từ từ từng muỗng một, cho đến lúc hết sạch không còn một giọt.

Tôi nhìn anh, cười: “Biết vậy chừa mấy sợi bún cho anh, bây giờ hết canh rồi.”

“Tiểu Thu, em đi Hạ Môn[4] bao giờ chưa? “Anh đột nhiên nói.

[4] Thủ phủ của tỉnh Phúc Kiến, ở phía Đông Nam Trung Quốc, đồng thời cũng là một đặc khu kinh tế.

“Chưa.”

“Qua Tết anh phải đi Hạ Môn, bên chủ đầu tư có một cuộc họp quan trọng, không đi không được. Đi với anh, được không?”

“Phải ở Hạ Môn bao lâu?”

“Hai ngày. Sau đó, em về Bắc Kinh, anh đi Thẩm Dương. Thẩm Dương lạnh lắm, em đừng đi.”

“Sao dẫn em theo làm gì, em đâu phải thư ký của anh.”

“Thư ký của anh được người ta gọi là tuyệt đại giai nhân, em có muốn làm quen không?” Anh cười một cách thần bí.

“Thư ký của anh là nam mà.” Tôi nhớ lại, người thư ký báo tôi biết tin anh nằm bệnh viện là đàn ông.

“Đó là trợ lý. Anh có thư ký nữ, kiêm phiên dịch luôn.”

“Anh? Anh cần phiên dịch làm gì?”

“Lúc đàm phán anh chỉ nói tiếng Anh, thư ký dịch sang tiếng Trung. Một chữ ngàn vàng, không thể nói sai được.”

Một tuần sau, tôi và Lịch Xuyên bay đi Hạ Môn. Trong một tuần này, anh bị cảm sốt hết ba ngày, ngày nào cũng nằm trong khách sạn. Sau khi hết bệnh, anh lại liều mạng làm việc, hoàn thành ba bản vẽ thiết kế.

Lịch Xuyên dẫn tôi ra công trường. Một khu đất rộng sát bờ biển.

“Ở đây sẽ xây một khu resort rất lớn, non xanh nước biếc. Đầu tư mấy trăm triệu tệ rồi. Văn phòng anh nhận thiết kế toàn bộ công trình. Ngoại thất, nội thất, vườn cảnh.”

“Ừ, nhìn địa điểm cũng tốt lắm, thoáng đãng mát mẻ.”

“Ba năm sau em đến đây sẽ nhìn thấy toàn bộ đều là cao ốc và biệt thự do anh thiết kế.”

“Lịch Xuyên, em hâm mộ anh lắm!”

“Anh cũng vậy.” Anh nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Em cho anh rất nhiều linh cảm. Thiết kế cũng giống như yêu đương, cần phải có kích thích.”

Gió biển rất lạnh, anh ôm eo tôi, chúng tôi nhìn mặt biển, ôm nhau thật chặt.

Từ công trường trở về khách sạn, tôi thấy một cô gái cao cao gầy gầy ngồi một mình trên sô pha ở đại sảnh. Áo len cashmere, váy lông cừu màu xanh đậm, đôi tai nhỏ xinh, đeo đôi bông tai ngọc trai nhỏ xinh. Nửa gương mặt đẹp không thể tả.

Cô gái nhìn thấy chúng tôi, đứng dậy chào: “Anh Vương.”

Mặt cô mang nét đẹp tinh tế, vẻ đẹp cổ điển, sang trọng, không thể tả bằng lời. Nhìn cô, sẽ làm người ta nhớ đến những câu thơ trong *Kinh Thi*[5] hay *Tống Từ*[6].

[5] Là một tập thơ ca cổ của Trung Quốc, có từ trước Công Nguyên.

[6] Là một thể loại thơ phát triển mạnh vào đời Tống, Cả Kinh Thi và Tống Từ đều có những bài thơ miêu tả vẻ đẹp của người phụ nữ Trung Hoa.

“Để tôi giới thiệu.” Lịch Xuyên nói “Đây là thư ký kiêm phiên dịch của anh, Chu Bích Tuyên. Đây là Tạ Tiểu Thu.”

Chúng tôi bắt tay nhau, mỉm cười.

Trong mắt Chu Bích Tuyên ánh lên vài tia nghi ngờ. Lúc Lịch Xuyên nói chuyện, anh vẫn nắm tay tôi.

“Có chuyện gì sao?” Lịch Xuyên hỏi.

“Có vài giấy tờ cần anh kí tên. Còn nữa, đây là bản dịch của cuối cùng của thư đăng ký dự thầu, cần anh duyệt.”

“Tiếng Anh thì cô xem là được rồi. Tiếng Pháp và tiếng Đức để lại cho tôi.”

Anh nhận bút, ngồi xuống, xem nhanh giấy tờ rồi ký tên.

Tôi và Chu Bích Tuyên ngồi nhìn nhau cười, vô cùng lịch sự.

“Cô Chu tốt nghiệp khoa Ngữ Văn Anh hả?” Tôi hỏi.

“Khoa tiếng Anh Đại học Bắc Kinh. Cô Tạ thì sao? Cũng học Ngữ Văn Anh à?”

“Đúng vậy. Tôi học Đại học Sư Phạm S, năm nhất.”

“Giáo sư Phùng Giới Lương khoa cô là chuyên gia về Lawrence[7], lúc tôi viết luận văn, có đọc sách của ông ấy.”

[7] *D.H Lawrence (1885 – 1930) là nhà thơ, nhà tiểu thuyết, nhà phê bình nổi tiếng của Anh. Được đánh giá là một trong những nhân vật vĩ đại nhất trong nền văn học Anh thế kỷ 20.*

“Ừ, thầy rất nổi tiếng. Tôi tính năm sau chọn môn của thầy.”

“Cô Tạ thích Hạ Môn không?”

“Rất thích. Cô Chu tới Hạ Môn lần đầu à?”

“Không phải, vì công trình này tôi phải theo các kiến trúc sư trong công ty đến nhiều lần rồi.”

Tôi cảm thấy lúc Chu Bích Tuyên nói chuyện có phong cách chuyên nghiệp hơn hẳn người thường. Chỉ trò chuyện mấy câu, nhưng cô rất cẩn thận, không nói quá nhiều vì sợ nói sai. Mà tôi, vừa nói vừa chà chà chân lên thảm, giống học sinh tiểu học đang bị cô giáo phạt đứng.

Lịch Xuyên ký xong, đứng dậy nói: "Tiệc tối của tập đoàn Tấn Đạt, anh Hà sẽ tham dự thay tôi."

"Chuyện đó… Tổng giám đốc Kha bên đó nhắc nhiều lần, anh Vương nhất định phải tới, ông ta muốn uống ba trăm ly với anh, không say không về."

"Vì câu này tôi mới kêu anh Hà đi, anh ta uống được nhiều." Anh suy nghĩ một chút, lại thở dài: "Thôi, lần trước họ mời cơm tôi không đi, họ không để ý. Lần này nếu không đi nữa, họ sẽ nghi ngờ thành ý của tôi. Chắc tôi phải đi thôi. Mấy giờ?"

"Bảy giờ."

9 giờ tối, Lịch Xuyên say khướt trở về, vào phòng liền đi thẳng vào toilet, đến cạnh bồn cầu để ói.

Tôi đỡ anh, nói: "Sao anh giữ lời hứa dữ vậy, còn uống ba trăm ly với người ta thật à?"

Anh ói hết cả 10 phút, sau đó mới đứng dậy đi tắm. Một chân, chống gậy cũng đứng không vững.

"Ngồi xuống đi, em tắm cho anh." Lòng tôi đau như cắt.

“No.” Không biết anh lấy sức đâu ra, anh đẩy tôi ra ngoài. Một riếng “rầm” vang lên, cửa đóng lại.

Lát sau, tiếng nước vọng ra. Trong vài phút anh đã tắm xong, người cũng tỉnh táo hơn, mặc áo ngủ chui vào chăn, liên tục thở dài: “Haiz, làm ăn với người ở đây không dễ chút nào. Vì một cái hợp đồng, phải hút thuốc, uống rượu, ăn cơm, chỉ thiếu mỗi hiến thân thôi. Khu phòng riêng của nhà hàng cao cấp rõ ràng có viết cấm hút thuốc, nhưng mà ai cũng hút thuốc. Sao như vậy được chứ.”

“Kiếm được tiền còn giận cái gì, nghĩ tới trẻ em vùng sâu vùng xa đi.”

“Năm nào anh cũng quyên góp cho Công trình Hy Vọng[8] mà.”

[8] Là Quỹ hỗ trợ học sinh vùng sây xùng xa do Trung Ương Đoàn và Hội Liên Hiệp Thanh Niên Trung Quốc phát động từ năm 1989.

Anh kéo tôi vào chăn: “Hễ anh uống một ly, là anh lại nhủ thầm, mau mau kết thúc đi, để anh được về với Tiểu Thu của anh sớm một chút.”

“Thật không? Sến dữ vậy luôn hả?”

“Anh không nỡ để em cô đơn một mình trong khách sạn.”

“Em đâu có cô đơn một mình.” Tôi nói “Ăn tối xong, em xuống đi bơi, rồi đi chơi điện tử, sau đó còn đi xem phim nữa. Phim Tết do Cát Ưu[9] đóng, hay lắm. Vừa mới về phòng là anh về đó.”

[9] Một nam diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Anh ôm eo tôi, nghiêng người qua, tôi nhẹ nhàng vuốt ve anh. Sau đó, anh lấy điều khiển mở TV.

“Bộ phim *Nắm tay*[10] hôm bữa tới tập bao nhiêu rồi?”

[10]Một bộ phim truyền hình dài 20 tập gây tiếng vang lớn vào năm 1998, do Ngô Quốc Lập, Tưởng Văn Lệ, Du Phi Hồng đóng vai chính, chủ đề là ý nghĩa của hôn nhân và vấn nạn ngoại tình.

Lịch Xuyên rất khác với những người đàn ông tôi biết. Anh không thích xem đá banh, cũng không thích xem kênh thể thao. Anh thích xem phim truyền hình, phim tình cảm hay phim võ trang đều được, nhất là loại phim khóc lóc sướt mướt, càng dài càng tốt, không chê phim nào. Lí do của anh là, phim truyền hình giúp anh học tiếng Trung, đặc biệt là đối thoại hằng ngày. Còn kênh thể thao thì không cần xem, bản thân nhớ thường xuyên tập thể dục là được.

Bấm tới bấm lui, đổi mấy chục kênh, cũng không tìm được bộ phim đó. Cuối cùng anh mở một bộ phim truyền hình Nhật không đầu không đuôi. Nhạc đệm trong phim là nhạc Nhật, anh nghe xong, nói: “Đổi kênh khác, bi kịch, không xem.”

Tôi nói: “Anh nói anh không biết tiếng Nhật mà?”

“Dù anh không biết gì, thì cũng biết nhiều hơn em.”

“Ngoại ngữ thứ hai của em là tiếng Nhật.” Tôi nói tiếng Nhật với anh.

Sau đó, anh nói một câu tiếng Nhật, tôi trừng mắt nhìn anh, không ngờ tôi nghe không hiểu. Tôi nghĩ, chắc là: “Ajinomotosuzuki” gì đó thôi.

“Thơ Haiku của Basho[11].” Anh hỏi “Em tâm phục khẩu phục chưa?”

[11] Matsuo Basho (1644 – 1694) một thiền sư thi sĩ nổi tiếng của Nhật, là người đặt nền móng phát triển cho thể thơ Haiku gồm ba câu với 17 âm tiết.

“Sự khiêm tốn của anh có giới hạn không?”

“Không có. Nếu anh là em, với trình độ đó, anh sẽ không dám nói người khác biết mình có học ngoại ngữ thứ hai.”

Tôi nhảy dựng lên, làm tư thế sắp bóp cổ anh.

Anh giơ tay đầu hàng: “Sau này nếu có bài tập tiếng Nhật không biết làm, anh làm giúp em, không tính tiền công. Thật đó. Em tha cho anh đi.”

Hôm sau, chúng tôi tạm biệt nhau ở sân bay. Tôi về Bắc Kinh, Lịch Xuyên đi Thẩm Dương. Khi anh từ Thẩm Dương về, kỳ nghỉ tết đã kết thúc. Tôi vẫn đi làm thêm ở quán. Ba vẫn gửi tiền cho tôi, mỗi tháng 100 tệ, gấp đôi trước đây. Ông không viết thư cho tôi. Tôi viết thư cho ông, ông cũng không trả lời. Tôi cảm thấy, ba rất hiểu tôi, ông biết tôi đang làm gì. Hơn nữa, ông biết tôi giống ông, cho dù đi trên con đường nào, đều sẽ càng đi càng xa, không bao giờ quay đầu lại nữa. Cho nên, ông căn bản không muốn khuyên tôi.

Sau khi Lịch Xuyên trở về, anh ở lại Hoa viên Long Trạch mười ngày. Trong mười ngày đó, ngày nào chúng tôi cũng ở bên nhau, như keo với sơn,

giống một cặp vợ chồng son chìm trong cuộc sống ngọt ngào. Tấm ảnh chung của chúng tôi được treo lên tường. Tuy tên cướp giựt máy ảnh, nhưng quả thật hắn chụp hình cũng khá đẹp. Bức ảnh tôi thích nhất trong số đó, đèn đường xa mờ, Lịch Xuyên quay đầu, vén sợi tóc mai lớt phớt bên mặt tôi. Khoảnh khắc đó, anh nhìn tôi, tình cảm yêu thương đong đầy đáy mắt.

@DTV:http://dtv-ebook.com/

Sau đó, anh về Zurich, quê hương Thụy Sĩ của anh, thăm bà nội đang nằm trên giường bệnh.

Anh đi một tuần, cách ngày gọi điện cho tôi một lần. Sau đó, anh nói, trong nhà có việc, phải ở lại thêm vài ngày. Qua một tháng, anh nói, anh phải đi trượt tuyết với anh trai. Chỗ trượt tuyết không gọi điện thoại được.

Anh ở Thụy Sĩ suốt hai tháng trời.

Thứ 2, tôi tới sân bay đón anh, phát hiện anh gầy rộc đi. Góc cạnh trên mặt càng rõ ràng hơn.

“Hi!” Anh thấy tôi giữa đám đông, chúng tôi ôm chặt nhau.

“Sao ốm quá vậy?”

“Đâu có đâu. Em hơi mập hơn trước.”

“Em ăn uống đầy đủ mà.” Trước khi đi, Lịch Xuyên một mực đòi cho tôi tiền. Tôi không lấy. Tôi vẫn làm thêm ở quán cà phê. Học kỳ này tôi không chọn nhiều môn lắm, có thể làm thêm mấy tiếng, cho nên tiền lương khá cao.

“Tai lành chưa?”

Anh bước qua lề đường, kiểm tra lỗ tai mới bấm của tôi. Tôi thấy Chu Bích Tuyên đeo bông tai ngọc trai, thích vô cùng, lúc ở Hoa viên Long Trạch rảnh rỗi, Lịch Xuyên liền dẫn tôi xuống cửa hàng trang sức dưới lầu bấm lỗ tai. Anh nói da tôi trắng, đeo ngọc trai không đẹp, đeo ruby mới đẹp. Trước khi Lịch Xuyên đi, mỗi ngày anh dùng cồn rửa tai cho tôi ba lần, vì sợ nhiễm trùng. Kết quả là tai tôi vẫn sưng lên.

“Lành rồi.”

“Còn đau không?”

“Hết đau lâu rồi. Em tự tháo ra đeo vô vài lần rồi.”

“Sáu tuần mới được tháo xuống mà?”

“Anh Hai ơi, anh về Zurich hai tháng, sáu tuần qua từ đời nào rồi.” Tôi gõ đầu anh.

Anh cười cười, nụ cười hơi buồn buồn.

“Hôm nay em mời.” Tôi nói “Mình đi ăn sushi đi.Nhà hàng lần trước ăn đó.”

Chúng tôi lên taxi, anh nói “Nếu em mời thì mình đi ăn bún đi. Quán sushi đó mắc lắm.”

Suốt đường đi, anh không nói gì.

Lúc ăn, anh cũng không nói gì.

Ăn xong, anh lái xe đưa tôi về thẳng ký túc xá.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Lịch Xuyên?” Trái tim tôi trĩu nặng.

“Nhà anh có chút chuyện, rất phiền toái, là chuyện làm ăn thôi. Ngoài ra, ông nội anh không khỏe lắm, bệnh tình nguy kịch.”

Tôi ít khi nghe Lịch Xuyên nhắc tới người nhà. Nhưng tôi biết ở nhà anh rất được cưng chiều. Mỗi lần nhắc tới người nhà, khuôn mặt anh tràn ngập dịu dàng.

“Không phải bà nội anh bị bệnh sao? Ông nội anh cũng bị bệnh luôn hả?”

“Xin lỗi, anh nói nhầm. Bà nội anh bị bệnh nguy kịch.” Anh nói “Có lẽ sắp tới anh còn phải về Thụy Sĩ. Anh đang đợi điện thoại.”

Anh nhìn tôi, mặt đầy tâm sự.

“Như vậy,” tôi nắm tay anh, nói “Anh cố ý về thăm em?”

Dưới bóng cây bên ngoài ký túc xá, anh nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng hôn: “Đúng vậy.”

Chương 19

Hôm sau, Lịch Xuyên không gọi điện thoại cho tôi. Đến tối, tôi gọi cho anh, không ai nghe máy. Tôi mất ngủ cả đêm, trong đầu toàn linh cảm xấu.

Sáng sớm hôm sau nữa, anh gọi điện giải thích: "Anh xin lỗi, hai ngày nay công ty nhiều việc, anh bận quá, chưa gọi lại cho em được. Trưa nay anh đón em đi ăn cơm, được không?"

Mặc dù anh nói xin lỗi nhưng nghe giống như viện cớ. Giọng anh rất bình tĩnh, thản nhiên, như mặt hồ lặng sóng, cơn lạnh đột nhiên dâng tràn tim tôi.

Tôi nghĩ anh sẽ dẫn tôi đến một nhà hàng nào đó ăn cơm như mọi khi. Nhưng không ngờ, anh lại đưa tôi về Hoa viên Long Trạch.

Cửa sổ sát mặt đất rộng mở, ánh nắng chan hòa, gió xuân nhè nhẹ, rèm cửa màu ngọc bích bay bay.

"Em ngồi nghỉ đi." Anh vào bếp lấy một cái tạp dề "Hôm nay anh làm đầu bếp, nướng cá hồi cho em ăn."

Rõ ràng thức ăn đã được mua sẵn. Trên túi nhựa in chữ "Siêu thị Bình Khang". Là siêu thì chúng tôi hay đi.

Anh nấu súp nghêu Clam Chowder, là món súp tôi thích nhất. Anh còn làm thêm salad Thụy Sĩ. Sau đó, anh đổ một ít dầu oliu vào chảo, chiên cá hồi cho thịt hơi săn lại, rồi bỏ vào lò nướng. Lịch Xuyên rất ít khi nấu ăn, nhưng mỗi lần anh nấu, thì món nào cũng là kiệt tác ẩm thực.

Tôi nhìn khung cảnh mùa xuân ngoài cửa sổ, mắt thẫn thờ nhìn ra phía xa xa. Lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, phát hiện bên ngoài cửa sổ cây cối xanh tươi, như một vườn hoa rộng.

“Haiz, ở đây lâu rồi, sao em không phát hiện ra nhà anh có khu vườn cảnh áp mái rộng như vậy. Vườn còn trồng đầy hoa nữa chứ.”

Trong phòng anh, ngoại trừ yêu nhau ra, chúng tôi hầu như không làm gì khác. Tôi sợ lạnh, nên Lịch Xuyên chưa bao giờ mở cửa sổ.

“Lúc anh không ở nhà, em đừng đi ra ngoài, coi chừng rơi từ nóc nhà xuống.” Anh nói.

Tôi từng kể anh nghe, tôi có bệnh sợ độ cao, chưa bao giờ chơi tàu lượn siêu tốc.

Không bao lâu sau, thức ăn đã chín. Anh chia cá hồi nướng thành hai phần, rưới nước sốt lên, thêm salad vào đĩa. Xanh xanh đỏ đỏ, bày lên đĩa nhìn rất đẹp mắt.

Tôi lấy nĩa xắn cá ra, ăn từng miếng một.

“Dạo này chương trình học nặng lắm không?”

“Bình thường, không nặng lắm.”

“Thi cuối kỳ lần trước, em làm bài được không?”

“Đứng thứ 2 toàn khóa, cho nên không được học bổng. Học bổng Hồng Vũ chỉ được trao cho sinh viên đứng nhất thôi.” Người đứng nhất là Phùng Tĩnh Nhi. Giữa tôi và cô ta vẫn còn khoảng cách. Thật ra tôi cũng không tiếc cho lắm. Tôi đã cố gắng hết sức.

Lịch Xuyên không nói gì. Anh biết, trong việc học, tôi rất háo thắng.

Sau đó, anh vẫn im lặng ăn. Tôi cũng vậy.

Một lát sau, tôi hỏi: “Anh nhận được cuộc điện thoại kia chưa?”

Anh ngẩn ra, nói: “Điện thoại gì?”

“Cuộc điện thoại anh đang đợi.”

“Ừ.”

“Chuyện phiền phức gì đó, đúng không?” Tôi ngồi cạnh anh, cầm tay anh, đưa lên môi, hôn nhẹ.

“Ừ.”

“Chuyện gì cũng có cách giải quyết mà. Anh vui lên đi, nha?”

“Ừ.”

Chúng tôi cùng vào phòng ngủ. Anh không cho tôi bật đèn. Nên tôi đốt hai cây nến đặt ở đầu giường. Anh cởi bỏ quần áo của tôi, dịu dàng hôn tôi.

Cơ thể anh nhanh chóng kích động. Sau đó hai tay anh như gọng kìm khóa chặt tay tôi, mặt anh kề sát mặt tôi, mạnh mẽ tiến vào cơ thể tôi. Tôi đau, cơ thể đột nhiên co rút, anh lại len vào. “Đau lắm hà?” anh cắn tai tôi, hỏi.

“Hơi hơi.”

Tôi rất đau, đồng thời trong lòng trống rỗng, rất muốn anh.

Lần nào chúng tôi gần nhau, Lịch Xuyên cũng rất cẩn thận. Hôm nay là thời kỳ an toàn của tôi, nên anh không kiêng gì, động tác mạnh bạo, dường như muốn xé tôi ra thành từng mảnh nhỏ. Suốt thời gian đó, anh rất chăm chú, không nói tiếng nào.

Một giọt nước rơi xuống mặt tôi, tôi mở mắt ra nhìn anh, anh lại vùi đầu vào lòng tôi. Giọt nước từ từ chảy xuống, chạm vào môi tôi, tôi liếm thử. Mặn đắng.

Thật ra, cơ thể của Lịch Xuyên rất yếu.Có đôi khi, anh phải tốn sức lực gấp mấy lần người thường để làm những chuyện mà chúng ta cho rằng rất đơn giản. Trong bóng đêm, tôi vuốt ve thân thể tàn phế của anh, trong lòng chỉ có cảm giác yêu thương vô hạn. Dưới ánh nến, anh dùng hai tay nâng đỡ cơ thể mình, dáng vẻ bất lực. Qua cơn sóng tình, anh vẫn lưu luyến cơ thể tôi, rất lâu vẫn chưa buông tôi ra.

Rốt cuộc, anh buông ra, nói nhỏ: “Anh đi tắm cái đã.”

Sau khi tôi tắm rửa xong, anh đã thay quần áo mới, đang cầm chìa khóa xe trong tay: “Buổi chiều em có tiết phải không? Anh đưa em về.”

Từ xế chiều đến tối, tôi vẫn cầm chiếc điện thoại anh mới mua cho tôi, chỉnh tiếng chuông và độ rung tới mức cao nhất. Nhưng mà tôi không nhận được điện thoại của anh.

Buổi chiều ngày hôm sau, điện thoại mới reo. Tôi liền bắt máy: “Hi.”

“Anh đây, Lịch Xuyên. Em đang ở đâu?”

“Em ở ký túc xá.”

“Em xuống lầu một chút, được không?” Giọng anh bình tĩnh lạ thường, không có chút cảm xúc. “Anh ở chỗ cũ, bãi đậu xe.”

Con đường đi tới văn phòng hiệu trưởng, tôi đi qua cả nghìn lần, hôm nay lại cảm thấy gió lạnh rùng mình.

Từ xa, tôi thấy Lịch Xuyên mặc áo vest đen, áo sơ mi xám nhạt, cà vạt màu lam sáng bóng, đôi cánh tay thon dài, tái nhợt, cầm cây gậy chống màu đen. Anh vẫn nhìn tôi, mắt không có chút cảm xúc.

Bãi đậu xe khá vắng, hoa xuân nở rộ cả sườn đồi.

Tôi hít sâu một hơi, tỏ vẻ thoải mái, chào anh một tiếng.

Anh nhìn tôi, cúi đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu, nói: “Tiểu Thu, anh đến để tạm biệt em.”

Tim tôi đau âm ỉ. Nhưng tôi gượng cười gật đầu: “Bay chuyến mấy giờ?”

“Năm giờ 15 phút.”

“Em tiễn anh.” Tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn cách giờ cất cánh hơn hai tiếng.Từ đây đến sân bay mất ít nhất một tiếng. Lịch Xuyên làm chuyện gì cũng chuẩn bị trước, chưa bao giờ để tới giờ phút cuối cùng. Đây tuyệt đối không phải tác phong của anh.

“Không cần, tạm biệt ở đây luôn đi.” Mái tóc dài của tôi bị gió thôi rối tung. Anh đưa tay vén một lọn tóc trên trán tôi ra sau tai.

Trái tim tôi run rẩy, nhưng mặt tôi lại bình tĩnh. Tôi cười cười, cật lực đè nén sự lo âu xuống đáy lòng: “Cũng tốt. Khi nào anh về? Em sẽ đi đón anh.”

Anh nhìn tôi, trầm mặc. Sau một lúc lâu, anh nói: “Tiểu Thu. Anh sẽ không về nữa. Xin em tha thứ cho anh.”

Tôi ngơ ngác đứng đó, đầu óc trống rỗng, nước mắt bắt đầu tuôn ra.

Lịch Xuyên chưa biết bộ dạng tôi khi khóc như thế nào. Vì tôi chưa từng khóc trước mặt anh. Anh hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, có vẻ lạnh lùng, trở lại dáng vẻ lúc tôi nhìn thấy anh lần đầu tiên. Lúc đó, Lịch Xuyên rất ít khi cười. Một mình ngồi bên cửa sổ uống cà phê, xa cách ngàn dặm, lạnh như băng đá.

Tôi lớn tiếng hỏi anh: “Tại sao? Thật ra là có chuyện gì? Em làm sai chuyện gì sao?”

Trong chớp mắt, một tia cảm xúc phức tạp xoẹt qua mắt anh, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.Giọng điệu của anh lại bình tĩnh như trước: “Em không sai gì hết.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Em không biết, có lẽ tốt hơn.”

“Không! Nói cho em nghe! Em muốn biết! Em muốn biết!” Tôi phẫn nộ, hét to với anh.

Anh nắm chặt tay tôi, hôn lên trán tôi thật mạnh.

“Anh có để lại cho em một lá thư trong Hoa viên Long Trạch.” Anh nói “Đọc xong lá thư này, xin em, nhanh chóng quên anh đi.”

Sau đó, anh buông tay, mở cửa xe, thái độ dứt khoát, kiên quyết.

Nhưng mà, ngay giây phút anh lên xe, anh đột nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt thoáng vẻ đau khổ. Anh nói: “Tạm biệt, Tiểu Thu. Giữ gìn sức khỏe.”

“Không! Lịch Xuyên! Em yêu anh! Đừng bỏ em! Xin anh! Đừng bỏ em!” Tôi khóc rống lên.

Xe nhanh chóng mất dạng.

Tôi vẫn đứng đó, không nhúc nhích.

Cũng không biết là nước mưa hay nước mắt. Là lá cây lay động hay là tôi đang run lên.

Tôi đi tới Hoa viên Long Trạch. Cầm chìa khóa, quẹt thẻ, vào thang máy.

Trong nhà, mọi thứ vẫn còn đó, đồ nội thất, đồ điện gia dụng, đồ dùng nhà bếp, cả đồ cổ và đồ mỹ nghệ.

Trong nhà, mọi thứ đã mất đi, mọi thứ thuộc về Lịch Xuyên, toàn bộ đều biến mất. Quần áo của anh, bản vẽ, xe lăn, bàn chải đánh răng, sách báo, ngay cả cây bút chì anh thường dùng để vẽ, gôm, dầu gội đầu, bông băng để thoa thuốc, dao cạo râu, và dép lê trong tủ giày đều không còn.

Ngoài ra, ảnh chụp trên tường cũng biến mất, ảnh chụp chung của hai chúng tôi.

Sạch sẽ vô cùng, hoàn toàn triệt để, giống như anh chưa bao giờ ở đây.

Trên bàn trà, có một phong bì màu trắng nằm lặng lẽ. Rất mỏng. Tôi mở nó ra, càng thêm thất vọng.

Một tờ giấy trắng, trên đó có viết một cái tên: "Trần Đông Thôn" và một số điện thoại.

Tôi bấm số điện thoại, một giọng nam nghe máy: "A lô."

"Xin hỏi có phải ông Trần Đông Thôn không?"

"Đúng vậy. Xin hỏi, cô là ai?"

"Tôi họ Tạ, Tạ Tiểu Thu."

Người kia liền nói: "Cô Tạ, đây là văn phòng luật sư Trần Đông Thôn, tôi là luật sư Trần Đông Thôn. Anh Vương Lịch Xuyên có ủy thác chúng tôi làm một số việc. Cô Tạ, hiện giờ cô có rảnh không? Có thể tới chỗ chúng tôi được không? Hoặc là, cô nói địa chỉ của cô cho chúng tôi, tôi sẽ mang giấy tờ tới cho cô xem."

Tôi nói, giọng lạnh lùng: "Chuyện gì, giấy tờ gì? Ông có thể nói trước qua điện thoại cho tôi biết không?"

"Chuyện là vậy. Anh Vương muốn sang tên hai căn hộ của anh ấy ở Hoa viên Long Trạch cho cô, căn hộ số 5001 và 4901. Anh ấy đã ký tất cả giấy tờ sang tên rồi. Cô chỉ cần mang chứng minh thư tới đây kí vài giấy tờ, là có thể nhận hai căn hộ đó. Anh Vương nói hai căn hộ này là quà của anh ấy, cô xử lý thế nào cũng được. Có thể thể dọn vào ở, cũng có thể bán cho người khác. Ngoài ra, anh Vương còn nói, nếu cô cần tiền, dù bất cứ lúc nào, cũng xin mời cô gọi điện thoại cho chúng tôi."

Tôi cười khổ. Đúng là tác phong của Lịch Xuyên, cho dù anh có bên cạnh tôi hay không, anh cũng mãi mãi "chăm sóc" tôi.

"Cô Tạ, cô còn nghe điện thoại không?" Ở đầu dây bên kia, luật sư Trần đang chờ tôi trả lời.

"Vâng."

"Như vậy, khi nào cô có thể lại đây làm thủ tục sang tên?"

"Ông Trần, ông vui lòng chuyển lời cho Lịch Xuyên" tôi nói "cảm ơn ý tốt của anh ấy. Tôi không cần bất cứ thứ gì của anh ấy."

"Cô Tạ, cô nghe tôi nói đã…"

Tôi tắt máy, nhanh chóng rời khỏi Hoa viên Long Trạch.

Hôm nay, ngày 1 tháng 4, là ngày Cá tháng Tư[1].

[1] April Fool Day, một phong tục truyền thống ở các nước phương Tây, trong ngày này, mọi người được phép nói dối để trêu đùa người thân, bạn bè.

©DTV

***

Hi. Lịch Xuyên.

Có kết quả thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc hiểu tệ nhất cũng được 86 điểm. Anh có thích không? Buổi trưa

em và An An ra cổng bắc ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì bò ngon lắm. Buổi tối em tự đi học, đem theo một ly trà đặc. Ở đó, em đọc xong tập cuối của Thiên Long Bát Bộ rồi. Đúng vậy, em không lo học hành, em muốn nghỉ xả hơi. Tiểu Thu.

***

Hi. Lịch Xuyên.

Em gửi thư cho anh gần như ba ngày một lần, anh có đọc không?Ở trong trường chán quá. Em vẫn làm thêm ở quán cà phê. Anh còn nhớ Diệp Tịnh Văn không? Có lần, anh bỏ quên quyển sổ chỗ chị ta. Bây giờ em đòi lại, chị ta không đưa. Em cảm thấy ghen tỵ với Diệp Tịnh Văn. Anh không để lại gì cho em. Nhưng chị ta lại giữ quyển sổ của anh. Hôm nay em gặp giáo sự Phùng Giới Lương trên văn phòng khoa. Thầy là ba của Phùng Tĩnh Nhi. Em không thích Phùng Tĩnh Nhi, nhưng mà, ba của cô ta lại rất hiền, rất hóm hỉnh. Có lẽ do thầy chuyên nghiên cứu về Lawrence chăng. Em ăn cơm tối rồi. Một trái dưa leo, hai quả trứng luộc nước trà. Trong tiệm net có nhiều người hút thuốc quá. Em đến phòng tự học đây. Tiểu Thu.

***

Hi Lịch Xuyên,

Bốn tháng trôi qua, không có tin gì của anh. Anh đúng là sắt đá mà. Đêm nào em cũng nằm mơ, thấy trong hộp thư có thư mới. Không sao, em chỉ cần đổi "Hi Lịch Xuyên" thành "My dear diary[2]" là được. Viết nhật ký là thói quen tốt, đúng không? Không chừng sau này em nổi tiếng rồi, người ta còn nghiên cứu nhật ký của em đó. Học kỳ này em đăng ký bảy môn. Ai cũng nói em điên rồi. Em không điên, bởi vì cuối cùng em cũng nhận được học bổng Hồng Vũ rồi. Không cần đi làm thêm nữa, có thể giành nhiều thời

gian cho việc học. Xui xẻo là, có một sinh viên khoa âm nhạc chuyển tới phòng cạnh phòng em, tối nào cũng mở cửa sổ luyện thanh. Mọi người bị cô ta làm cho điên rồi. Tiếng hát lúc nửa đêm chừng nào mới chấm dứt đây? Tiểu Thu.

[2] Nhật ký thân yêu.

***

Hi Lịch Xuyên,

Lại là ngày 1 tháng4, ngày cá tháng 4. Anh còn nhớ chúng ta chia tay vào ngày này không? Anh không gạt được em đâu, vì sự đau khổ hiện trong mắt anh. Anh chưa bao giờ làm tổn thương em, nếu phải tổn thương em, chắc chắn phải xuất phát từ ý tốt nào đó. Được rồi, chuyện buồn chỉ nói nhiêu đó thôi. Có một hôm, em gặp ác mộng rất đáng sợ, em mơ thấy anh đang đau đớn. Tối hôm đó, nửa đêm em chạy ra tiệm internet, lần đầu tiên dùng Google tìm tên anh. May mắn là, không có tin dữ về kiến trúc sư trẻ tuổi Vương Lịch Xuyên. Rõ ràng là, anh cũng không tham gia hoạt động công khai nào. Em nhớ ra, anh đột nhiên đi khỏi Bắc Kinh, những công trình anh đang thiết kế ở Trung Quốc tính sao? Tuy nhiên, hình như công ty anh vẫn còn ở Bắc Kinh, vẫn còn kinh doanh. Cười, những chuyện này em có lo lắng cũng không được. Em chỉ hi vọng anh mạnh khỏe. Tiểu Thu. Còn nữa, đừng tưởng rằng Tiểu Thu biết qua mail, chính là Tiểu Thu trên thực tế nha. Tiểu Thu trên thực tế thay đổi rất nhiều, anh không nhận ra đâu. Nhưng mà, Lịch Xuyên, anh có thay đổi không? Anh sẽ không thay đổi, đúng không? Anh mãi mãi là tình yêu trong tim em.

Chương 20

Kể từ ngày Lịch Xuyên chia tay tôi, một tuần tôi gửi cho anh ít nhất 2 email, chưa bao giờ nhận được hồi âm. Một ngày sau khi anh đi, tôi gọi điện cho anh một lần trong tuyệt vọng, nhưng tổng đài báo thuê bao không tồn tại. Tôi gọi điện thoại tìm Kỷ Hoàn, Kỷ Hoàn hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Anh ta gọi điện hỏi công ty Lịch Xuyên giúp tôi, nhận được câu trả lời Lịch Xuyên bị triệu hồi về tổng công ty CGP ở Châu Âu khẩn cấp, những bản vẽ anh phụ trách sẽ được hoàn thành ở Châu Âu. Cho nên, anh vẫn là Kiến trúc sư trưởng của CGP, tuy nói cho cùng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. CGP cần danh tiếng của anh để kinh doanh.

Kỷ Hoàn nói, Lịch Xuyên chưa bao giờ kể về gia đình mình, những gì anh ta biết về Lịch Xuyên chủ yếu là từ vài câu giới thiệu đơn giản trên trang chủ của CGP. Không khác những tin tức tôi tìm được trên Google là bao nhiêu. Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư trẻ tuổi nổi tiếng. Sinh ra ở Zurich Thuỵ Sĩ, năm XX tốt nghiệp khoa kiến trúc đại học Harvard, từng đạt được những giải thưởng sau: năm XX đạt giải nhất Kiến trúc sư trẻ triển vọng của Thuỵ Sĩ, năm XX đạt được cúp vàng giải P/A của Mỹ, năm XX đạt giải Thiết kế kiến trúc AS - 4 của Pháp. Công trình tiêu biểu gồm có: Sân vận động thành phố C, viện bảo tàng tỉnh M, sân bóng thành phố S, các khu nghỉ dưỡng, trung tâm thương mại, nhà hát, trung tâm triển lãm...

Những dòng lí lịch bóng bẩy này, không phải Lịch Xuyên mà tôi biết, là người đưa tôi về nhà lúc đêm khuya, là người cùng tôi xếp hàng mua vé xe lửa, người bị ba tôi chửi mà nổi mề đay đầy người. Lịch Xuyên lúc nào cũng che chở tôi, không hề ra vẻ. Còn nữa, Lịch Xuyên hay chống gậy đi dạo với tôi, đi xa quá, sẽ than mệt, lúc bị bệnh không dậy được, nửa đêm sẽ nài nỉ tôi đi rót sữa cho anh. Có một đêm tôi viết bài luận, viết được một nửa thì hết ý, đau khổ uống cà phê, không ngờ anh lại hỏi tôi, có muốn anh "phục vụ đặc biệt" hay không. Chúng tôi yêu nhau thật lãng mạn, sau đó, tôi lại có cảm hứng, viết tới rạng sáng, bài luận được điểm cao nhất lớp.

Ngày đó, Lịch Xuyên chia tay tôi ở bãi đậu xe chỉ cần 5 phút. Tôi từ Long Trạch trở về, như đã qua ngàn năm.

Tôi đờ đẫn về ký túc xá, gặp Tu Nhạc ở cổng. Hai ngày sau, tin tôi và Lịch Xuyên chia tay lan truyền khắp ký túc xá. Tu Nhạc tìm tôi, hỏi tôi, không còn mặt trăng nữa, có cần đồng xu hay không?

Tôi kiên quyết lắc đầu.

Trong vòng 2 năm, tôi chẳng quan tâm gì khác, chọn nhiều môn, vùi đầu học một cách điên cuồng. Sang học kỳ cuối năm 3, tôi đột nhiên phát hiện ra, tôi đã học hết tất thảy các môn rồi. Tôi hỏi thầy hướng dẫn nên làm gì bây giờ. Thầy nói, sao em không học lên cao học đi? Thầy giới thiệu tôi với giáo sư Phùng Giới Lương, ba của Phùng Tĩnh Nhi. Thầy Phùng là giáo sư giỏi nhất khoa, chuyên gia về Lawrence. Năm xưa, nếu không phải do vợ thầy đang vất vả làm luận văn tại trường này, thì thầy đã bị Đại học Bắc Kinh bắt đi từ lâu rồi.

Tôi đã từng học môn "Văn học Anh hiện đại" của thầy. Thầy rất thích tôi, cho tôi điểm cao nhất. Vì vậy, tôi tới văn phòng tìm thầy, hỏi ông chuyện học lên cao học. Ông vỗ đầu tôi, nói: "Đừng thi, Tiếng Anh của em giỏi lắm rồi, chắc em cũng không muốn học chính trị đâu. Thầy sẽ bớt cho em cửa này đi." Không lâu sau đó tôi nhận được thông báo, vì thành tích xuất sắc, tôi được chuyển thẳng lên bậc cao học..

Học cao học không cần đóng học phí, tuy nhiên, trợ cấp hằng tháng chỉ được 225 tệ. Mặc dù có học bổng, tôi vẫn phải đi làm thêm. Ba tôi không gửi tiền cho tôi nữa. Vì sau khi em trai tôi cãi nhau với ông, đã thi vào khoa Lâm sàng đại học Y Trung Sơn[1]. Học phí mắc gấp đôi trường tôi, ba tôi càng ngày càng thắt lưng buộc bụng. Tiểu Đông học hành rất vất vả, nó cũng giống tôi, học xong phải đi làm thêm khắp nơi, kiếm tiền học, kiếm

tiền sống. Một tháng ba tôi gửi cho nó 100 tệ, chắc chắn không đủ. Tôi ăn ít lại, tính mỗi tháng gửi cho nó 300 tệ, lại bị nó gửi trả lại. Lúc nghỉ đông tôi đi Quảng Châu thăm nó, thằng nhóc này vừa đen vừa vạm vỡ, đạp xe đạp chở hoa giao cho các cửa hàng bán hoa. Tôi xót quá, ép nó cầm 2000 tệ. Nhưng ngày hôm sau khi tôi về lại Bắc Kinh, lại nhận được tiền Tiểu Đông gửi lại, 2000 tệ, không thiếu một xu. "Chị, em đủ tiền xài, chị giữ lại xài đi."

[1] Được thành lập năm 1866 tại thành phố Quảng Châu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc, là một trong những trường đại học Y nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Mỗi ngày của tôi trôi qua khá đơn điệu. Buổi sáng 5 giờ dậy hoc từ, ngoại trừ đi học, đi làm thêm, thì đi thư viện. Thứ 2 tuần nào tôi cũng hạ quyết tâm không gửi thư cho Lịch Xuyên nữa. Nhưng tới cuối tuần, tôi lại chứng nào tật nấy, lại ra tiệm internet kiểm tra hộp thư. Nhìn thấy con số 0 đó, tôi lại tức tối, kiềm không được lại viết một lá thư nữa. Hai năm đầu, trong thư tôi còn hỏi thăm anh, anh khoẻ không? Anh đang làm gì? Dần dần, trong thư tôi chỉ kể về mình, có đôi khi là kể về chuyện học, ví dụ như: "Học kỳ này em chọn bốn môn, đọc hiểu, nói, viết luận, Shakespeare. Tiểu luận về Lawrence em viết kỳ rồi đạt điểm cao nhất đó. Em phát biểu trên lớp, nói phu nhân Chatterley không nên ngược đãi Clifford[2], làm thầy tức chết đi được." Có đôi khi là báo cáo đọc sách, ví dụ như: "Hôm nay em đến thư viện mượn một quyển sách vô cùng thâm thuý, là Liên Hoa Kinh[4]. Em mất hết một tuần để đọc xong đó, đọc xong ngẫm lại, mới thấy mình chẳng nhớ được câu nào. Có đôi khi nói về thời tiết: "Thời tiết Bắc Kinh năm nay lạnh ghê gớm, em mới mua một cái khăn quàng cổ thật dày." "Còn nhớ rừng uyên ương ở trường em không? Bây giờ đang được sửa lại, người ta đào thêm một cái hồ, bên cạnh đó mở thêm căn tin, thịt nướng ở đó ngon lắm."

[2] Lady Chatterley's Lover (Người tình của phu nhân Chatterley) là bộ tiểu thuyết cuối cùng của nhà văn D.H Lawrence, bị nhà cầm quyền Anh quốc cấm phát hành với tội danh "làm thương phong

bại tục". Truyện kể về nàng Constance là vợ địa chủ quý tộc Chatterley, nhưng không lâu sau khi chồng nàng bị bại liệt, nàng đã dan díu với anh chàng thợ săn trong thôn trang.

[3] Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, còn gọi là Kinh Pháp Hoa, chứa đựng những quan điểm chủ yếu của Phật giáo Đại thừa, chính là giáo pháp về sự chuyển hoá của Phật tinh và khả năng giải thoát.

©DTV

Tôi cảm thấy, không phải tôi đang viết thư, mà là đang gieo mầm xuân vào hộp thư.

Mầm xuân như nỗi hận xa cách, càng xa càng đâm rễ nảy chồi.

Trong suốt ba năm, vì học nhiều, tôi rất ít khi về nhà. Chỉ vào dịp Tết, tôi mới về vài ngày. Tôi và ba tôi giận nhau khoảng 1 năm, cuối cùng tôi kể ông nghe chuyện tôi và Lịch Xuyên đã chia tay. Ba tôi nghe xong, im lặng nửa ngày, cuối cùng hỏi tôi, vậy con, có thấy buồn không? Tôi nói, đã qua rồi. Lại có thể mượn cơn gió đông, biến nỗi đau thành động lực, năm nào cũng đạt được học bổng.

Ngay mùa hè tôi vừa lên cao học, trường chưa cho nghỉ hè, tôi nhận được điện thoại của Tiểu Đông: "Chị, về thăm ba đi. Bệnh tình của ba nguy kịch lắm."

Ba tôi bị bệnh giãn cơ tim, được đưa vào bệnh viện thị trấn, đồng nghiệp ở trường không biết rõ bệnh tinh của ba tôi, thấy Tiểu Đông học y, nên gọi điện cho nó trước. Thật ra, Tiểu Đông mới là sinh viên y năm nhất, ngoại trừ lo lắng ra thì không biết làm gì. Ba tôi té xỉu trong phòng học, ngay ngày đầu tiên vào viện liền đã bị thông báo bệnh tình nguy kịch. Sau vài ngày, ông phải dùng thuốc để duy trì mạng sống. Mấy ngày đầu, trường còn đưa chi phiếu, dần dần, họ cử người tới giải thích với Tiểu Đông, trường

không thể gánh hết chi phí chữa bệnh của ba tôi. Bác sĩ chính của ba tôi nói, loại bệnh này, hy vọng sống rất thấp, ngoại trừ thay tim ra, thì không còn cách nào khác nữa.

Tôi hỏi Tiểu Đông, chi phí thay tim là bao nhiêu.

"Tiền phẫu thuật 200 ngàn. Rủi ro khi phẫu thuật rất cao. Cho dù thành công, hàng tháng còn phải tốn vài nghìn tiền thuốc chống thải ghép." Tiểu Đông buồn bã nói.

"Ba... Có thể nói chuyện không?" Nhưng lúc này, khóc là gì tôi cũng quên mất.

"Ba có tỉnh lại một lần," Tiểu Đông nói "Em không nói sự thật cho ba biết. Ba vẫn thấy tức ngực, hoảng hốt, khó thở, chắc ba biết mình đang nguy kịch, nói muốn gặp chị."

"Tiểu Đông, em đi điều tra ngay cho chị xem chuyên gia thay tim giỏi nhất Trung Quốc là ai, chị sẽ kiếm tiền làm phẫu thuật thay tim cho ba." Tôi tắt điện thoại, đi thẳng tới Hoa viên Long Trạch, nhà của Lịch Xuyên.

Tôi vẫn giữ chìa khoá căn hộ đó.

Mở cửa vào, mọi thứ vẫn như trước, không có một hạt bụi. Phí quản lý căn hộ rất cao, cho nên ngày nào cũng có người tới quét dọn, tất cả vật dụng trong nhà, đều giữ nguyên như lúc Lịch Xuyên đi. Tim tôi ngập tràn lo lắng, không có thời gian để đau buồn. Không có thời gian để ôn lại kỉ niệm.

Tôi tìm lá thư trên bàn trà, lấy điện thoại gọi cho số máy đó. Điện thoại reo hai tiếng, một người đàn ông bắt máy: "A lô, văn phòng luật sư Trần Đông Thôn."

"Tôi tìm luật sư Trần Đông Thôn."

"Tôi đây."

"Xin chào. Tôi họ Tạ, tên Tạ Tiểu Thu."

"À, cô Tạ. Đã lâu không liên lạc." Không ngờ ông ta còn nhớ tôi. "Cô tìm tôi có việc à?"

"Tôi cần tiền." tôi nói rõ ràng dứt khoát.

"Cô có thể tới văn phòng của tôi một lát được không? Chuyện tiền bạc nói qua điện thoại không tiện lắm."

"Xin hỏi, văn phòng luật sư ở đâu?"

"Chắc cô biết Hoa viên Long Trạch? Văn phòng của tôi ở tầng hai, phòng số 204."

Tôi thở dài nhẹ nhõm, đúng là rất tiện, không ngờ ở ngay tầng dưới. Tôi xuống tầng dưới, tìm thấy văn phòng luật sư, một người đàn ông trung niên hói đầu ra đón tôi, mời tôi vào văn phòng của ông ta. Rõ ràng ông ta có kinh nghiệm làm việc phong phú, vị trí của Hoa viên Long Trạch rất đẹp, tiền thuê rất mắc, mở văn phòng ở đây chắc tốn nhiều tiền.

"Cô Tạ, tôi cần xem một số giấy tờ chứng minh của cô, để chứng minh thân phận." Ông ta là người Bắc Kinh, hình như tốt nghiệp học viện Ngôn ngữ Bắc Kinh, nói giọng phổ thông rất chuẩn.

Tôi đưa ông ta giấy chứng minh và thẻ sinh viên của tôi. Ông ta gật đầu, đi tới két sắt cạnh đó lấy một chiếc hộp gỗ ra. Sau đó, ông ta lấy một quyển chi phiếu ra khỏi hộp gỗ: "Cô Tạ cần bao nhiêu tiền?"

"Ông có thể cho tôi được bao nhiêu?" Tôi lo lắng.

"Tùy cô." Ông ta liếc tôi "Hoặc là, cô cứ cầm chi phiếu về, để đó từ từ dùng cũng được."

"250 ngàn tệ." 200 ngàn tiền phẫu thuật, 50 ngàn tiền thuốc.

Ông ta viết số tiền lên chi phiếu, kêu tôi ký vào, giữ lại bản sao, sau đó đưa chi phiếu cho tôi. Tôi nhìn qua, Lịch Xuyên đã ký sẵn tên lên đó.

Tôi bỏ chi phiếu vào trong bóp tiền. Trần Đông Thôn lại nói: "Về thủ tục sang tên hai căn hộ kia, cô Tạ có muốn làm luôn không?"

Tôi nói: "Tôi không cần hai căn hộ đó. 250 ngàn này, tôi cũng chỉ mượn mà thôi. Sau này chắc chắn sẽ tìm cách trả lại." Nói xong, tôi viết giấy nợ nhét vào tay ông ta.

Trần Đông Thôn cười, nhận lấy bỏ vào hộp: "Cô Tạ, bất cứ lúc nào, nếu cô cần tiền, xin cứ gọi điện thoại."

Đúng là cáo già trên thương trường, không nóng không lạnh, không đưa đẩy, nói chuyện rất đúng mực.

Ba tôi được phẫu thuật thay tim ở Côn Minh. Bệnh tình ông quá nặng, không thể đi máy bay tới thành phố khác để phẫu thuật.

Hôm đó ba mươi chuyên gia đứng quanh ông làm phẫu thuật hơn bốn tiếng đồng hồ. Phẫu thuật khá thành công. Nhưng mà, ngay sau đó ba tôi lại có phản ứng thải ghép nghiêm trọng. Hầu như ngày nào tôi và Tiểu Đông cũng được thông báo tình trạng nguy kịch. Chúng tôi vừa sợ hãi, vừa ôm hi vọng trong suốt thời gian đó, dốc hết sức để chăm sóc ba tôi. Ông chịu dày vò thêm 25 ngày, cuối cùng cũng bỏ chúng tôi mà đi. Thật ra, rủi ro lúc phẫu thuật rất cao, chúng tôi biết rõ việc đó. Nhưng sau khi lo đám tang xong, chúng tôi vẫn chưa thể tin ba tôi lại ra đi nhanh như vậy.

Mùa hè năm đó, cây cối mướt xanh, nắng hè đổ lửa. Rồi bỗng nhiên... chỉ còn lại mình tôi và Tiểu Đông giữa cõi đời này.

"Chị, bây giờ mình thành trẻ mồ côi rồi, phải không?" Tiểu Đông hỏi tôi.

"Còn chị và em mà! May mà năm đó mẹ vỡ kế hoạch sinh em ra."

Em tôi là sinh ra do vỡ kế hoạch, ba tôi không muốn mẹ tôi phá thai. Vì vậy mà ba tôi mất đi cơ hội thăng tiến ở trường, còn phải tốn rất nhiều tiền để xin cho em tôi vào hộ khẩu. Chúng tôi tìm được mấy sổ tiết kiệm trong ngăn kéo của ba tôi, tổng cộng được 20 ngàn tệ. Số tiền này có lẽ là toàn bộ tiền tiết kiệm của gia đình tôi. Chúng tôi dùng số tiền này để chọn một miếng đất đẹp cho ba tôi.

Kỳ nghỉ hè khá dài, Tiểu Đông chỉ lại nhà nửa tháng rồi về trường. Tôi cảm thấy sức cùng lực kiệt, nên vẫn ở lại Ca Cựu, để lên dây cót tinh thần đối phó với cuộc sống mới. Tháng 7 năm đó, bạn bè trung học hẹn tôi tới trường liên hoan, rồi đi thăm thầy cô. Tôi không vui vẻ gì mấy, nên cố gắng từ chối, bạn bè cứ khuyên tôi: "Người khác không đi cũng không sao, nhưng cậu được điểm cao nhất khối mà không đi, thầy Hùng sẽ buồn lắm."

Đành vậy, chạng vạng tối, tôi đạp xe đến cổng trường trung học Nam Trì. Dì Trương bảo vệ biết tôi, biết em trai tôi, càng biết ba tôi. Ba tôi vốn là giáo viên ở trường trung học Nam Trì, do sinh vượt kế hoạch nên bị giáng chức, bị chuyển sang trường trung học cấp thấp hơn ở thị trấn nhỏ. Dì Trương giơ tay ngoắc tôi ra "Tiểu Thu, nghỉ hè về đây chơi hả?"

"Dạ, họp lớp."

"Nghe nói thầy Tạ..." Dì sờ mặt tôi "Haiz, người đang sống sờ sờ ra đó, sao nói đi là đi."

Dì Trương không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới ba, nước mắt tôi liền trào ra. Tôi cúi đầu, nước mắt rơi xuống mặt đất.

"Haiz, tại dì không tốt, khi không nhắc lại chuyện buồn làm chi không biết." Dì kéo tay tôi, nhét vào tay tôi một trái táo.

Tôi đứng trước cổng trường, vừa ăn táo, vừa chờ bạn học.

Một lát sau, bỗng nhiên dì Trương nói: "Đúng rồi, mấy năm trước, có một người tới trường tìm con, dì có cho cậu ta địa chỉ nhà con, cậu ta có tìm được con không?"

Tay tôi run run, hỏi: "Ai tìm con? Dì còn nhớ người đó như thế nào không?"

"Sao không nhớ được. Cậu thanh niên đó rất đẹp trai, vừa tới trường là mấy cô giáo trẻ mê ngay. Tuy nhiên, chân cậu ta có tật sao đó, đi hơi cà nhắc."

Tôi cố gắng bình tĩnh, hỏi tiếp: "Dì còn nhớ lúc đó là khi nào không?"

"Ừm, khoảng ba năm trước, trước Tết, lúc đó trường nghỉ đông rồi. Cậu ta hỏi có chỗ nào bán đồ lưu niệm của trường Nam Trì không. Dì nói, cậu tưởng đây là Cố Cung ở Bắc Kinh hả, đồ lưu niệm cái gì. Chỉ có một tiệm văn phòng phẩm ở cổng thôi, bán mấy thứ tập, viết linh tinh. Sau đó, cậu ta còn hỏi dì, đường trước cổng trường có phải tên Tây Môn không?

Đúng là không nên kể chuyện buồn với người đang buồn, nước mắt tôi tuôn ra như suối.

Thì ra, Lịch Xuyên đã từng đến đây, quê tôi.

"Cậu ta hỏi dì có biết con không? Dì nói, sao không biết được. Cả nhà con, có ai dì không biết. Tiểu Thu từ lúc học tiểu học đã quậy, thường xuyên bị cô giáo phạt đứng. Không ngờ học càng ngày càng giỏi, trở thành trạng nguyên ở đây." Dì Trương cứ tưởng tôi vẫn buồn chuyện ba tôi, nên lái sang chuyện vui vẻ.

Tôi lau nước mắt, cười với dì: "Anh ấy là bạn con, từ Bắc Kinh tới chơi."

"Chắc nghe mấy chuyện dì kể làm cậu ấy vui. Lúc đó, cháu nội dì đang bò trên sàn, cậu ấy cho nó 300 tệ, nói là để mua kẹo cho nó ăn." Bởi vậy, dì vẫn còn nhớ rõ Lịch Xuyên.

Đoạn đối thoại bất ngờ này làm sống dậy bao tâm tư trong lòng tôi. Tối đó, suốt buổi liên hoan, tôi không nói câu nào. Chỉ biết uống rượu, uống say mèm. Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ngủ trên một bãi nôn mửa. Lịch Xuyên bỏ tôi, đã ba năm rồi. Sao tôi vẫn nhớ anh. Sao tôi còn gửi thư cho anh, kẻ sáng mắt đều biết là do tôi cố chấp. Tôi đúng là vừa khờ vừa ngu, hết thuốc chữa rồi.

Muốn yêu một người, không có cơ hội; muốn hận một người, không có lí do.

Muốn chạy trốn, không có chỗ trốn; muốn sa đoạ, không có can đảm.

Không ngờ tôi vẫn là sinh viên giỏi.

Sau khi ba tôi qua đời, thể xác và tinh thần tôi đều suy sụp, suốt ba tháng trời tôi không viết thư cho Lịch Xuyên. Về lại trường, kiềm chế không được, tôi lại ra tiệm net. Trong hộp thư vẫn báo con số 0. Do đó tôi lại viết một email ngắn: *"Hi Lịch Xuyên. Ba em mất rồi. Em mượn anh 250 ngàn để làm phẫu thuật cho ba. Khi nào đi làm, em trả lại anh liền. Có lẽ từ lâu anh không sử dụng hộp mail này nữa. Nhưng em vẫn muốn nói, cảm ơn anh đã giúp đỡ em vào những lúc khó khăn thế này. Em rất cảm kích. Tiểu Thu."*

Vào một ngày cuối tuần sau khi gửi lá thư đó, tôi nhận được một cuộc điện thoại của giáo viên hướng dẫn - Giáo sư Phùng. Ông nói có một lá thứ gởi cho tôi, ngoài bìa thư ghi địa chỉ là "Văn phòng khoa Ngữ Văn Anh Đại học Sư Phạm S", do đó, thư được chuyển về văn phòng khoa. Thầy biết tôi, nên nhận thay. Thầy hỏi tôi khi nào có thể tới văn phòng của thầy lấy thư.

Tôi hơi sợ gặp thầy Phùng, nguyên nhân là do ông đặc biệt thích tôi. Nhiều lần ám chỉ tôi nên học lên tiến sĩ, ông sẽ hướng dẫn tiếp. Nhưng tôi đã chán học, nên tính thầm nhanh nhanh lấy xong bằng thạc sĩ, tốt nghiệp rồi tìm việc làm.

Lịch Xuyên có thể nói tiếng Trung rất lưu loát, cũng biết rất nhiều chữ Hán. Nhưng anh nói, thật ra anh không biết viết chữ Hán lắm, vì ông nội anh dạy viết chữ phồn thể, anh ghét chữ phồn thể quá nhiều nét, quá phức tạp, không chịu học. Cho nên, tôi chưa bao giờ thấy anh viết chữ Hán. Quả

nhiên, ngoài bì thư được viết chữ phồn thể, chữ viết không đẹp lắm, may mà đủ nét, lớn nhỏ vừa phải, cho nên cũng không quá khó đọc.

Tuy ngoài phong bì không ghi địa chỉ gửi, nhưng tem là tem Thuỵ Sĩ. Tôi ôm hy vọng tràn đầy mở thư, thấy bên trong có một tấm thiệp khá đẹp, thoảng mùi hoa oải hương, nền thiệp màu tím nhạt, ở giữa có một bó hoa huệ tây trắng muốt. Không có chữ nào, không có ký tên. Không có gì hết.

Như vậy, tất cả email của tôi, anh đều nhận được.

Tôi cầm tấm thiệp, lòng chùng xuống. Cô thư ký văn phòng khoa cười hỏi: "Tiểu Thu, em có sưu tập tem không? Em có lấy con tem này không?"

Tôi còn đắm chìm trong suy tư: "Hả, gì ạ? Tem?"

"Đúng vậy. Con cô sưu tập tem. Con nít chưa hiểu chuyện, chỉ thích đồ ngoại thôi."

"Nè, cho cô, em không sưu tập tem." Tôi đưa phong bì cho cô.

"Haiz, trong đây còn có thiệp nè, thơm quá, em không lấy hả?"

"Dạ không." Tôi cười cười "Nếu cô thích, cứ tặng cho bé luôn đi."

Hôm đó, tôi đến một tiệm bán nữ trang. Bấm năm lỗ tai trên tai mình, cộng thêm hai lỗ đã có sẵn, tổng cộng bảy lỗ. Bên trái ba lỗ, bên phải bốn lỗ. Thằng nhóc bấm tai cho tôi nói: "Haiz, tự nhiên từ hoa khôi lại trở thành gái nhảy." Sau đó tôi đến một tiệm khác, bấm thêm một khuyên tai ở rốn.

Tôi bỏ hết toàn bộ quần áo cũ, mua một đống tất lưới dài. Sáng nào ngủ dậy tôi cũng trang điểm cả tiếng đồng hồ, chỉ sử dụng màu mắt tím và đen,

vẽ mắt sâu không thấy đáy. Ngày nào tôi cũng mặc áo khoác da hoặc áo gile, lộ ra khuyên tai nhỏ ở rốn, cảm thấy bản thân rất gợi cảm. Tôi thích váy may bằng vải thật dày, càng hở hang càng tốt. Tôi bắt đầu hút thuốc, ngày càng nghiện nặng hơn, cuối tuần tôi đi quán bar uống rượu, thường hay uống đến khi say mèm. Những người đàn ông dìu tôi hay nhân cơ hội sờ soạng người tôi, tôi cười cười, cợt nhả với họ, chẳng là gì cả.

Kể từ khi nhận được "thiệp an ủi" của Lịch Xuyên, tôi không viết thêm một lá thư nào cho anh nữa.

Hai năm sau, nhờ thành tích xuất sắc, tôi tốt nghiệp thạc sĩ trước thời hạn một năm. Giáo viên hướng dẫn nhìn tôi, vẻ mặt tiếc hận.

Tôi gởi hồ sơ xin việc cho năm công ty dịch thuật. Cả năm công ty đều mời tôi đến phỏng vấn.

Đương nhiên, tôi chọn công ty lớn nhất, phúc lợi tốt nhất, nổi tiếng nhất thành phố Bắc Kinh: Công ty dịch thuật Cửu Thông.

Chương 21

Ngày 1 tháng 7, tôi tham dự buổi thi viết đầu tiên của Công ty dịch thuật Cửu Thông. Công ty Cửu Thông chiếm hết tầng 11 và 12 của cao ốc Vĩnh Khang ở khu đông Bắc Kinh. Phía sau tòa cao ốc có một sân golf rất rộng, không khí mát mẻ, phong cảnh lại đẹp, rất ít xe cộ, là nơi làm việc lý tưởng theo cảm nhận của tôi. Hiển nhiên, không chỉ mình tôi có cách nhìn này, vì có hơn 50 người cùng tham gia thi viết với tôi. Nghe nói, có hơn 100 bộ hồ sơ gởi đến dự tuyển, vòng một là do phòng nhân sự xét sơ yếu lí lịch để

sàng lọc hồ sơ, kết quả còn khoảng 50 người. Thật ra, họ chỉ cần hai người phiên dịch tiếng Anh, cạnh tranh quyết liệt cỡ nào, không nói cũng biết. Đề thi viết rất khó, làm xong ra ngoài, rất nhiều người vẫn than thở làm bài không kịp. Tôi cố gắng hết sức làm hết bài, nhưng không dám đảm bảo về mặt chất lượng. Lúc đi ra, có một sinh viên nữ Đại học Sư Phạm Bắc Kinh hỏi tôi:

"Câu "*Sương bì lưu vũ tứ thập vi, đại sắc tham thiên lưỡng thiên xích*[1]" cậu dịch như thế nào?"

[1] Trích bài Cổ Bách hành của thi nhân thời Đường là Đỗ Phủ (712-770), thông qua hình ảnh cây bách già trước miếu Lưu Bị, Khổng Minh để xót xa cho người tài hoa bị bỏ rơi. Tạm dịch: "Vỏ trắng gội mưa bốn mươi ôm, sắc xanh nhuộm trời hai ngàn thước."

"*The rimy bark, slippery with rain, is forty spans around. Anh kingfissh blue hues, high up into the sky, two thousand feet above" Tôi nói.*

Cô nàng nhìn tôi, cười cười: "Sao lại dịch là kingfish blue? Không phải là blackness à?"

"Đại sắc không hẳn là màu đen. Thật ra đại sắc là màu xanh đen, hay chính là blueblack."

"Vậy tại sao cậu không dịch thành blueblack, mà lại dịch là kingfish-blue."

Tôi không trả lời, cười nhạt.

"Hiểu rồi," cô nàng lại thở dài "Giấu nghề, đúng không? Ừm, tôi không dịch khác cậu là mấy, nhưng tôi không hoàn toàn tuân thủ theo trật tự từ của thơ gốc."

“Thơ cổ hay ở chỗ đối từ, cho nên tôi cố gắng không thay đổi trật tự từ. Tôi thích dịch thẳng[2].”

[2] Dịch thẳng là chỉ người dịch chú trọng chuyển tải trật tự từ của bản gốc sang bản dịch, không ưu tiên sự lưu loát của bản dịch. Trái ngược lại với dịch thẳng, dịch ý chỉ người dịch chú trọng bản dịch, tức là chỉ chuyển tải hết ý của bản gốc chứ không chú trọng chuyển tải trật tự từ của bản gốc.

Chúng tôi cùng nhau đi qua một hành lang dài, bỗng nhiên cô ta nói nhỏ: "Cậu có thấy đề thi lần này rất lạ không? Phần đầu thì bắt chúng ta dịch đơn đăng ký dự thầu, phần sau lại bắt chúng ta dịch thơ cổ, khó muốn chết. Cũng đâu phải thi tiến sỹ, cần gì làm khổ dữ vậy?"

Tôi giơ tay lên: "Hoàn toàn đồng ý. Chắc người ra đề có bệnh thích hành hạ người khác, tôi chưa từng gặp đề nào nhức đầu dữ vậy."

Vừa nói xong, tôi thấy cô ta len lén ra hiệu, cúi đầu ho khan một tiếng. Tôi quay đầu lại, thấy người thanh niên mặc đồ vest thẳng thớm, đeo cà vạt màu vàng đứng phía sau tôi. Anh ta cầm một tập hồ sơ, đang quan sát tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôi nhai kẹo Chewing gum, nói với anh ta: "Chào cậu, cậu cũng tới dự thi hả?"

Anh ta lạnh lùng nói: " Không phải."

Sau đó, anh ta không để ý tới tôi, bước ngay vào thang máy, biến mất tăm.

Cô sinh viên lúc nãy nhìn theo bóng dáng anh ta, còn kêu "trời" một tiếng, lộ ra mặt háo sắc "Anh chàng đó, đẹp trai quá đi!"

Tôi cười cười.

Mặc dù thời gian tôi ở chung với Lịch Xuyên không lâu lắm, nhưng anh đã làm tôi miễn dịch với toàn bộ trai đẹp. Tôi yêu anh đến mê dại, thường xuyên nửa đêm bật đèn ngủ, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say của anh.

Hôm sau, công ty Cửu Thông gọi điện bảo tôi và 9 người khác phải tham dự dịch nói một chọi một. Khẩu ngữ vốn là thế mạnh của tôi, lúc ở chung với Lịch Xuyên, anh thường chỉ tôi biết tôi sai chỗ nào, khiến tôi ngày càng giỏi hơn. Hơn nữa, tôi có kinh nghiệm nhiều năm trò truyện với người ngoại quốc khi làm thêm ở quán cà phê.

Tuy điểm dịch viết của tôi không phải cao nhất, nhưng Cửu Thông rất hài lòng với phần thi dịch nói của tôi. Hai ngày sau, tôi và ba người cạnh tranh cuối cùng đến gặp Tổng giám đốc của Cửu Thông, Tiêu Quan.

Tuy tôi không biết tình hình của ngành phiên dịch, nhưng tôi đã từng nghe đến cái tên Tiêu Quan. Anh ta sinh trong gia đình học thuật, bố mẹ đều là giáo sư khoa Anh Ngữ Văn của Đại học Bắc Kinh. Bố anh ta tốt nghiệp Đại học Oxford, mẹ của anh ta là đàn chị của giáo sư Phùng Giới Lương. Tên của họ thường cùng nhau xuất hiện trên giáo trình dạy tiếng Anh. Lúc đầu, Tiêu Quan làm phiên dịch ở văn phòng đại diện của Thông Tấn Xã ở nước ngoài. Mấy năm sau anh ta mới thành lập công ty này. Nghe nói kinh doanh gặp thời, mới vài năm đã phất lên. Đương nhiên, ngoại trừ dịch thuật ra, nhờ sự giúp đỡ của chú mình - một doanh nhân nổi tiếng của Hồng Kông, anh ta còn lấn sân sang bất động sản và các ngành nghề đầu tư khác. Hiện nay, Cửu Thông có 27 chi nhánh trong cả nước, kết quả kinh doanh rất khả quan. Năm rồi còn được liệt vào một trong mười "Doanh nghiệp trẻ" phát đạt nhất thành phố Bắc Kinh.

Lần đầu tôi gặp Tiêu Quan, đã bực dọc trong lòng. Thì ra anh ta là người đã đứng sau lưng tôi, quan sát tôi hôm đó. Nhìn anh ta khoảng 28, 29 tuổi, đẹp trai, nho nhã, trầm tính, vẻ của người tri thức, không giống người làm kinh doanh. Giống như thầy Phùng đã nói, anh ta là người làm kinh doanh văn hoá.

"Cô là Tạ Tiểu Thu?" Anh ta trên ghế xoay lớn, nói: "Giáo sư Phùng có gọi điện thoại tiến cử cô hai lần."

Điều này thì tôi hoàn toàn không biết. Trong một lần trò chuyện với thầy, tôi chỉ vô tình nói tôi có xin việc ở Cửu Thông. Quả nhiên thầy là người tốt, âm thầm giúp đỡ tôi.

Tôi nhìn anh ta, biết ngay người ra đề thi dịch viết là anh ta. Trong lòng cũng âm thầm tính toán xem mình còn mấy phần hi vọng. Tôi nói "Tôi không muốn đi cửa sau."

"Giáo sư Phùng khen cô lắm, nhưng thầy cũng nhắc tôi, nói tuy cô nhiều tài nhưng cũng lắm tật. Tuy thầy không kể rõ là tật gì, nhưng thầy có nói tôi gặp cô là khắc biết."

Tôi biết nhà họ Tiêu và nhà họ Phùng khá thân thiết. Hai nhà họ đã dắt tay nhau sống sót qua cách mạng văn hoá. Từ nhỏ, Phùng Tĩnh Nhi đã gọi Tiêu Quan là anh hai.

"Tôi đâu có tật xấu gì." Tôi nói "Tật xấu của tôi anh hoàn toàn có thể chấp nhận được."

Anh ta đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi tới cửa sổ, quan sát tôi, "Có ai nói cho cô biết là khi đi phỏng vấn nên ăn mặc thế nào không?"

Tôi đang mặc một bộ quần áo rất bình thường. Thật ra đây là bộ quần áo tốt nhất của tôi. Màu sắc hơi màu mè, nhưng rất hợp với chân váy dài bằng vải dạ, nhìn giống hệt nhà văn nữ Tam Mao[3].

[3] Tam Mao (1943-1991) là một nhà văn nữ, nhà biên kịch nổi tiếng của Đài Loan, đã từng được vinh danh là một trong những nhân vật văn hóa có sức ảnh hưởng nhất của Đài Loan.

Tôi cảm thấy, bộ đồ này hoàn toàn phù hợp với phong cách Bohemieng của tôi. Thật ra, những lần trước tôi đều mặc vest nghiêm chỉnh, chỉ có lần này, vì phải cạnh tranh với các sinh viên cao học của các trường nổi tiếng. Trong khi đó, kinh nghiệm và trình độ của tôi cũng không có gì xuất sắc hơn họ, nên tôi cố tình dùng hạ sách này, mong là cái lạ sẽ gây chú ý.

"Anh Vương bên phòng nhân sự có nói, công việc chính của vị trí này là dịch viết, hầu như chỉ làm việc trên máy tính, cơ bản là không cần giao tiếp với khách hàng. Hơn nữa," tôi cắn môi "Tôi chỉ có một bộ vest, lần nào cũng mặc nó, ngày nào mọi người cũng thấy, chẳng lẽ không chán à?"

Có lẽ anh ta thấy lời giải thích của tôi khá hợp lý, nên không nói về đề tài này nữa.

"Còn nữa, tại sao lỗ tai cô bấm nhiều lỗ vậy? Tôi chỉ nhìn thôi mà cũng thấy phiền, chẳng lẽ cô đeo không thấy phiền à?"

Anh tuyển nhân viên hay chọn hoa hậu vậy? Câu nói này đã vọt lên cổ họng tôi, nhưng bị tôi nuốt xuống. Tôi chỉ trả lời ngắn gọn: "Mấy năm nay số tôi xui, tai nạn liên miên, tôi có đi coi bói, thầy nói là do ngũ hành thiếu kim."

Anh ta trầm mặc một lát. Tôi cứ tưởng, rốt cuộc anh ta cũng tha cho tôi rồi, không ngờ anh ta lại hỏi: "Ai nói cho cô biết, khi phỏng vấn có thể nhai

kẹo cao su?"

"Tôi hồi hộp."

"Cô mà hồi hộp?" Anh ta bình tĩnh nói: "Cô là người nộp bài thi viết đầu tiên, đúng không?"

Câu này chọc trúng chỗ đau của tôi. Hôm đó, trên đề thi viết rõ ràng thời gian thi là 120 phút, vừa đến giờ, tôi liền nộp bài, mặc dù biết bản dịch vẫn chưa hoàn thiện. Không ngờ những người còn lại nói chưa làm xong, nhất quyết không chịu nộp bài, kết quả là thời gian nộp bài được kéo dài thêm 10 phút nữa.

"Tôi chỉ nộp bài đúng giờ mà thôi."

Trong lòng tôi cũng chán ghét bản thân mình. Đúng là điên rồi, tại sao câu nào cũng phải nhường nhịn anh ta?

"Được rồi." Anh ta nhìn đồng hồ, nói: "Ngoại trừ những điều đó, cô còn tật xấu gì nữa?"

"Không có."

"Cô cũng rõ," anh ta ngừng một chút, nói "Bốn người cuối cùng, bằng cấp, trình độ không khác nhau là mấy. Đối với chúng tôi mà nói, chọn ai cũng như nhau. Đương nhiên chúng tôi sẽ chọn người dễ hoà đồng nhất."

"Tôi rất hoà đồng." Tôi nói "Tôi thề với anh, ngoại trừ quần áo hơi lạ ra, gặp ai tôi cũng thích hết."

"Ừ" Anh ta gật đầu, thong thả đi về phía ghế của mình, ngồi xuống, viết mấy dòng lên hồ sơ của tôi. "Ngày mai cô đi làm luôn đi, gần đây công ty mới nhận vài hợp đồng, phòng tiếng Anh rất thiếu người. Cô có tên tiếng Anh không?"

"Không có."

"Tất cả nhân viên phiên dịch trong công ty đều phải có tên tiếng Anh. Nhất là những ai trong tên có chữ X và Q.[4]"

Tên tôi là XXQ[5].

[4] Trong tiếng Trung, âm X và Q phát âm tương đối giống nhau, rất khó phân biệt.

[5] Tên của nhân vật là Tạ Tiểu Thu, phiên âm tiếng Trung là Xia Xiao Qiu.

"Hai chữ Tiểu Thu chắc người nước ngoài phát âm không khó lắm đâu?" Giọng nói của tôi hơi nhún nhường cầu xin.

"Không được." Anh ta nói dứt khoát.

"Vậy nhờ anh chọn giúp một cái tên."

"Annie, thế nào?"

"Cũng được." Quá tầm thường, chi bằng kêu tôi là Annie Bảo Bối[6] luôn cho rồi.

[6] Annie Bảo Bối: nhà văn, nhà thơ nữ thế hệ 7x, là một trong những nhà văn ăn khách nhất Trung Quốc hiện nay.

©DTV

Văn phòng của tôi ở phòng 1107 tầng 11, phòng tiếng Anh. Làm việc cùng phòng với tôi có một cô gái vào công ty cùng lúc với tôi tên Đường Ngọc Liên. Tuy phòng chỉ có hai người, vị trí ngồi cách cửa sổ, phòng được cách âm khá tốt, nhưng vách phòng làm bằng kính trong suốt. Cho nên, người ở trong làm gì, bên ngoài đều thấy hết.

Dáng người Đường Ngọc Liên nhỏ nhắn, gương mặt tuyệt đẹp. Tôi cảm thấy, cô nàng nhìn khá giống Y Năng Tịnh[7].

[7]Annie Yi (1969-): một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan.

Tôi liền trêu: "Hi, cô có phải là em gái của Y Năng Tịnh không?"

Cô nàng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, trên mặt có hai lúm đồng tiền nho nhỏ: "Ghét Y Năng Tịnh chết đi được, ai cũng nói nhìn tôi giống cô ta. Lần nào đi hát karaoke cũng bắt tôi hát mấy bài của cô ta."

"Cô đẹp hơn Y Năng Tịnh mà." Tôi mở máy tính ra "Thật đó."

"Chương trình đào tạo buổi sáng mệt quá. Tổng giám đốc Tiêu nói nhiều thật. Tôi muốn đi toilet từ đời nào, nhưng nhìn mặt anh ta nghiêm quá, làm tôi sợ không dám đi, mắc toilet muốn chết được." Đường Ngọc Liên cứ than vãn liên hồi.

"Tôi cũng vậy, muốn đeo phone nghe nhạc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại không dám. Đúng rồi, trưởng phòng phòng tiếng Anh đẹp thật đó."

"Chị ấy là bạn gái "đương nhiệm" của Tiêu Quan đó. Cô phải thể hiện thật tốt, coi chừng người ta sẽ báo cáo với cấp trên đó."

"Bạn gái "đương nhiệm"?" Tôi hỏi "Cô vừa tới, làm sao biết được?"

"Bạn của tôi làm việc bên phòng tiếng Pháp, thường hay buôn chuyện. Tiêu Quan còn trẻ, lại giàu có, tính tình phong lưu, đã có cả đống bạn gái rồi, đa phần là do tự động hiến thân. Ngay cả trưởng phòng Đào Tâm Như cũng vậy, nghe nói phải theo đuổi anh ta cực khổ lâm. Lúc trước Tổng giám đốc Tiêu bị đau bao tử phải nằm viện, tuy chị Đào không phải là người Quảng Đông nhưng ngày nào cũng hầm canh cho anh ta. Haiz, mong là đừng có hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình."

"Hèn gì buổi trưa không thấy cô đâu, thì ra là đi tám chuyện." Tôi cười "Tôi có cà phê Nestle nè, cô cũng uống một ly cho tỉnh táo đi."

Người đi học ai cũng có thói quen ngủ trưa, nhưng nội quy Cửu Thông là, thời gian ăn trưa chỉ có một tiếng.

"Được rồi, chúng ta nhanh nhanh bắt tay vào làm việc đi." Đường Ngọc Liên đưa một xấp tài liệu đang ôm trong lòng cho tôi. "Đây là phần của cậu. Phải nộp bản dịch đúng hạn đó, dịch không kịp sẽ bị phạt hợp đồng."

Tôi liền đi pha hai ly cà phê.

Lúc về lại phòng, đã thấy Đường Ngọc Liên đang gõ chữ liên tục trên bàn phím. Tôi lấy một cuốn từ điển Webster vừa dày vừa nặng ở trong túi xách ra, hỏi cô nàng: "Cô không dùng từ điển à?"

"Tôi có từ điển Kim Sơn bản mới nhất rồi, máy tính của tôi có cài đầy đủ các phần mềm phiên dịch."

Tôi định xin Đường Ngọc Liên copy cho tôi một bản. Nghĩ đi nghĩ lại, không nói thì hơn. Vừa mới biết nhau, chẳng thân thiết gì, tốt nhất là đừng tuỳ tiện nhờ người ta giúp đỡ. Cô ta chỉ một cái USB trên bàn, nói: "Nè, trong đó hết đó, cậu cài vào đi. Tin hay không tuỳ cậu, có ích lắm đó."

"Cảm ơn."

Cô ta có một cái laptop Sony loại nhỏ. Tôi không có laptop, từ trước tới giờ tôi đều sử dụng máy tính của trường hoặc đến tiệm internet. Tất cả bài luận của tôi đều viết tay. Đúng vậy, tôi vẫn dừng lại ở thời đại làm việc thủ công. Vừa vào công ty, tôi thấy ai cũng có một chiếc máy tính, trên bàn có một cái màn hình Dell 19 inches, đã mừng thầm trong lòng.

Tôi lấy tài liệu ra, bây giờ mới hiểu tại sao Tiêu Quan lại ra đề thi thơ cổ khiến người ta điên đầu.

Nhiệm vụ chính của tôi là phiên dịch sổ tay bán đấu giá của một số công ty bán đấu giá. Toàn bộ đều là tài liệu về đồ cổ Trung Quốc: có thư pháp, tranh vẽ, gốm sứ, con dấu, đồ dùng gia đình, đồ ngọc, đồ đồng... Mỗi món đồ có một bài giới thiệu tỉ mỉ về nguồn gốc, giá trị của nó. Đương nhiên, việc trong bài giới thiệu có trích dẫn nhiều đoạn văn cổ khó hiểu cũng là điều không thể tránh khỏi.

Tôi không kiềm ngẩng đầu hỏi: "Haiz, Ngọc Liên, cậu đang dịch gì vậy?"

Cô nàng đang bận rộn gõ chữ trước màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu lên: "Đơn xin đăng ký dự thầu công trình xây dựng. Cậu thì sao?"

"Sổ tay bán đấu giá. Nhức đầu vô cùng."

Đơn xin đăng ký dự thầu chính là tài liệu thường gặp ở đây. Trước khi vào công ty, tôi có hỏi thăm tin tức, lúc xin việc, còn cố công học một đống thuật ngữ xây dựng nữa.

"May mà tôi không được giao việc đó." Đường Ngọc Liên nói: "Tôi không giỏi cổ văn lắm. Tiếng Trung còn không hiểu, sao dịch qua tiếng Anh được. Nghe nói, trước nay sổ tay bán đấu giá thường được đưa cho nhân viên dịch trước, sau đó được chuyển cho trưởng phòng kiểm tra, cuối cùng còn trình Tổng giám đốc Tiêu kiểm duyệt lần cuối. Có thể thấy được anh ta quan tâm tới mức nào. Riêng những tài liệu khác, đơn đăng ký dự thầu gì đó, chỉ cần trưởng phòng duyệt là được rồi."

Tôi uống hết nửa ly cà phê, bắt tay vào dịch cuốn sổ thứ nhất. Tổng cộng có 10 món đồ cổ. Tranh của bát đại sơn nhân[8], tranh hoa cảnh của Tống Huy Tông.... Món đầu tiên chính là một con dấu làm bằng ngọc Thạch Điền của Vua Càn Long. Trên bốn phía mỗi con dấu đều có chữ khắc. Tôi dịch suốt cả buổi sáng, lật tung cả từ điển Từ Nguyên, từ điển Hán ngữ hiện đại, từ điển điển cố Trung Hoa, và từ điển Lâm Ngữ Đường online mới dịch xong món đồ cổ đầu tiên.

[8]Chu Nhiếp (1626-1705).

Trên hợp đồng quy định phải dịch xong trong vòng 15 ngày. Tôi phải nộp bản thảo trong vòng 10 ngày để thẩm duyệt.

Trong suốt 10 ngày đó, mỗi ngày tôi chỉ ngủ hơn 4 tiếng. Lo lắng tới mức không có thời gian để đi tắm. Sang ngày thứ 10, tôi nộp file word và bản in cho trưởng phòng Đào Tâm Như. Chị ta mất một ngày chỉnh sửa cho tôi, kêu tôi sau khi sửa xong thì nộp cho Tiêu Quan.

Đào Tâm Như không sửa nhiều lắm. Chị ta sửa một số từ làm cho bản dịch có vẻ văn vẻ hơn. Không hổ là trưởng phòng, đúng là có năng lực.

Tôi nộp bản đã chỉnh sửa cho Tiêu Quan. Một tiếng sau, anh ta gởi lại trang thứ nhất qua email, sửa rất nhiều về từ ngữ và câu cú.

Tiêu quan gọi điện nói: "Tôi chỉ sửa trang đầu tiên, tự cô nghiên cứu xem mình mắc lỗi gì, sau đó sửa phần còn lại đi. Xong rồi thì gởi lại cho tôi."

Tôi nghiên cứu phong cách dịch của anh ta cả đêm, lại sửa phần còn lại hết cả ngày trời, sau đó tôi nộp cho anh ta bản thứ ba.

Không lâu sau anh ta gởi trả lại bản thứ ba, trang thứ hai tôi dịch anh ta sửa lại khá nhiều. Sau đó nói, phải theo cách này để sửa mấy chục trang còn lại.

Tôi vẫn sửa tới ngày cuối cùng mà hợp đồng quy định, sửa đi sửa lại tổng cộng 5 lần, anh ta mới duyệt bản dịch của tôi.

Hôm sau lúc ăn trưa tôi gặp anh ta, mặt tôi xanh mét.

"Bây giờ cô biết tiêu chuẩn của tôi là gì chưa?" Anh ta nói, nhàn nhã nhìn tôi.

"Tiêu chuẩn của anh là perfect[9]." Tôi không màu mè trả lời.

[9]Hoàn hảo.

"Cô có nền tảng cổ văn khá tốt, từng học khoa Ngữ Văn Trung à?"

"Ba tôi tốt nghiệp khoa Ngữ Văn Trung của Đại học Phúc Đán."

"Nói như vậy, là gia đình học thuật?"

"Chưa đến mức đó, có chút xíu mà thôi."

Anh ta nhìn mặt tôi chằm chằm cuối cùng thốt ra một câu có vẻ ôn hoà. "Cho cô nghỉ ngơi một ngày. Về nhà nghỉ ngơi một chút đi."

"Không trừ tiền lương?"

"Còn có tiền thưởng nữa." Anh ta còn rộng rãi vỗ vai tôi "Annie, Well-done[10]."

Tôi dịch sổ tay bán đấu giá suốt hai tháng trời, lần nào cũng sửa hết mấy bận, đến mức có cảm giác chính mình sắp phát điên. Khó nhất là dịch về gốm sứ, trong sổ tay thậm chí còn có một bài dài ngoằng giới thiệu quá trình làm gốm sứ đời Tống. Tôi không dám từ chối thẳng thừng, đành âm thầm than khổ. Mỗi lần gặp chỗ khó, tôi đều bực mình chạy xuống chỗ đổ rác để hút thuốc.

Ngoảnh đầu nhìn Ngọc Liên, nàng ta vẫn dịch đơn đăng ký dự thầu. Dịch hợp đồng xuôi chèo mát mái. Xe nhẹ đường cũ, vừa thanh vừa giỏi. Tay cô nàng gõ bàn phím liến thoắng, lách ca lách cách không ngừng.

Hai tháng trôi qua, tôi cũng đổi đời, chuyển qua dịch đơn xin dự thầu và hợp đồng. Loại tài liệu này dính dáng tới pháp luật, nên có yêu cầu cao về tính chính xác của bản dịch. Phải chính xác đến từng chi tiết nhỏ. Tôi dịch thêm hai tháng nữa, đã khá quen thuộc với các thuật ngữ công trình xây dựng. Một ngày, đột nhiên Đào Tâm Như điện thoại gọi tôi sang văn phòng chị ta.

"Annie." Chị ta mời tôi ngồi "Biểu hiện của em rất khá, hôm qua Tổng giám đốc Tiêu có đề nghị chuyển ký hợp đồng với em trước thời hạn. Từ giờ trở đi, em không nhận tiền lương thử việc nữa. Mà được hưởng phúc lợi của nhân viên chính thức."

Tôi nói: "Cảm ơn trưởng phòng chiếu cố."

Chị ta do dự một chút, nói tiếp: "Gần đây Tổng giám đốc Tiêu mới ký một hợp đồng lớn. Có một công ty cần thuê phiên dịch viên dài hạn của công ty mình, biên chế vẫn thuộc Cửu Thông, tiền lương do công ty đó phát. Họ cần người gấp nên đưa ra giá khá cao. Đương nhiên, họ cũng có yêu cầu khá cao đối với phiên dịch, thù lao cũng rất khả quan. Bên phía chúng ta, vốn cũng không muốn buông người ra, nên có đề nghị, một tuần năm ngày, ba ngày làm ở bên kia, hai ngày về lại Cửu Thông làm. Nhưng họ không đồng ý. Lí do là công việc có liên quan tới tài liệu kinh doang bí mật của họ, cho nên họ đề nghị chuyển kí hợp đồng dài hạn hai năm, đồng thời phiên dịch phải viết cam kết giữ bí mật."

"Về mảng tiếng Anh, Tổng giám đốc Tiêu đề cử em." Chị ta thản nhiên nói: "Chị cũng tiếc lắm, nhưng công ty không muốn mất danh tiếng. Em đồng ý đi không?"

"Dạ."

"Tiền lương bên kia gấp 1,7 lần ở đây. Em được hưởng phúc lợi của nhân viên chính thức bên đó. Cơm trưa miễn phí, phụ cấp taxi, bảo hiểm y tế. Một năm có 10 ngày nghỉ có hưởng lương."

Đối với một người trẻ mới vào nghề mà nói, phúc lợi của Cửu Thông đã rất tốt rồi. Nhưng điều kiện của bên kia còn tốt hơn rất nhiều.

Tôi đang định nói, Đào Tâm Như lại nói thêm "Đương nhiên, công ty cũng hy vọng nếu em có thời gian, thì có thể làm giúp công việc bên đây. Có thể sẽ có một số tài liệu quan trọng cần em phiên dịch. Nhưng chắc không nhiều lắm đâu, đương nhiên công ty sẽ trả tiền công gấp đôi. Nói sao đi nữa thì em vẫn là nhân viên của Cửu Thông. Hai năm sau, em không cần lo lắng công việc mới, em muốn về lại Cửu Thông lúc nào cũng được."

Tôi nghĩ, tôi mới vào làm, dù có xuất sắc tới mức nào đi nữa, thì cũng đạt đến trình độ có thể đại diện cho công ty. Đây là công việc béo bở, đâu có cực khổ gì, ai cũng sẽ tranh giành. Tại sao người được cử đi, nhất định phải là tôi.

"Em đồng ý đi không?"

Tôi gật đầu: "Em đồng ý làm theo sắp xếp của công ty."

Sau đó, tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng mà tôi quên hỏi "Đúng rồi, là công ty nào vậy?"

"Một công ty Thiết kế kiến trúc của Thuỵ Sĩ, CGP Architects, phiên dịch viên tiếng Anh bên đó mới kết hôn, xuất ngoại diện F2, bây giờ đang tìm người thay thế. "

Tôi không biết trên mặt tôi còn chút máu nào hay không, tôi muốn cười, lại yếu ớt cười không nổi: "CGP Architects?"

"Chắc là em có nghe, CGP đang cùng bốn công ty kiến trúc khác tranh thầu một công trình quy hoạch rất lớn ở quận C, thành phố Ôn Châu. Hạng mục đó bao gồm quy hoạch tổng thể ba khu resort, mười khu dân cư và năm khu biệt thự."

"Tổng giám đốc CGP là người Thuỵ Sĩ à?" Rõ ràng biết Lịch Xuyên không còn làm ở CGP Trung Quốc, tôi vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Dù sao tôi cũng đã mất liên lạc với anh suốt 5 năm. Tuy thời gian trôi qua, nhưng vết thương vẫn chưa phai nhạt. Chỉ là tôi giấu kín nó nơi tận cùng đáy tim.

Lịch Xuyên là bong bóng, còn tôi là một con cá sống nơi đáy biển. Tôi nuốt bong bóng vào bụng, chẳng dám nhả ra, hễ nhả ra sẽ nổi lên trên mặt biển.

"Không phải," trong mắt Đào Tâm Như hơi khó chịu. Cái bánh từ trên trời rơi xuống tay tôi, nhưng tôi lại chẳng vui vẻ: "Tổng giám đốc họ Giang, Giang Hạo Thiên."

Cảm ơn trời đất.

"Cứ quyết định như vậy đi, lát nữa chị sẽ báo Tổng giám đốc biết, em cứ qua đây ký cam kết." Bỗng nhiên chị nhìn tôi đầy ẩn ý, nói: "Nghe nói cuối tuần trước, tổng giám đốc mời em đi ăn tối ở Phú Quý Sơn Trang?"

"Dạ."

"Tại sao?"

"Vì chuyện dịch bản sổ tay bán đấu giá thôi. Tổng giám đốc nói em dịch khá tốt, khởi đầu tốt, nhờ đó công ty bán đấu giá kia ký hợp đồng dài hạn với với Cửu Thông. Hy vọng sau này em tập trung tinh thần vào mảng này."

Hôm đó, Tiêu Quan mời tôi đi ăn riêng với anh ta, uống vài ly rượu vào, có nói vài câu hơi khó nghe, tôi lại giả vờ câm điếc cho qua. Cho nên, không có chuyện Tiêu Quan "nhiệt tình giới thiệu" tôi sang CGP được.

"Ừ." Chị ta nhìn đồng hồ, nói: "Em đi được rồi."

Chương 22

Nếu như không phải tốn tiền đi lại mỗi ngày, theo bản tính tiết kiệm của mình, chắc chắn tôi sẽ chen chúc trên xe buýt, chứ không ngồi taxi đi làm. Kể từ khi phát hiện phiên dịch là một công việc tổn hại trí lực nhiều như vậy, tôi liền tập một thói quen giống như Lịch Xuyên, tình nguyện tốn tiền, chứ không chịu hao mòn bản thân vì những điều nhỏ nhặt. Ngồi taxi còn có một điều tiện lợi, đó là tránh được việc hỏi đường phiền toái.

Tôi ngồi taxi tới toà nhà Hương Lại mười chín tầng, trụ sở chính của CGP tại Trung Quốc. Người đón tôi là quản lý phòng nhân sự Thái Tĩnh Phi. Chị đưa tôi đi thăm khắp lượt các phòng ban, phòng họp, phòng nghỉ, quầy cà phê. Nhân viên làm việc ở CGP cũng không nhiều, tính tổng cộng chỉ khoảng chừng 30 người. Trong đó có ba kiến trúc sư người ngoại quốc, hai người nói tiếng Pháp, một người nói tiếng Đức. Mặc dù vẫn mang khẩu âm rất nặng, nhưng họ vẫn có thể nói tiếng Anh rất lưu loát. Thái Tĩnh Phi nói, ba vị kiến trúc sư người nước ngoài này không hiểu tiếng Trung cho lắm. Nếu họ phải giao tiếp với khách hàng, phải thông qua phiên dịch viên. Ngoài ra, những giấy tờ quan trọng trong công ty, nhất là thư xin dự thầu và bản thiết kế, đều phải gửi về Tổng công ty ở Zurich bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp. Hơn nữa, những kiến trúc sư người Trung Quốc ở đây, cũng có hơn một nửa không biết tiếng Anh, tiếng Pháp hoặc tiếng Đức. Nên những thông báo quan trọng từ tổng công ty cần được dịch thành tiếng Trung. Đồng thời, nếu như kiến trúc sư Trung Quốc cần liên lạc với Tổng công ty cũng cần phiên dịch viên tham dự. "Do đó, vai trò của tổ phiên dịch vô cùng quan trọng, cũng khá là bận rộn."

Tôi đương nhiên biết toà nhà Hương Lại là chỗ Lịch Xuyên làm việc. Lúc còn ở bên Lịch Xuyên, anh nói điều này với tôi không dưới một lần. Tuy nhiên Lịch Xuyên là người công và tư vô cùng rõ ràng. Anh không muốn cuộc sống cá nhân của mình bị quấy rầy. Cho nên người ở CGP, tôi chỉ biết một người, chính là thư ký của Lịch Xuyên, Chu Bích Tuyên.

Nghe Thái Tĩnh Phi giới thiệu xong, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, phiên dịch viên F2 xuất ngoại kí, đúng là người đã làm việc ở CGP bảy năm - Chu Bích Tuyên.

Xem xong văn phòng và phòng sinh hoạt chủ yếu của 19 tầng, Thái Tĩnh Phi nói: "Văn phòng của Tổng giám đốc, Phó Tổng giám đốc, kiến trúc sư trưởng và thư ký của họ ở tầng 20. Xin đi theo hướng này. Ông Tổng giám đốc vốn hôm nay muốn gặp em, nhưng ông ấy có việc gấp phải đi ra ngoài. Chúng ta sẽ đi gặp Phó tổng."

Đi thang máy tới tầng 20, tôi gặp một dãy những văn phòng trang hoàng vô cùng xa hoa. Ở cửa văn phòng thứ 2, bỗng nhiên tôi nhìn thấy tấm bảng nghi chữ "L.C. Wang". Trong phút chốc, tim tôi như bị một bàn tay bóp chặt, không thể thở được.

"Em không thoải mái à?" Cảm thấy bước chân của tôi bỗng nhiên nhanh hơn, Thái Tĩnh Phi hỏi.

Đúng vậy, tôi không thoải mái, tôi nóng lòng muốn bỏ chạy.

"À, không... Có thể vì sắp gặp Phó tổng nên trong lòng hơi lo lắng." Tôi làm vẻ mặt thoải mái tươi cười.

Thái Tĩnh Phi nói: "Văn phòng vừa rồi là của Kiến trúc sư trưởng của công ty - anh Vương Lịch Xuyên. Anh ấy là người Thuỵ Sĩ gốc Hoa, có thể

nói tiếng Trung lưu loát."

Tôi hỏi: " Vương tiên sinh hôm nay cũng không có ở đây à?" Cửa văn phòng làm bằng kính mờ. Nếu ở trong có đèn, thì người bên ngoài sẽ nhìn thấy.

"Anh Vương trước đây là Giám đốc ở CGP kiêm kiến trúc sư trưởng, hiện tại là Tổng giám đốc Tập đoàn ở Zurich, lãnh đạo trực tiếp của chúng ta. Anh ấy đang nắm giữ nhiều hạng mục thiết kế quan trọng ở Trung Quốc. Cho nên ở đây vẫn phải giữ văn phòng cho anh ấy, phòng khi ngẫu nhiên anh ấy có việc ở Bắc Kinh, không nhiều lần lắm. "

"Thì ra là thăng chức."

"Nói đúng hơn, thì công việc đòi hỏi như vậy. CGP Architects lệ thuộc vào công ty đầu tư quốc tế CGP, là công ty gia đình của Tổng giám đốc Vương. CEO và Phó tổng của chúng ta hiện nay đều là trợ thủ đắc lực của anh ấy." Gương mặt Thái Tĩnh Phi lộ rõ sự sùng bái khó mà nói nên lời.

"À."

"Tổng giám đốc Vương không thích người khác gọi anh ấy là Tổng giám đốc, nếu em gặp được anh ấy, gọi anh ấy là anh Vương được rồi. Mặc dù xuất thân giàu có nhưng tính cách Tổng giám đốc Vương lại vô cùng ôn hoà, vô cùng gần gũi. Trước kia, anh ấy đều ăn cơm trưa ở căn-tin cùng mọi người."

"À."

"Anh Vương nổi tiếng tài hoa hơn người, là nhân vật truyền kì trong giới kiến trúc. Lúc anh ấy bị điều đi, mọi người ở đây đều rất buồn."

"À." Tôi cảm thấy giọng nói của Thái Tĩnh Phi tràn ngập tình cảm.

Bất giác, tôi đã đi theo chị ta vào phòng gian thứ 3. Căn phòng đầu tiên sau cánh cửa là chỗ làm việc của thư ký, thông với một gian phòng phía trong. "Tiểu Điền, đây là Annie, phiên dịch viên tiếng Anh mới của tổ phiên dịch. Bây giờ có tiện gặp anh Trương không? Hôm qua tôi có hẹn trước."

"Mời vào, anh Trương đang đợi hai người."

Phó tổng CGP Trương Khánh Huy là một người đàn ông trung niên tháo vát, da ngăm đen, vóc người nhỏ, mũi hơi quặp, mang nhiều đặc trưng của người phương Nam. Giọng nói của ông ta quả nhiên mang âm Trọng Khánh rất nặng. Ông ta nhiệt tình bắt tay tôi. Ba người chúng tôi chào hỏi và nói chuyện đôi ba câu, xem như làm quen, sau đó ông ta có điện thoại, chúng tôi cùng nhân cơ hội đi ra.

Phòng làm việc của tôi ở số 1902, đối diện với cửa thang máy. Văn phòng có một dàn máy tính rất tốt, ngoài ra, công ty còn cấp cho tôi một laptop Sony, rất nhẹ và vô cùng nhỏ gọn. Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới việc mình sẽ có được một chiếc laptop Sony.

Tôi mở máy tính ra, bắt đầu dùng hòm thư annie.xie@cgp.com - hòm thư riêng của tôi ở công ty - để nhận giấy tờ. Nhiệm vụ của tôi là phiên dịch tất cả các giấy tờ do CGP gửi tới hoặc bản sao gửi tới cho tôi. Dịch tiếng Trung thành tiếng Anh, hoặc từ tiếng Anh thành tiếng Trung. Tiếng Pháp và tiếng Đức do những phiên dịch viên khác phụ trách.

Thông tin giữa Bắc Kinh và Zurich vô cùng nhộn nhịp, danh sách thư rất dài. Tôi nhìn sơ qua, bên trong có một lá thư của Lịch Xuyên hoan nghênh anh Naxos chuyển tới chi nhánh ở Pháp làm việc. Anh Naxos tiếp nhận

công tác Kiến trúc sư trưởng chi nhánh Paris do anh Lerno bàn giao vì Lerno phải chuyển tới chi nhánh ở Áo. Công văn nghiêm túc, gửi qua các bộ phận ở CGP trên toàn cầu thông qua thư ký Ruth của anh.

Tôi chỉ tốn 3 phút để dịch nó thành tiếng Trung, gửi cho toàn thể thành viên trong công ty. Đồng thời thật vui phát hiện ra, công việc này khá là thoải mái. Tôi hoàn thành các giấy tờ cần phải dịch trong vòng hơn hai tiếng, sau đó tới căn - tin ăn cơm.

Nhà ăn ở tầng 18, không cần đi thang máy, chỉ cần đi bộ một tầng là tới. Căn-tin phục vụ cả cơm Tây và cơm Trung Quốc dưới hình thức tiệc đứng. Tôi lấy một phần cơm chiên, một khúc cá kho cay và một ly cà phê, bưng ra một góc bàn ngồi ăn. Chỉ lát sau, một cô gái ăn mặc khá thời trang bưng một đĩa salad đến gần, nhã nhặn hỏi tôi, có thể ngồi cùng bàn với tôi không. Tôi vội vàng gật đầu.

"Chị là Emma bên tổ tiếng Pháp, tên tiếng Trung là Ngải Manh Manh. Em nhất định là Annie phiên dịch viên tiếng Anh mới tới đúng không?"

"Đúng vậy." Tôi đứng dậy, nhận lấy ly trà trong tay Emma "Em ở phòng 1902, xin được giúp đỡ nhiều hơn."

"Chị ở phòng 1904, phòng của tụi mình kề nhau nha. Nhìn em có vẻ rất trẻ, vừa mới tốt nghiệp à?"

"Đúng vậy. Em tới từ Cửu Thông."

"Bích Tuyên vừa mới đi tuần trước, đi khá đột ngột. Công ty vội vàng tuyển người, vì không muốn mất công đăng thông báo tuyển dụng nên trực tiếp mời người từ Cửu Thông tới." Emma cười với tôi, vô cùng quyến rũ: "Nghe nói trả lương không thấp."

"Làm gì có," tôi nói "Phía bên Cửu Thông gần đây có rất nhiều hợp đồng, rất bận, thật ra cũng thiếu người."

"Bọn chị đều đoán xem người đến sẽ là ai. Mỗi ngày bon chị đều cầu nguyện, hy vọng Cửu Thông sẽ không phái một ông già tới đây." Emma nói "Nhưng mà em trẻ như vậy, bọn chị cũng giật mình. Em tới 20 tuổi chưa?"

"Hai mươi hai. Chị thì sao?" Tôi thấy Emma trông cũng không già.

"Ba mươi hai."

Tôi thốt lên: "Không thể nào? Em nghĩ chị nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi lăm."

"Thứ nhất, chị không kết hôn. Thứ hai, mỗi ngày chị đều ăn salad và vitamin." Emma dùng nĩa xỉa mấy lá rau, chấm tương salad Ý, ăn ngon lành.

"Chị Ngải..."

"À, kêu chị là Emma."

"Emma, chị làm ở đây bao lâu rồi?"

"Chị thuộc nhóm nhân viên già nhất công ty, mười năm rồi. Lúc tới đây chị cũng chỉ bằng em."

Tôi nghĩ thầm, mười năm trước Lịch Xuyên còn chưa tới hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp. Công ty này hiển nhiên không phải được sáng lập lúc anh tới.

"Xem ra, chị rất thích chỗ này."

"Đúng vậy, biết tại sao tới bây giờ chị vẫn độc thân không?" Emma bỗng nhiên cười vô cùng bí hiểm.

Tôi lắc đầu.

Emma khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: "Chị tính dụ dỗ một vị Tổng giám đốc ở đây nhưng tới giờ vẫn chưa thành công."

Thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc, Emma cười ha hả: "Đúng là cô bé con, em tin là thật à? Đương nhiên chị chỉ nói giỡn thôi. Em thích đi dạo phố sau giờ làm không? Chị biết vài cửa hàng quần áo khá tốt. Còn nữa, em có thích đi spa không? Chị có mấy thẻ thời hạn một năm, người ta tặng. Chỗ Lisa mặt nạ khá tốt, chị có hai thẻ, không dùng tới, tặng cho em đó."

Dứt lời, chị ấy rút thẻ từ trong túi ra, kiên quyết nhét vào tay tôi.

"Cám ơn chị Emma!"

"Emma."

"Dạ, Emma."

Emma xé một gói bánh nhỏ, ăn thật nhã nhặn, đoạn nói: "Chiếc túi trong tay em, rất khác biệt."

Đúng là rất biết hàng. Chiếc túi Gucci này là Lịch Xuyên mua cho tôi.

"Vậy à? Người ta tặng?"

"Bạn trai?"

"Trước đây. Chia tay lâu rồi."

"Bạn trai em kiếm tiền không ít nhỉ?"

"Sao chị biết?"

"Chị chấm chiếc túi này từ năm năm trước, rất mắc, đấu tranh dữ lắm, rốt cuộc cũng không dám mua. Hàng thật giá tới hơn hai mươi ngàn, còn mắc hơn một chiếc laptop xịn. Phối với chiếc quần bò Calvin Klein này của em, rất mốt, hơn nữa còn là mốt không đụng hàng.

Quần bò cũng là Lịch Xuyên mua. Anh không thích dạo cửa hàng, nhưng con mắt mua đồ đúng là số một. Tôi nhìn chiếc túi trong tay, vội vàng nói qua loa "Cái này chắc chắn không phải là đồ thật."

"Nếu ngay cả thật giả mà chị còn không phân biệt được, chị còn làm ăn gì được trong công ty nước ngoài này nữa. Hôm nay lúc chị Thái giới thiệu em, tụi con gái tổ tiếng Pháp và tiếng Đức nhìn thấy chiếc túi này, đều khẳng định em là bạn gái mới của Tiêu Quan."

Tôi lắc đầu nguầy nguậy: "Không đúng, không đúng, bạn gái của Tổng giám đốc Tiêu là Đào Tâm Như ở phòng nhân sự của Cửu Thông."

"Sao vậy được? Chị rất thân với Đào Tâm Như, cùng lắm chỉ là yêu đơn phương thôi. Tiêu Quan mặc dù lăng nhăng, nhưng danh tiếng trong giới làm ăn khá tốt, anh ta là thỏ không ăn cỏ gần hang, chưa bao giờ yêu đương với người trong công ty. Đào Tâm Như biết rõ còn cố phạm vào, trông vào

lòng thành tâm của mình sẽ khiến Tiêu Quan phá luật. Kết quả không phải rơi vào kết cục thiếp tâm như nước, chàng tâm như thiết còn gì[1]?"

[1]Ý nói người con gái thì mềm yếu, người con trai thì lạnh lùng.

Tôi lại phủ nhận: "Tóm lại, em tuyệt đối, tuyệt đối không phải bạn gái của Tiêu Quan."

"Vậy à?" Ánh mắt Emma lướt qua đỉnh đầu tôi, dừng lại ở cửa căn-tin. Chị nở nụ cười tươi, lại còn dùng đôi tay trắng nõn mềm mịn kia nhéo nhéo mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu. Thấy Tiêu Quan không biết đã tới hồi nào, lập tức đi tới trước mặt tôi.

"Tổng giám đốc Tiêu." Tôi vội vàng đứng dậy.

"Annie." Tiêu Quan thản nhiên nhìn về phía tôi và Emma, chào "Manh Manh."

"Tiêu tổng và Emma quen nhau?"

"Ừ, tôi và Manh Manh là bạn học. Cô ấy học trên tôi một khoá. Là đàn chị, lúc họp lớp hay gặp mặt."

"Tiêu Quan, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới CGP vậy?" Manh Manh ngẩng đầu nhìn anh ta, nở một nụ cười trêu trọc.

"Anh tới bàn chút việc với Tổng giám đốc Giang. Em biết mà, anh cũng làm bất động sản, muốn mời kiến trúc sư giúp một chút." Anh ta ngồi xuống, nói với tôi: "Thế nào, Annie, ngày đầu tiên làm việc đã quen chưa?"

"Rất tốt. Thấy thoải mái hơn ở Cửu Thông."

"Công việc ở CGP không thoải mái đâu. Đợi tới lúc đấu thầu, em sẽ phải phiên dịch rất nhiều đó. Gần đây họ đang bận với hạng mục ở Ôn Châu, em có nghe quen giọng Ôn Châu không?"

Tôi nhất thời lo lắng: "Sao? Tôi phải dịch tiếng Ôn Châu sao? Nghe nói ở đó có rất nhiều người Khách Gia. Tôi không hiểu tiếng Khách Gia cho lắm."

"Đừng lo lắng," anh ta cười cười "Những người em phải giao tiếp phần lớn là quan chức chính phủ, họ sẽ cố gắng nói tiếng phổ thông với em."

"À, " Tôi thở dài nhẹ nhõm." Vậy, mấy tập tài liệu bán đấu giá kia anh giao cho ai?"

"Đào Tâm Như." Anh ta nói "Cô ấy ngày nào cũng mắng tôi."

"Giám đốc Tiêu, anh ăn cơm trưa chưa?" Tôi hỏi.

"Chưa. Bên cạnh mới mở một nhà hàng thịt nướng Mông Cổ, nghe nói cũng ngon. Có muốn đi ăn thử không? Tôi mời."

"Cảm ơn..." tôi chỉ dĩa thức ăn của mình, thật ra tôi còn chưa động đũa. "Tôi đã ăn không ít rồi, hơn nữa, dạ dày tôi hôm nay không tốt lắm..."

"Không sao, để lần sau." Vẻ mặt anh ta có chút xấu hổ, hiển nhiên lòng tự trọng đã bị đả kích.

Chúng tôi nói thêm vài câu khách sáo, sau đó anh ta lịch sự tạm biệt.

Tôi quay đầu lại, thấy Manh Manh đang mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt rất khó hiểu.

"Sao vậy?"

"Em, Annie, sao lại dám công khai từ chối Tiêu Quan? Dây thần kinh nào của em bị đứt vậy?"

"Không phải em nói rồi à? Em không phải bạn gái anh ta. Tại sao phải ăn cơm với anh ta, khiến cho người ta hiểu lầm."

"Em biết không? Tiêu Quan thường không coi ai ra gì, rất ít khi chủ động với con gái. Bọn con gái si mê ngốc nghếch, tình nguyện bỏ tiền ra mời anh ta ăn cơm, anh ta còn chưa thèm đi nữa là."

"Được rồi, em thừa nhận, em có bệnh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được chưa?"

"Haizzz, xem em kìa. Nhớ ngày đó, chị cũng là kén cá chọn canh, đến bây giờ thì không được việc gì. Em nha, nhất định phải tới tuổi chị mới biết được cái gì là hối hận." Emma lấy điện thoại ra đưa cho tôi: "Gọi điện thoại nói cho người ta em không đau dạ dày nữa đi, nhanh lên."

Tôi cười, lắc đầu, trả điện thoại cho chị: "Em thấy hai người rất hợp nhau, hay chị tự gọi đi."

Tôi trở lại văn phòng, tiếp tục làm việc. Làm được hơn một tiếng thì điện thoại reo.

"A lô."

"Là tôi, Tiêu Quan đây."

"Tổng giám đốc Tiêu, chào anh."

"Dạ dày của em sao rồi?"

Anh ta còn nhớ vụ này, tôi sợ tới mức vã mồ hôi lạnh: "Khoẻ... Khoẻ rồi."

"Buổi tối đi ăn thịt nướng Mông Cổ không?"

"Tôi... buổi tối... có giờ Yoga."

"Mấy giờ bắt đầu?"

"Bảy giờ."

"Mấy giờ xong?"

"Tám giờ."

"Tám giờ tôi tới đón em. Nói cho tôi biết chỗ học Yoga đi."

Không còn cách nào khác, tôi đọc địa chỉ.

"Như vậy, Annie, cho em 10 phút thay đồ, 8 giờ 10 phút gặp."

Tôi còn muốn nói thêm vài câu nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Tôi tập Yoga xong, cũng không thay đồ, đầu đầy mồ hôi mồ kê đứng ngay cửa sân vận động. Đúng 8 giờ 10 phút, Tiêu Quan lái xe trờ tới.

Tôi tự mở cửa xe, ngồi vào.

Anh ta chậm rãi lãi xe, một lúc lâu cũng không nói câu nào. Tôi ngồi cạnh anh ta, cũng không hé răng.

Một lát sau, gặp đèn đỏ, anh ta bỗng nhiên nói: "Có lẽ em không biết, lúc học đại học, tôi từng theo đuổi Manh Manh. Lúc đó người theo đuổi cô ấy rất nhiều, tôi miễn cưỡng được xếp vào top trên. Có lần, cô ấy thích một bộ quần áo rất mắc, tôi không có tiền mua cho cô ấy. Đương nhiên còn có những chuyện khác nữa, nên chúng tôi chia tay."

Tôi chờ anh ta nói tiếp.

"Sau đó, chúng tôi đều tốt nghiệp. Tôi làm ăn kiếm được kha khá, cô ấy nghe nói, từng chủ động tới tìm tôi. Nhưng tôi không để ý tới cô ấy, cô ấy rất tức giận."

"Những chuyện này có liên quan gì tới tôi không?"

"Hôm nay, trước mặt cô ấy, em khiến tôi khó xử. Cô ấy nhìn bộ dạng của tôi, chắc trong lòng vui lắm."

"Tôi không biết..."

"Có biết hay không cũng không sao cả." Anh nói tiếp "Tóm lại, tối nay, em phải theo tôi đi ăn thịt nướng Mông Cổ."

Tôi cảm thấy, lập luận của anh ta, tôi không hiểu được.

"Anh Tiêu, phiền anh ngừng xe lại một chút." Tôi lạnh lùng nói.

Mặt anh ta thoáng biến sắc, thắng gấp ô tô lại.

"Xin hỏi, anh có phải là con một đúng không?"

"Đúng vậy, vậy thì sao?"

"Bởi vì anh là con một, có một đạo lý, chỉ sợ anh hiểu trễ hơn những người có anh chị em một chút." Tôi mở cửa xe, nói với anh ta "Thế giới này, không phải tất cả mọi thứ đều xoay quanh anh. Anh có chuyện vui hay không vui với người phụ nữ nào đó, tôi cũng không có trách nhiệm gì, cũng không liên quan gì tới tôi. Tạm biệt."

Tôi đóng sầm cửa xe lại, nghênh ngang bỏ đi.

Hôm sau, tôi từng nghĩ Tiêu Quan sẽ đuổi việc tôi trong cơn giận dữ, vì biên chế của tôi vẫn thuộc Cửu Thông. Không ngờ qua một tháng trời, vẫn không có động tĩnh gì. Tôi không nghe tin tức gì từ Tiêu Quan, cũng không nhận được thư từ hay điện thoại gì của anh ta. Tôi làm việc chăm chỉ, khi mệt mỏi thì đứng cạnh thùng rác hút thuốc. Không có ai khó chịu với tôi, cũng không có ai quấy rầy tôi. Tôi ngồi một mình một phòng, lúc dịch có bật chút nhạc nhẹ. Có khi làm xong việc trước thời hạn, tôi sang chỗ Manh Manh ở phòng bên hoặc tìm những phiên dịch viên khác nói chuyện phiếm. Khi bọn họ làm việc mệt mỏi, hoặc là lúc ăn cơm trưa, cũng hay tới chỗ tôi, hoặc là kéo tôi cùng đi dạo phố. CGP ngoại trừ tổng giám đốc, kiến trúc sư và kỹ sư ra, còn lại đều là nhân viên nữ.

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Có một hôm, làm việc xong, tôi lang thang trên mạng định tìm tiểu thuyết của Diệc Thư đọc, nhưng không tìm được tiểu thuyết nào, lại tìm

được một trang web đăng truyện.

"Trang web sáng tác Tấn Giang."

Tôi phát hiện ở đó không chỉ có không ít tiểu thuyết ngôn tình, mà bất kỳ ai cũng có thể đăng ký một bút danh, trở thành một nhà văn mạng.

Tôi mất nửa tiếng đề đăng ký một bút danh. Sau đó, tôi nán lại đọc truyện "Thiên Vũ" của Đỗ Nhược, tổng cộng có ba bộ. Tôi mở cửa sổ rất nhỏ, có ai vào tôi liền tắt đi. "Thiên Vũ" khiến cho hiệu suất làm việc của tôi tăng lên rất nhiều. Ngày nào tôi cũng muốn làm việc xong thật nhanh để xem chương tiếp theo của "Thiên Vũ". Đáng tiếc, chưa tới một tuần, tôi đã đọc xong tất cả các chương của "Thiên Vũ". Sau đó tôi tiếp tục đọc các chuyện của Lam Liên Hoa. Rồi đến các chuyện của Minh Hiểu Khê, Cố Mạn, Tình Xuyên… Đến khi hết truyện để đọc, tôi bèn dùng bút danh mình đăng ký để viết truyện.

Tôi quyết định đặt một cái tựa cho tiểu thuyết của tôi, tên là: "Chuyện cũ của Lịch Xuyên."

Tôi viết chương 1, phát hiện chỉ có 5 lượt xem, có một độc giả bình luận, vỏn vẹn hai chữ: "Cố lên!"

Được, tôi sẽ vì độc giả kêu tôi cố lên này mà viết. Tôi nhanh chóng viết chương 2, chương 3. Tôi cảm thấy câu chuyện của tôi và Lịch Xuyên, ngoại trừ cảnh cuối cùng, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ. Có vài chỗ, tôi viết lược bớt đi, có vài chỗ, tôi phóng đại ra rất nhiều. Tin tôi đi, Lịch Xuyên đời thực, tuyệt đối tốt đẹp hơn Lịch Xuyên dưới ngòi bút của tôi nhiều. Tôi vừa viết vừa khóc, chìm đắm trong những ký ức đẹp đẽ, không thể nào thoát ra được. Đồng thời cũng khiến cho độc giả của tôi cảm động mà rơi nước mắt.

Tôi rất hy vọng Lịch Xuyên chính là nhân vật trong truyện của mình, tôi có thể muốn viết anh thế nào thì viết, sau đó cho tôi và anh, một kết cục thật mỹ mãn.

Đương nhiên, đây không phải là sự thật. Nhưng Lịch Xuyên trong truyện có thể khiến tôi dần dần quên đi Lịch Xuyên của đời thực. Nỗi đau này, bị tôi nhắc đi nhắc lại, dần dần phai nhạt, tình yêu này bị tôi nhớ đi nhớ lại, dần dần trở nên vô vị. Tôi bắt gặp một Lịch Xuyên khác ngày càng chân thật, gần gũi hơn trong trí óc tôi. Còn Lịch Xuyên của đời thực thì ngày càng mờ nhạt, ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ, dần dần xa cách tôi.

Tôi bầu bạn với nhiều thuốc lá, nhiều rượu và nhiều đêm mất ngủ. Nhớ có lần tôi đứng một mình ở vườn hoa trên sân thượng của khu Long Trạch kia, chăm chú nhìn dòng xe cộ trong gió đêm, nếu không nghĩ đến bố và em trai, có lẽ tôi sẽ nhảy xuống.

Tôi rốt cuộc cũng tìm được cách để chôn kín tình yêu này, biến đau khổ thành vui sướng.

Mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi tôi thức dậy chính là mở máy tính ra, xem dưới truyện của tôi có thêm những bình luận nào. Đương nhiên, đôi khi cũng sẽ có người mắng tôi. Cho dù là khen hay mắng cũng không sao cả. Yêu cầu của tôi rất thấp, chỉ cần có người để ý đến tôi là được.

Ban ngày tôi làm việc rất nghiêm túc, có rất nhiều việc phải làm, thời gian rảnh lại vùi đầu sáng tác "Chuyện cũ của Lịch Xuyên". Buổi tối tôi luyện Yoga, đi quán bar, xem phim, khiêu vũ... Đến lúc mệt, trở về nhà là nằm xuống ngủ liền.

Tôi thực sự đã có một cuộc sống đầy màu sắc.

Chương 23

Chớp mắt đã tới cuối năm. Năm nào CGP cũng tổ chức một buổi tiệc chính thức trước Noel, mời nhân viên và người nhà tham gia. Tôi tìm được mấy thứ đã lâu không dùng tới trong tủ quần áo: một bộ váy màu đen, một cái bóp cầm tay màu xám bạc viền ren xanh, một đôi giày bệt bằng vải jean màu xanh đính đá lấp lánh. Hai món sau chính là quà Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ về cho tôi vào 6 năm trước. Ngoài ra, anh còn tặng tôi một chiếc đồng hồ nho nhỏ dễ thương, hiệu Rolex lấp lánh, trên mặt đồng hồ có nạm ba viên kim cương nhỏ, nhìn là biết giá rất mắc, tôi sợ làm mất, nên chỉ đeo trong những dịp quan trọng. Thật ra, dịp quan trọng mà tôi nói đó, cũng không nhiều lắm. Hình như tôi chỉ đeo một lần khi dự đám hỏi của một người bạn.

Sau khi chia tay với Lịch Xuyên, cơ thể tôi liền ngừng phát triển. Kinh nguyệt mất điều hòa suốt cả năm trời. Tôi uống vô số bình Ô Kê Bạch Phượng Hoàn mới dần điều hòa. Nói ra cũng lạ, điểm thay đổi duy nhất trên người tôi chính là thị lực. 5 năm trước thị lực tôi là 10/10, bây giờ đã trở thành mắt trái 4.5, mắt phải 4.0. Bình thường tôi đeo kính sát tròng, lúc đi ngủ thường quên lấy ra. Lúc đi làm lại hay dụi mắt, thường xuyên rớt mất. Vì vậy tôi làm một cặp kính nhựa màu mã não, bỏ trong túi xách để dự phòng.

Hôm Noel, tôi trang điểm nhẹ. Nhìn lại đồng nghiệp nữ trong công ty, ai cũng xinh tươi lộng lẫy, thu hút mọi ánh nhìn. Tôi ngồi trốn bên sô pha uống rượu, uống được ba ly, lại lên cơn ghiền thuốc lá, lén trốn ra ban công hút thuốc. Khi tôi quay trở lại, bữa tiệc đã bắt đầu. Tôi vội vàng tìm chỗ ngồi, Emma cười tủm tỉm đi tới, cố tình ngồi xuống cạnh tôi.

“Em xem, hôm nay ngoại trừ Tổng Giám đốc Trương ra – do vợ ông ấy đi công tác – thì chỉ có chị và em một mình lẻ bóng thôi. Sao rồi, cãi nhau với Tiêu Quan à?”

“Không có.”

“Lúc nãy em vào cửa, có biết bao nhiêu người trong tổ phiên dịch thét chói tai trong lòng không?”

Tôi giật mình, vội vàng lấy gương ra, soi trái soi phải: “Sao vậy? Trên mặt em dính gì à?”

Chị nâng má tôi lên, nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu không nói câu nào, một lát sau, mới từ từ nói: “Thành thật nói cho chị Emma của em nghe, đại gia nào chống lưng cho em?”

“Đại gia gì? Em đâu có quen đại gia nào đâu. Chị nhìn em đi, buổi trưa ăn fastfood, buổi tối đi quán bar, di động không bao giờ reo, người quen đại gia mà vậy à?”

Chị ta chỉ vào túi xách của tôi: “Đây là LV, tự em mua à?”

Tôi không nghiên cứu gì về túi xách. Cũng không biết LV là gì.

Nên tôi liền lắc đầu: “Người ta tặng.”

“Bạn trai cũ?”

Tôi không hé răng, trong lòng bắt đầu bực mình Emma. Sở thích lớn nhất hàng ngày của Emma chính là đọc tạp chí thời trang, xem những mốt mới nhất của hàng hiệu.

Đôi môi của Emma đã trở thành một vòng tròn vo, ánh mắt long lanh: "Bạn trai cũ của em là ai?"

"Có nói chị cũng không biết đâu."

"Try me[1]."

[1]Nói thử xem.

Emma là cao thủ tình trường, quen biết rộng. Tôi né chủ đề này, lảng sang chuyện khác: "LV là gì?"

Emma nhìn tôi, nhướng mày: "Annie, em không biết thật, hay giả vờ không biết?"

Tôi nhìn thẳng vào mặt chị ta: "Thật sự không biết, chị chỉ em đi."

"Cái túi xách LV này của em, chị từng thấy rồi, giá là 14 ngàn," Emma nhắm mắt rên rỉ, giống như giấc mộng vụn vỡ, "đô la."

Emma im lặng một chút, lại chỉ vào giày của tôi: "Còn đôi giày này nữa, cũng hiệu LV, giá 6,400 đô la một đôi. Lương của chị em, từ lúc làm đến giờ vẫn là cao nhất trong giới phiên dịch. Nhưng tới giờ cũng chưa mua nổi mấy thứ này." Emma nhấp một ngụm rượu, dung dịch màu đỏ xoay tròn trong ly "Đẳng cấp của Cửu Thông đến đâu? Đẳng cấp của CGP đến đâu? Sao em được cử đến CGP? Hả? Đại học Sư Phạm S chẳng qua chỉ là trường hạng hai. Sinh viên Đại học Bắc Kinh và Học viện Ngoại ngữ Bắc Kinh ra trường ai cũng là nhân tài, nhưng vào đây như cá vượt vũ môn, sứt đầu mẻ trán cũng không vào được. Em nói em không có người chống lưng, ai tin?"

Tôi phì cười: “Còn chị Emma thì sao, chị tốt nghiệp đại học nào?”

“Năm 14 tuổi chị vào trường thiếu niên năng khiếu của Đại học Bắc Kinh, có bằng thạc sĩ ngành Ngữ Văn Pháp của Đại học Bắc Kinh. Chị từng đạt giải nhất kì thi cấp quốc gia.”

“Em là thủ khoa đại học thành phố Cá Cựu, không học Đại học Bắc Kinh không phải vì em không đủ điểm, mà do nhà em không có tiền. Em cũng là thạc sĩ, cũng từng đoạt giải nhất kì thi cấp quốc gia. Chị Emma, phải xem chí hướng để luận anh hùng, chứ ai lại xem xuất xứ?”

Thấy tôi khó chịu, Emma cười trừ: “Chị Emma quan tâm em thôi mà. Thấy em không có bạn trai, muốn giới thiệu một người cho em. Đương nhiên là phải hỏi thăm tình hình trước. Người xưa nói, đã qua bể thẳm khôn còn nước, ngoài chốn non Vu chẳng thấy mây, bạn trai trước của em đưa bảng giá cao quá, làm cho những người muốn giúp em khó ra tay lắm.”

Thì ra là vậy. Tôi bực mình, co người ngồi sát sô pha, tiếp tục uống rượu: “Chị Emma, em từng bị người ta làm tổn thương, cả đời này sẽ không yêu ai nữa.”

“Trời ơi, còn trẻ mà,” chị bật cười “Thề độc quá vậy? Đàn ông trên đời này, có mấy người tốt? Đừng nên thật lòng quá làm gì. Thật lòng thì khổ lắm. Tháng này chị gặp Tiêu Quan mấy lần, lần nào người ta cũng hỏi thăm em.”

Thật ra, Tiêu Quan vẫn rất quan tâm tôi. Đặc biệt ở mặt nâng cao trình độ tiếng Anh, khiến tôi vô cùng cảm kích. Ngoài ra, anh ta khá đẹp trai, sự nghiệp thành công, đối với người bình thường mà nói, chạy theo nịnh nọt còn không kịp, làm gì có ai lại ghét anh ta. Nhưng tôi đã quen với sự dịu dàng và nhường nhịn của Lịch Xuyên, gặp kẻ ngang ngược sẽ không chịu

thua. Tôi giả vờ chuyên tâm cắt một miếng thịt bò nướng tiêu cháy đen chín tái, không nói nữa. Một lát sau, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: "Emma, em muốn hỏi chị một chuyện. Hôm qua, bên phòng công trình có cử một kỹ sư phần mềm tới, copy tất cả tài liệu của em đem về, chị có biết tại sao không?"

Emma nói nhỏ: "Nghe nói là gói thầu Ôn Châu có vấn đề. Có người tiết lộ phương án thiết kế của chúng ta cho bên Giai Viên."

Giai Viên hiện đang là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của CGP về công trình Ôn Châu.

Tôi sợ hãi trong lòng.

"Ban Giám đốc giận lắm, cho người điều tra xem có ai đã xem bản thiết kế." Emma liếc tôi "Em phụ trách phiên dịch tất cả bản vẽ, đương nhiên sẽ điều tra em."

Tôi phiên dịch rất nhiều bản vẽ, nhưng tôi chỉ lo tìm những từ tiếng Anh trên bản vẽ, hoàn toàn không nhớ bản vẽ nào là của công trình nào. Tôi không lo lắng chuyện mình làm lộ bí mật công ty. Quy trình dịch bản vẽ của CGP rất nghiêm ngặt, lúc nào tôi cũng làm theo quy trình, không có khả năng bản vẽ bị lộ ra ngoài. Tôi chỉ lo là tôi thường lên mạng trong giờ làm việc, không biết có bị phát hiện hay không, dù lần nào tôi cũng xóa hết lịch sử trình duyệt trước khi tắt máy. May mà bản thảo gốc tôi chỉ lưu trong USB, không chép vào máy của công ty. Dù vậy, tôi vẫn hơi sợ, có tật giật mình mà.

Tôi đang miên man suy nghĩ, bỗng dưng Emma nói: "Thật ra, bây giờ mới điều tra thì quá muộn rồi. Chỉ còn 12 ngày nữa là đến hạn đấu thầu. Bây giờ đang cuối năm, đúng dịp lễ Tết, muốn làm lại từ đầu cũng không

đủ thời gian, cũng không có lòng dạ nào mà làm. Bản vẽ quy hoạch thành phố C đó, được đầu tư hai mươi mấy triệu tệ, do Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương phụ trách thiết kế cảnh quan và sân vườn, đáng lẽ là nắm chắc phần thắng rồi. Lần này công ty mình tổn thất rất lớn. Mọi năm Tổng Giám đốc Giang đều tham dự tiệc cuối năm. Chẳng lẽ em không phát hiện, mấy ngày rồi Giang tổng không đến công ty sao?"

Tôi chỉ là một nhân viên phiên dịch thấp cổ bé họng, chỉ làm những việc mình được giao. Tôi chưa từng để ý theo dõi xem Tổng Giám đốc hôm nay có đi làm hay không. Tôi ăn nhanh cho xong, phát hiện còn nhiều người vẫn đứng ở đại sảnh nói chuyện. Tôi giả vờ đi toilet, thật ra là muốn trốn về nhà viết tiểu thuyết. Vừa đến cửa, bỗng nhiên có người gọi tôi: "Annie!"

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khánh Huy.

"Phó Tổng Giám đốc Trương."

"Annie, dạo này công ty có việc, cô đi công tác trong lễ Noel được không?" Ông ta nói, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Đương nhiên là được." Tôi nhìn ông ta, hơi chột dạ, không biết có phải chuyện tôi viết tiểu thuyết trong giờ làm việc bị phát hiện rồi hay không.

"Xin lỗi, theo lý thì không nên kêu cô đi lúc này." Ông ta nói "Nhưng mà, phiên dịch tiếng Anh trong công ty chỉ có mình cô còn độc thân. Những người khác đều có chồng con hết rồi."

"Không sao. Đi đâu? Khi nào đi?"

"Ôn Châu. Chuyến bay mười một giờ tối nay. Công ty đã đặt khách sạn rồi."

Tôi nhìn đồng hồ, đúng bảy giờ.

“Vậy tôi về nhà sắp xếp đồ đạc.”

“Cho cô một tiếng để chuẩn bị, kịp không? Tôi sẽ cho xe chở cô về nhà, sau đó đúng tám giờ chở cô ra sân bay.”

“Được.”

“Chắc cô có nghe, phương án thiết kế của công ty bị lộ, không còn bao nhiêu thời gian, nên phải đi công tác đột xuất.”

“Tôi hiểu.”

“Như vậy, lát nữa gặp cô ở sân bay.”

Tôi về nhà trọ của mình, thay quần áo mặc hàng ngày, nhanh chóng xếp hành lý. Vì uống vài ly rượu nên hơi chóng mặt. Tôi ngâm đầu trong nước ấm, rửa mặt thật lâu, sau đó ra cổng chung cư, thấy Trương Khánh Huy đã đến, đang đứng ngoài xe hút thuốc, chắc đã đợi tôi cũng lâu.

“Xin lỗi anh, tôi không biết tối nay đi công tác, nên có uống mấy ly rượu.” Lúc vào xe, đầu tôi đụng vào cửa xe, nhìn như con ngốc.

“Không sao.” Ông ta cười cười “Cô Chu phòng phiên dịch hồi trước cũng biết uống rượu.”

Trên đường hoàn toàn im lặng.

Xe tới sân bay, tôi xuống xe, gió lạnh thổi qua, làm tôi tỉnh rượu hơn một nửa. Sau đó, đột nhiên tôi phát hiện, trước mắt tôi là một mảng mờ mờ ảo ảo.

Tôi quên mang kính sát tròng!

Có lẽ là làm rớt lúc rửa mặt.

Tôi lục túi xách theo bản năng, bực mình phát hiện ra, tôi đã bỏ quên cặp kính trong cái túi xách LV Lịch Xuyên tặng. Tôi đang xách cái túi vải nhỏ tôi hay dùng lúc đi làm, có đai đeo. Bởi vì nó nhẹ, lại có rất nhiều ngăn, nên tôi hay dùng.

Tôi tự an ủi bản thân, đừng lo. Ôn Châu là thành phố lớn, đương nhiên phải có tiệm bán kính mắt. Chuyện đầu tiên tôi làm sáng mai sẽ là đi làm kính. Sau đó, tôi kéo va li, đi theo Trương Khánh Huy như hình với bóng.

Lát sau, chúng tôi gặp vài người khác ở cổng vào. Tôi chỉ thấy bóng người mờ mờ, nghe Trương Khánh Huy chào: "Tổng Giám đốc Giang."

Bóng người đi tới trước mặt chúng tôi, cái bóng khá đậm. Có thể mơ hồ nhận ra Tổng Giám đốc Giang, ba kiến trúc sư và hai chuyên viên đồ họa của CGP. Tay ai cũng xách một cái laptop.

"Máy bay hạ cánh rồi?" Trương Khánh Huy hỏi

"Tới rồi, có lẽ họ đang lấy hành lý." Giang Hạo Thiên trả lời.

Cửa đón khách khá ồn ào. Tôi nuốt xuống mùi rượu đang dâng lên trong cổ họng, yên lặng đứng chờ cùng mọi người bên ngoài rào chắn. Khoảng nửa tiếng sau, Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy bỗng nhiên bước

tới, những người còn lại cũng đi theo. Chắc là họ đã thấy người họ đang đợi, liền bắt tay, chào hỏi nhau. Tôi không nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy trước mắt có nhiều bóng người qua lại, có nhiều tấm bảng được giơ lên, có người ôm nhau, có người thét chói tai, lờ mờ ảo ảo, như thực như mơ.

Cảnh tượng này làm tôi nhớ lại kỷ niệm cũ.

Sáu năm trước, cũng tại đây, tôi đứng chờ Lịch Xuyên. Máy bay anh hạ cánh lúc một giờ, tôi sợ nhầm, chín giờ đã chạy tới sân bay. Chờ anh rất lâu, cuối cùng vẫn là Lịch Xuyên thấy tôi trước, tôi ôm anh thật chặt, mãi không chịu buông ra. Lúc đó, thật sự, muốn gấp anh thành một chiếc khăn tay, cả đời này cất vào túi của mình.

Bây giờ, biết bao tháng ngày trôi qua? Tất cả đã phai nhạt.

Tôi lặng lẽ suy tưởng, đám người trước mặt bỗng nhiên tách ra.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một bóng người đi về phía tôi.

Thật ra, tôi chỉ thấy một bóng người mặc đồ đen. Nhưng tôi vẫn nhận ra anh, vì dáng đi của anh tôi rất quen.

Sau đó, tôi thấy một khuôn mặt, cách tôi rất gần, nhưng mờ mờ ảo ảo.

Tôi đột nhiên cảm thấy, hôm nay quên đeo kính, là chuyện may mắn vô cùng.

Tôi nghe thấy Giang Hạo Thiên giới thiệu với người đó: “Anh Vương, đây là phiên dịch mới của công ty, cô Annie, là thạc sĩ Ngữ Văn Anh. Cô ấy thay thế vị trí của cô Chu. Annie, đây là Tổng Giám đốc của CGP, anh Vương Lịch Xuyên.”

Một bàn tay đưa ra trước mặt tôi, tôi cũng giơ tay ra.

Tay anh, vẫn lạnh lẽo như xưa, hơi thở nhè nhẹ, vẫn thoang thoảng mùi oải hương.

“Xin chào.” Anh hơi ngập ngừng “Annie.”

Tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể hạ xuống đến 0 độ. Máu vọt tới đỉnh đầu, đông lại.

Tôi trả lời bình tĩnh: “Xin chào, anh Vương.”

Sau đó, một người đứng sau lưng anh kéo va li ra, cũng giơ tay ra bắt tay tôi: “Xin chào, Annie, tôi là trợ lý của anh Vương, Tô Quần.”

Chương 24

Hình như tôi từng nghe tên Tô Quần ở đâu đó. Nhưng mãi chẳng thể nào nhớ nổi.

Chỉ còn cách thời gian lên máy bay 1 tiếng. Lịch Xuyên đi hơi chậm, mọi người đều đi chậm lại theo anh. Chỉ có mình Tô Quần vội vàng đẩy xe hành lý cao ngất đi gửi.

Qua cửa kiểm tra an toàn xong, chúng tôi đứng đợi trước cửa ra máy bay một lúc thì có thông báo lên máy bay. Qua khung cửa sổ kính lớn, tôi thấy một chiếc Boeing 737 – 900 đang đậu bên ngoài. Suốt dọc đường, hai sếp

lớn kè hai bên người Lịch Xuyên, thì thầm to nhỏ với anh. Những người còn lại đều biết ý giữ khoảng cách với họ. Ai cũng biết, lần đi công tác này là mất bò mới lo làm chuồng. Nên chỉ cần công ty trúng thầu, trả giá cao cỡ nào cũng đáng. Hành khách lục tục lên máy bay, nhưng người của CGP vẫn án binh bất động, bởi vì Tổng Giám đốc Giang vẫn đang bận bàn chuyện với Lịch Xuyên. Dù là công ty nước ngoài hay công ty nhà nước đều giống nhau về mặt phân chia cấp bậc. Nhân viên không dám qua mặt giám đốc, lên máy bay trước. Thấy vậy, Tổng Giám đốc Giang phát tay với chúng tôi, ý bảo chúng tôi cứ đi trước. Thế là, mọi người nối đuôi nhau lên máy bay. Tôi kéo va li, cúi đầu đi về phía cửa soát vé, lúc đi ngang qua Lịch Xuyên, bỗng nhiên va li nảy lên, giống như cán lên chân ai đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn, hình như "ai đó" là Lịch Xuyên. Tôi liền cúi đầu, muốn nhìn xem chính xác va li của tôi đè lên chân nào của anh. Nếu là chân trái, thì tôi phải xin lỗi. Nếu là chân phải, tôi cảm thấy không cần. Dù sao chân giả cũng đâu có cảm giác. Nói chung, tôi chẳng muốn nói dù chỉ một câu xin lỗi.

Không nhìn thấy rõ. Ai cũng thấy tôi đang chần chừ. Đụng người ta, người ta lại là người tàn tật, còn không muốn nói sorry, quá đáng không? Do dự một hồi, đang định mở miệng, anh lại giành nói trước, hai chữ: "Không phải."

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo va li, ngông nghênh đi qua anh như chim công xòe đuôi.

Tới cửa máy bay, tôi bị ngăn lại: "Thưa chị, va li của chị vượt quá quy định. Chị vui lòng để lại đây, chúng tôi sẽ chuyển giúp chị."

"Cảm ơn."

Không khí trong cabin khá ấm áp, đến mức hơi ngột ngạt.

Tôi ngồi ở hàng sau, ngay cạnh đường đi. Ngồi cạnh tôi là Tiểu Hoàng bên phòng thiết kế. Mặc dù tôi đã làm việc ở CGP hơn ba tháng, nhưng chỉ quen vài phiên dịch, những người khác tôi coi như không thấy. Trước nay tôi chỉ mới nói chuyện chưa với Tiểu Hoàng khoảng ba câu, chỉ biết là họ Hoàng, còn tên là gì cũng không biết. Cho nên, tôi chỉ cười cười với anh ta, sau đó tôi lấy máy MP3 ra, đeo tai nghe vào.

Ngay sau khi máy bay cất cánh, bao tử tôi cứ cồn cào mãi không yên. Nói thật, tôi không bị say máy bay. Có lẽ, tại tôi do uống quá nhiều rượu, cũng có lẽ, do lúc nói chuyện với Emma ăn quá nhiều thịt bò nên bị đầy bụng. Tóm lại, lúc đầu tôi còn ngồi tại chỗ ói vào túi giấy, sau đó thì chạy hẳn vào toilet, ói ra mật xanh mật vàng. Sau đó, tôi lười ra ngoài, ngồi trên bồn cầu thở, cứ như cá chết. Chuyến bay hai tiếng, tôi ói hết một tiếng. Khi tôi về lại chỗ ngồi, tôi mới hiểu tại sao mình lại ói.

Không ngờ là do kinh nguyệt.

Năm tôi 17 tuổi, kinh nguyệt của tôi khá bình thường, một tháng đúng bốn ngày. So với bạn bè cùng lứa thì tôi dễ chịu hơn nhiều. Sau năm 17 tuổi, kinh nguyệt của tôi trở nên thất thường, chẳng những ngày có không chính xác, mà còn có những triệu chứng rất nghiêm trọng, đặc biệt là hai ngày đầu tiên. Chóng mặt, buồn nôn, ói mửa, đau bụng dưới – tất cả những triệu chứng tồi tệ mà sách giáo khoa nói – tôi đều có. Tháng nào cũng có bảy, tám ngày như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là, tôi không mang theo băng vệ sinh. Ma xui quỷ khiến sao đó, tôi đang mặc một cái váy bó sát người màu kem. Lúc nãy tôi chỉ lo

nôn, không chú ý váy ướt đẫm một mảng màu đỏ. Bây giời ngồi xuống, có cảm giác máu đang chảy tuôn chảy xuống chân. Tôi sợ tới mức không dám động đậy, lại càng không dám đứng dậy. Nhưng có thể cảm thấy rõ ràng, cái váy ngày càng đẫm nước.

Tôi nhủ thầm trong lòng, OK, OK, OK. Đây là câu thần chú gỡ rối của tôi, lần nào gặp chuyện xui xẻo, tôi đều đọc bộ kinh OK mười lần, cứ như chỉ cần làm việc thì mọi chuyện sẽ OK.

Cuối cùng, máy bay hạ cánh. Cuối cùng, không có cái gì OK. Cả cabin đều là đàn ông lạ. Tôi định nhờ Tiểu Hoàng cho tôi mượn áo vest, nhưng nhìn lại dáng người của anh ta, dù tôi mặc áo của anh ta vào cũng không che được gì. Trong lúc tôi lúng ta lúng túng, không dám mở miệng nhờ vả, thì hành khách trong khoang hạng nhất đều đã xuống hết. Chỉ còn mình tôi vẫn còn ngồi bất động tại chỗ. Một loạt tiếp viên hàng không đang đứng cạnh cửa chào tạm biệt hành khách đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường.

Sau đó, tôi mờ mờ thấy Lịch Xuyên và một người khác, có lẽ là Tô Quần, đang đi ở cuối hàng, cũng sắp sửa xuống máy bay.

Anh đang đi, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

Sau đó, anh liền đi thẳng đến trước mặt tôi.

Đang định nói chuyện, lại bị tôi cướp lời: “Lịch Xuyên.”

“Ừ.”

“Cởi đồ ra.”

“Đồ nào?”

“Áo khoác.”

Anh cởi áo khoác, đưa cho tôi. Lúc tôi nhìn không rõ, cứ tưởng là áo khoác dài, thì ra là chiếc áo gió màu đen, chiều dài trung bình, chất liệu rất nhẹ. Tôi đứng dậy, mặc áo gió vào, cúi đầu lặng lẽ, cùng anh xuống máy bay. Anh không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Hơi thở của anh lại bao quanh tôi. Đầu tiên là mùi hoa oải hương trên cổ áo, tiếp theo là hương gỗ nhè nhẹ trên tay áo, đây chính là mùi của loại bút chì anh hay dùng để vẽ. Trong chớp mắt, kỷ niệm liền ùa về, nhấn chìm tôi. Thì ra, anh vẫn sử dụng loại bút chì này. May mà, tôi không nhìn rõ mặt anh. Không nhìn rõ cũng tốt, cả đời này, sẽ không bao giờ bị anh quyến rũ nữa.

Chuyến bay đêm hạ cánh, chúng tôi vừa tới khách sạn là lăn ra ngủ. Tôi đi tắm trước cho thoải mái, vò vò cái vày nhuộm màu máu cả buổi mới sạch dấu tích. Áo gió của Lịch Xuyên phải giặt khô, tôi đưa cho quầy lễ tân ở tầng trệt, điền số phòng của anh cho họ.

Sau đó, tôi buông mình xuống giường, cả người mỏi mệt như ai rút hết xương cốt. Tắt đèn, một mình lặng lẽ dưới ánh trăng, trằn trọc suốt mấy tiếng đồng hồ, vẫn ngủ không được. Nên tôi đứng dậy, uống một viên thuốc ngủ, sau đó ngủ say như chết. Khi tỉnh lại, đã là buổi chiều, nhưng cặp mắt vẫn đen thui, giống mắt gấu trúc.

Không ăn sáng, không ăn trưa, nhưng quan trọng hơn là, không tham dự cuộc họp buổi sáng. Tôi gặp Tiểu Hoàng trên hành lang, ông ta hỏi thăm: “Annie, hết cảm rồi à?”

“Cảm gì?”

“Hồi sáng cô không đi họp, Phó Tổng Giám đốc Trương hỏi lý do. Anh Vương nói cô bị cảm lúc đi máy bay, cho nên anh ấy cho cô mượn áo.”

“Không phải cảm, chỉ là… bị lạnh. Phó Tổng Giám đốc Trương có giận không?”

“Đương nhiên là không, ai cũng thấy cô bị say máy bay, biết cô không khỏe.”

“Họp bàn chuyện gì?”

“À… vì phương án thiết kế bị lộ, phải vẽ lại hầu hết các bản vẽ. Quan trọng nhất là phần cảnh quan do anh Vương thiết kế. Cả hình dáng tòa nhà và thiết kế nội thất cũng phải sửa lại. Tuy nhiên, những phần quan trọng nhất thì đã nhờ anh trai của anh Vương vẽ phác thảo xong rồi.”

“Anh trai của anh Vương?”

“Là anh Vương Tế Xuyên. Kiến trúc sư thiết kế nội thất nổi tiếng thế giới đó. Hai anh em họ đều bận rộn vô cùng, nếu không phải có chuyện gấp, thì không mời được họ đâu.”

Tôi suy nghĩ, hỏi: “Vậy còn tôi. Tôi làm gì?”

Tôi vẫn thấy lạ, Lịch Xuyên nói tiếng Trung rất lưu loát, cần phiên dịch làm gì. Nhưng tôi nhớ trước kia có Chu Bích Tuyên, có lẽ là theo lệ thôi.

“Sau khi đấu thầu, sẽ phải họp với bên chủ đầu tư vài lần. Anh Vương không hiểu giọng Ôn Châu cho lắm, nên khi họp sẽ chỉ nói tiếng Anh, cô phải phiên dịch lại hết. Còn nữa, anh Vương còn cần một số tài liệu về văn

hóa, lịch sử và hoàn cảnh sinh thái của Ôn Châu, cô phải đi tra cứu, sau đó dịch cho anh Vương nghe."

Vì không đi họp nên tôi chột dạ, vội vàng đến gặp Trương Khánh Huy. Nhiệm vụ ông ta giao cho tôi, quả nhiên hoàn toàn giống những gì Tiểu Hoàng đã nói.

"Vậy tôi có cần phải đi gặp anh Vương ngay bây giờ không?" Tôi hỏi.

"Cậu ấy ra công trường chụp hình rồi. Chắc phải mất một ngày. Chúng ta có rất ít thời gian, cô ăn tối xong thì mang tài liệu về Ôn Châu đến cho cậu ấy, được không?"

"Dạ được, vậy tôi đi thư viện tìm tài liệu ngay đây."

"Tạm thời cậu Vương chỉ cần hai quyển sách này." Trương Khánh Huy đưa một tờ giấy cho tôi.

Là nét chữ của anh, kiểu phồn thể: *Địa chí thành phố Ôn Châu* và *Địa chí quận Vĩnh Gia*.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ, mặc dù Lịch Xuyên là kiến trúc sư, nhưng tôi biết rất ít về nghề nghiệp của anh. Tôi hiểu rõ từng tấc da thớ thịt của người đàn ông tên Vương Lịch Xuyên, nhưng còn kiến trúc sư Vương Lịch Xuyên thì sao? Nết ăn có khác nhau không? Nếp ở có khác nhau không?

Vì nóng lòng lấy công chuộc tội, tôi nhanh chóng đi làm một cặp kính mới, còn cố ý chọn gọng kính màu đỏ tía, khiến tôi nhìn nghiêm túc hơn, chuyên nghiệp hơn, trưởng thành hơn. Nhà sách Tân Hoa có bán *Địa chí thành phố Ôn Châu*, một bộ gồm ba quyển khá dày, tôi mua hết cả bộ mà

không hề đắn đo suy nghĩ. Riêng quyển *Địa chí quận Vĩnh Gia*, tôi đến thư viện thành phố mượn và photo hết cả quyển, không sót trang nào.

Hèn gì Lịch Xuyên chỉ cần hai bộ này, tổng cộng 2 bộ hơn 3 ngàn trang sách.

Tôi ngồi tra từ điển hết cả buổi chiều. Trong quyển *Địa chí thành phố Ôn Châu* có khá nhiều từ mới, còn quyển *Địa chí quận Vĩnh Gia* thì được viết bằng thể văn cổ thời Đạo Quang[1], hại tôi hết tra ngược lại tra xuôi.

[1] Chỉ thể văn cổ thời cận đại được phát triển vào thời vua Đạo Quang (tại vị 1821-1851) nhà Thanh, trong đó nổi tiếng nhất là tác phẩm của các nhà Nho lỗi lạc theo phong trào Duy Tân như Khang Hữu Vi, Tăng Quốc Phiên, Đàm Tự Đồng…

Lúc chạng vạng tối, đầu óc tôi quá tải không suy nghĩ được gì nữa, nên tôi bèn đi xuống vườn hoa dưới khách sạn đứng hút thuốc. Hút xong một điếu thuốc vẫn chưa đã cơn ghiền, tôi lại hút thêm điếu nữa. Màn đêm dần buông xuống.

Tôi thấy một chiếc xe trờ tới trước cửa khách sạn, Lịch Xuyên và Tô Quần từ xe chui ra.

Anh nhìn thấy tôi, cúi đầu nói nhỏ với Tô Quần gì đó, sau đó đi thẳng về phía tôi.

Tôi giả vờ không nhìn thấy anh, cúi đầu hút thuốc tiếp. Thấy anh đứng bất động trước mặt mình, tôi đành phải ngẩng đầu lên.

Sáu năm rồi nhỉ.

Lịch Xuyên hầu như không thay đổi chút nào, chỉ là hơi gầy hơn trước. Thậm chí anh cũng không đổi kiểu tóc khác. Vấn đề là, khuôn mặt người

mẫu quảng cáo thương hiệu CK của Lịch Xuyên, càng gầy thì càng đẹp. Theo tôi thấy, anh còn đẹp trai hơn sáu năm trước. Vừa nghĩ tới điều này, bao tình cảm lại dâng đầy nơi đáy mắt.

Tôi vội vàng kiềm chế cảm xúc của mình: "Tổng Giám đốc Vương"

"Trương Khánh Huy có nói em biết là tối nay tôi muốn gặp em không?" Anh nói. Giọng không vui vẻ, thậm chí là ngang ngược.

"Không phải là sau khi ăn tối xong sao?"

"Tôi đã ăn cơm tối rồi."

"Tôi chưa ăn."

"Học hút thuốc từ khi nào?"

"Liên quan gì tới anh?"

Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy ưu tư. Tôi nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng.

"Cho em một tiếng để đi ăn. Đúng tám giờ, em mang tài liệu tới phòng tôi!"

Câu cuối cùng khá hằn học.

Tôi cười khẽ khàng, tay khoanh trước ngực, gõ tàn thuốc vào không khí: "Dạ biết, Tổng Giám đốc Vương!"

Tôi vén tóc, búi thành búi phía sau đầu, dùng kẹp hoa kẹp tóc lại. Ôm ba quyển *Địa chí thành phố Ôn Châu* và một chồng tài liệu photo, tôi "lộc

cộc” gõ cửa phòng Lịch Xuyên.

Từ giây phút đầu tiên sau khi mở cửa cho tôi, Lịch Xuyên vẫn luôn chau mày. Đơn giản là vì tôi lại gọi anh là “Tổng Giám đốc Vương”.

“Tổng Giám đốc Vương, tài liệu anh cần tôi đã tìm được rồi. Không biết anh cần biết những thông tin về mặt nào trước đây?” Tôi nói giọng kiểu nhân viên phục vụ.

Anh dẫn tôi đến phòng khách, ở đó có một bộ ghế sô pha, anh chỉ vị trí, kêu tôi ngồi xuống.

“Em có thể đặt sách lên bàn.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn, nhưng nhanh chóng bị câu nói tiếp theo của tôi chọc tức.

“Dạ vâng! Tổng Giám đốc Vương.”

Anh nén giận, nhẹ nhàng nói: “Tôi có mua Coca, em muốn uống không?”

Ngày xưa, Coca là thức uống tôi thích nhất. Nhưng tôi lắc đầu, nói: “Cảm ơn, tôi không uống.”

“Vậy em muốn uống gì? Ở đây có cà phê, sữa tươi và trà.”

“Nếu không phiền, tôi muốn uống cà phê trà sữa.”

Anh ngớ người: “Cà phê trà sữa?”

“Thì là trộn chung mấy thứ đó với nhau, thêm hai viên đường.”

Anh đi pha cà phê, đi pha trà, đi tìm sữa và đường…

Bạn Lịch Xuyên thân mến, lần này, tôi sẽ cho bạn biết rõ Tạ Tiểu Thu là ai.

“Xin lỗi, tôi uống hết sữa rồi, tôi cũng không có đường. Em uống đỡ ly này đi.”

Trong cái ly đen đen có hai miếng gì đó vàng vàng.

Tôi chỉ vào hai miếng kia nói: “Cái gì đây?”

“Chanh,” anh thản nhiên ngồi đối diện tôi, đặt gậy lên bàn trà “dành cho người gầy.”

Chắc chắn câu này không phải nói móc. Vì hiện nay tôi còn gầy hơn sáu năm trước. Ngoại trừ làn da khô quắt, sắc mặt tối tăm, ngực lép, cộng thêm hai đôi mắt gấu mèo ra, sáu năm qua, quá trình dậy thì của tôi vẫn đang tuột dốc. Điều này chứng minh sức tàn phá của tình yêu đối với tôi. Ngoài ra, tôi cũng đổ rằng mình nghiện uống Ô Kê Bạch Phượng Hoàn. Vì kinh nguyệt không đều, tôi uống hết bình này tới bình khác. Cho nên, bây giờ chỉ cần nhìn thấy bột đậu đen là tôi muốn cho vào miệng.

“Cảm ơn.” Tôi uống một ngụm, suýt nữa phun ra ngoài. Vừa đắng, vừa chát, lại vừa chua, còn khó uống hơn thuốc Bắc.

Anh lấy một quyển sổ bao da bìa mềm và một cây bút chì từ dưới bàn ra, hỏi: “Bây giờ bắt đầu làm việc được chưa?”

“Được.”

“Em đọc mục lục của quyển *Địa chí thành phố Ôn Châu* cho tôi nghe một lần, được không?”

Tôi mở sách ra, đọc: “Tổng mục lục, quyển một, lời tựa, thể lệ chung, khái quát, những sự kiện lớn…”

Anh ngắt lời tôi: “Xin lỗi, nhiều năm tôi không về Trung Quốc, đã quên gần hết tiếng Trung, phiền em dịch sang tiếng Anh.”

Anh nói tiếng Trung tệ hơn sáu năm trước. Tuy câu cú vẫn liền mạch, nhưng chủ ngữ vị ngữ thì giống mới nghĩ rất lâu mới tìm được đúng từ, phải

rặn từng chữ một. Nhưng thật ra cũng không tệ đến mức như anh nói.

Tôi chuyển sang nói tiếng Anh: “Nội dung chủ yếu của quyển một là vị trí địa lý, xã hội, con người, quy hoạch thành phố, giao thông bưu chính. Nội dung của quyển hai gồm khu vực kinh tế, công nghiệp, nông nghiệp, thương mại, tài chính, quản lý kinh tế. Nội dung của quyển ba gồm cơ quan đoàn thể, đơn vị hành chánh sự nghiệp, quân sự, giáo dục, ghi chú, hướng dẫn tra cứu. Mỗi quyển còn có mục lục chi tiết riêng.”

Anh ghi chú vài chữ vào sổ, nói: “Quyển một quan trọng nhất. Em tìm thử xem có phần nào nói về hoàn cảnh thiên nhiên không.”

Tôi lật sách xoành xoạch: “Có. Địa chất, địa hình, khí hậu, thủy văn, thổ nhưỡng, tài nguyên thiên nhiên, thiên tai.”

“Dịch từng chương một.”

Tôi nhìn anh, bực mình. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Tôi tốn hết cả buổi trưa mới tra hết từ mới của phần này! Tôi hút hai điếu thuốc, vì tra mấy từ mới trong mấy chương này mà tôi tổn thọ mất hai ngày đây.

“Địa chất thành phố Ôn Châu được hình thành từ lớp đá biến chất trong tầng đá hoa cương từ đại cổ sinh và kỉ Jura. Theo tư tưởng cơ bản của học thuyết địa chất, địa chất của khu vực này có cấu tạo bậc một là những nếp uốn khu vực Hoa Nam, cấu tạo bậc hai là nếp uốn khu vực đông Triết Giang, cấu tạo bậc ba là đoạn đứt gãy biển Ôn Châu.”

“Cuối kỉ Jura, khu vực Ôn Châu có núi lửa phun trào, dung nham hòa vào tầng đá biến chất hình thành nên địa chất thể cứng, cấu tạo chủ yếu là các thể đứt gãy.”

“Ôn Châu thuộc vùng duyên hải phía đông nam châu Á, chịu ảnh hưởng của khí hậu nhiệt đới gió mùa ẩm ướt của vùng Trung Á, mùa hạ dài, mùa đông ngắn, lượng mưa bình quân hằng năm đạt 1,500 – 1,800mm.”

Tôi dịch gần một tiếng, hoa mắt nhức đầu, kinh nguyệt ra càng nhiều, bụng dưới đau thắt.

Mà anh, đang thản nhiên ngồi ghi chú vào sổ.

Tôi kiềm không được, hỏi: “Tôi dịch anh có hiểu hết không?”

“Cũng tương đối. Chỗ nào không hiểu tôi cũng đoán được.”

“Anh… đoán như thế nào?”

“Tôi là người trong nghề, nói cho tôi nghe vài từ mấu chốt là tôi đoán được.” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, mắt sáng ngời.

Tôi nuốt nước miếng: “Tôi muốn đi toilet.”

“Ra cửa quẹo trái.”

“Ý tôi là, toilet trong phòng tôi.”

“Ở đây có toilet.” Anh nói.

“Tôi không biết dùng toilet của người tàn tật.” Tôi không thể vứt đồ của phụ nữ vào toilet anh được. Hơn nữa, Vương Lịch Xuyên, ai kêu anh cãi nhau với tôi.

“Toilet của người tàn tật là toilet tiện lợi nhất.” Mặt anh thâm trầm, nhưng không nói thêm gì nữa.

Tôi giận dữ nhảy ra khỏi ghế sô pha, lại thấy ánh mắt anh dừng lại ở chỗ tôi vừa ngồi.

Giữa sô pha màu trắng tinh là một vệt màu đỏ.

“Vương Lịch Xuyên! Anh! Anh nói đi, sao anh kêu tôi ngồi sô pha màu trắng! Anh bị điên! Anh bị thần kinh!” Tôi đỏ mặt đi về phòng mình, lấy quyển từ điển Hán – Anh Viễn Đông cực lớn, rầm rầm rầm, chạy vào phòng anh, ném tới trước mặt anh: “Hôm nay tôi không dịch nữa! Tự anh tra từ điển đi!”

Tôi về phòng, lấy túi chườm nóng ra ôm, sau đó uống một viên thuốc ngủ.

Chương 25

Chưa bao giờ tôi mất nhiều máu như lúc này. Cũng chưa bao giờ tôi đau bụng như lúc này. Khi tôi tỉnh dậy, trời đã sang trưa. Vừa đứng dậy đã thấy ga giường ướt đẫm một mảng đỏ. Tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, gột bỏ mùi hôi trên người.

Tắt nước, mặc quần áo, lấy khăn tắm lau gương mờ hơi nước, trong gương xuất hiện một khuôn mặt vàng vọt giống hệt người bị bệnh vàng da. Cặp mắt vẫn thâm quầng như cũ. Tôi thoa một lớp kem Olay trước, rồi thoa

một lớp phấn nền làm trắng da. Sau đó tuần tự tô son, vẽ mắt, xịt keo chải tóc láng bóng.

Tôi đứng sám hối trước gương. Đúng vậy, tôi, Tạ Tiểu Thu, rất lấy làm xấu hổ về những hành động hôm qua của mình. Rõ ràng Lịch Xuyên không còn yêu tôi nữa, tôi còn làm mình làm mẩy cho ai xem? Anh không điên, mà là tôi điên! Anh không bị bệnh, mà là tôi bị bệnh! Tôi bị rối loạn nội tiết tố, tôi háo sắc vô nguyên tắc! Tôi nói với chính mình, Tạ Tiểu Thu, mày phải biết núi có cọp mà còn ráng lên núi, mày biết cỏ có rắn mà còn ráng đi cắt cỏ là gì! Tình yêu của mày chẳng qua chỉ là một ngọn đuốc giữa mùa đông, nhưng đã cháy suốt sáu năm trời, thiêu cháy tuổi xuân của mày, lẽ nào chưa ra tro bụi? Lẽ nào mày còn đợi chết cháy?

Nghĩ vậy, tôi chạy vào phòng ngủ, moi bùa cứu mạng của tôi ra khỏi va li – một bình Ô Kê Bạch Phượng Hoàn hiệu Đồng Nhân Đường hàng Trung Quốc chất lượng cao còn đầy nguyên. Tôi rót trà cũ hôm qua còn lại, ngửa đầu nuốt hết sáu mươi viên. Tôi lại tự hỏi, sao tôi không hận Lịch Xuyên được? Đúng vậy, tôi không hận anh được, vì tôi còn nợ anh. Tôi nợ anh 250 ngàn nhân dân tệ! Dù ngay từ ngày đầu tiên đi làm, tôi đã nhịn ăn nhịn mặc để gởi 2000 nhân dân tệ cho luật sư Trần Đông Thôn, nhưng nếu tính lại, muốn trả hết khoản tiền này cũng phải mất 10 năm! Luật sư Trần Đông Thôn cũng gọi điện thoại chọc tôi. Cô Tạ, cô làm vậy để làm gì? Cậu Vương có quan tâm đến số tiền này đâu? Cậu ấy mua liền hai căn hộ cao cấp ở Hoa viên Long Trạch, nhưng chỉ ở tầng trên, tầng dưới thì bỏ trống, vì cậu ấy sợ ồn ào. Nhưng dù luật sư Trần Đông Thôn có nói gì, tôi cũng nhất quyết đưa tiền cho ông ta, còn bắt ông ta viết biên lai. Nói gì đi nữa, khoản tiền đó cũng đã giúp ba tôi sống thêm một tháng, giúp tôi có thêm một tháng tình cha. Vương Lịch Xuyên, tôi đã hết hy vọng yêu anh, nhưng vẫn cần quyết tâm để hận anh. Chừng nào tôi mới thoát khỏi địa ngục không lối này đây?

Tôi sửa soạn xong, đeo kính vào, bước ra hành lang đi một vòng. Phòng của Lịch Xuyên ngay đối diện phòng tôi. Bên trái là phòng của Tổng Giám đốc Vương, bên phải là phòng của Tô Quần, tiếp theo là phòng của Phó Tổng Giám đốc Trương.

Tám giờ sáng hàng ngày là thời gian họp ban của CGP, các phòng ban sẽ báo cáo tiến độ công việc. Tuy nhiên, Trương Khánh Huy nói tôi không tham gia cũng không sao. Vì tôi là phiên dịch, chỉ hỗ trợ công việc dịch thuật cho mỗi mình Lịch Xuyên. Công việc cụ thể thế nào chỉ cần tôi và Lịch Xuyên trao đổi với nhau là được. Sếp lớn đã nói vậy, đương nhiên con sâu lười như tôi vui như mở cờ trong bụng, không thèm tham dự bất cứ cuộc họp nào.

Tôi đi xuống nhà hàng, gọi một đĩa cá kho tiêu, một tô cháo gạo huyết rồng.

Đang là giờ ăn trưa, nhưng tôi nhìn quanh, chỉ có vài nhân viên của CGP. Tôi chỉ thấy hai nhân viên đồ họa là Tiểu Đinh và Tiểu Tống. Những người khác hình như đã ra công trường. Tôi tìm một bàn trống ngồi xuống, từ tốn ăn trưa. Đang ăn, một bóng đen xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Tô Quần.

Nhìn sơ thấy Tô Quần khá giống Lưu Đức Hoa. Chỉ có điều da đen hơn, mũi không cao bằng Lưu Đức Hoa, nhưng vóc dáng thì tương đối giống. Tuy nhiên, số lượng người miền Bắc ở CGP nhiều hơn người miền Nam, nên anh ta bị liệt vào nhóm nhỏ con. Nghe nói, anh ta vốn học thiết kế kiến trúc, lúc đầu cũng làm thiết kế, nhưng không biết tại sao không bao lâu thì chuyển sang làm hành chính.

Chức vụ của Tô Quần là trợ lý CEO, ngang cấp với Tổng Giám đốc Vương, lại khá thân thiết với Lịch Xuyên, nên ai cũng rất khách sáo khi nói

chuyện với anh ta, xem anh ta như cấp trên. Cả ngày anh ta đi theo sau Lịch Xuyên, cũng ít nói ít cười giống hệt Lịch Xuyên, không giống trợ lý mà giống vệ sĩ hơn.

Tôi tưởng anh ta cũng đến ăn trưa, không ngờ anh ta chỉ gọi một ly trà rồi ngồi xuống cạnh tôi.

"Annie."

"Anh Tô."

"Đừng khách sao, cứ gọi tôi là Tô Quần đi."

"Ừ."

Anh ta uống một hớp trà, nhìn tôi ăn cháo, đột nhiên hỏi: "Annie, trước kia cô có quen anh Vương à?"

"Không có." Tôi kiên quyết lắc đầu.

"Nhưng mà…" Anh ta trầm ngâm, dáng vẻ một chữ đáng giá ngàn vàng, "Hình như là… ừ, có mâu thuẫn, với anh Vương?"

"Không có. Anh ấy là sếp, tôi là nhân viên. Anh ấy nói gì, tôi nghe đó, đâu có mâu thuẫn gì đâu." Như định đóng cột.

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, mặt lạnh như băng. Hồi lâu sau, anh ta nói: "Tối hôm qua, tôi sang tìm anh Vương có việc, đúng lúc thấy cô nổi giận đùng đùng chạy ra khỏi phòng anh ấy."

Tôi làm nhiều việc tốt thì không ai thấy, nhưng mới sống ác một tí là bị người ta bắt gặp liền.

Tôi biết thái độ của tôi thiếu chuyên nghiệp, đành phải mặt dày biện bạch: "Đâu có! Anh Vương nói cần từ điển, nên tôi liền về phòng lấy cho anh ấy thôi mà."

Anh ta lại lạnh lùng nhìn tôi.

"Chỉ có vậy thôi mà." Miệng lưỡi tôi khô đắng, hai tay giơ lên, không còn gì để nói.

"Cô là phiên dịch, tra từ điển hình như là trách nhiệm của cô, đúng không?" Anh ta lạnh nhạt hỏi tiếp.

"Chúng tôi bất đồng ý kiến về một từ nên phải tra từ điển. Anh biết mà, anh Vương cũng biết nhiều chữ Hán lắm."

Ai nói tôi không biết nói dối.

Đột nhiên giọng anh ta đanh lại, âm điệu cũng cao hơn: "Cô có chắc là, cô đưa từ điển cho anh Vương, chứ không phải lấy từ điển đánh anh ấy?"

"Cái gì? Tôi đánh anh ấy? Tôi đâu dám?"

Tôi hơi chột dạ khi nói câu này. Quả thật, tôi không nhớ mình đã làm gì trong cơn tức giận. Tôi chỉ nhớ là tôi ném quyển từ điển về phía anh, rồi quay đầu bỏ đi. Nhớ tới đó, lòng bàn tay tôi liền toát mồ hôi lạnh. Quyển từ điển đó khá dày, nặng ít nhất cũng hơn cả ký. Nếu như vô ý ném đi, thì hậu quả không khác gì ném cục gạch.

Giọng nói của tôi nhất thời cũng hạ thấp xuống: “Không có, tôi không có… đánh… anh ấy.”

“Còn nói không có, anh ấy đau tới mức cả buổi cũng không dậy nổi! Trên quyển từ điển kia còn viết tên cô kìa. Tạ Tiểu Thu, có phải là cô không?”

Nhắc tới chuyện này tôi càng buồn bực. Quyển từ điển đó là do Lịch Xuyên tặng tôi 6 năm trước. Lần đó chúng tôi đi nhà sách Tân Hoa, nhìn thấy quyển từ điển đó, tôi chê mắc, cầm trên tay, đắn đo một lúc lâu, vẫn tiếc tiền không mua, cuối cùng thì Lịch Xuyên trả tiền giúp. Do đó tôi còn viết dòng chữ “Lịch Xuyên tặng” lên trang đầu tiên nữa. Sau đó Lịch Xuyên đi mất, tôi vẫn phải sử dụng quyển từ điển đó, cứ nhìn thấy tên Lịch Xuyên là tức giận, liền lấy bút dạ đen tô đè lên, che hết dòng chữ bên dưới. Có lẽ Tô Quần không nhận ra.

Tôi thăm dò: “Vậy anh ấy… có bị thương không?

“Bị thương? Tháng trước anh ấy đi trượt tuyết, xương sống bị thương vẫn chưa lành hẳn. Đáng lẽ hôm nay anh ấy phải ra công trường, nhưng giờ hủy lịch rồi, cũng không dự họp giao ban buổi sáng. Tôi vừa mới đi thăm anh ấy, anh ấy vẫn còn nằm trên giường.”

“Vậy làm sao bây giờ? Hay đưa anh ấy đi bệnh viện đi?”

“Anh Vương ghét nhất là vào bệnh viện. Không ai dám nhắc hai chữa bệnh viện trước mặt anh ấy!”

Chuyện này thì hoàn toàn đúng. Trước nay anh vẫn vậy.

“Vậy chắc là, cô không muốn làm việc ở đây nữa?” Anh ta lạnh nhạt.

"… Không phải." Một tháng sáu ngàn tệ, cộng với tiền thưởng hậu hĩnh cuối năm. Bắt tôi nghỉ việc, tôi ăn không khí chắc? Tuy tôi không sợ mất việc, nhưng không thể mang tiếng "hành hung cấp trên" được. Lỡ mang tiếng rồi thì còn ai dám nhận tôi nữa?

"Vậy cô đi xin lỗi anh ấy đi."

Tôi suy nghĩ một hồi, tính gàn lại nổi lên: "Không đi."

Anh ta đứng lên, nói: "Tôi đi tìm Phó Tổng Giám đốc Trương." Trương Khánh Huy quản lý mặt nhân sự.

"Đợi chút." Tôi ngăn anh ta lại "Tôi đi."

Tôi lê lết đi tới phòng Lịch Xuyên, gõ cửa. Một hồi lâu, bên trong mới trả lời: "Mời vào, cửa không khóa."

Tôi đẩy cửa vào, đi qua phòng khách, đi qua văn phòng, tới trước cửa phòng ngủ của anh. Cửa không đóng, nhưng tôi vẫn gõ cửa.

"Tôi là Annie."

"Tạm thời tôi không xuống giường được, nếu em không ngại, thì vào đây nói chuyện đi. Còn nếu em ngại, có gì thì cứ đứng ngoài đó nói cũng được." Tuy giọng anh khá nhỏ, nhưng không nghe ra dấu hiệu bệnh tật gì.

Tiêu rồi, bị thương nặng rồi. Tôi sửng sốt. Ngày xưa, khi tôi và Lịch Xuyên đi dạo phố, tôi luôn che chắn không để người đi đường va vào anh. Người ta mới đụng nhẹ vào anh là tôi đã muốn chửi họ, nhưng giờ lại trở

thành tôi lấy gạch đánh anh, đúng là tiến bộ lớn: “Tôi không ngại. Vậy tôi vào đây.”

Quả nhiên anh vẫn đang đắp chăn, nằm trên giường. Bên cạnh anh là mấy chồng bản vẽ. Ở giữa giường có một chiếc bàn trà, trên đó đặt laptop của anh. Hại bên trái phải đầu giường, có hai bộ giá di động. Trên giá là hai màn nhìn Apple siêu mỏng 30 inches, trên màn hình hiển thị nhiều bản vẽ sống động, từ mọi góc độ, mặt đứng, mặt dựng, mặt cắt, phối cảnh 3D, từ trên nhìn xuống.

Mặt anh nhợt nhạt, hai hàng lông mày nhíu lại, môi mím chặt, thậm chí người cứng ngắc. Anh mặc áo sơ mi sọc đen, cổ áo ủi hồ cứng, rất hợp với khuôn mặt anh, cũng cứng ngắc như nhau.

Anh nhìn tôi, lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Chuyện gì vậy?”

Tôi đanh mặt lại, nhưng giọng ỉu xùi: “Trả tài liệu hôm qua lại cho tôi đi. Anh bận nhiều việc, tôi là phiên dịch viên, để tôi dịch cho.”

Anh quay lại nhìn màn hình, bàn tay vẽ liến thoắng trên bàn vẽ cảm ứng: “Không cần đâu. Tôi tự tra từ điển được.”

Một lát sau, anh nhấn nút, tôi nghe thấy tiếng máy in laser màu trong phòng làm việc bên cạnh kêu “cạch cạch”. Anh đẩy màn hình ra khỏi giường, nhìn tôi, hỏi: “Em còn việc gì nữa không?”

Tôi suy nghĩ một hồi, trả lời anh: “Nếu bây giờ anh rảnh, tôi muốn dịch hết phần hôm qua. Tôi không muốn làm chậm tiến độ công việc của anh.” Giọng tôi như đang năn nỉ anh. Mặt tôi tự dưng đỏ lên.

“Bây giờ không rảnh.” Anh lạnh lùng nói.

“Vậy phiền anh nói với anh Tô, là do anh không rảnh, chứ không phải tôi không muốn làm.”

“Tô Quần?” Anh nhíu mày “Cậu ấy nói gì với em?”

Tôi không nói tiếp. Tôi không thèm méc với anh.

Giằng co.

Một lát sau, anh nói: “Trừ từ điển ra, em có phần mềm phiên dịch nào không? Tra tay rất lâu.”

Tôi nghe vậy liền sửng sốt. Mới đầu còn tưởng là anh giận dỗi, xem ra anh muốn tự dịch thật. Anh chỉ biết có 950 chữ Hán, tôi cá là sáu năm qua anh đã quên hết một nửa, ngay cả đọc hết *Tập San Độc Giả*[1] còn khó nữa là.

[1] Reader's Digent: một trong những tạp chí nổi tiếng của Mỹ, xuất bản kỳ đầu tiên năm 1922 tại Mỹ, đến nay đã được xuất bản tại 48 nước nới 19 loại ngôn ngữ khác nhau. Phiên bản tiếng Trung xuất bản lần đầu năm 1965 tại Hồng Kông.

“Có! Tôi có từ điển Kim Sơn[2] bản mới nhất.”

[2] Một phần mềm từ điển, phiên dịch miễn phí được sử dụng rộng rãi nhất Trung Quốc, được công ty Kim Sơn đưa ra thị trường từ năm 1997.

“Đưa tôi cài vào máy đi.”

USB của tôi gắn vào móc chìa khóa, tôi đưa cho anh, anh cắm vào cổng USB.

“Tên file là ISCB, trong folder My software.”

Tôi chỉ thấy anh nhấp chuột hai lần, sau đó liền rút USB ra trả tôi: “Bây giờ không rảnh tìm file, chép hết USB vào trước đã, để tối tìm sau.”

Bây giờ tới phiên tôi điên tiết đây.

Những file khác thì tôi không sợ anh xem, nhưng trong USB có bản thảo *Chuyện cũ của Lịch Xuyên.* Tôi không thể cho anh biết, càng không thể tỏ ra lo lắng. Nếu không, anh mà tò mò, nhất định sẽ mở ra đọc. Có từ điển Kim Sơn rồi, anh đâu sợ đọc không hiểu.

“Được rồi.” Tôi án binh bất động, âm thầm khấn vái trời xanh, ngàn vạn lần đừng để anh phát hiện ra bí mật của tôi.

Nhìn anh có vẻ như đang đợi tôi đi khỏi. Tôi càng không chịu đi.

“Em còn chuyện gì à?”

“Còn! Anh tự phiên dịch mấy tài liệu đó rồi, xin hỏi, tôi làm gì đây?”

Anh suy nghĩ một chút, nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

Miệng tôi vo thành chữ o: “Tôi? Nghỉ ngơi?”

“Ừ, em nghỉ ngơi.”

“Vẫn được nhận lương chứ?”

“Vẫn trả lương.”

“Vậy tôi sẽ mua vé máy bay về Bắc Kinh.”

“Không được.”

Tôi trừng anh: “Không phải anh nói cho tôi nghỉ sao?”

“Em nghỉ ngơi ở đây, chờ nhận phân công. Nếu tôi muốn gặp ai, em tới đây phiên dịch.”

“Được rồi.” Tôi nhìn dáng vẻ cô độc của anh, tim lại mềm nhũn “Dù gì tôi cũng rảnh, tối nay tôi bắt đầu dịch *Địa chí quận Vĩnh Gia,* tối ngày mốt giao cho anh.”

“Tôi tự xem *Địa chí quận Vĩnh Gia* cũng được, tôi có từ điển Kim Sơn rồi.”

Tôi cười lạnh: “*Địa chí quận Vĩnh Gia* viết bằng thể cổ văn, cổ văn thời Đạo Quang[3], anh đọc có hiểu không?”

[3] Thời Đạo Quang (1821 – 1850) là thời kỳ hoàng đế Đạo Quang (1782 – 1850) nhà Thanh trị vì.

Thật ra, tôi cũng không biết cổ văn thời Đạo Quang và cổ văn thời Càn Long khác nhau chỗ nào. Chỉ muốn lừa anh thôi mà.

Anh đưa tay nâng người dậy, ngồi thẳng trên giường, nói: “Xem ra, đọc cổ văn thời Đạo Quang chỉ là chuyện nhỏ với em. Đã như vậy, em có thể dịch nhanh hơn được không? Đưa bản dịch cho tôi trước ba giờ chiều ngày mai. Nếu đưa trễ thì đừng trách tôi complain[4] với Tổng Giám đốc Vương.”

[4] Than phiền.

Dứt lời, anh xốc chăn lên, đưa cái chân duy nhất xuống tìm dép lê trên thảm. Sau đó, cúi người xuống, định nhặt gậy chống trên thảm lên. Tôi nhìn anh, đột nhiên nhớ lại cạnh tượng anh mở tủ lấy sửa vào đêm nào đó nhiều năm trước. Tim bỗng nhói đau.

Vội giành lấy gậy đưa cho anh.

Anh đứng dậy, anh đang mặc quần áo tập yoga màu đen. Có thể nhìn ra hành động của anh hơi chậm chạp, hồ như vẫn đang cắn răng chịu đau. Anh cùng tôi ra cửa, mở cửa giúp tôi. Anh cúi đầu, tôi ngẩng đầu, trán tôi chạm vào cằm anh. Tôi vội vàng quay đầu sang một bên.

Anh nói: "Em về đi."

Tôi đang định đi, bỗng nhiên nhớ ra một việc: "Đúng rồi, từ điển của tôi đâu? Trả từ điển lại cho tôi."

Anh vào phòng, lấy quyển từ điển Viễn Đông ra quăng vào tay tôi. Nếu như nói, lúc anh mở cửa cho tôi có chút khách sáo, thì lúc quăng từ điển cho tôi là không khách sáo chút nào.

Trang đầu tiên của quyển từ điển có một cái kẹp sách bằng ngà voi. Là do ba tôi tặng. Nhưng giờ lại không thấy.

Tôi trợn mắt nhìn anh, đang tính hoạnh họe. Anh nói: "Ở phía sau. Tối qua tôi có tra mấy từ."

"Cái gì ở phía sau?"

"Kẹp sách của em."

Tôi giận không chỉ vì nguyên nhân này: “Trang đầu tiên đâu? Mất tiêu rồi?”

“Xé rồi.”

“Tại sao?”

“Em nói thử xem?”

Tôi quay đầu bỏ đi.

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Cuốn *Địa chí quận Vĩnh Gia* không dày lắm. Hơn nữa, với nền tảng hai tháng tôi luyện ở Cửu Thông, cộng với việc Lịch Xuyên chỉ muốn xem nội dung chính về văn hóa và địa lý, tôi liền hút thuốc, uống trà, uống cà phê, dịch suốt đêm không ngủ không nghỉ, đến 10 giờ sáng hôm sau đã xong cơ bản. Tuy chưa trau chuốt câu chữ, nhưng chắc chắn không có sai sót. Tiếp theo tôi trau chuốt bản dịch hết 3 tiếng, sau đó, thấy biểu tượng MSN của Lịch Xuyên ở CGP sáng đèn, bèn chuyển file word qua cho anh.

Lát sau, anh trả lời: “Thanks. Could I also have a hard copy?[5]”

[5] Cảm ơn. Em in giúp tôi một bản được không?

Tôi trả lời lại bằng tiếng Anh: “Don’t you have a printer in your office? [6]”

[6] Không phải phòng anh cũng có máy in à?

Nửa tiếng sau, điện thoại ở đầu giường reo.

“Annie, phiền em qua chỗ tôi một chút!”

Tôi chạy vội đến phòng anh. Bây giờ anh không ngồi trên giường nữa, mà chuyển sang ngồi trên xe lăn. Anh đang cầm bản dịch của tôi trong tay. Anh bảo tôi ngồi xuống, tôi đành ngồi xuống cái ghế sô pha màu trắng. Mảng đỏ ngày hôm kia vẫn còn đó, đập thẳng vào mắt tôi.

“Tạ Linh Vận[7] là ai?”

[7] Tạ Linh Vận (385 – 433): một nhà thơ, nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Hán và Lưu Tống. Tạ Linh Vận từng nhậm chức Thái thú Vĩnh Gia (nay là Ôn Châu).

“Là nhà thơ lớn thời Đông Tấn[8].”

[8] Đông Tấn (317 – 420): từ năm 420 Đông Hán sụp đổ và buộc phải nhường ngôi lại cho Lưu Tống (thời kỳ Nam Bắc Triều).

Từ “Đông Tấn” chắc không quá xa lạ đối với người Trung Quốc đâu.

“Anh có biết Đào Uyên Minh[9] là ai không?”

[9] Đào Uyên Minh (365 – 427): là một trong những nhà thơ lớn, nhà văn hóa lớn của Trung Quốc trong lịch sử.

“Không rõ lắm.”

“Tạ Linh Vận và Đào Uyên Minh, là người sáng lập phong cách thơ sơn thủy điền viên của Trung Quốc.”

“Tôi hỏi Tạ Linh Vận, em nói Đào Uyên Minh làm gì?”

“Họ đều là người thời Đông Tấn.”

“Thời Đông Tấn là thời nào?”

Bó tay! Bực mình! Vương Lịch Xuyên, tôi đánh giá trình độ tiếng Trung của anh quá cao rồi!

Tôi giảng giải lịch sử Đông Tấn cho người này nghe hết 15 phút.

“Bây giờ anh hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Thái độ thành thật “Nói vậy, Tạ Linh Vận từng ở Ôn Châu, tức là Vĩnh Gia thời đó.”

“Ông ấy là Thái thú quận Vĩnh Gia.”

“Hai câu *Pond and pool grows with grasses of spring; Garden willows very the birds that there sing*, là hai câu thơ để đời của Tạ Linh Vận hả?”

“Ừ, nguyên văn tiếng Trung là *“Trì đường sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm*.”[10]”

[10] Bờ ao mọc cỏ nõn, vườn liễu hóa chim kêu.

“Tôi đâu thấy hay gì đâu.” Anh nói “Hoặc là, tại em dịch dở. Em nói nghe thử, hai câu “Hồ nước sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm” hay ở chỗ nào?”

“Tạ Linh Vận bị biếm chức về Vĩnh Gia, tâm trạng không vui, nằm liệt giường suốt cả mùa đông. Một hôm, ông ấy vén rèm cửa sổ lên, chợt thấy bờ ao bên ngoài đã lên đầy cỏ xuân, cây liễu trong vườn cũng đang ra lộc, chim chóc thì hót líu lo. Sự ảm đạm chán nản của mùa đông cũng theo đó tan theo mây khói.”

Thấy anh có vẻ chưa hiểu, tôi lại giải thích bằng tiếng Anh.

“Anh có hiểu không?”

“Tôi hiểu ý nghĩa rồi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, câu này rốt cuộc hay ở chỗ nào.”

“Câu này hay ở chỗ dùng phép đảo ngữ.” Tôi tự kiểm điểm, đáng lẽ không nên dịch nhiều thơ của Tạ Linh Vận. Tạ Linh Vận là danh nhân văn hóa Ôn Châu, cuốn đại chí nào cũng nhắc tới ông ấy và thơ của ông ấy. Nhưng mà, tôi không cần dịch quá nhiều, nếu câu thơ nào Lịch Xuyên cũng hỏi kỹ càng, chắc tôi đi đời. Bây giờ tôi đành phải giảng ngữ pháp cổ văn để làm khó anh.

“Đảo ngữ là gì?”

“Dislocation. Đáng lẽ hai câu này phải viết là “Trì đường xuân thảo sinh, viên liễu minh cầm biến”. Vị ngữ “sinh” được đảo trước chủ ngữ là “xuân thảo”, chính là phép đảo chủ vị. Trong thơ Đường, tác dụng chủ yếu của phép đảo ngữ là dùng ngữ pháp để là nổi bật hình tượng trong câu, tạo ấn tượng thị giác cho người đọc.”

“Ừ, ấn tượng thị giác, tôi thích từ này.”

Xem ra anh còn muốn hỏi tiếp, nếu cứ hỏi tiếp thì tôi lộ tẩy mất. Tôi liền ngăn trước: “Chuyện này có liên quan gì đến kiến trúc không?”

“Không có liên quan thì không thể nghe để tăng thêm kiến thức à?”

Tô hết biết nói gì.

“Tạ Linh Vận họ Tạ, em cũng họ Tạ, em có quan hệ gì với ông ta không?”

“Có quan hệ.” Tôi hơi bực mình “Ba tôi nói, dòng họ Tạ nhà tôi là một chi của họ Tạ ở Trần Quận, đồng tông với Tạ Linh Vận.”

“Ông nội của tôi nói, nhà tôi thuộc gia tộc Vương thị thời Lang Nha[11]. Cũng là một gia tộc lớn thời xưa.”

[11] Lang Nha: một tên gọi khác của thời Đông Tấn, vì các vua này thuộc dòng dõi Lang Nha Vương.

“Cho nên, thơ Đường có câu “*Cựu thời Vương Tạ đường tiền Yên, phi nhập tầm thương bách tính gia*”[12], chính là nói đến hai dòng họ này. Tổ tiên của chúng ta ngày xưa ở ngõ Ô Y, bên cầu Chu Tước, ngoài thành Kim Lăng, hai họ đều quen biết nhau. Kim Lăng chính là Nam Kinh thời nay. Hiểu chưa?”

[12] Trước thời Yên (756-763), hai gia tộc Vương thị và Tạ thị vốn không phải là bá tánh tầm thường.

Anh thành thật gật đầu: “Hiểu rồi.”

Một lát sau, anh nói tiếp: “Annie, tôi phát hiện em ngày càng học rộng hiểu nhiều. Tối hôm kia, có rất nhiều từ em nói tôi chưa từng nghe lần nào. Ví dụ như, actinidia chinensis là gì?”

“Đào mi hầu[13].”

[13] Đào mi hầu: hay còn gọi là dương đào, đào khỉ… là một loại trái cây đặc hữu của vùng núi cao Trung Quốc. Tương truyền các loại khỉ lớn trên núi rất thích ăn trái này, nên người dân đặt tên là đào mi hầu.

“Nếu như em nói là kiwifruit, chắc tôi sẽ hiểu nhanh hơn.”

“Kiwi là tên gọi của New Zealand. Mà cây đào mi hầu vốn sinh trưởng ở Trung Quốc, đã mọc trên đất này suốt trăm ngàn năm qua. Thơ Đường có câu “*Trung đình tỉnh lan thượng, nhất giá mi hầu đào*[14]”. Mãi tới năm 1904, đào mi hầu mới được truyền vào New Zealand nhờ các nhà truyền giáo. Anh muốn gọi thế nào thì tùy, tóm lại, tôi sẽ không gọi nó là kiwi.”

[14] Ngoài sân trên giếng nước, một giàn đào mi hầu.

“Ừm, phục em rồi. Bây giờ mới phát hiện ra em yêu nước đến mức nào, thậm chí còn yêu cả trái cây luôn.”

Chương 26

Tôi ngồi trong phòng Lịch Xuyên đúng hai tiếng rưỡi, giải thích cặn kẽ từng bài thơ của Tạ Linh Vận cho anh nghe. Mới đầu, tôi còn tưởng là do yêu cầu công việc, nhưng dần dần tôi bắt đầu nghi ngờ anh lấy tôi làm trò tiêu khiển. Cuối cùng, tôi vừa buồn ngủ vừa đói, ngáp lên ngáp xuống trước mặt anh.

Anh vẫn đang dùng bút chì đánh dấu chú thích lên bản dịch của tôi liên tục, rất ít khi ngẩng đầu. Nghe tiếng tôi ngáp, liền hỏi: “Sao vậy, hôm qua không ngủ hả?”

“Có chứ.” Tôi là thiên tài mà, cần gì cố gắng làm việc? Cần gì thức đêm hôm hoàn thành công việc?

Anh hỏi tiếp: “Vậy em ăn trưa chưa?”

Lúc tôi vào phòng anh, đã là một giờ chiều.

“Chưa.” Tôi đói đến sắp xỉu rồi.

“Hôm nay làm tới đây thôi.” Anh gác bút, đứng dậy, đi ra mở cửa cho tôi.

Tôi chạy ra quán bán đồ ăn vặt ngoài cổng, ăn đại một cái bánh hành chiên. Sau đó về phòng tắm một cái, nằm xuống ngủ ngay.

Tôi ngủ thẳng một mạch đến chiều ngày hôm sau, không có ai tìm tôi.

Tôi dậy, đi ra hành lang thì gặp Tiểu Đinh bên phòng đồ họa, thật ra chúng tôi cũng chẳng thân thiết gì, nhưng cũng cùng đi xuống nhà hàng ăn trưa. Ăn xong, tôi hỏi anh ta: “Tiểu Đinh, tôi rất ít khi sang phòng đồ họa chơi, ngại quá, không biết tên đầy đủ của anh là gì?”

“Đinh Xuân Thu.”

Anh ta nói xong, nghiên cứu vẻ mặt tôi: “Sao, cô không thấy tên tôi hơi kỳ sao?”

“Đinh Xuân Thu, tên rất hay nha! *Tả Truyện*[1] còn được gọi là *Tả Thị Xuân Thu* còn gì?”

[1] Tả truyện hay Tả Thị Xuân Thu là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

“Cô có đọc truyện của Kim Dung không?”

“Không.”

Anh ta bắt tay tôi: “Annie, cô gái duy nhất tôi biết chưa bị tiểu thuyết kiếm hiệp đầu độc. Tôi xin chân thành bày tỏ lòng kính trọng với cô.”

Tôi che miệng cười thầm. Thì ra anh ta sợ người khác gọi mình là “Tinh tú lão quái[2]”.

[2] Tinh tú lão quái Đinh Xuân Thu: một nhân vật phản diện trong bộ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung.

“Những người khác đi đâu hết rồi?” Tôi nhìn lướt qua cả nhà hàng phía sau lưng anh ta, chỉ có vài người của CGP, không thấy Lịch Xuyên.

“Đa phần là đang làm việc trong phòng, ban Tổng Giám đốc thì theo anh Lịch Xuyên ra công trường rồi. Công ty mình đang gấp mà, sắp đến hạn dự thầu rồi. Bây giờ phải thực hiện lại toàn bộ công việc của hai tháng trước, hơn nữa còn phải hoàn thành trong vòng 10 ngày, mà còn yêu cầu phải trúng thầu nữa, ai cũng bận bù đầu bù cổ hết.”

Tôi phát hiện người của CGP thích gọi Lịch Xuyên là anh Lịch Xuyên, chứ không gọi là anh Vương. Vì trong công ty có đến năm người họ Vương.

Nhưng mà, nói thật, tôi đâu thấy Lịch Xuyên bận gì đâu. Nước tới chân rồi mà anh ta còn nghiên cứu thơ Tạ Linh Vận.

“Cho tới bây giờ, bản vẽ quy hoạch tổng thể và phương án thiết kế tổng thể đã làm xong chưa?”

“Các bản vẽ do anh Lịch Xuyên phụ trách đã xong mấy bản rồi, như bản vẽ phối cảnh cảnh quan chính, bản vẽ phác thảo tay các chi tiết quan trọng

cũng gần xong hết rồi.Các bản vẽ thiết kế chi tiết cảnh quan và đường nội bộ do Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương phụ trách . Bản vẽ mặt bằng tổng thể, bản vẽ phối cảnh tổng thể, bản vẽ phối cảnh không gian và bản vẽ mặt cắt vẫn chưa xong, Cuối cùng còn phải viết hồ sơ thiết kế nữa: thuyết minh ý tưởng, thuyết minh công dụng, thuyết minh về chỉ tiêu kinh tế kỹ thuật nữa… Bên phòng tôi chủ yếu chỉ làm mấy việc vặt hậu kỳ thôi.” Anh ta dừng một chút, rồi nói thêm “Tuy nhiên, công trình này có trúng thầu hay không, chì nhờ vào anh Lịch Xuyên thôi. Anh ấy nổi tiếng là nhanh chân lẹ tay, chưa từng trễ hạn, thậm chí còn thường xuyên hoàn thành bản vẽ trước thời hạn nữa. Có anh ấy ở đây, mọi người an tâm 50% rồi… Chỉ sợ, sức khỏe anh ấy không chịu nổi khối lượng công việc nặng như vậy.”

Tôi cảm thấy, nụ cười của mình đông cứng lại: “Sức khỏe? Nhìn anh ấy khỏe lắm mà?”

“Nghe nói là bị tai nạn khi trượt tuyết, hơn nữa anh ấy bị thiếu máu nghiêm trọng, có bao giờ khỏe đâu. Lúc Tổng Giám đốc Giang gọi điện thoại mời anh ấy, anh ấy vẫn đang nằm viện. Mấy hôm nay bận quá, hình như bệnh lại trở nặng hơn. Lúc đầu anh ấy nói sẽ cùng làm mô hình với mọi người sau khi hoàn thành thiết kế, nhưng bây giờ Tổng Giám đốc Giang không dám để anh ấy làm.”

“Tại sao?”

“Làm mô hình phải sử dụng dao cắt giấy, lỡ bị đứt tay, không cầm máu được thì nghiêm trọng rồi.”

Tôi chưa từng nghe nói Lịch Xuyên thiếu máu. Thời gian chúng tôi yêu nhau, anh ấy chỉ bị bệnh hai lần. Một lần bị viêm phổi, phải nằm viện, nhưng mà, nghe ý anh thì là do bác sĩ chuyện bé xé ra to. Lần thứ hai là anh

bị sốt, tôi ép anh mới chịu uống mấy viên Ngân Kiều Phiến[3]. Nhìn anh bình thường rất khỏe mạnh, đâu giống người bị thiếu máu.

[3] Ngân Kiều Phiến: một loại thuốc đông y dạng viên của Trung Quốc, được người dân sử dụng rộng rãi để giảm sốt, giảm ho khi bị cảm; thành phần chính có hoa kim ngân, liên kiều, bạc hà…

Đang tính hỏi tiếp, Tiểu Đinh lại nhìn đồng hồ: "Annie, không nói với cô nữa, tôi phải đi làm tiếp đây."

Tôi về phòng, lại nằm lì trên giường, lòng dâng lên nỗi lo âu mơ hồ. Ngay sau đó, điện thoại tôi reo, là số của Phó Tổng Giám đốc Trương.

"Annie, cô còn ở khách sạn không?"

"Còn."

"Cô đi sân bay đón hai người được không? Người nước ngoài."

"Được." Tôi cô gắng nói bằng giọng hào hứng. Tôi là phiên dịch duy nhất ở đây, cũng là người rảnh rỗi nhất, tôi không đi thì ai đi.

"Chuyện là vầy, khách gồm có anh trai của anh Vương, anh Vương Tế Xuyên và một kiến trúc sư người Pháp, tên là René. Đáng lẽ anh Vương tính tự mình đi đón, nhưng bây giờ chúng tôi vẫn đang khảo sát công trường, không về kịp, nên phiền cô đi đón họ giúp. Còn chỗ ở thì chúng tôi sắp xếp rồi."

"Số chuyến bay và giờ hạ cánh là…"

"Anh Vương nói, cậu ấy ghi số chuyến bay và thời gian trên giấy ghi chú trên bàn làm việc của cậu ấy, lúc đi quên cầm theo. Chỉ nhớ hình như là 6

giờ rưỡi đến Ôn Châu. Tôi vừa gọi điện thoại cho bảo vệ. Cô có thể xuống quầy lễ tân lấy chìa khóa, rồi lấy tờ giấy ghi chú để đi đón khách."

Tôi nhìn đồng hồ, 5 giờ 40. Quá gấp. Tôi gác máy, xuống quầy lễ tân lấy chìa khóa, mở của phòng Lịch Xuyên, tìm được tờ giấy ghi chú, vội vàng về phòng thay đồ, trang điểm, lấy túi xách, bắt taxi tới sân bay.

Mùa đông Ôn Châu, trời tối rất sớm.

Sân bay khá đông đúc.

Tôi tìm thấy số hiệu chuyến bay trên bảng thông báo điện tử, thấy máy bay hạ cất cánh từ Bắc Kinh chậm hơn 2 tiếng so với dự kiến vì "lý do thời tiết". Từ Bắc Kinh tới Ôn Châu mất 2 tiếng đồng hồ, tôi phải ngồi chờ thêm hai tiếng ở sân bay.

Tôi mua một cuốn tạp chí, vào quán cà phê ngồi đọc giết thời gian.

Đợi được một tiếng, tôi lại nhìn bảng thông báo, phát hiện máy bay vẫn chưa cất cánh, hơn nữa, giờ cất cánh dự kiến biến thành 22:00.

Tôi hối hận sao không mang máy tính theo. Trong máy tính có rất nhiều e-book, còn phải chờ mấy tiếng nữa, tôi làm gì để giết thời gian đây.

Lên cơn ghiền thuốc lá, tôi đến cửa hàng mua một gói thuốc, chạy ra gốc cây ngoài cổng chính hút một điếu. Sau đó lại đi vào, lại mua một cuốn tạp chí, tiếp tục chờ.

Tới 9 giờ, tôi chạy ra ngoài hút điếu thứ hai, điện thoại bỗng reo lên. Một dãy số lạ.

“Alo?”

“Annie.”

Nghe thấy giọng nói này, tim tôi bắt đầu đập thình thịch.

“… Tổng Giám đốc Vương.”

“Máy bay hạ cánh trễ hả?”

“Dạ.”

“Dự kiến mấy giờ hạ cánh?”

“Mười hai giờ.”

“Không cần chờ nữa, về trước đi.”

“Không về, đây là nhiệm vụ Phó Tổng Giám đốc Trương giao cho tôi.”

“Tôi là cấp trên của Phó Tổng Giám đốc Trương.”

“Nếu tôi về, thì lúc khách đến ai đón?”

“Không cần đón, họ tự đón taxi ở sân bay cũng được.”

“Taxi sân bay? Tổng Giám đốc Vương, dân tộc Trung Hoa chúng ta rất hiếu khách, là người Trung Quốc, tôi không thể để các chuyên gia nước ngoài đến CGP kiểm tra công việc bị đối xử như thế. Tôi, Tạ Annie, sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà lãnh đạo công ty giao cho tôi.” Tôi chỉ nói vấn đề công việc.

Đầu bên kia trầm mặc.

Một lát sau, anh hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ở quán cà phê chỗ phòng chờ.”

“Sao tôi không thấy em?”

“Tôi ở trong toilet.”

“Dập thuốc đi, qua đây gặp tôi.”

Giọng của Lịch Xuyên cho dù nói gì cũng dễ nghe, ừ, giọng điệu hung hăng này ít khi nghe thấy nha.

Để tránh anh ngửi thấy mùi thuốc, tôi xịt nhiều nước hoa lên người. Anh đeo chân giả, ngồi trên xe lăn. Khuôn mặt gầy rộc, vest đen, áo sơ mi màu lam nhạt, cà vạt sọc. Tất cả phụ nữ trong tiệm, bất luận già trẻ, đều đang liếc nhìn anh.

Lịch Xuyên không thích xe lăn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì anh tuyệt đối không ngồi. Tôi chưa thấy anh ngồi xe lăn ở nơi công cộng bao giờ.

Tôi nói “Hi”, đi tới sô pha trước mặt anh, ngồi xuống.

Trước mặt anh có một ly trà chanh. Chắc chắn là bị sặc mùi nước hoa của tôi, anh quay người sang chỗ khác, ho nhẹ, sao đó nói Excuse me[4].

[4] Xin lỗi.

Tôi cười thầm. Lịch Xuyên vẫn bị bệnh cũ, dù anh ho, hắt xì hoặc là vô tình đụng vào người khác, thì đều nói "Excuse me" ngay lập lức. Có khi anh rút tiền ở ATM, lỡ ấn nhầm nút cũng nói sorry với cái máy.

"Em muốn uống gì?" Anh hỏi.

"Cà phê."

"Hai sữa hai đường?"

Sáu năm trước, tôi thích cà phê thơm đậm mùi sữa. Thật ngọt, thật béo.

"Cà phê đen, không đường."

"Irish cream or Noisettle[5]?" Đây là hai loại cà phê tôi thích uống nhất lúc còn yêu Lịch Xuyên. Lịch Xuyên không gọi là "hazelnut", mà gọi tên tiếng Pháp là "Noisettle".

[5] Hương kem Ai len hay hương hạt dẻ.

"Columbia, please[6]." Bây giờ tôi đã chuyển sang uống loại cà phê đậm nhất, mạnh nhất.

[6] Cà phê Columbia có hương đặc trưng do moka Columbia kết hợp với mùi vị béo của bản thân bơ trong hạt cà phê được giữ lại do phương pháp rang đặc biệt.

Đúng là mọi thứ đều thay đổi.

Anh điều khiển xe lăn đi mua cà phê. Trả tiền xong, nhờ phục vụ bưng tới cho tôi.

Tôi không đeo kính, nên phải trừng to mắt nhìn anh. Mặt anh rất gần mặt tôi, dù sao cũng nhìn không rõ, nên tôi liền nhìn anh chằm chằm, cứ như anh là người ngoài hành tinh.

“So.” Anh nói “Em bị cận thị nặng à?”

“Không nặng lắm.”

“Đã lâu không gặp, Tiểu Thu.” Anh nói, giọng nói đến từ hư không “Em khỏe không?”

“Rất khỏe. Anh thì sao?”

“Cũng rất khỏe.”

“Lâu lâu mới đến Trung Quốc, sao không dẫn bà xã theo chơi?” Tôi hỏi.

“Anh vẫn còn độc thân.” Anh nhìn mặt tôi “Em thì sao?”

“Thông tin cá nhân, không thể tiết lộ.”

Giấu giếm.

Rõ ràng anh bị câu nói của tôi đả kích. Sau đó anh cứ ngồi đó không nhúc nhích, không nói chữ nào.

Tôi cũng ngồi im không lên tiếng.

Anh không mở miệng. tôi cũng không mở miệng, chẳng ai chịu xuống nước.

Suốt một tiếng, chúng tôi như hai người người xa lạ, ngồi đó uống nước, không ai nói chuyện với ai.

Rốt cuộc, tôi mở miệng trước: "Lịch Xuyên, sao anh lại về?"

Anh giật mình, chắc không nghĩ tôi sẽ hỏi câu này. Qua hồi lâu, anh mới trả lời: "Đi công tác."

"Vậy chừng nào anh rời Bắc Kinh?"

Anh lại chần chờ hồi lâu, trả lời qua loa: "Khi kết thúc công tác."

Nhìn anh có vẻ khó xử, tay anh đang nắm chặt ly trà, cơ hồ sắp bóp nát nó ra. Hơn nữa, khuôn mặt anh đanh lại, rất cứng nhắc, rất lo lắng. Tôi cảm thấy, nhìn dáng vẻ của anh hiện giờ, nếu tôi tiếp tục hỏi vài câu anh khó trả lời, ắt hẳn anh sẽ xỉu trước mặt tôi ngay lập tức.

Thôi vậy, tôi không làm khó dễ anh nữa. Tôi cười cười, nói tiếp: "Như vậy, xin hỏi, trong thời gian công tác, chúng ta có quan hệ gì?"

Bạn bè? Người quen? Đồng nghiệp? Cấp trên, cấp dưới? Tóm lại, chắc chắn không phải người yêu rồi.

"Giữa chúng ta, là quan hệ công việc."

Tôi hít sâu một hơi.

Quan hệ công việc.

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi reo. Tôi đang bực mình muốn chết, không muốn nghe điện thoại, nên lập tức ấn nút từ chối.

Nửa phút sau, điện thoại lại reo.

Tôi đành phải nghe: “Alo?”

“Tôi là Tiêu Quan.”

“Chào Tổng Giám đốc Tiêu.”

“Hôm nay tôi có đến CGP, nghe Emma nói em đang ở Ôn Châu?”

“Đúng vậy.”

“Có một cuộc bán đấu giá cần dịch một quyển sổ tay giới thiệu, đúng lúc Đào Tâm Như bị bệnh, tôi đã nhận hợp đồng rồi. Em làm giúp được không? Tôi sẽ trả nhuận bút dịch gấp đôi.”

“Khi nào cần?” Tôi lấy sổ ghi chú ra, kiểm tra lịch.

“Cuối tháng được không?” Anh ta nói “Em cứ làm xong việc ở Ôn Châu trước đi.”

“Bao nhiêu trang?”

“Năm mươi trang.”

“Nhiều cổ văn lắm à?”

“Toàn bộ.”

“Cũng được.”

“Cảm ơn.”

Tôi đang định gác máy, không ngờ anh ta nói tiếp: “Annie, lần trước do tôi quá đường đột. Xin em đừng giận. Trước đây tôi và Emma có mâu thuẫn nghiêm trọng.”

“Không sao.”

“Chừng nào về Bắc Kinh?”

“Có lẽ là mười ngày sau, không chắc chắn lắm.”

“Nhớ báo cho tôi trước, tôi sẽ ra sân bay đón em, rồi mời em đi ăn luôn. Xem như xin lỗi vậy.”

“Không cần đâu, anh khách sáo quá rồi.”

“Annie, trước đây em có ai theo đuổi em chưa?”

Tôi sửng sốt, trả lời: “Chưa.”

Tôi suy nghĩ, chuyện tôi và Lịch Xuyên, thật ra là tôi theo đuổi anh, hay là anh theo đuổi tôi? Không biết nữa. Lúc đầu, chắc chắn là tôi chủ động, tôi mời anh xem phim trước. Đúng là bội tình bạc nghĩa, vậy mà tôi chỉ giận mà không hận anh.

“Em quen tôi thử đi, coi như làm nóng người.”

Tôi chưa kịp trả lời, anh ta đã gác máy trước.

Gác máy, tôi bưng cà phê lên, uống một hớp, sau đó thấy ngón tay mình cứ co giật không ngừng, liền quyết định ra ngoài hút thuốc.

“Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Không liên quan tới anh.”

Tôi thật sự khinh thường bản thân mình, khinh thường bản thân vì qua bao nhiêu năm rồi mà không bỏ xuống được. Khinh thường bản thân vì không kiềm chế được cơn tức.

Tôi đi nhanh ra ngoài cổng, tìm được một chỗ vắng vẻ, hút hết điếu này tới điếu khác.

Bên ngoài rất lạnh, mặc dù tôi mặc áo khoác, nhưng tay vẫn lạnh cóng. Nhưng tôi không muốn trở về quán cà phê, không muốn gặp con người ngồi xe lăn đó. Tôi thà đứng giữa đám khói thuốc mờ mịt do chính mình tạo ra. Tôi đứng ở ngoài khoảng một tiếng, tới khi hút hết điếu thuốc cuối cùng, mới quay lại chỗ đón hành khách. Tôi vào toilet rửa mặt, nhìn gương thấy khuôn mặt của tôi không có sự thay đổi nào dưới sự che lấp của son môi, kem nền, phấn mắt. Chỉ có điều, lúc hút thuốc, tôi không kiềm chế được rơi nước mắt, mascara được quảng cáo là chịu nước, nhưng không tốt cho lắm, tôi mới quẹt sơ đã lem màu, tôi lấy khăn giấy lau thì nó lại không trôi, chùi cỡ nào cũng không hết.

Cách giờ máy bay hạ cánh nửa tiếng, bộ dạng tôi thành như vậy, buồn bã thảm hại, mất hồn nhất vía, giống như mới gặp cú sốc lớn.

Tôi không thể để Lịch Xuyên thấy tôi.

Tôi gọi cho anh. Di động mới reo là có người bắt máy.

“Tiểu Thu…”

“Gọi tôi là Annie.”

Đầu bên kia trầm mặc.

“Tôi thấy hơi mệt. Anh đã ra sân bay, vậy tôi về khách sạn trước đây.”

“Có phải em đang hút thuốc nữa hay không?”

“Hút thuốc thì sao?” Tôi lạnh lùng nói “Hút thuốc là cách sống của tôi.”

Đầu bên kia, chỉ có tiếng hít thở của anh.

Một lát sau, anh mới nói: “Được rồi, em về trước đi. Đứng chờ trước cổng chính, tôi kêu lái xe đưa em về.”

“Không cần, tôi tự bắt taxi được.” Tôi trả lời lạnh như băng, không cần biết anh có đồng ý hay không liền gác máy.

Về khách sạn, đi ngang qua quầy lễ tân, tôi bỗng nhiên nhớ tới tôi vẫn còn giữ chìa khóa phòng Lịch Xuyên, phải trả lại cho quầy lễ tân. Nhưng tôi lại nhớ tới một chuyện. Bản thảo “*Chuyện cũ của Lịch Xuyên”* vẫn ở trong máy tính của Lịch Xuyên. Cơ hội hiếm có, tôi phải tranh thủ tìm file và xóa file.

Trên hành lang không có người.

Đút chìa khóa điện tử vào, một giây sau, đèn đỏ hóa xanh, cửa mở. Tôi lách người vào.

Laptop của anh nằm ở trên giường.

Đèn bàn nhỏ ở phòng ngủ đang bật. Tôi leo lên giường, mở laptop lên, trong vòng vài giây, của sổ màu xanh lam xuất hiện.

Tiếp theo, một cửa sổ nhỏ xuất hiện trên màn hình, yêu cầu tôi nhập mật mã. Tôi sửng sốt.

Tôi biết, mật mã chắc chắn rất đơn giản. Lịch Xuyên tuyệt đối sẽ không sử dụng mật mã phức tạp để mình gặp phiền phức.

Tôi nhập thử: 0907.

Sinh nhật chung của chúng tôi.

Mật mã không đúng.

Tôi suy nghĩ một lúc, lại thử: Xiao Qiu.

Đúng vậy, là tôi tự kỷ. Sai mất tiêu.

Tôi bắt đầu nghĩ xem còn thứ nào mà anh có thể dùng làm mật mã. Tôi thử tên ban nhạc mà anh thích: Roxette. Sai luôn.

Tên anh trai anh: Ji Chuan.

Sai luôn.

Con mèo anh nuôi ở Thụy Sĩ: Mia.

Không đúng.

Nhà văn anh thích: Proust.

Cũng không đúng.

Lúc này, tôi muốn nói rằng, các bạn độc giả thân mến, nếu bạn yêu một người, mà không đoán ra mật mã máy tính của người đó, thì bạn đã thất bại trong vai trò người yêu rồi.

Tôi ngồi trên giường suy đi nghĩ lại hết nửa tiếng. Vì tôi biết số lần nhập thử có hạn, nên tôi không thể nhập thử hoài được.

Cuối cùng, tôi nghĩ tới ba chữ viết tắt: LDW.

Hương vị Vân Nam, còn nhớ không? Anh cứ gọi là LDW.

Đèn xanh sáng lên, màn hình được mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, mắt tôi rơm rớm. Đúng vậy, tôi xúc động. Mỗi năm Lịch Xuyên đổi máy tính mới ít nhất một lần. Nhưng anh vẫn dùng mật mã này, chứng tỏ anh ít nhiều gì vẫn còn nhớ tôi.

Trên màn hình desktop toàn là file bản vẽ. Tôi liền nhấp vào thư mục My Documents. Trong My Documents đầy thư mục con. Có thể thấy nội dung công việc của anh khá nhiều, tất cả đều được phân loại kỹ càng. Đường dẫn này nối đến đường dẫn kia, thư mục này liên kết với thư mục kia. Từ điển Kim Sơn đã cài xong. Tôi kiểm tra đường dẫn của từ điển Kim Sơn, phát hiện nó đã được chuyển sang một thư mục khác.

Tôi loay hoay trong mê cung thư mục, lục đi lục lại, tìm mãi cũng không thấy tên file cũ do tôi đặt.

Sau đó, tôi vỗ đầu mình, vội vàng bật "My Desktop" lên, dùng từ khóa "lcws.doc" để tìm file, đây là tên viết tắt các chữ cái đầu tiên của tác phẩm. Nó nằm chung với một rừng sách điện tử khác của tôi.

Chớp mắt đã tìm được file. Tôi mừng rỡ, nhấp chuột trái vào file, lại nhấp chuột phải, sau đó chọn lệnh "Xóa".

Nửa giây sau, một cửa sổ hiện ra "Lỗi xóa file."

NO!

Tôi lại thử một lần, vẫn là "Lỗi xóa file."

Tôi kiểm tra thuộc tính của file, thì ra là "Read only[7]". Tôi nhớ rõ ràng, tôi chưa bao giờ cài thuộc tính Read only cho file này. Có khi nào là do Lịch Xuyên làm không?

[7] Chỉ đọc, không xóa và sửa chữa nội dung.

Hừ, còn lâu mới làm khó được tôi! File read only thôi mà? Tôi sửa đổi thuộc tính file là xong.

Tôi mở file ra, chọn "Properties", sửa ô Read only.

Sửa xong rồi, lại xóa.

Vẫn bị "Lỗi xóa file"!

Vẫn không xóa được! Bực mình quá đi. Tôi lấy gối của Lịch Xuyên đạp mạnh vào đầu mình.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng.

Tôi ngồi trên giường của Lịch Xuyên, tiếp tục vắt óc ra xem còn cách nào không.

Nhưng ngay lúc đó, cửa vang lên tiếng "tách", sau đó có mấy người đi vào, đồng thời có tiếng nói cười vui vẻ vọng vào.

Tôi nghe không hiểu chữ nào, vì họ nói tiếng Pháp.

!?#¥%... -*()

Lịch Xuyên đã về rồi!

Không thể nào! Làm sao nhanh dữ vậy!

Tôi nhanh tay đóng file lại, tắt máy tính, khép màn hình lại. Quả nhiên, mấy người họ đang đứng ở phòng khách, trò chuyện khá vui vẻ.

Tôi không hiểu tiếng Pháp. Chỉ nghe ra giọng của ba người, trong đó có Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên đi vào phòng bếp, hình như là đi pha cà phê.

Tiếp theo, trời ơi, tôi nghe tiếng xe lăn của anh đi vào phòng ngủ.

Tôi vội vàng trốn vào toilet.

Chỗ bồn tắm có cửa, tôi nhảy vào bồn tắm, trốn sau cánh cửa. Ngay sau đó, đèn toilet sáng lên.

Anh Hai Lịch Xuyên ơi, em xin anh, trăm ngàn lần đừng đi toilet vào lúc này.

Có tiếng nước chảy từ bồn rửa tay, có lẽ là anh đang rửa mặt. Sau đó, chắc là thấy trời nóng, anh vào phòng ngủ mở cửa sổ ra, gió lạnh vù vù thổi vào, làm tôi suýt hắt xì. Sau đó anh quay lại phòng khách, tiếp tục trò chuyện với khách.

Lịch Xuyên rất thích đi tắm, ít nhất hai lần sáng và tối. Không thể trốn lâu trong phòng tắm được. Tôi vội vàng đi ra, quan sát chung quanh. Giống tất cả khách sạn khác, phòng ngủ ở đây rất rộng, vật dụng rất ít, không có chỗ để trốn. Tôi đành phải trốn vào tủ âm tường. Trong tủ toàn đồ vest và áo sơ mi, tôi rờ rẫm xung quanh, may mà chỉ có quần áo, không có đầu lâu xương người.

Tiếng cười nói vẫn vọng vào, vẫn đang là tiếng Pháp. Tôi ngồi trong tủ âm tường, ngột ngạt tới mức sắp bị khùng luôn. Mấy giờ rồi mà mấy người này còn ngồi đó nói chuyện nữa! Mau về đi, có được không!

Sau một hồi lâu, rốt cuộc có một người trong số đó rời đi.

Trong phòng nhất thời im ắng. Người còn lại và Lịch Xuyên đi vào phòng ngủ.

Chỉ nghe thấy Lịch Xuyên nói: “Nhờ anh vẽ giúp em mấy bản vẽ đó nha! Bản vẽ phác thảo thì em vẽ sắp xong rồi, anh chỉ cần dựa vào chú thích của em để phát triển thêm chi tiết là được.”

Người kia cười nói: “Được rồi, sai anh trai của em như nhân viên không bằng.”

Tôi đoán đúng rồi, là anh trai của Lịch Xuyên, Tế Xuyên.

“Anh làm mô hình hay René?”

“Đương nhiên là René rồi. Anh phải vẽ giúp em, làm gì có thời gian đâu.”

“Anh có hứa dẫn René đi núi Nhạn Đăng[8] chơi mà?”

[8] Một danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Ôn Châu, được Liên hợp quốc công nhận là công viên địa chất thế giới vào năm 2005.

“Bản vẽ chính xong thì chỉ mất hai, ba ngày là hoàn thành mô hình, thời gian còn lại có thể đi chơi.”

“Vậy anh nói với René đi nha.”

“Có gì đâu, lần trước em cũng giúp René, René vẫn còn nợ em mà.”

“Được rồi.”

Một lát sau chắc là Tế Xuyên thấy mấy chai bia rỗng trên bàn, liền nói: “Em lại uống rượu?”

“Bia thôi.”

“Rượu bia gì cũng không được uống.”

“Được rồi, anh, anh nói xong chưa?”. Anh than thở.

“Khuya rồi, em đi ngủ đi.” Tế Xuyên thở dài “Anh đã nói với Tô Quần, mỗi ngày em chỉ được làm việc nhiều nhất là 5 tiếng, xem ra chắc chắn là em không nghe lời cậu ấy.”

“Cố gắng qua giai đoạn này là được. Còn chuyện ở Tổng công ty, phiền anh xử lý giúp em.”

“Anh cũng bận, chỉ có bố là rảnh thôi. Bố và ông bà nội đi Hồng Kông nghỉ mát, anh gọi điện là mọi người về liền.”

“Cái gì? Hả?”

“Cho nên bây giờ, không phải do anh gánh, mà là do bố gánh giúp em. Nếu em thương bố thì mau về bên đó đi.”

“Nếu phải nhờ bố thì em còn nhờ anh làm gì?” Lịch Xuyên nói “Anh nói xem, lần trước anh và René đi Roma, ai làm gánh công việc giùm anh?”

“Thì anh cũng bận quá sao làm hết được? Haiz, có chút chuyện mà em đã kể công rồi. Em từ Ôn Châu gọi điện kêu anh qua giúp, anh cũng chạy ngay qua đây không ý kiến gì mà? Không phải chỉ có mình anh, còn kéo thêm một người giúp em nữa. Thấy anh tốt bụng không?”

“Tốt bụng.” Giọng nói ỉu xìu.

“Đúng rồi, vết thương trên lưng khỏi chưa?”

“Gần hết rồi.”

“Vậy em mau ngủ đi, anh đi đây, mai nói chuyện tiếp.”

Tôi nghe tiếng Lịch Xuyên tiễn Tế Xuyên tới cửa, đóng cửa lại.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Tiện tay kéo một chiếc áo sơ mi từ trên giá xuống, ôm vào lòng, ngửi mùi của nó.

Đừng cười nhạo tôi, tôi chịu khổ sở suốt sáu năm trời, lén lút háo sắc một lần cũng không được sao?

Tôi ngồi trong tủ âm tường tưởng tượng, tiếp theo Lịch Xuyên sẽ đi tắm, tôi liền thừa dịp đó nhanh chân chạy mất.

Nhưng mà, tôi chờ hồi lâu mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Cũng không nghe thấy tiếng nước.

Từ khe cửa, tôi thấy Lịch Xuyên về phòng ngủ, sau đó đi tới cạnh giường, cởi chân giả, cởi quần áo, mặc quần áo ngủ, sau đó trèo lên giường. Tiếp theo, không biết tiếng nhạc từ chỗ nào đó vọng ra. Rất nhỏ nhưng rất sôi động:

I see your comb your hair and give me that grin.

It’s making me spin now, spinning within.

Before I melt like snow, I say “ Hello, How do you do!”

I love the way you undress now.

Baby begin.

Do you your caress, honey, my heart's in a mess.

I love you blue-eyed voice, like Tiny Tim shines thru.

How do you do!

Well, here we are cracking jokes in the corner of our mouths and I file like I'm laughing in a dream.

If I was young I could wait outside your school course your face is like the cover of a magazine.

How do you do, do you do, the things that you do.

No one I know could ever keep up with you.

How do you do! Did it ever make sense to you to say "Bye Bye Bye?"

I see you in that chair with perfect skin.

Well, how have you been, baby, living in sin?

Hey, I gotta know, did you say "Hello, How do you do?"

Well, here we are spending time in the louder part of town and it feel like everything's surreal.

When I get old I will wait outside your house course your hands have got the power meant to heal[9].

[9] Lời bài hát How do you do, một trong những bài hit nổi tiếng nhất của The Roxette vào năm 1992.

Lại là Roxette của anh. Lúc chúng tôi còn yêu nhau, anh rất hay nghe bài hát này. Tôi nghe đến mức thuộc làu. Nhìn Lịch Xuyên có vẻ buồn buồn. Thật ra tính tình anh khá vui vẻ. Anh thích những bài hit sôi động, còn thích phim truyền hình nhiều tập sến nữa. Tôi thì trái ngược hoàn toàn với anh, toàn nghe những hòa tấu violon và piano. Hồi ở chung với anh, tôi thường chê anh quá ồn.

Vấn đề tôi quan tâm lúc này không phải là Roxette, cũng không phải là anh ồn ào hay không, mà là chừng nào anh mới đi ngủ. Tôi sẽ canh lúc anh ngủ để đào tẩu. Tôi trốn trong tủ âm tường, ngáp ra nước mắt nước mũi. Đợi ở sân bay hơn 5 tiếng đồng hồ, tôi cũng mệt quá rồi. Anh Hai Lịch Xuyên ơi, em không thích nghe nhạc, xin anh mau mau đi ngủ đi mà!

Chương 27

Tôi cuộn mình trong tủ âm tường, nghe Roxette chữ được chữ mất, nghe hết lượt thứ ba, tôi bắt đầu buồn ngủ. Tôi nhìn ngoài khe tủ, Lịch Xuyên đang ngồi trên giường, máy tính và hai màn hình lớn đều đang chạy, vừa nghe nhạc, vừa tập trung tinh thần vẽ.

Trong phòng, ngoại trừ nhạc của Roxette ra, chính là tiếng nhấp chuột.

Sau đó, anh tắt Roxette, đổi thành nhạc hòa tấu theo phong cách spa, có tiếng chim hót và tiếng thác nước như thật.

Cơn buồn ngủ lại đánh úp.

Làm sao bây giờ! Người này vẫn chưa có vẻ buồn ngủ. Nhưng tôi buồn ngủ tới mức hai mắt cứ díp lại.

Tôi tính cứ ngủ một chút, cho tinh thần thoải mái, đợi tới nửa đêm anh ngủ rồi, mới trốn về. Tôi ngồi dựa vào tường, ôm áo sơ mi của anh, nhanh chóng thiếp đi.

Tôi an tâm ngủ là vì tôi tin trước khi Lịch Xuyên ngủ, nhất định anh sẽ đi tắm. Tiếng nước chảy trong nhà tắm sẽ đánh thức tôi. Nhưng mà hoàn toàn không có tiếng nước chảy. Tôi ngủ rất say, còn mơ một giấc mơ rất đẹp. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên ôm tôi, đưa tôi lên trên giường, sau đó anh hôn nhẹ lên mặt tôi. Tôi kéo cổ áo anh lại, nói: "Không tính, thêm cái nữa đi!" Lúc đầu anh không chịu, sau đó lại nói: "Em hứa với anh sẽ cai thuốc đi, anh sẽ hôn cái nữa." Tôi liền vỗ ngực: "Em hứa với anh!"

Anh cúi xuống, dịu dàng hôn tôi, mười ngón tay lạnh lẽo chạm vào mặt tôi, thật triền miên, thật chăm chú, rất lâu vẫn chưa buông ra. Sau đó anh hỏi "Đủ chưa?" Tôi đưa tay ra ôm anh, anh lại cầm tay tôi lại, nhét vào trong chăn, nói: "Ngủ đi." Tôi nói "Em đang ngủ mà, em đang mơ." Anh hơi mỉm cười, có chút bất đắc dĩ: "Vậy thì em mơ tiếp đi."

Hình bóng của Lịch Xuyên luôn chạy nhảy trong đầu tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra phá hoại cuộc sống hàng ngày của tôi. Suốt sáu năm qua tôi vẫn chưa thể vượt qua được khó khăn này. Tôi chưa bao giờ nghiên cứu lý luận của Sigmund Freud[1], nên không biết tại sao có những kí ức có thể chết đi, có thể chôn sâu vài chục năm chưa nổi lên; nhưng có những kí ức cứ sống mãi, cứ như dầu trôi trên nước, dù khuấy thế nào cũng không chìm xuống được.

[1] Sigmund Freud (1856-1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng va phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

… Lịch Xuyên ơi, anh là Titanic của em, anh cũng là núi băng của em. Lịch Xuyên, anh đi về phía trước, ném lại một cục đá vào không trung, cục đá đó chính là em.

Reng reng reng… Reng reng reng… Reng reng reng…

Tiếng chuông đồng hồ báo thức làm tôi tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ:

Thời gian: 7 giờ 45 phút sáng.

Nhân vật: Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm…! Địa điểm…

Trên giường của anh Vương Lịch Xuyên.

Tôi dụi mắt lia lịa. Không thể tin được đây là sự thật!

Không được, kiểm tra lại một lần nữa!

Thời gian: 7 giờ 46 phút sáng.

Nhân vật: Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm…

Trên giường của Lịch Xuyên.

Chắc chắn là giường của anh.Tuy phòng khách sạn nhìn tương đối giống nhau, nhưng phòng của Lịch Xuyên là phòng cao cấp. Tuy trong phòng ít

đồ đạc, nhưng món nào cũng rất xa xỉ. Nếu như điều này vẫn chưa chứng minh được vấn đề, thì hai bên giường còn có hai cái giá di động, một trái một phải, trên giá có hai màn hình Apple cực lớn.

!?#¥%... -*()

Tôi vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, trong tay vẫn còn cầm áo sơ mi của anh, áo trắng nhàu nhĩ, còn dính phấn mắt và son môi của tôi. Tôi tìm thấy đôi vớ ở góc giường, xoay người bước xuống giường, quan sát xung quanh. Trong phòng thật im ắng, không một bóng người. Tôi tìm máy tính của Lịch Xuyên, định hoàn thành chuyện hôm qua chưa làm xong, phát hiện Lịch Xuyên đã đem máy theo.

Tôi thở dài, đi vào toilet, rửa mặt bằng nước ấm cho sạch. Chắc Lịch Xuyên cũng vừa mới đi ra ngoài. Bàn chải đánh răng của anh vẫn đang nhỏ nước. Hơi nước trong phòng vẫn chưa tan hết. Tôi sửa sang lại quần áo tóc tai, ra vẻ khi đang làm việc. Hơn nữa còn cố ý ôm hai quyển "*Địa chí thành phố Ôn Châu"* trước ngực. Nhìn thời gian: 8 giờ 5 phút.

Lúc này chắc tất cả mọi người của CGP đang ở trong phòng họp. Ngoại trừ tôi ra, không ai dám đi trễ.

Tôi nghe tiếng động ngoài cửa, không có âm thanh gì. Coast is clear[2]. Tôi liền thản nhiên mở cửa, thản nhiên về phòng mình. Tôi tắm sạch sẽ, thay quần áo, mặc áo len màu tím nhạt và váy caro ngắn. Sau đó xuống nhà hàng ăn bữa sáng đầu tiên của tôi ở Ôn Châu.

[2] Tuyệt đối an toàn.

Cuộc họp vừa chấm dứt, tất cả người CGP đều đang ở nhà hàng.

Lịch Xuyên và hai Tổng Giám đốc, cùng hai người khách hôm qua đang bưng cà phê đứng nói chuyện ở quầy bar.

Muốn rót cà phê đương nhiên phải đi ngang qua quầy bar. Tôi lễ phép mỉm cười chào khách, thấp cổ bé họng như tôi trò chuyện với họ làm gì. Rót xong cà phê, đang định đi tới bàn bên cạnh lấy bánh ngọt, đột nhiên Tổng Giám đốc Giang gọi tôi: "Annie, qua đây một chút!"

Tôi dừng bước, xoay người, sau đó từ tốn đi về phía họ.

Mạnh Tử nói: *Muốn bày tỏ ý kiến với người có địa vị cao thì trước hết phải coi thường họ đã, chớ nên để ý tới địa vị hiển hách của họ[3].*

[3] Mạnh Tử (372-289TCN) là nhà triết học Trung Quốc và là người tiếp nối Khổng Tử. Đây là câu mở đầu trong tác phẩm Thuyết Đại Nhân, Tắc Mạo Chi của ông.

"Đây là anh Vương Tế Xuyên tiên sinh, anh trai của anh Vương."

Tôi bắt tay với anh ta: "Chào anh Vương. Tôi là Annie, là phiên dịch của anh Lịch Xuyên."

"Chào Annie." Lòng bàn tay anh ta nóng rực, còn siết mạnh tay tôi.

Hai người rất giống nhau. Tuy nhiên, dáng vẻ của Tế Xuyên nhu hòa hơn Lịch Xuyên, cũng cao hơn Lịch Xuyên. Anh ta là phiên bản hoàn chỉnh của Lịch Xuyên. Nhưng so sánh hai người, tôi vẫn thấy Lịch Xuyên đẹp trai hơn. Anh hơn Tế Xuyên ở sự bướng bỉnh. Hình ảnh rõ ràng hơn, đường nét cứng cáp hơn.

Đứng cạnh Tế Xuyên là một người ngoại quốc tóc nâu, mắt sâu, tuổi xấp xỉ với anh ta. Tôi thấy dáng vẻ anh ta không giống người Pháp, mà giống

người Anh hơn, khuôn mặt rất gầy, rất dài, lúc nào cũng ưỡn cao ngực, hơi giống nhân vật bá tước trong phim *Bệnh nhân người Anh*[4] trước khi mặt bị bỏng nặng.

[4] The English Patient: một bộ phim tâm lý tình cảm được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên, đạt 9 giải Oscar năm 1997. Nam tài tử Ralph Fiennes đóng vai chàng bá tước người Anh trong phim.

"Đây là anh René Dubois." Tế Xuyên giới thiệu.

"Chào anh Du…bois. Tôi là Annie."

Dubois, tên rất khó phát âm. Tế Xuyên nói tiếng Pháp vừa nhanh vừa nhỏ, tôi hơi lo.

Tôi lo không phải chỉ vì điều này. Tôi sợ thói quen hôn má của người Pháp. Tôi là con gái Trung Quốc, tuy không truyền thống, cũng không bảo thủ, nhưng vẫn giữ gìn nguyên tắc, chỉ cởi mở với người đàn ông mình thích. Có một lần tôi đến nhà bạn cùng lớp chơi, bạn trai của nó là người Pháp, vừa gặp ngay cửa là hôn chụt chụt lên má tôi, làm tôi hoảng hồn đỏ mặt.

"A… Annie, xin chào! Gọi tôi là René đi, tôi là người Paris. Cho nên, trọng âm nằm ở vần thứ hai." Anh ta bắt tay tôi khá thân thiết. Tuy nhiên, trên mu bàn tay anh ta rất nhiều lông, không ngờ anh ta cũng biết nói tiếng Trung. Nhưng mà, lắp ba lắp bắp, âm điệu rất khó nghe.

"Vâng, vần thứ hai, tôi nhớ rồi."

Anh ta chỉ nói được mấy câu đó bằng tiếng Trung, sau đó chuyển sang nói tiếng Anh với tôi. René nói tiếng Anh rất lưu loát, cú pháp cũng rất tao nhã, chỉ có điều mang theo khẩu âm của tiếng Pháp.

“Alex nói em sẽ dẫn tôi đi núi Nhạn Đăng chơi.”

“Alex?”

Tôi chưa từng nghe tên này.

Anh ta ngẩn người, quay đầu nhìn Lịch Xuyên. Lịch Xuyên cúi đầu uống cà phê, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, cả buổi sau mới mở miệng phun ra hai chữ: “Middle name[5].”

[5] Tên lót.

Được rồi, cứ tưởng là biết rõ người này, không ngờ cả tên họ cũng chưa biết hết.

Tôi duy trì nụ cười chuyên nghiệp: “Tôi cũng chưa từng đến núi Nhạn Đăng, rất vui được đi với anh. Nghe nói đi xe một tiếng là tới.”

“Em biết đi xe đạp không?”

“Biết.”

“Vậy đi xe đạp được không? Có thể giảm bớt ô nhiễm không khí.”

“Không thành vấn đề.”

“Annie, đồ ăn sáng ở bên kia kìa, cần tôi lấy cà phê giúp em không?” Người Pháp đúng là ga lăng.

“Cảm ơn, không cần.”

René dẫn tôi tới bàn bên cạnh, kéo ghế ra cho tôi ngồi xuống.

Thật ra, lần nào ra ngoài ăn, Lịch Xuyên cũng mở cửa, cởi áo khoác, kéo ghế cho tôi. Tuy anh làm vô số lần nhưng tôi vẫn không quen.

Điểm tâm trên bàn chủ yếu theo phong cách châu Âu, có các loại bánh ngọt và bánh mì. Nhiều loại trong số đó tôi không biết tên. René nói với Lịch Xuyên: "Alex, Leo, sắp phải ra công trường rồi, hai người có muốn ăn bánh quế mứt dâu lót dạ không?" Anh ta nói tiếng Anh.

Hai anh em cùng ngồi xuống, mỗi người bưng một mâm.

"Đương nhiên là phải ăn chứ. Bánh quế ngọt lắm. Lịch Xuyên không ăn đâu." Tế Xuyên nói xong, liền lấy phần bánh quế trên địa Lịch Xuyên sang đĩa mình. Sau đó đưa cho anh một miếng bánh đen thui: "Ăn bánh mì đen đi, nhiều dinh dưỡng lắm."

Thật ra Lịch Xuyên rất kén ăn. Chắc chắn anh sẽ không ăn bánh mì đen. Quả nhiên anh liền nhíu mày, đứng dậy đi đến bàn salad lấy nửa đĩa trái cây. Anh vừa ngồi xuống lại, René liền cầm nĩa, chồm đầu qua, vừa quan sát đống trái cây trên đĩa, vừa lắc đầu: "Ừm… cái này không tốt, cái này không tốt, cái này cậu nên ăn, mấy trái nho này nữa, ngọt lắm. Cái này không được. Trái kiwi tốt nè, nhiều vitamin."

Anh ta lấy hết một nửa trái cây trên đĩa của Lịch Xuyên về đĩa của mình.

Hai người này bị sao vậy, tôi tức thay Lịch Xuyên.

Sau đó, Lịch Xuyên lấy một cái bánh bao từ bàn bên cạnh, đang định cắn, bị René nhanh tay lẹ mắt cướp mất: "Chúa ơi, chắc chắn là bánh thịt heo! Để mình kiểm tra cái đã." Dứt lời, anh ta bẻ cái bánh làm đôi, ngửi

mùi, gật đầu: “Đúng y chóc. Alex, trước nay cậu đâu có ăn thịt heo đúng không? Cậu thích ăn bánh bao, để mình đi hỏi phục vụ thử xem, có bánh bao chay không.”

Tôi cảm thấy, nhìn dáng vẻ của hai người này, tôi đã muốn thức điên thay cho Lịch Xuyên rồi. Thứ nhất, Lịch Xuyên không phải con nít ba tuổi. Thứ hai, Lịch Xuyên ăn được thịt heo mà. Lần trước ở nhà dì tôi, anh ăn rất nhiều bánh xếp nhân thịt heo, còn trầm trồ khen ngon nữa.

“Khỏi đi nữa,” Lịch Xuyên cản anh ta lại, cầm miếng bánh mì đen lên “Mình ăn cái này, được rồi chứ gì.”

René cười sung sướng nhìn tôi: “Annie, em ăn gì?”

Tôi liền nói: “Bánh mì đen.”

Trong khi ăn, vì quan tâm tôi nên mọi người đều nói tiếng anh, Lịch Xuyên không nói tiếng nào, lặng lẽ ăn bánh. Nhưng Tế Xuyên và René vô cùng nhiệt tình, cứ hỏi tôi không ngừng, Hỏi về núi Nhạn Đăng, hỏi thời tiết Ôn Châu, hỏi thông tin dân cư địa lý, hỏi tin tức địa phương, đúng là người Pháp, cao thủ làm quen.

Tôi thì không sao, nói chuyện với họ là cơ hội luyện khẩu ngữ.

Trò chuyện hơn nửa tiếng, vẫn chưa kết thúc, Lịch Xuyên đứng lên trước, móc điện thoại Blackberry ra, kiểm tra To do list[6]: “Tế Xuyên, đi công trường với em. René, mình đã nhờ người mua vật liệu là mô hình rồi, dao rọc giấy, đèn cầy, các loại keo và giấy với độ dày khác nhau. Có một người sẽ hỗ trợ cậu. Đúng rồi, trong thiết kế của mình, có mấy bức tường hình cung, làm mô hình rất khó, cậu tính làm thế nào?”

[6] Danh sách công việc cần làm.

“Đổi hình khác được không?” René chọc anh.

“Không được.”

“Có giấy dày hơn 1,5mm không?”

“Có.”

“Đưa cho mình đi, mình có cách rồi. Lần trước Leo thiết kế một cái ghế dựa hình trái dưa, mình còn làm được nữa là. Đúng không, Leo?”

“Em là thiên tài. Chỉ ngốc hơn Lịch Xuyên một chút thôi.”

“Hả? Em là doctor[7] đó!

[7] Tiến sĩ.

“Dân kiến trúc chỉ có ngốc mới học doctor.” Hai anh em đồng thanh nói.

“Không vui gì hết, hai người cứ ở cạnh nhau là liên thủ chọc em, đồ xấu xa. Leo đừng đi công trường, ở lại giúp em một tay đi.”

“Không được, Leo phải vẽ giúp mình. Cậu làm một mình đi, mình tìm người hỗ trợ cậu rồi.”

“Vậy Alex, cậu nợ mình một lần đó.”

“Nợ gì? Lần trước… còn có… năm rồi… còn có… ba năm trước…”

“Được rồi, cậu không nợ gì mình hết. Sau này đi Las Vegas đánh bài thua, cậu cho mình mượn tiền là được rồi.”

“Nhắc tới vụ này… lần trước cậu mượn tiền mình vẫn chưa trả. Mấy năm rồi hả?”

“Leo nói anh ấy sẽ trả giùm mình. Leo, đúng không?”

“Ừ… giữa hai anh em mình, còn tính toán cái gì. Đúng không, Lịch Xuyên?” Tế Xuyên cười tủm tỉm vỗ vai Lịch Xuyên.

René bỗng quay đầu lại nói với tôi: “Annie, em có thích chơi giấy không? Em qua hỗ trợ tôi, được không?”

“Có Tiểu Đinh bên phòng đồ họa hỗ trợ cậu rồi.” Lịch Xuyên nói “Hôm nay Annie phải dịch các bản vẽ mình đã hoàn thành.”

“Vậy anh nhớ gửi bản vẽ cho tôi.” Tôi cũng chỉ nói công việc.

“Gởi email cho em rồi.”

“Máy tôi không đọc được file CAD. Anh gửi bản in cho tôi được không?”

“Hay là vầy, đưa laptop đây, tôi cài CAD cho em.”

“Không được. Tôi nhìn màn hình lâu quá sẽ mỏi mắt.” Tôi liền trả lời. Thật ra tôi chỉ lo lắng Lịch Xuyên nhân cơ hội này để lục lọi ổ cứng của tôi.

“Vậy à. Được rồi. Bản vẽ của tôi để trên bàn làm việc, trong ống đựng màu lam. Bây giờ tôi phải đi công trường, tự em đi lấy đi.”

Tôi giơ hai tay lên: “Lấy bằng cách nào? Tôi không có chìa khóa.”

Anh vốn tính đi, lại dừng lại, nhìn tôi, nhướn mày: “Không có chìa khóa? Sao vậy được?”

“Sao tôi có chìa khóa phòng anh được?” Tôi nói. Mặt không đỏ, tim không đổi nhịp.

Có thể nhận ra người này tức đến mức không biết nói gì.

“Chìa khóa dự phòng cũng không có à?”

“Trả từ đời nào rồi.”

“Em đi theo tôi!” Mặt đen đến mức không thể đen hơn. Mây đen tụ lại thành áp suất thấp. Bão táp sắp kéo tới.

Bên ngoài nhà hàng có quầy tạp hóa. Chỉ cần nghĩ một đống việc hôm nay, cơn ghiền thuốc lá của tôi lại nổi lên.

“Đợi chút, tôi qua quầy tạp hóa cái đã.”

“Tôi đi với em.”

Lịch Xuyên một hai đòi đi theo tôi, đến tận trước quầy tạp hóa. Nhân viên bán hàng thường bán thuốc lá cho tôi, nên quen mặt tôi.

“Chào buổi sáng Annie! Loại cũ hả? Một gói hay hai gói?”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại. Sau đó, cuối cùng hỏi: “Chị có kẹo cai thuốc không?”

“Không có. Nhà thuốc mới bán cái đó.”

Tôi không nói gì, định bỏ đi. Không ngờ, Lịch Xuyên đứng bên cạnh hỏi: “Nhà thuốc gần nhất ở đâu?”

“Ra cửa quẹo phải, đi qua công viên lại quẹo trái, đi dọc theo phố Hoài Cựu khoảng 15 phút là thấy nhà thuốc Đồng Tể Đường rất lớn.”

“Xa quá, ngày mai tính. Hay là, chị bán cho em một gói…”

Người này nhìn tôi vẻ giận dữ.

“Băng vệ sinh.” Tôi vội vàng nói cho hết câu.

Ra khỏi quầy tạp hóa, Lịch Xuyên nói với tôi: “Có muốn đi dạo với tôi một lát không?”

Tôi sửng sốt nhìn anh, nghi ngờ là bánh bao thịt mới từ trên trời rớt xuống. Lịch Xuyên mới nói chuyện với tôi à?

Tôi nhìn lướt qua chân anh, hỏi: “Anh có đi dạo được không?”

“Không xa lắm.”

“Xin hỏi chuyến đi dạo này có liên quan đến công việc đúng không?”

“Đúng vậy. Em đồng ý không?”

“Đương nhiên đồng ý. Có ai không muốn làm quen với ban Tổng Giám đốc? Đi phía nào?”

“Quẹo phải. Qua công viên lại quẹo trái, mình đến “Phố Hoài Cựu””.

Ra cửa quẹo phải chính là công viên. Chúng tôi đi qua giữa công viên, trong công viên khá đông đúc. Có người múa kiếm, có người đánh võ, có người khiêu vũ, có người luyện công, có ngườu uống trà, có người chơi chim. Mọi người đều đang hưởng thụ cuộc sống.

“Có nhiều bản vẽ cần dịch lắm à?” Tôi hỏi. Nếu đây là chuyến đi dạo có tính chất công việc, tôi đành phải nói chuyện công viêc.

“Khoảng bảy, tám bản. Không nhiều lắm.”

“Nếu anh cần gấp, tôi sẽ dịch xong trong chiều nay, tối nay gởi anh.”

“Không gấp lắm, mai gửi cũng được.”

Anh vừa nói, vừa từ tốn đi.

“Vậy, chừng nào tôi đi núi Nhạn Đăng với René?”

“Khi nào cậu ấy là xong mô hình, thì hai người cứ đi. Đi xe ô tô, chơi hai ngày, được không?”

“Đã nói là đạp xe mà?”

“Đừng nghe cậu ấy. Đường núi khúc khuỷu, tôi kêu tài xế chở bọn em đi.”

“Anh không đi sao?”

“Không có thời gian.”

Tôi đang tính tìm chuyện để nói tiếp, nhưng anh không nói gì nữa, chỉ chống gậy, lo đi.

Tôi cười khổ trong lòng. Thật ra tôi đâu có yêu cầu gì nhiều. Chỉ cần Lịch Xuyên đi với tôi, không nói câu nào tôi cũng thấy mỹ mãn rồi.

Đi hết con đường đất ở công viên, chúng tôi quẹo trái. Con đường bên trái vì có rất nhiều cửa hàng bán CD cũ, cả ngày bật nhạc xưa, nên được gọi là “Phố Hoài Cựu”.

“Anh đến đây làm gì? Anh muốn mua CD à?”

“Đi chơi thôi. Nếu có CD hay thì mua mấy cái.”

“Vậy tôi lựa giùm anh nha?”

“Cho em năm phút.”

“Ông chủ, đĩa này, Đặng Lệ Quân[8]. Bật nghe thử đi, có bị dập không?”

[8] Teresa Teng (1953-1995) là một trong những ngôi sao ca nhạc hàng đầu của châu Á. Năm 1986 bà được tạp chí Time của Mỹ bình chọn là 1 trong 10 ca sĩ nổi tiếng nhất thế giới.

Ông chủ bỏ CD vào máy, Đặng Lệ Quân thủ thỉ:

“Hễ em nhìn thấy anh liền mỉm cười, anh yêu quá tuyệt vời. Được ở bên cạnh anh, mọi buồn lo đều tan biến…[9]”

[9] Câu đầu tiên của bài Hễ em thấy anh là mỉm cười, một trong những bài hát nổi tiếng của Đặng Lệ Quân.

"Ông chủ, đĩa này nữa, Trịnh Quân[10]."

[10] Trịnh Quân (1967-): một nam ca sĩ nhạc Rock khá nổi tiếng cảu Trung Quốc.

Âm nhạc sôi động vang lên:

"Nàng là màn sương lạnh giá

Nàng khiến tôi bị lạc đường

Thật ra trái tim nàng rất cô đơn

Tim nàng ôm ấp giấc mơ hạnh phúc

Ngày đó chúng tôi gặp nhau

Hai trái tim cô đơn an ủi nhau

Nhìn nàng nổi loạn

Tôi không biết nên mừng hay lo

Lặng lẽ bối rối, tôi hỏi em muốn làm gì?

Nàng đột nhiên ôm tôi nói

Không thể lo lắng quá nhiều

Bởi vì

Tình yêu của em quá trần trụi

Tình yêu của em quá trần trụi

Anh không thể để em cô đơn nữa…[11]*”*

[11] Trích bài hát Trần trụi, một trong những bài hát nổi tiếng của Trịnh Quân.

Chịu thua anh rồi, cho dù ông chủ bật bài nào đi nữa, Lịch Xuyên vẫn mang vẻ mặt như đi dự đám tang. Đối với người như vậy, đành phải ra đòn sát thủ. Tôi đổi sang bài hát sến của Trisha Yearwood:

“Without you

There’d be no sun in my sky

There would be no love in my life

There would be no world left for me

And I

Baby, I don’t know what I would do

I would be lost if I lost you

If you ever leave

Baby, you would take away everything real in my life

And tell me now

How do I live without you

I want to know

How do I breathe without you

If you ever go

How do I ever ever survive?

How do I How do I, oh how do I live?[12] *…”*

[12] Trích bài hát How do I Live của nữ danh ca Trisha Yearwood.

Đến lúc này, người nào cuối cùng lên tiếng, nói tiếng Anh rất bình tĩnh: “Could you stop it[13]?!”

[13] Em thôi đi được không?

Đồ người gỗ. Hết phim rồi, thất bại, tính tiền thôi. Một xấp CD được bỏ vào túi nhựa, tôi tự xách theo. Sau đó, tôi đi theo anh, cứ đi về phía trước, chưa được năm phút bỗng nhiên anh dừng lại. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, trên bảng hiệu là ba chữ: “Đồng Tể Đường.”

“Lịch Xuyên, anh muốn mua thuốc hả? Thuốc gì vậy? Nói cho tôi biết đi, tôi đi mua giùm cho, anh đừng đọc nhầm chữ nha.” Tôi cầm lấy một cái giỏ lên, phát hiện hiệu thuốc này hơi giống siêu thị, thuốc được bày trên giá. Còn bán mỹ phẩm nữa.

“Em mua gì thì mua, tôi tự mua được.”

Chúng tôi mỗi người xách một giỏ, đi vào, hòa vào đám đông. Tôi lấy một chai Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, cộng hộp kem dưỡng da, một tuýp sữa rửa mặt, tới quầy thu ngân trả tiền. Lịch Xuyên đứng sau tôi, trong giỏ của anh có rất nhiều hộp màu đen, vỏ hộp có in chữ “NO” rất lớn.

Tôi trả tiền xong, quay đầu nhìn anh: “Cái gì vậy?”

“Kẹo cai thuốc.” Anh nói tiếp “Hiệu Cát Tường Thông Bảo.”

“Anh đừng làm tôi sợ, sao nhiều dữ vậy?”

“Là anh quan tâm tới sức khỏe của tôi, hay là do yêu cầu công việc?”

“Không liên quan tới sức khỏe của em. Em muốn hút thuốc hay không chẳng liên quan gì tới tôi.”

Tôi giận điên người.

“Nhưng mà, tôi bị bệnh phổi, không thể ngửi mùi thuốc lá. Chút xíu cũng không được.” Anh nói lạnh như băng “Cho nên, làm việc với tôi, em phải cai thuốc. Đây là yêu cầu công việc.”

Tôi không nói lời nào.

Anh tính tiền, kêu taxi: “Tôi mệt rồi, chúng ta đi taxi về.”

Suốt đường đi, tôi không nói lời nào.

Tới khách sạn, tôi thấy Tế Xuyên đang đứng nói chuyện với nhân viên phục vụ, thấy chúng tôi đi vào, anh cười nói: “Hai người đi đâu vậy? Nói đi công trường, làm anh đứng đây chờ nãy giờ.”

Tôi lễ phép mỉm cười.

Lịch Xuyên đưa một bịch lớn toàn kẹo cai thuốc cho tôi.

Trước mặt bọn họ, tôi quăng cả túi kẹo vào thùng rác bên cạnh. Sau đó, tôi bình tĩnh nói:

“Vương Lịch Xuyên, anh cứ thử sa thải tôi đi. Xem tôi có chết đói không thì biết.”

Chương 28

Tôi vào phòng, cởi hết quần áo. Cầm từng cái một đưa lên mũi ngửi xem có mùi nicotin hay không. Sau đó, tôi tắm rửa sạch sẽ, chà xà bông hết lần này tới lần khác. Tắm xong, tôi mặc áo sơ mi trắng thêu hoa mới toanh, chưa mặc lần nào. Tôi bỏ đồ dơ vào túi nhựa, mang đến quầy giặt ủi.

Quầy giặt ủi cách khách sạn không xa lắm. Tôi nói chuyện với bà chủ, hỏi xem quần áo của người hút thuốc có bị ám mùi thuốc hay không.

“Đương nhiên là có.” Bà ta nói “Nếu con hút thuốc, hoặc là người xung quanh con hút thuốc, từng sợi vải trên người con đều bị ám mùi thuốc, giặt hoài cũng không mất mùi. Bản thân mình thì không ngửi thấy, nhưng người

nhạy cảm ngửi sơ là biết liền. Ở chỗ cô mua đồ cũ cũng phải hỏi kỹ, cô không mua đồ của người hút thuốc."

Nghe vậy, đầu óc tôi như muốn nổ tung: "Cô ơi, con không mặc mấy bộ này nữa, phiền cô đem cho người ta giúp… thôi trả lại con đi, để con quăng thùng rác cũng được."

Tôi đi đến trung tâm thương mại, mua đồ mới từ trong ra ngoài. Tâm trạng không vui, đành phải đi mua sắm cho khuây khỏa. Tôi đi dạo hết mấy trung tâm mua sắm, tay xách đầy túi lớn túi nhỏ. Lúc tôi về lại khách sạn đã đến giờ ăn trưa. Tôi đi thẳng về phòng mình, ma xui quỷ khiến lại đi tắm một lần nữa, tôi ngồi trong bồn tắm, quan sát ngón tay của mình. Đúng vậy… hơi vàng vàng, vì tẩm nicotin. Trong khoảng thời gian buồn bã nhất, một ngày tôi hút hết một gói, nhịn ăn nhịn mặc chứ không nhịn hút. Nếu không vì mỗi tháng phải gởi 2,000 tệ cho luật sư Trần Đông Thôn, làm cuộc sống tôi eo hẹp, thì có lẽ tôi sẽ hút nhiều hơn rồi. Hu hu hu, trước đây đâu có nghĩ chuyện này nghiêm trọng, dù sao cũng không ai quan tâm tôi. Nhưng mà, bây giờ không giống lúc trước.

Suy nghĩ tới đó, cơn ghiền thuốc lá lại tái phát. Tay tôi bắt đầu run lên. Nhức đầu, mỏi mệt, tinh thần bạc rạc, miệng đắng môi khô, đứng ngồi không yên. Nhớ ra buổi chiều còn phải dịch bản vẽ, tôi cần thuốc lá để giúp tôi tập trung. Nghĩ tới đây, tôi sờ túi mình, may quá, cảm ơn trời đất, vẫn còn một gói. Trong đó chỉ còn hai điếu. tôi xách túi ra cửa sau. Trước kia tôi hay đứng hút thuốc ở bồn hoa cạnh cửa. Bồn hoa ngay trước cửa chính, người ra vào tấp nập, không tiện lắm. Cửa sau có hai thùng rác rất to, cao hơn đầu người. Không ai muốn đứng đó lâu để hít mùi rác. Đó mới là chỗ lý tưởng để hút thuốc.

Ngoài cửa sau có một bãi đất trống, thật ra là một bãi đậu xe không sử dụng nữa. Tôi đi men theo tường của khách sạn, quẹo trái, nghe tiếng cười

của một cậu bé vọng lại: “Chú ơi, ném qua đây đi! Bên này! Bên này!”

“Con chạy lại gần một chút, nhìn trái banh đi, đừng nhìn tay chú.” Giọng nam khá thu hút, vừa ấm áp vừa rõ ràng.

Cậu bé vui vẻ hét chói tai: “Ha! Con bắt được rồi! Con bắt được rồi! Chú ơi, chơi tiếp, chơi tiếp!”

Giọng nam kia lên tiếng: “Lần này chú ném xa đó nha. Con phải chạy nhanh lên.”

“Ném đi! Ném đi!”

Là Lịch Xuyên. Anh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, đang chơi banh với một cậu bé khoảng ba tuổi. Mẹ cậu bé đứng bên cạnh, nhìn họ mỉm cười.

“A Cát ngoan, mình về nhà ăn cơm đi, không chơi nữa. Chú chơi với con một tiếng rồi.”

“Không về, không về, con muốn chơi tiếp! Con không ăn cơm đâu!”

“Không ăn cơm không được, không ăn cơm sao con lớn lên được! Như vậy đi, mình về nhà ăn cơm, ăn xong mẹ dẫn con đi công viên chơi được không?”

“Không… không… không…”

“Tống Tiểu Cát! Đi về nhà mau! Mẹ nói mấy lần rồi!” Người mẹ đổi giọng, vẻ mặt cũng thay đổi.

Cuối cùng, cậu bé đành thất tha thất thểu nắm tay mẹ đi về.

Lịch Xuyên nhặt gậy trên mặt đất,một tay chống đất, từ từ đứng lên. Thấy tôi, anh nói “Hi”.

Tôi không trả lời anh, đi thẳng tới cạnh thùng rác, lặng lẽ đứng chờ anh bỏ đi. Dù tôi không khống chế được cơn nghiện thuốc lá của mình, nhưng cũng không mất đạo đức đến mức đứng hút thuốc trước mặt bệnh nhân viêm phổi.

Anh lại cố tình không đi, còn đi qua chỗ tôi đứng.

“Giận à?” Anh nói.

Không thèm trả lời.

“Càng tức giận càng phải đứng ở chỗ không khí trong lành. Ở đây toàn là thùng rác, không khí rất ô nhiễm.”

Không thèm trả lời.

“Haiz, muốn ăn kẹo không? Tôi có kẹo ăn ngon lắm nè. Ăn không?”

Không thèm trả lời.

Anh móc một hộp đen đen từ túi ra. Tôi nhìn, lại là kẹo cai thuốc hiệu "Cát Tường Thông Bảo".

"Tôi ăn thử rồi, mùi bạc hà, ngon lắm… không thích ăn kẹo?"

Tôi liền cầm hộp Cát Tường Thông Bảo ném vào thùng rác.

Anh móc ra một hộp khác, lấy một miếng dán giống băng keo cá nhân trong hộp ra: "Đây là băng dán cai thuốc, nhãn hiệu nghe rất hay, "Thời Gian Tươi Đẹp", chắc em sẽ thích. Dán thử cái này đi? Được không?"

Giựt lấy, tôi lại ném vào thùng rác.

Tôi hung dữ nói: "Anh còn gì nữa? Lấy ra hết đi, tôi ném hết một lần cho xong."

Cạnh thùng rác là mấy bậc xi măng, leo lên mấy bậc là đứng ngang tầm với thùng rác. Không ngờ thùng rác đó lại lớn bằng một căn phòng, cần phải có xe tải chuyên dụng mới chở được. Thường thì người tới đổ rác nếu thấy cao quá sẽ leo lên bậc xi măng để đổ.

Lịch Xuyên nhặt một nhánh cây dài trên mặt đất, kéo tôi leo mấy bậc thang: "Qua đây, Tiểu Thu, chúng ta thử xem trong thùng rác có gì?"

Chiêu gì đây? Chúng tôi cúi đầu cùng nhìn.

Trong thùng rác sẽ có những gì?

Rác. Đúng không?

Vỏ trứng gà, đồ ăn thừa, trà thừa, túi ni lông, than tổ ong, xương cá, xương heo, xác mèo, lông gà, lông vịt, rau thúi, chai lọ, đồ chơi cũ, đồ dùng hư, CD bể, mảnh vỡ thủy tinh, mấy thanh gỗ còn đầy đinh, hoa nhựa, cơm thiu, vỏ khoai tây, vỏ dưa chuột, dưa hấu thối, quýt thối, dây điện, bao tay thợ điện, giòi, ruồi…

Thùng rác chỉ đầy khoảng một nửa. Lịch Xuyên cầm nhánh cây moi moi bên trong.

Tôi không biết anh muốn tìm gì, tóm lại, tôi không nói gì.

Moi cả buổi, anh lấy nhánh cây móc ra một lá rau thúi nát bét rất lớn lên, quơ qua quơ lại trước mặt tôi.

“Gì vậy?”

“Nếu em tiếp tục hút thuốc, phổi của em sẽ thành ra như vầy nè. Sợ không?”

“Sợ gì? Nhìn cũng đẹp lắm mà.” Tôi nói “Có gì đâu?”

Người nào đó giận sôi gan.

Một lúc sau, anh nhìn mặt tôi chằm chằm, nói từng chữ một: “Tiểu Thu, xem ra em muốn ép tôi tới đường cùng. Hoặc là, em cai thuốc. Hoặc là, tôi nhảy xuống dưới đó.”

Ánh mắt mang lực sát thương lớn!

Tôi chớp chớp mắt: “Anh nhảy đi, cứ việc nhảy. May mà cái thùng này không đậy nắp.”

Lịch Xuyên sợ dơ, mà còn là vô cùng sợ. Một ngày anh phải tắm mấy lần, không thích chạm vào đồ dơ. Thùng rác dơ như vậy, tôi không tin anh sẽ nhảy xuống.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe một tiếng "bịch".

Người này nhảy xuống thật!

"Trời ơi! Lịch Xuyên!"

Lịch Xuyên đang đeo chân giả, chắc chắn anh không thể nào "nhảy" như người bình thường. Tôi nhìn anh, sợ tới mức không nói nên lời. Anh lại làm như không có việc gì, ngồi trên đống rác, nhặt thứ gì đó lên đưa cho tôi nhìn.

"Chụp nha!"

Tôi vội vàng chụp lấy nó, nhìn kỹ là hộp kẹo cai thuốc tôi vừa mới ném xuống.

"Một lần hai viên. Ăn ngay lập tức!"

Hộp còn mới tinh, hai viên thuốc gói trong bịch nhựa. Tôi xé bịch nhựa ra, ăn kẹo ngay lập tức.

"Anh có bị thương không? Để em kéo anh lên!"

"Không lên!"

"… Em ăn kẹo rồi mà."

“Em xin thề! Em sẽ cai thuốc!”

“Em… thề mà.”

“Nói miệng không tin được! Em hứa với anh rồi mà đâu có giữ lời!”

“Em đâu có hứa gì đâu!”

“Tối hôm qua em hứa!”

“Nằm mơ mà. Nói mớ không tính!”

“Xin hỏi, người nào đó giơ chân lên trước mặt tôi, nói: “Lịch Xuyên, cởi vớ đi!”, có phải là nói mớ không?”

Té xỉu… không có gì để nói… nóng bỏng vậy à?... Cực kỳ bực bội.

“Em đầu hàng, em cai thuốc. Em thề. Em thề có trời đất, tôi, Tạ Tiểu Thu, sẽ cai thuốc cả đời, nếu không cai được, sẽ bị trời đánh chết!”

“Ném khăn quàng cổ xuống!”

Lấy khăn quàng cổ làm gì? Tôi cởi khăn quàng cổ làm bằng lụa ra, ném xuống. Anh lấy khăn quấn quanh cổ tay.

Khăn quàng cổ màu lam nhạt, tôi thấy có gì đó ươn ướt thấm ra. Tim tôi bắt đầu đập thình thịch: “Lịch Xuyên… tay anh… đang chảy máu đúng không?”

“Không có. Em đi đi.”

“Em kéo anh lên.”

“Em kéo không nổi đâu, kêu René tới giúp tôi.”

Tôi len lén chạy về khách sạn, giả vờ trấn định, không dám kinh động đến người khác. Tôi gõ cửa phòng René, thấy Tế Xuyên cũng đang ở đó, hai người đang nói chuyện bằng tiếng Pháp.

“Annie?”

“Anh Dubois, tôi cần anh giúp một việc.”

“Không thành vấn đề.”

“Anh đi theo tôi.”

Tôi kéo anh ta lẳng lặng đi tới cửa sau, leo lên bậc xi măng, Lịch Xuyên đang bình tĩnh ngồi đợi ở chỗ cũ.

“Chúa ơi!” René kêu lên: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh Lịch Xuyên không cẩn thận té xuống thùng rác. Anh mau đỡ anh ấy lên đi.”

René không nói tiếng nào liền nhảy xuống, đứng trong thùng rác, ôm Lịch Xuyên lên, đẩy Lịch Xuyên lên trên. Bản thân anh ta đứng trong thùng rác, hết nhìn qua nhìn lại, sau đó đắc ý nhặt lấy một chiếc hộp giấy lên: “A, hai người nhìn nè, miếng giấy các tông này được lắm đó, mình có thể dùng nó để làm núi giả.”

Vóc dáng René cao to, động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng leo ra khỏi thùng rác: “Alex, cậu có sao không?... Haiz, bộ đồ này dơ quá, dính đầy trứng gà, đừng mặc nữa. Lát nữa vào cửa người ta sẽ cười cậu. Nè, mặc áo khoác của mình đi.” Anh ta lập tức cởi áo vest của Lịch Xuyên ra, ném vào thùng rác. Lại cởi áo vest của anh ta đưa cho Lịch Xuyên. Sau đó, anh ta thấy cổ tay của Lịch Xuyên, sắc mặt thay đổi: “Tay cậu bị sao vậy?”

“Không sao, vết thương nhẹ thôi.” Lịch Xuyên nhìn tôi, nói như ra lệnh: “Tiểu Thu, em về phòng trước đi.”

Nhưng mà, chiếc khăn lụa trên tay anh càng ngày càng ướt, một giọt máu thấm ra, rơi xuống mặt đất. Tôi trừng to mắt nhìn anh, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Lịch Xuyên nói một câu tiếng Pháp với René. Tôi đoán anh đang nói tôi bị bệnh sợ máu. Vì từ hémophobie trong tiếng Pháp không khác hemophobia[1] trong tiếng Anh là bao nhiêu.

[1] Chứng sợ máu.

René kéo tay tôi: “Annie, em phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

Tôi không nhúc nhích, tôi nói: “René, đừng lo cho tôi. Anh đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện trước đi.”

“Cũng được. Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng cũng cần phải băng bó. Vậy bọn tôi đi trước.” Anh ta bước qua, dẫn theo Lịch Xuyên bỏ đi.

Tim tôi vẫn đập thình thịch, tôi ngồi xuống, hít sâu. Ngồi một phút, tôi cảm thấy khá hơn nhiều, liền đứng dậy, leo xuống bậc đá. Lại đụng phải René.

“René? Không phải anh đi với Lịch Xuyên rồi sao?”

“Alex tự đi bệnh viện rồi, cậu ấy không cần mình đi cùng.”

“Nhưng mà… lỡ may…”

“Annie. Alex không phải con nít. Alex lo cho cậu, kêu mình trở lại xem cậu có sao không.”

“Tôi không sao. Lúc nãy hơi choáng váng, bây giờ đỡ nhiều rồi.”

René đưa một ống đựng giấy màu lam cho tôi: “Alex nhờ mình đưa cho cậu. Alex dặn cậu phải dịch cho nhanh.”

Tôi và René cùng đi tới cửa khách sạn, giữa chừng đột nhiên tôi dừng lại, hỏi: “René, tại sao Lịch Xuyên bị thiếu máu?”

“Trước nay cậu ấy luôn bị thiếu máu mà.”

“Nghiêm trọng lắm à? Bẩm sinh hả?”

“Alex nhờ tôi nói cho em biết, nếu em tìm hiểu vấn đề này, là xâm phạm nghiêm trọng đến bí mật đời tư của cậu ấy.”

“Vậy còn tai nạn xe cộ lần đó thì sao?”

“Tai nạn xe cộ? Tai nạn xe cộ gì?” Anh ta trợn cặp mắt màu xanh lam lên nhìn tôi.

“Chân của anh ấy…”

“À… tai nạn đó hả. Ừm, em thấy rồi đó, rất nghiêm trọng. Suýt chết mà.”

“Chuyện đó xảy ra năm nào?”

“Năm cậu ấy 17 tuổi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy học kinh tế trước rồi mới học kiến trúc, học hai bằng tổng cộng hết tám năm trời, nhưng anh tốt nghiệp đại học năm 21 tuổi mà.”

“Alex học đại học năm 15 tuổi, học kinh tế hai năm, xảy ra chuyện nên chuyển sang học kiến trúc. Thiếu niên thiên tài mà.”

“Như vậy… sáu năm trước, bỗng nhiên anh ấy bị điều khỏi Bắc Kinh, là có chuyện gì? Chuyện gia đình? Khủng hoảng kinh tế?”

Anh ta suy nghĩ một lúc, nhắc lại câu đã nói lúc nãy: “Alex nhờ tôi nói cho em biết, nếu em tìm hiểu vấn đề này, là xâm phạm nghiêm trọng đến bí mật đời tư của cậu ấy.”

“Như vậy, bây giờ Lịch Xuyên đến bệnh viện nào?”

“Không biết.”

Nói xong câu này, tôi biết không thể moi thêm chút tin tức nào từ miệng René nữa. Huống chi chúng tôi tới cửa khách sạn rồi, René nói anh ta phải đi làm mô hình, tôi đi thẳng về phòng, gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Không có ai bắt máy. Hẳn là bị chặn sóng điện thoại. Tôi thấp thỏm đến quầy phục vụ xin địa chỉ bệnh viện gần nhất, sau đó bắt taxi đi tìm Lịch Xuyên.

Đến cổng Bệnh viện Nhân dân Số 3, tôi lại gọi cho Lịch Xuyên, chuông vừa reo thì anh bắt máy.

"Lịch Xuyên!"

"Ừ."

"Anh đang ở bệnh viện nào? Bệnh viện số 3 phải không?"

"…Ừ. Anh khám xong rồi."

"Nhanh vậy sao? Không thể nào!" Bệnh viện này rất lớn, bệnh nhân rất đông, đáng lẽ phải xếp hàng đợi rất lâu.

"À… tôi nói tôi là người nước ngoài, đưa hộ chiếu cho họ xem, rồi nói tôi có việc gấp, không chờ được. Nên bọn họ ưu tiên khám trước cho tôi." Lịch Xuyên từ tốn nói.

Thông minh lắm.

"Anh đang ở đâu, em tới chỗ anh."

"Em đang ở đâu?"

"Cổng Bệnh viện số 3."

“Ừ, thấy em rồi.”

Tôi nhìn sang trái, thấy Lịch Xuyên đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng chờ phía xa xa. Anh vẫy tay chào tôi.

Tôi đi tới cạnh anh, thấy anh mặc áo vest mang giày da ngồi đó, trên cổ tay quấn băng trắng toát. Hiển nhiên anh đã tắm rửa sạch sẽ trước khi đến bệnh viện.

“Bác sĩ nói có nghiêm trọng lắm không?”

“Không sao. Miệng vết thương rất nhỏ.”

“Cầm máu rồi?”

Anh chần chờ một chút: “Ừ.”

“Vậy anh còn ngồi đây làm gì,” tôi quan sát sắc mặt của anh. Mặt anh tái nhợt: “Không khỏe à?”

“Khoa ngoại ở tầng 3, không có thang máy, leo lên leo xuống nên hơi chóng mặt.”

Tôi ngồi xuống, hỏi: “Anh muốn uống nước không?”

“Không.”

“Lần sau đừng nhảy nữa, nha?” Tôi nhìn anh, lòng đau như cắt.

“Em còn hút thuốc nữa không?”

“Không hút nữa. Đánh chết em cũng không hút. Em nói thật 100%, được chưa?”

Anh mỉm cười nhợt nhạt, sắc mặt càng ngày càng trắng, thậm chí hơi ngả xanh.

“Anh có bị thương ở chỗ nào nữa không?”

“Không có.”

“Lịch Xuyên, sắc mặt anh không tốt lắm, mình đi khám lại đi, nha?” Tôi nhìn dáng vẻ của anh, ngày càng lo âu thấp thỏm, vô ý cầm tay anh.

“Anh không sao.”

“Dù gì cũng vào bệnh viện rồi, khám một lần cũng là khám, khám hai lần cũng là khám.” Tôi tiếp tục khuyên anh, nhưng anh ra vẻ muốn lấy tờ báo, liền rút tay ra khỏi tay tôi.

“Không khám, anh không sao. Nghỉ một lúc là khỏe thôi.”

Đúng lúc đó, điện thoại anh reo. Hẳn là Tế Xuyên gọi tới. Lúc đầu thì anh nói mấy câu tiếng Trung, ngay sau đó thì hai người cãi nhau bằng tiếng Pháp. Phải thừa nhận rằng, cho dù là chửi thề bằng tiếng Pháp cũng nghe rất hay. Nhưng họ cãi nhau về chuyện gì, tôi hoàn toàn không hiểu. Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên bất thình lình tắt máy, sức cùng lực kiệt ngả ra sô pha. Không quá 5 phút, Tế Xuyên bước nhanh về phía tôi. Hai người vừa thấy nhau là tiếp tục cãi vã. Vẫn là tiếng Pháp. Cãi nhau một lúc lâu, Lịch Xuyên mệt quá không để ý đến Tế Xuyên nữa, nhưng Tế Xuyên vẫn nói tiếp:

“Stupide[2]!”

“Abruti!” cãi lại.

“Débile!” lại mắng.

“Idiot” cãi lại.

“Imbecile!” lại mắng.

[2] Tất cả các cụm từ tiếng Pháp này đều có nghĩa là “ngu ngốc”.

Hay quá, đây đúng là cơ hội tốt để học tiếng Pháp, tất cả các câu chửi đều được quăng ra.

Một lát sau, Tế Xuyên đi tới nói với tôi: “Annie, em về trước đi, được không? Tôi có vài lời muốn nói với Lịch Xuyên.”

Tôi gật đầu, đi ra cổng bắt taxi.

Sau đó, tôi không thấy bóng dáng của Lịch Xuyên suốt ba ngày ba đêm liền.

Chương 29

Ba ngày đó lần lượt là ngày 28, 29 và 30 tháng 12 – những ngày cuối năm.

Ngoại trừ CGP, tất cả mọi người trong thành phố Ôn Châu đều đã bắt đầu nghỉ lễ. Tiếng loa rao "Siêu thanh lý, Đại hạ giá" vang vọng khắp các ngả đường. Nhà nhà giăng đèn kết hoa trước cổng. Người người mặc quần là áo lụa nhàn nhã dạo khắp phố phường.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, tối hôm tôi ra sân bay chính là đêm Noel. Không có ai nhắc tôi, vì tất cả mọi người đều quên khuấy đi mất. Đúng vậy, những người đi công tác Ôn Châu đợt này đều là cán bộ trung niên của CGP. Lúc họ còn trẻ, Noel chưa được xem là ngày lễ của Trung Quốc. Mong mỏi duy nhất của họ là chấm dứt chiến dịch đấu thầu trước Tết âm lịch, sau đó ôm một đống tiền thưởng trở về với vòng tay ấm áp của vợ con. Do đó, tất cả mọi người đều lặng lẽ nằm vùng trong khách sạn cao cấp này, cách ly trần thế, vùi đầu làm việc.

Tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tôi nằm lì trong phòng dịch bản vẽ suốt ba ngày, mỗi ngày ngủ không tới bốn tiếng. Tính đến hôm nay, 80% bản vẽ và phương án thuyết minh thiết kế đều đã làm xong, đang chất thành đống trên giường tôi. Nhiệm vụ thiết kế của Lịch Xuyên là nặng nhất, nhưng tốc độ lại nhanh nhất. Đương nhiên, mấy bản vẽ cuối cùng là do Tế Xuyên vẽ lại từ phác thảo của anh, dù gì cũng là anh em, hợp tác khá ăn ý. Thậm chí, nét chữ viết tiếng Anh của hai người cũng giống hết nhau.

Hạng mục cải tạo kiến trúc chính lần này chính là Nhà hát Lớn nằm dưới chân núi phía Tây của thành phố C, một trong những công trình kiến trúc chính thuộc khu quy hoạch Thanh Liên Sơn Trang. Đây cũng là công trình kiến trúc có vốn đầu tư cao nhất của cả dự án. Thiết kế cũ của Giang Hạo Thiên là kết cấu cửa kính mở rộng, nhìn từ xa giống vương miện của Nữ thần Tự Do, hoặc có thể nói, giống một đóa hướng dương đang khoe sắc thắm. Ngay cả người ngoài ngành như tôi nhìn cũng thấy vô cùng bắt mắt.

Nhưng thiết kế của Lịch Xuyên lại là kết cấu thép khép kín, rất đơn giản, nhìn không ra hình dạng gì cụ thể. Có vẻ giống một hòn đá cuội lớn với những ngấn nước thiên nhiên bên trên. Mặt ngoài là lớp kính sáng bóng, màu xám nhạt, khá giống mặt gương, phản chiếu hình bóng đám mây trời bay bay ngang. Hơn nữa, một loạt những công trình phụ xung quanh Nhà hát Lớn, cũng cùng phong cách thiết kế "hòn sỏi nhỏ", nhìn từ trên xuống cả khu vực vừa giống như một đám sỏi nằm rải rác trên bãi biển, vừa giống tập hợp hành tinh xoay quanh dải Ngân hà, tự nhiên mà thần bí, đẹp đẽ mà hùng vĩ, hợp thành một thể với rừng núi xung quanh, tôn vinh lẫn nhau, thể hiện phong cách bảo vệ mội trường và tiết kiệm năng lượng trước nay anh vẫn theo đuổi. Tôi thích thú vô cùng, cảm thấy mặc dù không thu hút bằng thiết kế của Tổng Giám đốc Giang, nhưng lại mang phong cách dung hòa với thiên nhiên.

Nhưng mà, rất nhiều người không thích "hòn đá cuội" này. Mọi người đặt biệt danh cho Nhà hát Lớn là "cục đá" sau lưng anh. Lúc ăn cơm, tôi nghe vài kiến trúc sư thì thầm bàn luận, nói Lịch Xuyên chưa bao giờ theo POMO, sao bây giờ hậu hiện đại dữ vậy? Họ còn nói, Tổng Giám đốc bên phía chủ đầu tư, thị trưởng thành phố C là ông Tạ Hạc Dương vừa cố chấp vừa cổ hủ, rất khó tiếp xúc. Ông ta có chấp nhận phong cách hậu hiện đại không? Hơn nữa, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của CGP chính là kiến trúc sư trưởng của Giai Viên – Điền Tiểu Cương. Ông ta là chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực thiết kế vườn cảnh theo phong cách cổ điển. Điền Tiểu Cương là đàn anh khóa trên của Giang Hạo Thiên, ra nghề sớm hơn, nổi tiếng hơn hẳn, nắm rõ phong cách của Giang Hạo Thiên như lòng bàn tay. Dự án ở Hạ Môn lần trước, thiết kế của ông ta thua CGP một phiếu, chắc hẳn lần này ông ta muốn trả thù, nên bỏ ra số tiền lớn để mua tin mật của CGP.

Hồ sơ dự thầu yêu cầu phải có hai bản tiếng Trung và tiếng Anh. Mãi tới sáng ngày 31, tôi mới hoàn thành tất cả các bản dịch được giao. Sau đó, tôi

kiểm tra, sửa chữa và trau chuốt các bản dịch hết cả buổi sáng, rồi giao cho Tổng Giám đốc Giang kiểm tra, cuối cùng Tổng Giám đốc Giang giao cho phòng đồ họa đóng dấu.

Hoàn thành công việc, cuối cùng có thể nghỉ xả hơi rồi. Tôi xuống nhà hàng gọi một tô canh cá đù vàng, từng lát cá đù vàng lạng mỏng nấu chung với nấm hương xắt sợi và thịt nguội, ăn hết một chén, mồ hôi đầm đìa cả mặt. Tôi lại nhớ đến Lịch Xuyên. Lịch Xuyên thích ăn cá, cũng thích ăn canh. Anh rất thích ăn cháo cá Quảng Đông[1], không biết anh ăn canh cá đù vàng lần nào chưa? Tôi vào phòng bếp hỏi đầu bếp cách làm canh cá đù vàng, mới biết được muốn nấu ăn ngon thì khó vô cùng. Tốt nhất là mỗi lần phải nấu một nồi lớn. Kệ chứ, tôi lấy viết ghi lại công thức, chuẩn bị mang về Bắc Kinh nghiên cứu thật kỹ, để biến nó thành món sở trường của tôi.

[1] Món cháo đặc sản của Quảng Đông, cá được lạng thành lát mỏng.

Tiếc là Lịch Xuyên đang nằm viện. Nghe nói anh được xếp vào phòng VIP. Vì Tế Xuyên sợ miệng vết thương của anh không cầm máu được, lại sợ nhiễm trùng, một hai bắt anh ở lại bệnh viện để "theo dõi". Trong phòng bệnh chặn sóng di động, nhưng có đường truyền riêng để lên mạng. Tôi biết Lịch Xuyên bận bịu vô cùng, có lẽ cũng giống như tôi, một ngày chỉ ngủ được vài tiếng. Tôi gởi cho anh email ngắn gọn, hỏi anh khỏe chưa. Anh không thèm trả lời câu hỏi của tôi, chỉ gửi lại cho tôi ba file đính kèm. Tôi mở file, là ba bản vẽ. Đây là thái độ anh đối với tôi từ khi tới Ôn Châu tới nay, chỉ bàn công việc, không nói chuyện khác. Kệ anh chứ, dù gì trong lòng tôi cũng thấy rất ngọt ngào. Anh sẵn sàng nhảy vào thùng rác vì tôi, tôi mừng còn không kịp nữa là, giận cái gì!

Tiếp theo, tôi ngủ suốt cả buổi chiều, tới năm giờ, Trương Khánh Huy bỗng nhiên gọi điện thoại: "Annie, tối nay có tiệc tân niên của bên chủ đầu tư, cô đi dự đi! Cô có uống rượu được không?"

“Được.” Ngoại trừ nghiện thuốc lá ra, tôi còn nghiện rượu, nghiện ớt, nghiện thì là Ai Cập[2], đủ mọi thói xấu. Chẳng qua Lịch Xuyên chưa phát hiện ra mà thôi.

[2] Một loại gia vị phổ biến ở Bắc Phi, Ấn Độ, Mehico và phía tây Trung Quốc.

Hơn nữa, tửu lượng của Chu Bích Tuyên khá cao, là người kế nhiệm chị ấy, tôi đâu thể kém hơn chị ấy được.

“Cô đi theo Tổng Giám đốc Vương, cậu ấy không uống rượu được, một giọt cũng không được. Lúc nào không từ chối được thì cô uống giúp cậu ấy, được không?”

“Không thành vấn đề.”

“Hôm nay có thị trưởng Tạ là nhân vật quan trọng. Ông ấy nói giọng Ôn Châu rất nặng, tôi nghe còn không rõ, chắc chắn Tổng Giám đốc Vương sẽ không hiểu. Lúc cô phiên dịch nhớ chú ý.”

Mặt tôi nhất thời trắng bệch. Tôi cũng nghe không hiểu giọng Ôn Châu, mà không riêng gì tôi nghe không hiểu. Nghe nói có người ở đây hơn ba năm cũng nghe nửa hiểu nửa không.

“Giọng ông ta khó nghe cỡ nào?”

“Ông ấy tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, cô nói thử xem, khó nghe cỡ nào?” Trương Khánh Huy ở đầu bên kia nói “Hơn nữa, ông ấy cũng là người trong nghề, tốt nghiệp khoa Kiến Trúc của Đại học Thanh Hoa. Cho nên, ông ấy cũng nghe qua tên tuổi của Tổng Giám đốc Vương rồi.”

“À! Mấy giờ buổi tiệc bắt đầu?”

“Đúng sáu giờ. Bên chủ đầu tư mới thông báo sáng nay. Cô đi chuẩn bị đi. Phía chúng ta đi bốn người, anh Giang, anh Lịch Xuyên, tôi và cô. Cô ngồi xe với anh Giang, tôi đi bệnh viện đón anh Lịch Xuyên. Gặp nhau ở cửa khách sạn.”

Để phù hợp với buổi tiệc, tôi búi tóc lên, cài trâm gỗ màu tím, buồn bực mặc sườn xám trắng thêu hoa màu lam. Ngoại trừ vòng một ra, đường cong của tôi cũng khá hấp dẫn, phần ngực thì dễ xử lý, chỉ cần mặc áo lót nâng ngực là xong. Bộ sườn xám kia khá thít chặt tôi, nhìn tôi gầy như que củi. Tôi định trang điểm giống giai nhân Lâm Đại Ngọc mỏng manh, khiến cho ai muốn ép tôi uống rượu cũng không đành lòng.

Lúc ngồi trong xe của Tổng Giám đốc Giang tôi vẫn còn ôn *Từ điển phương ngôn Ôn Châu*: “Liễu liễu trệ trệ” chính là “Vệ sinh sạch sẽ”; “Vân đạm phong khinh” chính là “Non dại”; “Vật nghiễm tam tứ” chính là “không ra thể thống gì”… vân vân và vân vân. Tới cửa khách sạn, tôi phát hiện “Đầu lạp châu nhỉ” (tiếng lóng Ôn Châu: sếp lớn, đại ca) Lịch Xuyên và Trương Khánh Huy đang đứng đợi sẵn.

Để tham dự những buổi tiệc long trọng, Lịch Xuyên thường mặc vest đen, tay cầm một cây gậy chống màu đỏ. Áo sơ mi đen, cà vạt sọc đen trắng, rất hợp với khuôn mặt xương xương, trán cao, mũi thẳng và quai hàm cương nghị của anh. Thật ra, điểm hấp dẫn tôi nhất chính là ánh mắt của Lịch Xuyên. Dù nhìn bề ngoài anh có vẻ lạnh lùng và cứng rắn, thì ánh mắt của anh vẫn trong veo, không chút tạp niệm. Ẩn sâu trong mắt anh chất chứa sự thành kính và thâm tình như một giáo đồ trung thành.

Trong số kiến trúc sư tham gia đấu thầu lần này, Lịch Xuyên 31 tuổi, là người trẻ nhất, nổi tiếng nhất. Anh nổi tiếng là người mặt lạnh, ít nói và khá dè dặt trước công chúng. Cho nên lúc tôi gặp Lịch Xuyên, anh đã chuyển

sang trạng thái "biểu hiện nơi công cộng". Anh nhìn tôi, sóng mắt khẽ dao động, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

"Hai anh đợi có lâu không?" Giang Hạo Thiên hỏi.

"Không lâu."

"Sức khỏe anh Vương thế nào rồi?" Giang Hạo Thiên tiến lên bắt tay với Lịch Xuyên.

"Khỏe nhiều rồi."

Trong sảnh đón khách của khách sạn, trước mắt mọi người, Lịch Xuyên giúp tôi cởi áo khoác, cầm cả áo khoác của anh và tôi, đưa cho nhân viên khách sạn. Tôi hơi mất tự nhiên, cảm thấy có nhiều người sẽ hiểu lầm tôi là vợ của Lịch Xuyên. Cho nên, mỗi lần Lịch Xuyên bắt tay với người khác, tôi đều chêm vô một câu: "Tôi là Annie, phiên dịch của anh Vương." Những người tham dự đều là người trong nghề, mọi người đều quen biết lẫn nhau. Cho nên, rất nhiều người đều cười hỏi: "Anh Vương nói tiếng Trung lưu loát như vậy mà còn cần phiên dịch à?"

Đương nhiên, cũng có vài người nhầm tôi là Chu Bích Tuyên, lúc bắt tay gọi tôi là cô Chu. Lúc này đến phiên Lịch Xuyên giải thích: "Đây là cô Tạ, phiên dịch mới của tôi."

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện, đến gần bàn rượu thì thấy một người đàn ông khoảng 60 tuổi, bị một đám kiến trúc sư vây quanh. Cũng không biết Giang Hạo Thiên đã đến từ lúc nào, thì thầm với Lịch Xuyên: "Đó chính là Thị trưởng thành phố C, ông Tạ Hạc Dương."

Vì khuôn mặt Tạ Hạc Dương đen đen lại vuông vức, nên có biệt hiệu là "hộp giấy". Đương nhiên, không ai dám gọi như vậy trước mặt ông ta. Lịch Xuyên cầm một ly nước, đứng cạnh đó từ tốn uống nước, thấy vài người cạnh Tạ Hạc Dương tản ra, chừa một chỗ trống, mới dẫn tôi bước nhanh đến, tự giới thiệu:

"Chào thị trưởng Tạ. Tôi là Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư của CGP."

"À! Anh Vương!" Tạ Hạc Dương nửa từ tốn nửa nhiệt tình bắt tay với anh, "Nghe danh từ lâu, giờ mới gặp mặt." Có thể tạm xem như ông ta nói tiếng phổ thông, chỉ có mang theo giọng lưỡi đặc sệt. Lịch Xuyên nở nụ cười xã giao, thấy anh hơi ngập ngừng, tôi lập tức dịch câu này sang tiếng Anh.

"Không dám." Lịch Xuyên trả lời "Tôi là Kiến trúc sư nước ngoài, học ít tài mọn, vô cùng ngưỡng mộ văn hóa Trung Hoa bát đại tinh thâm."

Tôi khẽ liếc Lịch Xuyên, có chút ngạc nhiên. Không thể tin được câu nói vô cùng khéo léo nhã nhặn này được phát ra từ miệng của người chỉ biết 950 chữ Hán như Lịch Xuyên.

Quả nhiên, trên mặt Tạ Hạc Dương thoáng nét cười: "Anh Vương quá khiêm tốn rồi. Lúc tôi còn trẻ, ngôi sao sáng trong giới kiến trúc là tiến sĩ Vương Vũ Hằng có nhận lời mời đến Thanh Hoa dạy học, tôi cũng may mắn nằm trong số những học trò của ông. Nghe nói ông ấy cũng là Hoa kiều Thụy Sĩ, không biết anh Vương có quen ông ấy không?"

"Đó là ông nội tôi."

"Tôi còn nhớ, lúc đó thầy Vương đi cùng con trai cả là anh Vương Sở Ninh, tuổi chúng tôi xấp xỉ nhau, nói chuyện với nhau rất vui. Anh Sở Ninh

nói tiếng Trung khá lưu loát, vô cùng tao nhã, cũng là kiến trúc sư nổi tiếng."

Lịch Xuyên gật nhẹ đầu: "Đó là bố tôi."

"Gia đình anh Vương ra nước ngoài năm nào?"

"Khoảng những năm cuối đời Thanh."

"Không phải là hậu duệ nhà Thanh đó chứ?" Một người đan ông trung niên đứng cạnh Tạ Hạc Dương bỗng nhiên ngắt lời.

Lịch Xuyên thản nhiên nói: "Không phải. Theo gia phả, dòng họ nhà tôi thuộc Lang gia Vương thị, mang dòng máu thuần khiết của Trung Nguyên."

Tạ Hạc Dương nói: "Đúng rồi, để tôi giới thiệu, đây là kiến trúc sư trưởng của tập đoàn Gia Viên, anh Điền Tiểu Cương."

"Anh Điền, đã lâu không gặp."

"Xin chào, Lịch Xuyên. Sáu năm không gặp, hình như cậu biến mất khỏi Trung Quốc?"

"Đâu có? Công ty tôi còn ở đây, những lúc quan trọng tôi sẽ về đây để hỗ trợ." Lịch Xuyên dừng một chút: "Thị trưởng Tạ, anh Điền là kiến trúc sư nổi tiếng ở đây, chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa. CGP tuy là công ty nước ngoài, nhưng cũng mang dòng máu Trung Hoa. Lúc mở thầu chắc Thị trưởng Tạ sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh đâu nhỉ?"

Tạ Hạc Dương cười ha ha, xua tay liên tục: "Sao được, sao được! CGP có thực lực thiết kế rất mạnh, công trình cải tạo quy hoạch thành phố C sẽ là

điển hình cho dự án quy hoạch mở rộng đô thị Ôn Châu. Chúng tôi rất hoan nghênh công ty nước ngoài tham gia đấu thầu. Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối công bằng."

Ba người đứng nói chuyện khoảng 10 phút, Tạ Hạc Dương bị một đám người khác vây quanh. Tôi đứng cạnh phiên dịch, thấy miệng khô lưỡi đắng, liền sang bàn rượu tìm đồ uống. Lịch Xuyên đi theo tôi.

"Dòng máu thuần khiết của Trung Nguyên?" Tôi chọc anh "Qua năm đời pha trộn rồi, còn gì là dòng máu thuần khiết nữa?"

"Thì hù người ta chút thôi. Đúng là không phải thuần khiết gì," Lịch Xuyên nhướn mày "Ví dụ như, bà ngoại anh là người Pháp chính gốc." Tôi nhìn nét mặt Lịch Xuyên, giờ mới hiểu rõ. Hèn gì dáng vóc Lịch Xuyên đậm nét Trung Quốc, nhưng mắt mũi lại mang theo đặc điểm phương Tây.

Anh lại nói thêm: "Người tên Điền Tiểu Cương có ý đồ xấu. Tôi sợ ông ta và Tạ Hạc Dương có giao dịch mờ ám gì đó. Nghe nói ở đây có rất nhiều tham quan."

"Không cần lo, hiện nay phạm vi quản lý của Ủy ban Kiểm tra trung ương rất rộng. Dự án này khá lớn, không biết có bao nhiêu cặp mắt theo dõi. Nếu ăn hối lộ mà bị phát hiện, chắc chắn là sẽ bắt hết đường dây, xử tử hết thảy."

Người này nhìn tôi, vẻ mặt nghi hoặc: "Cái gì là "Ủy ban Kiểm tra"? Cái gì là "phạm vi rất rộng", cái gì là "xử tử hết thảy"? Còn nữa cái gì là "thiên tai nhân họa"?"

"Thiên tai nhân họa?"

“Thị trưởng Tạ có nói, trong số những học trò của ông nội anh, có “thiên tai nhân họa”? Anh nghe không hiểu.”

“Em dịch cho anh nghe rồi mà?”

“Em dịch anh nghe không hiểu.”

Điên máu. Tôi sắp nhảy dựng lên: “Em dịch anh nghe không hiểu là sao? Chẳng lẽ em dịch sai? Dịch dở lắm hả?”

“Không phải… không phải… hôm nay em mặc sườn xám đẹp quá, nghe em nói chuyện anh hơi phân tâm.”

“Không phải “thiên tai nhân họa”, là “một trong số đó”. Đây là câu khiêm tốn, ông ta nói bản thân mình không đủ tư cách, nhưng vẫn được tham dự.” Tôi tức giận giải thích.

“Được rồi. Chừng nào về em viết bốn chữ này ra cho tôi xem.”

Tôi thở dài. Hèn gì Lịch Xuyên cần phiên dịch. Vậy mà tôi cứ tưởng là đi theo làm cảnh thôi. Xem ra không có phiên dịch là không được.

Chúng tôi mỗi người cầm một ly rượu.

Kiến trúc đúng là thế giới của đàn ông. Tôi đưa mắt nhìn, toàn bộ đại sảnh đầy người qua lại, nhưng không thấy kiến trúc sư nữ nào. Tôi đang định nói nhận xét này, Lịch Xuyên lại hỏi tôi một đề tài khác.

“Tiểu Thu, luận văn tốt nghiệp của em viết về đề tài gì? Lawrence hả?”

“Một phần thôi. Anh muốn nghe à?”

“Trước nay anh vẫn thích văn học Anh mà.”

“Em viết về Xi-út và James Joyce[3].”

[3] James Joyce (1882-1941): là một nhà thơ, nhà văn nổi tiếng của Ireland, được đánh giá là một trong những nhà văn có ảnh hưởng nhất thế kỉ 20.

“James Joyce thì anh biết. Xi-út là ai?”

“Hélène Cixous[4].

[4] Hélène Cixous (1937-): là nhà văn, nhà thơ và cũng là giáo sư theo chủ nghĩa nữ quyền người Pháp, bà từng nghiên cứu văn học Anh, tập trung chính vào tác phẩm của James Joyce.

Đó là tên Pháp. Chắc tôi phát âm chưa đúng. Đương nhiên anh biết về Cixous: “Cixous là người Pháp. Em học Ngữ Văn Anh mà?”

“Cixous cũng từng học Ngữ Văn Anh. Giống như em. Bà ấy là chuyên gia về James Joyce.”

Anh gật đầu, nói tiếp: “Nói vậy, em viết về chủ nghĩa nữ quyền của Pháp?”

“Đúng vậy. Nghe sợ không? Cấp tiến không?”

“Có gì đâu. Em nhìn lại đi, em là phụ nữ, anh là người tàn tật. Chúng ta đều là người bị đối xử bất công, là chiến hữu cùng chung chiến hào.”

Tôi bật cười, cảm thấy câu này rất buồn cười. Lịch Xuyên rất thích văn học, tự nhận thích đọc tiểu thuyết thời kì high-modern[5]. Tôi buột miệng hỏi: “Anh đọc Cixous chưa?”

[5] Chỉ giai đoạn kết thúc chiến tranh thế giới lần I đến bắt đầu chiến tranh thế giới lần II, khi ngành công nghiệp đang phát triển ở đỉnh cao đầu tiên.

"Mới đọc cuốn *Le rire de la Méduse,* cũng chính là *The laugh of Medusa*[6]*."*

[6] Tiếng cười nàng Medusa: một quyển tiểu luận nổi tiếng của Cixous được xuất bản năm 1975, thể hiện tư tưởng chính yếu của những người theo thuyết nam nữ bình quyền của Pháp.

"Em viết về tác phẩm đó."

Anh nhìn tôi, vẻ mặt không chút tin tưởng: "Không thể nào. Sáu năm trôi qua, sao không thấy em giải phóng tư tưởng chút nào?" Anh lắc đầu liên tục "Anh thấy em căn bản không hiểu sự sâu sắc của chủ nghĩa nữ quyền. Em uổng công học hành rồi."

"Em không hiểu chỗ nào? Tư tưởng của em rất thoáng mà!" Tôi cao giọng, tiếp nhận khiêu chiến.

Anh không nói gì, cúi đầu thở dài.

"Vậy anh thử nói xem, em phải thế nào mới là giải phóng tư tưởng?"

"Nếu anh nói, em đừng tạt rượu lên mặt anh được không?"

"Không đâu."

"Sáu năm trước, anh đã nói tạm biệt, tại sao em còn gửi thư cho anh?"

"Em… em chỉ gửi có mấy thư thôi mà." Tôi thì thào, hơi tức giận.

“Ba trăm bốn mươi hai thư, có thể xem là ít nhỉ? Ngắn nhất 30 chữ, dài thì 12 ngàn chữ. Gộp toàn bộ lại, dài bằng một cuốn tiểu thuyết tình cảm. Anh không thể tin được, trong lúc em viết những lá thư này, em còn nghiên cứu chủ nghĩa nữ quyền nữa. Nếu anh là Cixous, biết được việc làm của em, sẽ xấu hổ chết mất.” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nói từng chữ từng chữ một, giọng vô cùng nghiêm túc.

Tôi hít sâu, cảm thấy hơi nghi ngờ. Lịch Xuyên luôn luôn chăm sóc tôi, cũng rất chú ý thời điểm và phương thức nói chuyện. Tôi không biết tại sao anh lại chọn hôm nay – đêm giao thừa – giữa buổi tiệc để sỉ nhục tôi.

“Haiz, Lịch Xuyên, anh nói đi.” Tôi không biểu hiện gì “Anh có thích đọc thư của em không?”

“Cũng được… mượn từ điển tra từ.”

“Vậy thì không được rồi.” Tôi nhấp một ngụm rượu “Tình cảm của em đối với anh, vượt qua giới hạn của mọi chủ nghĩa, bao gồm chủ nghĩa nữ quyền. Thật ra, ở Trung Quốc, người giống như em có tên gọi riêng.”

“Tên gì?”

“Tình thánh.”

Câu này đã bức tử anh. Rốt cuộc anh không biết nói gì nữa.

Do đó, anh cười cười, chuyển đề tài: “Thảo luận tạm thời chấm dứt. Anh thấy bà cụ kia đang cần được giúp đỡ.”

Nói xong, anh xoay người đi, giúp một bà cụ đang muốn lấy một chai Coca rất lớn: “Bà ơi, chai này nặng lắm, bà đưa ly đây, con rót cho.”

Nhìn bà cụ khoảng 80 tuổi, tóc bạc lưa thưa, mặc quần áo thêu tay thời Đường rất chỉnh tề, có vẻ như là người nhà giàu có nào đó. Lịch Xuyên rót một ly Coca cho bà cụ, hỏi xem bà còn cần gì nữa không. Bà cụ nói: "Cậu trai, phiền cậu lấy cho bà miếng bánh kem."

Trên chiếc bàn chân cao bên cạnh có một cái bánh kem hai tầng. Không ai ăn, vì phần lớn mọi người đều nghĩ đó là món tráng miệng. Lịch Xuyên vươn cánh tay dài, lấy dao ăn ra cắt một miếng bánh to bỏ lên chiếc đĩa nhỏ, đưa cho bà cụ. Còn cười tủm tỉm hỏi bà: "Bà có muốn ăn trái cây không? Ở đây có dưa hấu và nho."

"Lấy mấy miếng dưa hấu, với mấy trái nho luôn đi." Ánh mắt bà cụ nhìn anh là lạ, giống như rất thương anh.

Lịch Xuyên bưng cái mâm cho bà cụ, dắt bà đi tìm chỗ ngồi, đặt mâm cạnh bà.

"Cậu trai, sao chân cậu cà thọt vậy? Bị thương gì hả?" Bà cụ cười híp mắt hỏi. Trong mắt nhiều người, Lịch Xuyên rất hoàn mỹ, trừ phần chân ra. Cho nên, tôi cảm thấy, bà cụ này rõ ràng đang lợi dụng tuổi tác của mình để làm thân với Lịch Xuyên, ánh mắt của bà không trong sáng chút nào.

"Là… tai nạn xe cộ." Ve mặt Lịch Xuyên thoáng chút xấu hổ. Sau đó, anh còn nghiêm túc bắt tay bà cụ: "Con là Vương Lịch Xuyên, là kiến trúc sư của CGP."

Bà cụ cười sang sảng, nhìn hàm răng giả rất trắng đều như bắp.Tôi sợ bà còn cười nữa thì hàm răng giả sẽ rơi xuống. Mới nghĩ nhưng vậy, liền nghe hai tiếng "cạch cạch", răng giả của bà rớt xuống thật.

#¥%...!

Tôi và Lịch Xuyên đồng thời cúi người xuống, tay Lịch Xuyên dài, nhanh nhẹn nhặt lên, nói khẽ: “Bà ơi, bà đứng đây đợi con, con đi một chút về liền.” Anh cầm lấy chiếc chén giấy duy nhất bên cạnh, đi vào toilet.

Bà cụ vẫn bình tĩnh, chép miệng nói với tôi: “Con gái, cậu Vương có phải là bạn trai của con không?”

“Không phải. Bà ơi, con là phiên dịch của anh ấy.”

Không có răng giả, bà cụ nói chuyện móm mém.

“Vậy à, cậu ấy là người nước ngoài à?”

“Là Hoa kiều Thụy Sĩ.”

“À. Cậu ấy rất dễ thương!”

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ con không thấy cậu ấy thích con sao? Cậu ấy có tật, không có gậy chống đứng cũng không vững, nhưng cháu đứng ngay bên cạnh, cậu ấy cũng không để cháu làm, tự mình đi lấy này lấy kia cho bà.”

Tôi cảm thấy, bà cụ dường như đang trách móc tôi, tôi liền giải thích: “Anh Vương rất tự tin, cũng rất giỏi. Nếu anh ấy cần cháu giúp, anh ấy sẽ nói.”

“Bà của con quen không biết bao nhiêu người rồi, người tốt người xấu loại nào cũng thấy rồi. Tin mắt nhìn người của bà đi, cậu ấy chắc chắn là

một chàng trai tốt.”

Tôi mừng thầm trong lòng, cười vô cùng rạng rỡ.

Lịch Xuyên đi tới, đưa hàm răng giả bỏ trong chén giấy cho bà cụ, còn đưa thêm giấy ăn cho bà. Bà cụ lấy giấy che mặt, đeo răng giả vào, quay đầu cười với chúng tôi, hàm trắng bóng.

Bà cụ đưa tay bắt tay Lịch Xuyên, nói: “Bà họ Hoa, gọi tên là Hoa Tiêu, là họa sĩ.” Mỗi một chữ đều bắt đầu bằng chữ H, tôi nhìn bà lo lắng, sợ hàm răng giả của bà rớt xuống lần nữa. Kết quả là tôi không nghe rõ bà nói gì, nghĩ đến tên bà là Hoa Tiêu[7], muốn cười nhưng không dám cười.

[7] Tác giả chơi chữ, tên bà cụ đồng âm với tên một loài thực vật là cây hoa tiêu (hay xuyên tiêu), là một loại thuốc đông y, đồng thời cũng là một loại gia vị xuất xứ từ vùng Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Lịch Xuyên thật hứng thú hỏi: “Bà ơi, bà vẽ tranh thủy mặc hay tranh sơn dầu?”

“Bà già như vậy, đương nhiên là vẽ tranh thủy mặc.”

“Trong ban dự án có một họa sĩ, là anh Long Khê, cũng vẽ tranh thủy mặc, bà có quen anh ấy không?”

“Quen chứ, đó là học trò của bà.”

Tim chùng xuống. Trong ban dự án đúng là có một người tên Long Khê, tiếng tăm lừng lẫy, là truyền nhân của Chiết phái, tốt nghiệp Học viện mỹ thuật Trung Ương, là họa sĩ nổi tiếng trong giới hội họa. Như vậy, bà cụ hẳn rất nổi danh.

Sau đó, Lịch Xuyên bỗng khẽ ho một tiếng, anh liền nói: “Thật xin lỗi.”

Trong lúc nói chuyện với bà cụ, anh thuận tay cầm miếng bánh lên, cắn một miếng. Có lẽ là bị sặc, anh lại ho khan một tiếng, do quá nhanh nên anh không kịp xoay người đi.

“I am so sorry. It happened before I could stop it[8].”

[8] Tôi vô cùng xin lỗi, tôi không kịp tránh.

Phong cách quý ông lịch thiệp lại nổi lên nữa. Tôi mất một phút mới hiểu ra, anh lại xin lỗi vì cơn ho ban nãy.

Tôi cười thầm, bà cụ đúng là một cặp với Lịch Xuyên. Một người rất vô tư, rớt răng giả cũng không để ý, chỉ lo nói chuyện, một người thì quá lịch sự, ho khan một tiếng thì xin lỗi nửa ngày.

“Bà ơi, bà ngồi chơi nha, con đưa anh Vương sang phòng nghỉ ngơi.” Tôi kéo Lịch Xuyên, đi nhanh như chớp.

Chúng tôi cùng đi ra hành lang bên ngoài nhà hàng. Lịch Xuyên lấy tay che miệng, ho khan không ngừng. Tôi nhìn anh, thở dài một hơi, nói: “Trong món đó có mù tạt, trước nay anh đâu có ăn. Sao lần này lại quên?”

“Làm sao tôi biết trong đó có mù tạt.”

“Vậy anh hết chưa?” Tôi hơi lo lắng “Không thôi chúng ta về liền đi.”

“Tiệc rượu còn chưa bắt đầu.”

“Nói cho cùng, đấu thầu phải dựa vào thực lực và thiết kế. Biểu hiện tốt ở tiệc rượu cũng vô dụng thôi.”

“Câu này nói ở nước ngoài thì đúng, nhưng ở đây thì chưa chắc. Huống chi, lần này Giang Hạo Thiên nhờ tôi hỗ trợ, bây giờ tôi đi, cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, cũng làm ông ấy mất mặt.”

Đúng là Giang Hạo Thiên gọi điện nhờ Lịch Xuyên sang cứu. Nhưng mà, Điền Tiểu Cương và Tạ Hạc Dương vẫn luôn đứng cạnh nhau, thái độ thân thiết hơn bình thường, ai cũng phải cảm thấy bực mình. Công sức mười ngày nay của Lịch Xuyên, nào là khảo sát hiện trường, nào là đo đạc công trình, còn phải nghiên cứu văn hóa, có thể nói là dốc hết toàn lực, chỉ mong trúng thầu. Thật ra, áp lực của anh là lớn nhất.

“Nói nè, sau khi về Thụy Sĩ, anh nên viết một bài luận, lấy tiêu đề là “Sự hoang mang của một kiến trúc sư nước ngoài ở Trung Quốc”.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên bật cười.

Tôi nhìn khuôn mặt anh, cảm giác choáng váng. Đây là nụ cười mà tôi ngày ngóng đêm mong suốt sáu năm qua. Đột nhiên xuất hiện lúc này, làm tôi có chút ngỡ ngàng.

Anh đứng dậy, tôi bỗng nhiên phái hiện trên cổ tay của anh vẫn quấn băng. Chẳng lẽ, miệng vết thương kia sâu lắm à? Ba ngày vẫn chưa lành?

“Lịch Xuyên, tay anh…”

Anh ngắt lời tôi, đột nhiên nói: “Tiểu Thu, ngày mai qua năm mới. Em có thể năm mới khởi đầu mới được không?”

“Ý anh là sao?”

“Em có áp dụng chủ nghĩa nữ quyền thật triệt để không?”

“Không thể.” Quả quyết từ chối, dù tôi nhận thấy được cảm giác hạnh phúc của mình đang từ từ xì hơi.

“Just let it go, please[9].” Anh nhìn mặt tôi: “Anh xin em.”

[9] Em quên mọi chuyện đi, nhé!

“No.”

Tôi cảm thấy, khuôn mặt anh bỗng dưng trở nên tàn nhẫn. Giống y hệt khuôn mặt vào ngày chúng tôi chia tay nhau sáu năm trước.

Ngay tại giờ khắc này, tôi bỗng nhiên hiểu được, tại sao anh lại về Trung Quốc.

Cho dù CGP thắng thầu lần này, giao toàn bộ tiền lời cho Lịch Xuyên, thì đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một con số lẻ mà thôi. Hạng mục này không đáng để anh bỏ bê công việc của mình, bỏ luôn việc điều dưỡng tại bệnh viện, từ xa xôi ngàn dặm trở về đây.

Anh về đây, đơn giản là vì hai mươi ngày trước, trong cơn say mềm, tôi lại gửi một lá thư vào hộp thư của anh. Trong đó chỉ viết năm chữ, sau đó là một chuỗi dấu chấm than:

“Lịch Xuyên, anh về đi!!!”

Đó là lá thư đầu tiên tôi gửi cho anh sau ba năm ngừng liên lạc. Gửi xong tôi liền hối hận. Trên thức tế, ba giây sau khi gửi, lá thư này bị trả ngược về. Hệ thống thông báo, người nhận từ chối nhận lá thư này, hệ thống tiếp tục thử gửi…

Cho nên, anh trở về. Vì tôi vẫn chưa quên được, vì anh có nghĩa vụ, phải chấm dứt hoàn toàn với tôi trong đêm giao thừa hôm nay.

Nụ cười của tôi biến mất, khuôn mặt trắng bệch trong nháy mắt.

“Anh đã đặt vé máy bay về Zurich rồi. Sau presentation sẽ đi ngay lập tức.”

Tôi cười lạnh, giơ tay ra trước mặt anh: “Vé máy bay đâu? Đưa cho em xem.”

Anh thật sự móc một tờ giấy từ túi ra đưa cho tôi.

Tôi liền xé nát vé máy bay: “Vé máy bay không còn nữa.”

Tôi thừa nhận, tôi điên rồi, tôi tuyệt vọng rồi, tôi lên cơn bạo lực rồi. Lần này, tôi không thể để Lịch Xuyên rời xa tôi đi nữa!

“Đó là vé điện tử.” Anh nói.

“Nói vậy, lần này, là vĩnh biệt?” Tôi cúi mặt, run run nói.

“You need a closure[10].”

[10] Em cần phải kết thúc đi.

“Nói cho em biết nguyên nhân anh lần trước anh bỏ đi.”

“…” Nhất quyết không nói.

“Lịch Xuyên, có phải anh bị bệnh rất nặng không?” Tôi nhìn anh, nước mắt lưng tròng “Anh biết rõ, cho dù anh bị bệnh gì, em cũng sẽ không rời xa anh. Em không quan tâm tới việc anh chỉ có một chân, cũng không để ý chuyện anh bị bệnh.”

“Anh không bị bệnh gì hết, không cần lo lắng cho anh.”

“Em muốn anh nhìn vào mắt em.” Tôi nhìn mặt anh “Nhìn vào mắt em, nói với em: Anh, Vương Lịch Xuyên, không yêu em.”

Anh cúi đầu trầm mặc, vài giây sau, lại ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi, nói với tôi rõ ràng từng chữ một: “Đúng vậy, Tiểu Thu. Anh không còn yêu em nữa. Anh hy vọng, mọi chuyện giữa anh và em, trước năm mới, sẽ chấm dứt hoàn toàn. Anh mong, em quên anh đi, đừng gửi gắm hy vọng gì ở anh nữa, không bao giờ gửi thư cho anh nữa. Em… có làm được điều này không?”

Tim tôi từ từ thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc, biến thành một hạt bụi.

Tôi nói: “Em sẽ làm được. Tuy nhiên, em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Em có thể dứt mọi thứ. Tuy nhiên, anh phải ở lại Bắc Kinh, ở lại CGP.”

Anh nhìn tôi, nghiên cứu vẻ mặt của tôi. Sau đó nói: “Ở lại bao lâu?”

“Ở lại tới khi em nói anh có thể đi mới thôi.”

“Trong lúc đó, em có cam đoan là giữa chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường không?”

“Em cam đoan.”

“Tốt lắm, anh đồng ý.” Anh nói “But you must move on[11].”

[11] Nhưng em phải cố quên đi!

Tôi không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng lên: “Ngại quá, em muốn đi toilet.”

Tôi bước vội vào toilet, đóng cửa lại, ngồi trên bồn cầu, nước mắt tuôn xối xả.

Chủ nghĩa nữ quyền gì chứ, tôi nói với chính mình, đối với Lịch Xuyên, ngoại trừ khóc lóc, tôi không còn cách nào khác nữa. Tôi ngồi thút thít trên bồn cầu, mất hồn mất vía, không nhớ gì nữa, nghĩ chỉ cần khoảng một tiếng là xong. Đợi tới khi tôi khóc xong, run rẩy đứng dậy, đã qua năm tiếng đồng hồ. Tôi dùng hết cuộn giấy cạnh bồn cầu, khi tôi ra rửa tay, thấy trong gương là khuôn mặt ướt nước, tóc tai bù xù, hai mắt sưng thành hai quả hạnh đào thật to. Mà nước mắt của tôi vẫn chưa ngừng tuôn rơi. Tôi ôm một cuộn giấy to, không biết tại sao, đột nhiên tâm trạng càng buồn bã, đứng cạnh cửa khóc nức nở 20 phút nữa, rốt cuộc cũng ngừng khóc. Tôi liền lấy khăn quàng cổ che mặt lại, cúi đầu đi ra cửa khách sạn.

Có người đi tới, mặc áo khoác cho tôi.

Chúng tôi yên lặng đi ra xe, anh mở cửa xe, tôi nhanh chóng ngồi vào.

Giữa trời khuya lạnh lẽo, trái tim tôi dần bình tĩnh lại.

Người đó thở dài, cúi người xuống, cài dây an toàn cho tôi.

Trong khoảng khắc đó, tôi bỗng nhiên nói: “Lịch Xuyên, em muốn sờ thử gáy anh.”

Mặc kệ anh có đồng ý hay không, tôi giống như các nhà khảo cổ học, lấy tay đè đầu anh lại, sờ soạng xương đầu anh thật kĩ.

Anh đóng cửa xe lại, ngồi xuống cạnh tôi.

“Sao lại sờ gáy anh?”

“Muốn biết đầu anh làm bằng gì.”

Chương 30

Tình trạng hai mắt sưng to như hai quả hạnh đào vẫn kéo dài suốt một tuần liền. Mặc kệ mọi người có tin hay không, lời giải thích chính thức của tôi vẫn là mắt tôi bị côn trùng độc cắn. Tôi không xuống nhà hàng ăn cơm nữa, để tránh việc biến mình thành trò cười cho người khác. Nếu bắt buộc phải ra ngoài, tôi liền đeo kính râm, lấy khăn quàng cổ trùm đầu, bao cả người kín mít. Nếu bắt buộc phải nói chuyện, tôi cố tỏ ra vẻ nhiệt tình: “Hi! Tiểu Đinh, cháu đi ăn canh cá đù vàng, quán ở khách sạn. Lần sau chú muốn đi ăn chung không?” – đương nhiên Tiểu Đinh sẽ không đi. Đàn ông có vợ có con, cơm ba bữa miễn phí trong khách sạn cao cấp không ăn, tự móc tiền ra ngoài ăn? No way. Tôi gặp Tô Quần ngoài hành lang, tôi gọi anh ta, cố tình tỏ ra thân thiết: “Anh Tô, có muốn đi mua sắm không? Mua mấy món đặc sản về làm quà cho bà xã? Tôi biết đường, tôi sẽ đi với anh!”.

Anh ta liếc nhẫn cưới của mình, xua tay: “Cảm ơn quan tâm, bận quá không đi được.”

Nếu tôi gặp Lịch Xuyên trên hành lang, tôi sẽ hất đầu bỏ đi, không gặp anh, thì ít tức giận hơn, sống lâu hơn vài năm.

Trong tuần này, cuối cùng nhân viên của CGP cũng hoàn thành toàn bộ hồ sơ đấu thầu trước thời hạn. René cũng đã làm xong mô hình. Vốn dĩ René đang chờ dẫn anh ấy đi núi Nhạn Đăng chơi, nhưng nhìn khuôn mặt tối đen của Lịch Xuyên, lại nhìn hai mắt hạnh đào của tôi, sợ tới mức không nhắc tới nữa. Cuối cùng Tề Xuyên dẫn anh ấy đi chơi hai ngày, lúc về có mua cho tôi mấy bịch cốm. Tối hôm đó, René gõ cửa phòng tôi, tặng cho tôi một mô hình đặt trong hộp thủy tinh. Tôi nhìn xem, thì ra là “đá cuội” của Lịch Xuyên, René làm một mô hình bằng thủy tinh và dây thép, có gắn bóng đèn phía trong, ánh sáng chiếu ra, lung linh lóng lánh, nhìn rất thật, đẹp vô cùng.

“Annie, tặng cho em đó, thích không?”

“Rất thích, cảm ơn.”

“Annie, hay nghe tôi nói, Alex không cố ý làm em buồn đâu.”

Thì ra là đến giảng hòa giúp Lịch Xuyên.

“René, chắc anh biết gì đó, đúng không? Kể tôi nghe đi, tại sao anh ấy lại làm tôi buồn?”

“Em hỏi cậu ấy đi. Hỏi nhanh lên, ngày mai persentation[1] xong là cậu ấy đi liền đó.”

[1] *Thuyết trình.*

“Anh ấy sẽ không đi. Anh ấy sẽ ở lại Bắc Kinh.”

René nhìn mặt tôi, không tin: “Sao vậy được, vé máy bay mua rồi mà.”

“Không tin, anh đi hỏi anh ấy đi.”

Vẻ mặt René bỗng nhiên trở nên cứng ngắc: “Em kêu cậu ấy ở lại à?”

“Đúng vậy.”

“Em đổi ý được không? Lịch Xuyên phải về Thụy Sĩ.”

“Tại sao?”

Anh ta muốn nói lại thôi: “Nếu em muốn tốt cho Alex thì kêu cậu ấy về Thụy Sĩ đi. Em có thể đến Thụy Sĩ gặp cậu ấy, tôi sẽ mua vé máy bay cho em, em có thể ở nhà tôi, ở bao lâu cũng được.”

Tôi suy nghĩ lời anh ta, một lát sau, tôi gật đầu: “Được, tôi có thể khuyên Lịch Xuyên về Thụy Sĩ. Tuy nhiên, anh phải nói cho tôi biết, thật ra anh ấy có bệnh gì?”

“Tôi không nói cho em được.”,René chán nản gục đầu, “Nếu em muốn tốt cho Alex, thì kêu cậu ấy trở về đi. Tôi chỉ nói được điều đó thôi.”

“René,” – nói, “Trước khi anh tới Ôn Châu thì đã biết tôi rồi hả?”

“Tôi quen Leo, Leo là anh trai Alex. Đúng vậy, tôi biết em trước rồi. Còn nhìn thấy ảnh của em nữa, ảnh rất to, treo trong phòng ngủ của Alex. Em là

bạn gái đầu tiên của Alex mà. Trước khi quen em, Alex vẫn còn virgin[2]. Ngày nào bọn tôi cũng chọc cậu ấy. Annie, tôi mời em đi Zurich, được không? Nhà tôi rất gần nhà Alex. Mùa đông có thể cùng nhau đi trượt tuyết. Em thấy Alex trượt tuyết bao giờ chưa? Cậu ấy trượt một chân mà còn hay hơn người ta trượt hai chân nữa đó."

[2]*Trai tân.*

Không được, động lòng rồi… a…

"Nhưng mà, Lịch Xuyên nói, anh ấy không yêu tôi nữa." Nước mắt tôi lại đảo quanh trong hốc mắt. "Tôi không đi Thụy Sĩ đâu. Tuy nhiên, tôi có thể khuyên anh ấy về. Dù sao... ở đây ngày nào cũng thấy Lịch Xuyên, nhưng mà anh ấy không thèm để ý tới tôi, tôi càng buồn hơn."

"Đừng mà! Đừng buồn! Không sao, mọi việc sẽ tốt hơn thôi. Tin vào Chúa đi!" René dang hai tay ra ôm tôi, an ủi tôi.

Tôi ngẩng đầu, thấy Lịch Xuyên đang từ phòng anh bước ra.

Tôi thoát khỏi vòng tay René, thì thầm: "René, Lịch Xuyên đang nhìn chúng ta kìa."

René le lưỡi, nhăn mặt nói với tôi, nói: "Chết rồi, Alex sắp tính sổ mình rồi."

Tôi cầm mô hình, đóng cửa phòng. Quả nhiên nghe thấy tiếng cãi nhau ngoài hành lang, là tiếng Pháp. Bực mình dễ sợ, hồi xưa tự nhiên tranh hơn thua với anh làm gì, không chịu chọn ngôn ngữ thứ hai là tiếng Pháp? Có điều, nếu như tôi học tiếng Pháp, Lịch Xuyên sẽ cãi nhau bằng tiếng Đức, tôi nghe vẫn không hiểu.

Tôi vào phòng chuẩn bị tài liệu phiên dịch cho ngày mai. Sau vòng thẩm định của các chuyên gia trong ngành, phương án cải tạo quy hoạch thành phố C đã được khá nhiều người ủng hộ. Bốn phương án lọt vào vòng trong, ai sẽ thắng thầu, phụ thuộc vào cuộc họp mở thầu 10 giờ sáng mai. Trong cuộc họp, từng kiến trúc sư trưởng của mỗi công ty thiết kế sẽ thuyết trình 30 phút và trả lời câu hỏi. Sau đó, các công ty lần lượt ra khỏi hội trường, đoàn chuyên gia sẽ tiến hành bàn bạc lần cuối cùng, chọn ra phương án thắng thầu.

Bài thuyết trình dài 30 phút do Lịch Xuyên tự viết bằng tiếng Anh, sau đó tôi dịch sang tiếng Trung. Tôi sửa một vài từ, làm cho bài văn mang tính chất văn nói mà đầy ý thơ và cũng phù hợp gu thẩm mỹ của người Trung Quốc hơn. Lịch Xuyên từng học ngâm thơ, anh nói còn từng làm phát thanh viên cho đài phát thanh của trường. Anh đọc thơ của Shakespeare nghe rất hay. Anh có thể đọc diễn cảm bất kì thứ gì, như hướng dẫn sử dụng sản phẩm, tin tức trên báo hay báo cáo chuyên ngành, anh đều đọc hay đến mức ai cũng chảy nước mắt. Trước kia, lúc còn yêu nhau, anh hay thường làm một chuyện để chọc tôi vui, đó là đọc hướng dẫn sử dụng thuốc giải độc Ngưu Hoằng bằng tiếng Anh thời Phục hưng, làm tôi cười lăn cười bò. Chúng tôi chỉ trao đổi bằng email, toàn là bàn về vấn đề công việc. Lúc ký tên đôi khi Lịch Xuyên còn thêm vào hai chữ "take care[3]", ý muốn thêm chút thân thiết. Email của tôi thì không hề ghi tên, chỉ bàn công việc, không dư một chữ.

[3] *Giữ gìn sức khỏe.*

Cuối cùng đến final presentation.

Bài thuyết trình của Lịch Xuyên được xếp cuối cùng. Trước đó, rất nhiều người bị phương án thiết kế "Đế Vương" của Điền Tiểu Cương làm mặt tái mắt hoa, ấn tượng khắc sâu. Là phiên dịch chuyên trách, tôi được sắp xếp

ngồi cạnh Lịch Xuyên, đề phòng khi ban giám khảo đặt câu hỏi, anh nghe không hiểu hết. Tôi nghe Lịch Xuyên bình tĩnh trả lời: "…CGP luôn chú trọng phong cách hiện đại phát triển bền vững, bảo đảm giá trị đầu tư. Thiết kế của chúng tôi luôn trung thành với kết cấu hợp lý và đa năng, đồng thời phải hài hòa với bản sắc của địa phương. Chúng tôi không sử dụng những biểu tượng trang trí mang phong cách hậu hiện đại mau lỗi thời, cũng không dùng hình ảnh quái lạ để gây ấn tượng với công chúng. Quan điểm thiết kế của chúng tôi là dung hòa tư tưởng về thiên nhiên của Đạo giáo, đồng thời tái hiện tinh thần Trung Hoa cổ điển trong thơ sơn thủy điền viên…"

Lịch Xuyên đọc bài thuyết trình tiếng Trung tôi dịch không sai một chữ, chắc chắn những người đang nghe sẽ bị giọng nói nhẹ nhàng, trầm bổng, ấm áp của anh thu hút. Tôi ngồi trên bục, vẫn chú ý quan sát vẻ mặt của Điều Tiểu Cương. Trên thực tế, người ngoài nghề như tôi cũng có thể hiểu được chủ đề thiết kế của Điền Tiểu Cương. Ông ta đầu tư khá nhiều về bề ngoài của Nhà hát, làm Nhà hát nhìn rực rỡ sáng chói trong ánh mặt trời. Nhưng Lịch Xuyên lại tập trung chủ yếu vào ánh sáng. Dù gì Nhà hát cũng hoạt động chủ yếu vào ban đêm. Lịch Xuyên vừa thuyết trình, vừa điều chỉnh đèn trong phòng. Mô hình của René sáng long lanh nhờ mấy chục bóng đèn nhỏ soi rọi, nhìn như chốn bồng lai tiên cảnh, thể hiện đầy đủ hiệu ứng ánh sáng trong đêm mà Lịch Xuyên muốn.

Tiếp theo là thời gian trả lời câu hỏi. Những câu hỏi đầu rất đơn giản. Tôi gần như không phải phiên dịch. Lịch Xuyên trả lời ngắn gọn từng câu bằng tiếng Trung. Ngay sau đó, có một vị giám khảo hỏi: "Anh Vương, xin hỏi, Nhà hát thành phố C của anh, cũng chính là kiến trúc hình đá cuội đó, là thể hiện tư tưởng của bậc thầy Đạo giáo nào và tinh thần sơn thủy điền viên nào?"

Vị giám khảo này có biệt danh là "sát thủ" trong giới kiến trúc. Ông ta khá nổi danh trong giới, nhưng là nổi danh hay bắt bẻ người khác. Ông ta

cũng đặt câu hỏi cho người thuyết trình đầu tiên Điền Tiểu Cương của Giai Viên – một câu hỏi rất khó, khiến Điền Tiểu Cương đứng im tại chỗ khoảng hai phút, hai phút sau mới bắt đầu trả lời. Nhưng câu trả lời chưa được hay cho lắm.

Tôi nghe Lịch Xuyên nói: "Thưa anh, phương án hình đá cuội này là linh cảm tôi tìm được trong thơ ca của thi nhân phái sơn thủy điền viên thời Đông Tấn là Tạ Linh Vận."

Tuy vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nhận thấy một chút lo lắng trong giọng nói của anh. Đương nhiên là anh lo giám khảo cứ xoáy sâu vào vấn đề này. Dù sao Lịch Xuyên cũng lớn lên ở nước ngoài. Ai cũng biết anh không biết thơ cổ Trung Quốc nhiều lắm. Nhất là loại thơ có nhiều hình ảnh ẩn dụ, hoán dụ, sử dụng nhiều điển cổ và tu từ như thơ của Tạ Linh Vận.

"Nói vậy, anh Vương có thể nói cụ thể bài thơ nào tạo linh cảm cho anh được chăng?" Sát thủ cười như không truy hỏi tới cùng.

Tôi nghe Lịch Xuyên trả lời: "Mọi người đừng cười tôi. Tôi là người nước ngoài, mặc dù tôi cố gắng học tiếng Trung, nhưng trình độ tiếng Trung của tôi chưa đạt đủ chiều sâu, chưa thể lĩnh hội toàn bộ sự thâm sâu của thơ cổ Trung Quốc. Cho nên, để hoàn thành bản thiết kế lần này, tôi đã nhà cô Tạ – phiên dịch của tôi – dịch thơ của Tạ Linh Vận sang tiếng Anh. Hãy tin tôi, thơ của Tạ Linh Vận, cho dù đọc bằng tiếng Anh, nghe cũng đẹp đẽ vô cùng. Tôi nhớ là tôi tìm được linh cảm qua hai câu thơ sau:

Cliffs are steep, mountain ridges

crowded togerther,

Islands wind around, sandbars

are joined one after another.

White clouds embrace the secluded rocks,

Green bamboos charm the clear ripples[4].

[4] Tác giả sử dụng bản dịch tiếng Anh của giáo sư Stephen Owen, hiện đang giảng dạy tại khoa Ngôn ngữ và Văn minh Đông Á của trường Đại học Harvard.

"Tôi cảm thấy hai câu đầu miêu tả rất chính xác hoàn cảnh của thành phố C, hai câu sau thì trực tiếp dẫn đến bản thiết kế của tôi." Dứt lời, anh xoay người, quay về phía tôi nói: "Cô Tạ có nghiên cứu về nghệ thuật thi pháp cổ của Trung Quốc, tôi xin phép mời cô ấy đọc cho mọi người nghe nguyên văn tiếng Trung."

Bà mẹ ơi, quăng nguyên văn củ khoai nóng bỏng tay cho tôi hứng!

Tôi đứng dậy, mở to cặp mắt hạnh đào, mỉm cười với mọi người: "Đoạn thơ mà anh Vương vừa ngâm, là xuất phát từ bài *Quá Thủy Ninh thự*[5] của Tạ Linh Vận. Nguyên văn như sau:

Nham tiễu lĩnh trù điệp

Châu oanh chử liên miên

Bạch vân bão u thạch

Lục tiểu mị thanh liên[6]

[5]Đi ngang nhà lớn ở Thủy Ninh: Thủy Ninh là một huyện nhỏ ở vùng Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang. Khi bị biếm về làm Thái thú quận Vĩnh Gia, Tạ Linh Vận có đi ngang huyện Thủy Ninh, khi đó ông tức cảnh sinh tình làm bài thơ này.

[6] Đỉnh non cao trùng điệp

Dòng nước trôi lững lờ

Mây trắng ôm đá xám

Tre xanh đùa sóng thơ.

Lịch Xuyên tiếp lời tôi: "Cảm ơn cô Tạ. Thiết kế của tôi đúng là một hòn đá xám, mặt ngoài màu xám bóng, có thể phản chiếu những gợn mây bay ngang trời, vừa thể hiện cảnh thơ "mây trắng ôm đá xám", vừa gợi liên tưởng trực tiếp với tên "Thanh Liên[7]" Sơn Trang. Đồng thời cũng bày tỏ lòng kính trọng đối với thi nhân Tạ Linh Vận, người đã viết ra hai câu thơ lưu danh thiên cổ *"Trì thượng sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm*" tại Ôn Châu.

[7] Tác giả chơi chữ, từ "thanh liên" trong cụm từ "Thanh Liên Sơn Trang" có nghĩa là "sen xanh", trong khi từ "thanh liên" trong thơ Tạ Linh Vận có nghĩa là "gợn sóng".

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người vỗ tay rầm rộ! Tôi thấy mặt Điền Tiểu Cương đen thui.

Sau khi thuyết trình xong, tất cả mọi người sang phòng chờ để đợi kết quả cuối cùng.

15 phút sau, chủ tịch hội đồng giám khảo là thị trưởng Tạ Hạc Dương từ cửa lớn bước ra, lập tức bắt tay với Lịch Xuyên: "Cậu Vương, ban giám khảo nhất trí đồng ý với phương án thiết kế của CGP. Chúc mừng cậu."

Kết quả nằm trong dự đoán trước của mọi người.

Lịch Xuyên cười bắt tay với ông ta. Tôi vẫn theo sát Lịch Xuyên ra cổng. Lúc tới cổng, bỗng nhiên ông ta nói: "Cậu Vương, cậu đi Nam Khê lần nào chưa?"

"Chưa."

"Tôi sinh ra ở trấn cổ Hạc Dương ở huyện Nam Khê. Là hậu nhân của Tạ Linh Vận, cho nên thấy phương án thiết kế của câu khá thân thiết. Đương nhiên, ý kiến cá nhân tôi không thể ảnh hưởng đến số phiếu của ban giám khảo được. Tuy nhiên, bài thuyết trình của cậu đã làm cho chúng tôi một lần nữa cảm nhận được sức hấp dẫn vô biên của văn minh Trung Hoa."

"Thị trưởng Tạ, tôi cũng mang dòng máu Trung Hoa, cũng thấy rất tự hào với văn hóa tổ tiên."

Câu nói tiếp theo càng khiến chúng tôi bất ngờ hơn.

Tạ Hạc Dương nói: "Tiệc tối giao thừa hôm đó, cảm ơn cậu đã giúp đỡ mẹ tôi. Tới bây giờ bà vẫn nhắc cậu mãi."

"Mẹ… của ông?"

"Mẹ tôi họ Hoa, là giảng viên của Học viện Mỹ thuật Trung Ương đã về hưu."

Là bà cụ đeo răng giả!

Lịch Xuyên nhận lời chúc mừng của tất cả mọi người trên xe. Anh khiêm tốn nói đây là kết quả nỗ lực chung của tất cả mọi người.

Lúc trở lại khách sạn, anh nói cảm ơn riêng với tôi, nói bài dịch của tôi đã giúp anh rất nhiều. Anh phải cho tôi một phần tiền thưởng đặc biệt.

Tôi suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Tôi dịch rất nhiều bài thơ, sao anh lại có ấn tượng sâu sắc với bài này thôi?"

Anh thoáng run lên, nói: "Vì em rất ít khi viết sai chính tả, chỉ có bài này là em viết sai một từ."

Tôi có bật chức năng kiểm tra lỗi chính tả của Word: "Vậy hả? Chắc nhỏ thôi mà. Sai từ nào vậy?"

"Ripples[8[", em viết thành "Nipples[9]". Làm tôi suy nghĩ cả buổi, không biết cây tre thì liên quan gì nói nipple."

[8] *Gợn sóng.*

[9] *Núm vú.*

Ngượng. Tôi ngượng chín người. "Không thể nào! Tuyệt đối không thể."

Sao tôi có thể phạm lỗi tày trời này được chứ?

"Có gì không thể." Anh nói, "Trước giờ em lắm chiêu vậy mà."

Chương 31

Tôi là người miền Nam, không quen với không khí lạnh và khô của miền Bắc. Vì quen Lịch Xuyên, tôi mới thích Bắc Kinh. Lúc tốt nghiệp tôi có cơ hội đi Thượng Hải làm việc – thật ra Thượng Hải mới là nguyên quán của tôi – tôi cũng từ bỏ.

Có đôi khi, thậm chí tôi còn cảm thấy khắp Bắc Kinh tràn ngập hơi thở của Lịch Xuyên. Chia xa nhiều năm, mỗi khi tôi đi ngang qua một quá Starbucks nào đó, hoặc là mỗi khi ngửi thấy mùi cà phê quen thuộc, lòng tôi liền hoảng, thấp thỏm vô cớ, cứ nghĩ sẽ được gặp lại Lịch Xuyên.

Bây giờ, tôi sắp phải rời khỏi Ôn Châu. Vì được gặp Lịch Xuyên, tôi lưu luyến không muốn đi khỏi Ôn Châu.

René nói, khi đi dạo trên các con đường ở một thị trấn nhỏ của Thuỵ Sĩ, sẽ có người già đến bắt chuyện với em, em sẽ nghe không hiểu tiếng họ nói gì, phải nhờ người dịch. Cụ già chỉ muốn bắt tay với em, chúc em một ngày an lành. Lúc băng qua ngã tư, vì những đường cho người không đọc bảng chỉ đường, ô tô sẽ đột nhiên thắng gấp, dừng cách người đi bộ khoảng 1m. Ở Mỹ, trong tình huống đó, lái xe sẽ chửi ầm lên từ đời nào, nhưng người Thuỵ Sĩ chỉ vui vẻ cười với em, vẫy vẫy tay, nhường đường cho em. “Swiss people are freaky nice[1]!"

[1] *Người Thuỵ Sĩ dễ thương dễ sợ luôn đó!*

Ngoại trừ Lịch Xuyên ra, người Thuỵ Sĩ duy nhất mà tôi biết, chính là vận động viên tennis Roger Federer[2]. Tôi cảm thấy nụ cười của Lịch Xuyên rất giống Federer, vừa dịu dàng, vừa thân thiện, vừa khiêm tốn, không có vẻ mặt mừng như điên của người chiến thắng, mà có chút giữ ý, lại thêm đôi phần ngượng ngùng.

[2] *Roger Federer (1981–) một vận động viên quần vợt chuyên nghiệp của Thuỵ Sĩ, được xem là tay vợt xuất sắc nhất mọi thời đại.*

Buổi tối hôm trúng thầu, mọi người đến nhà hàng xa xỉ nhất thành phố ăn mừng. Rất nhiều người uống say. René uống hết nửa bình rượu Ngũ Lương[3], trong số năm sáu người uống say nằm bẹp trên bàn, còn có cả Phó Tổng Giám đốc Trương Khánh Huy. Chỉ có mình Lịch Xuyên, dưới sự giám sát chặt chẽ của Tế Xuyên, là không uống giọt rượu nào.

[3] *Là loại rượu được ủ bằng năm loại ngũ cốc gồm lúa mì, gạo, bắp, cao lương và nếp. Đây là loại rượu lâu đời và nổi tiếng của Trung Quốc.*

Ngoại trừ nhân viên phục vụ ra, tôi là bông hoa duy nhất lạc giữa rừng gươm, mọi người hở chút là xem tôi như thư ký. Nghe nói trước kia Chu Bích Tuyên cũng phải chịu cảnh ngộ này. Tôi phải đến sớm để duyệt thực đơn, thương lượng giá rượu với quản lý nhà hàng, còn ôm theo cả đống chi phiếu của công ty. Cho nên, mặc dù tôi cũng thích rượu, nhưng không thể uống thả cửa trong lúc này. Tôi chỉ uống một ly rượu vang, kiềm chế bản thân.

Ăn xong, những người uống say đều được đưa lên taxi về khách sạn. Những người không say ở lại thuê phòng karaoke. Tôi không muốn chen vào giữa một đám đàn ông say mèm, làm nhân viên phục vụ miễn phí cho họ. Vì vậy tôi nói tôi hơi mệt, sợ ngày mai say máy bay, muốn đi nghỉ sớm, chào Tổng Giám đốc Giang một tiếng rồi chuồn mất.

Tôi từ toilet đi ra, đụng phải Lịch Xuyên ở cửa.

“Em về khách sạn à?” Anh hỏi.

“…Không về.”

“Có cần anh gọi taxi đưa em về không?”

“Không cần, em đi bộ về.” Tôi mặc đầm dạ ngắn, khoác theo một chiếc áo choàng rất dày. Tuy mùa đông ở Ôn Châu không lạnh lắm.

Hai mắt tôi vẫn là hai quả hạnh đào như cũ, dáng vẻ sắp phát hoả tới nơi.

Anh không ép tôi nữa.

Cửa khách sạn là loại cửa xoay tròn màu vàng, đẩy rất nặng. Tôi nghĩ thầm, chân của Lịch Xuyên đi đứng khó khăn, qua cửa này rất mất sức.

Cho nên, lúc đi tới cửa, tôi đột nhiên nói: “Đợi chút, còn cửa khác không? Em không thích đi loại cửa này.”

“Claustrophobia[4]?” Anh xoay người hỏi tôi.

[4] Chứng sợ không gian hẹp.

“Không phải…”

Ánh mắt chạm vào nhau, anh liền đoán được ý tôi, lập tức chống gậy đi vào cửa. Tôi đi theo, nhẹ nhàng giữ chặt cửa lại, không để nó xoay quá nhanh.

Quả nhiên anh hành động khá chậm chạp. Tuy nhiên, anh đi ra rất nhanh, tôi cũng đi ra rất nhanh.

Đi tới bậc tam cấp bên ngoài, anh nói: “Sau này, nếu gặp được tình huống giống vậy, nhớ để anh đi trước, được không? Anh là đàn ông, cửa rất nặng, đương nhiên phải để anh đẩy cửa.”

Bực mình.

“Không phải ưu tiên phụ nữ đi trước?” Tôi hỏi.

“Nếu cửa đã xoay sẵn, em có thể đi trước. Anh đi phía sau.”

“Không thể nào, đây là phép tắc thời đại nào vậy?” Nhìn anh nghiêm túc dặn dò, tôi chỉ thấy buồn cười.

“Không phải là phép tắc gì, chỉ để thuận tiện hơn cho em, vậy thôi.”

“Nói đến chuyện thuận tiện, em cảm thấy, phải người cử động thuận tiện hơn chăm sóc cho người cử động không thuận tiện mới đúng.” Trợn mắt cãi lại.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, anh cử động rất thuận tiện.” Không yếu thế, một câu làm tôi nghẹn chết luôn.

Dứt lời, anh vẫy tay bắt taxi. Thấy anh ngồi vào xe, tôi cũng chui vào.

“Em nói muốn đi bộ về mà?” Anh hỏi

“Đằng trước có miếu Quan Công, em muốn đến thăm lâu rồi. Hôm nay cũng tiện đường, anh đi với em đi.”

Anh lạnh lùng ngồi yên một chỗ, không biết ý đồ của tôi là gì, nên không nói tiếng nào suốt dọc đường.

Tôi nói với lái xe: “Làm phiền chú ngừng trước miếu Quan Công.”

Xe chạy chưa tới mười phút, đã tới miếu Quan Công. Tôi và Lịch Xuyên cùng xuống xe.

Miếu rất nhỏ, nhưng hương khói nghi ngút. Trước cửa có treo một dây đèn lồng đỏ to to. Ở giữa điện thờ là một pho tượng gỗ cao khoảng một trượng, tay cầm một cây đao dài. Mặt đỏ như cau, râu dài phất phơ, khí khái uy nghiêm, trên đỉnh đầu có bốn chữ to: Nghĩa Bính Càn Khôn[5].

[5] *Nghĩa sánh ngang trời.*

Bậc chặn cửa cao ngang gối, lúc Lịch Xuyên đi vào, đúng là hơi khó khăn. Anh phải lấy tay nâng chân giả lên mới đi qua được. Chúng tôi cùng đi tới trước mặt Quan Công.

Tôi đốt ba nén nhang, thì thầm vái lạy, sau đó nói: "Lịch Xuyên, anh đọc *Tam Quốc diễn nghĩa* chưa?"

"Có nghe nói."

"Biết chuyện Lưu Quan Trương kết bái không?"

"Biết."

"Lịch Xuyên, em muốn kết bái với anh."

"Cái gì?" Anh không tin tai mình "Cái gì?"

"Em, Tạ Tiểu Thu, và anh, Vương Lịch Xuyên, kết nghĩa anh em."

Mắt anh đờ đẫn: "Tại sao?"

"Anh biết mà, theo tình hình hiện nay của chúng ta, quan hệ anh em tốt hơn quan hệ đồng nghiệp nhiều."

Anh lắc đầu: “Không biết.”

“Đơn giản thôi. Nếu là quan hệ đồng nghiệp, từ đồng nghiệp có thể phát triển thành người yêu bất cứ lúc nào. Chắc anh đâu mong quan hệ của chúng ta phát triển theo hướng đó, đúng không?”

Anh gật đầu: “Đúng.”

“Cho nên quan hệ đồng nghiệp không phải là phương án giải quyết hay.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, không cho anh dời mắt “Nhưng mà, quan hệ anh em thì không giống vậy. Từ anh em không thể phát triển thành người yêu được. Nếu làm vậy, chính là loạn luân. Chuyện loạn luân, anh và em chắc chắn sẽ không làm, đúng không?”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, không hề hé răng, không nói tiếp, đang đoán xem tôi giở chiêu gì đây.

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục nói, giọng điệu hùng hồn: “Nhớ năm xưa, Lưu Quan Trương ba người kết nghĩa ở vườn đào, dùng trâu đen ngựa trắng để tế lễ, thề rằng kiếp này không cần sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, chỉ muốn chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày. Mỗi lần đọc tới đoạn này, em rất xúc động.”

Lịch Xuyên nhíu mày, cứ như tôi là người ngoài hành tinh.

Tôi mặc kệ anh, tôi nhét ba nén nhang vào tay anh, lớn tiếng thề với bức tượng gỗ:

“Trên có trời, dưới có đất, chúng tôi Tạ Tiểu Thu và Vương Lịch Xuyên, từ giờ khắc này, trước mặt Quan Đế, kết nghĩa anh em. Từ nay về sau, có

phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu. Xin trời cao đất dày chứng giám lòng này. Ai bội nghĩa quên ơn thì trời tru đất diệt."

Đúng vậy, các bạn độc giả thân mến, tôi đang chép lại tình tiết của một bộ tiểu thuyết kiếm hiệp nào đó. Tôi đọc quá nhiều truyện kiếm hiệp, chính xác là cảnh trong truyện nào, nhất thời nhớ không ra. Tôi cảm thấy, vấn đề giữa tôi và Lịch Xuyên, không thể giải quyết bằng phương pháp hiện đại, đành phải chuyển đổi sang khung cảnh cổ đại. Do đó, tôi mới chọn nơi đây: miếu xưa, tượng cổ, hương khói nghi ngút, đậm mùi xưa cũ. Dưới ánh nến đậm chất cổ trang, chúng tôi tạm thời đi ngược thời gian. Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu người từ đóng kịch mà thành yêu thật, nhưng tôi lại vì yêu thật mà đóng kịch. Suy nghĩ thử đi, tôi mệt mỏi cỡ nào?

Tôi dõng dạc đọc xong lời thề, lại thấy Lịch Xuyên đang đứng nghiêng người, vừa nhìn tôi, vừa cười nhạt.

"Anh là nam, em là nữ, xin hỏi, làm sao chúng ta làm anh em được?" Anh nói.

Dứt lời, anh bẻ cây nhang trong tay, ném vào trong lư hương. Sau đó, anh lấy khăn ra lau tay, tính bỏ đi.

Cái người tên Lịch Xuyên này, tuy bề ngoài có vẻ hoà nhã, nhưng một khi đã quyết định rồi, thì không bao giờ đổi ý.

"Đợi chút!" Tôi giữ chặt tay anh lại "Đây là mục đích em muốn anh tới đây hôm nay. Chỉ cần anh kết bái với em, em xin thề, từ nay về sau, ở trước mặt anh, em chỉ là đàn ông, không phải phụ nữ. Giữa em và anh, là quan hệ giống đực với nhau."

Người đứng mặt tôi nhíu mày thành chữ V thật lớn: "Giống đực?"

“Chắc anh cũng biết, giữa người với người, có rất nhiều loại quan hệ, yêu đương chính là một trong số đó. Đối với chúng ta mà nói, tình yêu có thể trở nên quan trọng, cũng có thể trở nên không quan trọng. Nếu chặt đứt mối quan hệ này, giữa chúng ta sẽ nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Nhịn một lúc sóng êm đềm gió lặng, tiến một bước tan xương nát thịt, chi bằng lui một bước biển rộng trời cao. Anh thấy sao?”

Tôi liếm môi, không biết mấy câu này ở đâu chui ra nữa. Thật ra, tôi hoàn toàn không muốn đoạn tuyệt quan hệ nhanh dữ vậy.

Nhưng mà, Lịch Xuyên đã bị lời nói của tôi làm cho mơ hồ.

Tôi tiếp tục khuyên nhủ: “Nếu anh kết bái với em, em có thể có closure. Em cam đoan với anh, em sẽ hướng đến cuộc đời mới ngay lập tức, lập tức bắt đầu tìm bạn trai. Sau đó thì hẹn hò yêu đương, kết hôn, mua nhà, sinh con, phụng dưỡng cha mẹ chồng, mua bảo hiểm nhân thọ, sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

Anh nghe ngớ ngẩn, nhìn tôi, hồi lâu sau mới nói: “Em cam đoan? Em cam đoan 100%?”

“Buồn cười! Đương nhiên! Quan Thánh là ai chứ? Quan Thánh là thánh để phục ma của tam giới, thần uy sang một phương trời. Em mà nói dối trước mặt ông ấy không bị trời đánh sao?” Tôi vỗ mạnh vai Lịch Xuyên: “Lịch Xuyên, người Thuỵ Sĩ cũng rất hào sảng, anh rộng rãi chút đi, đừng bôi đen văn hoá nước anh, được không?”

Nói thật đó.

Lịch Xuyên tưởng chừng đây là một truyền thống xa xưa của dân tộc Trung Hoa, nên thành tâm thề trước mặt Quan Công:

“Từ nay về sau, anh là đại ca. Anh phải bảo kê cho em ha ha.”

“Cho dù chúng ta có phải anh em hay không,” Lịch Xuyên trừng mắt, chân thành nói: “Anh sẽ mãi mãi che chở cho em. You can always count on me[6].”

[6] Em cứ tin tưởng ở anh đi

Lịch Xuyên không theo đạo Thiên Chúa, nhưng lại mắc căn bệnh mà tất cả người nước ngoài yêu thích Trung Quốc đều mắc phải: quá đỗi mê mẩn với văn hoá Trung Quốc. Ví dụ như, Lịch Xuyên lúc nào cũng khen kiến trúc Phật Giáo không ngớt miệng, gặp nghi thức tôn giáo nào cũng thành tâm vái lạy, sợ người khác xem anh là người ngoại quốc.

Câu nói này xuất phát từ đáy lòng anh, tôi nghe xong cảm xúc lan dâng tràn. Phải biết rằng, cho dù là người yêu, bạn bè hay anh em đi nữa, không phải ai cũng có thể nói với bạn câu này đâu.

Những câu tiếp theo sau, là do tôi buột miệng nói ra trong xúc động, tuyệt đối không phải là thật:

“Lịch Xuyên, anh cứ về Thuỵ Sĩ, không cần lo cho em đâu. Tục ngữ nói, tứ hải giai huynh đệ, chỉ cần anh nhớ lâu lâu gửi email cho em là được.”

Anh nhìn tôi, hơi giật mình: “Em? Kêu anh về Thuỵ Sĩ?”

“Ừ.” Tôi hít một hơi khí lạnh, mũi ê ẩm, sợi dây đàn trong tim sắp đứt. Phải tiếp tục hào sáng như nãy giờ đã làm được: làm người tốt phải làm tới

cùng, tiễn Phật phải tiễn tới tận Tây Thiên, "Năm mới cuộc sống mới, anh nói đúng không?"

Anh đứng đó, cả buổi không lên tiếng. Một lát sau, mới "ừ" một tiếng, nói: "Đi thôi."

Lúc qua bậc cửa, tôi đỡ anh đi qua, anh không cự tuyệt.

Lúc lên xe, bỗng nhiên anh nói:

"Tiểu Thu, em đừng biến thành giống đực nhanh như vậy được không? Ít nhất cũng phải cho anh thời kỳ quá độ chứ."

Tôi nhìn anh buồn buồn, lòng đau như ai vò ai xé: "Lịch Xuyên, có phải bây giờ anh thấy thoải mái hơn không?"

Anh không trả lời.

Một đêm ngủ an ổn.

©DTV

Hôm sau, mọi người thu dọn hành lý, lên máy bay, hai giờ sau mới tới Bắc Kinh.

Người nhà của họ đã đứng đợi chen chúc trong đám đông từ lâu. Mọi người ôm nhau, ai về nhà nấy.

René và Tế Xuyên lập tức bay về Thuỵ Sĩ, Lịch Xuyên nói dự án Ôn Châu vừa mới bắt đầu, còn nhiều thiết kế chi tiết nữa, anh được chỉ định là người phụ trách, vì vậy anh sẽ ở lại Bắc Kinh.

Chúng tôi vẫn đi cạnh nhau, định đi chung taxi. Nhưng vừa bước ra khỏi đám đông, chợt nghe có người gọi tôi.

“Annie.”

Nhìn theo hướng đó, là Tiêu Quan.

Đã lâu không gặp, tôi không tin người đứng trước mặt tôi là Tiêu Quan. Làn da màu lúa mạch, mặc áo tay ngắn giữa trời đông lạnh lẽo, để lộ hai cánh tay vạm vỡ. Ấn tượng của tôi về Tiêu Quan là doanh nhân thành công trong lĩnh vực văn hoá, chứ không phải là vận động viên thể hình. Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy trên người anh ta ngập niềm vui ngày Tết, tinh thần phấn chấn hơn người. Anh ta mặc một bộ đồ tennis trắng, đeo túi đựng vợt to đùng, ung dung đứng chờ ở đó.

“Tổng Giám đốc Tiêu!”

“Mới đánh tennis xong, tiện đường tới đón em luôn. Chắc đây là anh Vương Lịch Xuyên tiếng tăm lừng lẫy rồi?” Anh ta bắt tay Lịch Xuyên, thật nhiệt tình, thật lão luyện.

“Anh là...”

“Tiêu Quan, bên công ty phiên dịch Cửu Thông. Biên chế của Annie vẫn nằm bên Cửu Thông. Cho nên, tôi và anh, đều là sếp của cô ấy.”

“Chào anh Tiêu.”

“Tôi rất thân với anh Giang và anh Trương của quý công ty, ngoại trừ phiên dịch ra, chúng tôi còn hợp tác với quý công ty nhiều mảng khác nữa.

Tôi cũng có đầu tư một chút vào bất động sản. Đây là danh thiếp của tôi."

Để đưa hai tay ra nhận danh thiếp, Lịch Xuyên phải bỏ hành lý xuống, lại bỏ luôn gậy chống xuống theo.

"Ngại quá, tôi không mang danh thiếp. Lần sau nhất định sẽ bổ sung." Lịch Xuyên nói.

"Nghe nói dự án ở Ôn Châu, CGP đã trúng thầu?"

"Đúng vậy. Anh Tiêu nắm tin tức nhanh quá."

"Hồi trước tôi công tác ở Thông tấn xã Quốc gia. Chúc mừng anh! Hiệu suất làm việc của Annie cũng khá cao nhỉ?"

"Rất cao. Cảm ơn bên anh đã đề cử cô ấy cho CGP."

Tiêu Quan khoát tay, cười nói: "Cửu Thông và CGP có quan hệ thế nào chứ? Đương nhiên phải chọn người giỏi nhất cho các anh rồi. Anh Vương có xe tới đón chưa? Tôi có thể lái xe đưa anh về."

"Cảm ơn, không cần. Tự tôi bắt taxi là được rồi."

"Vậy tôi không khách sáo bắt Annie đi đó." Tiêu Quan nhanh tay cướp hành lý của tôi, xách giúp tôi.

"Không có gì, Annie cần phải nghỉ xả hơi cho thoải mái." Lịch Xuyên thản nhiên nói, "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

*

Trên đường ra bãi đỗ xe, Tiêu Quan hỏi: “Annie buồn chuyện gì mà hai mắt sưng dữ vậy?”

“Ong vò vẽ chích.”

“Xì, muốn nói dối cũng phải khoa học một chút chứ, mùa đông làm gì ong vò vẽ được? Chắc là khóc chứ gì? Chuyện gì nghiêm trọng đến mức em khóc sưng mắt vậy?”

“Không liên quan đến anh.” Tâm trạng không vui, ghét bị anh ta hỏi tới hỏi lui.

“Gởi email cho em không thấy trả lời. Hồi âm cho sếp mà cũng chậm vậy.” Anh ta mở cửa xe, ý bảo tôi ngồi vào, “Phát hiện gì không, tôi mới đổi xe đó.”

Là một chiếc Audi, thoảng mùi da thật.

“À... vậy à?” Không nhớ rõ trước đây anh ta lái xe gì.

“Mới mua một tuần mà ăn hai vé phạt.”

“Tại sao?”

“Quá tốc độ.”

Sau đó, anh ta nói về Audi[7] khoảng 15 phút. Hàng loạt tính năng, hàng loạt chỉ tiêu và so sánh với các loại xe khác, tôi cảm thấy thật vô vị.

[7] Một nhãn hiệu xe hơi của tập đoàn Volkswagen của Đức, là loại xe được sử dụng phổ biến nhất tại Trung Quốc.

"Người tên Vương Lịch Xuyên đó, em có thân với anh ta không?"

"Bình thường, quan hệ công việc."

"Anh ta dễ tính không?"

"Cũng được. Không rõ lắm."

"Tôi có một công trình ở đây, huy động vốn gần đủ rồi, muốn kéo anh ra cùng đầu tư. Cũng muốn nhờ anh ta thiết kế luôn."

"Vậy anh tự hẹn gặp anh ta bàn bạc đi."

"Không cần vội." Anh ta nói, xe quẹo vào một con hẻm nhỏ, "Chỗ này có một quán ăn Tô Châu mới khai trương, nghe nói đầu bếp nấu ngon lắm, tôi muốn đến ăn thử lâu rồi, quê tôi ở Tô Châu. Em có muốn ăn thử không?"

"Sao dám để anh mời tôi được?"

"Đừng khách sáo quá."

Xe dừng trước cửa quán ăn, tôi ủ rũ đi theo anh ta. Nhìn sơ quán không rộng lắm, nhưng bên trong trang hoàng khá đẹp mắt. Nhân viên nữ mặc đồng phục là sườn xám vải gấm nhạt màu.

Thật ra, trừ Lịch Xuyên, Tiêu Quan là người đàn ông thứ hai dẫn tôi đi ăn một mình. Không thể phủ nhận, đàn ông trên thế giới này cũng muôn

hình vạn trạng như phụ nữ. Tôi lại nhớ đến những câu Lịch Xuyên nói tôi move on. Sau đó, tôi nhủ thầm trong lòng, move on, move on, move on...

Thực đơn được đưa đến, Tiêu Quan hỏi tôi muốn ăn gì, Tôi không biết gì về ẩm thực Tô Châu, nên nhờ anh ta gọi món giúp. Anh ta tự nhiên gọi món, gọi rượu. Tôi vốn không muốn ăn, mà đồ ăn Tô Châu lại hơi ngọt, nên tôi nhờ nhân viên phục vụ lấy tương ớt.

"Xin lỗi, quên hỏi quê em ở đâu?"

"Vân Nam."

"Người Vân Nam, hèn gì thích ăn ớt. Tôi thì có ớt là không dám đụng đũa, ăn vào là bị sặc liền. Lần trước tôi đến nhà bạn chơi, vợ cậu ấy là người Tứ Xuyên, trong nhà nồng mùi ớt. Tôi vừa vào cửa là bị sặc, phải ra giếng trời ho nửa ngày mới thở được."

"Vậy sau này anh tránh xa tôi chút, tôi không cay không ăn." Tôi nhìn anh ta, cười cười.

"Cho nên phải cảm ơn tương ớt, sau này ra ngoài ăn, tôi chỉ cần đem theo một chai tương ớt là được."

Lòng tự tôn quá lớn, tôi im lặng một lúc lâu, thấy không còn gì để nói nữa.

Đối với người ăn cay mà nói, hai chữ "tương ớt" chính là sự sỉ nhục. Tôi không phải chỉ thích ăn tương ớt bình thường, mà thích nhất là ớt vụ cuối thu, mùi nồng, rất cay, cay tới mức miệng chưa sưng thì bao tử đã đau.

Sau đó, anh ta bắt đầu nói về thời sự quốc tế trong năm: thị trường chứng khoán Mỹ, xung đột Palestine, giá dầu thô, Triều Tiên thử nghiệm vũ khí hạt nhân, bạo động ở Thái Lan, chính sách của EU với Trung Quốc. Anh ta dừng lại rất lâu ở chủ đề "Saddam Hussein". Tiếp theo anh ra bắt đầu nói về tin tức thể thao: bóng đá Ý, giải NBA, cúp C1, dừng lại khá lâu ở chủ đề "tennis". Tôi vừa nghe vừa gật đầu liên tục. Tốt quá, khỏi cần đọc báo. Sao lúc thi lên cao học không gặp người này nhỉ, nếu gặp thì khỏi cần chuẩn bị câu hỏi về mảng tin tức thời sự nữa.

"Bình thường em làm gì khi rảnh?" Thấy tôi cả buổi không nói gì, chỉ gật đầu liên tục, ăn cơm liên tục, anh ta đành đổi đề tài.

"Xem TV, đọc sách, ngủ..."

"Em có xem chương trình Thời sự không?"

"Chưa bao giờ xem."

Cằm anh dường như sắp rớt xuống: "Chưa bao giờ xem? Em không bao giờ quan tâm tới tình hình thế giới sao?"

"Không quan tâm. Tôi nông cạn lắm."

"Vậy làm sao em thi lên cao học được?"

"Được đề cử."

"Vậy em xem chương trình nào?"

"Phim giờ vàng, *Nắm tay* nè, *Không nói chuyện tình yêu* nè, có khi xem phim hành động, giống mấy phim hành động hài của Châu Tinh Trì đó."

Anh ta sắp khóc rồi.

“Hàng ngày em có đọc báo không?”

“Có chứ. *Tin tức giải trí*, *Nhà ở* và *Cuộc sống đô thị*. Tôi chỉ đọc ba tờ này thôi, những tờ còn lại cầm lên đều quăng xuống.”

“Tạp chí thì sao?”

“Tôi là độc giả trung thành của tờ *Tập San Độc Giả*. Tôi còn đọc cả *Gia đình và Diễm tình* nữa. Có khi còn đọc *Chuyện xưa Chuyện nay*, nhưng không phải kỳ nào cũng đọc.”

“Em thích tác giả nào nhất?”

“Annie Bảo Bối, Đỗ Nhược, Lam Liên Hoa.”

“Sao tôi chưa nghe qua mấy tên đó lần nào vậy?”

“À, họ đều là nhà văn mạng. Nổi tiếng lắm, nhiệt liệt đề cử bộ truyện *Thiên vũ* của Đỗ Nhược.”

“Không thể tưởng tượng được... sở thích văn học của em... ừ... nói sao nhỉ? Cần phải nâng cấp một chút. Tôi đề cử tiểu thiếp *Năm thê bảy thiếp*[8] của Tô Đồng, phụ nữ ai cũng thích cuốn này. Trương Ái Linh[9] cũng hay lắm. Emma thì thích Diệc Thư và Lý Bích Hoa.”

[8] Một tác phẩm văn học hiện đại khá nổi tiếng của Trung Quốc, viết về thân phận người phụ nữ Trung Quốc trong chế độ Trung Quốc. Tác phẩm đã được đạo diễn Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim dưới tên ‘Đèn lồng đỏ treo cao’.

[9] Trương Ái Linh (1920–1991), Diệc Thư (1946–), Lý Bích Hoa (1959–) là những nhà văn nữ nổi tiếng của Hồng Kông.

Tôi vội vàng hỏi: "Đúng rồi, anh và Emma sao rồi? Có nối lại duyên cũ không?"

"Duyên cũ? Sao được? Chuyện qua rồi thì qua luôn mà."

"Emma cũng tốt mà. Trẻ, đẹp, có tài, hợp thời trang. Đứng cạnh anh rất xứng đôi, thật đó."

Anh ta uống một ngụm rượu, cười: "Em hiểu mà, có một quyển sách từng nói, những người đang yêu chia làm hai loại. Một loại là "kiểu trữ tình", loại người này chỉ tìm kiếm một hình bóng lý tưởng trong tình yêu, cho dù nhiều lần trắc trở va vấp, nhưng vẫn một lòng một dạ. Loại còn loại là "kiểu tự sự", kiểu người nào họ cũng thích hết. Emma thuộc loại người sau, tôi đã bị cô ấy tự sự một lần rồi. Em thì sao? Trữ tình hay tự sự?"

"Không biết, chưa nghiên cứu bao giờ." Tôi lau miệng, nói: "Tôi ăn xong rồi".

Mặt anh ta hơi khó coi. Vì vừa rồi mải lo nói chuyện, anh ta hầu như không động đũa. Tôi thì vừa nghe vừa ăn, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

"Không ngờ em ít nói như vậy." Anh ta nói, "Đúng rồi, cuốn sổ tay đấu giá, phiền em dịch nhanh hơn chút được không? Người ta đang cần gấp."

"Tôi cần thời gian một tuần, chắc không quá lâu chứ?"

"Đương nhiên là không. Tối rảnh không? Nhà tôi có rạp chiếu phim gia đình, bạn bè có mang mấy đĩa phim mới từ nước ngoài về, hiệu ứng âm

thanh tốt lắm. Có mấy người bạn muốn tới xem, nam nữ đều có, em cũng đi xem đi."

"Haiz, hôm nay tôi hơi say máy bay, lần sau đi." Tôi làm ra vẻ sắp ngất xỉu.

Anh ta nhìn tôi, cười khổ: "Tôi thiếu sức hấp dẫn dữ vậy sao? Annie, tôi chưa bao giờ có cảm giác thất bại trước mặt phụ nữ như bây giờ."

"Đâu phải lúc nào cuộc đời cũng tươi đẹp rực rỡ."

Anh gọi nhân viên tới tính tiền.

Chưa từ bỏ ý định, anh ta lại hỏi tiếp: "Em không thích quen tất cả đàn ông? Hay là chỉ không thích quen tôi thôi?"

"Đừng nói anh đang ám chỉ tôi là lesbian nha!"

"Đâu có?" Anh ta nhìn tôi, nói: "Em có như vậy khômg?"

Hết biết nói gì rồi. Tôi đứng dậy liếc nhìn anh ta.

Anh ta đưa tôi về nhà, im lặng suốt dọc đường đi.

Lúc xuống xe, anh ta quay cửa kính xuống, nói với tôi: "Annie, tôi cũng là kiểu trữ tình. Khi kiểu trữ tình gặp được kiểu trữ tình, bén lửa là chuyện sớm muộn thôi."

Ánh mắt anh ta nhìn tôi như có lửa cháy, sức nóng áp bức. Tiêu rồi, sập hố rồi.

Lương tâm thức tỉnh, tôi thấy hơi áy náy: “Tiêu Quan, hôm nay tâm trạng tôi không vui, mắt sưng anh cũng thấy đó. Anh đừng để ý mấy lời tôi nói lúc nãy.”

“Tâm trạng không vui, chi bằng tối tới nhà tôi xem phim đi. Nói chuyện với mọi người thì tâm trạng sẽ đỡ hơn.” Chưa từ bỏ ý định, thử lần cuối cùng.

“Cảm ơn, tôi không đi.”

Tôi về phòng, đóng cửa, ngã xuống giường. Nhớ lại một câu Lịch Xuyên từng nói:

“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử tốt với mình, có thể sau này em sẽ lấy được một người chồng tốt.”

Lịch Xuyên ơi, anh hại chết em rồi.

Chương 32

Bạn có biết?

1) Để sản xuất một calo protein thịt bò thì cần tốn 78 calo dầu mỏ; nhưng để trồng một calo đậu nành, chỉ cần tốn một calo dầu mỏ. Nếu bạn ăn chay chứ không ăn mặn, là bạn đang đóng góp cho công cuộc bảo vệ tài nguyên thiên nhiên không thể tái sinh đang biến mất từng ngày trên thế giới.

2) Bạn có biết: sản xuất protein động vật cần lượng nước gấp từ 3 đến 15 lần so với việc sản xuất protein thực vật? Nếu bạn ăn chay, bạn đang bảo vệ tài nguyên quý giá cho nhân loại.

3) Nếu bạn biết để sản xuất một pound thịt bò, thì cần phải trồng 16 pound đậu nành và ngũ cốc. Tại sao bạn không ăn trực tiếp đậu nành và ngũ cốc? Như vậy có thể giảm bớt công đoạn thuê công nhân và đóng gói để sản xuất thịt bò, lại đóng góp cho công cuộc bảo vệ môi trường.

4) Nếu bạn biết, để mở rộng diện tích chăn nuôi, con người phải chặt phá rừng rậm và rừng mưa nhiệt đới. Cacbon đioxit trên Trái Đất được cây cối hấp thụ và chuyển đổi thành oxy, nếu bạn ăn chay, chính là bảo vệ rừng, tinh lọc không khí.

5) Người ăn chay không bị thiếu dinh dưỡng. Thực vật có thể cung cấp tất cả các chất dinh dưỡng cần thiết cho chúng ta.

6) Bạn có biết hay không, trong chuỗi thức ăn, động vật nằm ở vị trí cao hơn, vì vậy thịt động vật có nhiều tồn dư thuốc nông nghiệp hơn thực vật, ví dụ thuốc trừ sâu, thuốc diệt cỏ.

7) Bạn có biết không, để đạt năng suất chăn nuôi cao, người chăn nuôi đã sử dụng hơn 20 ngàn loại thuốc duy trì sức khoẻ và nâng cao sản lượng cho động vật, trong đó có sterol, chất kháng sinh, hormone. Bạn suy nghĩ đi, nếu bạn thích ăn thịt, là đồng nghĩa với việc ngày nào bạn cũng ăn chất kháng sinh đấy.

8) Hãy nghĩ đến việc trên thân động vật đầy rẫy các loại ký sinh trùng và vi sinh vật (bạn thấy sán dây heo bao giờ chưa?) gây nguy hiểm cho sức khoẻ con người. Hơn số lượng ký sinh trùng và vi sinh vật có trên thực vật gấp nhiều lần.

9) Bỏ một củ cải và một cái đùi gà ngoài trời một ngày, thử xem ăn loại nào sẽ làm bạn bị bệnh trước?

10) Nghiên cứu y học chứng minh rằng, ăn thịt sẽ làm tăng nguy cơ mắc bệnh tim mạch.

11) Đồ chay có thể phòng ngừa bệnh ung thư. Các nguyên tố chống ung thư đã được tìm ra như: vitamin C, vitamin B-17, betacarotein, NDGA đều chỉ có trong thực vật chứ không có trong động vật. Ngược lại, quá trình nấu chín thịt sẽ giải phóng các loại benzen và các chất gây ung thư.

12) Đồ chay có thể giảm bới các loại bệnh sau: loãng xương, sỏi thận, sỏi mật, tiểu đường, các chứng xơ cứng, viêm khớp, mụn nhọt, béo phì, nhiễm độc máu.

13) Nhờ đó, bạn có thể sống lâu hơn. Sống lâu hơn, nên bạn tiết kiệm được không ít tiền chữa bệnh.

14) Người ăn chay có thể tiết kiệm tiền. Giá các loại thực vật phổ biến rẻ hơn giá thịt động vật.

15) Nghiên cứu khoa học cho thấy: người ăn chay có IQ cao hơn người ăn thịt. Người xưa nói: “Kẻ ăn thịt thì không mưu tính được việc lớn”.

16) Về mặt đạo đức: “Bảo vệ động vật, không bao giờ sát sinh”.

Câu lạc bộ Người ăn chay “Người tinh khiết”: quan tâm đến sức khoẻ, quan tâm đến động vật, quan tâm đến môi trường, quan tâm đến Trái Đất. Nhà số 32, đường N, quận Triều Dương, Bắc Kinh, họp mặt thứ hai hằng tuần, điện thoại: XXXXXXX, gặp Mr. Nam Cung.

Tôi thuê một căn hộ một phòng khách một phòng ngủ ở gần Cửu Thông, tiền thuê hàng tháng 2,000 tệ, bằng một phần ba tiền lương của tôi. Đây là ký túc xá của một viện nghiên cứu, chủ nhà có hai căn, vốn để dành cho con trai cưới vợ, nhưng cậu ta lại đi Thượng Hải, nên cho thuê. Nhà khá chật, nhưng còn mới, rất sạch sẽ, có nhà bếp và toilet đầy đủ đồ dùng.

Ngày nào đó mở hộp thư ra, tôi cũng nhận được một vài tờ quảng cáo kỳ lạ. Trước đây tôi không thèm đọc mà quăng vào thùng rác ngay. Nhưng mà, gần đây đời quá tẻ nhạt, đến mức tôi còn lấy tờ rơi của mấy khu mua sắm về nghiên cứu, sau đó liền chạy loanh quanh mua đồ giảm giá, không cần biết là có dùng hay không.

Từ Ôn Châu về, tôi mất hai tuần để phiên dịch sổ tay đấu giá cho Tiêu Quan, gửi bản thảo cho anh ta xong, anh ta đưa 10 ngàn tệ. Tôi nhận ngay không khách sáo. Bỗng nhiên tôi hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền, tôi cũng rất cần tiền. Trước kia toàn bộ đầu óc tôi chỉ biết nhớ nhung Lịch Xuyên, không quan tâm gì tới cuộc sống của mình, nên đương nhiên không xem tiền là quan trọng. Bây giờ, Lịch Xuyên muốn tôi move on, không có tiền thì làm sao move on được?

Ngoại trừ tiền ra, tôi còn cần tìm cho mình một cách sống nữa.

Mấy năm nay tôi sống tạm qua ngày. Tuy ngày nào cũng có quy luật, nhưng cũng rất lộn xộn. Có quy luật, là vì tôi vẫn luôn tiến lên, luôn nỗ lực làm việc, nhằm chứng minh tôi không phải là kẻ thất bại. Rất lộn xộn, là vì chỉ cần không làm việc, không học hành, tôi liền lập tức bần thần, rơi vào vòng xoáy nhớ nhung không bờ không bến. Cho nên, mỗi ngày tôi phải tham gia nhiều hoạt động hơn, làm cho tôi mệt mỏi rã rời. Tôi chia thời gian thành từng mảng nhỏ, mỗi mảng cách nhau nửa tiếng. Như vậy, tôi không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ lan man.

Lớp Yoga của tôi một tuần học ba buổi, mỗi buổi 60 phút. Trong lớp toàn là các bà chị một con đến học để giảm cân. Tập Yoga xong, đôi khi mọi người sẽ tìm chỗ nào đó uống trà ăn bánh, sau đó tôi đi xông hơi, xông hơi 20 phút lại đi bơi. Vé năm của trung tâm thể dục rất mắc, nên phải tận dụng cho hết các tiện ích. Về đến nhà đã là khoảng 8, 9 giờ tối, mệt chết đi được, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nếu không ngủ được, tôi sẽ uống bia, ăn cánh gà, hoặc là ra tiệm ăn gần nhà ăn thịt dê nướng, nói chuyện phiếm với người lạ. Cuối tuần tôi đi bar. Quán rượu ngon, lại trang trí phong cách Bohomian mà tôi thích. Quán vừa tối vừa ồn ào, không khí tràn ngập tràn mùi tinh dầu hoắc hương. Các cô gái tô mắt đen đen, tóc dài cuộn sóng, tay và cổ áo đeo trang sức bằng bạc sáng bóng. Đề tài chuyện trò cũng rất thanh nhã: từ Hugo[1] tới Zola[2], từ Baudelaire[3] tới Rimbaud[4], từ Jack Kerounac[5] tới Allen Ginsberg[6]… đương nhiên, không nhất định phải nói về những đề tài đó, cũng có thể là đàn ông bàn về phụ nữ, hoặc là phụ nữ nói về đàn ông, hoặc là ngâm thơ.

[1] Victor Hugo (1802 – 1885): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Pháp.

[2] Émile Zola (1840 – 1902): một nhà văn nổi tiếng của PHáp thế kỷ XIX, là người đặt nền móng cho chủ nghĩa tự nhiên trong văn học.

[3] Charles Pierre Baudelaire (1821 – 1867): một trong những nhà thơ Pháp có nhiều ảnh hưởng nhất, ông theo chủ nghĩa tượng trưng.

[4] Jean Nicolas Arthur Rimbaud(1854 – 1891): một trong những nhà thơ Pháp sáng lập trường phái thơ tượng trưng.

[5] Jack Kerounac (1921 – 1969): một nhà thơ, nhà văn người Mỹ.

[6] Allen Ginsberg (1926 – 1997): nhà thơ Mỹ, cùng với Jack Kerounac là những người đại diện cho trường phái ảnh tượng.

Tuy nhiên, tôi không tham gia các hoạt động này, tôi chỉ ngồi một chỗ buồn bã hút thuốc, uống cà phê, uống rượu, giống như một nhà văn đang

đau đời. Nếu gặp người quen, tôi cũng tuỳ hứng chuyện trò, nhưng thời gian không lâu, chỉ cần nhắc tới hai tờ *Tri Âm*[7] và *Tập san Độc giả* thì có thể chấm dứt chiến tranh trong vòng một tiếng.

[7] Một tờ tạp chí chuyên viết về chủ đề tình cảm lãng mạn, đời tư của người nổi tiếng, được xuất bản lần đầu tiên vào tháng 01/1985 tại Trung Quốc.

Không biết tại sao, sau khi Lịch Xuyên rời bỏ tôi, tôi cũng không còn muốn quen đàn ông nữa. Tôi luôn giữ khoảng cách rất xa với những người xung quanh, cho dù là hàng xóm hay đồng nghiệp. tôi cũng tham gia vài hoạt động tập thể, cũng bánh ít đi bánh quy lại, nhưng trừ những thứ đó ra, không nói thêm một câu, không tiến thêm một bước. Tôn chỉ của tôi là ôm khư khư kỷ niệm, gìn giữ bản thân, không nợ tình nghĩa, không nhờ vả ai.

Tuy nhiên, tuần nào tôi cũng có một hai buổi tối rất rảnh. Làm cho tôi cảm thấy cuộc sống của mình vừa thiếu chất lượng vừa thiếu ý nghĩa. Lịch Xuyên, chẳng lẽ tôi sống vì Lịch Xuyên? Đau khổ vì tình, nước mắt hoen mi – đây là trạng thái của tôi sao? Không! Tôi muốn thoát khỏi mọi trói buộc, tồn tại vì một mục đích cao thượng nào đó. Tôi vẫn chưa nghĩ ra được mục đích cao thượng cho bản thân, mãi cho tới khi tôi nhìn thấy mẩu quảng cáo này.

Thế giới này, không chỉ có mình Lịch Xuyên. Còn có động vật đang trên đà tuyệt chủng, còn có tài nguyên bị cạn kiệt, còn có không khí ô nhiễm và nỗi lo bùng nổ chiến tranh!

Tôi phải bảo vệ động vật, tôi muốn quan tâm tới Trái Đất. Tôi muốn trở thành người ăn chay tinh khiết!

Nghĩ vậy, tôi liền gọi cho người đàn ông tên Nam Cung. Một giọng nam trung êm tai trả lời.

-Hoan nghênh bạn đến với “Người tinh khiết”. Chúng tôi là câu lạc bộ miễn phí, mọi người đều là người thích ăn chay, thường gặp mặt chuyện trò, họp vào thứ hai hàng tuần để trao đổi kinh nghiệm ăn chay, chỉ như vậy thôi. Mỗi lần họp khoảng 1, 2 tiếng không nhiều không ít.

- Đúng rồi, chúng tôi có phòng hoạt động riêng. Còn có tiếp riêng nữa. Nhiều lần chúng tôi còn họp để trao đổi kinh nghiệm nấu nướng.

- Em tới đi, chiều nay có hoạt động đó.

Người tên Nam Cung đó đúng là họ Nam Cung thật, trước đó tôi còn tưởng là tên giả.

“Tôi là Nam Cung Lục Như.” Một người đàn ông tầm thước, tướng mạo bình thường, khoảng hơn 30 tuổi đón tiếp tôi. Sắc mặt anh ta hồng hào, thân thể khoẻ mạnh, tinh thần phấn chấn, giọng nói như chuông ngân.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Xin hỏi, em có phải là người ăn chay không?”

“Không phải… tôi đang định phát triển theo hướng này.”

“Không sao, chúng tôi sẽ hỗ trợ em.”

“Tôi rất thích ăn thịt, đọc tờ rơi của anh xong, tôi cảm thấy tội lỗi.”

“Tờ rơi chỉ được dùng để tuyên truyền, không nghiêm trọng tới mức đó đâu. Ha ha.” Anh ta nói “Chũng tôi có rất nhiều hội viên, nhưng thường chia thành nhóm nhỏ 10 người để tiến hành hoạt động, mọi người kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện. Chúng tôi tụ tập vì chúng tôi đều là người ăn

chay, những vấn đề khác thì không giống nhau, cho nên em đừng nghĩ chúng tôi toàn nói về chuyện ăn chay, giống như chỉ là một đàn khủng long ăn cỏ."

Anh ta mời tôi ngồi xuống sô pha, đưa cho tôi một ly nước lọc: "Để tôi tự giới thiệu trước đã, tôi là Vegan, theo chế độ ăn nghiêm khắc nhất. Tôi không ăn thịt, không ăn cá, không ăn trứng cá, không ăn trứng, không uống rượu, không uống sữa, không ăn mật ong, không ăn bất cứ thứ gì được chế biến hoặc có nguồn gốc động vật. Cũng không mặc áo da."

Anh ta liếc tôi, ánh mắt dừng ở khăn quàng cổ bằng lụa của tôi: "Tôi cũng không dùng sản phẩm tơ tằm. Tằm cũng là động vật."

Tôi vội vàng tháo khăn xuống.

"Đương nhiên trong số chúng tôi cũng có những người không nghiêm khắc lắm. Có vài người ăn cá, vài người ăn trứng, vài người uống sữa. Nhưng tuyệt đối không ăn thịt."

"Tôi sẽ theo gương anh. Anh không ăn gì, tôi không ăn nấy."

"Em có nuôi thú cưng không? Chó mèo gì không?"

"Không có. Nhưng tôi rất thích mấy loại thú nhỏ, chương trình "Thế giới động vật" là chương trình tôi thích nhất."

“Bây giờ cách giờ bắt đầu hoạt động còn nửa tiếng, về đồ ăn chay, em còn câu hỏi nào không?”

“Tôi muốn biết làm sao để trở thành một người ăn chay? Quá trình cụ thể là gì?”

“Đầu tiên, em muốn bắt đầu từ ngày nào?”

“Hôm nay.” Tôi nhìn anh ta, “Bây giờ, ngay lúc này, giờ phút này.”

“Thường thì tôi sẽ đề cử một quá trình tiến hành từ từ.” Anh ta nói, “Sợ em ăn thịt trong một thời gian dài, sẽ có tính ỷ lại vào thịt. Bạn có thể không ăn thịt đỏ trong tuần đầu tiên, tuần thứ hai kiêng ăn thịt trắng luôn, từ từ thôi.”

Tính ỷ lại. Tôi cảm thấy đây là một từ rất quan trọng.

“Anh nói đúng, tôi phải vượt qua tính ỷ lại. Tôi mong mình sẽ tiến vào giai đoạn ăn chay ngay.”

“Vậy chuyện đầu tiên em cần làm, là gửi thư cho tất cả bạn bè, nhất là những người hay đi ăn chung với em, thông báo cho họ biết là kể từ hôm nay, em quyết định trở thành người ăn chay.”

“Được.”

“Em tự nấu cơm à?”

“Lâu lâu nấu một lần. Phần lớn ăn cơm hộp. Chỗ làm bao cơm trưa.”

“Tôi đề nghị em không nên ăn cơm hộp. Vừa thiếu dinh dưỡng, thịt và rau được xào trong cùng một chảo. Em có thể thử tự làm đồ chay, ở đây có rất nhiều sách dạy nấu ăn, dễ học lắm. Còn nữa, đây là danh sách tất cả các quán chay ở Bắc Kinh, không nhiều lắm, hương vị rất ngon, cũng không mắc lắm. Nhất là mấy quán của chùa mở. Chúng tôi thường tới đó liên hoan.” Anh ta đưa cho tôi một quyển sổ nhỏ màu xanh lá.

“Cảm ơn.”

“Bình thường, chuyện khiến những người như chúng ta đau đầu nhất, là bạn bè đột nhiên muốn đi liên hoan. Chúng ta không thể kêu họ thay đổi khẩu vị theo mình được, cho nên chuyện xấu hổ hay gặp nhất là khi đến nhà hàng rồi, mới phát hiện không có gì chúng ta ăn được, đành phải nhịn đói. Vì vậy, tôi đề nghị em nên bỏ vào túi xách của mình một túi đồ ăn vặt để đề phòng như lạc, hạnh nhân, hạnh đào gì cũng được.”

“Được, tôi ghi vào vở.”

“Lúc ăn chay, phải từ từ nhấm nháp. Chú ý lắng nghe phản ứng của cơ thể mình, cảm nhận hương vị nguyên chất của thức ăn xanh. Lúc nào cũng phải nghĩ tới sức khoẻ của cơ thể, nghĩ tới những động vật em cứu được, nghĩ tới nhân loại, nghĩ tới Trái Đất. Tự nhiên và con người hợp lại làm một, em đang dùng hành động thực tế để cải thiện thế giới, xúc tiến hoà bình. Em phải cảm thấy tự hào.”

“Hiểu rồi.” Tôi suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Sao anh không hỏi nguyên nhân khiến tôi muốn trở thành người ăn chay?”

“Chúng tôi chưa bao giờ hỏi vấn đề này. Đây là lựa chọn của bạn, không cần chúng tôi phê duyệt. Mỗi người đều có nguyên nhân riêng, nhưng có sở

thích giống nhau, nên mới đến với nhau. Ví dụ như hội đọc sách, hội chơi cờ, hội đánh bài, hội câu cá vậy."

Đúng là một câu lạc bộ lý tưởng.

"Tôi phải tham gia tất cả các hoạt động à?"

"Chúng tôi tổ chức không chặt chẽ. Muốn tới thì tới, không muốn tới thì thôi. Có vài người chỉ tham gia vài lần hoạt động đầu, phát hiện muốn tiếp tục thì quá khó, lại biến mất."

"Anh Nam Cung, tôi có thể hỏi anh một vấn đề cá nhân được không?"

"Hỏi đi."

"Tại sao anh trở thành người ăn chay?"

"Chuyện là vậy, tôi là dân quê, trước đây cái gì cũng ăn. Tôi có đứa em trai, hai anh em rất thương nhau, nhưng tính tình nó hơi bướng, tôi bắt nó đi bộ đội, nó làm theo ý tôi. Kết quả trong lúc diễn tập nó đạp trúng mìn. Thân thể nát vụn. Kể từ giây phút tôi nghe được tin đó, tôi không thể ăn tất cả các loại thịt."

"Thật xin lỗi, tôi không nên hỏi anh chuyện này." Tôi thì thào nói.

"Không sao, chuyện cũng qua lâu rồi." Nói tới đây, bỗng nhiên anh ta xoay người đi, giọng hơi nghẹn ngào: "Tôi cần yên tĩnh một chút." Sau đó anh ta đi vào một căn phòng khác.

Tôi không tham gia hoạt động lần đó, vì quá xấu hổ nên bỏ về.

Về nhà, tôi nghiêm túc gửi email cho các đồng nghiệp làm phiên dịch, tuyên bố tôi muốn trở thành người ăn chay, nhờ họ hỗ trợ tôi. Sau đó, tôi dọn sạch tủ lạnh, vứt hết tất cả thịt và trứng. Vứt hết đồ ăn vặt, vứt hết khô bò, khô cá, chà bông. Tôi xách giỏ đi chợ, mua một đống rau, trái cây, đậu hũ, sữa đậu nành. Tôi ăn rau một ngày, không thấy có gì khó chịu, chỉ có điều buổi tối ngửi mùi thịt dê nướng và cánh gà nướng thì thèm chảy nước miếng, nên vội vã chạy về nhà leo lên giường, chui đầu vào chăn. Sau đó tôi lại nhịn không nổi, lại chạy ra đường quan sát, sung sướng phát hiện ra món chay, ví dụ như đậu hũ nướng, khoai tây nướng, bắp nướng, củ sen nướng, nấm nướng. Trừ không phải thịt ra, thì mùi vị hoàn toàn giống nhau! Trời ơi! Tốt quá rồi! Xử bữa tối ở đây luôn, nhanh chóng ăn no căng bụng.

©DTV

Hôm sau đi làm, tôi không xịt nước hoa, trên người thoang thoảng mùi rau củ.

Về Bắc Kinh được hai tuần, tôi chưa nói chuyện với Lịch Xuyên lần nào. Văn phòng Lịch Xuyên ở trên lầu, thời gian làm việc của anh không cố định. Chỉ có lúc đi họp, hoặc vào giờ ăn trưa tôi mới thấy anh. Lịch Xuyên luôn cố ý nới rộng khoảng cách giữa tôi và anh, không bao giờ chủ động nói chuyện với tôi, tôi cũng không đến gần anh. Phần lớn thời gian, chúng tôi hai mắt nhìn nhau, gật đầu chào nhau, rồi tự lấy đồ ăn, ai về chỗ nấy, không nói với nhau câu nào. Lịch Xuyên cũng không gọi điện thoại cho tôi, trừ khi công việc cần thiết, cũng không gửi email cho tôi.

Tôi khổ sở lắm, nhưng tôi không cần. Chỉ cần biết rằng tôi và Lịch Xuyên ở cùng trong một toà nhà, chỉ cần mỗi ngày được nhìn anh một lần, cho dù không nói câu nào, tôi cũng cảm thấy mỹ mãn. Không có điều kiện tiên quyết này, tôi không thể move on, tôi vô dụng như vậy đấy.

Cơm trưa của CGP đúng là thử thách lớn đối với người ăn chay. Vì nhân viên làm việc ở đây, 80% là nam giới khoẻ mạnh, không có thịt thì không ăn, còn nữ giới đều là những người thích ăn hải sản. Tôi phát hiện món tôi ăn được chỉ có bánh mì, cơm trắng, trái cây và salad. Hơn nữa, ăn xong rất nhanh đói.

May mà tôi có người cùng phe. Vì ăn kiêng và giữ hình thể, Emma trên cơ bản cũng ăn chay. Lâu lâu Emma cũng ăn cá, nhưng không thường xuyên, Emma ăn rất nhiều tương salad, thật ra đó cũng là loại chế phẩm chứa nhiều thành phần từ sữa. Tôi thì ngay cả tương salad cũng không ăn, tôi chỉ ăn rau. Vài phiên dịch nữ trong công ty hay ngồi ăn chung để tám chuyện, tôi vừa ăn vừa nghe. Có khi tôi liếc nhìn Lịch Xuyên đang ngồi ăn một mình ở chiếc bàn xa xa. Lịch Xuyên vẫn đẹp trai như cũ, chỉ có điều hơi gầy. Mặc vest thẳng thớm, rất thần bí, rất thu hút. Anh chưa bao giờ nhìn tôi.

“Haiz, mọi người đọc thông báo của tổng công ty gởi chưa?” Emma thì thầm, “Lịch Xuyên từ chức CEO của CGP, chuyển sang làm kiến trúc sư trưởng CGP, xuống hai cấp lận đó, mọi người biết có chuyện gì xảy ra không?”

Một phiên dịch khác tên Thiển cười nói: “Mình cũng thấy kỳ lạ. Vậy giờ Tổng Giám đốc Giang trở thành sếp của anh ấy hả?”

“Sếp gì mà sếp, Tổng Giám đốc Giang là CEO, anh ấy là Owner[8], hiểu chưa? Cùng lắm thì Tổng Giám đốc Giang chỉ làm công cho nhà họ Vương thôi. Anh ấy không làm CEO nữa là vì anh ấy sợ mệt, nghe nói gần đây sức khoẻ không tốt lắm. Mỗi ngày chỉ làm việc được năm tiếng thôi.” Emma nói.

[8] Ông chủ.

“Mình thấy anh ấy khoẻ lắm mà. Đúng rồi, sao anh ấy bị thọt vậy? Bị liệt từ nhỏ à?” Minh Minh bên tổ tiếng Đức hỏi.

“Mình đoán là bị viêm khớp mãn tĩnh.”

“Tớ đoán là dị dạng bẩm sinh.”

“Tớ thì vẫn nghĩ là bệnh Parkinson. Annie, em đoán xem là bệnh gì? Mỗi người cá mười tệ đi.”

“Em không biết” Tôi suy nghĩ một lúc, nói: “Tai nạn xe cộ? Cưa chân?”

“Chân giả? No, No, No! Lịch Xuyên không thể mang chân giả được, nếu là chân giả thì bọn chị đau lòng lắm đó. Thà rằng anh ấy bị Parkinson còn hơn.”

Mọi người nhất trí loại bỏ khả năng này. Bó tay.

“Đừng cá cược về cơ thể người tàn tật, không hay lắm đâu.” Tôi nói nhỏ.

Không ai để ý tới tôi, mọi người tiếp tục thảo luận: “Emma, cậu qua đó đi, cố ý đổ nước lên chân anh ấy, sau đó giả vờ lấy giấy lau cho anh ấy, nhân dịp sờ thử thì biết liền chứ gì.”

“Sờ? Sao sờ được? Mình làm ở đây mười năm rồi. Lịch Xuyên ở đây cũng gần bảy, tám năm, chưa bao giờ thấy anh ấy qua lại với ai. Có Chu Bích Tuyên mới chuyển đi đó, một lòng một dạ theo đuổi anh ấy, lại bị Lịch Xuyên điều đi, có ấy vẫn luôn buồn bã ở lại đây thêm sáu năm, cuối cùng cũng phải buông tay đó thôi.”

“Nhắc đến chuyện theo đuổi anh ấy, ai ở đây cũng từng theo đuổi anh ấy đúng không? Emma, chị cũng từng theo đuổi Lịch Xuyên mà?”

“Ngay cả email “Lịch Xuyên I love you” trắng trợn cũng từng gửi rồi. Có lẽ Tình nhân nào chị không tặng chocolate cho anh ấy đâu? Nhưng hoàn toàn không có kết quả. Người ta chưa bao giờ để ý đến chị.”

“Đó là hồi trước, anh ấy đang độ đắc ý, cố tình làm giá. Bây giờ, nhìn anh ấy có vẻ sa sút tinh thần. Đúng là thời điểm thích hợp để tấn công đó. Năm chặt thời cơ, thừa dịp chen vào. Nhắc tới chuyện Emma, tuổi chị cũng không nhỏ nữa. Chị và Lịch Xuyên tuổi cũng xấp xỉ nhau hả.”

“Lớn hơn anh ấy một tuổi.”

“Có thể anh ta thích dạng người thành thục. Tranh thủ đi, Emma. Mọi người chờ chị làm bà Vương để tăng lương cho tụi em đó. Kìa, anh ấy đang ngồi một mình kìa, cô đơn lẻ loi, chị qua đó nói chuyện đi.”

“Em tưởng chị không dám đi hả?” Emma cười nói, “Vừa nghe nói Lịch Xuyên đã trở lại, chị mừng tới mức đang ngủ cũng cười tỉnh dậy.”

Dứt lời, Emma bưng đĩa lên, lắc mông, đi về phía Lịch Xuyên thật.

“Nhớ rõ cá cược đó nha!”

“Haiz, Annie, tay em sao vậy? Sao em run? Rối loạn thần kinh giao cảm hả?”

Tôi đâm nĩa vào một miếng táo, nhét vào miệng: “Không có việc gì. Ngày đầu tiên ăn chay, vẫn chưa quen.”

“Ăn chay làm gì không biết, em đâu có mập đâu. Còn khùng khùng gửi thông báo cho mọi người nữa, có cần vậy không?”

“Em mới gia nhập Hiệp hội bảo vệ quyền động vật.”

Mọi người nhìn tôi, cười loạn lên.

Tôi ăn hết sạch trái cây, trở về văn phòng,

Tôi ra lệnh cho chính mình dồn mọi sự chú ý vào đồ chay, không suy nghĩ tới Emma, lại càng được nghĩ tới Lịch Xuyên. Tôi liên tục nói với bản thân, It’s over! Over!

Mở máy tính ta, tôi thấy có người tìm gọi tôi trên MSN. Hình giao diện là một trái cam đang nhe răng cười, không ngờ là Rene.

- Annie, em khoẻ không?

- Khoẻ lắm, anh thì sao?

- Cũng khoẻ. Em thích mèo không?

- Rất thích, sao vậy?

- Chuyện là vầy, Lịch Xuyên vốn định về chung với bọn anh, bây giờ cậu ấy lại ở Bắc Kinh, nên tặng Mia cho bọn anh.

- Mia là mèo của Lịch Xuyên mà?

- Thấy chưa, chuyện này mà em cũng biết, Con Mia này là cháu của con Mia trước. Con Mia trước kia sinh rất nhiều, làm người nhà của cậu ấy ai

cũng bị ép nhận nuôi một con. Annie, con Mia này từ khi Lịch Xuyên đi thì rất nóng tính, ngày nào cũng cắn mô hình của anh. Mô hình anh làm cực khổ biết bao nhiêu, trong vòng nửa tiếng là bị nó cắn thành đống giấy vụn. Anh nhờ người đưa nó tới Bắc Kinh tặng em, được không? Anh biết, em sẽ đối xử tốt với Mia.

- Lịch Xuyên có đồng ý không?

- Bây giờ Mia là mèo của anh. Anh toàn quyền quyết định.

- Được rồi. Chừng nào tới thì gửi email cho em, em sẽ ra sân bay đón.

- Đúng lúc người quen của anh tới Bắc Kinh công tác, hôm nay đi, mai tới. Bây giờ anh phải đi làm thủ tục đây. Tạm biệt.

Biểu tượng của Rene nhanh chóng biến mất. Tôi thở dài một hơi thật sâu. Lúc Lịch Xuyên đi, gọn gàng dứt khoát, không để lại gì cho tôi hết. Bây giờ, tôi lại có Mia của anh!

Tôi xin phép về sớm đến tiệm thú cưng mua đồ ăn cho mèo, đồ hộp cho mèo, ổ mèo, cát cho mèo, sách dạy nuôi mèo, đồ chơi cho mèo, còn mua một số loại thuốc. Tối đó tôi vừa gặm bắp vừa cầm sách nghiên cứu mèo.

Hôm sau tôi xin nghỉ phép để ra sân bay, người đến là một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao ráo, mang theo một lồng sắt đựng thú cưng, chúng tôi tự giới thiệu. Đương nhiên anh ta cũng là Hoa kiều, nhưng tiếng Trung thì không biết được bao nhiêu.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Tôi là Allen Wong.”

“Anh cũng họ Vương à?”

“Tôi là anh… họ của Lịch Xuyên.”

“Anh… cũng là kiến trúc sư à?”

“Yes, làm sao… em… biết?”

“Đoán. Anh không đi gặp Lịch Xuyên sao? Anh ấy đang ở Bắc Kinh đó.”

“Oh… no, tôi bận… rối ren, ngày mai… phải đi. Tôi sẽ gọi… điện… thoại…”

Anh ta lại đưa cho tôi một cái túi: “Ở trong… Rene đưa gì đó.”

“Ngoài mèo ra còn gì nữa?”

“Có có. Cái hộp… chocolate… này… tôi tặng.” Anh ta đưa cho tôi một hộp gói giấy bóng rất đẹp.

“Cảm ơn, anh khách sáo quá. Tôi không chuẩn bị gì cả.”

“Đừng khách sáo. Rene nói, trong túi có một cái… khăn… khăn quàng cổ… em… cho, tuyệt đối đừng… đừng đeo trước mặt Lịch Xuyên, nó sẽ… tức giận.”

Tôi hoảng sợ: “Tại sao?”

Anh ta cười cười, không nói tiếng Trung nữa: “You will know it later[9].”

[9] Sau này cô sẽ biết.

Tôi nhìn Allen, anh ta không lớn tuổi hơn Lịch Xuyên bao nhiêu, có lẽ là bằng tuổi. Mặt mũi cũng có nét giống, tuy nhiên, có thể nhìn ra được, anh ta và Lịch Xuyên giống nhau, hễ gặp phụ nữ là ngượng ngùng.

Tôi sung sướng ôm Mia về nhà. Mia là một chú mèo mướp nhỏ, mặt tròn tròn, mắt to to, lúc nào cũng ngủ gà ngủ gật. Tôi đổi tên cho nó thành "Amy". Amy rất ngoan, sợ lạnh, tối nào cũng ngủ chung với tôi.

Mở cái túi Rene đưa cho tôi ra, thấy ở trong có một cái khăn quàng cổ đan tay, pha len nhiều màu, khá đẹp, rất dài, quàng vào rất ấm cổ. Ở hai đầu khăn còn có rất nhiều bông vải nho nhỏ. Lạ thật, chẳng lẽ Rene biết đan khăn quàng cổ? Sau đó, tôi còn thấy một cái ly uống cà phê màu xanh da trời, làm bằng gốm rất đẹp, hoa văn màu trắng, ở trên có mấy hàng chữ:

No dreamer is ever too small; no dream is ever too big[10].

Practice random beauty and senseless acts of love.

Happiness is not given but exchanged.

Truth fears no questions.

Dare to be wise.

Laugh.

[10] Kẻ biết ước mơ nào phải kẻ tầm thường. Chẳng có giấc mơ nào là không thể thành hiện thực.

Trân trọng vẻ đẹp thoáng qua và những hành động vô nghĩa của tình yêu – đây là một câu nói khá nổi tiếng của nam diễn viên, đạo diễn nổi tiếng người Mỹ là Woody Allen (1935 –)

Hạnh phúc không phải là cho đi, mà là có đi có lại.

Vàng thật không sợ lửa.

Dám sống theo lẽ khôn ngoan.

Cười!

Ly đã khá cũ, dường như đã được dùng nhiều năm.

Hôm sau tôi đem cái ly lên văn phòng, lúc ăn cơm, tôi cầm nó uống cà phê. Tôi thấy Lịch Xuyên. Lịch Xuyên cũng thấy tôi, nhưng làm như không thèm để ý tới tôi. Anh em gì mà vậy đó hả? Vừa về văn phòng ngồi xuống không lâu, có người gõ cửa, không ngờ là Lịch Xuyên.

Là Lịch Xuyên, nhưng mà mặt mày đen thui, bộ dạng hung dữ.

"Allen nói Mia ở nhà em?"

"Ý anh là Amy của em?"

"Amy cái gì?"

"Mia ở nhà em là Amy."

"Tạ Tiểu Thu, Mia là mèo của anh, em trả lại cho anh." Lớn giọng nhỉ, em sợ anh chắc.

“No way. Em đã làm giấy chứng nhận thú cưng rồi, tên chủ là Tạ Tiểu Thu.”

“Nói vậy… cho anh mượn một tháng được không? Anh rất nhớ nó.” Vì mèo, nhanh chóng thoả hiệp.

“No way.” Người sống không muốn gặp lại muốn gặp mèo, tôi bắt đầu ghen rồi đó nha.

“Cho anh mượn ba ngày?”

“No.”

“Cho anh mượn một ngày?”

“Một phút cũng không cho.”

Anh trầm mặc, tức giận. Một lúc sau, anh nói: “Có một nhãn hiệu cá, nó chuyên ăn loại đó.”

“Amy giống em, ăn chay. Món ăn hiện nay của nó là cải bó xôi.”

“Cái gì, cải bó xôi?” Mặt Lịch Xuyên hơi đỏ lên, “Em ngược đãi Mia?”

“Ai nói là ngược đãi? Amy rất thích ăn cải bó xôi. Tối qua nó còn ăn đậu hũ kho nữa kia.”

Anh tức giận tới mức nói không nói nên lời. Anh trừng mắt nhìn tôi, sau đó mắt anh dừng ở cái ly của tôi, lại lên cơn giận: “Ai đưa cho em cái ly này?”

“Đâu phải ly của anh.”

“Đương nhiên là của anh!”

“Sao là của anh được? Trên đó đâu có tên của anh.”

“Em xem dưới đáy ly đi, chẳng lẽ em cũng tốt nghiệp Havard?”

Tôi vội vã úp ly lại để xem, không ngờ trong ly còn cà phê đổ hết xuống đầy trên laptop, màn hình liền đen thui.

“Vương Lịch Xuyên, anh đền máy tính cho em!!!”

“Liên quan gì tới anh, ai biết em hậu đậu dữ vậy?” Người biến mất nhanh như chớp.

Chương 33

Tôi lên mạng tra thử, cái laptop của tôi giá hơn 10 ngàn tệ. Vì là kiểu mới nhất năm nay, nên dù hàng second-hand cũng không rẻ. Khoản nhuận bút dịch thuật tôi vất vả kiếm được trong hai tuần rồi sẽ nhanh chóng tan như bong bóng. Điều tôi lo lắng nhất không phải chuyện này. Toàn bộ dữ liệu tôi đều lưu trong máy, 90% là dữ liệu của công ty như tài liệu, bản vẽ, thư xin dự thầu và tất cả các bản dịch của tôi. Còn lại là những ghi chú, từ mới do tôi thu nhặt được trong quá trình dịch, sách điện tử tôi thích nhất, những phần mềm phiên dịch tôi khó khăn lắm mới tải từ mạng xuống…

Lúc đi ăn trưa, tôi gặp Lịch Xuyên trước cửa căn tin, không ngờ anh lại hỏi: "Máy tính sao rồi? Còn dùng được không?"

"Không được, hư hoàn toàn rồi."

"Vậy em tính sao?"

"Tính mua một cái second-hand. Có điều không biết dữ liệu trong đó sao bây giờ?"

"Em mua một phần sandwich cho anh đi, anh lấy dữ liệu ra cho em."

Tôi chạy về văn phòng mình, đưa cái laptop còn nhỏ nước cho anh: "Phiền anh."

Tôi mua một hộp salad, một phần sandwich cá, hai chai nước khoáng. Gõ cửa vào phòng Lịch Xuyên.

Đây là lần đầu tiên tôi vào văn phòng Lịch Xuyên sau khi từ Ôn Châu về. Gian đầu tiên sau cửa chính là chỗ của thư ký Đường Tiểu Vi. Đường Tiểu Vi vốn là thư ký của Giang tổng, sau khi tổng công ty thông báo điều động Lịch Xuyên sang Bắc Kinh, Giang Hạo Thiên liền lập tức điều thư ký của mình sang cho anh. Lúc đầu, Đường Tiểu Vi là thư ký riêng của phòng hành chính ở Bắc Kinh, dáng vẻ rất đáng yêu, làm việc lại nhanh nhẹn, tính lại ít nói. Cô nàng chưa bao giờ gia nhập vào các buổi "bà tám ăn trưa" bên tổ phiên dịch chúng tôi. Để tránh bọn tôi, ngày nào Đường Tiểu Vi cũng cố ý xuống trễ nửa tiếng.

"Hi, Tiểu Thu!"

“Em tìm anh Vương. Laptop của em bị hư, phải nhờ anh ấy lấy dữ liệu ra.”

“Vào đi, anh ấy đang tháo máy. Chị vừa đi mua cho anh ấy mấy cây tua vít.”

“Phiền chị quá.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi vào phòng trong. Văn phòng của Lịch Xuyên giống hệt như Emma miêu tả. Khá thoáng đãng, giữa phòng là một bộ sô pha trắng, phía dưới sô pha là một tấm thảm dệt thủ công hình thoi. Phía trong còn mấy phòng nữa, là phòng nghỉ, phòng tắm và toilet dành riêng cho anh.

Laptop hiệu Sony của tôi đã bị anh tháo tung ra, linh kiện được phân loại đặt trên bàn làm việc to đùng. Lịch Xuyên đang cắm tua vít vặn vào một bộ phận nào đó.

Thấy tôi, anh bỏ dụng cụ xuống, đứng dậy, lấy sandwich từ tay tôi, nói cảm ơn. Sau đó chỉ vào sô pha nói: “Mời ngồi.”

Tiếp theo, anh nhấn điện thoại bàn, nói: “Tiểu Vi, tôi còn cần môt cái tua vít hiệu Phillips cỡ T6. Nếu không có T6 thì lấy PH000, loại ba số không đó. Chắc Tiểu Đinh bên phòng đồ hoạ có. Đi mượn giúp tôi được không?”

Tôi nhìn anh ngây người, không nhớ Lịch Xuyên còn biết sửa máy tính.

“Có khôi phục được dữ liệu không?”

“Dữ liệu lưu hết ở ổ cứng, anh tháo ổ cứng ra, ráp vào một cái laptop khác là được.”

Nghe rất đơn giản.

Tôi nuốt nước miếng, hơi lo lắng: “Cần một cái laptop khác hả? Em chưa mua. Có một văn bản dịch được hơn một nửa, hôm nay phải nộp rồi.”

“Máy em có cài phần mềm gì đặc biệt không?”

“Em dùng Endnotes để ghi chú khá nhiều, phiên bản cũ 8.0.”

“OK, giờ anh nói em biết anh sẽ làm gì.”

Tôi trừng mắt nhìn anh.

- “Thứ nhất, anh tháo ổ cứng của máy em ra.”

- “Thứ hai, anh tháo ổ cứng của máy anh ra.”

- “Thứ ba, anh ráp ổ cứng của máy em vào máy anh, ráp ổ cứng của anh vào dụng cụ đọc ổ cứng.”

- “Thứ tư, bật laptop của anh lên, dùng Linux để khởi động, đọc dữ liệu trong ổ cứng của em.”

- “Thứ năm, anh copy một file bất kỳ từ ổ cứng của anh vào máy em để đọc thử. Nếu hoàn toàn thuận lợi, anh sẽ rút ổ cứng của anh ra rồi khởi động máy lại, như vậy em có thể dùng laptop của anh để đọc dữ liệu của em.”

Tôi cắn một cọng cải bó xôi, nói: “Em không biết sử dụng Linux.”

“Ổ cứng chỉ khởi động được bằng Linux. Lúc em sử dụng máy thì đã chuyển thành Windows rồi.”

“Nhưng mà, nếu em lấy máy của anh, anh lấy gì xài?”

“Anh mua cái mới. Order trên mạng rồi. Ngày mai giao hàng.” Xem hiệu suất làm việc của người ta kìa.

Anh ăn hết miếng sandwich, Tiểu Vi đem tua vít vào. Anh tháo ổ cứng ráp vào máy anh, lục đục hơn cả tiếng sau, lại khởi động cái laptop hiệu Fujitsu của anh một lần nữa, màn hình xanh lè.

“Oops.” Anh nói, “Còn phải tải xuống một số chương trình nữa.”

Tôi lặng lẽ ăn salad, chỉ ngồi một bên nhìn anh tập trung tinh thần sửa máy hết hai tiếng, cuối cũng cũng nhìn thấy toàn bộ dữ liệu của tôi trên màn hình. Hơn nữa là tập tin nào cũng mở ra được.

“Bây giờ dùng được rồi.” Anh đóng máy lại, đưa cho tôi.

Laptop của Lịch Xuyên là loại siêu chức năng, hơi nặng.

“Hay quá! Cảm ơn anh!” Tôi cầm laptop tính đi.

“Đợi chút.” Anh ngăn tôi lại, “Trả Mia cho anh.”

Vẫn còn nhớ con mèo kia!

“Anh thích Mia như vậy sao còn tặng nó cho Rene?”

“Ai nói anh tặng cho cậu ấy? Chỉ gửi nuôi tạm thời mà thôi?”

“OK, cho anh thăm một tiếng.”

“Một tiếng, em giỡn hả? Anh sửa máy tính cho em hơn ba tiếng đồng hồ. Một tiếng không được, ít nhất một tuần.”

“Hai tiếng.”

“Ba tiếng.”

“Deal. Cuối tuần anh tới đi. Mia ở nhà em.”

Anh chần chừ một lúc, nói: “Em mang qua cho anh không được à?”

“Không được, cho anh mượn anh sẽ không chịu trả.”

“Được rồi.”

Tôi cho anh địa chỉ của tôi: “Chín giờ anh tới đi.”

Lúc tan tầm Emma qua tìm tôi, đưa cho tôi ba tấm thiệp màu hồng.

“Cuối tuần rảnh thì đi.”

“Buổi sáng không rảnh.”

“Không phải buổi sáng, 2 giờ chiều, hẹn ba người cho em gặp. Hai người đầu là chị giới thiệu, nam, người cuối cùng là Minh Minh giới thiệu, nữ. Em gặp thử đi. Điều kiện cũng tốt lắm.”

Tôi mở thiệp ra:

Tấm thứ nhất:

Họ tên: Trần Cửu Châu.

Tuổi: 32.

Nghề nghiệp: Tổng Giám đốc Xí nghiệp Phi Tinh.

Bằng cấp: Thạc sĩ.

Tấm thứ hai:

Họ tên: Ngả Tùng.

Tuổi: 29.

Nghề nghiệp: Phó trưởng phòng nghiên cứu Khoa X Viện Y.

Bằng cấp: Tiến sĩ.

Tấm thứ ba:

Họ tên: Tô Hàn.

Tuổi: 24.

Nghề nghiệp: Copy writer.

Bằng cấp: Đại học chính quy.

Emma cứ nói mãi muốn "quan tâm" tôi. Là chị, Emma cho rằng việc giới thiệu đối tượng cho tôi đương nhiên là trách nhiệm của chị. Tuy rằng Emma nhiều lần nhắc tôi chuyện này, nhưng tôi không nghĩ chị nói thật. Tôi liếc mấy tấm thiệp vừa đọc, đánh hơi được mùi của một trò đùa dai.

"Sao lại có nữ trong đây?"

"Một người có điều kiện tốt, lại không yêu ai, Lisa nghi ngờ em có vấn đề về giới tính. Kêu em hẹn thử. Tấm này là nó kêu chị đưa cho em đó nha. Nó cũng date vài lần rồi, thấy cũng hay lắm, rất thú bị. Quen qua mạng. Hai người còn lại, một người là người quen của chị, một người là em trai chị. Không có vấn đề về nhân cách. Thế nào, Emma tốt với em quá rồi."

"Để lần sau tính đi."

"Trời ơi, em nói câu này bao nhiêu lần tôi? Tốt xấu gì nể mặt chị chút chứ. Chị xin em xem em trai chị là trọng tâm. Nhớ đó, 2 giờ chiều thứ bảy. Mỗi người nửa tiếng, dù sao em cũng ngồi đồng ở quán bar. Cứ coi như tìm người nói chuyện, đâu có mệt gì. Quán Starbuck trên phố K chắc em biết, hẹn gặp ở đó. Chị nói với họ rồi, em sẽ cài một cây đũa màu đỏ trên đầu."

"Trâm cài tóc."

"Whatever[1]. Đừng cho người ta leo cây là được!"

[1] Sao cũng được.

Tôi gật đầu, nhét mấy tấm thiệp vào túi xách. Tự nhủ, move on, move on. Sau đó, điện thoại của tôi reo.

Thấy Emma đi vào thang máy, tôi mở điện thoại ra xem, là Tiêu Quan.

“Hi.”

“Hi.”

“Lâu rồi không nghe tin gì về em. Em khoẻ không?”

“Tôi vừa gửi email cho anh mà?”

“Em nói bốn chữ “Đã nhận được tiền” đó hả?”

“Tìm tôi có việc?”

“Thứ bảy rảnh không? Tôi mời em đi ăn.”

“Không rảnh.”

“Trên phố M có một quán ăn Vân Nam, món Bún Qua Cầu ở đó ngon lắm, tôi ăn vài lần rồi.”

“Xin lỗi, giờ tôi chuyển sang ăn chay rồi, chỉ ăn đồ chay.”

“Không sao, cạnh đó chính là chùa Linh Bảo, Đại sư Khổ Qua trong chùa nấu đồ ăn chay ngon lắm.”

“Nhưng mà…”

“Sáu giờ tối. Cổng chùa Linh Bảo, không gặp không về.”

Tôi định nói thêm mấy câu, nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Đúng là phong cách của Tiêu Quan. Anh ta quyết định mọi thứ, chưa bao giờ nghe người khác nói gì.

Tôi nhìn đồng hồ, ai tôi cũng hẹn thứ bảy, cứ như còn mấy ngày nữa mới tới thứ bảy.

Hôm nay chính là thứ sáu.

©DTV

Tôi huỷ mọi chương trình tối thứ sáu, bao gồm Yoga và liên hoan câu lạc bộ Người tinh khiết.

Tôi tìm được phiếu quà tặng của Emma cho tôi, tôi đi spa đắp mặt. Nhân viên spa sửa lông mày cho tôi. Tôi đi salon tóc hấp dầu, hơn hai tiếng đồng hồ, kết quả là mái tóc tôi đen bóng, giống hệt mấy người mẫu quảng cáo tóc. Về nhà, tôi thắp mấy ngọn nến thơm, chà toilet sáng bóng, lại chùi nhà cửa không còn một hạt bụi. Không muốn mắt bị thâm quầng, tôi đi ngủ sớm. Sáng hôm sau tôi lại dậy sớm. Tắm xong rồi, ngoài cửa sổ vẫn còn tối đen. Nhìn đồng hồ, vừa mới hơn 5 giờ sáng.

Tôi ngồi trên giường tập Yoga, đến 6 giờ thì ăn sáng. Ăn sáng xong không có việc gì, tôi tắm cho Mia, lấy máy sấy sấy lông cho nó. Tới bảy giờ tôi ôm Mia ra ngoài đi dạo một vòng. Thật là, chưa bao giờ cảm thấy buổi sáng dài như vậy.

Sáu năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi ngắm bình mình. Ánh rạng đông lan ra khắp chân trời, mặt trời đỏ như son trôi lững lờ giữa những tầng mây, ánh nắng ấm áp xua tan khí lạnh của mùa đông, thành phố chìm vào màn sương trắng.

Từ trước đến nay Lịch Xuyên luôn đúng giờ.

Lúc tôi mở cửa, anh tặng tôi một hộp chocolate. Sau đó, thấy tôi chỉ mang vớ, anh cởi áo khoác, cúi người cởi giày. Anh vừa cúi người, thì cả cũng sụp xuống, tôi vội vàng dìu anh: "Sao vậy?"

"Thiếu máu à?"

Anh gật gật đầu.

"Đừng cởi giày, đứng yên đó, em đi tìm ghế dựa cho anh."

Tôi chạy tới phòng khách lấy ghế cho anh, anh ngồi xuống. "Anh không sao. Bên ngoài tuyết vừa tan, trên mặt đất có hơi lầy lội." Lại định cúi người.

Tôi cản anh lại: "Để em."

"Không cần." Anh nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, tự mình cởi giày,

Khu vực để giày rất hẹp, phòng khách cũng rất nhỏ.

"Hi Mia!"

Mia rất tinh, vừa nghe tiếng là chạy tới ngay, cong người lên, cọ cọ vào chân anh, ra vẻ vô cùng thân thiết.

Tôi ôm Mia lên đưa cho Lịch Xuyên. Anh cầm hai chân của nó lên, chọc nó, vuốt ve nó, vừa vui mừng vừa thân thiết, tôi đứng cạnh nhìn hơi ghen tỵ.

“Em có để ý nếu anh nói tiếng Pháp với nó không?”

“Để ý.”

“Được rồi. Chỉ sợ bây giờ nó cũng hiểu tiếng Trung Quốc rồi.” Anh cười, vô cùng xán lạn, thật sự, từ lúc từ Ôn Châu về anh chưa cười với tôi như vậy lần nào.

“Em xem, gãi cho nó như vậy nè, nó thích nhất đó.” Anh dùng ngón tay gãi gãi trán con mèo, Mia hưởng thụ ngửa đầu ra sau, còn nhân cơ hội ngáp một cái.

“Cái ngáp dài nhất của nó là 57 giây!”

“…”

“Nó còn biết lộn mèo nữa đó. Nhiều nhất là tới 24 cái liên tục, giống như vầy nè. Mia, lộn mèo cho Tiểu Thu xem đi!” Anh huýt sáo, Mia liền lộn vài vòng tại chỗ. Tôi vừa tức giận vừa buồn cười.

“Ừ… Mia lười quá, nhất định là Tiểu Thu cho mày ăn no quá, sao lộn có mấy cái thôi vậy?” Anh ngồi trên sô pha, nhíu mày trách Mia.

“Anh muốn uống gì không?” Tôi thừa dịp xen vào.

“Nước lọc là được rồi. Cảm ơn.”

Không khí nặng nề, có vẻ mục đích của Lịch Xuyên tới đây rất rõ ràng. Chỉ muốn thăm Mia, chỉ muốn nói chuyện với Mia. Một người sống sờ sờ đứng bên cạnh anh, mày lá liễu, mắt bồ câu, tóc dài thướt tha, mặt đẹp như tiên, mà anh hoàn toàn không phát hiện.

Đưa nước cho anh, tôi nói: “Kiến trúc sư tài ba, nhìn xem nhà trang trí có được không?”

Thật ra nhà trọ của tôi rất đơn sơ, đồ dùng đắt tiền nhất có lẽ là chiếc sô pha Lịch Xuyên ngồi. Bằng da thật, màu xanh lá, hơi cứng, cao cao, là loại Lịch Xuyên thích.

Anh đứng dậy, đi tới cạnh cửa, quan sát từ góc độ đó, gật đầu: “Ừ, đẹp lắm. Để anh đoán thử, là phong cách Bohomian đúng không?”

Thói quen của Lịch Xuyên là, anh rất ít khi bắt lỗi tôi, trừ phi tôi yêu cầu. Ví dụ như mỗi lần tôi giao bản dịch cho anh, anh nhận xong rất ít khi sửa gì, cũng không sửa lại. Ví dụ như, lúc trước tôi nói tiếng Anh với anh, phát âm sai rất nhiều từ, anh cũng không sửa. Nhưng nếu đặt trong tình huống khác, tôi sẽ bị đàn anh mắng tơi tả. Tôi nhớ có một lần, tôi nhấn sai trọng âm một từ, anh cũng chỉ nói riêng với tôi: “Từ này trọng âm phải ở vần thứ hai. Nhưng mà không sao, em đọc như vậy, anh cũng hiểu.” Đó là lời phê bình nghiêm khắc nhất của anh. Cho nên nói chuyện với anh khá thoải mái.

“Anh cũng nhận ra à?”

“Anh làm nghề này mà.”

“Anh thiết kế ngoại thất thôi mà?”

“Anh cũng thiết kế nội thất, không thường xuyên, không nổi tiếng bằng anh trai anh.”

“Cho em vài lời khuyên đi nha? Em muốn sắp xếp đẹp hơn một chút.”

“Muốn nghe thật à?”

“Đúng vậy!”

“Sô pha xoay 90 độ, dựa vào bên này. Cái bàn này, dời qua bên phải, dựa vào tường. Bình hoa đặt lên bàn. Cái đèn cao này đặt dưới đất, có thể để trên này. Giá sách có quá nhiều sách, cái ghế bành phải đặt cạnh giá sách, lúc nào em cũng có thể lấy sách ra đọc, sẽ thuận tiện hơn, đúng không? Còn nữa, bốn chiếc đèn lồng trên trần, cách nhau quá xa, không tạo được tác dụng tương hỗ. Hay là ghép hai cái lại, ánh sáng tập trung hơn, không phân tán nữa.”

Tôi lấy dây thun cột tóc lên, nói: “Anh vào phòng ngủ ngồi với Mia đi, để em chuyển đồ.”

Anh hoảng sợ: “Em, bây giờ chuyển đồ luôn à?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Làm gì gấp vậy?”

“Đâu có. Dù gì anh cũng đâu có nói chuyện với em, hơn nữa, cũng không có bao nhiêu đồ.” Tôi nhìn anh chằm chằm, mắt hiện nguyên hình lưỡi câu.

Anh hiểu ý tôi, hơi ngượng ngùng: “Em chuyển đi, anh giúp em.”

“Không cần anh giúp.” Người cúi xuống là xỉu, tôi làm gì kêu anh chuyển đồ.

Nhưng mà, không có người phụ đúng là chậm thật. Ngoài cửa lại có rất nhiều lao động thời vụ, đang ngồi bên đường chờ việc. Tôi ngại không dám kêu họ, để tránh việc Lịch Xuyên trách tôi chê anh sức khoẻ kém. Cắn môi, kéo sô pha, dời bàn, dời dây điện, treo đèn lồng, Lịch Xuyên ngồi trên ghế, rốt cuộc cũng không nhìn Mia nữa, nhìn tôi lo lắng.

"Tiểu Thu, em đóng cầu dao đi, được không?"

"Có cần đóng không?"

"Đóng thì an toàn hơn."

"Đóng thì nhà tối lắm."

"Bây giờ là ban ngày."

"Đây là tầng một."

Không đóng là không đóng. Để cho điện giật em chết luôn đi, xem anh có thèm nhìn em không, Vương Lịch Xuyên!

"Sao em lại ở tầng một?" Bỗng nhiên anh hỏi, "Trước đây em nói em không thích tầng một nhất mà, nhà càng cao càng tốt."

"Toà nhà này không có thang máy, lên lầu không tiện lắm."

"Em đâu phải người tàn tật."

Không nói gì… Tôi thừa nhận, tôi xem quá nhiều phim Hollywood, cứ mơ mộng một ngày nào đó Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi gõ cửa nhà tôi, sau đó quỳ xuống trước mặt tôi, dịu dàng nói với tôi: "Tiểu Thu, lấy anh

nhé!” Đương nhiên tôi không thể để anh chống gậy leo mấy tầng lầu, leo lầu sắp xỉu mà còn phải quỳ xuống.

Một mình tôi lục đục trong phòng khách gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng sắp xếp lại phòng khách theo ý anh, Sau đó, tôi ngồi xuống ngắm nhìn thành quả lao động của chính mình. Ừ, đẹp thật. Đúng là bậc thầy. Chỉ dẫn mấy câu thôi, phòng khách bây giờ đã có phong cách hơn, màu sắc hài hoà, hoàn toàn khác hẳn.

“Haiz, Lịch Xuyên, đây là phong cách gì vậy, rất đậm nét phương Đông, không giống Bohomian.”

“Bohomien chia thành nhiều loại, có Dandy, có Nouveau, có Gyspy, có Beat, còn kiểu này là Zen. Đem mấy chuỗi hạt bên giường em treo lên đèn lồng thì càng giống.”

Mấy chuỗi hạt đó đúng là quà lưu niệm của quán bar “Bohomian”. Mỗi dịp lễ Tết họ thường tặng chuỗi hạt cho khách quen. Tôi gom được một hộp đầy.

Tôi treo chuỗi hạt lên đèn lồng, chuỗi hạt làm bằng gốm, hễ có người đi ngang, nếu đi nhanh thì gió sẽ lay động chuỗi hạt kêu leng keng.

Anh chỉ tiếp vào cái bình hoa cổ to ở góc tường, hỏi tôi: “Cái bình này đẹp quá, em không có gì cắm vào sao?”

“Không có.”

“Có thể ra ngoài kiếm một vài cành cây khô, lột vỏ, tỉa tót vài chỗ, cắm vào bình sẽ đẹp lắm.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Phía sau khu nhà tôi là một rừng cây. Tôi mặc áo khoác đi ra ngoài, lượm về một bó cành cây khô. Lịch Xuyên chọn giúp tôi mấy nhánh, vào bếp lấy một con dao nhỏ tính tước vỏ giúp tôi, tôi sợ anh bị thương, không cho anh làm. Tôi tự lấy dao cạo sạch vỏ cây, sau đó lấy kéo cắt mấy nhánh thừa, cắm vào bình hoa. Quả nhiên, rất có ý thơ “*cây khô, cành cỗi, quạ chiều*[2].”

[2] Đây là câu thơ mở đầu bài Thiên tịnh sa – Thu tứ của Mã Tri Viễn (1250 – 1324) – một trong bốn nhà thơ lớn của Trung Quốc dưới thời Nguyên.

Chuyển đồ xong, mặt tôi lem luốc; cạo mấy nhánh cây xong, móng tay đen thui. Công sức chăm sóc sắc đẹp tối hôm qua xem như đi tong. Tôi đang định đi rửa mặt, chợt thấy Lịch Xuyên đã đứng dậy, anh vuốt ve con mèo, nhìn đồng hồ, nói: “Hết ba tiếng rồi, anh phải về đây. Cảm ơn em đã cho anh thăm Mia.”

Ba tiếng? Ba tiếng trôi qua nhanh vậy sao? Sao tôi chỉ thấy như mới vài giây thôi? Ngẫm lại, cũng đúng thôi. Dọn dẹp phòng gần 2 tiếng, lột vỏ cây hết nửa tiếng, tôi đúng là ngu như heo, cộng lại không phải ba tiếng là gì?

Nhưng mà, Lịch Xuyên đã thả Mia xuống, đi về phía cửa. Dáng vẻ như không dám quấy rầy tôi.

Tôi đột nhiên la lên: “Đợi chút!”

Tôi không ngờ mình la lớn đến vật, đến nỗi chuỗi hạt treo còn rung leng keng.

Anh quay đầu lại nhìn tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, nói: “Anh… anh…”

Tôi muốn nói, anh chỉ đến thăm Mia thôi sao? Không thể ngồi lại với em lâu thêm một chút sao? Nhưng mà tôi ấp úng không nói nên lời.

Tôi nghe thấy chính mình giận dữ chửi anh:

“You kill everything in me! How could you do that[3]?”

[3] Anh giết chết mọi thứ trong tim em! Sao anh nỡ lòng làm vậy?

Anh đứng lại, nhìn tôi, muốn nói lại thôi, sau đó, anh đi về phía tôi, đang định mở miệng nói gì đó, lại bị tôi hùng hổ ngắt lời:

“Ngay bây giờ! Anh không được nói gì hết! Vương Lịch Xuyên, em muốn anh hôn em ngay lập tức!”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt chấn động.

Tôi chỉ nghe thấy hơi thở dồn dập của chính mình.

“Anh xin lỗi, Tiểu Thu.” Anh dang hai tay ra, ôm tôi thật chặt, thì thào bên tai tôi, “Anh có lỗi với em.”

“Không cần anh xin lỗi, giữa chúng ta không có lỗi phải gì hết. Hôn em! Ngay lập tức!”

Nhưng mà, anh chỉ hôn nhẹ lên mi mắt tôi, dịu dàng, tượng trưng, an ủi. Tình yêu của anh trước đây rất mạnh mẽ. Tim tôi lại vỡ ra từng mảnh.

“You must move on[4].”

[4] Em phải quên đi.

“No!”

“Nhớ kỹ em đã thề những gì.”

“No!” Tôi lớn tiếng nói, “Anh đi đi! Anh về Thuỵ Sĩ đi! Đừng bao giờ trở lại nữa! Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!”

“Chính em kêu anh về đây!”

“Đúng vậy, em kêu anh về đây, em cần con người anh, một người sống đàng hoàng, không phải là một cái xác không hồn!”

Lần nào bị tổn thương, anh cũng im lặng. Tôi thấy một tia sáng, loé lên từ nơi đáy mắt anh, nhưng nhanh chóng biến mất.

Ánh mắt anh rất sâu, sâu như hồ nước dưới chân thác, sâu không thấy đáy, linh hồn anh cũng đã vùi sâu dưới tận đáy hồ đó.

Hình dáng tôi phản chiếu trong mắt anh giống như bóng ma. Vài phần điên cuồng, vài phần thù hận.

Giờ khắc này, thật sự, tôi rất muốn bóp chết anh, cũng muốn bóp chết bản thân tôi.

“Nếu ngày mai em chết, hôm nay, hôm nay anh vẫn đối xử với em như vậy sao?”

Anh không nói gì. Chỉ nắm lấy tay tôi qua, đặt lên phía bên người phải của anh.

Tôi giãn năm ngón tay ra, bám chặt vào chỗ vốn là chân anh, bây giờ, chỉ là một cái chân giả lạnh lẽo, cứng ngắc.

“Anh đâu có sống cho ra sống. Chưa bao giờ. Tiểu Thu, em yêu sâu đậm vậy sao? Sáu năm qua cũng không đủ để em quên?”

“Không đủ, một ngàn năm cũng không đủ! Em không quên được, tại sao phải quên?”

“Em trưởng thành đi, được không? Trong cuộc sống của em, sẽ có nhiều thứ phải ra đi, phải biến mất, let it go!”

“Em không muốn mất anh.”

“Đúng vậy, em sợ mất anh, nhưng em đã mất rồi. Em phải đối diện với kết cục này.” Anh nói, “Khi em được đọc một quyển sách hay nhất, gặp được một người đàn ông đẹp trai nhất, hoặc là tới một thành phố đẹp nhất. Em nói với chính mình, em đã gặp được thứ tốt nhất trên đời, em muốn những thứ đó làm bạn với em suốt quãng đường đời còn lại. Nhưng không được bao lâu, lại có chuyện xảy ra, em lại đọc được một quyển sách hay hơn, gặp được một người đàn ông đẹp trai hơn, đi tới một thành phố đẹp hơn. Một cuộc sống khác lại bắt đầu.”

Anh tiếp tục nói, khoé miệng cong lên ý cười tàn nhẫn: “Đừng sợ kết thúc. Kết thúc chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Mỗi một kết thúc đều tượng trưng cho sự khởi đầu mới.”

“Không! Đừng nói dối em! Em và anh chỉ có bắt đầu, không có kết thúc. Sẽ không bao giờ kết thúc. Nếu như phải có kết thúc, thì chỉ có một mà thôi, đó chính là chúng ta sống hạnh phúc bên nhau!”

“You are so damaged[5]!” Anh nắm vai tôi, gầm lên: “Em là đồ ngốc! Tại sao không nghe lời khuyên của anh? Trong đầu em chứa cái gì? Nước à? Rơm à? Stupid! Stupid!”

[5] Em đúng là hết thuốc chữa.

“Em ngu ngốc vậy đó, giờ anh mới biết sao?”

Anh cứ thở dốc mãi, giận điên người, tới mức đỏ bừng.

“OK,” anh buông tay ra: “Chỉ cần em đồng ý move on, kêu anh làm gì cũng được.”

“Kiss me, make love with me! Now![6]”

[6] Hôn em! Yêu em! Ngay lập tức!

Anh hít một hơi thật sâu, sau đó lại thở dài.

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì, ánh mắt giằng co.

Dường như cả thế kỷ trôi qua, anh nói:

“Tắt đèn đi, stupid woman!”

Chúng tôi im lặng yêu nhau trong bóng đêm. Thân thể Lịch Xuyên vô cùng yếu, mà tôi vì tức giận lại trở nên thô bạo. Tôi liều chết nắm tay anh,

không cho anh động đậy, hễ anh phản ứng, tôi liền cào vào mặt anh chảy máu. Anh chửi tôi bằng tiếng Pháp, tôi chửi anh bằng tiếng Vân Nam. Chúng tôi vật lộn trên giường như hai con thú dữ. Tôi không chút xấu hổ, đây là lần đầu tiên tôi ăn hiếp Lịch Xuyên, ỷ anh là người tàn tật. Cuối cùng, tôi nghe thấy Lịch Xuyên thở dài trong bóng đêm, anh nắm tay tôi, muốn ngăn tôi lại.

"Are you making love with me? Or are you killing me?[7]"

"Both!"

"Stupid!"

"You stupid!"

[6] Em đang yêu anh hay đang giết anh đó?

Cả hai!

Ngu ngốc!

Anh mới ngu ngốc!

Cuối cùng, chúng tôi sức cùng lực kiệt nằm trên giường, miệng lẩm nhẩm những từ đứt đoạn.

Tất cả đều vỡ vụn. Tôi không biết mình đã giành được thắng lợi, hay đã bị anh đập tan tành. Tôi chỉ biết là, trên mặt tôi toàn là nước mắt, nước mắt và mồ hôi hoà làm một, rơi hết xuống người anh. Anh xoay người lại, nhẹ nhàng vuốt mặt tôi, giống như trước kia, hôn tôi dịu dàng mà triền miên. Liên tục gọi tên tôi, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu…

Sau đó, anh nói:

“You must move on.”

Chương 34

Lúc tiễn Lịch Xuyên ra cửa, trời đang mưa lâm thâm. Trên cổ anh có mấy vết cào, là dấu ấn tôi để lại trong cơn tức giận. Lịch Xuyên bị thiếu máu, miệng vết thương rất lâu lành. Lòng tôi hơi hối hận, lại tự ngụy biện, có lẽ đây là lần cuối cùng được ăn hiếp anh, cứ độc ác một chút cũng được.

Tôi cứ tỏ ra bình thường, đứng trước gương, giúp anh chỉnh cà vạt, giả mù sa mưa dặn dò: “Lúc đi làm nhớ mặc áo len cao cổ, nếu không bị người ta chọc.”

“…” Không thèm trả lời.

Tôi giả vờ quan sát miệng vết thương, thừa dịp chuyển đề tài: “Bệnh thiếu máu của anh nặng lắm hả? Tại sao lần nào anh chảy máu, anh Tế Xuyên cũng lo lắng dữ vậy?”

“Không nặng lắm, anh ấy sợ anh bị nhiễm trùng.”

“Anh dễ bị nhiễm trùng lắm à?”

“Không.” Anh mím chặt môi, đề tài này chấm dứt ở đây. Về vấn đề sức khoẻ hay bệnh tật của mình, Lịch Xuyên toàn trả lời đơn giản ngắn gọn.

Ra cửa, anh đứng trên bậc thềm, nói: “Sau này hàng tháng đừng gửi tiền cho ông luật sư đó nữa, em cũng biết anh đâu có thiếu nhiêu đó tiền.”

Lại là một vấn đề nhạy cảm.

“Em cũng đâu có thiếu nhiêu đó tiền.”

“Vật giá ở Bắc Kinh đắt đỏ, tiền lương của em đâu có cao.”

Không cao cũng đâu thấy anh tăng thêm cho em đồng nào.

“So với đồng nghiệp là cao rồi, em hài lòng rồi.”

“Tiểu Thu,” anh nắm lấy tay tôi, nhìn vào mắt tôi, chân thành nói: “Nếu anh có thể cho em hạnh phúc, anh sẽ cố gắng không để mất bất cứ cơ hội nào. Bây giờ, anh không thể, cho nên… anh rút lui. Không ngờ anh làm em lo lắng quá nhiều năm. Anh xin lỗi.”

Tôi nổi điên. Lịch Xuyên mới về chưa đầy một tháng mà đã năm lần bảy lượt đòi chia tay tôi, phim tình cảm ướt át nhất cùng lắm cũng chỉ diễn một hai lần, chịu hết nổi, thật sự là chịu hết nổi.

“Anh không thể ở chỗ nào? Mới rồi còn bình thường lắm mà?” Tôi trừng mắt nhìn anh, “Hơn nữa, cho dù anh không thể, em cũng không quan tâm. Cùng lắm thì sau này cải tà quy chánh làm con gái đàng hoàng thôi.”

Người nào đó sợ hãi, mặt đen thui.

Tôi thừa dịp tiến tới: “Lịch Xuyên, thật ra có chuyện gì?”

Trong mắt anh hiện lên một lớp sương mờ, mù mịt, ướt át, giống như ngọn núi trong màn mưa. Anh dời tầm mắt sang chỗ khác, nhìn đồng hồ: "Không có việc gì, anh phải đi."

Lần nào thấy ánh mắt đó của Lịch Xuyên, trái tim tôi cũng mềm nhũn. Đồng nghiệp trong công ty đều xem anh như người bình thường, chỉ có tôi biết anh sống khó khăn cỡ nào. Chưa nói đến việc gắng sức gấp ba lần người bình thường để đi lại, để tăng độ cứng của xương, mỗi buổi sáng sau khi ngủ dậy, Lịch Xuyên phải uống một viên thuốc màu trắng. Để tránh kích thích thực quản, trong lúc uống thuốc, cũng phải uống ly nước thật lớn. Uống thuốc xong, phải đứng thẳng người 30 phút, không được nằm xuống. Nếu không sẽ có tác dụng phụ rất nghiêm trọng. Ngoại trừ lúc thức đêm để vẽ ra, hầu như ngày nào Lịch Xuyên cũng dậy sớm hơn tôi, cho nên chưa thấy dáng vẻ anh uống thuốc bao giờ. Chỉ có một lần, sau khi anh uống thuốc xong, đầu đau không chịu nổi, người sắp đổ xuống, nhưng nói sao cũng không chịu nằm xuống. Tôi đành phải dìu anh, cùng anh dựa vào tường 30 phút. Sau đó Lịch Xuyên còn xin lỗi tôi, nói không nên vì chuyện này mà làm phiền tôi.

Google cho tôi biết, ba năm đầu sau khi Lịch Xuyên rời đi, anh không tham gia bất cứ sự kiện nào. Thậm chí nhận được giải thưởng thiết kế, anh cũng không tham dự lễ trao giải. Sau đó, trên internet lâu lâu lại có vài tin về, ví dụ như làm kiến trúc sư trưởng của một vài dự án ở châu Âu, khoảng một nửa số đó là ở Thuỵ Sĩ, không thể so với khối lượng công việc trước kia anh làm. Trong vòng một năm trở lại đây, Lịch Xuyên mới bắt đầu nhận lại toàn bộ công việc. Từ lúc tôi gặp anh, ngoại trừ nhìn ốm hơn trước, anh không có thay đổi nào rõ rệt, không có vẻ là bệnh nhân vừa bệnh liệt giường mới hết.

©DTV

Không khí rất lạnh, tôi khịt khịt mũi, hút hết nước mắt tủi thân trong hốc mắt lại.

Khó lắm mới được ở cạnh Lịch Xuyên, nhưng chỉ toàn cãi nhau mà thôi. Nói sao Lịch Xuyên cũng không chịu cho tôi biết tình hình của anh.

Có lẽ, đúng là hết duyên thật rồi.

Đi nhờ xe của Lịch Xuyên, tôi đến quán cà phê Starbuck ở phố K.

Trên xe, tôi nói cho anh, tôi đã move on hoàn toàn rồi. Tôi có ba cuộc hẹn ở đây.

Lịch Xuyên vẫn không nói gì suốt dọc đường đi, lúc sắp tới nơi, cuối cùng cũng không kềm được nói: "Em date cả nam lẫn nữ à?"

"Thử xem thế nào. Có lẽ em có vấn đề về giới tính. Emma nghi ngờ em là lesbian."

"Em… em… sao vậy được?" Xấu hổ.

"Hoặc là, lưỡng tính?" Tôi chêm vào một câu.

"Đừng nói bậy, em không có vấn đề gì về giới tính hết."

"Như vậy, chắc là anh có vấn đề với giới tính thôi, anh là gay. Anh trai anh là gay, anh cũng là gay."

Có một khoảng thời gian dài, đối với việc Lịch Xuyên bỏ đi, lý do duy nhất tôi có thể chấp nhận được chính là Lịch Xuyên là gay. Vì Kỳ Hoàn là bạn duy nhất của Lịch Xuyên ở Bắc Kinh, mà Kỳ Hoàn là gay, Tế Xuyên

cũng là gay. Lịch Xuyên cũng có khá nhiều đặc điểm của dân gay. Ví dụ như rất sợ dơ. Ví dụ như ăn mặc rất trau chuốt. Ví dụ như trước khi quen tôi, anh là khách quen của bar Sói Hoan. Lịch Xuyên kể về Sói Hoan với tôi không chút kiêng dè. Anh nói, cà phê ở đó là số một, rượu cũng rất ngon, khách đều là những người trong giới nghệ thuật. Trong đó có vài người chơi thân với anh. Mặc dù anh không phải gay, vì Tế Xuyên là gay, Rene là gay, Rene lại là bạn thân thời học đại học của anh. Cho nên anh rất đồng cảm với giới gay, thậm chí cảm thấy rất thân thiết với họ.

"Anh không có vấn đề về giới tính." Anh khẳng định lại, "Em biết rõ anh không có vấn đề."

"Nếu chúng ta đều không có vấn đề gì, tại sao không thể ở bên nhau?" Lại nữa, đúng vậy, tôi lại nhai đi nhai lại điệp khúc cũ. Không phải bệnh, không phải gay, không phải yếu sinh lý, cũng không có người thứ ba, từng khả năng dần dần bị loại bỏ. Còn gì nữa? Cha mẹ không đồng ý? (Có vẻ như người nhà anh ai cũng sợ anh). Là gián điệp của Bộ Quốc Phòng (dựa vào trình độ tiếng Trung đó sao?). Bị người ngoài hành tinh bắt cóc (không chọn giống khác khoẻ mạnh hơn được à?). Hoặc là chúng tôi không thể kết hôn, vì chúng tôi là anh em (nhóm máu lại hoàn toàn khác nhau, nhìn cũng đâu giống nhau!). Suy nghĩ bể đầu cũng không ra?

Khoé miệng Lịch Xuyên run run, đang định nói gì đó, xe liền thắng lại cái "két", suýt chút nữa vượt đèn đỏ.

Sau đó, suốt quãng đường còn lại, cho dù tôi nói đông nói tây, anh cũng chỉ chăm chú lái xe, không trả lời một tiếng.

Tới quán cà phê, anh xuống xe, hờ hững mở cửa xe cho tôi.

Tôi mặc áo khoác vào, lấy khăn quàng cổ Rene tặng từ trong túi ra, quàng lên cổ. Tính tôi vốn rất tò mò, muốn biết tại sao Rene không cho tôi quàng chiếc khăn này trước mặt Lịch Xuyên.

Quả nhiên, Lịch Xuyên vừa nhìn thấy, liền hỏi: "Khăn này ở đâu ra?"

"Trung tâm thương mại Song An, cửa hàng bán khăn trên tầng ba."

Anh kéo "soạt" khăn ra khỏi cổ tôi: "Không được đeo, tịch thu."

"Trời lạnh thế này, không cho đeo khăn quàng cổ, anh muốn em chết cóng hả?"

"Không được quàng cái này."

"Tại sao? Ảnh hưởng gì tới anh!"

"Đây là…" Lời nói sắp lên tới miệng, nhưng anh kịp thời nuốt xuống, nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quái.

Tôi đột nhiên hiểu ra: "Cái này… đừng nói là đeo lúc đi pride[1] nha!" Tôi kéo khăn xuống lật qua lật lại tìm ký hiệu cầu vồng.

[1] Cuộc diễu hành của dân đồng tính.

"Phì!" Nhìn dáng vẻ kích động của tôi, anh nhịn không được lại bật cười, "Không phải. Em muốn đeo thì đeo đi. Anh sẽ tính sổ với Rene."

Nói xong, anh lái xe rời đi trong chớp mắt.

Trong quán cà phê thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Có một nữ nhân viên đang đứng ở cửa, bưng một khay cà phê mẫu mới mời mọi người uống thử.

Tôi đẩy cửa vào, gọi một ly cà phê cỡ grande, tìm được một bàn ngồi cạnh cửa sổ.

Radio đang phát bài hát của Điền Châu: "*Trước mắt lại xảy ra quá nhiều chuyện, có vui có buồn. Tâm trạng vui hay buồn đều là vì anh, chưa bao giờ lo lắng cho chính mình…*[2]," đang hát đến đoạn điệp khúc.

[2] Trích lời bài hát Tim còn bên nhau của nữ ca sĩ Điền Châu, được phát hành năm 1997.

Có người đi về phía tôi. Nhìn lên, tôi cứ tưởng rằng mình gặp được Chu Thời Mậu[3]. Mắt như sao sáng, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm, vóc dáng cao lớn, vẻ mặt nghiêm nghị giống hệt Chu Thời Mậu trong chương trình ca nhạc mừng xuân hàng năm. Tôi cảm thấy sự nghiêm nghị của anh ta hơi buồn cười.

[3] Chu Thời Mậu (1954 –): một nam diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi tiếp tục uống cà phê.

Chu Thời Mậu đi tới trước bàn, mỉm cười: "Xin hỏi, cô có phải cô Tạ?"

"Đúng vậy. Xin hỏi anh là Chu… anh Trần?"

Bài hát trong radio tựa hồ như đang ám chỉ điều gì: "*Những cánh hoa bay bay trong gió rất cần anh an ùi, đừng để hoa kia chết khô trong đợi chờ vô vọng…*[4]"

[4] Trích lời bài hát Hoa dại của Điền Châu, được phát hành năm 2002.

"Trần Cửu Châu."

Anh ta ngồi xuống, lại đứng dậy, hỏi tôi có muốn ăn bánh ngọt không. Tôi nói không cần, anh ta đến quầy mua một ly Latte.

"Emma nói, cô Tạ rất giỏi tiếng Anh." Vừa nghe anh ta gọi thân thiết như vậy, tôi liền nghi ngờ anh ta là một trong những người bị Emma dump[5]. Emma đã từng hẹn hò với rất nhiều đàn ông, dứt tình xong lại thành công biến tất cả bọn họ thành bạn của mình. Emma nói đàn ông là tài nguyên, không thể tuỳ tiện lãng phí, sẽ luôn có lúc cần dùng tới họ. Cho nên trong cuộc sống ngày thường của Emma rất phong phú, phải chơi trò mờ ám với rất nhiều bạn trai cùng lúc.

[5] Bị đá.

"Cũng tạm thôi."

"Cô Tạ là người Bắc Kinh à?" Anh ta nói tiếng phổ thông nghe rất hay, nhưng phát âm khá tròn chữ, mang theo giọng mũi đặc sệt, rất giống diễn viên kịch nói.

Cuộc trò chuyện của chúng tôi đang hướng tới những chủ đề thường thấy khi xem mắt. Mỗi người sẽ tự giới thiệu trình độ văn hoá, tình trạng tài chính, tình trạng hôn nhân, nhà xe có đầy đủ không, tiền lương bao nhiêu, tìm người từ tuổi X trở xuống, ngoại hình dễ nhìn, tốt bụng…

"Không phải."

"Nhà cô Tạ ở đâu?"

“Điều này có quan trọng không?”

Cuối cùng Trần Cửu Châu cũng nói được một câu dí dỏm: “Không quan trọng, tuy nhiên, dù gì cũng phải nói chuyện tiếp, đúng không?”

Tuy rằng thời gian xem mắt giới hạn trong vòng 30 phút, nhưng Trần Cửu Châu lại trò chuyện với tôi gần một tiếng. Nhưng tôi nói không tới mười câu, trong đó một nửa là “Ừ”, “hả”, “vậy à”… Anh Trần vui vẻ giới thiệu công việc của anh ta, kế hoạch hoạt động của công ty, đầu tư cổ phiếu, biệt thự nghỉ mát của của anh ta ở thành phố B, câu lạc bộ xa hoa ở Bắc Kinh, còn nói anh ta có thể dẫn tôi đi du lịch nước ngoài. Tôi nói tôi không có hứng thú, anh ta liền lắc đầu thở dài.

“Cô học tiếng Anh, nhưng chưa từng đến nước nào nói tiếng Anh, chưa tiếp xúc với văn hoá ở đó, thật là đáng tiếc!”

Tôi vừa nghe anh ta nói, vừa chán chường nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa sờ móng tay mình.

Một lát sau, anh ta lễ phép tạm biệt, không xin số điện thoại của tôi.

Sau đó, tôi nhìn khắp xung quanh, chờ đợi tuyển thủ số hai.

Bên cạnh có một người thanh niên cao cao, lười biếng giơ tay lên, nói: “Là tôi.”

Tôi là người dễ bị ảnh hưởng bởi vẻ bề ngoài. Người thanh niên cao cao nhìn khá giống Kim Thành Vũ[6], rất đẹp trai nhưng cũng rất trong sáng. Tuy anh ta không còn ở độ tuổi sinh viên, nhưng nhìn dáng vẻ rất giống sinh viên.”

[6] Kim Thành Vũ (1973–): tên tiếng Nhật là Kaneshiro Takeshi, là một nam diễn viên nổi tiếng mang hai dòng máu Đài Loan và Nhật Bản.

Trên tay Kim Thành Vũ có một xấp giấy trắng, trên đó đầy các biểu thức số học, toàn là những công thức phức tạp dài ngoằng, đủ loại ký hiệu kỳ quái.

Đúng là sinh viên ba tốt, đi hẹn hò còn không quên mang sách bài tập theo.

Nhưng mà tôi vẫn thể hiện sự ngạc nhiên: "Anh tính tay à? Sao không tính bằng máy tính?"

"Máy tính?" Anh ta lắc đầu, "Quá chậm."

"Ý anh là anh còn nhanh hơn máy tính à?" Không thể nào! Tiến sĩ Vật lý học cấp Quốc gia, không lẽ còn dừng ở giai đoạn số học thủ công?

"Thứ nhất, tôi đang suy luận công thức, không phải đang tính một bài toán nào cụ thể." Anh ta nói, "Thứ hai, đúng vậy. Nếu tôi đưa công thức này cho máy tính, rồi cho nó thêm vài số liệu, phải mất mấy ngày nó mới cho ra kết quả."

"Nói như vậy, phim *Terminator*[7] nói người máy thống trị Trái Đất là sai à?"

[7] Kẻ huỷ diệt – một phim hành động của Mỹ gồm 4 phần, lấy đề tài người máy sẽ thống trị Trái Đất trong tương lai.

"Đương nhiên. Máy tính làm sao hơn não người được?

“Anh học chuyên ngành gì?”

“Vật lý hạt nhân. Cô thì sao?”

“Văn học Anh.”

Sau đó, anh ta cũng không sang bàn tôi ngồi, mà lại cúi đầu xuống, tiếp tục nghiên cứu công thức.

Tới lượt mặt tôi đen thui. Có khi nào nhận sai người không? Người này rất tuấn tú, nhưng nhìn hoàn toàn không giống Emma.

“Xin hỏi, anh là Ngả Tùng à?”

Anh ta gật đầu.

Tôi thận trọng xác nhận lại: “Xin hỏi, anh tới đây, có phải để…”

“Đúng vậy.” Anh ta nhìn đồng hồ: “Thời gian của tôi từ 2 giờ 30 tới 3 giờ 10 phút, cho nên chúng ta chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc rồi, đúng không? Chị tôi nói, cô còn có người tiếp theo nữa. Tôi nhường cho anh ta.”

“Tiếp theo là nữ.”

“Nam nữ đều được cấu thành từ các tổ hợp hạt nhân.”

Điện thoại tôi reo. Emma gọi tới, cho tôi biết Tô Hàn có việc không tới được, hẹn hôm khác.

Tôi gác máy, nói với anh ta: “Chị anh nói, người tiếp theo xin huỷ. Bây giờ anh có 30 phút. Muốn nói chuyện thì nhanh lên đi, không thì chia tay tại

đây. Về nhà báo cáo đừng quên nói với chị anh là tôi không vừa mắt anh."

"Tuyệt đối đừng hiểu lầm, không phải cô không vừa mắt tôi. Tôi là người đi theo tiếng gọi của chủ nghĩa độc thân."

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Anh ta còn biết những lễ phép cơ bàn, không tiêu diệt hết lòng tự trọng của tôi.

"Vậy hôm nay anh còn tới đây làm gì?"

"Chị tôi ép, mẹ tôi ép, hai người đó xem chuyện hôn nhân của trai già gái già như chúng ta là vấn đề trọng điểm."

"Đừng nói vậy chứ, người ta chỉ muốn quan tâm anh thôi mà."

"Tôi ghét nhất là chuyện này. Thế giới này luôn có những người như vậy, sợ cuộc sống của người khác không giống mình. Russell[8] từng nói, có khác biệt mới là nguồn gốc của hạnh phúc mà."

[8] Bertrand Russell (1872 – 1970): một nhà toán học, triết học người Anh.

Cảm động rồi, Tiến sĩ Vật lý cũng quan tâm tới nguồn gốc hạnh phúc nữa. Bạn Lịch Xuyên ơi, đầu óc cỉa bạn để ở đâu rồi hả?

"Haizz, vậy đi, tôi cũng bị người ta ép. Hay là chúng ta giả vờ yêu nhau đi, lúc bị thúc ép dữ quá thì giúp đỡ lẫn nhau, anh thấy sao?"

Anh ta nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ ngây thơ, giống cậu em trai nhà bên: "Được đó! Cô có số di động không?"

Chúng tôi trao đổi số điện thoại, còn ngồi cùng bàn uống cà phê. Mưa càng ngày càng nặng hạt. Tôi hỏi Ngả Tùng đi bằng gì, anh ta nói, anh ta đi xe đạp, tính ngồi ở đây tới khi mưa tạnh. Tôi nói tôi đi trước, ra ngoài bắt taxi.

Quán cà phê ở ngay mặt đường, nhưng trời mưa rất to, tôi đứng ở vỉa hè vẫy tay cả buổi, không có chiếc taxi nào dừng lại.

Đợi khoảng mười phút, có một chiếc xe bỗng dừng lại trước mặt tôi, ngăn tôi lại. Tôi đi lướt qua chiếc xe đó, tiếp tục vẫy tay bắt taxi. Sau đó, tôi nghe thấy có tiếng người kêu tên tôi, xoay người lại nhìn, thấy Lịch Xuyên đang ngoắc tôi trong màn mưa.

Chương 35

Tôi đứng dưới mái hiên, gọi anh sau màn mưa: "Lịch Xuyên! Lịch Xuyên! Sao anh còn ở đây?"

"Em lên xe trước đi."

Anh mở cửa xe, gài dây an toàn cho tôi. Tôi thấy cả người anh ướt sũng, tóc đang nhỏ nước, không khỏi cảm thấy lo lắng. Trời lạnh như vậy, anh chỉ mặc một cái áo khoác lông cừu, gió lùa vào lồng lộng, chắc chắn là ngấm đầy nước.

Anh ướt như chuột lột ngồi lên ghế lái, đóng cửa lại, mở máy sưởi, hỏi: "Em có bị ướt không?"

Túi xách của tôi là loại chống thấm, khá to. Lúc nãy tôi che nó trên đầu: "Không. Sao anh còn ở đây? Chưa về sao?"

"Anh đi mua mấy hộp đồ ăn cho mèo, lúc về thì thuận đường ngang đây, thấy em vẫy tay. Không biết em đang bắt taxi, cứ tưởng là em tìm anh có việc." Nói xong, anh đột nhiên hắt xì, không kịp đề phòng, tôi vội vàng đưa khăn giấy cho anh trước khi anh nói: "Excuse me."

Đường phố mờ mịt sau màn mưa, cần gạt nước gạt nước liên tục.

"Mau cởi đồ ướt ra đi." Tôi lấy khăn mặt ra lau tóc cho anh, "Coi chừng bị cảm."

"Không sao đâu." Anh nói, "Sao rồi? Gặp hết rồi à? Có chấm ai không?"

"Anh… quan tâm đến tương lai và hạnh phúc của em dữ vậy?" Giọng nói của tôi mang chút ai oán.

"Đúng vậy, mau báo cáo đi."

"…có một người thấy cũng được."

"Là anh chàng tiến sĩ, đúng không?"

"Sao anh biết?"

"Đoán."

"Anh ta đẹp trai lắm." Tôi nói, "Đương nhiên chuyện này không quan trọng, quan trọng là, em thấy anh ta nói chuyện rất thành thật, thẳng thắn.

Dính phải móc câu rồi. Người nào đó ngượng quá nên im lặng một lúc, sau đó liền lảng sang chuyện khác: “Em muốn anh đưa về nhà hay còn muốn đi đâu không?”

“Chở em tới quán cơm nha, em đói rồi.”

Anh giảm tốc độ lại, quay đầu nhìn tôi: “Em hẹn hò với hai người đàn ông, không ai mời em ăn cơm à?”

“Không.”

“Có mời em uống cà phê không?”

“Không.”

Tôi đợi Lịch Xuyên cho nhận xét, nhưng anh lại chỉ nhìn về màn mưa mông lung phía trước: “Phía trước có quán ăn Vân Nam, em ăn không?”

Đói sắp xỉu rồi, tôi liền gật đầu.

Dừng xe, Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa quán ăn, sau đó nói: “Em đi ăn một mình nhé!”

Tôi nhìn anh, ngơ ngơ, ngây người toàn tập. Không thể nào, Lịch Xuyên luôn ga lăng phong độ, không thể nào lại đá người nhanh như vậy! Lịch Xuyên cùng tôi đi ăn, chưa bao giờ có chuyện đưa người tới cửa rồi bỏ chạy lấy người… huống chi, tôi rất nghe lời, rất ngoan ngoãn, đúng không? Tôi đã dùng hành động thực tế chứng minh mình move on rồi mà.

Tuy rằng hiểu rõ ý của anh, nhưng mà tôi vẫn mặt dày hỏi lại lần nữa: “Anh… không đi với em à?”

“Không được.” Anh nói, “Em ăn một mình đi.”

“Em mời anh, được không?” Giọng nói không còn chút sức lực, run rẩy, hoàn toàn tuyệt vọng.

“Anh còn có việc.” Vẻ mặt hờ hững.

Những lúc như thế này, nếu tôi còn năn nỉ anh ở lại, thì chút lòng tự trọng còn lại cũng tan thành mây khói. Lịch Xuyên đã nói chia tay tôi không phải một lần, mà là ba lần. Tôi diễn màn kịch lưu luyến không rời này, cho ai xem đây? Chính tôi cũng khinh thường bản thân mình.

Trong chớp mắt, tôi không còn muốn ăn gì nữa, thậm chí còn có cảm giác muốn ói.

“Tạm biệt.” Anh nhấn chìa khoá trong tay, cửa xe cách đó không xa tự động mở ra.

“Tạm biệt.”

Bên kia đường chính là trạm xe buýt, qua mấy trạm là về nhà. Thấy Lịch Xuyên xoay người lên xe, tôi không vào nhà hàng, mà lao vào màn mưa.

Lúc đó, đầu óc tôi trống rỗng, chỉ muốn đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước, hy vọng nước mưa sẽ dập tắt lửa giận trong lòng tôi.

Đi tới cuối đường, tôi cảm thấy mông lung, xe cộ ngang dọc xé rách màn mưa, lời nói của Lịch Xuyên vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Không được, em ăn một mình đi… anh có việc…

Tôi nhìn lên trời, bầu trời trong cơn mưa xám ngoét. Tại sao bây giờ vẫn là mùa đông? Hôm qua tuyết rơi cả đêm, hôm nay thì mưa như trút nước, mặt đất lầy lội, nước bẩn chảy lênh láng, nếu là tuyết thì đẹp đẽ biết bao nhiêu, trắng xoá, khắp mọi nơi đều sạch sẽ.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy vài tiếng thắng gấp. Sau đó, cánh tay tôi bỗng nhiên bị ai đó nắm chặt, thân mình bị xoay mạnh lại.

Trong màn mưa, tôi thấy một khuôn mặt, có chút quen thuộc, cũng có chút xa lạ, tôi bị ánh mắt trên khuôn mặt ấy làm hoảng sợ.

"Tiểu Thu, em muốn đi đâu?"

Lịch Xuyên không thể đi nhanh, càng không thể chạy, tôi không biết anh làm sao đuổi theo tôi được.

Thấy tôi không hề phản ứng, anh lắc người tôi, gần như rống lên: "Phía trước là đèn đỏ, em muốn làm gì?"

"Bỏ ra!" Tôi hất mạnh tay anh ra, "Bỏ ra! Em muốn về nhà!"

Tay anh giống như gọng kìm sắt, hất mạnh thế nào cũng không buông. Tôi còn bị anh ôm chặt: "Đừng làm việc khờ dại! Em muốn về nhà, anh đưa em về."

"Đừng chạm vào em! Đừng chạm vào em!" Tôi giãy mạnh, nhưng thấy mình không thể nhúc nhích, anh càng ôm chặt, tôi sắp thở không nổi nữa.

"Em muốn anh nói bao nhiêu lần? Hả? Tiểu Thu? It's over, let it go[1]!"

[1] Chấm dứt rồi! Em quên đi!

“It’s not over! Cả thế giới này ai cũng nói over với em, mẹ em đã over, ba em cũng đã over, anh Vương Lịch Xuyên! Em trao cho anh tất cả, anh không thể, không thể… over dễ dàng như vậy được!”

“Please! I know it’s not been easy. Please, working on it[2]!”

[2] Xin em! Anh biết không dễ dàng gì! Xin em, em cố gắng thử đi!

“Không! Tại sao? Tại sao bao nhiêu năm nay anh vẫn không chịu nói sự thật cho em biết? Trong lòng anh, em yếu đuối vậy sao? Biết sự thật thì em sẽ ngất sao? Có sự thật nào còn quan trọng hơn sáu năm tuổi xuân của em? Anh nói đi! Anh nói đi! Tại sao? Tại sao?”

Anh không chịu buông tôi ra, tôi đá anh, tôi nhéo anh, tôi lấy túi xách đánh anh, sau đó, tôi lại lao vào cơn mưa.”

Over is over[3].

[3] Hết thật rồi.

Tôi xin nghỉ một tuần, không đi làm. Nằm một mình trong nhà, không ăn không uống, giống như xác chết. Tôi rút dây điện thoại, tắt di động, ban ngày mê man, ban đêm mất ngủ. Cảm giác trời đất tối sầm, chán nản tuyệt vọng. Mia đi tới đi lui bên người tôi, trong phòng lên mùi mốc meo. Tới thứ bảy, đồ ăn cho mèo hết, tôi uể oải bò dậy để đi mua sắm, tới khu ẩm thực mua một phần cơm, bắt đầu có chút sức lực, nhìn schedule trên trường, liền tới trung tâm thể thao. Người trong lớp Yoga thấy tôi tới, ai cũng nhiệt tình hỏi thăm, mấy bà chị gái một con đều hỏi tôi bí quyết giảm cân.

“Giảm cân cái gì? Em đâu có mập!” Không còn tâm trạng để nói chuyện.

“Gạt bọn chị không được đâu, cằm nhọn dữ lắm rồi đó. Tiểu Thu, đừng ngược đãi bản thân nữa. Lần trước Tiểu Mã ăn cà chua trừ cơm, 5 ngày giảm được gần 4 kg, kết quả là qua ngày thứ sáu thì lăn ra bệnh, dưỡng bệnh một tháng, không chỉ trở lại như cũ, mà còn tăng thêm hơn 2 kg. Em nghe lời chị, đừng nóng lòng, giảm cân cũng phải từ từ.”

Tôi cười ruồi, một tuần không gặp, cả đám người ỷ tôi nhỏ tuổi, đem tôi ra làm trò tiêu khiển. Thế là, trước mặt quần chúng, tôi leo lên cân cân thử. Sau đó, không dám nói gì nữa. Đúng là tôi quá xem nhẹ lực sát thương của tình yêu, thật sự ốm hơn 4 kg, hèn gì thân tôi nhẹ tựa lông hồng.

Sáng thứ hai tôi đi làm đúng giờ, đồng nghiệp ai cũng hỏi thăm bệnh tình. Tôi nói tôi bị cảm, không nặng lắm, sợ lây bệnh cho mọi người cho nên không đi làm. Mọi người ai cũng không hỏi nhiều, vì tôi thường xuyên tăng ca, xin nghỉ phép vài ngày là chuyện bình thường.

Đến giờ ăn trưa, không thấy Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi thấy người trước nay luôn ít nói – Tiểu Vi – đã gia nhập hàng ngũ bà tám của bộ phận phiên dịch.

“Haiz, Tiểu Thu, mới mấy ngày không gặp, sao em ốm dữ vậy nè?” Emma cười nói, “Tại ăn chay đúng không? Thứ hai chị gặp Tiêu Quan, cố ý nhắc em với anh ta, anh ta tức điên người luôn. Chị liền nói em bị bệnh.”

Tôi giật mình, sau đó chậc lưỡi. Tiêu Quan có hẹn tôi, bảy giờ chiều thứ bảy trước cổng Linh Bảo Tự, không gặp không về. Tôi quên mất chuyện này! Nhanh miệng giải thích:

“Ừ, anh ta tìm em có việc, em bị cảm không đi, cũng quên báo anh ta biết, chắc anh ta giận chuyện đó.”

“Cái gì? Em dám cho Tiêu Quan leo cây?!” Emma vui sướng tột độ, “Ha ha ha ha! Đại gia Tiêu Quan kiêu căng ngạo mạn, em cứ lừa anh ta thêm vài lần, để tụi chị hả giận.”

Tôi cười khổ, im lặng ăn salad. Thật ra, cũng đâu phải lừa gì, tôi đã nói với anh ta tôi không rảnh ngay từ đầu rồi mà? Nhưng anh ta không đợi tôi nói xong đã gác máy. Như vậy mà hẹn bạn gái cái gì? Hẹn chính mình thì có.

Tôi hỏi Tiểu Vi: “Sao hôm nay rảnh tám chuyện với tụi em vậy?”

Tiểu Vi chưa kịp mở miệng, Emma đã trả lời: “Tuần này Tiểu Vi rảnh lắm, Lịch Xuyên giống em, cả tuần nay không đi làm. Tiểu Vi không có gì làm, suốt ngày lên mạng đánh bài. Lúc nãy tụi chị còn khuyên nó, dù Giang tổng đã có thư ký mới và Lịch Xuyên về Thuỵ Sĩ đi chăng nữa, nó cũng không bị sa thải đâu. Sau này chưa biết sao, chứ trước mắt bộ phận phiên dịch cũng đang cần thư ký, hay là nó xin điều chuyển đi, qua đây chung với bọn mình cho vui.”

Tim tôi run run, hỏi: “Lịch Xuyên không đi làm? Tại sao?”

“Không biết.” Tiểu Vi nhăn mặt, “Em thấy có tức cười không? Chị là thư ký, boss không đi làm nguyên tuần, mà chị không biết nguyên nhân.”

“Thông tin ngoài lề cũng không có sao?” Tôi hỏi, “Không thể nào!”

“Tin ngoài lề… đương nhiên là có!” Tiểu Vi nói, “Hôm thứ năm, anh trai của sếp đột nhiên tới đây, vào văn phòng của sếp lấy mấy bản vẽ đi. Sau đó, chị nghe Tiểu Đường nói, sếp Trương và sếp Giang cũng đi Thụy Sĩ hôm

thứ sáu, bây giờ vẫn chưa về. Cho nên… không biết tổng công ty ở Thụy Sĩ gặp chuyện gì. Chắc chắn là sếp về Thụy Sĩ cùng bọn họ rồi."

"Không thể nào? Chẳng lẽ anh Lịch Xuyên không gửi email cho em sao?" Minh Minh ngồi cạnh nói, "Boss đi công tác, không dặn dò thư ký gì hết, đã mấy ngày rồi, chuyện này không bình thường nha."

"Không có email! Thật sự không có cái nào hết! Nhưng email gửi cho sếp ngập hộp mail của em rồi. Em báo tình hình cho sếp Giang biết, sếp Giang nói, tất cả email gửi cho anh Lịch Xuyên, nếu là email từ nước ngoài thì forward cho anh Vương Tế Xuyên, nếu là email từ Trung Quốc thì forward cho ông ấy. Chắc bây giờ hộp mail của sếp Giang cũng sập luôn rồi."

"Sập? Nhiều dữ vậy sao? Tiểu Vi nói hơi quá rồi nha." Emma ngạc nhiên.

"Không sập sao được? Mỗi ngày ít nhất phải hơn 100 email, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Trung đều có hết. Trước đây em còn tưởng công việc chính của văn phòng Tổng Giám đốc là trả lời email đó chứ."

…

Tiếp theo họ nói gì tôi không để ý. Tôi chỉ nghe tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch.

Về lại văn phòng, mở MSN ra, tôi thấy cả Lịch Xuyên hay là Rene đều không online. Tôi liền gửi tin nhắn cho Rene.

"Rene, tôi nghe nói Lịch Xuyên về Thuỵ Sĩ rồi hả? Anh ấy có sao không?"

Tôi mất hồn mất vía suốt cả buổi chiều, cứ đợi Rene trả lời. Nhưng mà avatar của Rene – quả cam nghịch ngợm – chỉ một màu xám.

Tan tầm về nhà, tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn trước màn hình, đăng nhập MSN, vừa vào web nghe nhạc online, vừa vào trang Tấn Giang đọc một bộ tiểu thuyết diễm tình nào đó, nhìn chằm chằm màn hình, đợi Rene trả lời.

Suốt cả tối, tôi chỉ đi toilet một lần.

Đợi đến hai giờ sáng, không ai để ý tới tôi. Tôi chuyển sang trạng thái ẩn, avatar của Emma, Minh Minh, Tiêu Quan luôn sáng đèn, không biết đang nói chuyện với ai.

Thật ra, nghĩ lại cuộc sống sáu năm qua của tôi thật vô vị. Không phải tôi không mua nổi máy tính, cũng không phải không lắp nổi mạng ADSL, đó là những trang bị cơ bản của người làm dịch thuật, tôi thắt lưng buộc bụng cũng làm được thôi. Nhưng mà, tôi không có hứng chat với người khác. Dù chat với bất cứ ai trên mạng, chỉ hơn nửa tiếng, nếu người đó không bực mình, thì tôi cũng thấy phiền muốn chết.

Đến ba giờ sáng, vẫn không có tin gì. Tôi nằm ra giường, cuối cùng cũng chợp mắt.

Khuya đó, tôi mơ giấc mơ đáng sợ nhất trong đời mình. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên nằm trong phòng cấp cứu, cả người cắm đủ loại ống, anh liên tục ho ra máu, gối mền cũng dính đầy máu, mà một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng, tay cầm dao mổ, hờ hững đứng cạnh giường anh, không có hành động gì. Tôi bị ngăn ngoài cửa kiếng, dưới ánh đèn vàng, thấy máu tươi nhỏ xuống theo ngón tay Lịch Xuyên, cơ thể anh co rút, giãy giụa

muốn ngồi dậy, bị người ta đè lại, sau đó bỗng nhiên anh ngẩng đầu, khuôn mặt đầy máu hét lên với tôi: “Help me!”

Lúc tôi tỉnh dậy là năm giờ sáng, ánh trăng tĩnh lặng soi ngoài cửa sổ. Tôi sờ trán, phát hiện chính mình đang đổ mồ hôi lạnh đầy người. Sau đó, tôi thở ra một hơi thật dài! May quá! Đúng là may thật! Chỉ là mơ thôi… không phải sự thật!

Tôi suy đi nghĩ lại, nhớ ra cảnh trong mơ chỉ là mấy hình ảnh trong bộ phim *ER*[4] đang chiếu trên TV, cũng hơi giống mấy phim kinh dị lấy đề tài bệnh viện. Nhưng mà, biết đâu là điềm báo gì đó!

*[4] **ER** là một bộ phim nhiều tập của hãng NBC được công chiếu từ năm 1994 đến năm 2009, xoay quanh chủ đề công việc và cuộc sống của một nhóm bác sĩ chuyên trực phòng cấp cứu.*

Tôi lại đến bàn làm việc mở máy tính, rốt cuộc cũng thấy một khung cửa sổ màu cam nhấp nháy góc màn hình.

Rene thân yêu?

Tôi vội vàng mở lên:

“Yes, and no.”

Tôi ngơ ngác hồi lâu mới hiểu ra đây là câu trả lời ngắn gọn cho câu hỏi của tôi. Đúng, Lịch Xuyên về Thuỵ Sĩ rồi. Không, cậu ấy không sao cả.

Kỳ lạ, theo ấn tượng của tôi, Rene thường hay nói nhiều. Sao lần này lại trả lời ngắn gọn dữ vậy? Có phải Lịch Xuyên và Rene cãi nhau vì chuyện cái khăn và Mia? Có phải Lịch Xuyên không cho Rene nói chuyện nhiều với tôi?

Đang định hỏi tiếp, hình quả cam lại chuyển sang màu xám, Rene đã log out rồi.

Tôi chợt nhớ ra chiều thứ bảy lúc tôi gặp Lịch Xuyên, anh đưa cho tôi mấy gói thức ăn cho mèo, là loại Mia thích ăn nhất. Tôi mở túi ra, tìm được hoá đơn mua hàng. Thời gian tính tiền là 3 giờ 32 phút.

Tôi rời khỏi quán cà phê lúc 3 giờ 40 phút. Cứ tưởng rằng Lịch Xuyên thấy mưa càng ngày càng nặng hạt nên cứ đứng ngoài chờ tôi.

Như vậy, chúng tôi thật sự "tình cờ" gặp nhau trong màn mưa.

Lúc trước sức khoẻ của Lịch Xuyên không kém. Lúc quen biết anh, tai nạn xe cộ đã qua bảy, tám năm, trừ việc làm anh đi lại khó khăn ra, bắt buộc phải uống thuốc cứng xương ra, Lịch Xuyên vẫn thường xuyên rèn luyện sức khoẻ. Ngày nào anh cũng tập yoga, đi bơi, tập cử tạ, xà đơn trong phòng thể thao trong nhà. Hễ có thời gian rảnh, cứ hoàng hôn là anh dẫn tôi xuống công viên dưới lầu đi dạo. Thường đi rất xa, đi tới khi tôi cảm thấy mệt, anh vẫn muốn đi tiếp. Tôi cảm thấy, Lịch Xuyên về Thuỵ Sĩ, chắc chắn là do chuyện công ty, mà còn là chuyện vô cùng khẩn cấp. Hơn nữa, sếp Giang và sếp Dương cũng đi theo anh mà?

Mặt trời mọc rồi đó.

Tôi cảm thấy, tôi không nên lo lắng quá làm gì.

Tôi ra ngoài ăn sáng. Đi dạo dọc theo con phố gần nhà. Không khí buổi mai rất lạnh, vài người qua lại, ai cũng mặc áo khoác thật dày. Ngang qua một đạo quán nhỏ, vài ông thầy tướng số già ngồi ngoài cửa. Trong số đó có một người mặc áo bào dài, hai mắt nhắm nghiền, tóc dài tới vai, mặt mày dơ bẩn, lại ngẩng cao đầu, giống như quý tộc nhà Thanh.

Trước nay tôi không tin Thần Phật, tuy nhiên, vào những lúc quan trọng như thi cử hoặc phỏng vấn, thì cũng sẽ vào chùa thắp nhang vái lạy. Thật ra chỉ là muốn giảm stress cho tâm hồn bớt căng thẳng mà thôi. Nhưng mà, lúc tôi đi ngang qua ông thầy tướng số đó, đột nhiên ông ta nói:

“Cô gái, dừng bước.”

Bước chân tôi bỗng dưng dừng lại.

“Bói một quẻ không? Mười tệ thôi.”

“Không cần, tôi không tin vào bói toán.”

“Cô sắp gặp tai nạn chảy máu. Không muốn nghe thật à?”

Ông ta từ từ quay mặt về phía tôi, đột nhiên mở mắt ra, chớp chớp, lại cố sức nhìn lên trời. Tròng mắt ông ta màu trắng, thì ra ông ta là người mù.

Tôi cho ông 50 tệ: “Con thì không cần. Nhưng phiền ông bói cho một người giúp con.”

“Tôi biết xem chỉ tay, xem tử vi, cũng biết bói quẻ. Cô xem kiểu nào?”

“Anh ấy không có ở đây, vậy lấy tử vi đi.”

Tôi nói ngày giờ sinh của Lịch Xuyên, anh sinh vào lúc rạng sáng. Tôi cũng nói ngày giờ sinh của mình.

“Cậu ta và cô, có quan hệ như thế nào?”

“Bạn trai.”

“Muốn hỏi gì? Hôn nhân? Tài lộc? Sức khoẻ? Con cháu?”

“Tất cả. Ông nói hết cho con nghe đi.”

“Tối nói một chuyện trước, nếu không đúng, cô cứ lấy lại 50 tệ.”

“Nói đi.”

“Cậu ta, năm 17 tuổi, gặp đại nạn.”

Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, cảm giác chân sắp nhũn ra đến nơi.

“Nói đúng, đúng không?” Ông thầy sờ soạng, lấy 50 tệ bỏ vài túi.

“Vậy anh ấy… bây giờ thì sao?”

“Bây giờ cũng không tốt.” Ông ta nói.

“”Không tốt” là sao?” Tôi lo lắng nhìn ông ta.

“Cô gái, tốt nhất là cô đừng ở bên cậu ta nữa, chỉ thêm phiền não mà thôi.” Ông ta từ tốn nói.

“Tại sao?”

“Mạng hai cô cậu xung khắc nhau. Xung khắc dữ lắm. Tới mức sát tinh.”

Tôi không còn nói ra tiếng: “Cái gì? Xung khắc? Ai khắc ai?”

“Cậu ta mệnh Thuỷ, cô mệnh Thổ. Thổ khắc Thuỷ. Năm nay là năm Thổ, Thổ tinh chiếu mệnh, Bạch Hổ phát động, là năm hạn của cậu ta, căn cơ của cậu ta quá yếu mà mạng của cô lại quá mạnh, đừng đi tìm cậu ta nữa.”

Trợn tròn mắt. Thì ra là số mệnh xung khắc. Hèn gì. Lần đâu tiên gặp anh, tôi đổ cà phê lên người anh. Tuần trước hai chúng tôi trước đánh nhau trên giường, sau đánh nhau trong mưa. Người bị thương chắc chắn là Lịch Xuyên.

Không dám hỏi tiếp, tôi vội vàng nói: “Vậy ông xem thử, có cách gì tránh được không?”

“Cách gì? Tôi đã nói rồi mà? Đừng ở cạnh cậu ta nữa. Ở cạnh cậu ta, cô sẽ hại cậu ta.”

“Dạ, chỉ có cách này thôi à?”

“Cô đi mua một miếng ngọc trừ tà đi, ngọc trắng, tốt nhất là trên mặt có tơ máu.” Ông ta nói, “Mua về thì cô đeo vào cổ mình, ba mươi ngày sau tháo xuống, đưa cho cậu ta đeo.”

“Như vậy là tôi có thể ở cạnh anh ấy, đúng không?” Tôi chỉ muốn biết điều này.

“Không phải, không phải. Đeo ngọc chỉ có thể giảm bớt một chút thôi. Vì tương lai và sự an toàn của cậu ta, tốt nhất là hai cô cậu không nên ở bên nhau, không có kết quả tốt đâu.” Ông thầy liên tục lắc đầu, “Cô gái, cô còn trẻ, cô quen người khác đi, cô khắc cậu ta dữ lắm.”

“Vậy à? Không thể nào? Tôi đâu có dữ gì đâu… tôi luôn nghe lời anh ấy mà.” Tôi la oai oái.

Ông thầy nhắm hai mắt lại, ngồi xuống, đi vào cõi thiền.

Tôi chạy như điên trong cơn kích động. Sau đó cả buổi sáng tôi không đi làm, mà đi dạo vòng quanh chợ bán ngọc cổ. Rốt cuộc, cũng tìm thấy một miếng cẩm thạch trắng nho nhỏ trong một tiệm chuyên bán cẩm thạch, hình dáng tròn trịa, sắc ngọc trong suốt, sáng bóng, quan trọng nhất là ở phần giữa và phần cuối của miếng ngọc có mấy tia màu đỏ mỏng mỏng. Giá bán 6,300 tệ, tôi liền móc thẻ ra trả tiền không chút đắn đo.

Tôi chưa từng mua trang sức quý giá gì cho bản thân. Ngoại trừ đồng hồ ra, thứ quý nhất trên người tôi chính là đôi hoa tai hồng ngọc mà Lịch Xuyên mua cho tôi sáu năm trước. Tôi không biết giá, chỉ biết chắc rất mắc. Hình như từ trước tới giờ tôi chưa tặng gì cho Lịch Xuyên. Đúng vậy. Toàn là Lịch Xuyên tặng tôi, cho tôi. Cho tôi tiền, tặng sách, tặng quần áo, tặng túi xách, giúp tôi làm bài tập, giúp tôi sửa luận văn, tất cả mọi thứ, cho tới bây giờ, chỉ có mình anh cho đi. Khó trách bạn bè tôi cứ nói tôi câu được đại gia. Thậm chí tôi cũng chưa từng đan khăn quàng cổ cho anh. Thật sự quá xấu hổ. Vừa cầm miếng ngọc lên, tôi liền đeo vào cổ.

Sau đó, tôi tự nhủ, tôi không mê tín, nên kiên kiên quyết không tin tử vi. Kiên quyết không tin tôi khắc Lịch Xuyên! Ngoài ra, tôi còn mua hai chiếc vòng gỗ rất to. Nghe nói mộc khắc thổ, thổ khắc thuỷ mà? Tôi đeo vòng gỗ để khắc chính mình là được rồi!

Ba mươi ngày trôi qua, tôi không nghe được tin tức gì về Lịch Xuyên.

Rene cũng không gửi tin nhắn cho tôi.

Nhưng tổng công ty lại gởi thông báo chính thức về chuyện này. Do có hai dự án ở châu Âu sắp hoàn công, anh Vương Lịch Xuyên sẽ tạm thời về

Zurich làm việc vài tháng. Kế hoạch cải tạo thành phố C ở Ôn Châu sẽ chuyển cho anh Giang Hạo Thiên tạm thời phụ trách.

Thư ký của Lịch Xuyên – Đường Tiểu Vi – được thuyên chuyển sang bộ phận phiên dịch, trưa nào cũng đi ăn cùng chúng tôi, ngày càng thân thiết với chúng tôi.

Những ngày không có Lịch Xuyên thật bình lặng. Tôi tranh thủ mua trả góp một chiếc Peugeot 206[5], chỉ cần trả trước 15 ngàn tệ. Tôi thi lấy bằng lái cùng lúc với Đường Ngọc Liên khi còn làm ở Cửu Thông. Có một lần, dịch xong một quyển sổ tay bán đấu giá rất khó, tôi muốn đi đổi gió. Đường Ngọc Liên nói, hay là đi học lái xe với cô ấy, hai người học chung sẽ được giảm học phí. Lúc đó tôi không nghĩ tới việc mua xe, chỉ cám cảnh chen lấn lên xe buýt mỗi ngày, nên lập tức đóng tiền học. Tôi bẩm sinh thích máy móc, chỉ thi một lần là đậu.

[5] Một dòng xe của hãng Dongfeng Perugeot được tung ra thị trường năm 2006, giá khoảng 80 ngàn tệ, tức khoảng 200 triệu đồng.

©DTV

Tôi là người cuối cùng trong bộ phận phiên dịch mua xe, hơn nữa còn là người mua loại xe phổ biến nhất và rẻ nhất. Emma lăn ra cười miết, nói lái chiếc xe đó mất giá dữ lắm, thà đi xe buýt cho rồi. Chiếc Toyota của Emma là do một người bạn trai nào đó tặng. Emma ỡm ờ nhận luôn. Sau này anh ta quen cô khác, còn tặng cho cô đó chiếc xe khác đắt hơn, làm Emma tức tới mức bị bệnh một tháng trời. Cuối cùng Emma cũng không đổi xe, vẫn lái chiếc đó đi làm. Emma nói phải chờ người khác tặng Mercedes Benz.

Tôi dồn hết thời gian rảnh của mình để tập lái xe. Chiều nào đi làm về tôi cũng lái xe đi dạo khắp nơi, đi khắp hang cùng ngõ hẻm của Bắc Kinh. Mới chớp mắt đã tới giữa tháng 2, CGP lại trúng thầu mấy công trình liên tiếp,

tôi cũng bận tối tăm mặt mũi, vì có một đống bản vẽ cần dịch. Tôi làm đến mức không biết ngày đêm, có một ngày, tôi vừa về nhà, bật máy tính lên, thấy trên MSN có một tin nhắn màu cam.

Mở lên xem, là Rene.

- Annie, em khoẻ không?

- Khoẻ lắm. Anh thì sao?

- Cũng khoẻ, cảm ơn. Hôm nay em gọi điện cho Alex được không?

Tôi vẫn có linh tính, lần này Lịch Xuyên cố ý về Thuỵ Sĩ để tránh tôi. Cho nên, tôi rất tự giác, hơn bốn mươi ngày không hề liên lạc với anh.

- Rene, em và Lịch Xuyên đã over rồi.

- XXXXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của cậu ấy, gọi hay không là tuỳ em. Anh có việc phải đi.

Trái cam nhỏ lóe lên một cái, biến thành màu xám.

Đầu óc tôi còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đã thấy tay tôi tự bấm số điện thoại.

Điện thoại reo ba hồi chuông, có người bắt máy. Là giọng nữ, tiếng Đức.

Ngoài câu "Guten Tag[6]" mà ai cũng biết ra, tôi không hiểu chữ nào hết.

[6] Xin chào (tiếng Đức).

Tôi đành nói tiếng Anh, thật chậm: “Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với Mr Vương Lịch Xuyên không?”

Đối phương trả lời bằng tiếng Anh lơ lớ: “Chờ chút.”

Sau mười giây, một giọng nữ khác trả lời, tiếng Anh vẫn lơ lớ, nhưng khá dễ nghe: “Mr. Wong không tiện nghe điện thoại, xin hỏi cô là?”

“Tôi là… Annie, gọi từ Trung Quốc.”

“Xin chờ chút, Mr. Wong tỉnh rồi. Để tôi hỏi anh ấy có nghe điện thoại được không.”

Khoảng hai phút sau, tôi nghe thấy giọng nói rất nhỏ: “Hi!”

“Hi! Lịch Xuyên, là em.”

Không biết vì sao, vừa nghe được giọng anh, nước mắt tôi liền rơi lã chã.

“Chào em, Tiểu Thu.” Giọng anh yếu ớt, không có chút sức lực, tôi hầu như không nghe được gì.

“Lịch Xuyên… anh bị sao vậy? Có phải bị bệnh không?” Tôi nức nở, “Đừng gạt em, chắc chắn anh đang nằm viện.”

“Viêm phổi cấp tính.” Anh nói, “Anh đỡ nhiều rồi.”

“Em xin lỗi… em hại anh mắc mưa… em xin lỗi…” Tôi nghẹn ngào, nói chẳng thành câu, cứ lặp đi lặp lại một câu xin lỗi.

“Đừng nói bậy, không liên quan gì tới chuyện mắc mưa.” Hình như anh vẫn tiếp tục an ủi tôi, nhưng tôi khóc quá lớn, át hết giọng anh.

“Lịch Xuyên, anh còn về đây nữa không?”

“Đương nhiên, anh hứa với em rồi mà.”

“Vậy ngày nào em cũng gọi cho anh, cho tới khi anh về mới thôi.”

“Tha cho anh đi… Tiểu Thu.”

“Em move on rồi, thật mà. Tuần nào em cũng ăn với anh chàng tiến sĩ đó.”

“Ừ… vậy mới được.” Anh ho khan.

“Trong bệnh viện có người chăm sóc anh không? Anh ăn được không? Có người tắm rửa thay quần áo cho anh không?”

“Trừ người trong bệnh viện, bên cạnh anh có ba hộ lý đặc biệt, một chuyên gia dinh dương, một đầu bếp, một vị bác sĩ trị liệu, là do bố anh thuê.” Anh cười khẽ, “Yên tâm đi.”

“Mia rất thích đồ hộp anh mua, mà loại đó mắc quá, làm sao bây giờ? Khi nào anh về, em đưa nó cho anh.”

“Em thích thì nuôi nó đi. Anh sẽ phụ trách mua đồ hộp.”

Anh lại ho khan, sau đó anh bỏ điện thoại qua một bên, một lát sau anh nói: “Chừng nào về mua chocolate cho em, muốn em loại nào?”

“Truffino.”

“Đó là bánh quy chocolate, không phải chocolate nguyên chất.”

“Em thích bánh quy.”

“Được rồi.”

“Lịch Xuyên, em yêu anh!”

“Em… khụ khụ… Lại nữa rồi.” Anh than vãn thở dài.

“Lịch Xuyên, em yêu anh! Anh nghỉ ngơi cho khoẻ! Tạm biệt.”

Nhìn lại lịch, hôm nay là lễ Tình nhân. Yeah!

Cuộc chiến giữa tôi và Lịch Xuyên, toàn quân của tôi đã bị tiêu diệt trên chiến trường chính, bây giờ phải chuyển sang đánh du kích. Cho nên, phải chấp hành triệt để phương châm 16 chữ của Marx:

Địch tiến ta lui, địch dừng ta phá, địch đuổi ta đánh, địch lui ta đuổi.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
http://www.dtv-ebook.com

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

thi định nhu

2

trang anh dịch

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

thi định nhu

2

trang anh dịch

thi đình nhu

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

2

trang anh *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP.HCM

《沥川往事》

本书经北京晋江原创网络科技有限公司授权给南方图书公司出版。

“Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên”

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Công ty TNHH

Văn học mạng Tấn Giang Bắc Kinh và Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của

Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Chương 36

Là người đang thất tình, tôi cũng mắc một loại bệnh thường gặp ở người thất tình, là thích đứng lẻ loi giữa chốn đông người, một mình buồn bã giữa đám đông huyên náo. Hèn gì có một số bộ lạc châu Phi, khi có người sắp chết, những người khác sẽ tụ tập bên họ, nhảy múa quanh đống lửa. Chết giữa đám đông náo nhiệt ắt phải tốt hơn một mình đối mặt với sự sợ hãi và buồn tủi. Cho nên, tối Valentine hôm đó, tôi đi xem phim một mình.

Mấy năm nay, tuy rằng không có Lịch Xuyên bên cạnh, nhưng tôi vẫn thích đi xem phim. Tôi còn đăng ký nhận tờ rơi của rạp chiếu phim, thấy có suất chiếu là đến xem, không cần biết là phim cũ hay phim mới. Trong rạp toàn ghế tình nhân, tôi ngồi một mình ở hàng cuối cùng, ôm một túi bắp rang to vật vã. Là phim hài của Thành Long, rất tiếu lâm, tiếng cười vui vẻ tràn ngập cả rạp. Tôi giấu mình giữa những cặp đôi yêu nhau, lặng lẽ rơi lệ giữa muôn trùng tiếng cười.

Tôi không biết viêm phổi cấp tính là bệnh gì, cũng không biết nghiêm trọng tới mức nào, nhưng mà, từ trước đến nay, lúc nào Lịch Xuyên cũng tỏ ra mạnh mẽ. Anh chưa bao giờ để lộ vẻ yếu ớt trước mặt tôi. Nếu giấu được, anh sẽ giấu thật kỹ, nếu không giấu

được, anh sẽ trố´n mâ´t tăm. Mà hôm nay, giọng của anh nghe yế´u thế´ kia, nhưng lúc nói chuyện vẫn cố´ tỏ ra bình thường. Tôi đồ` rằ`ng tình trạng thật của anh còn tệ hơn những gì tôi nghe được gấ´p chục lâ`n.

Vê` đế´n nhà, thấ´y René đang online MSN, tôi mừng như mở cờ trong bụng, liề`n hớt hải gọi René:

“René! Cảm ơn anh cho em số´ điện thoại, em đã gọi cho Lịch Xuyên rồ`i.”

René gõ tiế´ng Anh: “Sao rồ`i? Nói chuyện vui không?”

Tôi nói: “Vui lắ´m. René, Lịch Xuyên bị viêm phổi cấ´p tính nặng lắ´m hả? Anh â´y nói chuyện không ra hơi luôn.”

René: “Ừ, cậu â´y nghe điện thoại được là tố´t lắ´m rồ`i đó. Thời gian trước cậu â´y không nói nổi luôn đó.”

Vậy à? Sao lại như vậy được? Tôi liề`n hỏi: “Cảm cúm dẫn đế´n viêm phổi hả? Sao không nói chuyện nổi? Cổ họng bị sưng hả?”

Bên kia tạm ngừng một lát, tựa hồ` như đang lựa lời.

Sau đó, René dường như nói ra sự thật: “... Những lúc bệnh trở nặng, Alex phải hô hấ´p bằ`ng máy. Hệ miễn dịch của cậu â´y rấ´t yế´u, cho nên phải chăm chút rấ´t cẩn thận. Không thể để bị nhiễm lạnh, không thể để bị cảm, không thể để bị số´t, càng không thể để bị nhiễm trùng.”

Tôi gõ một dấ´u chấ´m hỏi to: “Máy hô hấ´p là gì?”

“... Thì là chức năng hô hấp của cậu ấy có vấn đề, cần máy móc hỗ trợ.”

Trong đầu tôi liền xuất hiện những cảnh trong phim “ER”. Trong phòng cấp cứu, khi nhìn thấy bệnh nhân sắp tắt thở, một bác sĩ đứng cạnh sẽ nhanh tay lấy dao mổ rạch khí quản của bệnh nhân, nhét ống thở trong suốt vào.

Mới nghĩ tới đó, tôi liền đổ mồ hôi lạnh đầy người, hối hận không thôi: “Lần sau em nhất định sẽ cẩn thận! Không để anh ấy dầm mưa!”

Bên kia dừng lại một chút, tiếp theo thì một biểu tượng giận đỏ mặt xuất hiện: “Cái gì? Em để Alex dầm mưa? Thời tiết này? Mùa đông?”

“Em xin lỗi, em không biết anh ấy không thể dầm mưa...”

Thật ra hôm đó, cả người tôi cũng ướt như chuột lột, về nhà liền nằm lăn ra giường, buồn bã phiền muộn đến mức không thèm uống trà giải cảm, nhưng tôi chẳng bị cảm sốt gì cả. Vẫn khỏe mạnh. Sao tôi lại khỏe như trâu, sức đề kháng lại mạnh như bò, cũng hơi xấu hổ thật!

René vẫn không chịu buông tha: “Annie, tại sao em để Alex dầm mưa?”

“Tụi em... đánh nhau... trong mưa...”

Màn hình rung lên, René lại giận đến mức nhảy chồm lên: “Cái gì? Cái gì? Hai người đều lớn hết rồi, còn đánh nhau? Đúng rồi, vết thương trên gáy Lịch Xuyên, có phải do em gây ra không? Trước khi đưa Mia cho em, anh đã cắt móng cho nó rồi.”

Tôi thành khẩn nhận tội: “À... chuyện đó... đã hơn một tháng rồ̀i, vẫn chưa lành hả?”

Cửa sổ chat không nháy lên nữa, hồ̀i lâu không có chữ nào.

Sau đó, dường như René đang thở dài: “Anh cứ tưởng, con gái Trung Quố́c phải dịu dàng hơn con gái Pháp chứ...”

Tôi liề̀n gõ tiế́p: “Em không cố́ ý mà, Lịch Xuyên cứ đòi over với em hoài, em giận quá mấ́t khôn! Đây chỉ là trường hợp cá biệt, anh đừng vì em mà có thành kiế́n với toàn bộ con gái Trung Quố́c.”

Cửa sổ màu da cam nháy lên, René nói: “Không có đâu. Lúc nào Alex cũng nói em là cô gái dịu dàng nhấ́t, nhiệt tình nhấ́t. Còn nữa, email em gửi cho Alex, cũng rấ́t dịu dàng, làm người ta cảm động dễ sợ!”

Cái gì? Lịch Xuyên... dám...

Xỉu, tôi giận tới xỉu luôn rồ̀i, không cầ̀n soi gương tôi cũng biế́t mặt mình đen thui: “Lịch Xuyên cho anh đọc thư của em? Em tính sổ với anh ấ́y!!!”

Trong ấ́n tượng của tôi, Lịch Xuyên đâu có bấ́t lịch sự như vậy! Chắ́c không giố́ng trong phim, một cậu nam sinh nhận được thư tình của nữ sinh, liề̀n đứng giữa phòng ký túc xá đọc to dõng dạc, mọi người nghe xong liề̀n cười lăn cười bò.

Màn hình nhảy ra một đoạn tiế́ng Anh khá dài, René nói: “Không phải, không phải, em đừng hiểu lầ̀m... Thời gian đó Alex bệnh nặng lắ́m, toàn bộ email của em đề̀u do anh đọc cho cậu ấ́y nghe.”

Đế n lượt tôi phát điên: “Bệnh nặng? Bệnh nặng tới cỡ nào? Nằ m liệt giường luôn hả?”

“Cũng không phải. Chỉ là không có sức, phải nằ m lì cả ngày.” René chuyển đề tài. “Mà nè, Annie, sao em không viế t bằ ng tiế ng Anh? Email của em đúng là thử thách lớn đố i với trình độ tiế ng Trung của anh đó! Có biế t người nước ngoài như anh đọc email của em mệt cỡ nào không? Em toàn viế t dài ơi là dài, lại còn nghĩ đế n đâu viế t đế n đấ y nữa, không chịu chấ m phẩy gì hế t, làm anh không biế t dấ u chấ m câu nằ m ở đâu luôn. Sau đó, anh đành đọc luôn một tràng, vừa đọc vừa bị Lịch Xuyên mắ ng, nói chắ c chắ n em viế t tiế ng Trung không sai, sao cậu ấ y nghe không hiểu gì hế t...”

Phì... tôi dở khóc dở cười: “Em đâu có kêu anh đọc! Đâu phải gửi cho anh đâu!”

René gửi qua một khuôn mặt đau khổ: “Annie, anh làm luận văn tiế n sĩ về đề tài “Kinh Lỗ Ban [1] ”, anh đọc hiểu cổ văn, cũng đọc được chữ phồ n thể, nhưng anh không hiểu văn nói và chữ giản thể.

Câu này nhảy ra lúc tôi đang uố ng trà, “phụt” một tiế ng, màn hình đầ y nước.

“Không thể nào? Ai cũng nói văn nói dễ hiểu hơn cổ văn mà.”

René: “Chỉ có người Trung Quố c mới nói vậy thôi. Tin hay không tùy em, kế t cấ u của cổ văn tương tự như tiế ng Anh. Tóm lại, em viế t văn nói, chữ giản thể. Anh chỉ đọc được cổ văn, chữ phồ n thể. Cho nên, anh phải tra từ điển miế t. Mỗi khi nhận được email của em, anh phải dùng phầ n mề m chuyển chữ giản thể thành chữ phồ n thể, sau đó phải tra những từ không biế t, ghi lại phiên âm, rồ i đọc

cho Alex nghe, Alex cứ chê anh đọc sai không hà! Có lúc, em dùng từ mà cả hai tụi anh đề̀u không biế́t, tra từ điển cũng không có, Alex ra lệnh cho anh đi thư viện tra từ điển to hơn. Tội nghiệp anh lắ́m, dù ngoài trời đang mưa tuyế́t anh cũng phải đi! Có lúc, chuyển đổi giản phồ̀n bị trục trặc, thành một đố́ng ký hiệu không biế́t là gì. Anh lại bị mắ́ng, Lịch Xuyên bắ́t anh tìm người khôi phục dữ liệu, anh phải bỏ tiề̀n ra thuê người. Tóm lại... khoảng thời gian đó anh cũng vấ́t vả lắ́m nha, anh cũng góp sức cho tình yêu của hai người đó, em cảm ơn anh đi!"

Tôi nghi ngờ bản thân đọc quá nhiề̀u tiểu thuyế́t đam mỹ [2], nên cứ cảm thấ́y René đúng là kiểu uke [3] dịu dàng trong tiểu thuyế́t, nên cũng nhân cơ hội ăn hiế́p anh ấ́y: "Cảm ơn cái đầ̀u anh! Em đâu có kêu anh tra từ điển đâu!"

René cũng không giận: "Nhưng mà, hai người đúng là một đôi, đúng là có thầ̀n giao cách cảm nha! Mỗi khi Alex bệnh nặng, email của em viế́t rấ́t dài, đặc biệt sunny [4]. Suố́t mấ́y năm đó, Alex nhờ đọc email của em mới gắ́ng gượng qua ngày. Hihi, hai người đúng là một cặp trời sinh, một người kiên quyế́t không trả lời, một người kiên quyế́t gửi. Nâng đỡ tinh thầ̀n cho nhau hơn 3 năm trời. Cuố́i cùng tại anh phá hỏng. Lầ̀n đó Lịch Xuyên chửi anh té tát luôn."

Tôi đột nhiên hiểu ra: "Anh là người gửi bưu thiế́p!"

René gửi một khuôn mặt xấ́u hổ: "Anh nhấ́t thời xúc động, gửi xong kể cho Alex nghe, Alex nói, tiêu rồ̀i, chắ́c chắ́n em sẽ không viế́t thư nữa. Anh còn cãi lại, một hai không tin lời cậu ấ́y. Annie, em nói đi, em gửi email liên tục 3 năm trời, bọn anh chờ thư em

thành thói quen, một tuần nhận ít nhất 2 lá mà. Quãng thời gian lúc ba em sắp mất, em viết email nào cũng dài, cũng buồn. Kết quả là, đột nhiên một ngày kia, em không gửi email nữa, tháng đó Alex sụt hơn 9 kg, xém nữa là chết luôn. Đương nhiên, anh không thể trách em, em cũng đâu biết chuyện đó. Nhưng mà, nếu đã quyết định không viết nữa, mấy tháng trước, sao em lại lên cơn gửi email cho Alex? Đúng là "Phong xạ khởi, xúy trừu nhất trì xuân thủy [5] ". Lúc đó Alex trượt tuyết bị thương còn đang nằm viện, liền gạt lời khuyên của bác sĩ sang một bên, nhất quyết đòi về Trung Quốc. Mới về có mấy ngày, lại bệnh suýt chết!"

René vẫn chat bằng tiếng Anh, đột nhiên giữa một rừng chữ cái tiếng Anh nhảy ra một câu tiếng Trung, còn là Tống từ, làm tôi sợ hết hồn.

Tôi liền trả lời thật nhanh: "Haiz! Nói vậy, em vẫn chưa thể thành thiên thần được! René, thật ra Lịch Xuyên bị bệnh gì vậy? Nể mặt Chúa trời, anh nói cho em biết đi!"

René: "Không được, không được, đây là bí mật. Alex mà biết sẽ giết anh chết."

Tôi không dám ép René quá mức, ép quá sẽ mất luôn nguồn tin, khó khăn lắm René mới chịu nói về chuyện này, tôi liền vội vàng chuyển hướng: "René, lúc Lịch Xuyên bị bệnh thì anh chăm sóc anh ấy hả? Anh quen Lịch Xuyên lâu lắm rồi hả?"

René nói: "Ừ, anh và Alex là bạn đại học, còn ở chung phòng ký túc xá, là anh em tốt. Anh quen Alex trước rồi mới quen Leo. Lần đó Alex bị bệnh, anh còn làm giảng viên đại học, cũng tương đối rảnh. Hơn nữa, Leo bận tối tăm mặt mũi, chỉ có anh đến bệnh viện

được thôi. Cũng không phải chăm sóc gì, luôn có hộ lý túc trực bên cậu ấ y. Anh chỉ nói chuyện với cậu ấ y, đọc email cho cậu ấ y nghe thôi."

Tôi hỏi: "Nói vậy, Lịch Xuyên bị bệnh lâu lắ m rồ i à?"

René liề n cảnh giác: "Ừ. Em đừng mong moi thêm lời nào từ anh nữa."

Lịch Xuyên may mắ n dễ sợ, có được người bạn tố t như René, tôi liề n cảm ơn: "René, cám ơn anh đọc email cho Lịch Xuyên nghe. Em biế t anh vấ t vả lắ m, thấ y em học tiế ng Anh cực bao nhiêu thì biế t anh cũng vấ t vả bấ y nhiêu."

René gửi một nụ cười ngại ngùng: "Không cầ n cảm ơn. Nhớ lúc đó, nế u không phải vì Leo, anh cũng không đi học tiế ng Trung làm gì. Bây giờ thì hay rồ i, phong cách thiế t kế của anh nghiêng hẳn về phương Đông. Trong khi Leo biế t tiế ng Trung mà vứt bỏ văn hóa tổ tiên, theo phong cách hậu hiện đại, đúng là không có thiên lý gì hế t!... Đúng rồ i, em đừng kể chuyện Alex mắ c mưa cho Leo nghe nha. Leo là bạo chúa, bossy [6] dữ lắ m. Bây giờ Lịch Xuyên bị bệnh, mọi chuyện trong nhà đề u do một tay Leo quyế t định, làm anh ấ y càng thêm bossy."

Làm gì có? Nói thật, tôi có ấ n tượng rấ t tố t về Tế Xuyên, thậm chí cảm thấ y anh còn hòa nhã hơn Lịch Xuyên. Hơn nữa, lúc hai người ở cạnh nhau, Tế Xuyên chăm sóc Lịch Xuyên rấ t chu đáo, mặc dù cũng có khi cãi nhau, nhưng đề u vì muố n tố t cho Lịch Xuyên mà thôi.

Tôi liề n hỏi: "René, vậy anh nói cho em biế t, sau này ở cạnh Lịch Xuyên, phải chú ý những gì? Em rấ t sợ Lịch Xuyên bị bệnh!"

René liền vô cùng vui vẻ, màn hình liên tục chạy chữ: “Bé ngoan dễ dạy! Ừ... đừng để cậu ấy cảm lạnh, đừng để cậu ấy chảy máu, đừng để cậu ấy té, đừng để cậu ấy tiếp xúc với người bệnh, đừng để cậu ấy đến chỗ đông người. Trước khi ăn cơm phải rửa tay thật sạch, cạo râu không được dùng dao cạo điện...”

Dặn dò thật tỉ mỉ, xem ra thời gian René và Lịch Xuyên ở chung cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện gì cũng biết hết mà.

Tôi copy + paste lời của René dặn dò vào word: “Nhớ rồi. Còn chuyện ăn uống thì sao, có kiêng gì không?”

René nói tiếp: “Để anh nhớ xem... để đủ vitamin, mỗi ngày cậu ấy phải ăn hai loại trái cây, ba loại rau, ăn ít muối, ít dầu mỡ, ăn làm nhiều bữa, mỗi bữa một ít, có thể ăn một ít thịt nạc và cá. Còn nữa, phải ăn thơm tươi... Thật ra em không cần lo mấy chuyện này. Alex có đầu bếp riêng, nấu theo thực đơn ngày ba bữa do chuyên gia dinh dưỡng kê đơn. Điều quan trọng nhất là, tuyệt đối không thể uống rượu, một giọt cũng không được.”

Tôi liền đùa một câu: “Trời ơi, đúng là công tử nhà giàu, phải có nhiều người hầu hạ dữ vậy.”

“Không còn cách nào khác, kể từ khi Alex bị bệnh, cả nhà cậu ấy rất cẩn thận. Thật ra tính Alex rất độc lập, nhưng hễ về nhà là không được nữa. Ông bà nội cứ nhăć này nhăć kia, một đám người cứ đi theo cậu ấy, cứ sợ có bất trăć. Do đó hễ Alex mà có thời gian sẽ về Trung Quốc ngay... ở Băć Kinh cậu ấy tự do mà.”

Không chỉ tự do, mà là thay đổi 180 độ. Lúc ở Băć Kinh, toàn là do Lịch Xuyên chăm sóc tôi, lúc ở chung toàn do anh dậy trước làm đồ ăn sáng. Từ nhỏ tôi đã biết nấu cơm giặt giũ, vì ba tôi không có

khả năng sô´ng độc lập, chén dĩa thì châ´t đô´ng mâ´y ngày không rửa, chưa bao giờ xê´p chăn mê`n, nhà lúc nào cũng bừa bộn như ổ chó. Bà ngoại tôi nói, nhà ba tôi ở Thượng Hải có người giúp việc, ngoại trừ đọc sách và dạy học ra, ông không biê´t làm gì hê´t, thậm chí muô´n mượn búa cũng là mẹ tôi sang gõ cửa nhà hàng xóm. Do đó, hễ nghĩ đê´n chuyện sau này lâ´y chô`ng, không thoát khỏi cái sô´ kiê´p làm bà nội trợ, là tôi bực mình không thôi. Không thể tưởng tượng có ngày tôi được người khác chăm sóc, tôi hạnh phúc đê´n mức ngớ ngẩn luôn. Tôi kể chuyện này cho Lịch Xuyên nghe, Lịch Xuyên xót xa hô`i lâu, nói tôi chịu khổ từ nhỏ, nên Chúa trời thương tôi, phái anh tới chăm sóc tôi. Anh nhâ´t định sẽ chăm sóc tôi chu đáo cả đời. Lúc â´y tôi cũng không xem là thật. Kể từ khi mẹ tôi qua đời, tôi tin rằ`ng, cho dù là người thân nhâ´t, cuô´i cùng cũng sẽ bỏ bạn mà đi, mà đã đi là không bao giờ trở lại.

Quả nhiên, sau khi Lịch Xuyên nói câu đó được hai tháng, anh cũng biê´n mâ´t khỏi cuộc đời tôi.

Nửa năm sau đó, tâm tình của tôi như tàu lượn cao tô´c, lúc lên lúc xuô´ng. Bị niê`m vui và nỗi buô`n luân phiên tra tâ´n.

Trên thê´ giới này, chỉ có Lịch Xuyên có thể làm cho tôi hạnh phúc nhâ´t, chỉ có Lịch Xuyên có thể khiê´n cho tôi đau khổ nhâ´t. Không một ai khác có thể đô`ng thời làm được cùng lúc hai việc này.

Nghĩ tới đây, tôi liê`n hỏi René: “René, anh nói xem, em và Lịch Xuyên, có nên ở bên nhau không?”

René lập tức trả lời: “Đương nhiên là nên! Nhưng mà Annie, anh phải nói cho em biê´t, thă`ng quỷ Alex này từ nhỏ đã râ´t gàn, chuyện gì đã quyê´t định rô`i thì sẽ không quay đâ`u lại. Tuy bô´ cậu

â´y cũng râ´t gàn, nhưng cũng phải nhường cậu â´y ba phâ`n đó. Được rô`i, anh phải đi xem nô`i canh, lát nữa chat tiê´p.”

Tôi ngô`i trên ghê´, nhìn chă`m chă`m màn hình trô´ng trơn, suy nghĩ mâ´y câu René vừa nói, trong lòng rõ ràng trô´ng rỗng, lại nặng như đá tảng, đè mãi đè mãi, không thoát thân được. Chỉ cảm thâ´y như mình đang đứng trước cánh cổng của thời gian, sau lưng là một lỗ đen sâu thăm thẳm không thâ´y đáy. Mà nhiệm vụ của tôi, là che lô´i đi này lại, không cho Lịch Xuyên đi qua, hoàn toàn biê´n mâ´t khỏi tâ`m nhìn của tôi.

Tôi làm được không?

Năm đó bệnh của Lịch Xuyên nhâ´t định râ´t nặng, chă´c hẳn phải nă`m trên giường râ´t lâu, anh cũng không thể tự sử dụng máy tính, phải nhờ người khác đọc email cho anh nghe.

Anh bị bệnh gì, tôi không có dũng khí để đoán nữa. Có lẽ, anh đã đê´n Quỷ môn quan vài lâ`n... Cho nên, anh không chịu nói cho tôi biê´t, vì anh không muô´n liên lụy đê´n tôi.

Đột nhiên, cả người tôi lạnh đi. Đành phải chạy vào bê´p, rót một ly nước nóng, để làm â´m người lên.

Lúc quay lại, cửa sổ màu cam lại sáng lên, René đã trở lại: “Vừa rô`i nói tới đâu rô`i?”

“Nói tới đoạn Lịch Xuyên râ´t gàn, Tê´ Xuyên râ´t bossy.”

“Cũng không hẳn là bossy. Chỉ là Tê´ Xuyên có râ´t nhiê`u ý tưởng, mà ý tưởng của anh â´y cũng hay hơn người khác, nên lúc nào cũng muô´n bă´t người khác nghe theo mình.” Chă´c là ý thức mình nói xâ´u Tê´ Xuyên hơi nhiê`u, René vội vàng thanh minh.

“Đúng vậy, Tế Xuyên rất tốt, em rất thích anh ấy.”

“Vậy, Annie, sao em không đi Thụy Sĩ chơi?” René hỏi “Chừng nào Lịch Xuyên xuất viện, em sang Thụy Sĩ được không? Anh điều em sang tổng công ty ở Thụy Sĩ, cho em tiền lương cao bằng Lịch Xuyên luôn.”

Tôi bật cười. Mấy năm trước, lúc còn quen Lịch Xuyên, Lịch Xuyên nhiều lần hỏi tôi có đồng ý đi Thụy Sĩ nghỉ lễ với anh không, ngắn dài đều được. Tôi đều không đồng ý. Tôi ngại không dám gặp người nhà Lịch Xuyên. Thật ra Lịch Xuyên cũng có chỗ ở riêng. Nhưng tôi hay nghe anh kể chuyện, như đi thăm người thân, ngày lễ ngày Tết đi chúc Tết nhà ông bà nội, nhà ông bà ngoại, nhà bác, nhà chú, nhà cậu, nhà dì và cùng một đống anh chị em họ đi bar, du lịch, trượt tuyết, đó như là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của anh... làm tôi hơi sợ.

“Em... là người ngoại quốc mà... không quen lắm. Hơn nữa, em cũng không biết nói tiếng Pháp, tiếng Đức.”

“Người nhà Lịch Xuyên đều biết nói tiếng Anh, hơn nữa người lớn trong nhà ai cũng biết nói tiếng Trung.”

“Ừm... thì em sợ người lớn đó.” Trong đầu tôi, đột nhiên lóe ra vài câu trong bài “Khổng Tước đông nam phi [7].”

“Đừng sợ, đừng sợ, nhà họ Vương ít con gái, người lớn trong nhà hiền, nhất là đối với con gái, đặc biệt là đối với cô gái mà Lịch Xuyên thích. Mọi người thương em còn không hết nữa là.”

René nói như vậy, cứ như tôi là con dâu nhà Lịch Xuyên không bằng, tôi vừa lo vừa bực: “Đừng nói nữa René, Lịch Xuyên và em đã

over rô`i. Bây giờ anh â´y không khỏe, em không muô´n anh â´y buô`n, anh â´y kêu em over thì over đi.”

Bên kia vội vàng gửi hình một người tí hon dập đâ`u như giã tỏi: “Annie, em trăm ngàn lâ`n đừng over với Lịch Xuyên, cả nhà anh xin em!!!”

Tôi bỗng dưng thâ´y giọng điệu đô´i phương hơi khác thường: “Ai vậy? René phải không?”

Tạm dừng vài giây, cửa sổ đô´i thoại nhảy ra một dòng chữ:

“Anh là Tê´ Xuyên, René đang rửa chén. Có máy rửa chén mà René không chịu dùng, đúng là đô` helpless DIY [8]. Đô´i với người như vậy, làm sao không gia trưởng cho được.”

Là anh hai Tê´ Xuyên!!! Mô`m tôi há to, hê´t hô`n: “Anh... anh lên từ hô`i nào?”

“Anh chọc em cho vui thôi. René kêu anh nhìn xem có tin nhă´n mới không. Anh mới lên thôi, Tiểu Thu, em add MSN của anh đi.”

Biểu tượng là một con cú mèo, phâ`n status là dòng chữ:

“I’m not bossy. I just have better idea [9].”

Tôi gõ thật nhanh, đi ngay vào đê`: “Anh Tê´ Xuyên, bây giờ em đi Thụy Sĩ gặp Lịch Xuyên được không?”

Bên kia, ngừng thật lâu.

Tiê´p theo, một dòng chữ hiện lên: “Tụi anh râ´t muô´n em sang đây. Nhưng mà, Lịch Xuyên tuyệt đô´i sẽ không đô`ng ý. Nó không

muô´n gặp em vào lúc như thê´ này.”

Tôi im lặng hô`i lâu, Tê´ Xuyên lại gõ một dòng: “Nê´u Lịch Xuyên đô`ng ý gặp em, 6 năm trước nó đã không bỏ em mà đi.”

---

[1] Lỗ Ban (khoảng 507~444 TCN) là ông tổ ngành mộc và ngành xây dựng của Trung Quốc. Kinh Lỗ Ban là quyển sách đúc kết kinh nghiệm và kiến thức của tác giả về việc chế tạo đồ gỗ gia dụng, xây dựng nhà ở, thuật phong thủy...

[2] Hay còn gọi là tiểu thuyết BL: tiểu thuyết có nhân vật chính là người đồng tính nam. Hiện thể loại tiểu thuyết này khá thịnh hành ở Trung Quốc.

[3] Người ở thế bị động trong mối quan hệ giữa hai người đồng tính nam.

[4] Tươi sáng, ấm áp.

[5] Một câu trong bài “Yết kim môn” của nhà thơ Phùng Diên Kỷ (903~960) thời Tống, nghĩa là “Gió vừa thổi, mặt hồ liền xao động”.

[6] Gia trưởng, hay ra lệnh cho người khác.

[7] Một bài nhạc phủ đời Hán. Tương truyền, năm Kiến An đời Hán Mạt (196-219), tiểu lại phủ Lư Giang là Trọng Khanh có vợ tên Lan Chi, vì bị mẹ Trọng Khanh đuổi, thề không tái giá. Bị nhà bức ép gả cho người khác, nàng nhảy xuống nước tự vẫn. Sau Trọng Khanh nghe tin, cũng thắt cổ ở cây trước sân nhà. Có người thời đó thương tâm, làm thơ thuật lại.

[8] DIY là viết tắt của cụm từ do-it-yourself, nghĩa là tự làm.

[9] “Tôi không hề gia trưởng. Chỉ là ý tưởng của tôi hay hơn người khác mà thôi.”

Chương 37

Tê´ Xuyên không hổ là anh của Lịch Xuyên.

Nói chuyện với René một tiê´ng, liê`n biê´t rấ´t nhiê`u chuyện của Lịch Xuyên. Nói chuyện với Tê´ Xuyên nửa tiê´ng, chuyện gì Lịch Xuyên không muô´n cho tôi biê´t, Tê´ Xuyên sẽ không để lộ nửa chữ. Chúng tôi chỉ toàn nói vê` phong cảnh của Thụy Sĩ.

Tê´ Xuyên khuyên tôi gọi điện thoại cho Lịch Xuyên mỗi tuâ`n một lâ`n. Tê´ Xuyên nói, Lịch Xuyên chă´c chă´n rấ´t muô´n nghe giọng tôi, nhưng bệnh của anh chưa ổn định lă´m. Người anh rấ´t yê´u, không thể nói quá lâu, lúc trở nặng còn phải dùng máy hô hấ´p.

Thẳng thă´n mà nói, sau khi ba mẹ mấ´t, tôi đã miễn nhiễm đô´i với sự sợ hãi. Tình trạng của Lịch Xuyên làm tôi nhớ tới tháng trước khi ba tôi qua đời. Lúc đó, ngày nào cũng nhận được ít nhấ´t ba thông báo bệnh tình nguy kịch, mỗi lâ`n câ´p cứu, tôi và Tiểu Đông đê`u ngô`i ngoài cửa phòng phẫu thuật, nhìn chă`m chă`m đô`ng hô` trên tường, đê´m từng giây sinh mệnh trôi qua. Suô´t một tháng, tâm hô`n chúng tôi đã bị tra tấ´n đê´n kiệt sức, đã vô cảm với sự sợ hãi, chỉ biê´t làm theo lời bác sĩ, chăm sóc bệnh nhân, cô´ gă´ng theo hê´t quá trình điê`u trị. Có khi thấ´y ba tôi đau đớn tră`n trọc trên

giường bệnh, sống không bằng chết, tôi còn thầm nghĩ, nếu tôi là ông, chi bằng dứt khoát đi luôn cho rồi, có lẽ cũng là một sự giải thoát.

Một tuần sau khi chat với René, đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng. Tỉnh dậy thì không ngủ lại được nữa. Tôi bắt đầu uống thuốc ngủ mỗi ngày. Sau đó, chuyển sang tập luyện thể thao cường độ cao nhằm quên đi chuyện đó.

Thứ bảy tôi tới sân vận động, mới biết do giáo viên xin nghỉ đột xuất, nên khóa yoga kỳ này đã chấm dứt trước thời hạn, thay bằng lớp nhảy Latin. Toàn bộ học viên lớp yoga liền chuyển sang nhảy Latin, học khiêu vũ với một thầy giáo đẹp trai của Học viện Thể thao. Nghe nói, không ai phật ý vì sự thay đổi này cả. Ngược lại, mọi người càng hưng phấn hơn, vừa được học nhảy vừa được ngắm trai đẹp, tội gì không chịu.

Lúc học năm thứ tư, tôi từng học nhảy Latin. Năm đó, trường tôi tổ chức cuộc thi nhảy Latin, tôi là trưởng ban thể dục thể thao của hội sinh viên, bị chỉ định cùng một nam sinh đại diện khoa Ngữ văn Anh dự thi. Để đoạt giải, chúng tôi mời một vũ sư Latin lâu năm làm biên đạo, hăng say tập luyện ngày đêm, cuối cùng đoạt giải Á quân. Quán quân là hai cao thủ của khoa Thể thao, chúng tôi đành nhận thua. Qua nhiều năm, tôi cũng quên mất một ít, nhưng vì tôi hay đi vũ trường, lâu lâu cũng nhảy vài bước coi được.

Sân vận động chỗ tôi tập là sân vận động lớn nhất trong quận, số lượng học lớp nhảy Latin không chỉ gấp ba lần lớp Yoga, còn có khá nhiều sinh viên, trong đó số lượng học viên nam cũng không ít.

Hôm thứ bảy, tôi thay đồ̀ thể thao đế́n phòng tập, chợt thấ́y một bóng dáng cao ráo, hai tay đút vào túi quầ̀n, cúi đầ̀u, vẻ hơi mấ́t tự nhiên đứng trong góc phòng.

Ngải Tùng.

Mới đầ̀u, tôi nghĩ mình đi nhầ̀m phòng. Nhưng nhìn hội bà mẹ và trẻ em đang tám ở cuố́i phòng, tôi chắ́c chắ́n không đi nhầ̀m. Sau đó, tôi lại nghi ngờ Ngải Tùng đi nhầ̀m phòng. Tiế́n sĩ Vật lý đi học nhảy Latin, cũng hơi buồ̀n cười.

“Chào anh, Ngải Tùng!” Tôi bước lên chào hỏi.

Anh ta thấ́y tôi, hơi ngượng ngùng: “Chào em, Tạ Tiểu Thu.”

“Sao rảnh rỗi tới đây vậy?”

“Tôi theo huấ́n luyện viên của tôi tới đây.”

“Huấ́n luyện viên của anh? Ai?”

“Là người đó.”

Tôi nhìn theo hướng tay Ngải Tùng chỉ, “người đó” chính là thầ̀y giáo của chúng tôi. Ngải Tùng giải thích, anh ta vố́n theo học lớp của thầ̀y Đinh ở Trung tâm Thể dục Thể thao quận Hải Điế́n, bây giờ bên này mời thầ̀y, lớp bên kia mới học một tháng, anh ta không muố́n đổi giáo viên, nên đi theo sang đây.

Tôi trố́ mắ́t: “Anh… học nhảy Latin?”

“Lạ lắ́m sao?” Anh ta biế́t tôi nghĩ gì, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Hơi hơi thôi.”

Anh ta liếm môi, giải thích: “Bọn tôi học chuyên ngành Vật lý, cứ bị người ta kêu là đầu óc phát triển tứ chi teo tóp. Tôi muốn cân bằng một chút...”

“Cũng có nhiều cách để cân bằng lắm mà? Ví dụ như lớp đấm bốc nè, lớp võ thuật nè, lớp tennis nè, lớp thể hình nè, lớp đánh golf nè, lớp bowling nè...”

Sao mấy lớp “nam tính” anh ta không tham gia, học cái này làm gì?

Anh ta cười cười: “Ừ, mấy lớp đó tôi cũng học rồi. Tuy nhiên, tôi chỉ thích nhảy Latin.”

Tôi không biết nói gì nữa, một lát sau, tôi nói vẩn vơ: “Nhảy Latin cũng hay lắm.”

“Đúng vậy,” anh ta nói “Lúc nãy thầy kêu mọi người tìm bạn nhảy. Dù sao cũng quen nhau, cô làm bạn nhảy của tôi được không?”

“Ừm... ừm...” Tôi đang tìm cớ từ chối.

“Yên tâm, tôi sẽ không giẫm lên chân cô đâu.” Anh ta nhìn tôi thật chân thành. “Hồi trước tôi từng học nhảy, không phải trình độ sơ cấp.”

“À... cũng được.” Thịnh tình khó từ chối.

Tiếng nhạc nổi lên, bản tình ca Latin thật ướt át. Thầy giáo nói, cho mọi người nghe nhạc trước, cứ nhảy theo điệu nhạc để làm nóng người.

Tôi hỏi Ngải Tùng: “Anh nói, anh không phải trình độ sơ cấp. Vậy anh trình độ gì?”

“Tôi từng đại diện trường đi dự thi.”

Tôi hít một hơi: “Vậy ít nhất anh phải học lớp trung cấp rồi.”

“Thầy giáo nói, theo thông tin đăng ký, có khá nhiều người ở trình độ trung cấp. Cho nên bây giờ mọi người cứ nhảy theo nhạc, thầy đứng ngoài quan sát, rồi sẽ chia lớp sau. Từ đó mới sắp xếp thời gian, vào giờ này là lớp trung cấp, giờ sau là lớp sơ cấp.” Anh ta từ tốn nói, xem ra khá thân với thầy giáo.

“À... ra là vậy.”

Tôi đành phải nhảy với Ngải Tùng. Vừa nhảy vài bước tôi liền trợn tròn mắt. Trình độ của Ngải Tùng, tuy rằng không bằng trình độ của đôi quán quân trường tôi năm đó, nhưng cũng ngang ngửa tôi. Động tác phức tạp anh ta cũng biết làm, eo và mông cũng xoay khá chính xác.

Vấn đề không phải chỗ đó. Vấn đề là trong lúc nhảy, anh ta vẫn nhìn tôi đầy ý cười, ánh mắt hơi mờ ám. Không chỉ mình tôi nhìn choáng váng, nữ sinh cả lớp đều đứng hình.

Chúng tôi không tập dợt trước, nhưng phối hợp khá ăn ý. Nhảy tới lúc cao trào, anh ta còn nâng tôi lên cao, rồi quăng ra xa, thực hiện động tác ba lê khá nguy hiểm. Tiếng nhạc xập xình, eo vẫn đang xoay, đồng hồ trên tay tôi lại reo lên báo thức.

Hôm nay, giờ này, tôi đã hẹn trước gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Tôi liề̀n nói xin lỗi, bỏ Ngải Tùng lại, chạy ra sân vận động, lấ́y thẻ điện thoại ra, nhập một dãy số dài trên bàn phím.

“Hi,” Giọng nam thật êm tai.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu, em khỏe không?” Giọng anh vẫn rấ́t nhẹ, còn hơi khàn khàn, nhưng nghe có tinh thầ̀n hơn lầ̀n trước nhiề̀u. Tôi nhấ́t thời cảm thấ́y an lòng.

“Khỏe lắ́m, anh thì sao?”

“Rấ́t khỏe.”

“Anh còn dùng máy hô hấ́p không? Lịch Xuyên?”

Đầ̀u bên kia trầ̀m mặc một lát, giọng nói vô cùng không vui: “Ai nói cho em biế́t anh phải dùng máy hô hấ́p?”

Một tiế́ng “xoảng” vang trong đầ̀u tôi lớn gấ́p 10 lầ̀n. Bây giờ là lúc nào rồ̀i, người này bệnh nặng tới mức nói không nổi, mà vẫn muố́n giấ́u tôi? Vẫn không chịu nói cho tôi biế́t? Rố́t cuộc thì anh muố́n giấ́u tới khi nào?

Lửa giận không biế́t từ đâu bố́c ra, giọng tôi nhấ́t thời cao lên vài nấ́c: “Lịch Xuyên, nể tình chúng ta quen nhau nhiề̀u năm như vậy rồ̀i, nể tình em chưa bao giờ gạt anh, xin anh nói thật với em, được không?”

Chưa kịp nói hế́t câu, tôi đã bị khí thế́ ép người của mình dọa hế́t hồ̀n.

Quả nhiên, đâ`u bên kia, Lịch Xuyên ngậm ngừ mãi, dường như muố´n nói gì đó, lại nói không nên lời, chỉ còn tiế´ng hít thở gă´ng gượng của anh.

Tiế´p theo, là âm thanh máy bận.

Bát tự không hợp, xung khă´c nghiêm trọng. Lịch Xuyên gặp tôi, chính là đại nạn rô`i chứ gì nữa? Huhu... cái miệng quạ đen này, tôi lại trù anh nữa rô`i!

Đâ`u óc trố´ng rỗng, tôi luố´ng cuố´ng tay chân â´n điện thoại. Thẻ gọi quố´c tế´ giá rẻ, phải â´n vào ba mươi mâ´y con sô´, trong cơn hoảng loạn tôi â´n ba lâ`n mới â´n đúng.

Lâ`n này, là y tá bă´t máy, vẫn là tiế´ng Anh trọ trẹ: “Anh Vương phải nghỉ ngơi, xin gọi lại sau.”

“Đợi chút!” Tôi kêu to “Anh Vương có sao không?”

“Ừm... lúc nãy anh â´y đứng trước điện thoại đợi râ´t lâu, có lẽ hơi mệt. Chúng tôi đang cho anh â´y đeo máy thở, không có việc gì.”

“Nhưng mà...” Điện thoại đã bị tă´t ngang.

Tôi suy sụp ngô`i bệt xuố´ng bậc thang.

Ánh trăng luô`n giữa những ngọn cây. Gió đêm râ´t â´m, chă´c mùa xuân đã sang.

Tôi ôm chân, ngô`i trên thê`m đá lạnh lẽo, suy nghĩ miên man vê` thời gian một năm đã qua. Vừa rố´i ră´m, vừa buô`n bực.

Buô`n ơi là sâ`u...

Sâ`u ơi là buô`n...

Tôi nhiê`u lâ`n tự hỏi: không có Lịch Xuyên, tôi có thể tiế´p tục sô´ng không? Không có Lịch Xuyên, cuộc sô´ng có còn ý nghĩa nữa không? Đáp án là: không có Lịch Xuyên, không phải tôi cũng qua được 6 năm rô`i sao? Không có Lịch Xuyên, cuộc sô´ng của tôi không phải cũng râ´t vui vẻ sao?

Vì sao trong lòng tôi vẫn nặng trĩu, vẫn cảm thâ´y không vui? Suô´t 6 năm qua, tôi chưa từng cười một cách thật sự vui vẻ. Nói thật, dù đang xem bộ phim hài hước cỡ nào, tôi cũng khóc, cũng cảm thâ´y thật ra tôi chính là người buô`n cười nhâ´t trên thê´ giới này: mơ tưởng xa vời, điên cuô`ng cô´ chấ´p, biế´t rõ là hoa trong gương, trăng trong nước, mà cứ một hai đă´m mình vào đó.

Đèn đường lúc sáng lúc tô´i, thoang thoảng hương thì là.

Hai mă´t tôi ngân ngấ´n nước, ngô`i trên bậc thang, ngẩn người hô`i lâu, chân bă´t đâ`u tê nhức, đang tính đứng dậy, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai tôi. Quay đâ`u nhìn, là Ngải Tùng.

“Nè, quâ`n áo, túi xách của cô đây. Tan học rô`i.”

Tôi đứng dậy, nhận đô` của mình, nói cảm ơn.

“Cô có muố´n tôi đưa cô vê` bă`ng xe đạp không?” Anh ta hỏi, ánh mă´t thật dịu dàng.

“Nhà tôi cách đây không xa,” Tôi khịt khịt mũi, mỉm cười với anh ta “Tôi tự vê` được.”

“Tôi đi với cô, dù gì cũng tiện đường.” Anh ta vẫn nă`ng nặc. Thuận tay câ`m lâ´y túi của tôi, treo lên xe đạp.

Chúng tôi yên lặng đi. dọc đường đi, tâm tình tôi không tốt, không nói câu nào.

Quẹo sang con đường khác, Ngải Tùng bỗng nhiên mở miệng: “Chị tôi nói, cô là một người lập dị.”

“Lập dị? Tại sao?”

“Chị tôi nói, cô không có người bạn nào ở CGP, cả bạn nam lẫn nữ đều không có. Không phải vì không ai thích cô, mà là cô, ừm... dường như không cần bạn bè, như không quan tâm đến thế giới bên ngoài.”

Tôi nhìn anh ta, ngạc nhiên. Ấn tượng của Emma về tôi là vậy sao? Tiêu cực tới mức đó sao?

“Không quan tâm?” Tôi biện bạch “Đâu có! Tôi tham gia Hội ăn chay, tôi đi học Yoga, tôi đi bar, khiêu vũ, bơi lội, chạy bộ... từ trước tới giờ tôi luôn hòa mình với thế giới bên ngoài.”

Tận nơi đáy lòng, tôi biết tôi đang ngụy biện, đang nói dối. Nếu nói Lịch Xuyên rời đi làm tâm hồn tôi chết lặng thì hơi quá. Nếu nói khiến linh hồn tôi tiến vào trạng thái ngủ đông, khiến các giác quan của tôi không hoạt động, thoái hóa khả năng giao tiếp, suy giảm niềm tin, thì mới tuyệt đối chính xác.

Anh ta xoay người liếc nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu: “Tôi nói về linh hồn, không phải thân thể.”

Sau đó, anh ta nói tiếp: “Nhìn cô như đang cười, nhưng khi cô cười, lông mày lại cau lại, làm như vừa nuốt một ly mật rắn không bằng.”

Ngải Tùng càng nói càng hăng, lại quên mất một chân lý, là người đang vô cùng phiền não không muốn bị người khác phân tích sự phiền não của mình.

Tôi trực tiếp ngắt lời anh ta: “Stop, bạn Ngải Tùng! Tôi biết bạn làm nghiên cứu khoa học. Tuy nhiên, tôi không hy vọng bạn nảy sinh hứng thú nghiên cứu tôi. Tôi không muốn làm hạt nhân. Tôi không thích bị người khác nghiên cứu. Tôi có vui vẻ hay không, không liên quan gì tới bạn!”

Nói hết câu liền cảm thấy hơi hối hận, thật ra bình thường tôi cũng không vô duyên vô cớ công kích người khác. Ai bảo anh ta chọc tôi lúc tôi đang phiền lòng làm gì. Trong đầu tôi chỉ có Lịch Xuyên.

Nhưng mà, anh ta mặt không đổi sắc, không buồn không giận: “Cô biết “Hiệu ứng bươm bướm [1] ” không?”

“...”

“Một com bướm Nam Mỹ vỗ nhẹ cánh ở vùng nhiệt đới, sẽ gây ra một cơn lốc xoáy ở miền Bắc Texas. Hôm nay cô rơi một giọt nước mắt, có thể làm cho Brazil bị lũ lụt, cũng có thể làm cho mùa đông năm sau có bão tuyết. Sự vui buồn của cô có liên quan tới thế giới, đương nhiên sẽ liên quan tới tôi. Tất cả chúng ta đều liên quan với nhau.”

“Ngải Tùng, thứ nhất, tôi không muốn bị anh “vật lý hóa”. Thứ hai, lúc thảo luận vấn đề, xin anh đừng dùng ví dụ có liên quan tới khí hậu toàn cầu hoặc vũ trụ. Liên quan hay không, không cần anh nói. Ví dụ như, tôi và anh không liên quan gì tới nhau, vì đó là định nghĩa của tôi. Tôi và một người nào đó, có liên quan, cũng là định

nghĩa của tôi. Cho dù người đó không liên quan, tôi cũng muố´n liên quan với người ta…”

Chưa nói xong câu này, mă´t tôi chợt cay cay, nghẹn ngào: “Kiế´p trước tôi làm gì nên tội? Sao kiế´p này khổ dữ vậy không biế´t…”

Sáu năm qua, tôi chưa bao giờ kể ai nghe chuyện của tôi và Lịch Xuyên. Chỉ giữ khư khư trong lòng, như giữ một bí mật quố´c gia. Tôi không kể cho Tiểu Đông nghe, vì sợ nó buồ`n. Tôi không kể cho bạn học nghe, vì sợ bọn họ cười tôi. Tôi càng không dám kể cho đồ`ng nghiệp nghe, sợ mọi người tội nghiệp tôi: “Em đúng là số´ khổ, còn trẻ, mồ` côi ba mẹ, còn bị bạn trai bạc bẽo phụ tình.” Ninh An An là người bạn thân duy nhấ´t mà tôi có thể tâm sự; tố´t nghiệp xong lại chuyển đế´n Thượng Hải, lại còn đám cưới với Tu Nhạc, trước mặt nó, tôi cũng ngại không dám kể… Hôm nay, tôi lại trút hế´t nỗi niề`m trước mặt một người xa lạ mới quen biế´t không bao lâu, chứng tỏ ý chí của tôi đã bị Lịch Xuyên mài mòn gần hế´t rồ`i.

Thấ´y trên mặt tôi có nước mă´t, Ngải Tùng đưa khăn tay cho tôi, hỏi tôi một vấ´n đề` không liên quan: “Đúng rồ`i, cô ăn thịt dê nướng không?”

Đầ`y đường toàn là mùi đồ` nướng, thật hấ´p dẫn.“… Không ăn, tôi ăn chay.”

“Có rau nướng mà. Người ta còn nướng đậu hủ, cải bó xôi, khoai tây xắ´t lát nữa.”

“Ăn cũng được, tôi mời.”

“Được rồ`i. Dù sao dân ngành Vật lý cũng nghèo, ăn chùa quen rồ`i.”

“Phì…” Tôi bật cười.

Chúng tôi vào một quầy hàng gần đó, băng ghế hơi bẩn, tôi đang định ngồi xuống, Ngải Tùng ngăn lại, dùng giấy ăn lau ghế. Anh ta gọi một chai bia, mười xiên thịt dê nướng, tôi gọi một dĩa toàn đồ chay thập cẩm: đậu hủ, bắp, khoai tây, cải bó xôi. Chúng tôi nhấn mạnh hai chữ “phải cay”.

Ngải Tùng giống tôi, không cay không ăn, càng cay càng tốt.

“Anh không phải người Bắc Kinh hả?” Tôi hỏi.

Dáng vẻ Ngải Tùng không giống người phương Bắc, nhưng anh ta nói tiếng Hoa phổ thông khá chuẩn.

“Tôi là người Thành Đô [2], học đại học ở Bắc Kinh. Bố mẹ tôi đề̀u là người Thành Đô. Hễ người Thành Đô tụ tập một chỗ, thích làm bốn việc.”

“Bốn việc gì?”

“Ăn một nồi lẩu cay, đánh vài ván mạt chược, xem vài bộ phim cũ, bàn về mấy cô em.” Anh ta nói giọng Thành Đô uốn éo, rất tiếu lâm.

“Hèn gì anh kiên trì chủ nghĩa độc thân, cả đời không ai quản lý anh, có thể chơi cả đời.”

“Đúng vậy. Đó là một lối sống hay, cô thử đi.”

“Nhưng mà,” Tôi cắn một miếng đậu hủ, hỏi một vấn đề thực tế: “Vấn đề sinh lý giải quyết như thế nào?”

Anh ta đang uống bia, xém nữa phun ra: “Vấn đề sinh lý?”

“Chính là... ừm, chuyện đó?”

“Cái kia? À... chuyện đó. Để giữ vững cách sô´ng này, đành phải hy sinh thôi. Giô´ng như cô vì ăn chay, phải hy sinh việc ăn thịt vậy.”

Đê´n phiên tôi nghẹn họng: “Chuyện này... có dễ không?”

“Không dễ... nhưng có thể vượt qua, hễ gặp khó khăn, khă´c phục là được, đúng không?”

“Có phải vì anh học Vật lý, nên không gặp được cô gái nào thích hợp không?”

“Nói thật ra, nữ sinh khoa Vật lý khá hiê´m, nê´u có thì tính râ´t gàn, cũng bị người ta cướp đi từ sớm.”

“Anh giỏi vậy cũng không quen ai hả?”

“Lúc học trung học tôi đã bị nữ sinh cướp đi rô`i.”

Hơi lạ, tôi nói: “Nói như vậy, anh từng có bạn gái?”

“Ừ,” Anh ta nói “Tôi và bạn gái cùng đi du học, tôi học Vật lý, cô â´y học Sinh học. Cả hai chúng tôi đê`u là tiê´n sĩ. Một năm sau, cô â´y thích một anh chàng người Nhật. Vì muô´n lâ´y anh ta, liê`n bỏ con của chúng tôi.”

Vẻ mặt anh ta lạnh nhạt, giô´ng như đang nói đùa vậy, tôi đứng hình, nói: “Tại sao lại như vậy? Hai người yêu nhau bao lâu?”

“Tám năm, bă´t đâ`u từ hô`i trung học.” Anh ta uô´ng một hớp bia “Tám năm kháng chiê´n, sụp đổ trong một phút.”

“Vậy sao anh vui vẻ vậy?” Tôi bội phục anh ta.

“Tôi không vui thì làm sao bây giờ? Nhảy lầu à? Nhảy sông à?”

“Haiz, Ngải Tùng, tôi thấy chúng ta nên bắt tay nhau.” Tôi giơ tay ra cho anh ta nắm.

“Sao, cô cũng bị bỏ rơi à?”

“Tới giờ phút này, xem như vậy đi. Đang over.”

“Ăn cái gì đi.” Anh ta nói “Chuyện tình cảm không ai khuyên được, cô cố hết sức chuyển mọi giác quan lên miệng mình là được.”

“Ý anh là, liệu pháp ăn uống?”

“Đúng vậy. Giới thiệu cho cô một loại thực phẩm, chuyên trị thất tình.”

“Thực phẩm gì?”

“Khô bò.” Anh ta nói “Thật đấy, ăn khô bò phải nhai ngấu nghiến, có cảm giác kiểu như đang đánh bại kẻ thù. Không tin cô thử đi, tôi đã giới thiệu với nhiều người rồi.”

Tôi cười lăn cười bò.

Ăn gần một giờ, Ngải Tùng đưa tôi tới cổng chung cư. Tôi nói: “Cảm ơn anh đưa tôi về.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi tìm chìa khóa, xoay người mở cửa, Ngải Tùng bỗng nhiên nói: “Thứ bảy tôi có một buổi liên hoan, có rất nhiều chuyên gia tới, còn dẫn theo người nhà tham dự, nhằm tránh việc Chủ tịch Công đoàn quan tâm đến tôi, cô đi cover giúp tôi được không?”

Tôi thấy, yêu cầu này cũng hợp lý, biết đâu sau này tôi cũng cần anh ta cover cho mình.

“Được.”

***

Cạnh khu chung cư tôi ở có một cây ngô đồng rất cao. Mỗi ngày trước khi vào nhà, tôi đều đi ngang qua thân cây, nhìn xuyên qua tán lá lên trời xanh, lại từ trời xanh nhìn xuống dưới tán lá, nhìn xuống tận rễ cây. Đây là cách luyện mắt duy nhất mỗi ngày của tôi.

Sau đó, tôi mở cửa ra, thấy Mia đang nằm ngủ trên giường. Tôi vào bếp rửa cái chén ngày hôm qua. Tìm thấy ly trà, đổ lá trà cũ ngày hôm qua đi. Đem Mia đi tắm, sau đó sấy lông cho nó. Cuối cùng thì bật máy tính dịch tiếp. Một tuần nay ngày nào tôi cũng lo lắng cho Lịch Xuyên, tinh thần khó tập trung, nhiều việc chưa hoàn thành. Tôi vùi đầu làm việc trước màn hình hơn 2 giờ, sức cùng lực kiệt. Tắm rửa xong lại leo lên giường, nghe nhạc cổ điển trên radio, trợn mắt nhìn trần nhà, trong lòng bất an, không thể ngủ nổi.

Đồng hồ dần chuyển sang 3 giờ sáng. Tôi bò xuống giường tìm thuốc ngủ, lọ thuốc trống rỗng, uống hết quên mua. Tôi ra phòng khách tập Yoga, càng tập càng tỉnh, nên liền mặc đồ thể thao và mang giày, xuống đường chạy bộ. Chạy mệt mới ngủ được.

Khu chung cư tôi ở nằm trên đường lớn, đèn đường sáng ngời, đôi khi có xe hơi chạy qua, hai bên đường có sàn nhảy và tiệm internet mở suốt đêm, khá an toàn. Chạy bộ là phương pháp chữa mất ngủ hữu hiệu. Tôi chạy một vòng quanh khu chung cư, thở hồng hộc, điện thoại trong túi quần bỗng nhiên vang lên.

Là một dãy sô´ lạ, râ´t dài.

Đô` điên, đêm hôm khuya khoă´t tìm tôi làm gì?

Đùa dai hay là cô´ tình quâ´y rô´i đây! Liê`n â´n nút đỏ từ chô´i.

Một phút sau, điện thoại lại reo. Lâ`n này, tôi mâ´t kiên nhẫn, vừa bật điện thoại liê`n la lớn: “Alo, ai vậy? Bâ´m sô´ phải coi cho kỹ chứ? Phiê`n anh xem giờ đi, bây giờ là 3 giờ rưỡi sáng đó!”

Bên kia, im re. Một lúc lâu sau, một giọng nói trâ`m vang lên:

“Xin lỗi em, là anh. Lịch Xuyên.”

Tôi vẫn đang chạy bộ, đang chạy qua một ngã tư đường nhỏ, nghe thâ´y giọng Lịch Xuyên, quên nhìn đèn, một chiê´c xe phía sau trờ tới, thă´ng gâ´p, lái xe chửi â`m lên: “Cái con này, muô´n ông mày đâm chê´t à!”

Tôi vội vàng lui xuô´ng vạch người đi bộ, ngoan ngoãn chờ đèn đỏ.

“Khuya rô`i mà em còn ở ngoài đường?” Lái xe người Trùng Khánh mă´ng chửi to tiê´ng, Lịch Xuyên đương nhiên nghe rõ.

“Em...” Nuô´t nước miê´ng “Đang chạy bộ.”

“Thâ´y em còn đang online, nghĩ em chưa ngủ.” Anh nói “Uô´ng hê´t thuô´c ngủ rô`i à?”

“Ừ”

“Đêm hôm khuya khoă´t em còn ra ngoài chạy bộ? Biê´t ngoài đường nguy hiểm lă´m không? Lập tức vê` nhà, nghe chưa?” Người này chă´c đang không thở nổi nữa, bă´t đâ`u cao giọng.

Tôi tính nói, ai cần anh lo, anh là gì của em, liên quan gì tới anh. Nghĩ đi nghĩ lại, A Di Đà Phật, Tạ Tiểu Thu tôi đây không chấp nhặt với người bệnh.

“Em đang chạy về nhà mà.”

Từ lúc ở Ôn Châu về, Lịch Xuyên quyết tâm chia tay với tôi, cũng không gọi điện thoại cho tôi. Bây giờ lại gọi điện thoại, tôi rất kinh ngạc, phước tu mấy kiếp, nhưng lại thấy chua xót chứ không hề vui mừng như tôi tưởng tượng.

Tôi chạy về chung cư nhanh như chớp, mở cửa sắt ra, không kịp uống nước, tôi liền ngồi lên giường nói vào điện thoại: “Lịch Xuyên, tìm em có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì...”

“Anh khỏe hơn chưa?” Tôi vẫn đang thở “Có thể nói chuyện nhiều không?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” Anh ngưng một lúc, nói tiếp: “Lâu lâu anh mới cần máy hô hấp, chỉ có một, hai lần thôi, em đừng nghe người khác nói lung tung, đừng nghiêm trọng hóa vấn đề.”

Tôi thừa nhận, chuyện máy hô hấp, tôi không dám lên mạng tìm hình để xem.

“Lịch Xuyên...” Tôi hỏi: “Vậy anh, có đau lắm không?”

“Sao lại đau?”

“Họ... có nhét ống thở...”

Anh ngă´t lời tôi: “Không đau. Trí tưởng tượng của em phong phú quá rô`i đó!”

“Vậy cả người anh, còn chỗ nào không khỏe không?”

“Không có.” Anh nói “Bây giờ râ´t khỏe.”

“Anh râ´t khỏe mà... vẫn nă`m viện? Hử? Lịch Xuyên, đây là những gì anh muô´n nói với em à?”

“Ừ. Bình thường anh bận quá, không có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ có cơ hội nghỉ ngơi rô`i. Cho nên, em không câ`n lo lă´ng.” Giọng nói nhẹ nhàng bâng quơ.

“Xin lỗi anh, hôm nay em nổi nóng với anh. Em la lớn lă´m phải không? Thô lỗ lă´m phải không? Anh giận lă´m à?” Xong đời, hoàn toàn là lời thoại của Quỳnh Dao, không có khí tiê´t gì hê´t.

“Tiểu Thu,” Anh nói từng chữ từng chữ một “Đừng bao giờ nói xin lỗi anh... em không có lỗi gì với anh cả.”

“Vậy tại sao bây giờ... anh lại gọi điện thoại cho em? An ủi em à?”

“Anh chỉ muô´n nói cho em biê´t mọi chuyện bình an, để em yên tâm.”

“Chừng nào anh xuâ´t viện được?”

“Chă´c một thời gian nữa.”

“Nói như vậy, có nghĩa là anh còn bệnh.”

“Tiểu Thu, đừng dây dưa đê` tài này, được không? Nói chuyện nào vui vẻ chút đi.”

“Anh bị bệnh, mà còn muố´n em vui vẻ, anh coi em không phải là người à!!!” Lại cao giọng.

“...” Đâ`u bên kia không nói gì.

“Lịch Xuyên, em đang nói chuyện với anh đó!”

“...Tiế´p tục move on, nghe chưa?”

Tôi cảm thấ´y, chă´c bệnh tình của anh tố´t hơn nhiề`u, nế´u không đâu có hung hăng như vậy, mà còn thiế´u kiên nhẫn nữa chứ. Tôi suy nghĩ một hồ`i, có nên cãi nhau với anh nữa không đây.

Tố´t nhấ´t là không.

“Được rồ`i, đêm nay em đi tìm đàn ông khác liề`n.” Tôi tức giận “Anh chàng Tiế´n sĩ Vật lý vừa đưa em về`, để em gọi điện, hỏi xem đêm nay anh ta có muố´n em không. Dù sao ở cạnh anh ta, hai người đề`u vò võ, em cũng không thèm.”

“Anh kêu em move on, không kêu em làm bậy. Em muố´n bị AIDS à.” Anh lại la tôi.

“Lịch Xuyên,” Tôi nói thật nghiêm túc “Cho em năm năm được không? Để em được chăm sóc cho anh đi mà. Em chỉ cầ`n năm năm thôi. Năm năm sau nế´u anh còn muố´n em đi, nhấ´t định em sẽ đi, tuyệt đố´i không quấ´y rầ`y anh.”

Thật lâu, thật lâu, anh không nói gì.

“Lịch Xuyên...”

“Xin lỗi,” Giọng anh ráo hoảnh “Anh xin lỗi... anh không có năm năm để cho em.”

Nước mắ t tôi tuôn rơi như mưa, nghẹn ngào: “Vậy anh đừng quan tâm nữa, em còn phải ra ngoài chạy bộ!”

“Đợi chút, đừng đi!” Anh nói “Anh có cách giúp em ngủ. Em nằ m xuố ng giường đi, chui vào chăn đi.”

“...” Nức nở.

“Đừng khóc, nằ m xuố ng chưa?”

“Nằ m rồ i...”

“Để anh đọc một đoạn “A La Recherche Du Temps Perdu” cho em nghe nha!”

“Lịch Xuyên em muố n sex...”

“Anh ở Zurich, em ở Bắ c Kinh, sao mà sex được hả? Chị hai ơi?”

“Bằ ng tinh thầ n... còn không, anh đọc một đoạn tiểu thuyế t gợi tình cho em nghe đi.”

“Không được, nế u vậy em sẽ càng nghe càng tỉnh...”

“Vậy anh chờ em ngủ rồ i hãy gác máy...”

“Được rồ i. Em nhắ m mắ t lại, anh bắ t đầ u đọc đây.” Đầ u bên kia truyề n đế n giọng nam trầ m khiêu gợi của Lịch Xuyên *“Longtemps, je me suis couché de bonne heure...”*

Hiệu quả thầ n kỳ, một phút sau tôi liề n chìm vào giấ c ngủ.

[1] Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu học thuyết "Hiệu ứng bươm bướm" đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu.

[2] Thủ phủ của tỉnh Tứ Xuyên, giọng Tứ Xuyên được xem là giọng khó nghe nhất ở Trung Quốc.

Chương 38

Sáng sớm thứ Bảy, Ngải Tùng gọi điện xác nhận lại xem tôi có tham gia buổi liên hoan của Sở nghiên cứu hay không.

Dù sao cũng phải move on thôi. Mặc dù Ngải Tùng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng lấy anh ta ra tập dợt cũng không sao.

Tôi liền đồng ý ngay lập tức: "Đi chứ! Sao lại không đi! Anh có yêu cầu tôi phải ăn mặc theo kiểu nào không? Anh thích kiểu thục nữ, ngây thơ, thành thục, hay ăn chơi?"

"... Biết nhiều kiểu dữ vậy à?"

"Đương nhiên rồi. Tôi phải phối hợp với anh mà!"

"Vậy... kiểu thục nữ đi. Để đối phó với người trung niên, phải truyền thống một chút."

"Muốn phong cách nào? Tiểu thư khuê các hay cô gái dễ thương? Hiện đại hay là cổ điển?"

"Tiểu thư khuê các, cổ điển."

Quyết định rất nhanh, rất có cá tính.

“Mấy giờ?”

“7 giờ tối, được không?”

“Tôi sẽ tới đúng giờ.”

“Cô đến đó bằng gì? Tôi có thể trả tiền taxi.”

“Tôi tự lái xe.”

“Cô có xe à?”

“Đúng vậy.”

Dựa vào kinh nghiệm, tôi không dùng quần áo, túi xách, giày, đồng hồ mà Lịch Xuyên mua cho tôi. Để tránh đánh động không cần thiết tới mấy cô nàng thời thượng. Tôi mặc một chiếc áo len gam màu pastel, váy chữ A nghiêm trang, cột tóc đuôi ngựa, trên tay đeo một chiếc vòng ngọc màu huyết gà.

Ngải Tùng đứng đợi tôi trước cửa Sở nghiên cứu, thấy tôi đi giày cao gót 8 phân, nghiêng ngả đi về phía anh ta, mặt đầy sợ hãi.

Anh ta đánh giá tôi từ đầu tới chân, đột nhiên lại còn đỏ mặt.

Tôi hỏi: “Tiệc tổ chức ở đâu?”

“Phòng khiêu vũ tầng 2 của Sở.”

“Gì? Sở nghiên cứu của anh có phòng khiêu vũ?”

“Chúng tôi cũng là người, cũng cần giải trí mà, đúng không?” Vẻ mặt anh ta trở lại bình thường. Anh ta nói tiếp: “Cô có muốn vào văn phòng tôi nghỉ một chút không? Vào đó cởi áo khoác ra luôn?”

“Anh có văn phòng riêng? Không phải anh đang học Tiế n sĩ à?”

“Tôi là nghiên cứu sinh, hướng dẫn sinh viên.”

“Như vậy, anh là nhà khoa học?”

“Làm khoa học thôi, chưa phải là nhà gì hế t.”

Anh ta rấ t khiêm tố n, dẫn tôi tới văn phòng của mình, tôi cởi áo khoác, đi theo anh ta lên tầ ng 2. Trên hành lang có bảng thông báo, dán thông tin các buổi báo cáo khoa học mới nhấ t: *“Tính đố i xứng thời gian của vùng không gian lượng tử vô hạn…” “Năng lượng âm…” “Tính đố i xứng theo chiề u ngang của hạt nhân nguyên tử…” “Siêu đố i xứng và lý thuyế t dây…” “Phương pháp luận và hiện tượng tới hạn…”*

Tôi liề n dừng lại đọc.

“Cô thấ y hứng thú với mấ y cái này? Các buổi báo cáo vào cửa miễn phí, cô có thể đế n nghe thử.”

Tôi lắ c đầ u: “Tôi không có hứng thú với Vật lý, mà chỉ cảm thấ y, mấ y cái đề tài này đọc lên nghe rấ t hay.”

Anh ta nhìn tôi, ngạc nhiên: “Hay chỗ nào?”

“Anh không thấ y là mấ y đề tài này rấ t gợi tình hả? Siêu đố i xứng… lý thuyế t dây… năng lượng âm… vùng… tới hạn…”

“Phì…” Người nào đó bị sặc.

Phòng khiêu vũ ở tầ ng 2 được cải tạo từ phòng họp cũ, cho nên có một mặt tường là bảng đen. Hình như hội thảo vừa kế t thúc không lâu, cho nên trên bảng đen vẫn còn một đố ng công thức. Tôi nhớ mỗi

lần CGP tổ chức vui chơi giải trí đều thuê khách sạn, thư ký phòng hành chính bận tối tăm mặt mũi. So ra, các nhà khoa học không chú ý chi tiết cho lắm.

Ngải Tùng dặn nhỏ: "Nếu có người hỏi, thì nói chúng ta đã yêu nhau 3 tháng. Nếu hỏi chuyện kết hôn, thì nói còn trẻ, chơi đã rồi mới tính."

"Được."

"Bà cô mặc đồ ca rô màu lam kia là Chủ nhiệm Khoa kiêm Chủ tịch Công đoàn. Bà ấy đặc biệt quan tâm tới "hạnh phúc" của tôi."

"Yên tâm, tôi sẽ giúp anh giải quyết."

"Ông già mặc áo khoác màu xám tro đó là người nổi tiếng trong giới, không dễ lừa đâu, cô đừng đến gần ông ấy."

"Được."

"Cô có uống rượu không?"

"Uống chứ. Tôi tới đây để uống rượu, ăn cơm, ăn bánh mà. Ngoại trừ việc giúp anh ra, mục đích chủ yếu của tôi tới đây là để ăn mà."

Anh ta tưởng tôi nói đùa, không ngờ tôi cầm lên một chiếc đĩa, tới chỗ bàn để đồ ăn gắp cho mình một đĩa đầy các loại đồ ăn vặt, ăn ngon lành. Không có cách nào khác, Ngải Tùng đành rót một ly rượu, đứng bên cạnh tôi. Thấy tôi chỉ lo ăn, anh ta nói: "Tiểu Thu, hai chúng ta trò chuyện một chút đi."

“À! Xin lỗi, tôi chỉ lo ăn. Ừ, trò chuyện thì trò chuyện, mà chuyện gì?”

“Cho dù cô không muố n nói, cũng phải giả vờ như rấ t thân với tôi.”

Tôi cáu lên, hỏi: “Thân với anh là như thế nào? Sao tôi biế t được?”

“Không kịp rồ i, Chủ tịch Công đoàn tới.”

Quả nhiên, cô Chủ nhiệm Khoa kiêm Chủ tịch Công đoàn đang đi về phía chúng tôi, mỉm cười đầ y quan tâm.

“Cô Hồ ng, để cháu giới thiệu, đây là Tạ Tiểu Thu, bạn cháu. Tiểu Thu, đây là cô Hồ ng, Chủ tịch Công đoàn trường anh.”

Tôi tao nhã bắ t tay với bà ta: “Chủ nhiệm Hồ ng, chào cô.”

Cô Hồ ng đánh giá tôi, lại nhìn sang Ngải Tùng, cười nói: “Cháu giữ bí mật giỏi quá nhỉ, thì ra từ lâu đã quen cô bạn gái xinh đẹp rồ i, còn hại cả văn phòng lo số t ruột. Tiểu Thu, cháu làm việc ở đâu?”

“Cháu làm phiên dịch viên ở một công ty kiế n trúc.”

“Phiên dịch? Nghề này tố t lắ m! Ngải Tùng là trai đẹp duy nhấ t trong trường. Lúc nó mới tới đây, bên Sở cấ p cho nó biế t bao nhiêu tiề n! Tiểu Thu à, Ngải Tùng là nhân tài cấ p cao bên Sở cô mời được, người chưa tới, nhưng đã được cấ p nhà rồ i. Cháu quen nó là đúng rồ i.” Cô Hồ ng chỉ chưa kịp in mấ y câu của mình ra, đăng lên mục tìm bạn trăm năm trên báo mà thôi.

Câu này tôi không nên trả lời, đành cười bẽn lẽn, tỏ vẻ tán thành. Quay đầ`u nhìn Ngải Tùng một cái, thấ´y anh ta hơi ngượng.

“Tiểu Thu, cháu đế´n nhà Ngải Tùng bao giờ chưa?”

“... Dạ chưa ạ.”

“Bố´ của Ngải Tùng, mọi người hay gọi là Bố´ Ngải, là Viện sĩ Viện Hàn lâm. Hồ`i xưa từng đi du học bên Đức, nói tiế´ng Đức rấ´t lưu loát.” Bà cô chỉ chỉ ông già mặc áo khoác màu xám tro, bĩu môi nói: “Kìa, ông ấ´y kìa. Ngải Tùng, cháu không dắ´t Tiểu Thu chào bố´ đi?”

“Dạ, chúng cháu ăn xong là đi ngay.”

Ngải Tùng lặng lẽ kéo tôi qua một bên, nói nhỏ: “Bố´ mẹ tôi đề`u đang ở bên kia, tôi vố´n tính thừa dịp nhiề`u người trố´n bọn họ, xem ra trố´n không được. Lát nữa tôi dẫn cô qua gạt họ, được không?”

“Gạt người khác thì không sao, gạt bố´ mẹ anh có được không?”

“Họ mới là người hay thúc ép tôi cưới vợ nhấ´t, là đố´i tượng chính phải gạt. Tôi chỉ không ngờ hôm nay hai người đó sẽ đế´n thôi.”

“Anh đã nói vậy, thì đành phải làm thôi.” Tôi hớn hở nói.

“Bố´ tôi rấ´t nghiêm, sinh viên rấ´t sợ ông, cô cẩn thận chút.”

Bậc bề` trên tôi gạt lần đầ`u tiên là thầ`y hiệu trưởng Lưu. Tôi vẫn nhớ Lịch Xuyên là người khởi xướng, tôi còn cố´ tình viế´t một bản kiế´n nghị bằ`ng tiế´ng Anh vô cùng nghiêm túc. Sau đó trường học thật sự tăng cường hệ thố´ng cung cấ´p nước uố´ng và thời gian

cấp nước, tôi không chú tâm vào chuyện đó, nên cũng không biết có liên quan gì tới đề nghị của tôi không. Đối tượng tôi lừa lần thứ hai chủ yếu là thầy hướng dẫn luận văn thạc sĩ của tôi, thầy già hay nói giỡn, thường hay trêu tôi, lúc lên lớp tôi liền hỏi mấy câu khó lừa thầy, có khi làm thầy bực mình đến mức muốn cầm đồ lau bảng đập lên đầu tôi. Đối tượng lừa gạt thứ ba là Tiêu Quan, không tính là bề trên, cũng chỉ là Tổng Giám đốc một công ty có chút tiếng tăm thôi, lúc phỏng vấn, tôi cố ý lừa anh ta, nói một câu đáp lại một câu, không xem anh ta ra gì.

Chỉ có một người, tuy tôi cũng muốn lừa người đó, đáng tiếc trăm trận trăm thua, thất bại thê thảm. Người đó chính là Lịch Xuyên.

Tôi mỉm cười, theo Ngải Tùng băng qua đám đông, tới chỗ bố mẹ anh ta.

"Bố, mẹ, đây là Tạ Tiểu Thu."

Hai người nhìn khoảng hơn 60 tuổi. Bố Ngải Tùng nhìn hơi khó tính, mẹ Ngải Tùng lại rất hiền: "Cháu là Tiểu Thu? Đồng nghiệp của Emma, đúng không?"

Tôi hoảng, không thể tưởng được bọn họ lại biết tôi.

"Đúng vậy, chị Emma làm cạnh phòng cháu."

"Emma có nhắc tới cháu. Nói cháu rất giỏi tiếng Anh, là nhân tài mà Tổng giám đốc công ty nó tận tình mời về."

"Chuyện đó... chị Emma nói quá thôi ạ."

Bà cười tủm tỉm: “Ngải Tùng nhà bác rất tội nghiệp, du học ở nước ngoài hơn 7, 8 năm trời, mới về nước ổn định. Tiểu Thu, chừng nào rảnh tới nhà bác chơi? Bác nấu đồ ăn cho cháu ăn.”

“À... chuyện này...” Tôi cúi đầu, lấy ngón tay chọt Ngải Tùng.

Ngải Tùng nói: “Không vội. Tiểu Thu bận việc lắm, còn hay đi công tác nữa. Để một thời gian nữa đi. Bố, mẹ, tụi con sang chào thầy đây.”

Ngải Tùng kéo tôi, xuyên qua đám đông, chuồn ra cổng lớn.

“Đi nhanh vậy?” Tôi không vui “Tôi chưa kịp ăn gì hết!”

“Chỉ lo ăn! Mấy món đó có gì ngon đâu? Không bằng đi ăn thịt dê nướng. Đi về rồi ăn tiếp, nhiệm vụ của cô hoàn thành rồi!” Ngải Tùng kéo tay áo của tôi, bước nhanh về văn phòng mình, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tôi ghét nhất mấy chuyện này! Tôi ghét nhất xã giao! Hôm nay nếu như không phải vì phải báo cáo cho mấy người đó, thì tôi cũng không thèm tới!”

Tôi về văn phòng, mặc áo khoác, chuẩn bị đi về. Thấy vẻ mặt tôi đầy tiếc nuối, Ngải Tùng bỗng dưng đề nghị: “Trên lầu có kính thiên văn, cô muốn ngắm sao không? Hôm nay trời khá trong, có thể nhìn thấy tinh vân rất đẹp.”

Cái này thì tôi có hứng thú: “Có thể nhìn thấy mặt trăng không? Miệng núi hình vòng cung gì gì đó.”

“Cái đó... chúng tôi nhìn chán luôn rồi.”

Chúng tôi cùng đi lên sân thượng. Ngải Tùng điều chỉnh kính viễn vọng, tìm vị trí thích hợp: “Kìa, đó là mặt trăng! Có thể nhìn

thấ y những miệng núi hình vòng cung có bán kính hơn 80cm.”

Ừ... không rõ lắ m, những miệng núi cô đơn, cái này nố i tiế p cái kia, không có một chút sức số ng gì cả. Không có thỏ ngọc, cũng không có chị Hằ ng. Trong đầ u tôi nhớ một đố ng thơ cổ về ánh trăng, *“Từ đêm nay, móc trắ ng; Soi chố n cũ, trăng tròn* [1] *”*, *“Người có buồ n, vui, ly, hợp; Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyế t* [2] *”*, *“Bế n liễu, lúc trăng tàn, gió rét* [3] *”* ..., nhưng nhìn thấ y mặt trăng thật sự... đúng là mấ t hế t cảm xúc.

Quay đầ u nhìn Ngải Tùng. Anh ta hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp, chỉ có điề u không lộng lẫy như tôi nghĩ. Tôi cứ tưởng bầ u trời có màu sắ c rực rỡ. Có lẽ là xem tranh của Van Gogh [4] nhiề u quá - thì ra bầ u trời có màu trắ ng đen.”

“Vũ trụ có màu sắ c sặc sỡ.” anh ta nói. Sau đó, liề n điề u chỉnh kính viễn vọng.

“Đây là cụm M45 chòm sao Kim Ngưu, rấ t sáng, cách chúng ta 400 năm ánh sáng, dùng mắ t thường cũng có thể nhìn thấ y được.”

“Đây là cụm M44 chòm sao Cự Giải, gồ m sao lớn đỏ và sao lùn trắ ng tạo thành.”

“Đây là cụm M13 chòm sao Vũ Tiên, cụm sao sáng nhấ t có thể nhìn được từ Bắ c bán cầ u, cách chúng ta 25 nghìn năm ánh sáng.”

M13 có màu tím, nhìn giố ng một bó đuố c, thật đẹp.

Tôi liề n hỏi: “Nói như vậy, M13 chúng ta thấ y lúc này, là M13 của 25 nghìn năm trước?”

“Ừ... là vậy...” Anh ta giải thích “Vào thập niên 70, Đại học Cornell [5] đã dùng bộ phát sóng của kính thiên văn lớn nhất thế giới truyền đi một đoạn điện tín cấp dài 3 phút đến chòm M13. Năng lượng sóng điện này cao gấp 10 lần công suất điện của toàn cầu, xét về mặt sóng điện, tín hiệu này sáng hơn Mặt Trời một trăm nghìn lần.”

Xỉu, ở cạnh nhà khoa học là vậy, toàn nghe số là số!

“Tại sao phải gửi điện tín, gửi cho ai đọc?”

“Các nhà khoa học muốn thăm dò phản ứng từ những sinh vật khác trong vũ trụ. Thật ra đây là “Danh thiếp của Trái Đất”. Tôi nhớ rõ thông điệp gồm 10 câu, câu cuối cùng là *“Chúng tôi sống ở hành tinh thứ ba trong hệ Mặt Trời, dùng sóng vô tuyến của kính thiên văn 305 mét để gởi lời chào đến các bạn.”*

“Trời đất, sóng điện đó mất bao lâu mới đến được M13?”

“25 nghìn 100 năm. Ha ha, lúc đó chúng ta thành ra tro bụi hết rồi.”

Về nhà tôi gọi điện thoại cho Lịch Xuyên: “Haiz, Lịch Xuyên, hôm nay em đi ngắm sao bằng kính viễn vọng...!”

“Vậy à?” Tinh thần của anh cũng rất tốt “Giờ mới biết em thích thiên văn.”

“Cách chúng ta 25 nghìn năm ánh sáng đó! Xa dễ sợ luôn!”

“Xa vậy à!”

“Sao đẹp lắ́m, lúc ngắ́m sao em mới biế́t, thì ra nhân loại quá nhỏ bé, thời gian một đời người thì quá ngắ́n ngủi!”

“Ừ, hôm nay em có nhiề̀u cảm xúc nhỉ.” Lịch Xuyên bắ́t đầ̀u tích cực dẫn lố́i “Em phải đi ngắ́m sao trên trời cho nhiề̀u vào, vậy em mới không lẩn quẩn với chuyện tình cảm nữa.”

Tôi lại ra kế́t luận ngược lại: “Lịch Xuyên, em sẽ yêu anh 25 nghìn 100 năm ánh sáng! Nế́u anh là sóng điện được gửi đi, thì em chính là M13! Em ở đó đợi anh!”

“...” Người nào đó không nói gì nữa.

“Lịch Xuyên, em đang nói chuyện với anh đó.”

“Em là đứa con gái ngố́c nghế́ch không có đầ̀u óc, muố́n anh nói gì nữa?”

“Nói tóm lại, cả đời này em theo anh, dính chặt không rời, có chế́t cũng ở cạnh nhau. Cho dù anh bị bệnh tới mức chỉ còn một cọng tóc, anh cũng phải ở bên em!” Lời vừa buột ra, tôi liề̀n cảm thấ́y, sao mấ́y câu này nghe quen quen? Hình như là... hình như là... bị Vi Tiểu Bảo [6] nói trước rồ̀i.

Đầ̀u bên kia, im lặng thật lâu, sau đó anh thở dài: “Tiểu Thu, nế́u biế́t em như vậy, chi bằ̀ng 6 năm trước anh chế́t quách đi cho rồ̀i.”

“Vương Lịch Xuyên! Anh uy hiế́p em hả! Không được nói chữ chế́t! Anh mà dám chế́t, em sẽ đi nhảy lầ̀u ngay lập tức! Xem ai chế́t trước!”

Tôi còn đang kêu gào, phát hiện điện thoại đã báo máy bận.

Người nào đó gác máy.

Tôi biết, tôi lại làm quá. Vì kể từ hôm đó, Lịch Xuyên không chịu nghe điện thoại của tôi nữa. Cả René và Tế Xuyên cũng không dám nói nhiều với tôi. Đúng là tôi không phải gàn bình thường mà.

---

[1] Trích bài "Đêm trăng nhớ em trai" của Đỗ Phủ.

[2] Trích bài "Thủy điệu ca đầu - Trung thu" của Tô Thức.

[3] Trích bài "Vũ lâm linh" của Liễu Vĩnh.

[4] Van Gogh (1853 - 1990) danh họa trường phái hậu ấn tượng người Hà Lan, ông vẽ khá nhiều tranh chủ đề "Đêm đầy sao" (Starry night) có màu sắc rực rỡ.

[5] Một viện Đại học Tư thục ở Ithaca, New York, Hoa Kỳ, được thành lập từ năm 1865 với 14 trường thành viên.

[6] Nam nhân vật chính trong tiểu thuyết "Lộc Đỉnh Ký" của Kim Dung.

Chương 39

Đêm đêm, tủ lạnh trong bế´p cứ râ`m rì ô`n ào không chịu nổi. Hình như linh kiện nào đó bị hư, lô´c máy cứ 10 phút lại khởi động một lâ`n. Tôi đã báo cho chủ nhà nhiê`u lâ`n, nhưng ông ta không chịu gọi thợ đê´n sửa. Nguyên nhân là, thứ nhâ´t, khởi động thường xuyên không có nghĩa tủ lạnh bị hư. Mà ngược lại, tủ lạnh vẫn lạnh như bình thường. Thứ hai, tiê`n sửa tủ lạnh râ´t mă´c, không bă`ng mua cái mới cho xong, ông ta cũng chẳng giàu có gì cho cam, nên không muô´n tô´n tiê`n.

Tiê´ng ô`n của tủ lạnh làm tôi mâ´t ngủ, nên phải chuyển sang nghiên cứu hoa văn trên la phông nhà. Nửa đêm, tôi hay ra chỗ tủ lạnh tìm đô` ăn. Những tưởng ră`ng nhét đâ`y bụng xong thì sẽ buô`n ngủ, nhưng tôi cứ nă`m tră`n trọc trên giường, mãi tới hừng đông.

Hai tuâ`n liên tục, tôi không nhận được cuộc điện thoại nào của Lịch Xuyên. Mỗi lâ`n gọi cho anh đê`u do y tá bă´t máy, chỉ biê´t nói đúng một câu “anh Vương đang điê`u trị, không tiện nghe điện thoại”. Tôi gửi tin nhă´n cho René, René nói, bệnh tình của Lịch Xuyên không ổn định, lúc nặng lúc nhẹ, thường xuyên sô´t, hay bị phản ứng phụ với thuô´c, cho nên mãi không xuâ´t viện được. Ưu

điểm lớn nhấ t của René chính là rấ t thành thật, những chuyện mà René cho rằ ng không thể nói ra, thì René sẽ giấ u giế m, chứ không gạt tôi.

Mấ t ngủ hai tuầ n liên tục, tôi bị đau nửa đầ u. Bệnh này hồ i tôi thức đêm viế t luận văn hoặc dịch tài liệu cũng có, nhưng chỉ cầ n hế t stress, bệnh cũng sẽ lập tức biế n mấ t. Lầ n này lại khác, khi phát bệnh lên thì đau gầ n chế t, giố ng như bị rút gân. Tan tầ m hôm thứ ba, đầ u tôi đau như búa bổ, liề n mua một hũ aspirin, tiện đường ghé vào tiệm mát xa người mù trong khu tôi ở.

Người mát xa họ Từ, làm ở khu này hơn 7 năm. Người trong chung cư, đặc biệt là người lớn tuổi, ai cũng biế t anh ta. Quê anh ta ở một thị xã nhỏ ở Hồ Nam, đế n Bắ c Kinh làm thuê, hai mắ t mù, vóc người cao lớn, tính tình nhanh nhẹn. Nhờ tay nghề của mình, anh ta thuê một căn hộ tầ ng trệt trong chung cư, mở tiệm mát xa. Anh ta làm việc đúng mực, lúc mệt thì đóng cửa nghỉ vài ngày, ra ngoài uố ng trà đi chơi, không tham làm nhiề u. Cho nên, cũng chẳng kiế m được mấ y. Nhưng tay nghề của anh ta rấ t giỏi, phục vụ chu đáo, khách quen hay tới, một ngày làm việc mười mấ y tiế ng, lịch kín mít. Thật ra quanh khu này cũng có khá nhiề u chỗ mát xa, cũng không phải anh ta đặc biệt gì, là vì giá rẻ, mới có nhiề u khách tới. Nhưng năm rồ i trong khu lan truyề n tin đồ n về anh ta. Nghe nói anh ta cưới một cô gái trong chung cư. Cô gái đó mặc dù từng ly hôn, nhưng cũng khá xinh, lại nhỏ tuổi hơn anh ta, còn là giảng viên đại học. Ai cũng nói số anh ta may mắ n.

“Thả lỏng, thả lỏng vai đi. Tôi sẽ mát xa vai trước, sau đó đế n cổ, đầ u... cô cứ nhắ m mắ t lại đi.” Anh ta dùng tiế ng Hoa giọng Hồ Nam thôi miên tôi.

“Dạo đây tôi hay mâ´t ngủ, đâ`u nhức quá.”

“Uô´ng thuô´c chưa?”

“Thuô´c ngủ, aspirin có được không?”

“Được, nê´u nghiêm trọng quá thì khám bác sĩ đi.” Anh ta tiê´p: “Lâu rô`i cô không tới, cũng gâ`n nửa năm rô`i thì phải.” Thì ra anh ta nhận ra giọng tôi.

Tôi nhìn thâ´y trên hai khuỷu tay anh ta có hai vê´t chai màu đen, to bă`ng quả trứng gà. Mâ´y năm nay chă´c anh ta mát xa cho mâ´y chục ngàn người rô`i cũng nên.

Ngón tay anh ta mê`m mại, đôi lúc dùng lực mạnh, từ tô´n vuô´t các mạch máu của tôi. Tôi đang định nhă´m mă´t lại, bỗng nhiên thâ´y trên cửa sổ có một cái chuô`ng chó, trong chuô`ng có một con chó nhỏ. Chihuahua.

Tôi không thích chó, nhưng tôi biê´t Emma thích chó, chị cũng nuôi một con Chihuahua, nói là giá râ´t mă´c, hàng tháng cũng tô´n một đô´ng tiê`n để chăm sóc. Không phải Emma nuôi không nổi, nhưng lúc ăn trưa hay than thở, nói loại chó này thích chiê`u chuộng, râ´t khó hâ`u hạ.

Tôi liê`n hỏi anh ta: “Ủa, anh nuôi Chihuahua hả?”

“Đúng vậy.” Anh ta râ´t đă´c ý “Dễ thương lă´m phải không?”

“Chă´c là mă´c lă´m!”

“Cũng hơi hơi, mâ´y nghìn tệ thôi.”

Trời à, tôi tính thầm trong lòng, mấy nghìn tệ, anh ta phải mát xa cho bao nhiêu người mới đủ.

“Vợ anh mua à?”

“Tôi mua. Cô ấy thích nên tôi mua. Mỗi ngày chúng tôi đi dạo đều dẫn nó theo. Con này nhỏ quá, lần trước xém chút lạc mất.”

Khuôn mặt anh ta tràn ngập hạnh phúc.

Tôi thở dài một hơi, hỏi: “Anh Từ, hồi trước lúc yêu nhau, là anh theo đuổi vợ anh, hay là vợ anh theo đuổi anh?”

“Cô ấy theo đuổi tôi, bám dính như keo.” Anh ta cong môi, vẻ bông đùa.

“Vậy anh, có tán tỉnh cô ấy không?”

“Không, hoàn toàn không. Tôi là dân tỉnh lẻ, lại bị mù, dựa vào bàn tay mình để kiếm tiền, đủ để nuôi sống bản thân là vui rồi. Vợ con cái gì, mơ cũng không dám.”

“Nói như vậy, anh từ chối cô ấy?”

“Ừm... đại loại vậy. Sau đó chúng tôi ở bên nhau, cũng không phân biệt được là ai theo đuổi ai.”

“Anh hai, tôi cũng theo đuổi một người, mà anh ấy chết sống không đồng ý.”

“Có lẽ người ta không muốn...”

“Không phải, anh ấy bị bệnh, không muốn liên lụy tôi.”

“Vậy cô phải cố gắng hơn nữa.”

“Tôi cô´ lă´m rô`i, cách gì cũng dùng rô`i, nhưng người ta vẫn không thèm để ý tới tôi.”

Anh ta dừng tay lại, đứng trước mặt tôi, nhìn tôi bă`ng con ngươi tră´ng dã: “Người ta không để ý tới cô, chẳng lẽ cô cũng không thèm để ý người ta nữa? Tôi cảm thâ´y, cô vẫn chưa cô´ gă´ng hê´t sức.”

Đô´i với Lịch Xuyên, như thê´ nào mới tính là hê´t sức?

Ra khỏi tiệm mát xa, tôi đi thẳng vê` nhà mình, mở ngăn kéo lâ´y hộ chiê´u ra.

Mâ´y tháng trước, lúc còn ở Cửu Thông, Đường Ngọc Liên - người thích du lịch để kiê´m ngoại tệ - có giúp tôi làm hộ chiê´u. Đường Ngọc Liên nói, cô â´y có quen mâ´y công ty du lịch, hỏi tôi lúc rảnh có muô´n dẫn tour không, vừa kiê´m được ngoại tệ, vừa có thể đi du lịch Sing - Mã - Thái miễn phí. Tôi có kiê´m được ngoại tệ vài lâ`n, nhưng chưa từng đi du lịch Singapore, Malaysia hay Thái Lan. Hộ chiê´u vẫn chưa sử dụng lâ`n nào. Tôi gọi điện thoại cho Đường Ngọc Liên, nhờ cô â´y xin giúp visa Thụy Sĩ.

Chiê`u hôm đó, theo chỉ dẫn của Đường Ngọc Liên, tôi điê`n mâ´y mẫu đơn, sau đó mua vé máy bay đi Zurich, chưa tới một tuâ`n, đã có visa.

“Em đi Thụy Sĩ làm gì? Châu Âu có nhiê`u chỗ vui hơn mà, để chị giới thiệu tour cho em, 30 nghìn tệ đi 7 nước, sao?” Đường Ngọc Liên khuyên tôi qua điện thoại.

“Em đi thăm bạn.”

“Chỉ ở 2 ngày 1 đêm thôi à? Sao ít vậy? Vé máy bay đi vê` tô´n hơn 7 nghìn tệ rô`i!”

“Công việc lu bu quá, không ở chơi lâu được, lúc về còn phải nộp mấ y bản dịch nữa.”

“Đi đi, nhớ đi ngân hàng đổi đồng franc Thụy Sĩ, đừng đổi euro. Một số cửa hàng bên đó không nhận euro. Muố n chị đặt khách sạn giúp luôn không?”

“Chị cho em vài địa chỉ đi, phải rẻ và gần sân bay nha. Nếu em không tìm được chỗ ở thì mới ở khách sạn.”

Đố i với nhiều người mà nói, xuấ t ngoại là chuyện quan trọng, nhưng đi nước ngoài 2 ngày, với tôi cùng lắm chỉ giố ng đi Cửu Trại Câu [1] chơi mà thôi. Tôi bỏ vài bộ quần áo vào va li, lên máy bay bay từ Bắc Kinh đi Zurich. 5 giờ rưỡi thứ tư xuấ t phát, 6 giờ sáng giờ Zurich tới nơi. Trước khi đi, tôi gửi tin nhắn cho René trên MSN, báo giờ cấ t cánh và mã số chuyế n bay, nhờ René tới đón tôi nếu rảnh. Tuy rằng, thời gian này cả Tế Xuyên và René đều trố n tránh tôi, nhưng mỗi lần tôi gửi tin nhắn, René đều trả lời, dù câu trả lời vô cùng ngắn gọn. Nếu René không nhận được tin nhắn cũng không sao, bấ t quá cũng chỉ là đi phượt một mình mà thôi.

Thật ra, tôi không ôm hy vọng sẽ được gặp Lịch Xuyên, chỉ cầ n xem thành phố nơi anh sống như thế nào, là tôi mãn nguyện rồ̀i.

Lúc bình minh, máy bay lướt qua mịt mù sương sớm và bạt ngàn rừng thông lá kim và đồ̀i núi, hạ cánh xuố ng sân bay Zurich đúng giờ theo lịch trình. Tôi không mang nhiều hành lý, chỉ kéo một chiế c va li nhỏ, bước nhanh theo đoàn người lên xe bus đi từ cổng số 2 sang cổng số 1 để làm thủ tục nhập cảnh.

Sân bay không có nhiều hành khách lắm, hơi vắng. Ghế ngồ̀i hình vuông, sàn cẩm thạch lạnh lẽo, tượng điêu khắ c phong cách

hiện đại màu đen khiế̂n người ta cảm thấy xa cách. Những chiế́c giá để đồ̀ bằng thép cao, khung cảnh với màu xám là màu chủ đạo khiế́n người ta cảm thấy như lạc vào vũ trụ. May mà lúc ngồ̀i thang máy còn có thể nhìn thấy vách tường màu đỏ, đèn lửa ấm áp đố́t trong quán bar, còn có vài bức tường kính màu xanh lục, làm cho tôi có cảm giác giố́ng phương Đông.

Tôi qua cổng hải quan dễ dàng. Cổng ra khá đông người. Nhiề̀u người đang giơ cao bảng đón khách.

Không thấy René.

Đứng ở cổng ra hơn 3 tiế́ng, vẫn không thấy bóng dáng René đâu cả. Tôi bắt đầ̀u trách mình lỗ mãng. Cứ tưởng gửi tin nhắn cho René, thì nhất định René sẽ nhận được. Có thể René đang bận nhiề̀u việc, cũng có thể không mở MSN. Huố́ng chi René còn là cú đêm, ngày nào cũng ngủ đế́n trưa mới tỉnh.

Chớp mắt tới buổi trưa, bụng tôi cồ̀n cào, liề̀n vào quán cà phê nhỏ cách đó không xa mua bánh sandwich. Không dám ăn trong tiệm, sợ René tới đón tôi lại tìm không thấy, nên đành đứng ăn ở cổng ra.

Tôi đợi đế́n chiề̀u, đứng ngồ̀i không yên, mới chạy tới buồ̀ng điện thoại gọi cho Lịch Xuyên.

Điện thoại vang hai tiế́ng liề̀n có người bắt máy.

“Chúc một ngày tố́t lành.” Giọng nam trầ̀m ấm.

Không bình thường nha, không phải là y tá, không ngờ lại là Lịch Xuyên trực tiế́p nghe điện thoại.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu?” Âm cuô´i cao, có vẻ rấ´t ngạc nhiên.

“Ừ, là em. Em có việc muô´n tìm René, anh có sô´ điện thoại của anh â´y không?”

“Có,” Anh nói “René và Tê´ Xuyên đi Ý, em tìm cậu â´y có việc gì gấ´p không?”

Tôi đứng hình: “René... đi Ý? Em... không có gì gấ´p,... là chuyện phiên dịch thôi.”

“Cậu â´y mới đi hôm qua.” Anh dừng một chút, nói: “Nê´u là chuyện phiên dịch, em tìm anh cũng được mà.”

“Không liên quan gì tới anh, tạm biệt, nói chuyện sau.” Tôi chuẩn bị gác điện thoại.

“Đợi chút!” Đầ`u bên kia hét to.

“Chuyện gì?”

“Tiểu Thu, em đang ở đâu?” Anh trầ`m giọng.

“Còn ở đâu nữa? Bă´c Kinh, văn phòng CGP.”

“Vậy tại sao trên điện thoại anh lại hiển thị là sân bay Zurich?”

Xong rồ`i, lòi đuôi rồ`i! Huhu! Tôi thê` thô´t phủ nhận: “Không thể nào, rõ ràng em đang ở Bă´c Kinh. Điện thoại của anh bị gì rồ`i, em cúp máy đây.”

“Tạ Tiểu Thu, không được cúp máy!” Lịch Xuyên ở đầ`u bên kia mấ´t kiên nhẫn ngă´t lời tôi, lớn tiế´ng: “Có phải em đang ở sân bay

Zurich không?”

“... Ừ. Em đi ngắm cảnh, mai về.” Giọng tôi tự động hạ xuống vài nấc: “Em, em không phải tới tìm anh.”

“Em có bút ở đó không?” Anh nói, giọng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

“Có...”

“Nhớ kỹ: XXXXXXXXX, đây là số điện thoại của anh.” Tiếp theo, anh lại đọc một chuỗi tiếng Đức, đọc từng chữ cái một cho tôi ghi lại “Đây là địa chỉ nhà anh. Chìa khóa đặt dưới đệm lót chậu hoa ở bên phải cửa chính. Lỡ may anh không tìm được em, em gọi di động tìm anh, hoặc trực tiếp đến nhà anh, nhớ chưa?”

“Lịch Xuyên... anh đừng tới tìm em. Em...”

“Anh hỏi em, những lời anh vừa nói, em có nhớ kỹ không?”

“Nhớ kỹ.”

“Đi tới nhà anh bằng cách nào, em biết không?”

“Đi... đi xe buýt?”

“Ngốc!”

“Đi... xe điện ngầm?”

“Ngốc!”

“Đi... đi taxi?”

“Vậy mới được, em có tiền Thụy Sĩ không?”

“Có.”

“Đưa địa chỉ cho lái xe, nói với ông ta *“Fahren Sie mich bitte zu dieser Adresse [2] !”* ông ta sẽ chở em tới trước cửa nhà anh.”

“Anh nói nhanh quá, em không nhớ kịp. Nói lại lần nữa đi.”

“Thôi đi, đừng đi taxi, chẳng may gặp bọn lừa đảo. 30 phút sau nếu em vẫn chưa thấy anh đến, thì cứ cách 5 phút gọi cho anh một lần, biết không?”

“Biết rồi.”

“Bây giờ, em đang đứng ở cổng ra, đúng không?”

“Ừ.”

“Đừng đi đâu hết, anh tới đón em, chắc mất khoảng 30 phút.” Lịch Xuyên uy hiếp tôi “Nếu anh không tìm được em, cũng không thấy em gọi anh, anh sẽ báo cảnh sát, biết không? Nếu em mất tích, hoặc xảy ra chuyện không may, anh sẽ đi nhảy lầu ngay lập tức, biết không hả?”

“Hiểu, hiểu rồi.”

Gác máy rồi. Tôi thở dài nhẹ nhõm, đến quán cà phê lúc nãy mua một ly kem, lúc này mới nhớ ra tôi đã đứng đợi ở cổng ra 6 tiếng đồng hồ liên tục, hai chân đã mỏi nhừ.

30 phút sau, Lịch Xuyên liền xuất hiện ở sân bay. Anh ngồi trên chiếc xe lăn nhỏ gọn, đang đi qua cửa kính tự động.

Trong sảnh chính của sân bay, có khá nhiều đàn ông mặc vest, hoặc đi hoặc ngồi. Nhưng tôi có thể nhận ra Lịch Xuyên ngay từ giây

đâ`u tiên anh xuâ´t hiện, trong đâ`u tôi chợt lóe lên bài thơ tuyệt tác của Ezra Pound [3]:

Thoă´t hiện những gương mặt...

Giữa đám đông

Những cánh hoa...

Trên cành nâu ướt sâ`u. [4]

Với tôi mà nói, Lịch Xuyên là tia sáng duy nhâ´t giữa dòng người ướt sâ`u. Tôi nhìn anh không chớp mă´t, tim cuô`n cuộn sóng triê`u dâng, yêu hận tràn vê`. Đã bao nhiêu ngày chúng tôi không gặp nhau? Tám mươi ngày rô`i! Mỗi lâ`n ly biệt đê`u đă`ng đẵng, vừa đủ để phai nhạt gương mặt anh, vừa đủ để tâ´t cả hận ý đê`u biê´n mâ´t, tâ´t cả vê´t thương đê`u lành lại, trong chớp mă´t lại biê´n thành tình yêu.

Lịch Xuyên vẫn luôn là tâm điểm, đi tới đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn. Anh mặc một bộ âu phục thoải mái, tóc vuô´t dựng, làm nổi bật đường nét khuôn mặt anh, càng thêm vẻ xương gâ`y mê người.

“Hi! Lịch Xuyên!” Tôi kéo va li, chạy băng băng vê` phía anh.

Đê´n trước mặt anh, bỗng nhiên tôi dừng lại, đứng cách anh khoảng một cánh tay.

Bô´n tuâ`n liê`n không chịu để ý đê´n tôi, không biê´t Lịch Xuyên hê´t giận hay chưa. Tôi tự ý đê´n đây, chă´c lại làm anh phiê`n lòng nữa rô`i. Gặp mặt trong tình huô´ng này, nên dùng nghi thức xã giao nào cho phải phép? Ôm? Hay là bă´t tay?

Trong lúc tôi đang do dự, Lịch Xuyên đã dang rộng hai tay: “Lại đây, cô bé liề̀u lĩnh. Chào mừng em đế́n Zurich.”

Tôi nhào vào lòng anh. Lịch Xuyên ôm chặt tôi, cằ̀m anh lún phún râu cọ cọ vào mặt tôi. Tôi vuố́t ve khuôn mặt xương gầ̀y của anh, cười ngây ngô: “Râu lên lún phún rồ̀i nè.”

“Sợ không đón được em, không kịp cạo.” Anh lại ôm tôi, ôm rấ́t chặt, tôi hơi khó thở, cũng không biế́t anh ôm chặt tôi vì anh đứng không vững, hay đơn giản chỉ là vì anh muố́n ôm tôi mà thôi. Tóm lại, gầ̀n như một phầ̀n ba sức nặng của anh đặt lên người tôi, tôi ôm eo anh, đứng im để đỡ anh.

Lịch Xuyên nhẹ quá, gầ̀y quá. Nhưng nhìn anh rấ́t có sức số́ng, chỉ có điề̀u không được nhanh nhẹn như lúc còn khỏe, cổ tay vẫn đeo vòng nhựa của bệnh viện.

Tôi quan sát anh, lòng đau nhói.

“Em bay chuyế́n 6 giờ sáng hả?” Anh ngồ̀i xuố́ng xe lăn, hỏi tôi.

“Ừ.”

“Như vậy, em đã đứng ở đây đợi 7 tiế́ng rồ̀i?”

“Không lâu tới mức đó…”

“Có đói bụng không?”

“Có ăn một cái bánh sandwich.”

“Tạm được, không khờ quá mức.”

Anh dẫn tôi ra khỏi ga đê´n, xe anh đậu ở ven đường. Bác tài ngoại quô´c nói một câu tiê´ng Đức với tôi, Lịch Xuyên giới thiệu: “Đây là tài xê´ của ông nội anh, Fehn. Ông â´y chào em.” Tôi dùng tiê´ng Anh chào hỏi bác tài, đương nhiên ông â´y hiểu tiê´ng Anh, nhìn tôi cười ngượng ngùng.

Lịch Xuyên mở cửa xe, dùng tay che đâ`u tôi, để tôi ngô`i vào xe. Sau đó anh mới chui vào. Tôi câ`m dây an toàn lên, Lịch Xuyên giơ tay ra nă´m lâ´y, nói: “Để anh.” Một tay anh nă´m tay vịn trên trâ`n xe, một tay gài dây an toàn cho tôi. Tôi đứng hình nhìn anh quay tới quay lui. Đã bệnh nặng rô`i, mà vẫn ga lăng phong độ.

Xe râ´t rộng, tuy chân Lịch Xuyên dài nhưng vẫn co duỗi thoải mái.

Tôi hơi ngượng, không dám lên tiê´ng. Trong lòng hô´i hận lẽ ra không nên gọi cho Lịch Xuyên, kéo anh từ bệnh viện tới đây. Lỡ người nhà anh biê´t, không biê´t sẽ oán trách tôi thê´ nào.

Thâ´y tôi không nói gì, Lịch Xuyên hỏi: “Đứng đợi ở sân bay lâu quá, em có mệt không?”

“Không mệt.”

“Sao không gọi cho anh sớm hơn?”

“Em... không muô´n quâ´y râ`y anh, chỉ đợi René thôi.” Sợ anh không tin, tôi lâ´y tâ´m vé xe sặc sỡ ra “Anh nhìn đi, em còn mua vé xe ngă´m cảnh nữa nè.”

Anh câ`m vé xe, nghiên cứu hô`i lâu: “Anh ở Thụy Sĩ bao lâu nay, cũng không biê´t vé xe ngă´m cảnh có hình dạng ra sao.”

“Đừng vứt đi, ngày mai em còn dùng mà.” Tôi lấy vé lại, nhét vào túi, móc một tấm thẻ đưa cho anh “Bạn em giới thiệu vài khách sạn cho em, đều ở gần sân bay. Anh xem thử xem, khách sạn nào tốt?”

Anh nhìn tấm thẻ, hỏi: ““Tốt” là như thế nào?”

“Bao bữa sáng, có phòng tắm. Tốt nhất là một đêm không quá 200 franc Thụy Sĩ. Đúng rồi, điện áp ở đây là bao nhiêu?”

“220V.”

“Cảm ơn trời đất. Em có thể mở máy tính an toàn rồi.”

Anh mỉm cười: “Chuẩn bị kế hoạch chu đáo nhỉ. Nếu anh không giữ em lại, em cũng chơi một ngày ở Zurich, đúng không?”

“Chị Emma còn một mình phượt Honduras mà.”

Anh bỗng dưng lấy khăn tay che miệng, ho khan.

“Muốn uống nước không?” Tôi lấy một chai nước khoáng được phát trên máy bay từ trong túi xách ra, nhét vào tay anh.

“Không cần, cảm ơn.”

Một lát sau, anh nói: “Cũng đã đến đây rồi, thì ở lâu một chút đi.”

Cho dù có ngốc cỡ nào cũng nghe ra, câu mời này không nhiệt tình cho lắm, giọng nói bình thường, không lạnh không nóng.

“Mua vé về rồi, chiều mai về Bắc Kinh.”

“Có thể đổi vé.”

“Ngày mai bắt buộc phải về, công ty em còn có việc quan trọng.”

“Không thay đổi được à?”

“Ừ.”

Không biết là thở dài nhẹ nhõm hay là thở dài chán nản, anh đổi đề tài: “Vậy hai hôm nay em đừng ăn chay, được không? Thức ăn ngon ở đây đều là đồ mặn. Đồ chay thì ăn không ngon, không được như mấy quán chay ở Bắc Kinh.”

“Sao anh biết em thích thức ăn ngon? Không lẽ em không thể thích thứ khác?”

Không thể không thừa nhận, thời gian vui vẻ nhất khi ở bên Lịch Xuyên chính là cùng nhau nấu cơm, hoặc đi ăn nhà hàng, miệng tôi thì kén chọn, miệng anh lại khó tính, nghe hai chúng tôi gọi món, đầu bếp nào cũng nhức đầu muốn chết.

“Em thích nhất là hai chuyện, chuyện này dễ chiều nhất, anh sẽ cố hết sức để chiều em.”

Tôi quay đầu nhìn anh, chưa hiểu: “Em thích nhất là hai chuyện gì, sao em không biết?”

Anh nhìn về phía trước, nửa cười nửa không: “Em biết rõ, chỉ có điều không ý thức được thôi.”

Tôi nhìn anh mờ mịt, suy tư, cúi đầu xuống, thấy tay của tôi không biết đã đặt lên đùi anh từ lúc nào. Mồ hôi... mướt mồ hôi... mồ hôi ra như tắm... đúng là háo sắc quen thói. Tôi liền rút tay về.

“Bây giờ ý thức được rồ̀i?”

“Em cứ tưởng là tay vịn” Mặt không đổi sắ́c, bình tĩnh nói.

Chớp mắ́t đã vào nội thành Zurich. Lịch Xuyên nói một câu với tài xế́, xe liề̀n dừng lại. Anh dẫn tôi đi dạo trên đường. Đố́i diện con phố́ có một cửa hàng bán hot dog khá lớn, bán đủ loại xúc xích nướng. Khói bay ra tứ phía, làm người ta thèm chảy nước miế́ng.

Lịch Xuyên vừa xế́p hàng vừa nói: “Cửa hàng này tên là Sternen Grill, lúc anh còn là học sinh trung học rấ́t thích đế́n đây. Bố́ anh nói món này không tố́t cho sức khỏe, nên anh phải ăn lén, một ngày ăn hai cây, buổi tố́i không chịu ăn cơm.”

Khách hàng rấ́t đông, quầ̀y hàng rấ́t dài, mấ́y đầ̀u bế́p mặc đồ̀ trắ́ng bận tố́i tăm mặt mũi. Chỉ xế́p hàng chừng 2 phút là tới lượt. Lịch Xuyên mua cho tôi một cây xúc xích nướng cháy sém và một cái bánh mì nhỏ. Đầ̀u bế́p lấ́y giấ́y gói lại đưa cho tôi.

“Ăn mù tạt không?” Lịch Xuyên chỉ vào mấ́y chiế́c chén đựng mù tạt vàng bên cạnh.

“Ăn.”

Anh còn mua cho tôi một ly bia tươi nhỏ, dẫn tôi đi dọc theo con phố́ về̀ chỗ đậu xe.

Xúc xích vừa thơm vừa cay, ngon tuyệt vời. Huố́ng chi tôi đang đói bụng, vừa đế́n chỗ xe đậu, chưa kịp ngồ̀i yên, liề̀n ăn hế́t sạch, chưa đã thèm, còn liế́m đầ̀u ngón tay.

Thấ́y lời giới thiệu được chứng minh, Lịch Xuyên cười đắ́c ý: “No chưa? Ăn nữa không? Chắ́c em đói lắ́m rồ̀i.”

“No rồi.” Tôi sung sướng vỗ vỗ bụng, bắt đầu uống bia. Vừa vui vẻ vừa ngờ nghệch nhìn xe chạy dọc theo một con đường đầy bóng cây về phía nam. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng bán lẻ, trung tâm mua sắm và quán cà phê. Cuối đường là một hồ nước lớn. Bên hồ có bến tàu, có thuyền, hai bên bờ hồ là tầng tầng lớp lớp nhà màu trắng san sát nhau, đồi cỏ xanh non bên hồ cũng lố nha lố nhố đủ loại nhà. Xa xa là bạt ngàn rừng rậm và thấp thoáng núi tuyết.

“Lịch Xuyên, mình đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Về nhà. Tim tôi đập thình thịch. Nhà nào? Nhà Lịch Xuyên à?

Đương nhiên Lịch Xuyên có nhà riêng ở Zurich. Chỉ có điều, quen Lịch Xuyên nhiều năm, rất ít khi anh kể về chính mình, cũng rất ít khi nhắc tới Zurich. Ai không biết còn tưởng rằng hồi nhỏ anh bị ngược đãi nên bị tổn thương tâm lý. Thật ra, là do Lịch Xuyên ít nói, mỗi lần nói chuyện với anh trai qua điện thoại, lâu nhất cũng chỉ một phút. Hơn nữa, ba mẹ tôi đều đã mất, nên anh luôn tránh chủ đề này, để không làm tôi buồn.

“Anh xuất viện rồi à?”

“Chưa. Anh trốn ra. Em đã sang đây, cơ hội hiếm có, đâu thể để em vào bệnh viện với anh được.”

“Em tình nguyện ở trong bệnh viện với anh,” Tôi lo lắng nhìn anh “Bệnh anh chưa hết, không cần gắng sức đi với em đâu, sẽ mệt lắm.”

“Không mệt,” Anh nói “Có tài xế mà.”

Xe chạy lên đô`i cạnh hô`, dừng lại trước một khoảng sân yên tĩnh rợp bóng cây. Phía trước là một bãi cỏ rộng, hoa xuân hai bên nở rộ trong bóng râm. Xe băng ngang bãi cỏ, hướng vê` biệt thự hai tâ`ng màu trắ´ng, tâ`ng dưới dài gâ`n gâ´p 4 lâ`n tâ`ng trên, từ xa nhìn lại, giô´ng như chữ L viê´t hoa.

Quả nhiên là nhà của Lịch Xuyên, hai bên cửa chính đê`u có đường dành riêng cho người tàn tật. Lịch Xuyên nói với Fehn mâ´y câu, ông liê`n lái xe đi. Tôi kéo va li, đi theo Lịch Xuyên vào nhà.

Nội thâ´t trong nhà râ´t hiện đại, thoáng mát gọn gàng, màu sắ´c đơn giản, không có tâ`ng tâ`ng lớp lớp khung và tủ, chỉ có vài đô` gia dụng câ`n thiê´t. Trên tường ngẫu nhiên xuâ´t hiện các kệ nhỏ, trưng bày các tác phẩm nghệ thuật sưu tâ`m, đa sô´ là của phương Đông, như tượng Phật, bình gô´m Thanh Hoa, chén rượu bă`ng đô`ng xanh, tượng điêu khă´c bă`ng gỗ... dù là góc nào, cũng sạch sẽ tinh tươm.

“Sạch quá vậy?” Tôi liê`n nhớ đê´n những vệt đen trên gạch men trắ´ng trong bê´p nhà tôi. Lúc chủ nhà giao nhà đã có, chùi thê´ nào cũng không sạch. Lịch Xuyên sợ dơ, nhưng cũng không phải người lau dọn hàng ngày. Dạo gâ`n đây anh lại nă`m viện, căn nhà này cũng phải bỏ không mâ´y tháng rô`i.

“Ngày nào cũng có người tới đây quét dọn,” Anh nói “Chỉ câ`n kí hợp đô`ng với công ty vệ sinh là được.”

Tôi gật đâ`u, nói: “Căn nhà này không phải do anh thiê´t kê´ đúng không?” Tính Lịch Xuyên râ´t khiêm tô´n, chă´c chă´n không đời nào dựa vào chữ viê´t tă´t tên mình để thiê´t kê´.

“Nội thất chủ yếu là anh trai anh thiết kế. Toilet và bếp là anh họ anh thiết kế. Tầng hai là bà ngoại thiết kế. Vườn hoa là bà nội thiết kế, bể bơi là ông nội thiết kế. Hình chữ L này là kiệt tác của bố anh; ông nói như vậy người ta tìm anh dễ hơn.”

Mặc dù không phải là tác phẩm của Lịch Xuyên, nhưng phong cách thiết kế vẫn dựa theo sở thích của anh, pha trộn giữa tính lãng mạn kiểu Pháp, sự kỹ tính kiểu Đức và tính sáng tạo kiểu Ý. Lịch Xuyên thích không gian rộng và cao, thích kính, thích sàn gỗ, thích sô pha có màu sắc rực rỡ và đồ gia dụng đơn sắc trắng và đen. Diện tích tầng dưới rất lớn, có mấy phòng, tôi cảm thấy dồn tất cả nhân viên của CGP vào vẫn còn dư chỗ. Anh dẫn tôi đi thăm từng phòng từng phòng một, sau đó ngồi xuống sô pha, lấy điều khiển mở rèm cửa sổ sát chân tường.

“Vậy anh thiết kế phần nào?” tôi hỏi.

“Ai cũng giành thiết kế hết, không tới lượt anh.” Anh nhún vai “Nếu em muốn nhìn tác phẩm của anh, thì phải đến nhà anh trai anh. Anh thấy còn đẹp hơn nhà anh. Anh còn thiết kế hầm rượu cho hai người đó nữa. Hai người ở cách đây không xa, đi bộ là tới ngay. Muốn đi không? Anh có chìa khóa.”

Tôi mỉm cười lắc đầu, cũng hơi ganh tị. Nếu tôi có chị gái hoặc em gái, có lẽ cũng sẽ thân thiết như thế. Kể từ khi bố tôi qua đời, Tiểu Đông đột nhiên trưởng thành hẳn, trở thành một người đàn ông chân chính. Nó vẫn rất quan tâm tôi, chỉ có điều càng ngày càng ít nói chuyện, thời gian gặp nhau cũng ít ỏi, mỗi lần gọi điện hỏi thăm đều bị chuyện này chuyện kia cắt ngang. Nó cũng trưởng thành rồi, ai cũng có cuộc sống riêng, tình thân tình thương gì cũng có mức độ.

“Vậy em muố́n uố́ng gì không?”

“Có cà phê không?” Tôi thấ́y hơi mệt.

“Uố́ng Cappuccino không?”

“Anh biế́t pha?”

“Có máy. Em muố́n xem không?”

Anh dẫn tôi xuố́ng bế́p. Lấ́y ra một ly cà phê rấ́t đẹp, bỏ lên nắ́p máy pha cà phê để làm nóng trước. Trong tủ lạnh có hạt cà phê, anh lấ́y một gói ra, xay đủ một ly nhỏ, pha một ly Expresso trước. Tôi sợ đắ́ng. Anh dùng hơi nước đun nóng sữa, pha Cappuccino cho tôi. Anh đổ vào một lớp kem sữa thật dày, lại lấ́y một chiế́c đũa vạch nhẹ một đường, bọt tách ra, thành hình một chiế́c lá. Lại dùng đũa chấ́m lên cà phê vài cái, lá cây lại biế́n thành một con thỏ.

“Anh cũng biế́t làm hả?” Tôi trừng to mắ́t, giật mình nhìn anh.

“Ông nội dạy anh. Đây là sở trường của ông, ông biế́t vẽ rấ́t nhiề̀u hình. Hồ̀i xưa toàn viế́t thư tình trên bọt kem.”

“Anh dạy em, được không?”

“Học vài hình đơn giản trước. Mấ́u chố́t là đổ sữa.”

Anh lại pha hai ly Cappuccino, cầ̀m tay tôi, đổ hỗn hợp sữa đậm đặc vào ly cà phê, đổ đầ̀y ly, liề̀n dừng lại. Lại đưa chiế́c đũa cho tôi, cánh tay vòng lên từ sau lưng tôi, nắ́m lấ́y tay phải của tôi, dạy tôi từng nét vẽ.

“Vầ̀y nè... vạch bên trái một cái, bên phải một cái. Lại vạch nhẹ xuố́ng một cái, xong rồ̀i.”

Mùi cà phê thoang thoảng sau lưng, vô tình hay cố ý, mặt anh lướt qua trán tôi, sự thân mật thoáng qua trong giây lát. Tôi liền quay đầu, ngẩng mặt lên, hướng đến đôi môi anh. Nhưng là, khi tôi đến gần, anh lại lui về sau một bước, tránh được. Nhiều năm qua đi, nhưng Lịch Xuyên vẫn đầy mê hoặc với tôi, anh luôn luôn có gì đó làm tôi ngạc nhiên, cứ như tôi vĩnh viễn không biết anh còn có thể làm những gì.

Tôi vẽ tổng cộng ba hình búp bê, tự mình uống một ly, Lịch Xuyên uống một ly, còn lại anh tính đổ hết, lại bị tôi ép bỏ vào ngăn đá tủ lạnh. Tôi cầm ly cà phê, ngồi trên ghế chân cao trong bếp, nhìn Lịch Xuyên cẩn thận lau dọn quầy bếp sạch sẽ tinh tươm. Lúc vào nhà anh đã tháo chân giả ra, lại lười chống nạng, nên nhảy lò cò một chân, tôi nhìn mà hoa mắt, nói với anh: “Anh nghỉ một lát đi, được không?”

Anh nhặt nạng lên, hỏi tôi: “Đằng sau có vườn hoa, muốn đi xem không?”

Tôi chỉ lên trần nhà: “Trên lầu có gì?”

Phòng làm việc, phòng vẽ, và phòng ngủ của Lịch Xuyên đều ở trên lầu. Cầu thang vừa rộng vừa dài, có phủ thảm chống trượt, ở giữa có tay vịn thiết kế riêng cho anh. Tôi thắc mắc tại sao Lịch Xuyên lại xây nhà có cầu thang, vì anh không tiện lên xuống lầu. Nhưng khi lên tầng 2 tôi liền hiểu. Tầng hai nhìn ra hồ nước, trên mặt hồ thấp thoáng những cánh buồm trắng, những đàn vịt trời. Xa xa mây khói lượn lờ, núi xanh thấp thoáng. Từ sô pha nhìn ra, mặt hồ gợn sóng lấp lánh, chân trời bất tận, nắng rọi tầng mây, tất cả đều thu vào tầm mắt.

“Lakeview đẹp quá, phía sau là núi, giá đắt chắc mắc lắm đúng không?”

“Đắt lắm luôn, nhưng anh không tốn tiền,” Anh chớp chớp mắt “Ông nội anh tặng, quà sinh nhật.”

Tôi le lưỡi: “Vậy anh… cũng nhận à?”

“Cũng hơi ngại,” Anh nói “Nhưng thôi kệ. Hi hi.”

“Phòng nào là phòng ngủ của anh?”

“Phòng ngủ miễn tham quan.” Anh vội vàng đi tới một căn phòng, đóng cửa lại.

“Tại sao không tham quan được? Hay là có cô nào đang ngủ trong đó?” Tôi nhào tới, mở hé cửa, ló đầu vào.

Phòng ngủ của Lịch Xuyên gồm hai màu trắng đen rõ ràng. Khung giường màu đen, tủ quần áo màu trắng. Chăn màu tím, ga giường màu trắng, thêm 7, 8 cái gối màu xám nhạt.

Trên bức tường đối diện giường treo một tấm ảnh cao 1,2m, khung ảnh màu tím. Khung cảnh là đèn đường xa xa, phía sau là Kim Mã Phường ở Côn Minh. Trong ảnh Lịch Xuyên quay mặt nhìn tôi, giúp tôi vén một lọn tóc ra sau. Tình yêu đong đầy nơi đáy mắt. Đây là tấm ảnh chung duy nhất của tôi và Lịch Xuyên. Lúc anh đi còn không dám để lại cho tôi, ngay cả phim gốc cũng đem theo. Vì chuyện này mà tôi oán hận rất lâu.

Suốt năm năm tôi nhớ Lịch Xuyên trong đau đớn, hình bóng anh cứ như hạt cát trôi theo kẽ tay. Khuôn mặt anh càng ngày càng mơ hồ trong trí nhớ của tôi. Vì tôi không có tấm ảnh nào của anh cả.

Tôi chỉ tìm được trên Google một tấm ảnh chân dung nhỏ bằng con tem, độ phân giải thấp, nhưng tôi vẫn lưu vào máy tính. Trong năm năm đó, tấm chân dung nhỏ xíu mờ mờ kia là manh mối duy nhất để tôi mường tượng lại khuôn mặt anh.

Tôi im lặng nhìn tấm ảnh chụp chung, toàn bộ chuyện cũ chợt hiện lên trong đầu.

Sự giày vò nhiều năm, chớp mắt đều biến thành ngọt ngào.

Trên tủ đầu giường có một cây đèn bàn màu trắng. Bên cạnh đặt 3 khung ảnh to bằng bàn tay. Màu sắc rực rỡ, khung cảnh đầy sức sống, là ảnh Lịch Xuyên chụp cho tôi 6 năm trước, tôi 17 tuổi, mặc váy đủ kiểu dáng. Lúc đó tôi rất nhỏ, khuôn mặt non nớt, nhìn khá giống học sinh trung học. Tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian, mặt mày rạng rỡ, tươi cười xán lạn, không hề nhăn nhó trước ống kính.

Ngay sau đó, tim tôi liền thắt chặt lại.

Bên phải giường có một chiếc giá inox treo bình truyền dịch, trên giá là ống truyền. Bên cạnh còn đặt hai bình oxy. Tủ nhỏ cạnh giường có mấy lọ thuốc, một máy đo huyết áp. Trên đầu giường còn treo một vòng tam giác giúp bệnh nhân tự ngồi dậy.

Xem ra, đây không chỉ là phòng ngủ của Lịch Xuyên, mà còn là phòng bệnh của anh. Những năm Lịch Xuyên nằm trường kỳ trên giường bệnh, có lẽ là trôi qua trong căn phòng này.

Tôi đóng cửa lại, quay lại phòng khách trên tầng hai. Không biết từ khi nào Lịch Xuyên đã ngồi trên sô pha, xuyên qua màn kính cửa sổ, nhìn hồ nước phía xa trong trầm tư.

“Lịch Xuyên”

Tôi gọi tên anh, ngồi xuố́ng cạnh anh. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắ́t phức tạp, tâm sự nặng nề, muố́n nói lại thôi.

“Em biế́t anh bị bệnh, mà còn là bệnh nghiêm trọng nữa.” Tôi dịu dàng thủ thỉ vào tai anh, “Anh không muố́n cho em biế́t, vì anh không muố́n em lo lắ́ng.”

Anh không nói gì, yên lặng vuố́t ve mặt tôi.

Tôi tìm môi anh, chăm chú hôn lên. Anh không đáp trả, quật cường lắ́c cà̀m, muố́n tránh ra.

“Nhưng mà, anh có biế́t, anh đố́i xử tàn nhẫn với chính mình, thật ra cũng là đố́i xử tàn nhẫn với em không? Chẳng lẽ anh không nói cho em biế́t thì em sẽ không lo lắ́ng? Thà rà̀ng em biế́t sự thật, chứ không muố́n đêm đêm mấ́t ngủ, ngày ngày ác mộng. Lịch Xuyên, xin anh nói cho em biế́t! Nói cho em biế́t rố́t cuộc thì anh bị bệnh gì?” Tôi ôm anh, lắ́c lắ́c người anh, nức nở đế́n lạc giọng.

“Tiểu Thu, anh thà không để em biế́t. Hơn nữa, có biế́t cũng không làm được gì.” Anh bình tĩnh nói, giọng lạnh lùng, “Sau khi về, đừng quay lại Zurich nữa.”

“Không!”

“Anh xin em.”

Tôi buông anh ra, cười lạnh nói: “Vậy anh tính vĩnh viễn trố́n ở đây, không về Bắ́c Kinh nữa chứ gì?”

“…”

“Có phải là, chuyế n đi này của em, xem như vĩnh biệt không?”

“...”

“Nế u em nói anh biế t, em số ng rấ t khổ sở, anh sẽ động lòng trắ c ẩn chứ?”

Dường như suy nghĩ thật lâu, anh an ủi tôi: “... Anh sẽ về̀ Bắ c Kinh. Chuyện anh hứa với em, anh sẽ làm được.”

“Sau đó thì sao?”

Anh lắ c đầ̀u: “Không có sau đó. Em phải nhớ kỹ lời em thề̀ trước miế u Quan Công.”

Tôi nghẹn lời. Hai tay ôm gố i, không nói lời nào, buồ̀n bã khóc.

Anh không an ủi tôi nữa, cả người vẫn cứng đờ.

Một lát sau, tôi quệt nước mắ t, đột nhiên nhảy dựng lên, nói lớn: “Không được, Lịch Xuyên. Em sẽ không làm! Em sẽ không thực hiện lời thề̀! Để ông Quan Công phạt em đi! Để Thiên Lôi đánh em đi! Để nước lũ dìm chế t em đi!” Anh vội vàng che miệng tôi lại, dường như có lửa bùng cháy trong mắ t: “Em phải bắ t anh nói lời tổn thương em mới được hả? Tiểu Thu?”

“Những lời tổn thương em, anh nói chưa đủ à? Nói đi! Nói tiế p đi!”

“Tạ Tiểu Thu, anh van em,” Ánh mắ t anh dừng trên mặt tôi, nói từng chữ từng chữ một: “Đừng dây dưa với anh nữa.”

Hô hấ p của tôi dừng lại trong nháy mắ t. Toàn bộ máu vọt lên đỉnh đầ̀u. Tôi chấ n động nhìn anh ba giây, bỗng nhiên xoay người,

lao ra phía cửa. Đi quá vội vàng, vấp vào sô pha. Anh đứng phắt dậy, giữ chặt tôi lại.

“Đi đâu?”

“Anh quan tâm làm gì?” Tôi cười lạnh, hất mạnh tay anh ra. Anh giữ chặt tôi không buông, tay anh giống kìm sắt kẹp chặt tay tôi lại.

“Không được đi đâu hết!” Anh dùng một tay kéo tôi vào lòng “Em nghe không? Tạ Tiểu Thu! Em mà chạy, anh… đuổi theo không kịp.”

Anh không nói gì nữa, trán nổi đầy gân xanh. Lại sợ tôi chạy, tay kia vẫn còn túm chặt áo tôi. Thật ra, không chỉ là đuổi không kịp, anh đứng còn không vững, vừa rồi tôi vùng vẫy, anh liền lảo đảo, nếu tôi không đỡ anh, thì anh đã ngã sấp xuống rồi.

Tôi nhìn vào mắt anh, ngẩng mặt lên, giọng run run: “Lịch Xuyên, đừng tưởng rằng em dễ dàng bị người khác lăng nhục. Anh tát em một cái, mắng em là đồ ti tiện, em sẽ đi ngay lập tức. Thật đó, vĩnh viễn không trở lại. Anh có muốn thử không?”

Anh vẫn đứng không nhúc nhích, đáy mắt sóng dâng dữ dội, suy nghĩ như mây ùn ùn kéo đến.

“Anh xin lỗi…” Anh thì thào “Anh xin lỗi…”

Tim tôi giống như bị kim đâm, dáng vẻ anh thật đáng thương, vẻ mặt còn tuyệt vọng hơn cả tôi.

“Lịch Xuyên, anh muốn gì, em đều cho anh. Nếu anh kiên trì muốn em đi, em cũng sẽ đồng ý.” Tôi dịu dàng nói “Nhưng trước khi đi, em phải xác nhận được rằng, không có em, anh sẽ sống thật tốt. Anh có làm được như vậy không? Anh đang bệnh nặng, ốm o

gầy mòn, khác biệt một trời một đất so với hồi chúng ta yêu nhau. Lịch Xuyên, sao em có thể yên tâm rời xa anh được? Anh nói đi?"

Tôi giữ mặt anh lại, chăm chú hôn anh. Anh bất đắc dĩ ngoan cố chống cự. Tôi không hôn môi nữa, mà hôn dọc theo tai anh, hôn tới yết hầu khô cứng, đầu lưỡi dừng lại trên xương quai xanh. Bỗng nhiên anh thở dài một tiếng, ôm lấy vai tôi, chóp mũi cọ nhẹ sau gáy tôi. Hơi thở nóng hôi hổi, thổi qua làm tôi hơi ngứa, thêm mùi cà phê thoang thoảng. Tôi vươn tay, ôm eo anh. Anh buồn bực hừ một tiếng, bụng chợt cứng ngắc, muốn giãy ra, lại bị tôi ôm chặt lấy, trong giây lát, cũng nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

"No..." Anh vẫn đang trốn tránh, dục vọng lại bị khơi dậy, muốn ngăn lại, nhưng suy yếu vô lực.

"No." Anh lại đanh mặt nói thêm một câu, vẻ hơi phiền muộn. Tôi muốn bỏ tay ra, nhưng đã quá muộn. Mặt anh lấm tấm mồ hôi, nửa người nóng rực, bị dục vọng kích thích cứng ngắc.

"Vậy thôi." Tôi rụt tay lại, buông anh ra, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Anh hung hăng nhìn tôi, ánh mắt nóng rực, yếu hầu khô ran, cố gắng kiềm chế: "Em, em chỉ như vậy thôi à."

"Còn sao nữa?" Tôi trừng mắt nhìn anh, hai tay giơ lên "Dâng đến tận miệng mà anh còn chê."

Anh nhặt nạng lên, quay đầu đi vào phòng ngủ: "Anh đi thay quần áo."

Nhiệt độ phòng chưa tới 20 độ, nhưng nhìn Lịch Xuyên lại giống như vừa chạy 800m xong vậy, mồ hôi đầm đìa.

Anh vừa bước chân trước vào cửa, tôi liề̀n đi theo. Anh xoay người lại nhìn tôi, cơn giận không có chỗ trút: “Anh đi thay quầ̀n áo, em vào làm gì?”

“Thì nhìn anh thay quầ̀n áo.”

Anh sửng sốt một giây, hỏi: “Có gì hay ho mà nhìn?”

“Muố́n nhìn thì nhìn thôi.”

“Chưa bỏ ý định đen tố́i à?”

“Người ta tố́t bụng, chỉ muố́n xem anh có cầ̀n giúp đỡ hay không thôi.” Tôi nói chân thành.

“À, giúp đỡ hử?” Anh liế́c tôi, hắng giọng nói, “Anh đang cầ̀n giúp đỡ đây.”

Dứt lời, anh đi vào phòng quầ̀n áo hình chữ U, bên trong có treo một loạt đồ̀ vest và áo sơ mi. Anh tùy ý lấ́y ra một cái áo thun màu trắ́ng và một cái quầ̀n jean lửng đã bị tẩy trắ́ng bệch, rồ̀i nhét vào tay tôi: “Cầ̀m đi!”

Tiế́p theo, trước mặt tôi, anh cởi từng món đồ̀ một, cuố́i cùng, chỉ còn một cái áo ba lỗ và một cái quầ̀n đùi.

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa.” Tôi đưa áo thun cho anh, cười vô cùng khoái chí “Tiế́p tục đi.”

Anh không thèm nhìn tôi, ngồ̀i lên sô pha, bắ́t đầ̀u mặc quầ̀n. Sau đó, tháo đồ̀ng hồ̀ xuố́ng đưa cho tôi:

“Nhờ em cầm đồng hồ.”

Tôi đeo đồng hồ lên tay mình, anh lại cởi vớ đưa cho tôi.

“A, sao anh bắt em cầm vớ dơ của anh?”

“Ném vào giỏ đồ bên kia.”

Lúc tôi ném vớ vào giỏ đồ xong, thì anh đã mặc quần, lại tháo dây lưng xuống đưa cho tôi: “Đổi sợi khác đi. Ở bên kia, màu cà phê ấy.”

Tôi tìm được dây lưng, đeo vào giúp anh, anh lại nói: “Đúng rồi, anh quên ví tiền trong áo vest.”

Tôi liền đi tìm ví tiền rồi nhét vào túi quần anh: “Anh còn muốn gì nữa, nhị thiếu gia?”

“Di động và chìa khóa.”

“À... ở đâu?”

“Trong ngăn kéo kia kìa.”

“Cách anh có một thước à, không tự lấy được à?”

“Anh là người tàn tật.”

Tôi tức giận đi tới lấy giúp anh: “Sai bảo xong chưa?”

Anh chỉ lên sàn: “Còn gậy chống.”

Cuối cùng, tôi đánh giá anh từ đầu xuống chân: “Thay đồ xong hết rồi?”

“Xong hế t rồ i. Em đừng nhìn chă m chă m chân anh nữa, được không?”

“Em nhìn bên khỏe mạnh mà.”

“Cũng không được nhìn.”

“Lát nữa ra ngoài gió lạnh lắ m, anh mặc ít quá, có bị cảm lạnh không?” Thời tiế t Zurich mấ y ngày nay thấ t thường, tuy rằ ng mới giữa tháng tư, nhưng trời nóng như đổ lửa. Lịch Xuyên không chỉ mặc áo tay ngắ n, quầ n lửng, mà lại còn để hở chân. Chân thì thon dài, bàn chân cong cong, cổ chân trắ ng bóc, dép xỏ ngón màu lam đậm với quai màu đỏ. Hồ n xiêu phách lạc nha. Não tôi liề n ngắ n lại, hai mắ t đăm đăm: “Eo còn đau không? Để tố i em mát xa cho. Phục vụ miễn phí, chấ t lượng tuyệt hảo.”

“Làm trò,” Anh cười nhạt, vẫn còn bực mình chuyện lúc nãy, “Hở ra là trêu chọc anh. Em học hành kiểu gì thế ? Lầ n nào gặp em cũng giố ng lọt vào động nhề n nhện.”

“Anh hai ơi, là động Bàn Tơ”, Tôi nhắ c anh. Kể cho người này nghe cả bộ “Tây Du Kí”, kế t quả chỉ nhớ được nhiêu đó.

Không đợi anh trả lời, tôi liề n nói tiế p: “Em cũng đi thay quầ n áo. Mặc dù em không thu hút như anh, nhưng em cũng có váy đẹp, có thể sánh ngang anh.” Tôi chạy băng băng xuố ng lầ u, lấ y một cái áo trắ ng in hoa li ti và một cái váy dài màu tím nhạt ra khỏi va li. Thấ y Lịch Xuyên đi xuố ng, tôi nói: “Lịch Xuyên, gài giúp em đằ ng sau đi.”

Một loạt nút uyên ương đề u nằ m sau lưng áo, khoảng hơn mười mấ y cái. Gài hơn một nửa, vai tôi đột nhiên trầ m xuố ng, Lịch

Xuyên dựa vào gáy tôi. Anh bắt đầu hôn tôi từ sau lưng, cằm đặt lên xương quai xanh, hơi thở nhè nhẹ phả vào mặt tôi. Anh vừa hôn vừa nói: “Không được, nhiều nút quá không cách nào gài được... rất kích thích.”

Dứt lời, liền liều lĩnh xoay người tôi lại, hai tay nâng mặt tôi, trong nhất thời, ý loạn tình mê: “Tiểu Thu, rốt cuộc thì em muốn tra tấn anh tới khi nào? Hả?”

“Em cũng muốn hỏi anh câu này.” Tôi ngửa đầu nhìn thẳng, kiên cường bất khuất.

Anh nhìn vào mắt tôi, yêu hận dâng trào: “Em đừng vậy nữa được không?”

“Không được.”

“Đừng dụ dỗ anh nữa!”

“Không được.”

“Sau này không được gọi điện thoại cho anh nữa!”

“Càng phải gọi, hễ rảnh là gọi.”

“Anh không nghe máy!”

“Không nghe thì em liền bay đi Zurich...”

Anh chặn miệng tôi lại, đầu lưỡi tách hai hàm răng ra, dùng sức mút. Anh nhanh chóng cởi hết quần áo của tôi, ném xuống đất. Tôi hơi vùng vẫy, bị anh khống chế hai cổ tay, dùng sức ấn lên tường. Cả người anh đè lên người tôi, dùng ngực ép tôi lại, đầu tôi vô

lực ngửa ra sau, đập lên hố́c tường. Một cái chén ngọc trắ́ng sáng bóng rơi xuố́ng "loảng xoảng", vỡ thành mấ́y mảnh.

"Chắ́c không phải ngọc thật đâu nhỉ!" Tôi sợ hãi nhìn những mảnh vỡ trên mặt đấ́t.

"Đồ̀ ngọc thời Khang Hi."

"Hu!" Tôi buồ̀n bực ra tiế́ng. Vành tai bị cắ́n nhẹ một cái, bên tai truyề̀n tới giọng nói đầ̀y mê hoặc: "Cũng không có giá trị bằ̀ng em được!"

Chưa kịp hoàn hồ̀n, anh đột nhiên đẩy nhanh tố́c độ, tôi rấ́t đau, há miệng thở: "Anh nhẹ chút, được không?"

"Để em đau, lầ̀n sau không tới tìm anh nữa." Anh độc ác nói, còn ra tay rấ́t nặng, thái độ hung ác lạ thường.

"A! A! Lịch Xuyên anh tha em đi!"

"Không tha!" Anh giữ chặt tay tôi, không cho tôi giãy giụa, ngón tay cứng bấ́m vào cổ tay làm tôi đau đớn. Tôi chố́ng cự, ra sức cào anh, lòng bàn tay và mu bàn tay đề̀u là mồ̀ hôi của anh, trong lòng lại thấ́y thích. Tay anh thả lỏng một chút, tôi nhanh chóng né ra, lại bị anh kéo tới sô pha tiế́p tục, tôi trừng to mắ́t, cắ́n răng chịu đựng.

"Hận anh không?" Anh phẫn nộ hỏi, mồ̀ hôi trên chóp mũi nhỏ xuố́ng mặt tôi.

"Không. Thích anh!"

Anh bị chọc giận, dùng sức đè tôi lại, thô bạo hôn tôi, cách tầng da thịt vẫn có thể cảm nhận được tim anh đang đập mãnh liệt. Anh thở dốc càng lúc càng nhanh, thân thể bắt đầu run run, tôi liền lo lắng: “Lịch Xuyên, đừng như vậy, anh sẽ làm mình bị thương đó.”

“Vậy em hứa với anh, không tới tìm anh nữa!”

“Không hứa, em muốn có con của anh.”

Câu này linh nghiệm hơn bất cứ thứ gì, anh liền dừng lại giữa cao trào, lập tức lui ra, ngã lên người tôi, không hề động đậy.

“Lịch Xuyên,” Tôi ôm chặt lấy anh, vươn tay vuốt vuốt tóc anh: “Lịch Xuyên.”

Anh chảy mồ hôi đầm đìa, mặt vẫn dán lên ngực tôi, chỉ rầu rĩ “ừ” một tiếng, không nói gì nữa. Anh sức cùng lực kiệt ngã vào lòng tôi, qua thật lâu mới đứng dậy, kéo tôi vào phòng tắm, tắm sơ qua. Lúc đi ra tôi nhặt quần áo trên sàn lên, trách móc: “Nhìn đi, áo váy đẹp nhất của người ta bị anh làm hư hết rồi.” Tôi đành phải tìm một cái áo thun bình thường mặc vào, cũng là màu trắng, phía trước in hình khuôn mặt diễn viên kinh kịch.

“Mới nãy có đau không?” Anh hỏi. Chỉ hỏi lấy lệ, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Tối tiếp tục không?”

“Thì ra em thích bị ngược.”

Tôi lẳng lặng nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Lịch Xuyên, cho em một ngày vui vẻ, có được không? Cho dù chỉ là bong bóng xà phòng, em cũng muốn.”

Anh cắn chặt răng, không trả lời.

---

[1] Khu du lịch nổi tiếng của Trung Quốc.

[2] Nhờ ông chở tôi đến địa chỉ này!

[3] Ezra Weston Loomis Pound (1885 - 1972), một nhà thơ, dịch giả, nhà phê bình văn học theo chủ nghĩa hình tượng nổi tiếng người Mỹ.

[4] Bài thơ Tại một ga tàu điện ngầm (In a Station of the Metro) - một bài tiêu biểu của chủ nghĩa hình tượng, mang hơi hướm thơ Haiku. Người dịch dịch từ nguyên tác tiếng Anh và bảo lưu quyền tác giả đối với bản dịch thơ này.

Chương 40

Lịch Xuyên nói, chúng tôi không thể ở lì trong nhà, vì rất dễ nhàn cư vi bất thiện. Anh dẫn tôi ra ngoài chơi.

Thật ra chúng tôi cũng đã mệt, Lịch Xuyên chắc chắn còn mệt hơn tôi. Lúc ra cửa, tôi bỗng nhiên nói: "Lịch Xuyên, cúi đầu xuống, em có thứ này tặng cho anh."

Tôi cởi vòng ngọc trừ tà trước ngực xuống, đeo cho anh. Miếng ngọc ấm và sáng bóng, mang theo nhiệt độ trên người tôi. Tôi nghĩ chắc lúc nãy Lịch Xuyên đã nhìn thấy miếng ngọc, nhưng tôi có thói quen đeo đủ loại hạt pha lê, đá màu trên người, nên anh cũng không để ý lắm.

"Đây là cái gì?" Anh giơ miếng ngọc lên, quan sát dưới ánh nắng.

"Trừ tà. Biết chưa? Năm nay là năm tam tai của anh, đeo cái này để trừ tà đi."

Anh nhíu mày lại: "Em tin mấy chuyện này từ khi nào thế?"

"Anh không thấy dạo gần đây anh hơi xui xẻo à?"

“Ừ, cũng hơi hơi.”

“Nói cho anh biết, đó là vì anh bị em khắc!”

“Bị khắc?”

“Anh mệnh Thủy, em mệnh Thổ. Thổ khắc Thủy mà!”

Anh bật cười: “Thời đại gì rồi mà còn mê tín thế?”

“Anh có tin không?”

“Chưa bao giờ tin.”

Quên đi, không tin thì không nói với anh nữa. Tự mình chú ý để không khắc anh là được.

Lịch Xuyên nói dẫn tôi đi dạo bờ hồ.

Chúng tôi nắm tay, đi dọc theo con đường rải sỏi, từng bước từng bước một. Lịch Xuyên đi rất chậm, gần như là nhích từng chút một về phía trước. Bước được vài bước phải nghỉ một chút. Ban đầu anh nắm tay tôi, sau đó gần như là tôi dìu anh. Bờ hồ ngay trước mắt, chúng tôi đi mất nửa tiếng đồng hồ mới đến.

Đang trong mùa du lịch, bên hồ là hàng loạt quán bar, có người đang đứng hát trên vỉa hè, có người đang chơi đàn ghi ta, có nghệ sĩ đang biểu diễn, còn có nhiều người để chân trần đi cầu gỗ, ai cũng rất vui vẻ, khung cảnh rất náo nhiệt.

“Kem kìa! Häagen-Dazs! Lịch Xuyên, bên kia kìa!”

Buổi trưa ở sân bay ăn một cây kem Häagen-Dazs, chưa đã thèm. Nhìn thấy quán kem ở đằng xa, tôi liền nhoi lên.

Anh đi theo tôi vê` phía trước, nói vẻ phật ý: “Häagen-Dazs cái gì, đê´n đây thì phải ăn kem Thụy Sĩ, Movenpick.”

Vào quán kem, Lịch Xuyên mua cho tôi một ly kem to vật vã, một nửa là chocolate, một nửa là dứa.

“Đây là chocolate đen, mới ăn thì hơi đă´ng, nhưng mà ăn quen thì sẽ ghiê`n.”

“Ngon quá.” Tôi sung sướng múc một muỗng to. Cúi đâ`u thâ´y bên cạnh có hai cô bé khoảng 7, 8 tuổi, ai cũng ôm một ly y hệt của tôi, mải mê lo ăn, làm tôi hơi ngượng ngùng. Xoay người hỏi Lịch Xuyên: “Anh không ăn à?”

Anh lă´c đâ`u: “Trước đây râ´t thích ăn. Bây giờ... không được ăn nhiê`u đô` ngọt, ăn một muỗng là bị phát hiện liê`n. Mà nhìn em ăn cũng vậy mà.”

Bỗng có tiê´ng người kêu từ xa: “Alex! Hello! Alex!”

Chúng tôi nhìn theo hướng tiê´ng kêu phát ra, trong quán bar ngoài trời phía đô´i diện, có một người đẹp tóc vàng vẫy tay với chúng tôi bên kia hàng rào. Ngay sau đó, người đẹp liê`n kéo tay một chàng trai tóc màu hạt dẻ đi vê` phía chúng tôi.

Lịch Xuyên lâ`n lượt ôm từng người một, huyên thuyên bă`ng tiê´ng Đức.

“Tiểu Thu, đây là Sabrina và Auburn. Hai người đê`u là bạn học hô`i trung học với anh, vừa đám cưới tháng trước.” Lịch Xuyên giới thiệu từng người với tôi “Anh có gửi quà, tiê´c là không đê´n dự đám cưới được.”

Anh giới thiệu tôi với bọn họ, tôi bắt tay với từng người, dùng tiếng Anh chúc trăm năm hạnh phúc.

“Họ không biết tiếng Anh, lúc nãy còn hỏi em có phải là em họ anh không. Hồi trước anh hay dẫn Colette tới đây ăn kem.”

Xỉu. Chẳng lẽ nhìn tôi nhỏ lắm à?

Không biết Lịch Xuyên nói gì, nghe giới thiệu xong, hai người nhìn tôi bằng ánh mắt vừa ngọt ngào vừa cảm động. Lúc nói chuyện, Lịch Xuyên vẫn vòng tay qua ôm eo tôi, tỏ ra thân mật một cách tự nhiên. Để tôi hiểu được họ đang nói gì, anh dịu dàng dịch từng câu tiếng Đức họ nói sang tiếng Anh, lại dịch từng câu tiếng Đức mình nói sang tiếng Trung. Cùng lúc anh nói đến ba ngôn ngữ khác nhau, nhưng không hề nhầm lẫn.

“Bọn họ hỏi em, có muốn đi uống một ly không? Không uống bia, uống Apfelschorle cũng được. Apfelschorle là một loại nước táo có gas.”

Tôi nói nhỏ: “Lịch Xuyên, anh không uống rượu được. Quán bar đông người, anh đừng đi.”

Lịch Xuyên gật đầu, len lén nói: “Người có bệnh tiện ở chỗ đó, từ chối cái gì cũng dễ. Anh nói anh không uống rượu được, em vẫn còn mệt do lệch giờ. Cần nghỉ ngơi.”

Anh nói một tràng tiếng Đức, lần lượt ôm hai người kia, bọn họ lưu luyến rời đi.

Tôi hỏi Lịch Xuyên: “Sao anh nói tiếng Đức nghe hay vậy? Giống hệt tiếng Pháp?”

“Anh đâu phải Hitler. Hơn nữa, tiế ng Đức cũng đâu khó nghe lắ m đâu.”

Anh tự nhiên ôm tôi như cũ, lại nắ m tay tôi từ tố n đi dạo bờ hồ̀. Tôi theo sát anh, cảm giác có chút không thực. Haiz... tôi và Lịch Xuyên, đã bao nhiêu năm rồ̀i chưa đi trên đường như một đôi tình nhân thế này?

Hàng đàn thiên nga và vịt trời đang bơi qua lại trên mặt hồ̀ yên tĩnh.

Chúng tôi đứng tâm sự dưới bóng cây cổ thụ. Một cơn gió thổi tới, hơi lạnh, tôi hắ t xì một cái. Lịch Xuyên liề n bước tới, áp sát người tôi, một cánh tay chố ng lên thân cây, che gió cho tôi.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Đi ra chỗ có nắ ng đi, â m hơn một chút.” Anh nói.

“Đợi em ăn kem xong đã.”

Anh cười cười: “Nhìn em kìa, ăn sao mà miệng dính đen luôn rồ̀i.

“Hả?” Tôi hoảng hồ̀n “Mới nãy cũng như vậy à? Trước mặt bạn anh?”

“Ừ. Chứ sao người ta lại hỏi anh có phải em họ anh không?”

Xấ u hổ quá. Tôi cúi đầ̀u tìm khăn giấ y trong túi, không có tờ nào.

“Để anh.” Anh nói.

Chưa kịp biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thì tôi đã bị người nào đó giữ khuôn mặt lại, liếm sạch sẽ kem dính trên miệng.

“Hết chưa?” Xấu hổ muốn chết, tim đập thình thịch.

“Còn chỗ này nữa.”

Mút đầu ngón tay tôi, từng ngón từng ngón một.

“Làm gì vậy, giữa nơi công cộng mà.”

“Sau này ăn kem nữa không?”

“Ăn nha. Còn phải ăn lúc đang ở cạnh anh. Há há.”

Lịch Xuyên mua cho tôi một cái bánh mì, cùng tôi dựa lên lan can ven hồ, nhìn tôi bẻ từng miếng bánh cho vịt ăn.

Đứng với tôi được một lúc, anh chỉ cái ghế dài dưới bóng cây, nói: “Em từ từ cho vịt ăn tiếp đi, anh qua kia ngồi một chút.”

Tôi quay đầu nhìn anh, tinh thần anh trông rất tốt, nhưng mặt lại tái nhợt đáng sợ, hai tròng mắt sụp xuống, nhìn rất mỏi mệt. Tôi nhớ lại dáng vẻ nhợt nhạt của anh ở sân bay, rồi còn xếp hàng mua xúc xích cho tôi, lại đi xuống đồi, đi bộ một đoạn xa như vậy với tôi.

“Anh mệt rồi,” Tôi nhắc nhở “Chúng ta về nhà đi.”

“Không không,” Anh lắc đầu “Anh nghỉ một lát là được.”

“Ghế cứng quá, anh ngồi không thoải mái đâu.”

“Được rồi, đừng cãi nữa.”

Tôi không dám rời Lịch Xuyên, nên ngồi xuống ghế dài với anh. Mặt anh tái mét như tờ giấy, dưới ánh mặt trời chói chang, thậm chí còn hơi chuyển xanh. Tôi cầm tay anh, hỏi: “Anh không sao chứ? Có cần uống thuốc không?”

“Không có việc gì.” Anh nói. Di động bỗng nhiên vang lên. Anh nhìn thoáng qua số gọi tới, ấn nút nghe.

- Anh.

- Ừ, đừng lo, em đón được cô ấy rồi.

- Hôm nay không về bệnh viện. Em đi loanh quanh với Tiểu Thu, cô ấy chỉ ở lại một ngày.

- Đương nhiên có ký tên. Herman không có ở đó.

- Không mệt, Fehn sẽ đi theo em.

- Em nói hôm nay không về bệnh viện, đương nhiên bao gồm tối nay.

- NO.

- Tiểu Thu không có đây, đang cho vịt ăn.

- Anh có thấy phiền không vậy. Không cần y tá đến đâu, không truyền dịch một ngày cũng không chết ai.

- Đừng kể cho bố, cũng đừng nói cho ông bà nội. Nếu không anh phải trả hết toàn bộ tiền anh nợ em vào ngày mai.

- Ừ, em sẽ cẩn thận.

- Đúng rồ̀i, em muố́n đưa Tiểu Thu tới Kunststuben ăn cơm, anh quen biế́t với chủ nhà hàng mà nhỉ? Gọi điện giúp em đi. Em sợ đặt bàn không được... 7 giờ tố́i nay. Sau đó bọn em sẽ đi Valmann Bar... Được rồ̀i, được rồ̀i, không uố́ng rượu.

- Tạm biệt. Cho em hỏi thăm René.

Anh tắ́t máy, nói với tôi: "René vừa bật MSN lên, ở đầ̀u kia gào thét hỏi em có bị mấ́t tích không."

Tôi vô cùng hố́i hận vì sự lỗ mãng của mình. Lịch Xuyên cầ̀n nằ̀m viện, vì muố́n dẫn tôi đi chơi mà gián đoạn việc trị liệu. Cho dù bản thân anh không để ý, nhưng người nhà của anh chắ́c chắ́n sẽ không đồ̀ng ý.

Tôi liế́m môi, nói: "Lịch Xuyên, hay là anh về̀..."

Anh ngắ́t lời tôi: "Yên tâm, anh thật sự không có chuyện gì."

Lúc này, di động lại vang lên. Anh lấ́y ra, liế́c số́ gọi tới một cái, không tiế́p, nhét luôn vào túi.

Vang 5 lầ̀n, tiế́ng chuông ngừng lại. Qua mười giây, lại vang lên.

"Lịch Xuyên, nghe điện thoại đi."

Anh thở dài, ấ́n nút nghe.

- Bố́.

- Con ở nhà.

- Herman gọi điện thoại cho bố́?

- Con có một người bạn mới từ Trung Quô´c sang, chỉ ở một ngày, con phải đi với cô â´y.

- Con ký tên rô`i. Đừng lo, bô´ đừng làm quá lên được không?

- Không có việc gì đâu.

- Vậy bô´ muô´n con như thê´ nào?

- NO.

- NO.

- NO. Con đã nói không có việc gì mà, tô´i mai con vê` bệnh viện. Không, bô´ không câ`n vê`. Bây giờ con không câ`n y tá.

- Bô´, bô´ lại vậy nữa rô`i!

- Bô´!

- Con mệt rô`i, con tă´t máy đây, tạm biệt.

Nói xong, anh liê`n tă´t máy. Tôi lo lă´ng nhìn anh. Không ngờ, qua 1 phút sau, di động lại vang. Să´c mặt Lịch Xuyên lại càng đen đi.

Lập tức, một đường cong đẹp đẽ xuâ´t hiện trên không trung.

Tiê´ng nước vang "lủm chủm", cái di động màu đen biê´n mâ´t trong hô` nước.

"Lịch Xuyên, nghe em nói," Tôi liê`n năn nỉ, "Đừng để bô´ anh lo lă´ng. Em vê` bệnh viện với anh, được không?"

"Không." Anh ngô`i vẻ trâ´n định, thái độ kiên quyê´t.

Càng gỡ càng rô´i. Tôi ủ rũ ngô`i cạnh anh, yên lặng nhìn mặt hô` xanh yên ả. Hít sâu một hơi, không để nước mă´t trào ra.

Một cánh tay khoác lên vai tôi, Lịch Xuyên ôm chặt lâ´y tôi: "Không câ`n lo cho bô´ anh, ông đang ở Hô`ng Kông. Roi dài... cái gì đó."

"Roi dài không tới bụng ngựa."

"Đúng, chính là ý đó."

"Lịch Xuyên, hô` này tên gì?"

Anh nở nụ cười, cúi đâ`u nhìn tôi: "Cô bé ngô´c, đây là hô` Zurich anh hay nói với em đó."

"À! Hèn gì rộng dữ vậy!" Tôi hỏi: "Có phải người nhà của anh đê`u ở vùng này không?"

"Ừ. Cũng có người ở chỗ khác. Gia đình chú anh ở một thị trâ´n khác. Trước đây ông nội anh ở Bern, khu nói tiê´ng Pháp, sau này mới chuyển tới đây để tiện cho việc làm ăn."

Tôi làm bộ ngáp một cái, chợt nghĩ ra một kê´: "Lịch Xuyên, em mệt quá, muô´n đi ngủ."

"Đừng ngủ, ở có một ngày còn ngủ trưa, để anh dẫn em đê´n quán cà phê uô´ng một ly Espresso. Gâ`n đây có một quán cà phê, mùi vị ngon lă´m. Uô´ng hai ly là em tỉnh liê`n." Anh không bị ảnh hưởng.

"Buô`n ngủ chịu không nổi rô`i, anh vê` với em đi."

Anh đứng dậy, đưa tôi ra đường cái bă´t taxi: "Lúc nãy em nói quâ`n áo của em hư hê´t rô`i mà? Mình đi mua đi. Em râ´t thích

mặc váy, mùa xuân hè chuyên bán váy.” Giỏi lắ́m, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người này không muốn cho tôi đi ngủ mà.

Những quyển cẩm nang du lịch tôi đọc trên máy bay đề̀u nói đường Bahnhofstrasse là thiên đường của tín đồ̀ mua sắ́m. Thời trang xuân hè được tung ra thị trường vào tháng tư, tôi có thể mua được nhiề̀u váy, nế́u may mắ́n hơn còn có thể được giảm giá. Nhưng dù gì thì Zurich cũng là khu hàng hiệu nổi tiế́ng của châu Âu, cho dù giảm giá thì cũng không rẻ chút nào. Nế́u không có Lịch Xuyên đi theo, chắ́c tôi sẽ đi dạo một ngày, cố́ gắ́ng moi ra những món đồ̀ đẹp mà rẻ. Nhưng mà... hôm nay... đành thôi vậy.

Xe taxi đột ngột dừng lại trong một con hẻm không lớn không nhỏ.

“Đây là đường Bahnhofstrasse à?”

“Con đường có rấ́t nhiề̀u ngân hàng và cửa hàng mà chúng ta vừa đi qua, là đường Bahnhofstrasse. Chỗ này không phải, nhưng cũng rấ́t gầ̀n nhau. Những cửa hàng thời trang danh tiế́ng đề̀u nằ̀m trong ngõ nhỏ. Cửa hàng Salvatore Schito này bán thời trang nam nữ gì cũng đẹp, anh từng mua một đôi giày da trong này.”

Chúng tôi đi vào, Lịch Xuyên ngồ̀i xuố́ng sô pha. Một nữ nhân viên dịu dàng xinh đẹp kiên nhẫn chọn quầ̀n áo với tôi, cô ấ́y nói tiế́ng Anh khá lưu loát. Tôi dùng tố́c độ tên lửa thử hai bộ váy, dưới sự chỉ đạo của Lịch Xuyên, lại thử hai đôi giày da và một chiế́c túi xách. Không tới 30 phút, xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi cửa hàng.

“Sao lầ̀n nào mua quầ̀n áo em cũng mua nhanh như vậy?”

“Vì anh trả tiề̀n.”

“Vậy sao lúc ở Bắc Kinh, một món ăn có mấy xu em lại cò kè mặc cả nửa tiếng đồng hồ?”

“Vì em thích.”

Người nào đó không biết nói gì.

“Đừng lên xe vội, đằng trước còn có mấy cửa hàng nữa, đi theo anh.” Lịch Xuyên nắm tay tôi, muốn tiếp tục đi về phía trước.

“Những gì muốn mua đều mua hết rồi, em không muốn đi dạo nữa.”

Lúc kéo Lịch Xuyên lên xe, sự mệt mỏi trên mặt anh đã không thể che giấu được nữa. Nhưng danh sách của anh vẫn còn dài, trước tiên là đến quán cà phê uống cà phê, tiếp theo đi thăm Bảo tàng Mỹ thuật, Nhà thờ Lớn, Bảo tàng Rietberg [1], buổi tối ăn cơm, sau đó đi quán bar uống rượu, nghe nhạc jazz... nhưng xe mới khởi động, đi được vài mét trên đường, anh đã tựa vào vai tôi ngủ. Tôi liền chớp cơ hội, đưa địa chỉ anh ghi hồi trưa cho tôi, nhờ lái xe đưa chúng tôi về nhà.

Lịch Xuyên bị tôi và người tài xế ôm về phòng ngủ trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh vừa nằm lên giường, liền ngủ say. Nhìn anh ngủ ngon như vậy, tôi cũng thấy buồn ngủ, liền nằm xuống cạnh anh ngủ luôn.

Lịch Xuyên vẫn ôm chặt tôi vào lòng như thuở nào. Trong lúc ngủ mơ, tôi nghe thấy anh rên rỉ mấy tiếng, cả người co lại, lấy tay đè lên chỗ chân bị thương, hít thở hơi nặng nề. Sau khi phẫu thuật, anh vẫn bị đau xương vô cùng nghiêm trọng, thường phải uống thuốc giảm đau. Mười năm trôi qua, cơn đau đã chuyển thành mãn tính,

mặc dù không còn kịch liệt như hồ̀i xưa, nhưng mỗi lần phát tác, nửa người co rút, hết sức đau đớn. Lúc ở chung với Lịch Xuyên tôi gặp tình trạng này vài lần. Thường thì nửa đêm anh sẽ dậy uống thuốc giảm đau và thuốc ngủ, rồi sang phòng khác nằm nghỉ. Thuốc giảm đau không có hiệu quả cho lắm, chườm nóng lại hiệu quả hơn. Nhưng mỗi lần phát tác, Lịch Xuyên đều không muốn để tôi biết. Mãi cho tới khi anh lăn qua lăn lại trên giường, mồ hôi mồ kê đầm đìa làm tôi tỉnh giấc, tôi mới giúp anh được.

Tôi vào toilet ngâm khăn cho nóng, lau nhẹ lên lưng anh đang run run. Thấy mí mắt dường như sắp mở ra, nhưng vẫn còn quá buồn ngủ, nên anh lăn qua lăn lại, rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mông lung, không biết tôi nằm ở đâu, anh mơ màng kêu một tiếng: “Tiểu Thu…”

“Ngủ đi, em ở đây.” Tôi vuốt ve khuôn mặt anh.

Anh thiếp đi trong an bình.

---

[1] Một bảo tàng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật châu Á, châu Phi, châu Mỹ và châu Đại Dương, là bảo tàng lớn thứ ba của Zurich, và là bảo tàng duy nhất ở Zurich không trưng bày các tác phẩm văn hóa nghệ thuật phương Tây.

Chương 41

Dưới trời chiề̀u, mặt hồ̀ Zurich chuyển màu xanh lam, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời.

Trong phòng bật đèn bàn mờ mờ. Bố́n bề̀ yên tĩnh, xa xa tiế́ng sóng xào xạc vọng về̀.

Giữa nơi xa lạ, nhưng bên cạnh mình là một con người không thể quen thuộc hơn được nữa. Tôi không ngủ được, nhìn Lịch Xuyên mà lòng ngổn ngang trăm mố́i, hế́t nghĩ về̀ căn bệnh của anh, lại nghĩ về̀ tương lai không có kế́t quả của chúng tôi. Ngày mai lại là ngày ly biệt.

Lịch Xuyên đang say giấ́c nồ̀ng nhưng vẫn ôm chặt lấ́y tôi, từ đầ̀u đế́n cuố́i cứ nắ́m tay tôi không rời. Tôi biế́t anh khát khao được ở bên tôi đế́n thế́. Mơ mơ màng màng, vài tiế́ng đồ̀ng hồ̀ trôi qua, chợt có tiế́ng chuông cửa vang lên dưới lầ̀u.

Tôi cởi quầ̀n áo ngủ ra, mặc áo thun in hình diễn viên kinh kịch vào, thắ́t vội bím tóc, xuố́ng lầ̀u mở cửa.

Một cụ ông cao gầ̀y đứng trước cửa, tay cầ̀m một cây nạng lịch lãm. Tóc trắ́ng như cước, tinh thầ̀n quắ́c thước, ăn mặc sang trọng,

khí độ bấ t phàm. Tôi liề n nghĩ, chắ c lúc ông còn trẻ rấ t đẹp trai, vì đã già rồ i mà vẫn còn rấ t phong độ. Đứng cạnh cụ ông, là một cô gái người nước ngoài, mái tóc nâu hạt dẻ được búi cao, tay đang bưng một cái hộp.

Chắ c hẳn là người nhà của Lịch Xuyên. Tôi hơi lo, giọng bấ t giác run run: “Xin hỏi... hai người tìm Lịch Xuyên phải không?” Tôi nói tiế ng Anh.

“Đúng vậy.” Thái độ của cụ ông khá thân thiện, “Nó có nhà không?”

“Anh ấ y đang ngủ. Xin mời vào, để con đi gọi anh ấ y.”

Hai người bước vào nhà, trong phòng rấ t tố i. Tôi vội đi tìm công tắ c bật đèn.

“Bên đây nè.” cụ ông bật đèn giúp tôi. Trong phòng đột nhiên sáng choang.

Tôi định lên lầ u gọi Lịch Xuyên, cụ ông lại ngăn tôi lại: “Nế u nó ngủ rồ i, thì đừng gọi nó dậy làm gì.”

Tôi cảm thấ y không thoải mái, lại hơi oan ức, chính mình là khách, còn phải tiế p khách giúp anh nữa.

“Vậy... mời hai người ngồ i ạ.”

Cụ ông tùy ý ngồ i xuố ng sô pha, bắ t chéo chân, rồ i dùng ánh mắ t ra hiệu bảo cô gái nước ngoài ngồ i xuố ng. Tôi liế c nhìn lên lầ u, không có chút động tĩnh, không biế t chừng nào Lịch Xuyên mới tỉnh.

“Thưa ông,” Tôi ngô`i ngay ngă´n, “Xin hỏi con gọi ông thê´ nào ạ?”

“Ông họ Vương,” Ông nói, “Ông là ông nội của Lịch Xuyên. Đây là Helena. Con là…”

Ông nội của Lịch Xuyên! Tim tôi nhâ´t thời ngừng đập 5 giây.

“Cháu là Annie, là đô`ng nghiệp của Lịch Xuyên ở Trung Quô´c.”

“À!” Ông râ´t vui vẻ, chuyển sang nói tiê´ng Trung: “Con từ Trung Quô´c sang?”

“Dạ, đây là lâ`n đâ`u tiên con đê´n Thụy Sĩ.” Tôi cung kính trả lời.

“Sang lúc nào?”

“Vừa mới đê´n không lâu ạ.”

“Ừ,” Ông nói “Lịch Xuyên chẳng hiểu phép tă´c gì cả, có khách tới nhà mà nó lại đi ngủ là sao? Như vậy đi, để ông thay nó tiê´p đãi con. Annie, con muô´n uô´ng gì? Nhà Lịch Xuyên hẳn là có trà và cà phê thượng hạng.”

Có lẽ là vì Helena đang ngô`i cạnh không hiểu tiê´ng Trung, cụ ông đổi sang nói tiê´ng Anh.

“Dạ không câ`n đâu, con uô´ng rô`i ạ.”

“Helena, hay là, thừa dịp nó đang ngủ, bây giờ cô lên truyê`n dịch cho nó đi?” Ông nói với cô gái kia “Nó có khách, có thể truyê`n nhanh chút không? Để cho nó có thời gian tiê´p khách?”

Thì ra là y tá của Lịch Xuyên. Quả nhiên, Helena cởi áo khoác ra, bên trong đang mặc đồ̀ng phục y tá đúng tiêu chuẩn.

“Không được đâu, ông Vương.” Cô y tá trả lời bằ̀ng tiế́ng Anh không trôi chảy lắ́m “Tim và phổi của Alex không được khỏe, chẳng những không thể tăng tố́c độ truyề̀n, còn phải giảm bớt nữa. Tố́i nay anh ấ́y phải nằ̀m trên giường.”

Cụ ông nhíu mày: “Đại khái cầ̀n bao lâu?”

“Tổng cộng hai bình, cầ̀n khoảng mười tiế́ng.”

“Được rồ̀i. Phiề̀n cô nhẹ tay chút, đừng làm nó tỉnh giấ́c. Nó mà tỉnh thì sẽ tìm tôi tính sổ.” Cụ ông quay sang nhìn tôi nháy mắ́t, cười cười xin lỗi.

Cô y tá mang theo hòm thuố́c rón ra rón rén đi lên lầ̀u.

Cụ ông quay đầ̀u lại nói tiế́ng Trung với tôi: “Cô bé, con làm công ty nào ở Trung Quố́c?”

“Con ở Tổng công ty ở Bắ́c Kinh ạ.”

“Vậy con làm bộ phận nào? Nội thấ́t? Vườn cảnh? Ngoại thấ́t?”

“Dạ, con là phiên dịch của Lịch Xuyên.”

“À, phiên dịch của Lịch Xuyên, vậy con họ Chu, đúng không?”

“Ý ông nói chị Chu Bích Tuyên đúng không? Chị ấ́y qua Mỹ lấ́y chồ̀ng rồ̀i. Con là phiên dịch mới của Lịch Xuyên.”

“Haiz,” Ông thở dài một hơi “Thằ̀ng nhóc này thật là, rõ ràng đã nói với nó lúc bị bệnh không thể làm việc, sao lại gọi phiên dịch sang

đây?”

“Ông đừng hiểu lầm, con chỉ sang đây du lịch thôi, mai con sẽ đi.” Tôi vội vàng giải thích. Tôi hơi hối hận vì mình ăn mặc quá tùy tiện, áo thun, quần đùi jean, chân trần, tự do ngang dọc trong nhà của “thủ trưởng”, vô cùng khả nghi.

“Lịch Xuyên ra sân bay đón con à?” Cụ ông hỏi.

Đúng là nghi ngờ rồi. Lời này ý khác, chứa đầy ẩn ý.

Đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, thì thấy Helena chán nản xuống lầu.

Cụ ông vội vàng hỏi: “Sao rồi? Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi vừa treo bình, sát trùng xong, đang tính ghim kim, thì Alex tỉnh dậy.” Cô y tá run run nói “Anh ấy giận lắm, không cho tôi ghim kim, nói anh ấy đã ký đơn rồi. Còn nói nếu tôi lại tự tiện làm như vậy, anh ấy sẽ tìm luật sư kiện bệnh viện.”

Cụ ông đứng bật dậy, cầm nạng gõ gõ xuống sàn, quát lên trên lầu:

“Vương Lịch Xuyên, mày xuống đây cho ông!”

Không thể tưởng tượng được người tao nhã như ông khi nổi giận cũng cao giọng dữ vậy.

Một phút sau, Lịch Xuyên xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Ông nội.” Anh chống gậy, chậm rãi xuống lầu, đi tới trước mặt cụ ông: “Hôm nay con có khách, chỉ có một ngày thôi mà ông cũng không cho à?”

“Hôm nay mày phải truyền dịch,” Cụ ông không hề nhượng bộ “Khách muố́n đi đâu chơi để ông sắ́p xế́p, sẽ làm người ta vừa lòng.”

“Tố́i nay tụi con sẽ đi ra ngoài, cô ấy còn chưa ăn tố́i.”

“Em, em không đói.” Tôi vội vàng nói.

Lịch Xuyên hung hăng liế́c tôi.

“Muố́n ăn gì? Cơm Tây? Cơm Trung? Để ông gọi đầ̀u bế́p tới nhà mày làm.”

“Ông nội, con nói với bố́ là tố́i mai con sẽ về bệnh viện rồ̀i, việc gì phải ép con?”

“Không phải ông làm khó gì mày, Dr. Herman gọi điện thoại cho ông, hôm nay mày phải truyền dịch.”

“No.” Lịch Xuyên kéo tay tôi, lập tức đi tới cửa lấ́y chìa khóa xe.

“Lịch Xuyên! Mày đứng lại đó cho ông!”

“Ông nội,” Lịch Xuyên xoay người lại, từ tố́n nói: “Hôm nay con không đi không được, ông đừng ngăn con.”

Không khí ngưng trệ tới mức có thể nghe được tiế́ng kim rơi.

Cụ ông vẫn đứng nhìn Lịch Xuyên, không hề nhúc nhích, vẻ mặt giận dữ: “Hôm nay mày không được đi đâu hế́t, ngoan ngoãn ở nhà cho ông!”

Lịch Xuyên mấ́p máy môi, cả buổi cũng không nói chữ nào. Trầ̀m mặc một lát, bỗng nhiên nói nhỏ với tôi: “Tiểu Thu, đi lên lầ̀u

chờ anh. Anh muố n nói với ông nội mấ y câu."

Tôi lo lắ ng nhìn anh, bước nhẹ lên lầ u, vào phòng ngủ của Lịch Xuyên ngồ i xuố ng.

Qua 10 phút, Lịch Xuyên lên lầ u gọi tôi: "Tiểu Thu, thay váy hoa đi, bọn mình đi ăn tiệc."

"Ông nội anh đâu?" Tôi kinh hoảng hỏi "Ông có tức giận không?"

"Ông đi rồ i."

"Y... y tá đâu?"

"Cũng đi rồ i."

"Anh nói gì với ông? Ông đồ ng ý cho anh đi à?"

"Em đừng để ý." Lịch Xuyên nói "Anh có cách đố i phó với ông."

"Anh muố n đi thì đi một mình đi, em không đi đâu hế t." Tôi yên lặng ngồ i trên giường.

"Đi mà, Tiểu Thu."

Lịch Xuyên kéo tôi vào phòng thay quầ n áo, thấ y tôi không chịu động đậy, liề n thay đồ cho tôi. Lấ y kéo cắ t mạc, mặc bộ váy hoa vừa mua hồ i chiề u vào cho tôi. Còn chọn giúp tôi một áo ngực không dây. Thấ y tôi không thèm động tay nhấ c chân, anh đành ngồ i xuố ng, thay giày cao gót cho tôi. Cuố i cùng, cầ m cây lược to chải đầ u lại cho tôi, xịt keo, cột tóc đuôi ngựa cao cao. Tôi bị bộ dạng trịnh trọng của anh làm bật cười.

"Đẹp không?" Tôi tạo dáng, hỏi anh.

“Người đẹp, mặc gì cũng đẹp.” Anh mỉm cười.

Tôi nhìn anh, thấy anh vẫn mặc áo thun hôm chiều, liền hỏi: “Vậy còn anh?”

“Đi ra ngoài chờ, anh thay đồ xong là ra liền.”

Chỉ chốc lát sau, Lịch Xuyên đã thay đồ tươm tất đứng trước mặt tôi, áo sơ mi cotton màu trắng, quần dài màu ghi, ống quần ủi thẳng cứng, toàn thân tỏa ra mùi thơm ngan ngát. Vừa nhàn nhã, vừa sang trọng.

Tôi thở dài trong lòng, Lịch Xuyên nằm trên giường mấy tháng trời, chắc buồn lắm. Vì vậy nhẹ nhàng vuốt lưng anh, hỏi: “Đi như vậy có mệt lắm không? Nếu như rất muốn đi, thì đi sớm về sớm một chút vậy.”

“Không mệt. Hôm chiều ngủ một giấc thật ngon, còn được ai đó phục vụ mát xa nữa.” Anh vỗ vỗ mặt tôi “Cho nên, anh đã nghỉ lại sức rồi.”

“Anh có biết là điện thoại đầu giường có 43 tin nhắn không?”

“Anh tắt chuông rồi, ồn ào lắm.”

“Biết đâu có chuyện quan trọng đó, hay anh nghe trước rồi hãy đi?”

“Không nghe. Hiếm lắm mới được nhàn nhã đôi chút. Hơn nữa, anh giao hết các bản vẽ được phân công rồi.”

“Được rồi, em theo anh đi chơi, nhưng mà anh phải về sớm truyền dịch đó.”

“Đừng làm hỏng bầu không khí, tối nay không truyền dịch.”

Anh kéo tôi đứng dậy từ sô pha, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Thấy không? Đêm nay là đêm trăng tròn. Trăng sáng hoa thơm, trăm việc may mắn. Em còn nhớ chuyện về vị hòa thượng mà em kể cho anh không?”

“Hòa thượng nào?”

“Văn Yển thiền sư [1].” Anh nhéo mũi tôi “Có một hôm, Văn Yển thiền sư hỏi chúng tăng, rằng: ‘Ngày 15 về trước chẳng hỏi ông, ngày 15 về sau nói cho một câu xem?’ [2] Chúng tăng đều trả lời là không biết. Văn Yển thiền sư liền đáp thay: ‘Mỗi ngày đều là ngày tốt.’”

“Mỗi ngày đều là ngày tốt…” Tôi thì thào - câu chuyện tôi kể cho Lịch Xuyên từ sáu năm trước, bản thân tôi đã quên từ lâu.

“Cho nên, chúng ta phải chơi thật vui vẻ, không thể lãng phí thời gian tươi đẹp được.”

“Mỗi ngày đều là ngày tốt”. Tôi nhẩm đi nhẩm lại những lời này trong lòng. Nhìn Lịch Xuyên, im lặng không nói gì.

Hoa xuân trăng thu, gió hè tuyết đông. Tôi đã bỏ lỡ biết bao nhiêu tháng ngày tươi đẹp trong nỗi buồn vô biên.

Bỗng nhiên, tôi ngộ ra. Lấy son môi và phấn mắt từ túi xách ra, mỉm cười với anh: “Vậy được, em trang điểm một chút đã.”

Lịch Xuyên gật đầu, ngồi trước cửa sổ đợi tôi.

Ánh đèn lấp lánh bên mặt hồ, giao thoa với ánh sáng của tinh tú trên bầu trời. Ánh đèn và ánh sao, dường như đang tụ lại nơi mắt anh.

Tôi nghĩ, nếu tối nay Lịch Xuyên bất hạnh qua đời bên cạnh tôi, anh sẽ rất vui, tôi sẽ thỏa mãn, có lẽ đó là một kết thúc đẹp.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới nhà hàng Kunststuben, tuyên bố đây là nơi có món ngon nhất Zurich. Thật ra với tôi mà nói, món ngon nhất trên đời chính là món cá kho cay tôi nấu, ngay cả người chưa bao giờ ăn cay như Lịch Xuyên cũng tấm tắc khen ngon. Có hai lần anh còn nhờ tôi nấu cho anh mang theo ăn trưa. Chúng tôi bắt đầu ăn món khai vị ở Kunststuben, sau đó tới món xúp, món chính, tráng miệng, trái cây, ăn từng món từng món, cho đến khi uống hết cà phê. Đáng tiếc, từ đầu tới cuối, chỉ có mình tôi động dao động nĩa. Lịch Xuyên chỉ ăn một ít salad và trái cây, coi như là chưa ăn gì, giữa bữa còn vào toilet một lần. Sau khi về chỗ thì anh không động nĩa nữa, chỉ ngồi đối diện nói chuyện với tôi.

Sau khi ăn xong chúng tôi đi bar. Tôi uống rượu, say khướt, Lịch Xuyên uống nước táo có gas. Ngồi trong bar nghe ca sĩ địa phương hát một lúc, Lịch Xuyên khăng khăng đòi đưa tôi tới vũ trường bên cạnh để nhảy. Anh nói anh chưa bao giờ thấy tôi nhảy, luôn muốn xem thử. Tôi nhảy một bản disco, dùng kinh nghiệm lăn lộn trên sàn nhảy nhiều năm của tôi, nhảy rất high, rất sung. Lịch Xuyên ngồi bên cạnh cổ vũ tôi. Qua nửa giờ, âm nhạc bỗng nhiên chậm lại, tôi kéo Lịch Xuyên vào sàn, nhảy điệu slow. Chân Lịch Xuyên không linh hoạt lắm, lúc nhảy lại không thể dùng gậy chống. Chúng tôi không đi theo tiết tấu, chỉ ôm nhau, bước từng bước ngắn, chầm chậm di chuyển theo điệu nhạc.

Dưới ánh đèn vũ trường lấp lánh, mặt Lịch Xuyên lộ ra chút hồng hào hiếm thấy. Anh bước chậm, bước không kịp, luôn bị tôi giẫm lên. Tôi sợ anh mệt, cứ đòi về nhà. Lịch Xuyên kéo tôi, nhảy thêm vài bản nữa, mãi tới khi nhạc disco lại được bật lên mới chịu về. Lúc về vẫn còn có vẻ lưu luyến.

Về đến nhà thì đã là 3 giờ sáng. Chúng tôi tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ. Lịch Xuyên chơi chưa đã, còn đòi nhảy tiếp.

“Đừng nhảy nữa, hay là em hát cho anh nghe nha!” Tôi kéo anh ngồi lên sô pha.

“Hát bài gì? Anh có đàn ghi ta, để anh đệm cho em.” Anh qua phòng bên cạnh lấy ra một cây ghi ta kiểu Tây Ban Nha.

“Hát bài hồi lâu em hay hát đó, nhạc gào thét ấy”

“Oh... no.” Anh rên rỉ “Đổi bài khác đi, anh xin em.”

“Không được, bài này là bài tủ của em, không hát không được!”

“Đợi chút, để anh nhớ xem âm điệu nó như thế nào.”

“Em hát nha. Anh muốn đệm thì đệm, không muốn thì em hát chay cũng được.”

Tôi hắng hắng giọng, vào toilet lấy ra một ống kem đánh răng giả làm micro, cất cao giọng hát:

“Lòng nhiệt tình của em như một ngọn lửa,

Thiêu đốt toàn bộ sa mạc,

Mặt trời thấy em cũng bỏ trốn,

Vì sợ ngọn lửa tình của em,

Sa mạc có em, mãi mãi không cô đơn,

Nở đầy những đóa hoa mùa xuân,

Em đang cất cao giọng hát, anh đang nhẹ nhàng đáp lại.

Say mê trong bể tình nho nhỏ nơi sa mạc!” [3]

...

Từ đầu tới cuối Lịch Xuyên luôn chau mày, nhẫn nại chờ tôi hát xong. Sau đó, anh sống chết không chịu cho tôi hát tiếp đoạn 2, nói nếu còn hát tiếp thì anh trở thành người khiếm thính luôn. Anh đàn cho tôi một đoạn trong bài “Hotel California” mà anh thích, tự khen đây là đoạn sở trường của anh, đàn gần giống Eagles. Giọng hát của Lịch Xuyên rất hay, trong mềm có cứng, tông cao cũng chiều, tông thấp cũng chơi. Tôi vô cùng ghen tị, liền muốn quấy rối, hễ anh hát đoạn nào, tôi sẽ xen vào rống ngay lúc cao trào: “This could be heaven or this could be hell!”. Hát xong, tôi bắt anh đàn lại bài đó, tới đoạn thứ hai, để cho tôi hát đoạn của Don Henley:

“Her mind is tiffany-twisted, she got the Mercedes benzs

She got a lot of pretty, pretty boys, that she calls friends

How they dance in the courtyard, sweet summer sweat.

Some dance to remember, some dance to forget.”

Vì câu cuối cùng có chữ “dance”, nên vừa hát xong, Lịch Xuyên liền kéo tôi đứng dậy, muốn nhảy tiếp. Trong ấn tượng của tôi,

Lịch Xuyên rất ít khi vui vẻ như vậy. Không lay chuyển được anh, tôi đành xuống dưới lầu tìm đĩa CD, bật loa lên, mở nhạc nhảy.

Tôi ôm eo Lịch Xuyên, để anh dùng hai tay ôm tôi, chậm rãi di chuyển theo điệu nhạc. Cái chân lành lặn duy nhất của anh di chuyển nhẹ nhàng theo bước chân tôi.

“Như vậy nè, một sau, một trước. Một, hai, ba, dựa vào. Lặp lại...”

“Đơn giản quá vậy?” Anh nói “Em dạy cái nào khó hơn đi. Còn động tác xoay người nữa mà?”

Tôi nổi điên: “Lỡ té làm sao bây giờ?”

“Đứng dậy nhảy tiếp.”

“Không được, từ từ rồi sẽ tới, nắm vững cơ bản trước rồi hãy nói.”

Tôi nghĩ khi Lịch Xuyên dựa vào người tôi sẽ rất nặng, nhưng thật ra, anh lại nhẹ tênh, nhẹ như tấm bông.

“Lịch Xuyên anh nhẹ quá, ăn nhiều hơn chút đi.” Tôi chua xót nói.

“Anh xin lỗi, biến em thành cây nạng, có mệt không?”

“Không mệt, ít khi thấy anh vui vẻ như vậy.” Tôi dịu dàng nói.

Anh cúi đầu nhìn xuống, chân chúng tôi đan lẫn vào nhau. Lần này tới lượt anh cứ giẫm lên chân tôi. Cả hai đều đi chân trần.

“Á! Lịch Xuyên, sao anh giẫm chân em hoài vậy! Anh cố ý đúng không?”

“Mịn màng mề̀m mại không xương, giẫm lên rấ́t thoải mái...” Còn cười vui vẻ nữa.

“Em giẫm lại nè! Coi nè!”

“Á, á, hai chân giẫm một chân, tính thế́ nào cũng là em lời, ăn hiế́p người ta quá đáng nha.”

“Em đá lại anh nè.”

“Anh ngã rồ̀i, đỡ anh đi.” Anh ngã về̀ phía tôi.

Chúng tôi đồ̀ng thời ngã xuố́ng sàn. Tôi đang tính ngồ̀i dậy, lại bị anh đè lại:

“Tiểu Thu, thử lại một lầǹ cao trào nữa đi... hồ̀i chiề̀u em nói tố́i muố́n, đúng không?”

10 giờ sáng, tôi thức giấ́c, Lịch Xuyên vẫn đang ngủ say bên cạnh tôi. 1 giờ rưỡi lên máy bay, phải tới sân bay trước ít nhấ́t là 3 tiế́ng, để làm thủ tục check in và qua hải quan. Tôi tắ́m rửa, thay đồ̀, vào bế́p tìm được hộp đồ̀ tráng miệng tố́i qua mang về̀ để ăn sáng. Trên sàn phòng ngủ vô cùng lộn xộn, nho, mật ong, nế́n, rượu và gố́i vứt lung tung... là dấ́u vế́t chơi đùa tố́i qua của chúng tôi. Tôi nhẹ nhàng quét dọn sạch sẽ, sau đó xuố́ng lầ̀u sắ́p xế́p va li.

Dưới lầ̀u vang lên tiế́ng chuông cửa.

Mở cửa ra, là ông nội Lịch Xuyên và một y tá trung niên khác.

“Chào buổi sáng!” Cụ ông ôn tồ̀n nói.

“Chào buổi sáng!”

“Lịch Xuyên có nhà không?”

“Dạ anh â´y chưa dậy.” Tôi nhẹ nhàng nói “Hơn nữa lại ngủ râ´t say, bây giờ truyê`n dịch chă´c không sao đâu ạ.”

Thâ´y tôi nói như vậy, ông cụ ngược lại châ`n chờ: “Hôm nay hai đứa không đi chơi à?”

“1 giờ con bay rô`i, bây giờ phải ra sân bay.”

“Ừ...” Ông cụ nhìn nhìn tôi, ra chiê`u suy nghĩ, đột nhiên hỏi “Cô bé, con tới đây bao giờ chưa?”

“Dạ chưa ạ.”

“Sao ông cảm thâ´y như gặp con ở đâu rô`i nhỉ?”

Tôi cười cười: “Không có đâu ạ.”

“Đáng tiê´c Lịch Xuyên vẫn đang bị bệnh, nê´u không nó sẽ tiê´p đón con chu đáo.” Cụ ông hiển nhiên nhìn ra mô´i quan hệ giữa tôi và Lịch Xuyên không bình thường “Thừa dịp nó ngủ, y tá sẽ tiêm cho nó một mũi an thâ`n trước, cho nên sợ là hai đứa không có cơ hội nói tạm biệt...”

“Không sao đâu ạ, chữa bệnh quan trọng hơn. Con cũng hy vọng anh â´y nhanh chóng khỏe lại.”

“Như vậy, Lịch Xuyên có chuẩn bị xe cho con không?”

“Không câ`n lo, con đi taxi là được rô`i.”

“Sao vậy được,” Ông cụ nói “Để ông kêu tài xê´ đưa con đi.”

Vì ông nội Lịch Xuyên nài ép, lái xe Fehn của ông đưa tôi ra sân bay.

Làm xong hê´t thủ tục, chỉ còn có 1 tiê´ng. Tôi ngô`i trong phòng chờ, đeo tai nghe, nhìn máy bay to đùng phía bên ngoài cửa kính.

Không buô`n cũng chẳng vui, chỉ thâ´y đâ`u tôi trô´ng rỗng. Chỉ nhớ rõ câu mà Lịch Xuyên dặn dò tôi: “Mỗi ngày đê`u là ngày tô´t”.

---

[1] Văn Yển thiền sư (864-949) là một vị thiền sư Trung Quốc lỗi lạc, khai sáng Vân Môn Tông.

[2] Trích công án 6, Bích Nham Lục, bản dịch của thầy Thích Thanh Từ.

[3] Trích bài hát “Sa mạc nhiệt tình” của ca sĩ Âu Dương Phi Phi, khá nổi tiếng những năm 1970.

Chương 42

Sau khi quay lại Bắc Kinh, tôi chỉ nhận được một cuộc điện thoại của Lịch Xuyên, kéo dài vài phút, hỏi tôi tới nơi an toàn chưa. Kể từ lần đó, tôi không nhận được một cuộc gọi nào của Lịch Xuyên nữa. Tôi cũng không gọi điện thoại tìm anh.

Tôi vẫn nhớ nhung anh, nhưng lại cảm thấy vô vọng. Thôi thì, muôn sự tùy duyên.

Kể từ khi về từ Thụy Sĩ, tôi bỗng nhiên nghĩ thông tất cả. Cuộc sống của Lịch Xuyên quan trọng, cuộc sống của tôi cũng quan trọng không kém. Nói tóm lại, tôi phải sống một cuộc sống thật phong phú, không làm cái xác không hồn nữa.

Tôi lại bắt đầu phân chia thời khóa biểu, lại tham gia hoạt động một tuần một lần của "Hội người ăn chay", học nấu đồ chay với Nam Cung Lục Như. Hằng ngày tôi lên mạng sưu tầm các công thức, đi mua nguyên liệu về nhà làm thử, nếu thấy ngon liền thể hiện tài nghệ, giới thiệu với mọi người. Ưu điểm lớn nhất khi tham gia hội này chính là gặp gỡ người khác, những người này vì có cùng sở thích mà tụ họp với nhau, không hề hứng thú với sinh hoạt cá nhân của bạn, cũng không liên lạc với bạn sau giờ hoạt động. Nói cách khác,

những người này giố ng như bạn trên mạng vậy, chỉ khi nào gặp nhau thì mới tồ n tại, còn những thời điểm khác chỉ là con số không.

Thá m thoá t một tháng trôi qua, Ngải Tùng lẳng lặng đi vào cuộc số ng của tôi. Lúc ý thức được điề u này, thì đã muộn. Ví dụ như ở lớp học nhảy Latin một tuầ n 3 buổi, mỗi buổi một tiế ng, Ngải Tùng đã trở thành bạn nhảy của tôi. Dưới sự dẫn dắ t của thầ y Đinh, chúng tôi phố i hợp rấ t ăn ý, tiế n bộ thầ n tố c, trở thành cặp nhảy mẫu trong lớp.

Tiế t tấ u của những vũ điệu Latin thay đổi nhanh, cương nhu phố i hợp, dùng những động tác kéo qua kéo lại để tăng kích thích. Lúc nhảy tôi sẽ quên hế t tấ t cả, để âm nhạc kích thích đầ u óc từ trố ng rỗng chuyển thành hưng phấ n. Sau đó, tôi bắ t đầ u tưởng tượng bạn nhảy của mình là Lịch Xuyên, mặt liề n xuấ t hiện ý khiêu khích. Tôi cười vô cùng quyế n rũ, cũng nhảy vô cùng say mê. Nhảy xong rồ i thì lại quên sạch sẽ.

Ngải Tùng là chàng trai dễ thương, nhưng anh ta không hợp với tôi. Anh ta không giố ng Lịch Xuyên, trong đầ u không có hai chữ "lãng mạn". Ví dụ như, lúc chạng vạng một hôm nào đó, tôi gặp Ngải Tùng ở cửa sân vận động, mới nói một câu "mặt trời lặn đẹp quá", anh ta lại chỉnh tôi: "Ừ... theo góc độ Vật lý mà nói, thật ra không có từ mặt trời mọc mặt trời lặn... đây chỉ là ảo giác của việc trái đấ t tự quay gây ra cho chúng ta mà thôi."

Nghe xong câu này, tôi đứng hình, tâm trạng vui vẻ trong ngày cũng biế n mấ t. Sau đó, anh ta đưa cho tôi một hai ố ng giấ y dài dài: "Đây là kính viễn vọng tôi làm, có thể nhìn được mặt trăng, tặng cô một cái."

“A... cám ơn!”

Tôi cầm lấy ống giấy nặng trịch, nhìn qua nhìn lại: “Anh biết làm à? Mua thấu kính ở đâu?”

“Tự mài.”

“Tự... mài? Kính ở đâu ra?”

“Tròng kính bỏ đi, đáy bình thủy tinh, bóng đèn. Dùng giấy nhám mài, sau đó dùng kem đánh răng đánh bóng.”

Đủ kiên nhẫn. Tuy nhiên, ngốc cách mấy cũng biết làm cái này tốn bao nhiêu thời gian. Lúc đó, tôi hơi lo lắng: “Cái này... anh tặng tôi cái này, không có ý gì khác chứ?”

“Không. Tuần này tôi giẫm lên chân cô rất nhiều lần, xem như một tí bồi thường, cũng coi như nhân cơ hội làm công tác phổ cập khoa học.” Anh ta cúi đầu nhìn xuống sàn.

Tôi nở nụ cười: “Thịnh tình khó từ, chi bằng xấu hổ mà nhận vậy.”

“Đừng khách sáo.”

Ba tuần tiếp theo, để tăng thêm thu nhập, tôi nhận dịch gấp một quyển sách mỏng. Vì vậy tôi không tới lớp nhảy Latin. Tới công ty, Emma liền tấn công tôi: “Ôi, em trai nhà chị nhờ chị hỏi em, tại sao không đến sân vận động?”

“Mới nhận một vụ, ngày nào cũng làm việc ở nhà.”

“Anh tiến sĩ nhà chị chưa tích cực với ai như vậy đâu nha, một tuần ba lần lái xe vượt qua hơn nửa thành phố để gặp em đó.”

“Ừ... ừ...”

“Minh Minh nói, nó có gọi điện thoại cho em, em lại không nghe, nhà em lại không có máy nhắ´n tin. Tính giới thiệu cho em vài anh chàng, hỏi em có muô´n đi gặp thử không?”

“À... chuyện này... ừ, tạm thời không cầ`n. Gầ`n đây hơi bận, để lầ`n sau đi.”

Làm đồ`ng nghiệp đúng là không dễ tí nào, người ta nhiệt tình quá thì mình không thể không ủng hộ, cũng không thể làm trái ý người ta được. Hơn nữa, tôi cũng đâu có lớn tuổi lắ´m đâu, 24 tuổi chưa tính là lỡ thì mà? Emma cũng chưa kê´t hôn, sao cứ ép tôi dữ vậy?

Đúng lúc này Emma lại ôm mặt tôi kéo lại, lông mi gầ`n như chạm vào trán tôi: “Tiểu Thu, nghe chị khuyên câu này, nhân lúc còn trẻ tranh thủ mà chọn, cơ hội đã qua không tìm lại được đâu. Bài học của chị rành rành trước mắ´t em nè!”

“Cũng đâu cầ`n gấ´p gáp dữ vậy? Chị Emma!”

“Em không chịu đê´n nhà chị, mẹ chị bảo hai đứa không nghiêm túc. Lại giới thiệu cho em trai chị vài cô nữa, em phải tăng tô´c lên chứ! Chị biê´t trước kia em quen đại gia. Đại gia có gì tô´t đâu? Nhân phẩm kém, đạo đức kém, nê´u không đâu kiê´m được nhiề`u tiề`n, đúng không? Anh ta có thể cho em tiề`n, cũng có thể cho người khác. Một đám vợ bé và tình nhân, theo anh ta chỉ chuô´c khổ vào thân. Người trí thức như em trai chị, trong sạch thanh bạch, tiề`n đồ` rộng lớn, mặc dù không giàu có, nhưng cũng không thiê´u thô´n. Huô´ng chi người ta chỉ có một mình em, yêu thương kính trọng, đầ`u bạc răng long, tô´t quá còn gì. Thê´ nào, party thứ sáu này, bảo nó đê´n

đi! Nế u em không kêu, chị cũng kêu nó tới với tư cách người nhà. Minh Minh nói, nó sẽ mang hai người bạn tới, đề u là người có điề u kiện tố t, bình thường hay kén cá chọn canh. Không phải là em xem mắ t người ta, mà là người ta xem mắ t em đó. Xì, không biế t Minh Minh có nhầ m không. Tạ Tiểu Thu nhà mình, cũng đâu phải người bình thường."

Yêu thương tôn trọng, có thể nói vậy sao? Tôi thừa nhận, tôi bị Emma nói đế n mức chóng mặt.

Trở lại văn phòng, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Ngải Tùng: "SOS! Thứ sáu này công ty tôi có tổ chức party, ăn uố ng xong rồ i sẽ có vũ hội, anh mau đế n cứu tôi!"

Không ngờ anh ta lại chầ n chừ: "Không được rồ i, thứ sáu này sinh viên của tôi bảo vệ luận án."

"6 giờ tố i mà!"

"Bảo vệ xong sẽ là tiệc cảm ơn giảng viên, cô nói thử xem, tôi không đi có được không?"

Tôi rố ng lên: "Ngải Tùng, lầ n trước anh muố n tôi đi dự tiệc, tôi có nói lời nào không? Tôi diễn không tố t à? Đế n phiên tôi anh lại như vậy hả?"

Anh ta suy nghĩ một lúc, nói: "Được rồ i. Cô có yêu cầ u gì không?"

"Anh tới là được! Ngồ i ăn với tôi trước, sau đó nhảy với tôi, thân mật một chút!"

"... Thân mật như thế nào? Kiss trước mặt mọi người?"

“Kiss cái đầu anh. Tới lúc đó nghe lệnh của tôi.”

Tối thứ sáu tôi lái xe đi đón Ngải Tùng. Ngải Tùng nói, anh ta không thể không tham gia tiệc cảm ơn, nhưng có thể ra sớm. Lúc tôi tới đón, bữa tiệc đã bắt đầu, Ngải Tùng có uống ít rượu, mặt hơi đỏ. Tuy nhiên, có thể nhận thấy anh ta đang cố gắng diễn với tôi. Anh ta ăn mặc rất lịch sự, vest đen, phối hợp với cà vạt có hoa văn cổ điển, nhìn tao nhã thong dong, ra vẻ bừng bừng. Tôi mặc áo sơ mi thêu hoa, váy caro ngắn, thật ra không hợp với không khí tiệc tối lắm. Nhưng tôi đang hoài niệm thời con gái của mình, rất nhớ váy caro.

Tiệc tối tổ chức trong nhà ăn. Món tây, mời đầu bếp từ khách sạn lớn đến nướng thịt bò. Công ty đặt riêng đồ̀ chay ở Linh Bảo Tự cho tôi. Tôi và Ngải Tùng đồ̀ng thời xuất hiện ở cửa, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường quan sát chúng tôi. Chỉ có Emma ra dấu chữ “V” từ xa với tôi. Chúng tôi bưng dĩa đi lấy đồ̀ ăn, đi theo đám đông, Ngải Tùng như cá gặp nước, ung dung tự tại. Không ít người tới chào hỏi anh ta, anh ta tự nhiên giới thiệu chính mình, nói là bạn tôi. Nói xong chữ bạn, anh ta lại cười bí hiểm, khiến tất cả mọi người đều hiểu, chữ bạn kia có ý gì.

Có Ngải Tùng đối phó tất cả, tôi chỉ tập trung lo ăn, uống rượu, nói chuyện phiếm với mọi người. Chúng tôi tới trễ, chỉ một lúc đã xong bữa tối, thời gian còn lại là vũ hội.

Ngải Tùng và tôi nhảy điệu đầu tiên, là điệu slow. Anh ta nhảy khá tốt, thành thạo các bước nhảy khác nhau. Sau đó, các đồ̀ng nghiệp nam khác cứ liên tục mời tôi nhảy, bản thứ ba, thứ tư trôi qua rất nhanh. Nghỉ giữa giờ xong, âm nhạc lại vang lên một lần nữa, không ngờ là điệu cha cha cha.

Ngải Tùng nói: “Bản này nhâ´t định tôi phải nhảy với cô, cho cô xem thành tích mới của tôi trong mâ´y tuâ`n vừa rô`i.”

“Vậy đừng trách tôi giẫm lên chân anh, vì tôi sẽ không nhường anh.”

Chúng tôi bă´t đâ`u nhảy ở giữa sàn nhảy. Động tác của Ngải Tùng râ´t chính xác, thậm chí khá thành thạo. Trong những trường hợp nửa công nửa tư này tôi luôn giâ´u mình. Không giô´ng Emma, tôi chưa bao giờ chủ động chào hỏi lãnh đạo công ty, cũng không nịnh nọt. Không phải vì tôi biê´t CGP là công ty của Lịch Xuyên, nên xem nhẹ. Mà tôi luôn cho rằ`ng tôi và Lịch Xuyên làm hai nghê` hoàn toàn khác nhau. Là phiên dịch, tôi tuân thủ các chuẩn mực và đạo đức nghê` nghiệp của riêng mình, chú ý duy trì hình tượng làm việc chuyên nghiệp. Qua 2 phút, tiê´t tâ´u càng ngày càng nhanh, Ngải Tùng bỗng nhiên vô cùng hào hứng, vừa chặn vừa đuổi tôi, miệng lại còn không ngừng nói “Come on!”

Lúc ở trên xe tôi ngửi được mùi rượu, hỏi Ngải Tùng, anh ta nói mình chỉ uô´ng một chút, bây giờ lại lên cơn rô`i. Chúng tôi vừa nghiêng người, anh ta nói bên tai tôi: “Tiểu Thu, cô có muô´n nhảy quạt với tôi không?” Tôi không thèm nhìn anh ta, tiê´p tục nhảy, mọi người đứng nhìn đê`u vỗ tay nhiệt liệt.

Trời đâ´t ơi, đây là bài gì vậy, sao dài dữ vậy!

Ngải Tùng đuổi theo bước tôi, xuâ´t ra tâ´t cả các chiêu, ánh mă´t lộ ra vẻ câ`u xin và khiêu khích.

Tôi nhớ tới mỗi ngày chạy bộ ở công viên, thâ´y mâ´y ông bà già lă´c la lă´c lư múa quạt. Trong mă´t anh ta, tôi chỉ vậy thôi sao.

Bâ´t cứ giá nào, cứ nhảy tiê´p.

Tôi cũng xoay hông, xuâ´t ra tâ´t cả chiêu thức lúc thi đâ´u trong trường. Mọi người thâ´y tôi đã hưng phâ´n hơn, liê`n vỗ tay mạnh gâ´p đôi.

Cứ như vậy, trên sàn chỉ còn lại chúng tôi. Mọi người đê`u dừng lại, vây thành vòng tròn quanh chúng tôi, cùng nhau vỗ tay theo nhịp cổ vũ chúng tôi. Người bật nhạc cũng phô´i hợp theo, bài đó bật xong rô`i, lại bật lại, không dừng một giây nào.

Tôi bước từng bước dô`n dập, mọi thứ xung quanh đê`u chuyển động với tô´c độ chóng mặt. Đèn nhảy nhiê`u màu, ánh sáng như những giọt mưa. Hô´t nhiên, ánh mă´t tôi lướt qua đám đông, dừng lại ở góc phòng.

Tôi không thể xác định, nhưng trong góc đó, có một người đang ngô`i lặng lẽ.

Người đó lặng lẽ nhìn tôi, ánh mă´t chăm chú mà buô`n bã. Trên mặt nở nụ cười thản nhiên, đẹp đẽ mà thê lương.

Hô hâ´p của tôi nhâ´t thời ngưng trệ.

Ngay trong nháy mă´t, tôi bị Ngải Tùng va đập, người lảo đảo, gâ`n như ngã sâ´p xuô´ng.

Ngải Tùng vội vàng giữ tôi lại, hoảng hô`n hỏi: “Cô có sao không?”

“Không... không sao.” Tôi chưa hoàn hô`n, nhảy theo nhịp cho có lệ, lúc quay đâ`u lại nhìn, bóng người đã bị đám đông che mâ´t.

Qua một nhịp nữa, tôi lại lướt qua những bả vai để nhìn vê` góc phòng, bóng người đã biế´n mâ´t.

Tôi bỏ lại Ngải Tùng, đuổi theo.

Cửa thang máy đã đóng. Chỉ thâ´y con sô´ đang nhâ´p nháy trên bảng.

16, 15, 14...

Tới tâ`ng trệt thang máy sẽ lên lại. Nê´u bên trong có người, thì thang máy sẽ dừng lại nhiê`u lâ`n. Tôi không đủ kiên nhẫn, liê`n chạy ra phía câ`u thang thoát hiểm, nhảy một lâ`n hai, ba bậc, chạy như bay xuô´ng dưới.

Kể từ khi tới CGP, chuông báo cháy chưa reo bao giờ. Cho nên tôi chưa từng lên xuô´ng câ`u thang lát đá cẩm thạch xám này lâ`n nào.

Hiển nhiên là có người quét dọn hàng ngày, tay vịn bă`ng gỗ không có một hạt bụi. Ban đâ`u tôi chỉ chạy xuô´ng thật nhanh, giô´ng như đang chạy thi với thang máy vậy. Sau tôi liê`n nă´m tay vịn, mă´t thâ´y cách tâ`ng tiê´p theo chỉ còn vài bậc, liê`n nhảy xuô´ng. Hành động này có thể chứng minh, trải qua nhiê`u năm tập luyện bê`n bỉ, động tác của tôi khá là nhanh nhẹn. Nhưng khi chạy tới tâ`ng cuô´i cùng, tôi vẫn sơ sẩy. Muô´n nhảy nhiê`u hơn một bậc, kê´t quả đứng không vững, "râ`m" một tiê´ng, đâ`u đụng vào tường làm tôi chóng mặt hoa mă´t, sao bay đâ`y trời. Bâ´t châ´p tâ´t cả, tôi kéo cánh cửa să´t nặng trịch ra, lao ra đại sảnh, tìm kiê´m bóng người kia.

Ngoài cửa chỉ có đèn đường soi rọi và những chiê´c ô tô đang lao vút qua.

Tôi đứng trên bậc thang, gập người xuố´ng, hai tay chố´ng gố´i, thở hồ`ng hộc.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ phía sau tôi:

“Hi, Tiểu Thu.”

Giọng nói kia như một viên đạn xuyên qua tim tôi, cơ thể tôi chấ´n động dữ dội.

Đứng thẳng người dậy, xoay lại, nhìn thấ´y Lịch Xuyên đang đứng trong bóng tố´i.

Chương 43

“Hi…”

Tôi thở hô`ng hộc chào anh, ngực thở phập phô`ng, cả buổi cũng nói chưa ra tiê´ng.

Lịch Xuyên kiên nhẫn chờ tôi thở bình thường lại, chuyển ánh mă´t sang trán tôi, nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì vậy? Đâ`u em chảy máu kìa.”

“Hả?” Tôi vuô´t tóc mái lên, sờ sờ trán, quả nhiên có một cục u to đùng. Trên tay còn vài giọt máu dinh dính.

“Đừng nhúc nhích,” Anh nói “Để anh xem xem.”

Hơi thở mùi bạc hà ập vào mặt tôi, đâ`u ngón tay lạnh lẽo, sờ tới sờ lui trên trán tôi. Trái tim mới vừa ổn định của tôi lại bă´t đâ`u đập với tô´c độ nhanh gâ´p đôi.

“Đụng vào đâu thê´?”

“Vào tường.”

Vẻ mặt anh đang rất nghiêm trọng, nghe xong câu này, nhịn không được cười lên: “Đụng vào tường? Tại sao?” vừa nói vừa lấy ra một cái túi mỏng được dán kín, xé túi, lấy một cục bông ướt ra “Cái này dùng vệ sinh vết thương, sẽ hơi đau tí xíu.”

“Á!” Tôi hét toáng lên, tay anh run run, bông rơi xuống đất. Sau đó, anh lo lắng nhìn tôi “Đau lắm à?”

“Chút xíu...”

“Vậy anh sẽ nhẹ tay hơn.” Anh lại lấy ví tiền ra, lấy ra một cục bông ướt khác, lau sạch miệng vết thương cho tôi, lại lấy băng cá nhân, dán lên. Lịch Xuyên rất biết cách chăm sóc bản thân, luôn mang theo băng cá nhân bên người. Kể từ khi quen biết anh thì anh đã có thói quen này.

Sau đó, Lịch Xuyên định cúi người xuống nhặt cục bông rơi trên mặt đất, tôi nhanh tay lẹ chân nhặt giúp anh, ném vào thùng rác.

“Có nặng lắm không? Có cần đi bác sĩ không?” Ngón tay anh thon dài, tiếp tục vuốt ve đỉnh đầu tôi, xem còn chỗ nào bị thương nữa không, giống như thầy chùa đang thụ giới, “Mong là không bị chấn thương sọ não”.

Tôi rất muốn trả lời, em bị đụng đau lắm, anh đi bác sĩ với em đi. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy mới có vài giọt máu, diễn hơi quá.

“Không sao.” Tôi vuốt tóc, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh về lúc nào?”

“Sáng nay.”

Lịch Xuyên nhìn còn ô´m hơn lúc tôi gặp anh ở Thụy Sĩ, mặt mày không có chút huyê´t să´c. Lạ quá. Theo lẽ thường, thời gian dưỡng bệnh càng lâu thì bệnh tình càng tô´t lên chứ. Lịch Xuyên nă`m viện ba tháng, không làm bâ´t cứ việc gì, ngày nào cũng điê`u dưỡng, nhà lại nhiê`u tiê`n, đâu phải không mua nổi đô` bổ? Sao mà người càng ngày càng gâ`y, xương gò má càng ngày càng cao.

"Có mình anh vê` thôi à?"

"René cũng tới. Cậu â´y đang viê´t sách vê` kiê´n trúc cổ đại Trung Quô´c, muô´n tới Bă´c Kinh tìm tài liệu."

"René dạy học đại học hả?"

"Ừ."

Chúng tôi đứng cạnh nhau trên bậc thang, không nói lời nào, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Một lát sau, tôi hỏi: "Lịch Xuyên, anh không lái xe tới hả?"

"Không." Anh nói "Anh đang đợi lái xe tới, có lẽ đang kẹt xe."

"Em có xe, hay là em đưa anh vê` nhà."

"Không câ`n, cảm ơn."

"Đi đi, còn khách sáo với em à?"

"Xin lỗi, anh còn việc phải làm." Anh nói "Lâ`n sau đi."

"Thật ra không có việc gì hê´t, anh chỉ không muô´n đi với em thôi, đúng không?" Tôi nhẹ nhàng nói một câu, ánh mă´t u oán.

Anh đang mặc áo gió đen tuyền, rất hợp với dáng anh. Tóc thì vừa cứng vừa đen, còn hơi ướt, cùng với khuôn mặt xương gầy và góc cạnh rõ ràng của anh, nhìn vừa lạnh lùng, vừa cá tính.

Anh không trả lời, xem như thừa nhận.

Nhanh thật, tất cả lại trở về vạch xuất phát. Tác phong của Lịch Xuyên, muốn không quen cũng không được.

Tôi quay đầu bỏ đi.

Dù sao chăng nữa, thì sự trở lại của Lịch Xuyên, cũng giống như mặt trời quay về Hệ mặt trời.

Trước giờ chỉ có mình tôi tự chuyển động, nhất thời lọt vào quỹ đạo hình tròn. Có gió có mưa có sức hút, tất cả lại trở về bình thường.

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần tôi vô cùng phấn chấn. Vì phải dịch một hợp đồng rất quan trọng, sợ lãng phí sức lực, tôi không lái xe, bắt taxi đi làm.

Vừa vào đại sảnh liền có một đống đồng nghiệp không quen thân chào tôi. Điệu nhảy tối qua, mặc dù không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ít nhất cũng khiến tôi trở thành ngôi sao.

“A, Tiểu Thu, chào buổi sáng! Ha ha!”

“Ha ha! Tiểu Thu, hôm qua nổi quá nha, sao nhảy tới khúc high lại bỏ chạy? Hại bạn trai em đi tìm em khắp nơi.”

“À... có việc gấp, phải về nhà.”

Đế n văn phòng, thả túi xuố ng, vội vàng gọi điện thoại cho Ngải Tùng.

Chuông mới reo một tiế ng liề n có người bắ t máy: “Tiểu Thu.”

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi, hôm qua tôi có việc gấ p, chưa kịp nói gì đã bỏ đi.”

“Có xảy ra chuyện gì không?” Nghe có vẻ anh ta không hề để ý.

“Không.”

“Vậy là được rồ i.” Anh ta nói “Thứ sáu tuầ n sau Sở tôi tổ chức đi du xuân, cô đi cover giúp tôi được không?”

“Du xuân? Có xa không?”

“Ở Công viên Hương Sơn.” Anh ta thở dài “Vợ Chủ tịch Công đoàn chỗ tôi làm ở tòa soạn, còn hẹn một đám phóng viên nữ, biên tập viên nữ, nói là phải giao lưu với thanh niên trong Sở. Nào là du sơn ngoạn thủy, nào là ăn uố ng, còn có trò chơi giải đố gì gì đó.”

“Giải đố ? Giải đố cũng là trò chơi sao?”

“Sao không phải là trò chơi? Tôi giải đố giỏi lắ m.”

“Ờ ờ... được rồ i... tôi sẽ cố gắ ng phố i hợp.” Tố i qua nhờ anh ta cover, sau đó bỏ đi không từ giã, ngại vô cùng.

“Cảm ơn, hôm nào tôi mời cô ăn lẩu chay.” Anh ta rấ t vui vẻ, còn nói: “Tố i nay cô có đi học nhảy Latin không?”

“Đi chứ, sao lại không đi.”

“Như vậy, tố i gặp.”

“Được.”

Tôi tắ t máy, sang phòng hành chính kiểm tra bưu kiện, phát hiện trong hộp thư có một cái túi nặng, ngoài bao bì ghi một đố ng tiế ng Đức, tôi xem thử, là bánh quy chocolate mà Lịch Xuyên hứa mua cho tôi. Tôi cầ m lên tính đi, lại gặp Emma.

“A, cái gì vậy?”

“Bánh quy chocolate.”

“Thấ y được phải chia một nửa.”

“Được rồ i.”

Tôi mở túi ra, bên trong có đế n mấ y gói. Tôi đưa cho Emma hai gói. Emma nhìn nhìn bao bì, cười nói: “A, mặt mũi em không nhỏ nha, là Lịch Xuyên tặng đúng không?”

Tôi hoảng sợ: “Sao chị biế t?”

“Đây là bánh quy Zurich mà, ngoại ngữ thứ hai của chị là tiế ng Đức.”

“Em nhờ anh ấ y mua giúp. Em rấ t thích ăn loại bánh quy này.” Tôi vẫn chột dạ nhìn Emma. Emma rấ t nhiề u chuyện, chuyện gì cũng moi ra được, hễ nghi ngờ thì bám riế t không tha.

Quả nhiên, Emma lại đánh giá tôi: “Nhìn em thường ngày không nói nửa lời, không ngờ dám nhờ anh ta mua đồ . Chị rấ t thích ăn chocolate, lại quen biế t anh ta bao nhiêu năm, mà cũng chưa dám mở miệng.”

“Anh ta chỉ quan tâm cấp dưới thôi mà, một chiêu lung lay lòng người, chỉ có vậy thôi.” Tôi tỉnh rụi nói xấu anh.

“A, em đừng nói như vậy, hủy hoại vẻ đẹp của Lịch Xuyên trong lòng chị.” Emma đưa hai tay lên ôm tim, ra chiều háo sắc “Lúc nãy chị gặp anh ấy ngay cửa lớn. Đúng là đẹp trai làm người ta ngẩn ngơ luôn. Chị nhất thời kích động, quên mất chào hỏi. Muốn đi theo anh ta vào thang máy, chẳng những không kịp, mà còn bị kẹt chân trong chân ngoài. Kết quả, chị bị nhốt ở ngoài, giày thì ở trong thang máy! Lúc đó xấu hổ muốn chết. Đứng ở dưới đợi vài phút, không ngờ Lịch Xuyên lại đi xuống theo thang máy, đưa giày cho chị. Còn nói xin lỗi, không kịp ngăn cửa giúp chị. Đúng là nho nhã lễ độ, phong độ bất phàm.”

Tôi thở dài đánh thượt, nghĩ thầm trong lòng, nếu chị thật lòng yêu anh ấy, thì không chỉ xấu hổ thôi đâu, toàn bộ quá trình đều là tự ngược, còn khổ hơn cả Bạch Mao Nữ [1] nữa.

10 giờ họp định kỳ, quả nhiên thấy Lịch Xuyên ngồi cạnh Tổng Giám đốc Giang. Tổng Giám đốc Giang thay mặt toàn thể nhân viên trong công ty hoan nghênh Lịch Xuyên về Bắc Kinh chủ trì thiết kế công trình ở Ôn Châu. Vì lý do sức khỏe, Lịch Xuyên mỗi ngày chỉ có thể làm việc ba tiếng, hy vọng mọi người cố gắng xử lý mọi việc trong thời gian anh ấy làm việc, đừng làm phiền thời gian nghỉ ngơi của anh ấy. Tới phiên Lịch Xuyên, anh chỉ nói một câu:

“Cảm ơn. 6 rưỡi tối nay, nhà hàng hải sản Hội Tiên Lâu, tôi mời mọi người ăn tối, hoan nghênh mang theo người nhà.”

Tất cả nhân viên nữ tổ phiên dịch ồn ào như ong vỡ tổ.

Căn tin ở tầng thứ 18 tòa nhà Hương Lại phục vụ cơm trưa đúng 12 giờ. Tôi lấy một đĩa salad, một chén cà tím hấp đậu hũ. Gia nhập hội nghị bàn tròn nhiều chuyện của tổ phiên dịch.

Không ngoài dự kiến, đề tài thảo luận hôm nay chính là Lịch Xuyên.

"Cà vạt của Lịch Xuyên đẹp dễ sợ, rõ ràng là màu đỏ đô, sao tôi nhìn từ xa cứ lấp la lấp lánh vậy ta?"

"Tôi thì thấy, bộ vest nhung anh ấy mặc hôm nay mới đẹp kìa, nghiên cứu cả buổi cũng không biết là loại vải gì."

"Haiz, tôi đang nghĩ coi tối nay gọi món gì. Bào ngư ở Hội Tiên Lâu là ngon nhất, tôi đi ăn hai lần mà không dám gọi."

Chỉ có một mình Emma nói: "Lần này Lịch Xuyên bệnh không nhẹ đâu, đi mà cũng không đủ sức nữa."

Người vui nhất vẫn là Tiểu Vi, vì được về lại văn phòng Lịch Xuyên.

"Em cũng thấy sức khỏe của anh ấy chưa khôi phục hoàn toàn." Tiểu Vi nói "Họp định kỳ xong, anh ấy về văn phòng của mình là không đi đâu nữa. Em gọi điện thoại mấy lần, anh ấy cũng không nghe. Mọi người nghĩ xem, bây giờ cũng không thấy anh ấy ăn trưa."

Sắc mặt tôi khẽ biến: "Có khi nào xảy ra chuyện gì không?"

"Không biết." Tiểu Vi lắc đầu "Nếu không được anh ấy cho phép, chị không dám tùy ý vào văn phòng anh ấy."

Tôi đứng dậy, nói “Đúng lúc em có một hợp đồ`ng phiên dịch phải gặp anh â´y, để em đi xem xem.”

Mọi người đê`u nhìn tôi chă`m chă`m bă`ng ánh mă´t kỳ quái.

“Sao?” Tôi nói “Mọi người cũng thâ´y, anh â´y đang bệnh nặng, lỡ may té xỉu trong văn phòng thì làm sao bây giờ?”

“Em đi? Không thích hợp lă´m đâu. Có lẽ anh â´y đang nghỉ trong văn phòng thôi. Thông báo cho Tổng Giám đô´c Giang thì tô´t hơn.”

“Đúng vậy. Hô`i xưa Chu Bích Tuyên làm việc ăn ý với Lịch Xuyên, nhưng không thâ´y anh â´y nể mặt chút nào, em đừng đi thì tô´t hơn.”

“Em cứ đi xem thử, không sao đâu mà.” Tôi vọt nhanh.

Tôi đi lên tâ`ng 20. Gõ cửa phòng Lịch Xuyên. Gõ hơn mười lâ`n, không có ai trả lời. Bâ´t châ´p tâ´t cả, tôi đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng không có ai, trô´ng trơn. Trong không khí thoảng mùi chua chua.

Sau đó, tôi nghe thâ´y tiê´ng nôn mửa, âm thanh vô cùng đau khổ, đáng sợ.

Tôi vọt vào toilet, thâ´y Lịch Xuyên đang quỳ hai chân, nghiêng người trên bô`n câ`u nôn ra mật xanh mật vàng. Mặt anh xanh mét, môi tái nhợt.

Tôi quỳ xuô´ng, ôm anh từ phía sau: “Lịch Xuyên...”

Anh không có tâm trạng để ý tôi, liên tục nôn khan, cơ thể không ngừng co rút. Tôi không biê´t anh đã nôn bao lâu, chỉ biê´t anh mang

chân giả giữ nguyên tư thế này sẽ vô cùng khó chịu.

"Uống miếng nước, súc miệng đi." Tôi cố gắng ra vẻ bình tĩnh.

Anh vẫn cúi đầu, nhận ly nước tôi đưa, uống một ngụm, không biết bị cái gì kích thích, lại bắt đầu nôn. Mọi thứ trong bụng đã hết, nên chỉ nôn ra một ít dịch vàng. Tôi đỡ lấy anh, vỗ vỗ lưng anh, lớn tiếng hỏi: "Đỡ chút nào chưa? Bây giờ anh đừng đứng dậy vội, cử động mạnh sẽ chóng mặt đó. Chúng ta ngồi đây nghỉ một lát đi."

Lịch Xuyên vô lực dựa vào người tôi, nửa người mềm nhũn. Ban đầu, anh còn muốn dùng tay đỡ bản thân, cuối cùng dường như sức lực đều mất hết không còn chút gì.

Tôi ôm anh, ngồi trên sàn toilet gần 15 phút. Hơi sợ Lịch Xuyên sẽ vì việc này mà tức giận. Lịch Xuyên chưa bao giờ để tôi nhìn bộ dạng chật vật của anh. Một lát sau, anh rốt cuộc có sức nói chuyện: "Phiền em lấy gậy..."

Tôi nhặt gậy lên, đưa cho anh.

Anh cố gắng đứng lên, đến bồn rửa rửa mặt sạch sẽ. Lại lấy ra một lọ thuốc, uống một viên thuốc. Ngồi lên sô pha đơn đối diện, mặt âm trầm hỏi: "Tìm anh có việc gì?"

"Không... không có việc gì... chỉ lo lắng mà thôi..." Tôi bị dọa, liền ấp a ấp úng "Anh có ăn thức ăn không hợp vệ sinh không?"

"Không."

"Em dẫn anh đi bác sĩ." Tôi sờ sờ túi quần, tìm chìa khóa xe, lúc này mới nhớ ra hôm nay không lái xe.

“Không đi, không đi đâu hê´t.” Anh không kiên nhẫn nhìn tôi “Em đừng đứng trước mặt anh!”

Tôi nói với chính mình, không được tức giận, mày không được tức giận, mày không được tức giận, mày nhâ´t định không tức giận.

Tôi ngô`i xuô´ng ghê´, nói: “Không đi bệnh viện cũng được, em sẽ ngô`i đây với anh. Lỡ may anh có chuyện gì, em còn biê´t đường gọi câ´p cứu.”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, nói: “Nê´u như phải như vậy, không bă`ng em xuô´ng dưới mua cho anh một ly nước trái cây đi.”

“Được, được, em đi liê`n.” Tôi vội vàng xuô´ng dưới, mua một ly nước ép trái cây nhiệt đới Lịch Xuyên thích uô´ng, lúc vê` lại văn phòng lại phát hiện Tiểu Vi đã ngô`i ở trước cửa. Chị â´y ngăn tôi lại, nói: “Anh Vương đang nghỉ ngơi, không gặp bâ´t kì ai.”

“Chuyện là vâ`y, anh â´y nhờ em mua giúp ly nước trái cây.”

“Nước trái cây đưa cho chị đi,” Tiểu Vi khách sáo lặp lại một lâ`n “Anh Vương đã dặn dò rô`i, không gặp bâ´t kì ai.”

Dưới ánh mă´t đâ`y nghi ngờ của Tiểu Vi, tôi xâ´u hổ vê` lại văn phòng, vừa ăn bánh quy vừa tự dỗi, lại còn phải că´m đâ`u că´m cổ dịch tài liệu.

Tới 6 giờ, tôi đúng giờ tan tâ`m. Cửa thang kêu một tiê´ng “đinh” rô`i mở ra.

Oan gia ngõ hẹp, Lịch Xuyên mặc đô` vest mang giày da, gọn gàng chỉn chu, trên người thoảng hương nước hoa CK nhẹ nhàng, đang đứng trong thang máy. Ngoại trừ vẻ mặt hơi tái ra, nhìn anh vô cùng

ung dung tự tại, giố́ng người đỗ thám hoa đang trên đường đế́n dự tiệc quỳnh lâm.

Tôi hế́ch mặt lên trời, đi vào thang máy.

“Tan tầ̀m?” Không ngờ anh lại bắ́t chuyện.

“…” Tôi nhìn vách tường.

“Lát nữa tới Hội Tiên Lâu ăn tố́i, em có đi không?”

“…” Tôi nhìn sàn.

“Đinh” một tiế́ng, thang máy bỗng nhiên ngừng lại, anh ấ́n “nút dừng lại khẩn cấ́p”.

Tôi trợn mắ́t nhìn anh.

“Anh xin lỗi, hồ̀i chiề̀u là thái độ của anh không đúng, tha thứ cho anh đi.” Lịch Xuyên thường hay nói xin lỗi, lầ̀n nào xin lỗi đề̀u có vẻ mặt rấ́t thành khẩn. Nhưng tôi vẫn rấ́t tức giận, vẫn không thèm để ý tới anh.

“…”

“Nước trái cây em mua anh uố́ng rồ̀i nè. Không tin em xem đi, còn hơn một nửa, anh để dành tố́i uố́ng.” Anh buông gậy xuố́ng, lấ́y bình thủy tinh từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt tôi.

Nước trái cây đo đỏ, quả nhiên chỉ còn non nửa bình.

Tôi nhìn anh, dở khóc dở cười. Rố́t cuộc nói: “Hồ̀i trưa anh nôn quá trời, buổi tố́i còn ăn hải sản được à?”

“Nôn ra hê´t mới phải ăn mà. Buổi tô´i anh sẽ ăn nhiê`u gâ´p đôi, ăn bù lại tâ´t cả mọi thứ đã nôn ra.” Khóe miệng anh hơi cao lên, mang theo nụ cười vui vẻ.

“Lịch Xuyên, xem ra bệnh anh vẫn chưa khỏi hẳn, anh nên nghỉ thêm vài ngày rô`i lại tới đi làm.”

“Anh ngủ nguyên buổi trưa rô`i,” Anh nói “Đi làm cũng nghỉ ngơi được.”

Tôi lại ngẩng đâ`u nhìn anh. Tinh thâ`n Lịch Xuyên quá mạnh mẽ, hô`i trưa nôn ra mật xanh mật vàng, bộ dạng y hệt như tận thê´ tới nơi rô`i, đê´n tô´i, tinh thâ`n, tính tình liê`n trở lại như cũ.

“Em không lái xe đi làm, đi nhờ xe anh đê´n Hội Tiên Lâu được không?”

“Được.” Có thể anh cảm thâ´y hành vi lâ´y oán trả ơn hô`i chiê`u hơi quá đáng, giọng cũng nhẹ nhàng hơn.

“Gọi điện cho René được không?” Tôi nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

“Làm gì?”

“Em muô´n mời anh â´y ăn cơm.”

“Đưa điện thoại em đây, anh nhập sô´ cho em.” Anh biê´t trí nhớ tôi không tô´t, trong vòng một giây không thể nhớ dãy sô´ nhiê`u hơn năm chữ sô´.

Tôi đưa điện thoại cho anh, anh lưu sô´ vào.

Tôi nhân cơ hội nói: “Anh lưu sô´ anh vào luôn đi, lỡ may có gì tìm anh cũng tiện hơn.”

Anh đưa điện thoại lại cho tôi: “Của anh thì khỏi. Em không có việc gì cầ`n tìm anh đâu.”

Tôi tức anh ách, nhìn anh, nhìn chăm chăm cả buổi mà nói không ra lời.

Anh â´n nút nào đó, thang máy chầ`m chậm đi xuô´ng.

Tôi và Lịch Xuyên từ tô´n đi ra cửa lớn, lái xe đã ở đó chờ anh.

Xe Đức khá rộng rãi, Lịch Xuyên mở cửa xe cho tôi, để tôi ngô`i vào trước, sau đó anh cũng ngô`i vào, đưa gậy cho lái xe bỏ vào cô´p sau. Cả người anh tản mát mùi hương trong lành.

“Anh dặn Tiểu Vi đặt đô` chay riêng cho em rô`i.” Anh nói “Em ăn chay lại rô`i à?”

“Đâ´u tranh vì môi trường thê´ giới mà.”

Anh cười khẽ.

“Cười cái gì?”

“Anh cứ tưởng, mâ´y năm nay em sẽ có nhiê`u thay đổi, chỉ có thói quen ăn uô´ng là không thay đổi.”

“Em thay đổi nhiê`u lă´m à?”

Anh quay đầ`u nhìn tôi: “Không, em không thay đổi gì cả. Anh vô cùng hy vọng em có thể thay đổi, dù chỉ một chút thôi.”

“Anh thì sao? Anh có thay đổi không?”

“Em cảm thấy như thế nào?”

“Anh không thay đổi gì cả. Ngoại trừ càng ngày càng xa cách em.”

Chúng tôi đều im lặng, xe nhanh chóng đến Hội Tiên Lâu.

Ngoại trừ vài nhân viên cá biệt của phòng vẽ và phòng hành chính ra, hầu như mỗi nhân viên của CGP đều có xe. Những thư ký không có xe đều đi nhờ xe của Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương. Có thể là vì được ăn bào ngư, hầu như ai cũng gọi người nhà tới. Vừa vào tới cửa, Lịch Xuyên liền bị hai người Tổng Giám đốc và Phó Tổng Giám đốc đứng đợi sẵn ở đó ngăn lại nói chuyện. Tôi nhìn thấy Ngải Tùng và Emma trong sảnh nhà hàng, liền bước lên chào hỏi.

“Haiz, em hơi hối hận rồi, nếu biết được ăn bào ngư, em sẽ ăn chay trễ mấy tháng.” Tôi cười nói.

“Lịch Xuyên rất hay chăm sóc chị em phụ nữ, biết các cô gái tổ phiên dịch chúng ta ai cũng thích hải sản. Nếu theo khẩu vị của anh ấy, chắc chỉ có nước ăn mì Ý thôi. Tiểu Thu, em ngồi cùng bàn với tụi chị đi!” Vì buổi sáng Lịch Xuyên nhặt giày giúp Emma, nên hôm nay Emma ca ngợi anh hết lời.

“Đương nhiên, để em đi hỏi xem đồ chay để ở đâu.”

“Để tôi đi hỏi cho, mời các quý cô ngồi. Chuyện vặt để các quý ông đi làm.” Ngải Tùng nho nhã lễ độ sắp xếp chỗ ngồi cho chúng tôi.

Chị em trong tổ phiên dịch, người thì dẫn chồng con, người thì dẫn bạn trai, Emma dẫn theo một anh chàng họ Tô, nghe nói yêu

nhau được một tháng. Ngải Tùng dặn dò nhân viên phục vụ xong, liề̀n ngồ̀i xuố́ng cạnh tôi.

Tôi uố́ng một ngụm trà, thấ́y Lịch Xuyên ngồ̀i ở bàn đằ̀ng xa.

Sau khi đồ̀ ăn được bưng lên, nhân viên bưng đế́n trước mặt mỗi người một chén bào ngư Long Tỉnh. Nhưng lại để trước mặt tôi một chén bí xanh chưng đậu hũ. Đồ̀ chay Tiểu Vi đặt cho tôi vừa thơm vừa cay, tôi ăn ngon lành, đảo mắ́t nhìn mấ́y hội cuồ̀ng ăn hải sản đang cắ́m đầ̀u ăn bào ngư và tôm hùm, cả Ngải Tùng cũng không ngoại lệ. Sau đó, Lisa bên tổ tiế́ng Đức mở đầ̀u chủ đề̀ người lớn:

"Lúc tôi đi du học ở bên nước M, đang có mố́t khỏa thân. Bà già 70 tuổi cũng muố́n thử. Mấ́y người già đang ngồ̀i chơi cờ, bà cụ chạy ngang qua bọn họ. Một ông cụ nói: "Chả ra gì cả! Quầ̀n áo nhăn nheo mà không chịu ủi, hai cái túi còn lòi ra ngoài kìa."

Mọi người cười run rẩy, chỉ có tôi tâm phiề̀n ý loạn, không thấ́y hứng thú gì.

Ngải Tùng yên lặng quan sát tôi, tựa hồ̀ thấ́y cảm xúc của tôi đang xuố́ng, hỏi tôi có muố́n đi đài thiên văn ngắ́m sao không. Tôi nói công việc hơi bận, dạo gầ̀n đây không rảnh để đi.

Mọi người đi lòng vòng chúc rượu, tôi thấ́y Lịch Xuyên luôn ngồ̀i tại chỗ ăn cơm thật nhã nhặn, có vẻ như khẩu vị đã khôi phục lại. Ai cũng đang uố́ng rượu, nhưng không có ai mời rượu anh. Tim tôi dầ̀n dầ̀n thả lỏng, cảm thấ́y đã bỏ rơi Ngải Tùng, liề̀n hăng say thỉnh giáo anh ta phổ cập kiế́n thức khoa học. Sau khi Ngải Tùng thao thao bấ́t tuyệt gì mà hạt đen, hạt, lượng tử, lại giới thiệu cho tôi một quyển tiểu thuyế́t khoa học giả tưởng tựa đề̀ "Lạc vào thế́ giới Vật Lý", nói hồ̀i còn nhỏ anh ta đọc quyển này, đọc đi đọc lại không

dưới một trăm lần, cuối cùng mơ ước tương lai phải làm nhà khoa học.

“Quyển sách cô thích đọc nhất là gì?” Anh ta hỏi.

“Hồng Lâu Mộng.” Tôi là sinh viên khoa học xã hội, vốn dĩ sách là chủ đề nói chuyện tôi thích nhất, trước kia tôi và Lịch Xuyên hay nằm trên giường, nói về những quyển sách mà chúng tôi cùng thích, “Trên đường” [2], “Sói đồng hoang” [3], bi hài kịch của Shakespeare... nói mãi nói mãi không chịu đi ngủ. Haiz, nằm trên giường lâu quá, biến Lịch Xuyên từ người làm về kỹ thuật thành nam thanh niên ngành nghệ thuật rồi.

“Tôi chưa đọc “Hồng Lâu Mộng””

“Anh đọc “Tam Quốc Diễn Nghĩa” chưa?

“Chưa... chỉ xem phim thôi.”

“Ngoại trừ sách Vật lý ra, anh có đọc sách gì dày một chút không?”

“Hồi ký Einstein”, có tính không? Dày lắm, hơn 600 trang lận.”

Tôi nhìn anh ta, sém nữa bị nghẹn miếng cà nơi cổ họng. Sao giữa hai người lại khác nhau dữ vậy trời.

Khóe mắt liếc thấy Lịch Xuyên ngồi đằng xa, anh đang đứng dậy, lịch sự nói gì đó với những người ngồi xung quanh, từ từ đi ra cửa sau.

Trước khi vào bàn tôi có đi toilet một lần. Nhà hàng cao cấp, toilet cũng cao cấp, mặt bàn lát đá cẩm thạch, bày hoa tươi, mùi

nến thoang thoảng, không dính một hạt bụi. Có nhà vệ sinh dành riêng cho người tàn tật và phòng thay quần áo.

Qua gần 30 phút, Lịch Xuyên vẫn chưa trở lại.

Tôi lấy cớ muốn đi toilet, đi ra phía sau, thấy một nhân viên nam đang đứng gần đó.

“Xin lỗi, anh gì ơi, có thể phiền anh một chút được không?”

“Vâng thưa cô, cô cần giúp gì à?” Cậu nhân viên trả lời tôi vô cùng trang trọng.

“Tôi có một đồng nghiệp, dạo gần đây sức khỏe không tốt lắm, thường hay bị ngất. Lúc nãy anh ấy đi toilet, nhưng qua 30 phút rồi vẫn chưa về, có thể phiền anh đi vào xem giúp, xem anh ấy có sao không?”

“Xin cô chờ cho một chút.”

Tôi mô tả đặc điểm nhận dạng của Lịch Xuyên. Anh ta đẩy cửa đi vào, rồi nhanh chóng đi ra: “Chắc anh ấy uống quá chén, đang nôn dữ dội. Tôi hỏi anh ấy có cần giúp gì không, anh ấy nói không cần.”

Chắc là thường hay có khách say rượu bị nôn mửa, nên vẻ mặt cậu nhân viên hơi thản nhiên.

“Trong toilet còn ai không?” Tôi lại hỏi.

“Dạ không.”

“Anh giúp tôi một việc được không?” Tôi đưa cho anh ta 50 tệ “Nhờ anh đi vào trông chừng anh ấy giúp tôi. Nếu anh ấy không đi

nổi, thì nhờ anh dìu anh â´y. Nê´u tình huô´ng nghiêm trọng hơn, tôi phải đưa anh â´y đi bệnh viện.”

“Được rô`i.”

Tôi đứng canh ngoài cửa toilet, nhớ hôm chúng tôi đê´n nhà hàng Kunststuben ở Zurich, ăn được một nửa anh cũng đi toilet, thời gian râ´t lâu. Sau khi vê` lại bàn, anh không động dao nĩa gì nữa. Có lẽ lâ`n đó anh cũng nôn, nhưng không chịu nói cho tôi biê´t.

Lại qua 20 phút, cánh cửa rô´t cuộc mở ra, Lịch Xuyên cúi đâ`u đi ra.

Thâ´y tôi, không nói chuyện. Lập tức ngô`i xuô´ng chiê´c sô pha cạnh tôi.

“Lịch Xuyên, hoặc là anh vê` nghỉ, hoặc là đi bệnh viện đi”

“Đi lâ´y một ly nước cho anh được không?” Anh nói một cách thảm thiê´t.

Tôi đi lâ´y nước khoáng, ngô`i xổm trước mặt anh, rót cho anh một ly nhỏ. Anh móc một viên thuô´c từ trong túi ra, cô´ gă´ng uô´ng một ngụm nước, chưa kịp nuô´t xong liê`n “ọc” nôn ra hê´t bao gô`m cả viên thuô´c, tôi đang đứng trước mặt anh, liê`n dính đâ`y người.

Tôi nhă´m mă´t lại. Mặc dù là bãi nôn của Lịch Xuyên. Nhưng bãi nôn là bãi nôn, tuyệt đô´i không đẹp đẽ gì.

“Xin lỗi em...” Anh thò tay vào túi tìm khăn tay. Tôi ngăn anh lại, đặt anh lên sô pha, lại đưa cho anh một ly nước: “Uô´ng thuô´c, đừng nhúc nhích.”

Tôi cởi áo khoác, ra phòng ăn tìm tài xế, nhỏ giọng giải thích một chút cho Tổng Giám đốc Giang biết. Tài xế lấy xe lăn từ cốp xe ra, đưa Lịch Xuyên lên xe.

Trên đường đi tôi gọi điện thoại cho René, hỏi xem có cần đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện không. René nói không cần, kêu tôi đưa Lịch Xuyên về khách sạn. Xe dừng trước khách sạn Thụy Sĩ ở Tòa nhà Hồng Kông Macao trên đường Đông Nhị Hoàn, René đang đứng bên ngoài đợi chúng tôi đến.

Chúng tôi cùng đưa Lịch Xuyên đang mê man vào phòng ngủ. René giúp anh thay áo ngủ. Lịch Xuyên mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

“Sao nói một ngày chỉ làm việc 3 tiếng mà?” Quay lại phòng khách, René hỏi tôi “Sao Alex lại đi cả ngày?”

“Có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên, anh ấy không muốn về sớm quá?”

René bưng cà phê, buồn bực đi qua đi lại trong phòng khách.

“René, sao Lịch Xuyên hay nôn mửa vậy? Hôm nay anh ấy nôn hai lần rồi.”

“Ngày nào Alex cũng phải uống thuốc, thuốc đó gây kích ứng dạ dày nghiêm trọng, nên thường hay buồn nôn. Ngoài ra, còn làm cậu ấy hay bị mệt, hễ chút là buồn ngủ.”

Tôi nhớ đến loại thuốc màu trắng mà trước kia sáng nào anh cũng uống: “Là thuốc cứng xương à?”

“Không phải.”

“Vậy không uố´ng thuố´c có được không?”

“Không được. Nhưng mà cậu â´y có thể uố´ng Phernergan.”

“Phernergan?”

“Một loại thuố´c chố´ng nôn. Cũng có tác dụng phụ, sẽ làm tụt huyế´t áp, râ´t dễ bị ngâ´t.”

Tôi hít một hơi lạnh: “Vậy chẳng khác gì ngày nào anh â´y cũng phải nôn? Ngày nào cũng không ăn nổi cơm?”

René cười khổ: “Em nói đúng. Alex ngoan cường lă´m, nôn lại ăn, ăn xong rồ`i nôn, một ngày ăn râ´t nhiề`u lâ`n, cho nên nhìn chưa gâ`y lă´m, đúng không? Nế´u không đã thành bạch cố´t tinh từ đời nào rồ`i.”

“René,” Tôi nói “Lịch Xuyên như vậy làm em râ´t lo, tố´i nay em phải ở đây với anh â´y.”

“Chuyện này... Alex sẽ không đồ`ng ý đâu.”

“Alex đang ngủ.”

René suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồ`i, anh giao cậu â´y cho em. Anh về` phòng đọc tài liệu đây, có chuyện gì em cứ gọi anh.”

Đưa René ra cửa, tôi lại hỏi: “Xem ra bệnh của Lịch Xuyên chưa khỏe hơn bao nhiêu, sao hai anh lại về` Bă´c Kinh thế´? Ở Thụy Sĩ sẽ tố´t hơn chứ? Ở Bă´c Kinh nhiề`u việc, anh â´y không được nghỉ ngơi. Điề`u kiện y tế´ cũng không tố´t bă`ng nữa.”

“Cả nhà đề`u phản đố´i cậu â´y về` đây, nhưng chính Lịch Xuyên kiên quyế´t muố´n về`.”

Chế´t rồ`i. Lịch Xuyên trở vê`, là vì muô´n giữ lời hứa của mình. Nhưng mà, cái anh ngô´c này, giữ lời hứa sao quan trọng bă`ng mạng sô´ng con người được hả trời!

Tôi vội nói: “Để em khuyên anh â´y.”

René nhìn tôi, bỗng nhiên thở dài một hơi: “Không câ`n khuyên đâu Annie. Lịch Xuyên không định quay lại Thụy Sĩ. Lịch Xuyên nói, cậu â´y thích Bă´c Kinh, sẽ vĩnh viễn ở lại đây.”

Lúc nói câu này, giọng René hơi run run, định nói thêm gì nữa, nhưng lại không nói, mà đóng cửa lại.

Lịch Xuyên đang ngủ, nhíu mày, cả người cuộn tròn, râ´t im ă´ng.

Tôi nhìn nhìn đô`ng hô`, chưa tới 8 giờ, trước kia bình thường 12 giờ anh mới ngủ. Tôi vào toilet lâ´y một cái khăn mặt nóng, lau mặt cho anh. Anh giật mình, trở người một cái, lại ngủ tiê´p.

Lịch Xuyên râ´t thích sạch sẽ, không tă´m trước khi ngủ, đô´i với anh mà nói, đúng là chuyện không thể tưởng tượng được, huô´ng chi hôm nay anh còn nôn hai lâ`n. Tôi vào toilet giặt khăn, cởi áo ngủ của anh, nhẹ nhàng lau người cho anh. Anh nă`m yên không nhúc nhích, cứ nhíu mày, râ´t mệt mỏi, râ´t yê´u ớt, hơi thở nặng nê`. Đôi lúc, ngón tay anh bỗng nhiên run run. Có khi lông mi run run, giô´ng như să´p tỉnh dậy, nhưng lại không đủ sức, hai mă´t lại nặng nê` khép lại. Đùi anh vẫn lạnh cóng, tôi chườm khăn nóng thật lâu mới â´m lại.

Làm xong mọi chuyện, tôi vặn tô´i đèn bàn, nă´m tay anh, trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, lặng lẽ nhìn anh. Lịch Xuyên đã ngủ say, cặp mày đã giãn ra. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hơi hơi mỉm cười, cứ như đang mơ một giâ´c mơ đẹp.

Tới 3 giờ sáng, Lịch Xuyên bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường. Tôi chạy sang phòng khách rót sữa, lúc quay lại, anh đã mở mắt ra.

Anh nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn đồng hồ, cầm ly sữa, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Thu, sao em còn ở đây?”

“Em sợ anh lại nôn tiếp, nên ở lại với anh.”

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Anh… lại nôn nữa à?”

“Không có, anh ngủ suốt, ngủ rất ngon. Uống sữa chầm chậm thôi, coi chừng nôn ra.”

Anh ngồi dậy, ngồi không ổn định, phải chống một tay xuống giường. Tôi lấy gối lót dưới eo anh.

“Em… ở đây từ tối giờ à?”

“Ừ.”

Sau đó, anh hỏi một câu làm tôi dở khóc dở cười: “Ở đây làm gì?”

“Không làm gì. Ngồi đó thôi.”

“Chúng ta về lúc mấy giờ?”

“8 giờ.”

“Bây giờ là 3 giờ sáng. Em ngồi đó hơn 7 tiếng đồng hồ hả?”

“Đương nhiên cũng có làm việc khác.” Tôi cười nham hiểm.

Anh vội vàng thò tay vào trong chăn, phát hiện mình vẫn mặc quần áo, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nhìn anh cười, không nói gì. Anh phát hiện đồ lót đã được thay, vô cùng xấu hổ: “Em cháy nhà hôi của.”

“Hôm nay anh nôn hai lần, chắc là muốn thay đồ ngủ sạch sẽ, đúng không?” Tôi cúi mặt tới trước mặt anh, ra chiều đắc ý.

Anh uống hai ba ngụm hết ly sữa, tinh thần rất tốt, xốc chăn đứng dậy mặc đồ.

Vừa mặc vừa hỏi: “Sau đó em có ăn tối không?”

“Không. Bây giờ đang đói bụng nè.”

“Anh cũng đói.”

Anh mặc đồ xong, đeo đồng hồ: “Mình xuống dưới ăn khuya đi, ăn xong anh đưa em về.”

“Cũng được.”

Chúng tôi đi thang máy xuống dưới, tìm quán ăn mở cửa 24 giờ.

Lịch Xuyên chỉ có thể ăn cháo, nên anh gọi cháo cá. Tôi gọi một phần đồ chay, cộng thêm một chén canh khoai tây.

Cả hai đều đói bụng, cắm đầu 10 phút, không nói lời nào.

Có thể thấy Lịch Xuyên không có khẩu vị, có một muỗng cháo cũng nuốt mất nửa ngày. Nhưng anh rất cố gắng, ăn hết muỗng này tới muỗng khác. Một lát sau, rốt cuộc anh cũng ăn hơn nửa bát, cầm khăn ăn lau miệng, chuẩn bị nói chuyện. Tôi vội vàng ngăn anh lại: “Đừng nói nữa, Lịch Xuyên. Em biết anh muốn nói gì.”

“Anh muố n nói gì, em nói anh nghe thử.”

“Anh muố n nói,” Tôi giả giọng anh: “Tiểu Thu à, em move on đi. Thă ̀ng nhóc tố i nay ngô ̀i chung với em, anh thấ y cũng được đó, hai người nhìn cũng đẹp đôi. Nên từ từ phát triển đi.”

“…”

“Bệnh tình của anh, em cũng thấ y rô ̀i. Không phải anh không cầ ̀n em, mà anh thật sự không có cách nào khác.”

“…”

“Anh đã nói với em bao nhiêu lầ ̀n rô ̀i, đừng bỏ lỡ cả cuộc đời vì sự nông nổi nhấ t thời.”

“…”

“Sau này đừng đi tìm anh nữa. Cho dù anh chế t rô ̀i, em cũng đừng quan tâm tới anh. Anh và em, không còn quan hệ gì nữa.” Tôi cắ n một miế ng trái cây, nói: “Điề ̀u anh muố n nói, có phải là những câu này không?”

Lịch Xuyên nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Em đã biế t hế t rô ̀i, thì anh khỏi nói nữa.”

“Lịch Xuyên, nế u như bây giờ anh khỏe mạnh, thì không sao cả. Anh kêu em đi, em sẽ buông tay. Em đã trải qua một lầ ̀n năm năm rô ̀i, chẳng lẽ lại không qua nổi một lầ ̀n năm năm khác. Nhưng mà, anh bị bệnh. Mặc dù em không biế t anh bị bệnh gì, nhưng chỉ cầ ̀n anh còn bệnh, thì em tuyệt đố i sẽ không đi, tuyệt đố i sẽ không bàng quan đứng nhìn. Vì với em, anh rấ t quan trọng. Nế u anh không thấ y phiề ̀n, thì cứ việc nói đi nói lại mấ y câu đó. Tóm lại, em vẫn

sẽ vào tai trái, ra tai phải thôi.” Tôi liếm môi, mỉm cười: “Với em mà nói, yêu là một món quà. Không phải anh có thể tặng em, mới chứng tỏ là anh có nó. Mà là anh tặng nó đi rồi, thì anh mới có được nó.”

Lúc nghe câu này, Lịch Xuyên vẫn cúi đầu, tay anh run run.

Sau đó, anh đưa tôi về nhà, dọc đường không nói một chữ nào.

Tới nhà trọ, tôi hít sâu một hơi, nói: “Lịch Xuyên, anh về Thụy Sĩ đi. Đừng ở đây nữa.”

“Hả?”

“Bệnh anh chưa khỏi hẳn. Nếu ở đây lâu, khả năng miễn dịch sẽ giảm, khả năng bị nhiễm trùng sẽ lớn hơn.”

“Không phải đã nói, anh với em không có quan hệ gì à?” Anh châm chọc, “Em quan tâm tới bệnh tình của anh làm gì?”

---

[1] Một nhân vật kinh điển trong nền văn học Trung Quốc thời kỳ chống Nhật, tựa nhân vật Mỵ trong tác phẩm “Vợ chồng A Phủ”.

[2] Tên tiếng Anh là “On the Road”, là tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Jack Kerouac (1922-1969), xuất bản năm 1957, được tờ The Times vinh danh là 1 trong 100 tiểu thuyết tiếng Anh hay nhất giai đoạn 1923-2005. Lấy bối cảnh nước Mỹ những năm 1950, tiểu thuyết kể về chuyến xê dịch vòng quanh nước Mỹ của anh chàng Sal Paradise với cồn cào khát vọng tuổi trẻ. Bản dịch tiếng Việt đã được Nhã Nam xuất bản.

[3] Tên tiếng Đức là “Der Steppenwolf”, xuất bản năm 1927 là tiểu thuyết của nhà văn, nhà thơ mang hai dòng máu Đức - Thụy Sĩ Hermann Hesse - người được vinh danh ở Giải Goethe và Giải Nobel Văn học năm 1946. Tiểu thuyết kể về Harry Haller, một nhà trí thức có tài và nhạy cảm, với những đấu tranh dữ dội trong nội tâm nhân vật với thái độ phê phán khía cạnh tha hóa đạo đức của văn minh phương Tây thời đó. Bản dịch tiếng Việt từng được xuất bản ở Sài Gòn vào năm 1969.

Chương 44

Nhìn hình ảnh của Lịch Xuyên, tôi bỗng nhiên ý thức được sự quý giá của sinh mạng.

Tôi quyết định sống mỗi ngày cho thật nghiêm túc. Nghiêm túc đi làm, nghiêm túc đi nhảy Latin, và nghiêm túc chú ý tới dinh dưỡng của bản thân. Sáng nào tôi cũng dậy sớm, nghiêm túc chạy bộ trên phố.

Hai mươi mấy năm qua, tôi chưa bao giờ nghiêm túc chú ý tới cơ thể, tới sức khỏe của mình như vậy.

Hai tuần liên tục, tôi không thấy Lịch Xuyên. Tôi biết anh cố ý tránh tôi. Thật ra anh thường xuyên tới CGP, hoặc là đi họp, hoặc là thảo luận bản vẽ. Vội vàng đến, vội vàng đi, buổi trưa cũng không đến nhà ăn ăn cơm. Gọi điện thoại cho René, René lại lẩn như chạch, có lẽ là bị Lịch Xuyên cảnh cáo. Dù tôi mời đi ăn, René cũng tìm lý do từ chối.

Mỗi lần bị từ chối với bất cứ lý do gì, lòng tự trọng của tôi đều chịu sự đả kích nghiêm trọng. Nhưng nội tâm của tôi lại bị sự sợ hãi lớn hơn chiếm lấy, bị sự mù quáng của chính mình cắn xé. Tôi nhớ lại từng câu mà Lịch Xuyên nói với tôi, nhớ lại ánh mắt René nhìn

tôi. Tôi biết, bệnh của Lịch Xuyên ngày càng nguy kịch, anh nói không thể cho tôi năm năm nữa, là thật.

Sáng sớm thứ sáu, tôi đi làm như bình thường. Thật ra hôm đó tôi xin nghỉ để đi núi Hương Sơn du xuân với Ngải Tùng. Nhưng trước khi đi, tôi nhận được điện thoại của công ty, nói có mấy bản dịch phải giao cho Tổng Giám đốc Giang duyệt trước, nên tôi hẹn gặp Ngải Tùng trước cổng tòa nhà Hương Lại. Tôi giao tài liệu xong, từ thang máy đi ra, gặp Lịch Xuyên đang bước xuống từ ô tô. Lịch Xuyên vẫn dashing [1] như xưa, chỉ có điều dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh không có chút huyết sắc. Anh đứng cạnh cửa xe, tài xế lấy xe lăn ra, anh ngồi lên xe lăn.

"Chào buổi sáng! Lịch Xuyên!" Tôi chủ động chào hỏi.

"Chào buổi sáng."

Vì đi du xuân, tôi ăn mặc hoàn toàn khác mọi ngày, mái tóc thật dài xõa trên vai, mặc áo khoác da, bốt cao cổ, váy siêu ngắn. Lúc nói chuyện điện thoại, Ngải Tùng nói anh ta mới mua xe mô tô mới, hôm nay thời tiết ấm áp, mặt trời chiếu rọi, muốn chở tôi đi Hương Sơn hóng gió.

Có lẽ do chưa thấy tôi ăn mặc kiểu ngổ ngáo bao giờ, Lịch Xuyên kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: "Có việc đi ra ngoài à?"

"Ừ. Xin phép rồi, đi du xuân với bạn."

Mặt anh không thể hiện gì: "Đi chơi vui vẻ."

Tiếng xe máy từ xa vang đến. Ngải Tùng đã tới. Đội mũ bảo hiểm, mặc áo da quần da, nhìn y hệt như dân đua xe.

“Tạm biệt, Lịch Xuyên!”

“Tạm biệt.”

Tôi chạy nhanh qua, cầm lấy mũ bảo hiểm Ngải Tùng đưa, ngồi lên yên sau.

Ngải Tùng nói: “Để đảm bảo an toàn, cô nên ôm chặt tôi!”

Tôi nói: “Cũng được!”

Thật ra, tôi không muốn ra chiêu thân thiết khiến Lịch Xuyên hiểu lầm. Nhưng mà, tôi bị bộ dạng lạnh lùng của anh chọc giận. Cộng thêm đây là lần đầu tôi ngồi xe mô tô, lòng hơi lo lắng, nên mới ôm chặt Ngải Tùng, anh ta rồ ga, mô tô vọt đi nhanh như chớp.

“Trong khu Tứ Hoàn không được đi mô tô mà?” Tôi ngồi sau gào to hỏi.

“Bảng số JA nên không sao đâu, bỏ tiền ra làm đó.”

“Ngải Tùng, anh đừng chạy nhanh quá được không?”

“Tôi đã chạy chậm lắm rồi!”

Chúng tôi đi qua cầu Tứ Hải ra khỏi khu Tứ Hoàn, đi theo hướng tây bắc, chạy trên xa lộ Mẫn Trang thẳng thớm rộng rãi, Ngải Tùng chạy xe khá điêu luyện.

Sau đó, tôi chỉ phong cảnh phía xa xa, cảm thán: “Kìa, Ngải Tùng, anh nhìn chỗ kia đi!”

Chắc là không nghe rõ tôi nói gì, anh ta quay đầu lại nhìn tôi.

Ngay tại lúc này, xe máy đột nhiên không khô´ng chê´ được, tôi hét lên một tiê´ng, người văng khỏi xe. Sau đó, tôi không biê´t gì nữa.

Lúc tỉnh lại cả người tôi đê`u đau đớn, tức ngực khó thở, hình như cả người đê`u sưng lên.

Đùi phải râ´t đau, ngực băng một lớp băng dày. Tôi thâ´y Ngải Tùng đứng bên giường tôi, vẻ mặt vô cùng áy náy.

Trên trán anh ta quâ´n một lớp băng, có thể nhìn thâ´y vệt máu mờ mờ.

“Xin lỗi, tại tôi làm cô bị thương!” Ngải Tùng nói.

Thật ra người tôi râ´t đau, nhưng tôi không có cảm giác quá khó chịu hay să´p chê´t.

“Rô´t cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” Giọng tôi khản đặc.

“Trên đường có ổ gà, tôi sẩy tay.”

“Không trách anh được, tại tôi nói chuyện nên anh mới quay đâ`u lại.” Tôi nói.

“Cô bị thương nặng lă´m. Gãy một xương sườn, gãy xương đùi phải, đã mổ rô`i, có gă´n tâ´m nẹp và ô´c vít. Bây giờ đang kiểm tra xem có bị châ´n thương não hay không. Cô còn đau chỗ nào không? Để tôi đi báo cho bác sĩ.”

“Chỉ có mâ´y chỗ anh nói là không thoải mái thôi, mâ´y chỗ khác bình thường.” Tôi tìm di động, muô´n gọi điện thoại “Tôi phải xin phép công ty.”

“Ở đây không cho sử dụng di động. Chị tôi gọi điện cho CGP rô`i. Cô hôn mê gâ`n 4 tiế´ng đô`ng hô`. Có câ`n tôi thông báo cho bố´ mẹ cô không?”

“Ba mẹ tôi qua đời hế´t rô`i.”

“Xin lỗi.” Anh ta vội vàng nói “Cô còn anh chị em nào không?”

“Có một em trai đang học y ở Đại học Trung Sơn, học hành bận bịu, tôi không muố´n cho nó biế´t.”

Anh ta ngô`i xuố´ng trước mặt tôi, hai tay nhẹ nhàng đè tôi xuố´ng: “Cô yên tâm, chuyện này do tôi gây nên, cho nên, tôi là y tá toàn quyê`n của cô. Tôi xin nghỉ 1 tháng rô`i, hơn nữa tôi vố´n không câ`n có mặt ở văn phòng nhiê`u. Tôi sẽ đế´n chăm sóc cô hàng ngày!”

Nghe thấ´y hai chữ “một tháng”, tôi hoảng sợ, tôi phải nă`m một tháng trời luôn sao?

Tiế´p theo, bác sĩ đi vào. Sau khi tóm tă´t bệnh tình của tôi xong, yêu câ`u tôi bổ sung thủ tục nhập viện, nói dựa vào tình trạng hô`i phục của xương, có lẽ tôi phải nă`m viện một tháng.

Ngải Tùng nghe vậy liê`n xuố´ng chỗ thu phí ở tâ`ng hai làm thủ tục. Tôi vội vàng kéo anh ta lại: “Không câ`n đóng tiê`n ngay đâu, CGP có bảo hiểm y tế´. Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi điện hỏi phòng nhân sự.”

Trưởng phòng nhân sự nghe điện thoại của tôi ngay lập tức, câu trả lời làm tôi giật mình: “Ban giám đố´c rấ´t quan tâm tới chuyện này, đã phái người tới làm thủ tục chuyển viện cho cô rô`i.”

“Chuyển viện?” Tôi nói “Có cần chuyển viện không?”

“Phòng bệnh của bệnh viện cô đang nằm hơi nhỏ, lại quá chật chội, sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của cô. Công ty sẽ chuyển cô tới bệnh viện Tích Thủy Đàm, ở đó có bác sĩ chỉnh hình hàng đầu.”

Tôi nói cho Ngải Tùng chuyện chuyển viện, Ngải Tùng thở dài: “Phản ứng kịp thời, chu đáo quá. Làm tôi phải nhìn công ty nước ngoài với cặp mắt khác xưa.”

Tôi cười cười không nói gì.

Hôm sau tôi được chuyển tới khu nội trú của bệnh viện Tích Thủy Đàm. Tiểu Triệu phòng nhân sự đã đăng ký và đóng tiền viện phí giúp tôi. Ngải Tùng định đi mua phiếu cơm, Tiểu Triệu nói: “Annie ăn chay. Chúng tôi đã đặt một nhà hàng gần đây làm cơm chay dinh dưỡng đặc biệt cho cô ấy, mỗi ngày ba bữa sẽ có người đưa cơm.”

Tôi nói: “Tôi... có lẽ cần thuê người chăm sóc.” Có những chuyện riêng tư, có tiếp xúc da thịt, tôi tuyệt đối không muốn phiền Ngải Tùng.

Tiểu Triệu liền trả lời: “Ừ, sợ y tá bận quá làm không được, chúng tôi đã tìm thêm điều dưỡng rồi. Cô ấy mới về hưu, hoàn cảnh khó khăn, cần kiếm thêm tiền.”

Ngải Tùng lớn tiếng mở miệng: “Chuyện này, tiền thuê điều dưỡng... công ty cũng chi trả?”

“Đương nhiên là không,” Tiểu Triệu nói “Xét tới thu nhập của Annie, công ty sẽ cho cô ấy vay, sau này sẽ trừ dần vào tiền lương.”

Tôi không hỏi nhiê`u nữa. Đương nhiên biê´t ai đứng sau màn thao túng tâ´t cả.

Tiểu Triệu mới đi không lâu, đô`ng nghiệp trong công ty từng đợt từng đợt tới thăm tôi. Tôi âm thâ`m lên sẵn danh sách điểm danh trong lòng. Mâ´y bà tám tổ phiên dịch đê´n đâ`u tiên, mang hoa tươi và trái cây vào thăm, Emma nhận chăm sóc Mia giúp tôi. Hơn phân nửa đô`ng nghiệp nam tặng hoa hoặc đô` bổ.

Hôm sau, ngay cả phòng vẽ và phòng dự toán không quen thân với tôi lă´m cũng tới thăm. Có vài người tôi ít trò chuyện, tuy nhiên, mọi người đê`u biê´t tôi, có â´n tượng vô cùng sâu să´c với "tiê´t mục nhảy nhót" của tôi.

Sang ngày thứ ba, cô lao công trong công ty đê´n thăm tôi. Cô là người nhà quê, nhưng khá hợp tính với tôi. Lâ`n nào cô vào phòng tôi quét dọn, tôi cũng trò chuyện với cô vài câu. Có một lâ`n cô hỏi tôi có quâ`n áo thừa không, con gái cô să´p lên trung học, vóc dáng tương tự tôi. Tôi liê`n tặng cô một túi to đâ`y áo khoác jean, quâ`n jean, áo len và váy mà tôi không mặc nữa. Còn có một lâ`n con gái cô bị bệnh phải nă`m viện, tôi mới nhận lương, liê`n dúi vào tay cô 200 tệ. Chỉ vì nhiêu đó, cô mang đê´n cho tôi một giỏ đâ`y trái cây, còn làm cho tôi một mâm bánh bao chay, làm tôi cảm động rưng rưng nước mă´t.

CGP tổng cộng có 33 người. Trên danh sách điểm danh, trừ cô lao công ra, còn 32 cái tên khác.

Tâ´t cả mọi người đê`u đã đê´n, trừ Lịch Xuyên.

Sáng sớm ngày thứ tư, Tiêu Quan cùng đô`ng nghiệp ở Cửu Thông tới thăm tôi, trong đó có Đào Tâm Như và Đường Ngọc Liên. Kể từ lâ`n trước lỡ hẹn, đã lâu tôi không liên lạc với Tiêu Quan. Nghe

Emma nói, Tiêu Quan đang bị Đào Tâm Như quấn càng ngày càng chặt, chắc là khó mà thoát được. Nhưng Tiêu Quan vẫn rất oán hận việc tôi từ chối anh ta. Cho nên tôi không muốn gặp anh ta. Đặc biệt trong lúc tôi đang khó khăn như lúc này.

“Haiz, Annie, sao em vừa vào CGP là gặp chuyện xui xẻo rồi, hay em về lại Cửu Thông xem như thế nào? Bên tôi còn thiếu nhân viên phiên dịch kìa.” Tiêu Quan nói.

“Cảm ơn, không được. Lần nào anh có tài liệu cần dịch gấp, cũng đâu có quên tôi mà đúng không?” Tôi cười từ chối.

“Nhắc tới chuyện này, bây giờ tôi đang có ba quyển sổ đấu giá khá mỏng, muốn phiền em.” Anh ta còn dám ngang nhiên nhét ba quyển sổ bán đấu giá vào tay tôi “Dù sao bây giờ em cũng rảnh rỗi, kiếm thêm chút tiền cũng tốt, đúng không?”

Tôi nhìn anh ta, khóc không ra nước mắt.

Tôi muốn nói, Tiêu Quan, anh biết tôi thảm cỡ nào không? Gắn ốc vít, cả người sưng đau, còn phải dịch cho anh nữa hả trời! CGP là nhà tư bản chính hiệu cũng không như anh!

Đám Tiêu Quan ngồi hi hi ha ha một lúc, hẹn tôi chừng nào xuất viện thì mời tôi đi ăn để xả xui, sau đó đi về.

Sau một hồi ồn ào, tất cả lại trở về yên tĩnh. Tim tôi giống bình truyền dịch treo trên giá, từng giọt từng giọt rơi xuống. Ngoài cửa sổ cảnh xuân tươi đẹp, lòng tôi lại chua xót.

Ngay cả Tiêu Quan cũng tới rồi, Lịch Xuyên, anh ở đâu?

Cô hộ lý đi vào tắm cho tôi.

Nói là tắm, thật ra chỉ là lau người. Cô dùng khăn mặt thấm nước ấm, lau từng chút một. Tay cô di chuyển thật cẩn thận giữa các lớp băng vải, giống như nhà khảo cổ đang nghiên cứu xác ướp phụ nữ thời Hán. Tắm xong, cô gội đầu cho tôi, lấy gáo xối nước nhiều lần. Cuối cùng cô thay quần áo bệnh nhân sạch sẽ cho tôi.

Từ đó về sau, ngày nào cũng như thế. Cô Lý cách hai tiếng lật người cho tôi một lần, mỗi ngày mát xa chân tôi ba lần để duy trì tuần hoàn máu. Tôi thì mỗi ngày vùi đầu vào tiểu thuyết Kim Dung. Lâu lâu cũng lôi tài liệu ra dịch, làm chưa được mấy trang liền thấy mệt. Ngải Tùng ngày nào cũng tới thăm tôi, còn ăn cơm trưa, cơm tối với tôi. Đã có điều dưỡng lo tất cả mọi thứ, thật ra anh ta cũng không giúp gì nhiều. Công việc chủ yếu chính là "hầu hạ" tôi ăn cơm. Bị anh ta áp bức, ngày nào tôi cũng ăn một chén canh xương mẹ anh ta nấu. Mặc dù quyết tâm ăn chay của tôi kiên định không thay đổi được, nhưng canh xương của mẹ Ngải Tùng nấu rất thơm. Hơn nữa, tôi cũng muốn nhanh chóng hồi phục.

Kể từ tuần thứ hai, cuộc sống trong bệnh viện của tôi thay đổi 90 độ.

Đầu tiên là bên đùi bị thương sưng nghiêm trọng, đau tới mức đứng ngồi không yên, ăn không ngon, ngủ không yên.

Tôi bị viêm xương, một loại biến chứng thông thường sau khi mổ. Tiếp sau đó, tôi sốt liên tục, chân mưng mủ, đau không chịu được, phải tiêm thuốc Pethidine [2] để giảm đau.

Thì ra bị bệnh là như vậy. Từ nhỏ tôi rất khỏe mạnh, hành động nhanh nhẹn, thích các loại hoạt động thể dục thể thao, cũng chưa bao

giờ bị tổn thương da thịt gì. Lần này bị viêm xương làm tôi đau chết đi sống lại.

Ngày nào cũng phải tiêm thuốc kháng sinh đúng giờ, còn phải dẫn lưu, lấy mủ định kỳ. Tôi không dám nhìn chân mình, vì vết sẹo ghê rợn. Vẻ mặt bác sĩ đến kiểm tra miệng vết thương lúc nào cũng đăm đăm, tôi nghi ngờ không bao lâu nữa, bác sĩ sẽ nói, chân này không để giữ được nữa, phải cắt bỏ. Sau đó, trong đầu tôi chợt lóe lên một cảnh trong phim "Bethune" [3] và vết sẹo nơi chân Lịch Xuyên.

Mặc dù đã nhiều lần tôi năn nỉ Ngải Tùng đừng tới bệnh viện hàng ngày, nhưng trong một tháng mà anh ta xin nghỉ phép, ngày nào anh ta cũng tới, có lúc còn ngồi trong bệnh viện suốt cả ngày. Nhiều lần anh ta muốn giúp tôi thay đồ, bị tôi từ chối. Tôi không cho anh ta chạm vào người, cũng không cho anh ta nhìn cơ thể mình. Cuối cùng, thấy anh ta có lòng muốn giúp đỡ mà chẳng có việc gì làm, tôi nói: "Ngải Tùng, anh cắt tóc cho tôi đi. Càng ngắn càng tốt, tóc tôi nhiều quá, cô Lý gội đầu cũng mệt."

Ngải Tùng vui vẻ cầm kéo, gọt đầu tôi thành cái muỗng dừa. Hại tôi suốt mấy ngày liền không dám gặp ai, mà không dám trách anh ta.

Tôi cầm tờ lịch treo tường, ngồi đếm từng ngày, một ngày trôi qua thì tôi đánh một dấu X to đùng.

Một tháng trôi qua, Lịch Xuyên vẫn không tới thăm tôi.

Tim tôi, lạnh dần.

Nửa đêm đau đớn tỉnh giấc, nghĩ tới sự tuyệt tình của Lịch Xuyên, nước mắt rơi ướt đẫm gối.

Mới đầu, tôi còn an ủi bản thân, nói Lịch Xuyên không biết tôi bị bệnh. Nhưng mà, anh không thể nào không biết, ngay cả cô lao công cũng biết, tất cả nhân viên ở CGP đều tới thăm tôi, chỉ có anh không biết tôi gặp chuyện, có khả năng này sao?

Sau đó, tôi lại an ủi chính mình, có lẽ Lịch Xuyên cũng bị bệnh. Biết đâu anh về Thụy Sĩ rồi cũng không chừng. Nhưng xóm nhà lá tổ phiên dịch tuần nào tới thăm tôi cũng nhiều chuyện, mọi người nói sau khi tôi nằm viện, gần như ngày nào Lịch Xuyên cũng đến CGP làm việc, còn tham dự mấy cuộc họp. Tuy nhiên, họ còn nói thêm, sức khỏe Lịch Xuyên vẫn không tốt lên. Đa phần đều ngồi trên xe lăn. Hầu như không ai nhớ nổi dáng đứng của Lịch Xuyên ra sao nữa.

Những lúc tuyệt vọng, tôi lại nghĩ, cho dù tim Lịch Xuyên là sắt đá, ít nhất cũng phải bảo René đến thăm tôi. Hoặc là, kêu René gọi điện thoại cho tôi.

Tôi cũng không thấy René, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào.

Nhớ lại lúc ở bên Lịch Xuyên, tôi chưa từng bị bệnh lần nào. Thậm chí cũng chưa từng bị sốt. Nhưng mỗi lần đến kì kinh nguyệt thì tôi rất đau. Lịch Xuyên sẽ bắt tôi nằm yên trên giường, sau đó sẽ nấu canh cho tôi. Những lúc tôi quá đau, anh sẽ đặt hai tay lên bụng tôi. Học dáng vẻ của thầy khí công, "truyền khí" cho tôi. Lịch Xuyên rất biết chăm sóc người khác mà!

Tháng thứ hai sau tai nạn, Ngải Tùng phải vê` sở nghiên cứu làm việc. Tuy không phải có mặt ở văn phòng 8 tiế´ng mỗi ngày, nhưng anh ta phải lên lớp giảng bài, phải làm nghiên cứu, không thể ngô`i chơi với tôi lâu như tháng trước. Thật ra, tình cảm của anh ta dành cho tôi làm tôi vô cùng áy náy. Tôi lại yêu câ`u anh ta không tới thăm tôi nữa, vì đã có cô Lý chăm sóc tôi, vừa chuyên nghiệp, vừa cẩn thận, vừa chu đáo, vừa kiên nhẫn, tôi thật sự không câ`n thêm ai chăm sóc nữa. Ngải Tùng không đô`ng ý, ngày nào cũng đế´n, mặc dù thời gian ngô`i chơi ngă´n hơn trước kia, nhưng anh ta còn đế´n hiệu sách mua tiểu thuyê´t, mua DVD, mua đĩa phim, tìm mọi biện pháp giúp tôi vui lên. Có một lâ`n anh ta còn xem một lèo 8 tập phim "Ung Chính vương triê`u" với tôi. Thâ´y tôi buô`n ngủ, anh ta liê`n ngô`i cạnh giường sửa luận văn cho sinh viên, trò chuyện với tôi câu được câu mâ´t.

Nhưng mà, chỉ sô´ cảm xúc của tôi vẫn giảm dâ`n tới sô´ không. Có một buổi tô´i, Ngải Tùng vừa đi thì tôi liê`n khóc, thút thít tới tận nửa đêm. Mặc dù tôi biế´t Lịch Xuyên có nỗi khổ trong lòng. Nhưng tôi không ngờ rằ`ng, anh ở ngay cạnh tôi, biế´t tin tôi gặp chuyện không may, nhưng không thèm đế´n thăm tôi lâ´y một lâ`n.

Tôi vô cùng nghi ngờ, Lịch Xuyên còn yêu tôi chút nào không?

Nê´u yêu và không yêu không có gì khác nhau, tại sao còn phải yêu?

Tình yêu vừa khổ sở, vừa không có kê´t quả, tôi có nên tiế´p tục kiên trì không đây?

Vì không cử động được, cơ bă´p bên chân bị gãy bă´t đâ`u teo lại. Cô Lý có tay nghê` cao, nên liê`n tăng thêm lực khi mát xa. Nhưng

sâu trong lòng tôi, có một chỗ cũng đang dần teo tóp, hơn nữa... càng ngày càng nhỏ.

Hàng ngày nằm trên giường bệnh, tôi luôn ngây ngốc nhìn chằm chằm cửa phòng, ôm mộng tưởng hão huyền. Mơ mộng Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi tới thăm tôi. Mỗi tiếng bước chân, mỗi tiếng ho khan rất nhỏ trên hành lang, mỗi bóng người lướt qua trước cửa, tôi đều ôm hy vọng là anh đến.

Sau đó, mỗi một lần phát hiện ra không phải là anh, tôi đều thẫn thờ.

Tôi tàn phá bản thân trong vòng tuần hoàn liên tiếp của hy vọng và thất vọng.

Dần dần, tôi bắt đầu ngồi nhìn cửa sổ mà ngẩn ngơ suốt ngày, không để ý tới bất kì ai, cũng không nói chuyện. Chân tôi sưng to như chân voi, nên tôi không cảm nhận được sự tồn tại của nó, sự đau đớn cũng trở nên xa lạ.

Có một lần, lòng phiền muộn cực điểm, tôi tự rút kim truyền dịch ra. Ngải Tùng biết được, lớn tiếng khuyên tôi. Tôi liền hét vào mặt anh ta. Sau đó, tôi lại xin lỗi. Cuối cùng, tôi nhân cơ hội đó, ra lệnh cho anh ta một tuần chỉ được tới thăm tôi nhiều nhất một lần.

Ngải Tùng kiên quyết không đồng ý: “Không được! Tại tôi làm cô bị thương, tôi sẽ chăm sóc cô cho tới khi cô xuất viện!”

Với cơn xúc động không thể kiềm chế, tôi vượt qua tháng thứ hai đen tối. Chân thì gầy tong teo, lại thêm sẹo to. Tôi được chuyển

sang bệnh viện châ´n thương chỉnh hình để tập vật lý trị liệu một tháng.

Chị em tổ phiên dịch tới thăm tôi, ai cũng nói tôi chỉ còn da bọc xương.

“Chă´c tại em ăn chay.” Emma nói, “Em đang bị bệnh, câ`n dinh dưỡng hơn bao giờ hê´t, tô´t hơn đừng ăn chay nữa, để chị nói mẹ chị kho thịt cho em ăn.”

“Không được, không được, ý chí của em vô´n không kiên định, đã uô´ng canh xương mẹ chị nâ´u rô`i. Không thể phá giới nữa. Em phải kiên trì!”

“Ừ... ăn canh nhà chị rô`i, tiê´p theo, có phải nên làm dâu nhà chị không?” Emma cười tủm tỉm, “Kể em nghe, canh thuô´c đó, mâ´y lâ`n đâ`u do mẹ chị nâ´u, sau đó Ngải Tùng học nâ´u, sau này là do nó nâ´u hê´t, chị cũng được ăn ké một chén, thê´ nào? Con trai trưởng nhà họ Ngải cũng được mà, đúng không? Người ta vì em, bỏ lỡ cơ hội đi họp ở Mỹ đó. Bên đó làm dự án nghiên cứu chung với nó, la hét â`m ĩ cả lên.”

“Đúng là phải cảm ơn Ngải Tùng.” Tôi nói thật tình “Ngải Tùng nhà chị là người tô´t.”

Tôi không hỏi tới Lịch Xuyên, nhưng mọi người luôn nói vê` anh.

“Hôm nay Lịch Xuyên mặc áo da đen, loại áo mê`m mại bó sát người, không thể tưởng tượng nổi!” Minh Minh nói, “Sáng nay vừa thâ´y anh â´y, suýt ngâ´t ngay tại chỗ luôn. Chỉ khi nào anh â´y mặc vest, ra vẻ nghiêm trang, chị mới đê` kháng nổi.”

“Đúng đó, em đã nói anh â´y mặc áo da nhìn sexy nhâ´t mà, từ trước tới giờ chưa thâ´y anh â´y mặc lâ`n nào.” Lisa hùa vào “Mặc dù em không được đi chung thang máy với Lịch Xuyên, nhưng trong thang máy vẫn còn mùi nước hoa của anh â´y, mùi CK nhẹ nhàng, làm người ta mơ màng.”

“Thật ra, bệnh của anh Vương vẫn chưa khỏi hẳn.” Tiểu Vi bổ sung thêm “Mọi người chỉ thâ´y anh â´y lúc chỉn chu thôi.”

“Sao chưa hê´t? Anh â´y đâu có ngô`i xe lăn nữa đâu.”

“Có mâ´y lâ`n, anh â´y vừa đê´n công ty chưa đâ`y một giờ, thì anh chàng René liê`n tới đón.” Tiểu Vi nói “Lịch Xuyên nôn ra mật xanh mật vàng trong văn phòng, anh René phải ôm anh â´y lên xe lăn đẩy đi. Tuâ`n đó bên em phải thay thảm văn phòng anh â´y hai lâ`n.”

“Ờ... Lịch Xuyên tội nghiệp quá. Đâu có sô´ng nhờ lương, đã bệnh nặng, ngày nào cũng đi làm chi vậy?”

“Đúng đó! Vậy nên quen bạn trai phải quen người khỏe mạnh. Hễ bị bệnh, nhìn đau lòng biê´t bao nhiêu.”

“Mọi người đừng có ngày nào cũng háo să´c nữa được không?” Tôi cười khổ “Trai đẹp ở CGP đâu phải chỉ có mình Lịch Xuyên.”

“Trai đẹp thì có, nhưng cực phẩm thì không hê` có.” Mọi người đô`ng loạt phản bác, “Chỉ có Lịch Xuyên, là tiên giáng trâ`n.”

Đúng vậy, Lịch Xuyên là tiên giáng trâ`n. Phàm nhân như tôi làm sao mà câ`u được?

Tô´i hôm đó, Ngải Tùng đê´n thăm tôi, dìu tôi đi bộ, cuô´i cùng, tôi nói: “Ngải Tùng, sau này anh không câ`n đê´n nữa. Anh chăm sóc

tôi lâu như vậy, tôi đã hiểu rõ tâm ý của anh rồi.”

“Được rồi, được rồi, có mấy câu cứ nói hoài? Ăn canh đi.”

Anh ta múc cho tôi một chén đầy canh xương thơm lừng. Nước mắt tôi bỗng nhiên trào ra.

“Ngải Tùng, tôi sẽ không yêu bất kì ai nữa.”

“Giữa tôi và cô chỉ là quan hệ người gây tai nạn và nạn nhân thôi, đừng suy nghĩ lung tung, được không? Đợi cô xuất viện rồi, xem xem tôi còn tới thăm cô nữa không. Tôi đang bận lắm.”

Tôi định kể anh ta nghe chuyện Lịch Xuyên, nhưng nói không nên lời. Tôi đang chuyển sang hướng cự tuyệt nghĩ tới Lịch Xuyên. Càng nghĩ nhiều, càng cảm thấy không thể tha thứ cho anh được. Thậm chí, khi mọi người trong phiên dịch nhắc tới anh, tôi cảm thấy anh là một người lạ, không còn liên quan gì tới tôi nữa. Tôi từng móc hết tim phổi ra yêu anh, kiểu tình yêu và quan tâm đó đã lặng lẽ biến chất.

Tôi lặng lẽ rơi lệ trước mặt Ngải Tùng. Anh ta hỏi vì sao tôi khóc, tôi không nói lời nào.

Anh ta thở dài một hơi, nói: “Cô muốn nghe chuyện của tôi không? Bạn gái cũ của tôi tên là Tiểu Tuyết.”

“Cô ấy bắt đầu theo đuổi tôi từ lúc trung học, đến mức tôi không thở nổi. Tình yêu của cô ấy mạnh mẽ như gió giật mưa giông. Lúc đó tôi rất trẻ, không biết quý trọng tình cảm của cô ấy, còn trêu chọc cô ấy, nói “Tuyết trắng rơi đầy tùng xanh, tùng vẫn đứng thẳng, cao quý thanh khiết, đợi đến ngày tuyết tan”. Nhưng không ngờ, tuyết rơi dữ dội, chôn chặt tôi lại. Tôi bị tình yêu của cô

â´y bao quanh, tám năm, cảm thâ´y râ´t hạnh phúc, râ´t nhẹ nhàng, coi như chuyện hiển nhiên. Quên kể cô biê´t, tôi là người cuô`ng công việc. Mười năm liên tục không nghỉ một ngày cuô´i tuâ`n nào. Ngày nào tôi cũng đê´n phòng thí nghiệm làm việc tới tận khuya. Khi luận án gặp tră´c trở, tôi còn nổi giận với cô â´y. Thậm chí khi cô â´y cho tôi biê´t cô â´y có thai, tôi cũng không dành ra được thời gian để đưa cô â´y đi khám thai. Mãi cho đê´n một ngày, tôi trở vê` từ phòng thí nghiệm, thâ´y bệnh án đặt trên bàn. Cô â´y phá thai, mang theo tâ´t cả đô` đạc của mình. Vứt tâ´t cả quà tôi tặng, ảnh chụp chung của chúng tôi vào thùng rác."

Tôi khiê´p sợ nhìn anh ta.

"Tôi phát điên. Tôi đi tìm cô â´y, khóc lóc sám hô´i, câ`u xin cô â´y trở vê`, cô â´y kiên quyê´t không đô`ng ý. Hai tháng sau, cô â´y lâ´y chô`ng. Cô â´y nói, hai người đã quen nhau hơn nửa năm. Bạn bè đê`u biê´t hê´t, chỉ có mình tôi không phát hiện ra."

Anh ta vỗ vai tôi: "Tôi chưa bao giờ trách cô â´y. Ngày cô â´y làm đám cưới, tôi còn đê´n tặng quà, chúc cô â´y hạnh phúc, vì tôi thật sự không xứng làm chô`ng cô â´y. Cô thâ´y đó, ai cũng trải qua những bài học đau đớn. Từ chuyện của bản thân, tôi học được nên yêu như thê´ nào. Không phải chỉ là yêu một cô gái. Mà là yêu bâ´t cứ người nào có vị trí trong tim tôi. Tôi cũng từ chuyện của mình học được cách buông bỏ. Tình yêu không phải của cô, thì cuô´i cùng cũng sẽ bỏ cô mà đi. Cô muô´n níu giữ cũng không được, không bă`ng để cho nó đi."

Từ chuyện của Ngải Tùng, tôi hiểu ra chút gì đó.

Hế t tháng thứ ba, tôi đã chố ng nạng đi được. Bác sĩ nói, phim X quang cho thấ y đùi phải của tôi đã hồ i phục gần như hoàn toàn, chỉ có điề u cơ bắ p hơi teo lại, phải tập thêm vật lý trị liệu. Miế ng thép vẫn còn trong xương, một năm sau mới lấ y ra được.

Trước khi xuấ t viện, tôi có lén về nhà trọ một lầ n. Điên cuồ ng kiểm tra tin nhắ n trong máy bàn và di động, kiểm tra email, tin nhắ n MSN.

Tôi tự nói với chính mình, chỉ cầ n Lịch Xuyên gửi một tin nhắ n, cho dù chỉ là một câu "How are you" thôi, tôi cũng sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng mà, không có gì hế t. Một chữ cũng không có.

Tôi nghĩ tới một từ mà Ngải Tùng hay nói: lỗ đen. Năng lượng mạnh mẽ, lực hấ p dẫn mạnh mẽ, thu hút mọi thứ, không thể trố n thoát, đề u bị hút vào. Nhưng, thật ra bên trong lại trố ng rỗng.

Tim tôi thành ra tro bụi.

Tôi thông báo cho chủ nhà, kể từ tháng sau, tôi không thuê nhà của ông ta nữa.

Tôi gọi người tới đóng gói tấ t cả sách vở quần áo của mình.

Tôi đặt vé máy bay về Côn Minh. Vé một chiề u.

Tôi hủy tấ t cả tài khoản tài chính ở Bắ c Kinh.

Tôi bán xe ô tô cho chỗ mua bán xe cũ.

Ngải Tùng làm thủ tục xuấ t viện cho tôi. Hôm sau anh ta phải đi Gia Châu họp, chúc tôi mọi sự thuận lợi.

Vê` nhà, tôi in hai tờ đơn xin nghỉ việc. Một đơn gửi Cửu Thông, một đơn gửi CGP.

Thứ hai là ngày cuố´i cùng tôi còn ở Bă´c Kinh. Ngải Tùng đã giúp tôi gửi sách và phâ`n lớn hành lý vê` quê.

Tôi tùy tiện thay quâ`n áo. Trời quá nóng, tôi muố´n mặc váy. Nhưng tôi không muố´n người ta nhìn thấ´y vê´t sẹo trên đùi mình, nên mặc quâ`n dài, chố´ng một đôi nạng bă`ng hợp kim nhôm, đón taxi đê´n tòa nhà Hương Lại.

Nhân vật quan trọng không bao giờ bỏ qua thời khă´c lịch sử.

Lúc đứng dưới lâ`u chờ thang máy, tôi gặp Lịch Xuyên. Hai người, hai nạng một gậy, tôi râ´t muố´n cười, cảm thấ´y tấ´t cả thật vô duyên, cũng râ´t buồ`n cười.

Lịch Xuyên giúp tôi giữ cửa thang máy, sau đó, chúng tôi cùng đi vào.

Anh vẫn cúi đâ`u, không dám nhìn tôi.

Anh định nhấ´n nút tâ`ng 19 giúp tôi, tôi nói: “Không câ`n, em lên tâ`ng 20.”

“Em chưa khỏi hẳn, mà... khụ khụ... đi làm à?” Anh vừa nói chuyện, vừa ho khan, đâ`u vẫn chưa ngẩng lên.

“Không, em không đi làm.” Tôi tuyên bô´ tỉnh bơ.

Anh hơi run run, đang định nói tiế´p, một tiế´ng “đinh” vang lên, thang máy tới tâ`ng 20, cửa mở.

Anh giữ cửa thang máy, để tôi ra trước. Tôi đi tới góc hành lang, thấy cửa phòng Giang Tổng đang đóng, liền gọi anh lại:

“Lịch Xuyên, có chuyện muốn nhờ anh.”

Anh rốt cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn tôi vẻ nghi ngờ, đáy mắt chợt gợn sóng: “Chuyện gì?”

Tôi lấy hai lá thư từ túi xách ra: “Đây là đơn xin nghỉ việc của em. CGP một lá, Cửu Thông một lá. Nhờ anh chuyển cho Tổng Giám đốc Giang.”

Hiển nhiên anh đoán được gì đó, không giơ tay ra nhận: “Nghỉ việc? Sao lại nghỉ việc?”

“Em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Tôi thản nhiên nói “Sau đó, lại đi tìm việc.”

Còn cần giải thích gì sao? Hẳn là Lịch Xuyên nhìn ra được sự căm hận trên mặt tôi.

Quai hàm anh giật giật, dường như đang cắn chặt răng, lại cố gắng đè nén, nói chuyện như đang làm việc: “Cũng tốt. Nghỉ ngơi cũng tốt.”

Tôi xoay người đi, bỗng nhiên anh lại hỏi: “Vậy em có còn ở Bắc Kinh nữa không?”

“Không,” Tôi lạnh lùng nói “Ngày mai em sẽ rời khỏi Bắc Kinh.”

Mặt anh tái xanh: “Vậy em tính đi đâu?”

“Lịch Xuyên,” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cười sắc như dao “Không phải anh muốn em đi sao? Rốt cuộc em cũng biến mất, đáng lý

anh nên vui mừng mới phải. Cần gì phải làm chuyện thừa thãi, quan tâm tình hình của em?”

Tôi hung hăng nhét hai lá thư vào tay anh, quay lại thang máy, ấn số 18, đi thu dọn đồ đạc của mình.

Trong chớp mắt cửa thang máy sắp đóng, Lịch Xuyên bỗng nhiên ngăn lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, tim đập thình thịch. Mắt anh chứa sự thê lương khiến tôi không chịu nổi.

Tôi nghĩ, nếu anh muốn giữ tôi lại, chỉ cần là một chút ám chỉ, chỉ cần giọng nói có chút xúc động, tôi sẽ tha thứ anh, lập tức tha thứ cho anh.

Không ngờ, anh chỉ hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Tiểu Thu, chúc em lên đường bình an.”

Sau đó, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Một cánh cửa khác trong tim tôi, cũng đồng thời đóng lại.

Tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn quay lại văn phòng của mình. Chưa kịp thu dọn nỗi lòng, đã phải gởi email bàn giao công việc hết một giờ, sau đó xóa sạch mọi file, thư mục trong laptop để trả lại cho phòng hành chính. Email cuối cùng của tôi là nhờ Emma gửi Mia cho Lịch Xuyên, nói chắc chắn anh sẽ nhận nuôi nó. Bỏ tất cả mọi thứ của tôi vào hộp giấy. Xuống lầu, bắt taxi, về nhà.

Đến tiệm tạp hóa gần nhà, mua một hộp thuốc lá.

Trở lại nhà trọ, hút hết điếu này tới điếu khác.

Chuyện cũ không nên nhìn lại, tim tôi tan nát, linh hồn tôi hoàn toàn tan biến.

Mặt trời chìm dần về tây, mặt trăng dần lên cao.

Sáng mai bay, hành lý đã thu dọn xong. Chìa khóa nhà tôi để trên bàn.

Tôi ngủ không được, cứ ngồi trên giường khóc sướt mướt.

2 giờ sáng, điện thoại của tôi bỗng nhiên vang lên.

Tôi liếc qua màn hình, số lạ.

Điện thoại chỉ reo lên một tiếng rồi im bặt.

---

[1] Dashing: Bảnh bao.

[2] Một loại thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidin có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn.

[3] Norman Bethune (1890-1939), một bác sĩ phẫu thuật theo chủ nghĩa quốc tế người Cananda được vinh danh anh hùng tại Trung Quốc vì đã thành lập bệnh viện để cứu chữa cho thương bệnh binh, cũng như giảng dạy y học cho quân y Trung Quốc trong cuộc kháng chiến chống Nhật. Ông hy sinh trên chiến trường năm 1939.

Chương 45

Chắc là gọi nhầm số.

Tôi hơi nghi ngờ là Lịch Xuyên gọi, nên cứ cầm điện thoại trong tay đợi gọi lại.

Khoảng một giờ trôi qua, điện thoại vẫn không reo thêm lần nào.

Không biết tại sao, tim tôi đập càng ngày càng nhanh. Tuy nhiều khả năng là Lịch Xuyên gọi, nhưng tôi tự nhủ mình không cần nghe làm gì.

Tôi đã cho anh 3 tháng, giữa chúng tôi không còn gì nữa.

Lịch Xuyên, anh có biết chấm dứt mọi thứ, đối với em mà nói, khổ sở đến thế nào không?

Chẳng lẽ, chỉ vì một cuộc điện thoại, mọi chuyện lại bắt đầu lần nữa?

10 phút nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì, chẳng hiểu sao tôi lại càng lo lắng, tim đập thình thịch, đứng ngồi không yên. Cuối cùng, tôi không kiềm chế được nên gọi lại số vừa gọi nhỡ.

Lịch Xuyên, em cho anh cơ hội cuố i cùng. Một lầ n cuố i cùng!

Chỉ cầ n anh muố n em quay lại, dù chỉ là một ánh mắ t, em cũng sẽ quay lại.

Tiế ng chuông vang lên 3 lầ n, không có ai nghe máy. Tôi giận dữ, đinh ninh rằ ng có người cố ý nhá máy. Ngay sau đó, lại chuyển sang chế độ tin nhắ n thoại tự động, cùng một câu được lặp lại bằ ng các thứ tiế ng Trung, Anh, Pháp và Đức:

"Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, hiện tại tôi không thể nghe điện thoại, nế u có việc xin nhắ n lại.".

Giọng nam trầ m trầ m, vô cùng thu hút.

Quả thật là anh.

Tôi tắ t điện thoại, gọi lại. Cứ gọi liên tục 10 lầ n, rố t cuộc cũng có người nghe máy.

Đầ u bên kia có âm thanh ồ n ào, một giọng nam đục hét lên: "Ai vậy?"

"Tôi tìm anh Vương Lịch Xuyên! Xin hỏi anh là ai?"

"Tôi không biế t ai là Vương Lịch Xuyên," Anh ta nói "Chỉ biế t ở đây có một người say rượu, điện thoại cứ reo không ngừng. Chắ c là bạn của chị!"

"Uố ng... uố ng rượu?" Tôi hoảng hồ n "Xin hỏi anh đang ở đâu? Anh ấ y là bạn của tôi, một người bạn vô cùng quan trọng! Vui lòng cho tôi biế t địa chỉ!"

"Bar Sói Hoan, quán bar trên đại lộ H đó, chị có biế t không?"

Sao không biết được? Ở gần quán cà phê tôi gặp Lịch Xuyên lần đầu tiên chứ đâu. Kỷ Hoàn là khách quen ở đó, trước đây Lịch Xuyên cũng hay đến đó.

“Biết biết!”

“Chị mau đến đón anh ta đi, hình như anh ta say quá rồi.”

Lịch Xuyên tuyệt đối không được uống rượu, dù chỉ là một giọt cũng không được, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng. René và Tế Xuyên nhiều lần dặn dò tôi như thế. Tôi sợ kinh hồn khiếp vía. Quơ lấy túi xách, lao ra cửa, quên mang theo nạng, suýt nữa ngã sấp xuống đất. Tôi ra đường cái bắt taxi. Vừa leo lên xe liền đưa cho tài xế 200 tệ, dặn ông ta đứng ngoài cửa Sói Hoan đợi tôi.

Vì tôi liên tục thúc giục lái xe, chỉ trong vòng 15 phút tôi đã đến Sói Hoan.

Quán bar không rộng lắm, đèn vàng mờ ảo, người đến người đi, tiếng nói xì xào. Toàn là khách nam, già có trẻ có, kể cả phục vụ cũng là nam. Tiếng trống của dàn nhạc trên sân khấu vang vọng khắp nơi, anh chàng ca sĩ nhìn giống sinh viên, đang hát một bài tình ca buồn xưa cũ bằng tiếng Anh bằng chất giọng quãng trung. Rất nhiều người đứng tụ tập xung quanh, vỗ tay cổ vũ.

Phục vụ dẫn tôi đến bàn của Lịch Xuyên trong góc phòng. Anh nằm sấp lên trên bàn, bên cạnh có một ly rượu nhỏ, trong ly có một trái ô liu.

Tôi hỏi phục vụ: “Ly này nhiều rượu không? Anh ấy uống hết rồi à?”

Phục vụ lắc đầu: “Đây là Martini, cũng nhẹ thôi, không nhiều lắm đâu, lúc bưng lên cũng chỉ có nhiêu đó, anh ta uống nhiều nhất là một ngụm.”

Tửu lượng của Lịch Xuyên rất khá, chắc chắn phải chỉ uống một ngụm đã say. Nhưng anh đang nằm sấp trên bàn, không hề động đậy, giống như say thật.

Tôi đẩy nhẹ anh, cúi đầu xuống tai anh gọi: “Lịch Xuyên! Lịch Xuyên!

Anh không tỉnh.

Tôi lại đẩy mạnh anh, đột nhiên anh ngẩng đầu, ánh mắt mông lung.

“Lịch Xuyên?”

Anh hé mắt, nhìn tôi mê man, dường không nhận ra tôi.

Tôi vỗ vỗ mặt anh, rồi sờ trán anh, hơi nóng, nhưng chưa tới mức sốt: “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên, anh sao rồi?”

Lịch Xuyên lại nằm sấp xuống trên bàn, không để ý đến tôi nữa. Anh chàng phục vụ lại nói: “Ai say cũng vậy đó, chị đưa anh ta về nhà đi, uống ly trà đặc giải rượu là được.”

“Không phải, anh ấy còn chưa uống hết một ly, làm sao mà say được.”

“Anh ta đến đây để tìm bạn, chắc không chỉ uống rượu trong ly của mình... chắc chắn là say rồi, tôi khẳng định chín mươi chín phần trăm.”

Tôi cầm một ngọn nến khác trên bàn, quơ quơ trước mặt Lịch Xuyên. Anh đang đổ mồ hôi, cả người ướt đẫm. Tôi cầm tay anh, lòng bàn tay ướt sũng. Tôi lại lay anh, bỗng nhiên anh lại nói chuyện, toàn những câu vô nghĩa, một hồi tiếng Pháp một hồi tiếng Đức... nhiều thứ tiếng pha lẫn với nhau.

“Tôi đã nói là say mà, nói lung tung rồi kìa.” Phục vụ đứng cạnh nói.

Nói chung, phải đưa anh đi cái đã. Tôi nói: “Tôi kêu taxi sẵn rồi, nhờ cậu dìu anh ấy lên xe được không?”

“Anh ta... còn chưa trả tiền.”

“Bao nhiêu tiền, để tôi trả.”

“Để tôi đi kiểm tra.”

Một phút sau, cậu ta quay lại, nói: “Xin lỗi, anh ta là khách VIP, dùng thẻ năm, chị không cần thanh toán giúp đâu.” Dứt lời, cậu ta liền gọi hai bảo vệ cao to đến, vừa ôm vừa dìu đưa Lịch Xuyên lên taxi.

“Cô đi đâu?” Lái xe hỏi.

“Khách sạn Thụy Sĩ ở Trung tâm Hồng Kông Macao.”

Xe liền chạy đi, nhưng dáng vẻ Lịch Xuyên ngày càng lạ. Anh từ nói mớ lại chuyển qua thở dồn dập, dần dần nói không ta hơi, chỉ còn tiếng hít thở khó khăn.

Tôi gõ mạnh vào ghế tài xế, hét to: “Chú ơi! Không đi khách sạn nữa, anh ấy... anh ấy không ổn, đi bệnh viện ngay lập tức! Càng

nhanh càng tô´t!”

“Bệnh viện gâ`n đây nhâ´t là Hiệp Hòa.” Lái xe quay đâ`u nhìn chúng tôi, cũng biê´t tình huô´ng nghiêm trọng: “Mong là không phải là ngộ độc cô`n, chê´t người như chơi!

Tim tôi đập thình thịch thình thịch, ôm chặt Lịch Xuyên. Thì thào gọi tên anh hê´t lâ`n này tới lâ`n khác: “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên, Lịch Xuyên...”

Cả người anh mê`m nhũn, dựa vào người tôi như đứa trẻ.

Tôi đưa tay lên mũi anh. Hơi thở dô`n dập, vô cùng nặng nê`.

Lúc này, tôi nhớ đê´n một người, liê`n gọi cho René.

Điện thoại vang một tiê´ng liê`n có người nghe.

“Annie.”

“René! Lịch Xuyên xảy ra chuyện rô`i, anh â´y không ổn, em đang đưa anh â´y đê´n bệnh viện câ´p cứu, anh đê´n đây đi! Nhanh lên!”

“Lịch Xuyên ở chỗ em? Anh đang đi tìm cậu â´y khă´p nơi đây, bệnh viện nào?”

“Hiệp Hòa.”

“Annie, giữ bình tĩnh, anh sẽ tới ngay.”

Lúc đê´n bệnh viện, Lịch Xuyên đã hôn mê hoàn toàn.

Một nhóm người đưa anh vào phòng câ´p cứu. Dẫn đâ`u là một bác sĩ trung niên, râ´t chuyên nghiệp, nhanh chóng kiểm tra cơ thể

anh, dặn dò trợ thủ: “Suy hô hấ p cấ p. Lập tức cắ m ố ng thở, cho dùng máy hô hấ p nhân tạo.”

Nói xong câu này, tôi liề n bị y tá ngăn ngoài cửa, cô ấ y hỏi bệnh sử của Lịch Xuyên, tôi nói cho cô ấ y tấ t cả những gì mình biế t, viêm phổi cấ p tính, thiế u máu nghiêm trọng, nhóm máu, nôn mửa... cô ta đưa một đố ng bảng biểu, bảo tôi điề n vào.

Hai chân tôi như nhũn ra, cả người run bầ n bật, tình cảnh lúc bệnh tình ba tôi nguy kịch lại hiện ra trước mắ t. Tôi chố ng nạng, dựa sát vào tường, há miệng thở dố c.

Chưa kịp định hồ n, cửa phòng cấ p cứu đột nhiên mở ra, bác sĩ trung niên gọi tôi: “Ai là Tạ Tiểu Thu?”

Tôi tiế n lên trả lời: “Tôi... là tôi...”

“Tôi là bác sĩ Nghê, xin hỏi cô có quan hệ gì với bệnh nhân?”

“Bạn... bạn gái.”

“Như thế này, chúng tôi vừa cắ m ố ng thở cho bệnh nhân, đã cho chạy máy hô hấ p. Lúc chụp X quang xác định vị trí ố ng thở, phát hiện trong ngực bệnh nhân có ố ng dẫn nội tĩnh mạch trung ương, hình thái tổ chức của một bên phổi không hoàn chỉnh. Bệnh sử mà cô cung cấ p không đề cập đế n, xin hỏi cô biế t bao nhiêu về bệnh tình của bệnh nhân?”

Tôi ngây đơ, lắ p bắ p hỏi: “Cái gì là ố ng dẫn... nội? Tôi... tôi không biế t bệnh sử của anh ấ y, anh ấ y không cho tôi biế t.”

“Xin lỗi, bây giờ chúng tôi không có thời gian giải thích, bệnh nhân còn người nhà khác không?”

“Có, có một người nước ngoài, đang trên đường đế´n, để tôi gọi điện thoại.”

Tôi lấ´y điện thoại ra chuẩn bị gọi thì thấ´y René đầ`u đầ`y mồ` hôi chạy vào. Tôi gọi René “René! Mau đế´n đây! Bác sĩ muố´n biế´t bệnh sử của Lịch Xuyên.”

René vội vàng hỏi tôi bằ`ng tiế´ng Anh: “Bác sĩ biế´t nói tiế´ng Anh không?”

“Em là phiên dịch, anh nói đi, em dịch.”

“Đúng, đúng, anh quên mấ´t.”

“Alex bị Osteosarcoma giai đoạn hai.”

Trời ạ, nói cái gì không nói lại nói cái này, trước kia tôi có học một vài thuật ngữ y học, nhưng kể từ khi vào CGP, đầ`u óc toàn là từ vựng về` kiế´n trúc, nhấ´t thời không nhớ ra được. May mà tôi còn biế´t phân tích gố´c từ “Osteo” là xương, “Sarcoma” là u ác tính, kế´t hợp lại với nhau có nghĩa là gì, thuật ngữ chuyên môn có nghĩa gì khác, tôi cũng không biế´t.

Thấ´y tôi chầ`n chờ, René bổ sung thêm: “Bone cancer [1] ”.

Người tôi bấ´t động, nạng rơi xuố´ng đấ´t đánh “cạch”, René đỡ tôi “Em có sao không?”

Tôi lắ´c lắ´c đầ`u. René quá coi thường tôi, lúc này làm sao tôi dám ngấ´t?

Lấ´y lại bình tĩnh, tôi dịch lại: “Bệnh nhân bị ung thư xương, Osteosarcoma, giai đoạn hai” Tôi lặp lại một lầ`n nữa bằ`ng tiế´ng

Anh, Hiệp Hòa là bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh, chắc bác sĩ cũng biết thuật ngữ y học bằng tiếng Anh.

“Năm Alex 17 tuổi phát hiện ung thư xương, làm phẫu thuật cắt bỏ và hóa trị. Năm 25 tuổi phát hiện di căn qua phổi, phải cắt phổi.” René tiếp tục nói.

Tôi chết lặng tiếp tục dịch, giống tử tù đang nghe lời tuyên án cuối cùng.

“Sau 3 năm hóa trị, ung thư tạm thời không chế được, không tái phát nữa.” René tạm dừng, liếc tôi “Nhưng, trong quá trình hóa trị, bác sĩ phát hiện bạch cầu giảm, suy giảm miễn dịch, sau đó hồng cầu cũng giảm, thiếu máu nghiêm trọng.”

Dịch tới đây, bác sĩ đã hiểu hơn phân nửa, hỏi: “Có phải là MDS không?”

Tôi không biết MDS là gì, nhìn nhìn René, đương nhiên René biết từ này, gật đầu “Đúng vậy.”

“Loại nào?”

“RA.”

Vẻ mặt bác sĩ trầm trọng, kéo tôi qua một bên, đưa cho tôi một tờ giấy, trầm giọng nói: “Bệnh tình của bệnh nhân rất nguy cấp, người nhà phải chuẩn bị tâm lý, đây là thông báo bệnh tình nguy kịch, cô ký đi.”

Nói xong, ông ta về lại phòng cấp cứu.

Tôi nhận lấy tờ giấy, chỉ thấy đầu óc choáng váng, cả buổi không đọc được trên đó viết gì, tôi dụi dụi mắt, bắt mình phải đọc.

Thông báo bệnh tình nguy kịch

Chẩn đoán: sốc nhiễm trùng, suy hô hấp cấp.

Kính gửi bệnh nhân và người nhà:

Xin chào, bệnh nhân hiện tại đang được chữa trị tại bệnh viện chúng tôi, hiện thời bệnh tình nghiêm trọng, có thể chuyển biến xấu bất kì lúc nào, gây nguy hiểm tới tính mạng, do đó xin thông báo cho người nhà biết. Xin thông cảm và tích cực phối hợp việc chữa trị của bệnh viện. Cho dù như thế nào đi nữa, chúng tôi sẽ luôn chữa trị hết sức mình, nếu có yêu cầu gì, xin lập tức nói cho bác sĩ sau khi nhận được thông báo này.

Bệnh nhân hoặc người nhà ký tên:

Bác sĩ thông báo ký tên: Nghê Vĩnh Khang.

Tôi dịch thông báo cho René. René cười khổ, nói bệnh tình Lịch Xuyên nguy kịch, không phải lần một lần hai. Người nhà và bạn bè anh ấy, ngoại trừ người già ra, đã được rèn thành tinh thần thép hết rồi.

Tôi ngã xuống ghế chờ, cả người run bần bật, sợ hãi đến mức cả buổi không nói nên lời.

René vẫn ôm chặt lấy tôi, nói tiếng Trung đứt quãng: “Alex sẽ không sao, Alex phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không sao.”

Tôi nhìn lên ánh đèn mờ mờ trong phòng cấp cứu, lặng lẽ nguyện cầu.

Dù sao đi nữa, loại chờ đợi này vô cùng đáng sợ, bâ´t kì động tĩnh gì từ trong truyê`n ra đê`u làm cho tôi kinh hoảng. Đô`ng hô` trên tường lặng lẽ di chuyển, mỗi cây kim đô`ng hô` đê`u là một thanh kiê´m, đâm sâu vào ngực tôi.

Đợi thật lâu thật lâu, gâ`n như là nửa thê´ kỷ, đô`ng hô` trên tường chỉ mới qua 10 phút.

Cảm thâ´y người tôi đang run bâ`n bật, René đi mua một lon nước trái cây cho tôi, kêu tôi uô´ng một ngụm, nói như thê´ giảm được áp lực.

Đâ`u tôi đâ`y mô` hôi lạnh, tôi nhìn René, tinh thâ`n dường như să´p sụp đổ. Tôi lă´c đâ`u từ chô´i, không muô´n uô´ng bâ´t kì thứ gì. Thậm chí cảm thâ´y dạ dày đang sôi lên, có cảm giác buô`n nôn.

Để dời sự chú ý, tôi hít sâu một hơi, lay lay René đang đọc kinh bă`ng tiê´ng Pháp, giọng run run: “René, bệnh của Lịch Xuyên, anh kể cụ thể đi.”

René hô`i phục tinh thâ`n, hỏi lại: “Lúc nãy em nghe chưa đủ hả? Chưa sợ à?”

“Chưa đủ. Anh nói một đô´ng thuật ngữ, em miễn cưỡng nghe hiểu được một nửa.” Tôi nói “Nói vậy, chân của Lịch Xuyên, không phải do tai nạn xe cộ?”

“Được phát hiện nhờ tai nạn.” René nói “Năm đó, mẹ Lịch Xuyên chở cậu â´y đi mua să´m, trên đường đi xảy ra tai nạn. Bác â´y mâ´t, cậu â´y thì bị thương nhẹ ở đùi, nhưng qua thời gian lâu chưa lành, còn râ´t đau, sau đó kiểm tra phát hiện là ung thư xương. Ung thư ác

tính. Lúc đó, bác sĩ nói, bệnh tình quá nghiêm trọng, cho dù phẫu thuật thì cơ hội sô´ng cũng râ´t thâ´p. Thê´ là tiê´n hành xạ trị."

"..."

"Lúc đó, ai cũng nghĩ Alex chỉ sô´ng được vài tháng nữa, cả nhà râ´t buô`n. Không ngờ sau khi xạ trị, lại gặp may, bệnh tình dâ`n khá lên. Thê´ là bô´ cậu â´y liê`n đưa cậu â´y sang Mỹ cho một bác sĩ nổi tiê´ng khám. Bác sĩ cho rằ`ng có thể mạo hiểm làm phẫu thuật. Thê´ là, Alex làm phẫu thuật că´t cụt. Sau khi phẫu thuật lại tiê´p tục hóa trị, hô`i phục râ´t nhanh. Suô´t 8 năm trời không hê` tái phát. Thời gian đó, ngay cả bác sĩ cũng nói cho tụi anh là bệnh của Alex đã trị tận gô´c. Mặc dù đi lại không tiện lă´m, nhưng cậu â´y có thể sô´ng như một người bình thường, không phải lo lă´ng bị thâ`n chê´t bă´t đi."

Trong nháy mă´t, tâ´t cả mă´t xích của câu chuyện trong ký ức tôi liê`n nô´i lại với nhau: "Sáu năm trước, Lịch Xuyên đột nhiên bỏ em đi, là do tình hình sức khỏe anh â´y xâ´u đi đúng không?"

René gật đâ`u: "Cứ nửa năm Lịch Xuyên vê` bệnh viện làm kiểm tra định kỳ một lâ`n. Năm đó cậu â´y vê` Thụy Sĩ, phát hiện ung thư di căn tới phổi. Em biê´t đó, ung thư xương di căn qua phổi tỉ lệ sô´ng vô cùng thâ´p. Chuyện này không khác gì án tử hình với cậu â´y. Cậu â´y nói, lúc đó em đang yêu say đă´m, mới 17 tuổi, không đành lòng cho em biê´t, sợ em đau lòng. Cậu â´y lại càng không muô´n em nhìn thâ´y bản thân chịu khổ, thà để em hận cậu â´y cả đời. Cho nên, cậu â´y quyê´t tâm rời đi."

Tôi că´n răng, không để mình nức nở thành tiê´ng: "Vậy anh â´y... năm năm đó... có phải râ´t đau khổ đúng không?"

René thở dài một hơi, gật gật đầu: “Bác sĩ tiến hành cắt bỏ phần phổi bị di căn, sau đó cậu ấy phải làm hóa trị ba năm. Cả người gầy xọp, tóc cũng rụng hết, yếu ớt vô cùng, không đứng dậy nổi. Nói thật, dáng vẻ cậu ấy thay đổi hoàn toàn, cho dù em có nhìn thấy cũng không nhận ra. Tác dụng phụ của hóa trị thật đáng sợ, ngoài ra, cậu ấy còn bị đau xương và đau chi, có mấy lần, vì đau quá nên cậu ấy muốn chết đi cho xong, nhưng sợ bố và ông bà nội đau buồn. Tóm lại... ba năm đó, nếu không có email của em, anh thật sự không biết cậu ấy có gắng gượng nổi không.”

Bất tri bất giác, mặt tôi đã tràn đầy nước mắt: “Vậy tại sao anh ấy lại không hồi âm? Ít nhất em cũng có thể khuyên nhủ anh ấy, trò chuyện với anh ấy, giúp anh ấy bớt buồn!”

“Chuyện gì Alex đã hạ quyết tâm rồi, thì sẽ không thay đổi.” René nói tiếp: “Ý chí của Alex kiên cường lắm, nếu không đâu có đấu tranh với ung thư nhiều năm như thế. Annie, em chuẩn bị tâm lý đi, lát nữa cậu ấy tỉnh lại, biết em đã biết mọi chuyện, cậu ấy sẽ vẫn không thay đổi ý kiến, vẫn muốn em đi.”

Tôi nhìn René, hít một hơi, tiếp tục hỏi: “René, MDS là gì?”

“Myelodysplastic Syndrome [2].” René nói “Do một loại tế bào tạo máu tăng bất thường gây khó khăn cho chức năng tạo máu. Anh không biết dịch ra tiếng Trung như thế nào.”

“Khó khăn cho chức năng tạo máu?” Tôi vẫn không hiểu.

“Nói đơn giản, chính là một loại bệnh thiếu máu khó chữa. Có thể là vì Alex phải hóa trị trong thời gian dài. Bệnh này có 30% khả năng chuyển sang bạch cầu cấp tính. Cho nên khả năng miễn dịch của

Alex rất yếu, phải đặc biệt cẩn thận trong mọi sinh hoạt. Dù chỉ bị nhiễm trùng hoặc xuất huyết, đều có thể dẫn tới tử vong."

Tôi nhớ lại lần Lịch Xuyên nhảy vào thùng rác, tay chảy máu, sau khi Tế Xuyên biết, liền nổi điên mắng anh.

"Vì vậy ngày nào Lịch Xuyên cũng phải uống thuốc? Uống xong làm anh ấy nôn mửa?"

"Đúng vậy, sáng nào cậu ấy đều phải uống để phòng xốp xương. Vì ung thư xương và hóa trị khiến cho xương bị biến tính, rất dễ vỡ. Mỗi ngày trước khi ăn 30 phút còn phải để bụng rỗng uống thuốc để loại bớt sắt."

Tôi cảm thấy, sự hiểu biết của René đối với các thuật ngữ này, làm sinh viên y khoa phải xấu hổ.

"Loại bớt sắt? Tại sao phải loại bớt sắt?"

"Để trị liệu MDS, Alex phải truyền máu định kỳ. Truyền máu trong thời gian dài sẽ khiến cho nồng độ sắt tăng mạnh. Để đề phòng ngộ độc sắt, Alex phải uống thuốc loại bớt sắt. Loại thuốc này tên là Deferasirox, gây kích thích dạ dày. Uống xong rất dễ buồn nôn, nôn mửa." René lại thở dài "Alex đặc biệt không muốn em biết cậu ấy bị MDS, vì em có chứng sợ máu, mà cậu ấy, lại hay đi xét nghiệm máu, truyền máu, lúc nặng còn truyền một tuần một lần."

"Không có cách nào trị tận gốc à?" Tôi sốt ruột hỏi, nhớ tới các bộ phim truyền hình sướt mướt đã xem trước đây, "Huyết ngưng [3] " gì gì đó "Ví dụ như ghép tủy gì gì đó? Anh ấy còn anh trai mà?"

“Muố n ghép tủy thì kháng nguyên HLA phải phù hợp. Tế Xuyên sẵn sàng cho tủy, nhưng tủy anh ấ y không phù hợp. Cho dù có ghép đi chăng nữa, thì xác suấ t thành công cũng rấ t thấ p. Alex đã tiế n hành xin tủy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa tìm được tủy phù hợp.” Chắ c là bị tôi hỏi đế n mệt, René cứ cúi đầ u chăm chú nhìn đầ u ngón tay cái của mình.

Tôi ký tên vào thông báo bệnh tình nguy kịch, thấ y một người đàn ông khoảng 60 tuổi, tóc bạc trắ ng, vội vàng đi về hướng phòng cấ p cứu, vừa đi vừa khoác áo blouse vào. René đứng dậy, đi đế n đón ông ta: “Dr.Gong!”

Hình như tôi đã gặp ông ta ở đâu rồ i, nhìn kĩ lại, tôi mới nhớ đó là ông cụ uố ng cà phê với Lịch Xuyên mấ y năm trước, tôi còn nhớ Lịch Xuyên gọi ông ta là bác Cung.

Người kia đứng lại, gật đầ u với tôi một cái, nói tiế ng Anh với René: “Thế nào rồ i? Đang cấ p cứu à?”

“Vâng,” René nói “Số c nhiễm trùng, suy hô hấ p cấ p.”

“Vì nhiễm trùng đường hô hấ p?”

“Có thể. Thời gian vừa rồ i cậu ấ y ho rấ t nhiề u, cháu kêu cậu ấ y đi bệnh viện, nhưng cậu ấ y không chịu, còn nổi giận với cháu. Chắ c là tâm trạng không tố t.”

“Để bác vào xem đã rồ i nói.” Nói xong, ông ta đi vào phòng cấ p cứu.

Tôi hỏi René đó là ai.

“À, ông â´y là giáo sư Cung Khải Huyê`n của bệnh viện Hiệp Hòa, chuyên gia ung bướu. Là bác sĩ điê`u trị chính của Lịch Xuyên ở Bă´c Kinh, trước kia bô´ Lịch Xuyên lên cơn đau tim ở Bă´c Kinh, giáo sư Cung đã cứu mạng ông â´y, cho nên hai người có tình bạn sâu đậm. Lúc nãy sau khi em gọi điện thoại cho anh, anh lập tức gọi điện thoại cho ông â´y, nhờ ông â´y tới đây. Ông â´y biê´t rõ bệnh tình của Lịch Xuyên...”

Đang nói, cửa phòng câ´p cứu đột nhiên mở ra, Cung Khải Huyê`n đi ra.

Tôi và René đô`ng thời nhảy dựng lên: “Sao rô`i ạ?”

“Tình huô´ng tạm thời ổn định. Đã đưa vào phòng ICU tiê´p tục quan sát. Trước mă´t Lịch Xuyên phải dựa vào máy hô hâ´p để duy trì hô hâ´p, dựa vào thuô´c thăng áp để duy trì huyê´t áp. Vì sử dụng máy hô hâ´p, nên họ dùng thuô´c an thâ`n, cho nên nó vẫn hôn mê... Lâ`n này may mà đưa tới đúng lúc, nê´u không thì khó giữ tính mạng.”

Tôi và René thay đô`, đeo khẩu trang, tiê´n hành các quy trình khử trùng đặc biệt, cùng nhau đi vào phòng ICU. Quả nhiên giô´ng hệt trong giâ´c mơ của tôi, Lịch Xuyên nă`m trên giường, să´c mặt tái nhợt, hai mă´t nhă´m nghiê`n, cả người că´m đâ`y ô´ng dẫn.

“Hai đứa có thể ở cạnh chăm sóc, tuy nhiên, đừng chạm vào nó. Sẽ có hộ lý chuyên môn chăm sóc. Bác đê` nghị hai đứa ngô`i một lúc rô`i đi, mai lại đê´n. Dù sao thì chưa tháo máy hô hâ´p, nó chưa tỉnh lại đâu, ở lại cũng không làm gì được.” Ông chỉ vào hai chiê´c ghê´ bên cạnh, ý bảo chúng tôi ngô`i xuô´ng “Bác còn một bệnh nhân ở tâ`ng 2, lát nữa sẽ quay lại, có việc gâ´p thì gọi điện thoại cho bác.”

Mọi người đề̀u thở dài nhẹ nhõm một hơi, René nhìn chân tôi, rố́t cuộc hỏi “Annie, chân em bị sao vậy?”

“Em bị tai nạn. Gãy chân. Lịch Xuyên không kể anh nghe, đúng không?”

“Không.” René nói “Hèn gì dạo này tâm trạng cậu ấ́y không tố́t, giố́ng như ăn phải bom. Ngày nào cũng kéo anh đi bar. Cậu ấ́y không uố́ng rượu được, cứ ngồ̀i ngây ra trong quán, cả đêm không nói lời nào. Sau đó anh bận đọc tài liệu không đi cùng cậu ấ́y nữa, cậu ấ́y thường xuyên đi một mình.”

“Em biế́t,” Tôi thở dài, “Anh ấ́y khổ sở trong lòng... nên tự giày vò mình”. Trong phòng ICU chỉ cho phép một người nhà vào thăm, René nói với tôi: “Chân em chưa khỏi hẳn, hay là mình về̀ đi, sáng mai lại tới thăm cậu ấ́y.”

“René, anh về̀ trước đi. Em ở đây thêm một lát nữa. Lầ̀n nào gặp Lịch Xuyên, anh ấ́y cũng đuổi em đi. Bây giờ cứ để em được ở bên cạnh anh ấ́y.”

Tôi ngồ̀i cạnh Lịch Xuyên, đế́n tận khi trời sáng. Thật ra, tôi không cầ̀n lo lắ́ng gì cả. Cứ cách 10 phút hộ lý vào thăm anh một lầ̀n, kiểm tra tình trạng truyề̀n dịch và dẫn tiểu. Cứ cách 3 tiế́ng, lại truyề̀n đạm dinh dưỡng một lầ̀n. Cứ cách 2 tiế́ng, lật người cho anh một lầ̀n. Miệng Lịch Xuyên nửa ngậm nửa mở, có một ố́ng dẫn dài 40cm đang cắ́m vào cuố́ng họng, ngực nhờ sự trợ giúp của máy hô hấ́p cũng dầ̀n trở lại bình thường. Tôi thấ́y một bác sĩ đi vào, kiểm tra bệnh tình của anh, lại nhét thêm một ố́ng dẫn mề̀m dài tương tự vào miệng anh để hút đờm định kỳ. Tuy đau đớn như vậy, nhưng Lịch Xuyên vẫn không hề̀ hay biế́t. Anh chỉ nằ̀m lặng lẽ ở

đó, làn da trắng xanh gần như trong suốt, thậm chí giống như phát ra một tầng sáng màu lam nhạt.

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới ý thức được, tầng sáng màu lam nhạt đó là từ màn hình hiển thị của máy hô hấp, những con số cứ nhảy lên nhảy xuống, rất sinh động, rất vui vẻ, giống như phim hoạt hình. Một đêm này, tôi hầu như nhìn Lịch Xuyên không chớp mắt. Nhìn anh nằm im như người sáp, sự sống như đang dần dần rời đi. Tôi không thể kiềm chế được, cứ cách một giờ lại xoa xoa tóc anh, xoa xoa gương mặt anh qua lớp bao tay tiệt trùng, để chắc chắc rằng anh vẫn còn sống.

5 giờ sáng, bác sĩ Cung đi vào, nói với tôi: "Cháu về nhà nghỉ ngơi đi, hay là đi ăn gì đó đi. Dưới lầu 2 có nhà ăn."

Tôi cười với bác: "Dạ thôi ạ, cháu không đói."

Từ nhỏ đến lớn, tôi không tin vào máy móc. Tôi chú ý nghe tiếng máy hô hấp, sợ nó bị hỏng hóc, không thể cung cấp oxy cho Lịch Xuyên. Còn sợ ống dẫn dài 40cm bị tắc, làm anh nghẹt thở. Tôi quan sát lượng truyền dịch, sợ tốc độ nhanh quá, cũng sợ tốc độ chậm quá. Mỗi lần tiếng chuông báo động vang lên, tôi liền lao ra tìm y tá, khiến ai cũng thấy tôi phiền phức.

Lịch Xuyên nằm trong phòng ICU tổng cộng bảy ngày. Ngày thứ ba, huyết áp mới dần dần ổn định, bác sĩ bỏ thuốc thăng áp. Ngày thứ bảy, khả năng hô hấp mới có chuyển biến tốt, bỏ máy hô hấp, bỏ thuốc an thần, Lịch Xuyên tỉnh lại rất nhanh. Nhưng nhất thời anh chưa nói chuyện được, nhìn thấy tôi, ngón tay khẽ nhúc nhích, tôi cầm chặt tay anh.

Tôi ở cạnh Lịch Xuyên bảy ngày bảy đêm, ngoại trừ ăn cơm và đi toilet ra, tôi không rời phòng ICU dù chỉ một giây, mỗi ngày chỉ ngủ hơn ba tiếng, toàn là chợp mắt trên sô pha. Ban ngày René tới thăm tôi, cảm thấy tôi hết thuốc chữa. René nói, ở Thụy Sĩ tất cả đều có y tá lo, người trong nhà và thân thích cùng lắm chỉ thay phiên nhau tới thăm, trò chuyện với anh ấy mà thôi. Mọi người đều bận bịu, chuyện Lịch Xuyên nằm viện như cơm bữa, thăm anh xong liền đi lo việc của mình. Không có ai giống tôi, chẳng phân biệt ngày đêm, ngồi cạnh giường bệnh nửa bước không rời, René nói là tôi lo lắng thừa, phí thời gian mà thôi.

“Em quan tâm kiểu Trung Quốc, làm sao anh hiểu được?” Tôi trách móc.

“Cho nên ngày nào anh cũng đến thăm em nè, anh thấy Alex không cần, nhưng em cần.” René trêu.

Tôi hỏi René: “Tế Xuyên có biết Lịch Xuyên bị bệnh không?” René lắc đầu: “Anh không dám nói cho Tế Xuyên biết, anh ấy là bạo chúa. Nếu anh ấy biết Alex lại vào ICU nằm, chắc chắn sẽ giam lỏng Lịch Xuyên ngay ngày đầu tiên về Zurich. Hai anh em họ sẽ cãi nhau tiếp, trước kia mọi người còn đứng về phía Lịch Xuyên, lần này chắc chắn sẽ không, cả nhà đều tuyên chiến với Alex.”

Tôi ngơ ngác: “Tại sao vậy?”

“Hai người là một đôi uyên ương ngốc, Alex vì em mà tuyên bố với cả nhà cậu ấy không về Thụy Sĩ nữa. Cậu ấy nói, thời gian còn lại không nhiều lắm, nguyện ý chết ở Trung Quốc, chôn ở Bắc Kinh. Cậu ấy đã chọn vị trí mộ sẵn rồi, ngay cả lời khắc trên bia cũng chọn luôn rồi.” René nhắm mắt lại, giống như trước mặt là

một cỗ quan tài, sau đó giả giọng mục sư nói: “Đây là nơi an nghỉ cuố´i cùng của Vương Lịch Xuyên, sinh ra ở Thụy Sĩ, học tập ở Mỹ, vì yêu một cô gái Trung Quố´c, nên chế´t ở Trung Quố´c. Amen.”

Giố´ng như phố´i hợp với hoạt cảnh của René, Lịch Xuyên vẫn nằ`m trên giường không động đậy, hai mắ´t nhắ´m chặt, nhẹ nhàng thanh thản.

Lòng tôi chua xót vô cùng.

Lúc tỉnh lại Lịch Xuyên rấ´t yế´u, vẫn chưa nói chuyện được, mặc dù không cầ`n máy hô hấ´p, nhưng vẫn cầ`n thở oxy. Y tá bận rộn đi qua đi lại xung quanh anh. Tôi xế´p bằ`ng hai chân, ngồ`i trên sô pha bên cạnh, tiế´p tục chợp mắ´t.

Khoảng một tiế´ng sau, có một bệnh nhân khác được đưa vào phòng ICU, tiế´ng rên rỉ đau đớn đánh thức tôi.

Tôi mở mắ´t ra, thấ´y y tá đang giúp Lịch Xuyên lật người. Da anh tái nhợt, không có chút sức số´ng, trên người đầ`y các loại ố´ng. Lật người xong, y tá dùng cồ`n lau phầ`n cơ thể bị đè của anh, tôi đi qua vuố´t phẳng ga giường, giúp y tá nhét mấ´y chiế´c gố´i sau lưng Lịch Xuyên.

Đúng lúc này, Lịch Xuyên đột nhiên mở miệng nói với y tá mấ´y câu, y tá nghe không rõ, anh nói lại một lầ`n nữa. Y tá liề`n đi ra. Chúng tôi đố´i diện nhau, trong nhấ´t thời không nói lời nào.

Một lát sau, anh nói: “So, em là người nhà của anh,” Giọng rấ´t nhẹ, thanh âm khàn khàn, gầ`n như nhấ´n từng chữ một. “Since when [4] ?”

Không ngờ vừa mở mắt liền tra hỏi ép người, tôi nghẹn lời.

“Không phải nói em sẽ rời Bắc Kinh à?” Anh thở dốc nói “Tại sao chưa đi?”

“Anh nói ít vài câu đi được không?” Tôi cũng không có tâm trạng và can đảm đấu võ mồm với bệnh nhân vừa được cấp cứu xong.

Y tá trưởng vào, do dự nói với tôi: “Thật xin lỗi, cô Tạ. Bệnh nhân nói cô không phải người nhà của anh ta, yêu cầu cô rời khỏi phòng ICU ngay lập tức.”

Tôi đứng dậy, tức đến sôi máu, gần như muốn đánh anh. Đột nhiên trước mắt tối sầm, quơ quơ tay.

Y tá trưởng đỡ tôi, đưa nạng bên cạnh cho tôi. Tôi tức giận tới mức tay run run, nhặt lấy túi xách trên sô pha, gom đồng hồ, di động, chìa khóa, ly uống nước trên tủ đầu giường vào túi xách.

Y tá trưởng cố gắng giải thích giúp tôi: “Anh Vương, chắc anh không biết rõ tình hình. Anh được cô ấy đưa vào cấp cứu. Cô ấy canh anh bảy ngày bảy đêm, gần như không chợp mắt. Vậy mà anh nói, cô ấy không phải người nhà à.” Y tá trưởng chỉ cụ già nằm đối diện, giọng nói hơi kích động “Anh thấy cụ già kia không? Ba cậu con trai của cụ ấy đều tới đây, đứng trước giường bệnh, cãi nhau ầm ĩ vì tiền viện phí, chưa đầy 15 phút đều quay lưng đi hết. Bọn họ là người nhà chân chính đấy, anh thấy có giống người nhà không?”

Lịch Xuyên không động đậy, hai mắt nhìn lên trần nhà, thở nặng nề: “Tôi muốn cô ấy... đi ngay lập tức.”

Mặt anh đau đớn run run, chuông liê`n reo loạn lên. Một nhóm y tá vọt vào, dẫn đâ`u là bác sĩ phụ trách.

Y tá trưởng vội vàng nói với tôi: “Cô Tạ, cảm xúc của bệnh nhân không tô´t, tình huô´ng cũng không khả quan, cô vẫn nên tránh ra đi.”

Dứt lời, y tá trưởng liê`n kéo tôi ra khỏi ICU.

Qua một tiê´ng, y tá trưởng đi ra. Thâ´y tôi vẫn đứng ngoài cửa, không chịu ngô`i, chô´ng nạng rướn cổ nhìn vào trong, cười khổ lă´c đâ`u.

“Anh â´y thê´ nào rô`i? Có sao không?” Tôi vội vàng hỏi.

“Tạm thời không nguy hiểm đê´n tính mạng. Chúng tôi đã chuyển anh ta vào phòng thường. Cô vẫn nên vê` nhà nghỉ đi, ít nhâ´t cũng nên ngủ một giâ´c.”

“Phòng nào?” Tôi hỏi.

“407.”

“Tôi đi xem.” Tôi vội vàng đi.

“Haiz...” Phía sau truyê`n đê´n tiê´ng thở dài của y tá trưởng.

Tôi len lén đi vào, Lịch Xuyên đang nă`m trên giường sô´ 1, đang ngủ. Không ngờ, anh lại mở mă´t ra, liê`n phát hiện tôi.

Do dự một lát, tôi đi tới trước, nhẹ nhàng vuô´t ve trán anh.

“Hi,” Tôi đau lòng muô´n chê´t, dù vẫn còn giận, giọng nói bâ´t tri bâ´t giác dịu dàng đi râ´t nhiê`u “Anh thâ´y khỏe hơn chưa?”

Anh mở miệng nói vài tiế ng, tôi nghe không rõ, cúi đầ u xuố ng nghe.

Anh nói: “Đi về … ngủ.”

Rố t cuộc vẫn quan tâm tôi, trong lòng hơi ấ m áp, hố c mắ t liề n đỏ lên: “Em không đi đâu hế t, chỉ ở đây với anh thôi.”

“Anh có… y tá.”

“Em biế t.”

Bỗng dưng một cơn đau ập tới, anh cố sức cắ n chặt răng, cả người cong lại, tay túm chặt ga giường, mồ hôi mướt trán.

“Không thoải mái hả?” Tôi lo lắ ng nhìn anh “Em đi gọi bác sĩ.”

“Không…” Anh thở dồ n dập, giố ng như đang bị mắ c đờm, muố n ho, nhưng ho không ra, ngực phát ra tiế ng khục khặc, mặt đỏ bừng.

Tôi lao ra gọi y tá, y tá đi vào, chỉnh giường cao lên, ôm nửa người anh, nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giúp anh nhổ đờm. Chật vật hơn 10 phút, anh sức cùng lực kiệt, mệt mỏi chìm vào giấ c ngủ.

Tôi vố n đã mệt mỏi chịu không nổi, nhìn anh yế u ớt bấ t lực mặc người ta làm gì thì làm, giố ng như có thể gặp chuyện không may bấ t cứ lúc nào. Tôi vừa lo vừa sợ, không còn thấ y buồ n ngủ nữa. Tôi đi xuố ng nhà ăn ở tầ ng hai ăn lót dạ, lại uố ng một ly cà phê nóng. Lúc về, thấ y René trong phòng bệnh. Bên cạnh còn có một anh chàng cỡ 27, 28 tuổi, mặc đồ hộ lý.

“René, đây là?” Tôi bưng cà phê, không thèm để ý người khác nghĩ gì, chỉ vào anh chàng kia mà hỏi.

“Hộ lý do anh Giang Hạo Thiên giới thiệu, tên là Tiểu Mục. Lúc bố ông ấy bệnh nặng nhờ cậu ấy chăm sóc, rất chuyên nghiệp và cẩn thận. Mình sợ y tá bận quá. Hơn nữa, lúc Alex bệnh cũng rất khó hầu hạ, tính tình rất khó chịu, còn hay giận dỗi. Lúc ở Zurich bố cậu ấy và Leo bị hành hạ dữ lắm. Chỉ có ông nội cậu ấy đến thăm dỗ dành một hai câu, may ra mới có tác dụng.”

Tôi mỉm cười, mấy câu này hoàn toàn phù hợp với ấn tượng về Lịch Xuyên trong lòng tôi. Lịch Xuyên không muốn bất kì ai nhìn thấy anh lúc anh yếu ớt, nhất là tôi. Chuyện này thì anh vô cùng ngoan cố, tôi đã được lĩnh giáo nhiều lần rồi.

“Haiz, Tiểu Thu, mắt em như mắt gấu trúc rồi, mau về nhà ngủ một lát đi. Có anh ở đây rồi, mai em hẵng đến.”

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Em lo lắm, không đi đâu cả, chỉ đợi ở đây thôi.”

“Đã bảy ngày bảy đêm em chưa ngủ đủ giấc rồi.” René nhìn tôi “Đừng để tới khi Lịch Xuyên hết bệnh, đến phiên em ngã xuống.”

“Không phải em không muốn ngủ, nhưng mà, lỡ may có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra...” Giọng tôi bắt đầu run run “Em sẽ không tha thứ cho chính mình!”

René suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi. Ngoài phòng ICU có phòng nghỉ cho người nhà, em tới đó nằm nghỉ đi.”

“René,” Tôi đột nhiên nói “Em phải đi tắm một cái.”

[1] Ung thư xương.

[2] Hội chứng tăng sản tủy xương bất thường, là một loại bệnh thiếu máu không do thiếu sắt.

[3] Một bộ phim truyền hình của Nhật, trong đó nhân vật nữ chính bị bệnh bạch cầu năm 17 tuổi, qua nhiều lần được một sinh viên y khoa truyền máu, từ đó nảy sinh tình yêu.

[4] Từ khi nào?

Chương 46

René lái xe đưa tôi vê` khách sạn Lịch Xuyên ở, trên đường đi tôi vội vàng mua vài bộ quâ`n áo để thay. Sau khi vào phòng tă´m sơ qua một chút, lại được René chở trở lại bệnh viện, vào phòng nghỉ cho người nhà.

Tôi mặc nguyên quâ`n áo nă`m xuô´ng, ngủ một lèo hơn 16 tiê´ng đô`ng hô`. Mở mă´t ra, thâ´y René đang ngô`i cạnh giường không nhúc nhích.

Ánh mă´t René xanh thăm thẳm.

Quái lạ, sao tự ý rời vị trí công tác? Không đi canh Lịch Xuyên, qua chỗ tôi làm gì?

“Anh câ`n nói chuyện với em.” René nói “Không phải đại diện chính anh, mà đại diện cho Alex.”

Tôi ngô`i thẳng dậy, tìm lược chải đâ`u.

“Alex hy vọng em ngay lập tức rời khỏi Bă´c Kinh, anh sẽ đưa em ra sân bay.” Giọng điệu này giô´ng như cảnh sát dẫn độ gián điệp xuâ´t cảnh, tôi bực mình, lực tay mạnh hơn, bứt đứt một túm tóc,

giọng ương bướng: “Anh tính đưa em ra sân bay như thế´ nào? Bă´t cóc hả?”

“Annie, Alex tuyệt đô´i không thay đổi ý kiê´n. Nê´u cậu â´y có thể thay đổi, hai người đâu có đau khổ suô´t mâ´y năm nay.”

“Em cũng tuyệt đô´i không thay đổi ý kiê´n.”

“Cậu â´y không muô´n gặp em, cũng không đủ sức để tranh luận. Anh nghĩ,” Không biê´t từ khi nào, ánh mă´t của René đã trở nên thâm trầ`m, “Trong những lúc như thê´ này, hay là em đừng tranh cãi với cậu â´y nữa. Em ở đâu? Hành lý đã să´p xê´p xong rồ`i đúng không? Em định đi đâu? Anh đi mua vé máy bay cho em, còn có...”

“Anh không cầ`n khuyên em. Dáng vẻ của Lịch Xuyên lúc này, có thể ra đi bâ´t kỳ lúc nào. Vậy mà anh còn muô´n em đi? Đừng hòng.” Tôi cô´ hê´t sức giữ bình tĩnh “Nê´u sô´ng, thì em phải chờ tới khi anh â´y bình phục, nê´u chê´t, em cũng muô´n nói vĩnh biệt với linh cữu của anh â´y.”

René không biê´t làm sao: “Em biê´t rõ, bệnh nhân có quyề`n cho ai vào thăm.”

“Em cũng có quyề`n đứng đợi ngoài cửa.” Dứt lời, tôi cầ`m đồ` đạc đi vào toilet. Rửa mặt, chải đầ`u, trang điểm, thay đồ`. Sau đó, xuô´ng nhà ăn ăn cơm, gà kho cay và bò kho. Ăn xong, tôi bưng một ly đầ`y cà phê đen đậm, cầ`m một quyển tạp chí, ngồ`i xê´p bằ`ng trước cửa phòng 407.

René nhìn tôi, hận không thể nhổ sạch tóc mình: “Em làm gì vậy? Ngồ`i đó thị uy à?”

“Luyện yoga. Anh cũng không cho à?”

René thở dài một hơi, kéo tôi đứng dậy: “Vào đi, cậu â´y muô´n gặp em.”

Đẩy cửa vào, tôi thâ´y Tiểu Mục đang đẩy Lịch Xuyên ngô`i trên xe lăn ra từ toilet, dìu anh lên giường. Y tá đi vào đổi một bình thuô´c nước nữa, kiểm tra tình trạng truyê`n dịch.

Không biê´t do ảo giác hay do ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ quá rực rỡ, să´c mặt của Lịch Xuyên nhìn tươi hơn hô`i ở trong ICU râ´t nhiê`u, chỉ có điê`u anh chưa ăn gì suô´t bảy ngày, gâ`y như que củi. Cổ áo anh hơi hở ra, ô´ng tiêm hình cúc áo đang că´m lên một vê´t sưng to bă`ng đô`ng xu ngay dưới xương quai xanh của anh. Lúc ở phòng ICU, René nói cho tôi biê´t, đâ´y chính là “ô´ng dẫn nội tĩnh mạch trung ương”, là một thiê´t bị nhă`m dẫn dịch nă`m dưới da, trước đây dùng cho việc hóa trị. Vì chức năng tạo máu có chướng ngại, Lịch Xuyên câ`n truyê`n máu trong thời gian dài, kim mê`m truyê`n thô´ng sẽ làm tổn thương cơ thể, nên cũng dùng ô´ng này để truyê`n luôn. Thật ra lúc ở Thụy Sĩ tôi đã phát hiện vê´t sưng này, nhưng lúc đó Lịch Xuyên không gâ`y lă´m, nên không rõ như bây giờ. Hơn nữa, Lịch Xuyên hay bị dị ứng, nên tôi tưởng là anh bị dị ứng nổi bọc, không dám chạm vào. Hỏi anh, anh liê`n lâ´p liê´m cho qua.

Tôi nhớ tới món bò kho mới ăn, có lẽ Lịch Xuyên có thể uô´ng chút cháo, liê`n hỏi y tá: “Anh â´y có thể ăn gì được chưa?”

Y tá lă´c đâ`u, nói với giọng chuyên nghiệp: “Bệnh nhân có khó khăn trong việc nuô´t, không thể ăn cơm, cũng không thể uô´ng nước, chỉ dựa vào dung dịch dinh dưỡng thôi. Cô không thâ´y anh ta còn đang că´m ô´ng truyê`n dinh dưỡng qua mũi à?”

Tôi nhận thấy Lịch Xuyên muốn trò chuyện riêng với tôi, anh nhìn tôi không chớp mắt, yên lặng chờ y tá đi. Ngặt nỗi cô y tá kia lại không đi, kiểm tra hết các loại ống và kim tiêm thở trên người anh một lần nữa, lại đo nhiệt độ, đo huyết áp cho anh. Cô ta hỏi anh có lạnh hay không, không thèm để ý anh lắc đầu, đổi cho anh một túi chườm nóng mới, còn nhét vô gọn gàng cho anh.

Bó tay rồi, Lịch Xuyên đẹp trai quá, bảo sao người ta chẳng chết mê chết mệt.

Tôi đứng sang một bên, kiên nhẫn chờ y tá làm xong các quy trình, ghi chép xong bệnh án, cuối cùng cũng ra ngoài.

"Hi," Mắt anh vốn đang khép hờ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú "Hôm qua ngủ ngon không?"

Tôi cảm thấy, giọng điệu của anh là lạ. Thường những lúc này, Lịch Xuyên tuyệt đối không muốn gặp tôi.

"Ngủ ngon lắm, hơn mười sáu tiếng đồng hồ. Lúc nãy em còn xuống nhà ăn ăn no rồi, ăn bò kho." Tuy tôi vẫn còn tức giận vì chuyện lúc nãy, nhưng khuôn mặt mỉm cười trong vô thức.

Mắt anh ánh lên vài tia nghi ngờ, hỏi lại: "Em ăn chay mà?"

"Đổi rồi, ăn chay lâu quá... người yếu lắm." Một câu không mặn không nhạt, mà giọng tôi lại run rẩy, cứ như đang làm nhân chứng giữa tòa, sợ nói sai một chữ anh sẽ tức giận rồi ngất xỉu tại chỗ.

Ánh mắt anh chuyển xuống đùi tôi.

"Chân đỡ nhiều chưa?" Giọng anh buồn buồn, "Sao lại..."

Anh đột nhiên gục đầu xuống, không nói tiếp nữa.

“Lành rồi, có điều cần phải luyện tập cơ bắp thêm một thời gian nữa. Đừng nhìn cây nạng, chẳng qua em thấy nó oách xà lách thôi, chứ không có nạng em cũng đi được.”

“Đừng gạt anh,” Anh nói “Làm như chỉ có mình em từng bị gãy xương không băng.”

Tôi ngẩn ra, coi như chấp nhận. Tính Lịch Xuyên cũng giống tôi, không phải sao? Cả hai đều không muốn cho người kia biết mình bị bệnh, thấy mình chịu khổ.

“Có buồn không?” Anh lại hỏi.

“Buồn chuyện gì?”

“Một thân một mình ở trong bệnh viện.” Anh lẩm bẩm “Giống anh, truyền dịch hết bình này tới bình khác. Anh cứ nghĩ, chắc lần này em hận anh lắm.”

“Không buồn, cũng không hận. Kaka, ngày nào cũng xem phim “Ung Chính vương triều”, còn đọc lại mấy bộ truyện của Kim Dung. Đúng rồi, bộ phim đó hay lắm, em mua cả bộ đĩa rồi, đợi khi nào anh xuất viện em xem với anh, được không?” Tôi muốn tỏ ra vui vẻ, nhưng vừa nói ra lại sợ quá đà.

“Xuất viện?” Anh hừ một tiếng, cười khổ “Mấy năm nay, thời gian anh nằm viện dài hơn thời gian xuất viện. Ông nội còn nói với anh, dưỡng bệnh tại nhà cũng là một việc quan trọng.”

“...” Câu này hơi hài hước, tôi muốn cười nhưng không dám, cuối cùng vẫn nở nụ cười.

“Nói vậy, anh chàng tiế́n sĩ đó, đố́i xử với em cũng không tệ lắ́m.”

“Đúng vậy, tố́t với em lắ́m.” Tôi đùa một câu, thật ra cũng là nói thật.

Quai hàm anh giật giật, tay nắ́m chặt ga giường, nghiế́n răng nghiế́n lợi: “Không biế́t chạy xe máy thì đừng chạy, anh rấ́t muố́n đánh anh ta!”

Tôi cười thầ̀m trong lòng, mặt tỉnh bơ.

“Đế́n đây đi, Tiểu Thu.” Anh nhẹ nhàng vươn tay “Anh có chuyện muố́n nói với em.”

Khoảng cách giữa chúng tôi rấ́t gầ̀n, tôi bước thêm vài bước. Đế́n bên giường, anh nắ́m tay tôi, đặt lên tim anh.

Nhịp tim nhẹ nhàng truyề̀n tới đầ̀u ngón tay tôi. Trán anh trắ́ng bệch, tóc bị mướt lạnh mồ̀ hôi, mặt anh hóp sâu, hơi thở mỏng manh, yế́u ớt phớt qua, thoảng mùi thuố́c sát trùng.

“Đi khỏi đây đi, được không em?” Lịch Xuyên rấ́t ít khi cầ̀u xin tôi điề̀u gì, nên trước nay chưa bao giờ nghe thấ́y giọng điệu năn nỉ ỉ ôi thế́ này.

“Không được.” Câu trả lời của tôi vừa kiên quyế́t vừa quyế́t đoán.

Đương nhiên anh đã đoán trước được, bấ́t đắ́c dĩ nhìn tôi: “René kể bệnh tình của anh cho em nghe rồ̀i, đúng không?”

Tôi gật gật đầ̀u.

“Những gì cậu ấ́y kể, chẳng qua chỉ là mặt tích cực thôi.”

“Cái gì?” Tôi trợn tròn mắt.

“... Ung thư xương, MDS, cưa chân, cắt phổi, hóa trị... mà gọi là tích cực à?”

“Cậu ấy chưa nói em biết, khả năng tái phát bệnh ung thư của anh rất cao. Anh mang hai dòng máu lai Á - Âu, khó tìm được tủy có kháng nguyên tương xứng. Bây giờ khả năng miễn dịch của anh gần như bằng không, không duy trì được bao lâu nữa... Đừng trừng anh, đâu phải lỗi của anh. Anh vô cùng cẩn thận rồi mà, uống thuốc đúng giờ, truyền máu định kỳ, chú ý dinh dưỡng, bác sĩ nói gì anh nghe nấy. Nhưng mà, bệnh tình vẫn xấu đi. Em đừng mong điều gì lạc quan cho tương lai của anh nữa.”

Giọng anh khá hờ hững, cứ như anh là bác sĩ, đang thảo luận về bệnh tình của bệnh nhân khác. Tôi nghĩ thầm, bệnh kéo dài nhiều năm, trị liệu hết đợt này tới đợt khác, bị đả kích hết lần này tới lần khác, muốn chịu đựng được, cần ý chí mạnh mẽ cỡ nào đây! Mà chút niềm vui nhỏ nhoi ngắn ngủi giữa tôi và anh, quý giá đến cỡ nào. Lịch Xuyên cần tình yêu và sự cổ vũ, nhưng lại kiên quyết cự tuyệt tôi, sự cố chấp của anh đúng là vượt hơn bình thường.

Tôi phát hỏa: “Cẩn thận? Anh còn dám nói là cẩn thận? Anh nhảy vào thùng rác bị đứt tay, dầm mưa cãi nhau với em, đi quán bar uống rượu, nôn ra mật xanh mật vàng còn giả bộ... Tất cả đã chứng minh, anh không biết chăm sóc bản thân.”

“Tiểu Thu,” Có lẽ là nói quá nhiều, anh mệt mỏi ho khan, ánh mắt tối lại “Nếu ung thư di căn, tiếp tục di căn tới phổi, anh đã cắt hơn nửa lá phổi rồi, không còn đường lui nữa đâu. Nếu MDS tiếp tục chuyển biến xấu, thì sẽ chuyển thành bệnh bạch cầu cấp

tính, tỉ lệ tử vong rất cao. Chờ ghép tủy thì cũng không biết phải chờ đến bao giờ. Cho dù ghép tủy rồi, cũng không phải là xong hết, có thể bị biến chứng nữa. Em muốn nghe nữa không?"

"Anh nói tiếp đi..."

Anh cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, lặng lẽ nhìn tôi: "Trong lúc trị liệu, chúng ta không thể có con, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có. Trải qua nhiều lần hóa trị... có thể... có thể anh sẽ làm em sinh ra người ngoài hành tinh."

Cuối cùng tôi đã hiểu.

Đây là khúc mắc lớn nhất trong lòng Lịch Xuyên. Từ trước đến nay, tôi hay nói với anh là tôi thích trẻ con, thích sinh nhiều con, thì sẽ yêu thương chở che cho chúng suốt đời.

"Không có thì thôi, mình có thể xin con nuôi. Còn bớt việc cho em nữa là, em sợ đau lắm!" Tôi có ngốc cỡ nào thì cũng biết có mẫu số thì mới có phân số. Không có Lịch Xuyên, cái gì tôi cũng không có, nói chi tới con cái.

"Thế nào?" Anh cứng họng "Nghe nhiều chuyện như vậy, sao em chẳng sợ chút nào thế?"

"Không sợ."

"Anh hứa với em, Tiểu Thu, nếu em..." Nói quá nhanh, anh hơi khó thở. Qua mười giây sau, mới nói tiếp được "Nếu bây giờ em rời Bắc Kinh, anh sẽ cố gắng sống sót."

"Không, em không rời Bắc Kinh đâu. Em thích Bắc Kinh."

“Được, em ở lại Bắc Kinh, anh đến thành phố khác vậy.”

“Anh đi đâu em theo đó, đừng hòng bỏ em lại.”

Anh nhìn tôi vẻ khổ sở, mặt xám xịt, vô cùng rầu rĩ.

“Tiểu Thu,” Anh vuốt ve mặt tôi, bịt mắt tôi lại, giọng nói êm ái như thôi miên tôi “Em mới có 24 tuổi. Một cô gái 24 tuổi, như hoa như ngọc, biết bao nhiêu người đàn ông nguyện ý nâng niu em như báu vật. Em không cần đi theo bệnh nhân sắp chết như anh. Ngoại trừ đau khổ, lo lắng và sợ hãi ra, anh có gì để cho em. Em phải có cuộc sống hạnh phúc đủ đầy, phải có tình yêu bền lâu, phải lấy người có thể che chở cho em cả đời. Hoặc ít nhất khi em bị ức hiếp, anh ta cũng có thể đánh nhau vì em...”

“Lịch Xuyên,” Tôi trừng mắt nhìn anh, “Nếu đã biết cụm từ “như hoa như ngọc” này, thì đừng làm lỡ tuổi xuân của em nữa, được không? Hơn nữa, vốn là em sắp đi, chính anh điện thoại cho em. Cho nên, là anh năn nỉ em ở lại mà.”

“Anh?” Lông mày anh nhíu lại “Anh gọi điện thoại cho em hồi nào?”

“Tối hôm em xin nghỉ việc.”

“Tối hôm đó anh không hề gọi điện thoại cho em.” Anh lắc đầu kiên quyết.

“Anh có gọi.”

“Anh không gọi,” Anh nói “Tuyệt đối không có.”

Tôi cho anh xem nhật ký cuộc gọi: “Đây có phải sô´ của anh không?”

Anh nhìn tôi, lại nhìn di động, ngẩn ra, nói: “Thật sự anh không có gọi cho em. Lúc đó anh cảm thâ´y hơi mệt, định gọi điện thoại cho René, vừa â´n nút gọi thì cảm thâ´y buô`n nôn, nên bỏ di động lại bàn rô`i đi toilet, lúc trở lại thì mệt quá, nă`m sâ´p trên bàn ngủ, sau đó xảy ra chuyện gì, anh cũng không biê´t.”

Tôi há hô´c miệng, đâ`u nổi gân xanh, bị đả kích: “Nói vậy, do anh nhâ`m sô´?”

Ánh mă´t anh như lạnh lẽo: “Hình như vậy.”

“Em hỏi anh, René là “R”, em là “X”, cách nhau bao nhiêu chữ cái?”

“Anh lưu tên em trong điện thoại là “Q”, Thu.”

Tôi tìm điện thoại của anh, mở danh bạ ra, quả nhiên, tên của tôi là Qiu, đứng trước tên René, hai sô´ cạnh nhau.

Tôi nổi giận: “Bạn Lịch Xuyên, sao bạn chẳng lãng mạn chút nào thê´? Cho dù không lãng mạn, bạn cũng không cho tôi chút kỷ niệm lãng mạn là sao?”

“Có sao nói vậy người ơi.”

Anh vừa tranh cãi với tôi, vừa cô´ gă´ng thở, tay anh đang nă´m tay tôi, dâ`n dâ`n buông lỏng, cuô´i cùng, chỉ đè lên tay tôi như hòn đá.

“Nghỉ một lát đi,” Tôi đẩy eo anh, đưa gố i đệm lưng cho anh “Đợi khi nào anh khỏe hơn thì lại nói tiế p.”

Anh nhắ m mắ t lại, lặng lẽ nằ m thở dố c 10 phút, bỗng nhiên nói: “Như vậy đi. Nế u anh còn số ng, thì chúng ta ở bên nhau. Nế u anh chế t, em phải hứa với anh là sẽ move on ngay lập tức. Chuyện này... chắ c không làm khó em được đâu nhỉ?”

A! Lịch Xuyên!

Mặt tôi đỏ bừng, gật đầ u như giã tỏi: “Em hứa với anh!”

Đầ u anh hơi nghiêng qua, ánh mắ t dừng trên mặt tôi: “Em hứa rồ i, có giữ lời không?”

“Em thề ! Nế u anh chế t, em sẽ move on ngay lập tức, sẽ lấ y chồ ng trong vòng hai năm sau đó, quyế t tâm không làm quả phụ!”

Anh cười lặng lẽ, trong nụ cười có một chút an ủi, lại có một chút buồ n bã:

“Tiểu Thu, anh mệt rồ i, muố n nghỉ một lát.”

Ba ngày tiế p theo, ngày nào tôi cũng ở cạnh Lịch Xuyên, khi anh ngủ tôi mới rời bệnh viện, trời chưa sáng anh còn chưa tỉnh, tôi đã vội vàng đế n bệnh viện. Có lẽ là anh cảm thấ y tôi hế t thuố c chữa, nên sau buổi nói chuyện ngày hôm đó, Lịch Xuyên bỗng nhiên ít nói hẳn, chỉ để tôi và Tiểu Mục chăm sóc anh như chăm sóc trẻ sơ sinh. Nằ m trên giường suố t 10 ngày, tay chân anh gầ y tong teo, hễ ngồ i dậy là chóng mặt. Bác sĩ nói, bệnh tình của anh vẫn nghiêm trọng, còn nói lầ n nhiễm trùng này gây tổn hại nghiêm trọng đế n sức khỏe, gầ n như không còn khả năng đề kháng. Ngoại trừ truyề n dịch ra, anh cầ n bổ sung hồ ng cầ u và tiểu cầ u. Cuố i cùng có một

ngày không cần truyền dịch khoảng một hai giờ, tôi liền đẩy Lịch Xuyên xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo, phơi nắng.

Mỗi ngày tôi và Tiểu Mục đều ở bên giường giúp anh cử động các khớp xương. Dựa theo chỉ dẫn của y tá, cố gắng cử động tay và chân anh. Lịch Xuyên vẫn không cho tôi làm việc này, nhưng tôi không thèm để ý tới anh, anh đành bó tay, nên mặt mũi nhăn nhó, khó chịu trong lòng. Sau đó, anh nhất quyết đi toilet một mình, dù bác sĩ có khuyên, nhưng không qua được sự cố chấp của anh, đành phải để Tiểu Mục đưa anh vào toilet. Tiểu Mục ôm anh lên xe lăn, sau đó chuyển máy thở, bình truyền dịch, truyền dinh dưỡng sang vắt lên trên thành ghế. Vất vả lắm mới vào toilet được, không quá một giây, Lịch Xuyên đã ngất đi. Các cô y tá lại chạy vào đưa anh lên giường, một đám người vây quanh anh cả buổi, anh mới tỉnh lại. Thấy tôi, vẻ mặt anh hờ hững, trong mắt có sự xấu hổ và tức giận. Tuy anh vẫn nói chuyện lịch sự, nhưng giọng nói vô cùng lạnh nhạt. Người nào nghe cũng biết, anh không muốn để ý tới bất kì ai nữa. Trong lòng tôi hiểu, Lịch Xuyên vẫn cự tuyệt tôi, vì anh thà chết cũng không muốn tôi nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Cho nên, ngày nào đến giờ này, tôi cũng kiếm cớ xuống nhà ăn uống cà phê, để Tiểu Mục một mình chăm sóc anh.

Sang thứ năm, bỗng nhiên Lịch Xuyên hỏi tôi: “Bộ phim “Ung Chính vương triều” hay lắm à?” Suốt ngày nằm trên giường, mười ngày liên tục không có gì để làm, chắc là Lịch Xuyên chán quá rồi!

Tôi nhanh trí nói: “Muốn xem không? Em để đĩa ở nhà. Xem bằng laptop cũng được! Để em đi lấy! Hai đứa mình cùng xem, chỗ nào không hiểu em sẽ dịch cho anh nghe!”

Anh ra sức gật đầu: “Muốn xem.”

Tôi cầm túi xách ra khỏi bệnh viện, đón taxi về nhà trọ.

Một ngày sau khi Lịch Xuyên xảy ra chuyện, chủ nhà gọi điện thoại hỏi tại sao hành lý của tôi vẫn còn trong nhà. Tôi liền nhờ René đến đóng thêm hai tháng tiền thuê nhà. Về nhà mở hành lý ra mới nhớ, toàn bộ đĩa và sách của tôi đã được đóng gói gửi về chỗ dì tôi ở Côn Minh hết rồi. Tôi đành phải xách theo laptop, đón taxi tới tiệm băng đĩa ở khu khác để mua bộ mới. May mà “Ung Chính vương triều” là bộ phim nổi tiếng, chỗ nào cũng có bán. Mua xong, tôi còn mua thêm mấy bộ phim nhiều tập nữa, bỏ tất cả vào một túi to, vội vàng chạy về bệnh viện.

Mở cửa phòng 407, giường Lịch Xuyên trống không. Tôi đi tới phòng trực ban hỏi Lịch Xuyên đi đâu. Y tá nói, có thể là Tiểu Mục đưa anh xuống vườn hoa đi dạo rồi.

Tôi xuống lầu ra vườn hoa, vườn hoa rất rộng, khá đông người. Nhiều bệnh nhân được người nhà hoặc hộ công đưa đến đây phơi nắng. Lịch Xuyên rất thu hút giữa đám đông, bình thường tôi liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh. Nhưng tôi tìm hết một vòng vẫn không thấy.

Có lẽ là hai người vừa về phòng bệnh, nên tôi không gặp được.

Đi thang máy về 407, phòng bệnh vẫn trống không. Lúc này y tá cũng sốt ruột, hỏi tôi: “Sắp đến giờ phải truyền dịch cho bệnh nhân rồi. Sao Tiểu Mục vẫn chưa về?”

Một y tá khác nói: “Có khi nào đang ở phòng giải trí không?” Phòng giải trí cho bệnh nhân ở tầng 2, có thể đánh bài, chơi

cờ, xem TV, là nơi giải trí cho bệnh nhân. Nhưng mà, Lịch Xuyên cũng giố ng tôi, không thích chỗ đông người.

Mặc dù biế t là không có khả năng, nhưng tôi vẫn đi theo hai y tá vào phòng giải trí tìm, quả nhiên không có.

Cuố i cùng, họ nói: "Hay là xuố ng tầ ng 1 đi toilet rồ i không?"

Có khả năng đó.

Có lẽ là trên đường đi Lịch Xuyên bỗng nhiên muố n đi toilet, mặc dù có Tiểu Mục chăm sóc, anh cũng cầ n nhiề u thời gian.

Chúng tôi kiểm tra từng buồ ng một, vẫn không có.

Nhận thấ y tình hình nghiêm trọng, cả đám nhìn nhau, mặt xanh mét. Chúng tôi quay về phòng trực ban tìm số điện thoại của Tiểu Mục, phát hiện Tiểu Mục không có di động, chỉ có máy nhắ n tin, gọi liên tiế p nhưng không ai trả lời.

Ai đó nói: "Chỗ bảo vệ có đăng ký người ra vào cổng, ra đó kiểm tra đi." Chúng tôi vội vàng ra chỗ bảo vệ, kiểm tra thấ y chữ kí của Lịch Xuyên, trong ô lý do ra ngoài, có một hàng chữ: "Ra ngoài 15 phút mua sắ m, bệnh nhân, Vương Lịch Xuyên, hộ lý, Mục Tiểu Trụ."

Tiế ng Trung giản thể, còn có một lỗi chính tả, tuyệt đố i không phải do Lịch Xuyên viế t.

Y tá giậm chân, nói: "Mua sắ m? Hai người này muố n mua cái gì vậy!"

Tôi gọi điện thoại cho René, đổ năm hồ i chuông mới nghe máy.

"Tiểu Thu?"

“René, Lịch Xuyên có ở chỗ anh không?”

“Lịch Xuyên? Sao được? Anh đang ở thư viện quốc gia mà.”

“Lịch Xuyên mất tích rồi!”

“Cái gì? Không thể nào! Bây giờ cậu ấy không đi được mà!”

“Tiểu Mục cũng mất tích.” Tôi khóc nức nở tóm tắt tình huống.

“Em tìm tiếp đi, anh sẽ tới ngay.”

Hai giám đốc của CGP là Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy cũng đến theo Réne.

“Đã tìm khắp bệnh viện rồi, không có.” Tôi nói “Tổ y tá cũng phái người tới khu mua sắm gần đây tìm rồi.”

Giang Hạo Thiên gật đầu: “Tiểu Thu, cô đừng lo lắng quá, tôi gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của Tiểu Mục rồi, cậu ta nói không biết gì cả, Tiểu Mục không nói chuyện gì khả nghi với cậu ta.”

“Có khi nào là bắt cóc không?” René đứng cạnh nói, lo lắng tới mức đầu đầy mồ hôi.

“Con người Tiểu Mục rất đàng hoàng, nếu không tôi đâu giới thiệu cho cậu, cậu ta đến nhà chăm sóc bố tôi, thù lao khá cao, ở đây chăm sóc Lịch Xuyên, tiền lương mọi người trả còn cao hơn nữa. Cậu ta cũng đâu túng thiếu quá mức, nếu như đúng là bắt cóc, thì hẳn phải có tin nhắn tống tiền.” René vội vàng gọi điện thoại bằng tiếng Pháp, sau khi tắt máy, hỏi tôi: “Tiểu Thu, gần đây Lịch Xuyên có hành động gì bất thường không? Ví dụ như tâm tình

chán nản, buồn bã? Cậu ấy có nói gì khả nghi không?" Tôi nhắm mắt, nhớ lại:

"Nếu anh còn sống, chúng ta sẽ ở bên nhau. Nếu anh chết, em phải hứa với anh phải move on ngay lập tức, chuyện này, chắc cũng không làm khó em đâu nhỉ?"

"Anh mệt rồi, muốn nghỉ một chút."

Tôi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn René, đầu lưỡi run lên: "Có, anh ấy nói, có một lần anh ấy nói, nếu anh ấy chết, mong em đồng ý move on ngay lập tức, còn nói anh ấy mệt rồi, cần nghỉ ngơi."

René kinh ngạc nhìn tôi: "Nói hồi nào?"

"Ba, ba ngày trước."

"Em đồng ý rồi à?"

"Em thề rồi..." Đột nhiên, đầu óc choáng váng, bóng người trước mặt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, René đỡ tôi, hét lên: "Tiểu Thu! Em phải bình tĩnh! Lúc này người duy nhất có khả tìm được Lịch Xuyên, chính là em!"

Tôi lấy lại bình tĩnh, tim đập quá nhanh, mồ hôi lạnh đầy người. Nhìn thấy sắc mặt tôi không ổn, như sắp ngất xỉu, Trương Khánh Huy xuống nhà ăn mua cho tôi một ly cà phê vừa đen vừa đậm đặc.

René nói: "Alex không thể nào đi quá xa được, cậu ấy hầu như không thể cử động, Tiểu Mục đưa cậu ấy đi rất bất tiện, chắc bây giờ họ còn ở gần đây."

Điề̀u này ai chẳng biế́t? Nhưng mà, đây là Bắ́c Kinh!

Bắ́c Kinh rộng lớn, ra cửa đầy taxi và tàu điện ngầm, đi đâu chẳng được, khách sạn, nhà hàng thì vô số kể. Nế́u Lịch Xuyên trốn ở đâu đó, không có cách gì tìm được anh trong vài giờ ngắ́n ngủi.

Chỉ có Giang Hạo Thiên là bình tĩnh nhấ́t: “Bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm, Thiế́u Hoa đi báo công an, xem thử công an có thể kiểm tra đăng ký tạm trú gần đây tại khách sạn không. Tôi và Tiểu Vi sẽ gọi điện thoại cho các khách hàng và bạn bè quen thân của Lịch Xuyên. Tiểu Thu và René, hai người cố nhớ lại xem, theo thói quen của Lịch Xuyên, cậu ấy còn bạn bè người quen nào ở Bắ́c Kinh không, có khả năng đi đâu. Ngoài ra, cầ̀n lấ́y vài bộ quầ̀n áo sạch cho cậu ấy. Cậu ấy mang theo những gì? Có mang ví tiề̀n không? Di động? Hộ chiế́u?”

Tôi nghe xong liề̀n đi thẳng tới phòng bệnh của Lịch Xuyên, mở tủ quầ̀n áo ra tìm. Quả nhiên Lịch Xuyên có đem theo một cái túi xách, trong đó có hộ chiế́u, ví tiề̀n và di động của anh.

Như vậy, tôi đoán đúng. Lịch Xuyên cố ý bỏ đi.

Tôi ngơ ngác nhìn bình thuố́c treo trên giá, bình cũ đã truyề̀n hế́t, bình mới thì chưa kịp truyề̀n. Giữa hai đợt truyề̀n dịch được nghỉ hai tiế́ng, đồ̀ng thời, cũng là thời gian y tá đổi ca.

Anh cố ý đánh lạc hướng tôi. Tôi quá khờ, không biế́t là mắ́c mưu, còn đi tới đi lui trong trung tâm thương mại cả buổi, muố́n mua thêm vài bộ phim cho anh.

Tôi lập tức gọi điện thoại đế´n Hoa viên Long Trạch. Bảo vệ nói, không hề thấ´y Lịch Xuyên. Lịch Xuyên không còn ở Long Trạch nhiề`u năm rồ`i. Tôi không tin, nhờ anh ta lên tầ`ng cao nhấ´t xem thử. Anh ta mang theo di động lên, kiểm tra tầ`ng 50, rồ`i kiểm tra thêm tầ`ng 49, nói không có.

Tôi gọi điện thoại cho Kỷ Hoàn, hỏi anh ta gầ`n đây có liên hệ với Lịch Xuyên không, anh ta nói khoảng tháng trước có ngồ`i uố´ng trà với Lịch Xuyên ở Sói Hoan. Nhưng gầ`n đây không thấ´y Lịch Xuyên liên lạc.

Tôi tìm danh bạ tra số´ điện thoại của Giang Hoành Khê và Diệp Quý Liên, cặp vợ chồ`ng này từng mở triển lãm tranh. Ngoài Kỷ Hoàn ra, họ là người quen duy nhấ´t của Lịch Xuyên ở Bắ´c Kinh mà tôi biế´t. Tôi gọi điện thoại hỏi, họ nói đã nhiề`u năm không gặp Lịch Xuyên, mà thực ra thì cả hai đề`u là bạn của Tế´ Xuyên.

René nói tiế´ng Trung không rành lắ´m, lúc lo lắ´ng thì càng nói sai nhiề`u, đành phải ngồ`i một bên nhìn tôi gọi điện thoại.

Một tiế´ng sau, Trương Khánh Huy gọi đế´n, nói ông ta đã nhờ bạn mình bên sở công an kiểm tra, tấ´t cả khách sạn trong bán kính 5km đề`u không có khách nào tên là Vương Lịch Xuyên hay Mục Tiểu Trụ cả.

Một lát sau, bác sĩ điề`u trị cho Lịch Xuyên là Cung Khải Huyề`n cũng nghe tin chạy tới, René kể lại tình hình cho ông nghe. René hỏi: “Bác sĩ Cung, bác thấ´y với tình huố´ng của Alex, nế´u cậu ấ´y dừng trị liệu, không truyề`n nước biển, không truyề`n máu, không cho truyề`n dinh dưỡng qua mũi, có thể duy trì bao lâu?

Cung Khải Huyề̀n trầ̀m mặc một lát, lắ́c đầ̀u: “Tố́t nhấ́t là mọi người phải tìm được nó trong ngày hôm nay. Với tình hình của Lịch Xuyên, tuyệt đố́i không qua được ba ngày, chưa cầ̀n nhắ́c đế́n bệnh tình của nó, hiện giờ nó nhai nuố́t cũng khó khăn, không thể ăn cơm, cũng không thể uố́ng nước, cậu nói xem, một người không thể uố́ng nước, chịu đựng được mấ́y ngày?”

Tôi suy sụp ngồ̀i xuố́ng.

Một tiế́ng nữa lại trôi qua.

Giang Hạo Thiên chạy tới nói, đã kiểm tra danh bạ Lịch Xuyên để chỗ Tiểu Vi, không có tin tức gì hữu ích. Lịch Xuyên rời khỏi Bắ́c Kinh suố́t năm năm trời, lần này quay lại cứ bệnh suố́t, gần như không liên hệ với ai. Để đề̀ phòng sai sót, đã hỏi thăm cả những khách hàng không thân mấ́y, hiế́m khi liên lạc với CGP.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một điề̀u, hỏi René: “Có khi nào Lịch Xuyên gọi điện thoại cho người nhà ở Zurich không?”

René lắ́c đầ̀u: “Anh nói Tế́ Xuyên đi hỏi hế́t rồ̀i, hoàn toàn không có. Bố́ cậu ấ́y đang ở Hồ̀ng Kông, có bệnh tim. Còn ông bà nội mấ́y năm nay yế́u lắ́m, tụi mình chưa dám báo họ biế́t. Sáng mai Tế́ Xuyên tới Bắ́c Kinh.”

Tôi lấ́y di động, lái xe của René thuê, chạy khắ́p hang cùng ngõ hẻm của Bắ́c Kinh.

Tôi đế́n tấ́t cả những nơi mà tôi và Lịch Xuyên đã từng đế́n: công viên chúng tôi thường đi dạo, siêu thị thường đế́n mua đồ̀ ăn, quán cà phê hay đế́n, rạp chiế́u phim, nhà hàng và hiệu sách. Không hề̀ thấ́y bóng dáng anh. Lịch Xuyên ngồ̀i xe lăn, và có

người đẩy, nế u anh thật sự xuấ t hiện ở những nơi này, rấ t dễ nhận ra.

Màn đêm lặng lẽ buông xuố ng. Vẫn không có chút tin tức. Lịch Xuyên cũng không về lại bệnh viện.

Tôi đổ đầ y bình xăng, lang thang khắ p hang cùng ngõ hẻm trong màn đêm mịt mùng.

Tôi tìm đế n phòng trọ của Tiểu Mục ở Bắ c Kinh. Bạn cùng phòng cho tôi vào xem phòng ngủ của cậu ta. Tiểu Mục rấ t sạch sẽ, phòng ngủ gọn gàng ngăn nắ p, số ng rấ t tiế t kiệm. Bạn cùng phòng nói cậu ta giỏi lắ m, nhưng vì nhà nghèo, chưa tố t nghiệp trung học. Nhà Tiểu Mục ở một làng quê chó ăn đá gà ăn sỏi trong tỉnh Thiểm Tây, còn một em gái làm ruộng. Mẹ lấ y chồ ng khác rồ i. Cha thì bệnh liệt giường, do em gái chăm sóc. Tiề n thuố c thang như cái lỗ không đáy, cậu ta phải chạy vạy khắ p nơi. Cậu ta cầ n rấ t nhiề u tiề n, nên việc gì cũng nhận làm.

Rõ ràng, Tiểu Mục cũng đã chuẩn bị trước. Không để lại bấ t cứ thông tin hay địa chỉ nào trong phòng, thậm chí thùng rác cũng trố ng không. Buổi sáng, cậu ta đế n bệnh viện làm việc như thường ngày, nhưng buổi chiề u thì không về nhà.

Ra khỏi chỗ của Tiểu Mục, tôi tiế p tục lái xe lang thang trên đường. Đế n rạng sáng, tôi quay lại bệnh viện, thấ y Giang Hạo Thiên, Trương Khánh Huy, René và bác sĩ Cung đang đứng đợi tôi.

Mọi người nhìn nhau, cùng lắ c đầ u.

Không có tin tức mới, chỉ có sự tuyệt vọng dâng cao.

Bác sĩ Cung nói: “Tôi đã nhờ người kiểm tra tất cả các phòng cấp cứu của các bệnh viện ở Bắc Kinh, không thấy bóng dáng của Lịch Xuyên.”

René cười khổ: “Nếu Lịch Xuyên quyết định trốn khỏi bệnh viện, thì sẽ không vào lại bất cứ phòng cấp cứu nào nữa.”

Mười giờ sáng, Tế Xuyên đến.

Anh từ Roma vội vàng bay đến Bắc Kinh, chỉ mang theo cái túi xách nhỏ xíu, vẻ mặt mỏi mệt tiều tụy.

Tế Xuyên và Lịch Xuyên khá giống nhau, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay. Đến mức, giây đầu tiên nhìn thấy anh, tôi vốn đang bình tĩnh liền chảy nước mắt, khóc thất thanh.

Tế Xuyên bước đến ôm tôi, dịu giọng nói: “Tiểu Thu, không được đầu hàng! Bằng mọi giá, chúng ta cũng phải tìm ra Lịch Xuyên.”

Mọi người tiếp tục thương lượng.

Tế Xuyên nói, anh đã gọi cho ngân hàng kiểm tra thẻ tín dụng và thẻ ATM của Lịch Xuyên. Sau khi rời bệnh viện không lâu, Lịch Xuyên có rút một số lượng lớn tiền mặt tại vài máy ATM ở Bắc Kinh. Rõ ràng là anh không muốn người khác biết anh đi đâu. Nếu dùng thẻ tín dụng để thanh toán, thì nhanh chóng bị phát hiện tung tích.

Dù không có manh mối gì, chúng tôi vẫn đưa ra các giả thuyết và bắt đầu tìm kiếm. Mọi người chia nhau ra, kiểm tra tất cả các khả năng, đến lúc tối mịt, vẫn không có kết quả gì.

Quay lại bệnh viện tập hợp, vẻ mặt ai cũng trầm trọng.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ tới một người.

Trần Đông Thôn.

Tôi không biết Trần Đông Thôn có quan hệ gì với Lịch Xuyên, nhưng Lịch Xuyên ủy thác ông ta giữ giấy tờ bất động sản và chi phiếu của mình, chứng tỏ Lịch Xuyên rất tin tưởng ông ta. Lịch Xuyên nhiều lần nhắc tôi mỗi tháng đừng gởi tiền cho anh nữa, hiển nhiên là Trần Đông Thôn vẫn giữ liên lạc thường xuyên với anh. Tôi tưởng Lịch Xuyên quen Trần Đông Thôn là vì ông ta là đối tác của CGP, tin rằng Giang Hạo Thiên đã gọi hỏi thăm ông ta rồi.

Khi tôi hỏi Giang Hạo Thiên có gọi điện thoại cho Trần Đông Thôn chưa, Giang Hạo Thiên ngơ ngác, nói chưa nghe tên người này bao giờ, cũng chưa bao giờ nghe Lịch Xuyên nhắc tới. CGP và Trần Đông Thôn chưa từng có liên hệ gì với nhau.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Trần Đông Thôn.

“A lô.”

“Luật sư Trần, tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“A, Tiểu Thu, khỏe không? Lâu rồi không gặp.” Giọng nói của ông ta khá vui vẻ.

“Chuyện là vầy, gần đây ông có liên hệ gì với Lịch Xuyên không?”

“Có chứ, hôm qua cậu ấy còn gọi điện thoại cho tôi mà.”

Tim tôi đập thình thịch, không tin vào tai mình: “Hả? Anh â´y gọi điện thoại cho ông hả?”

“Đúng vậy, tôi tưởng cậu â´y đang ở Thụy Sĩ, không ngờ lại ở Bă´c Kinh.”

“Gọi điện thoại cho ông làm gì?”

“Cậu â´y nhờ tôi đặt thuê chuyên cơ thương mại.”

“Chuyên cơ? Đi đâu?”

“Cậu â´y nói có vụ làm ăn gâ´p, trong vòng hai tiê´ng phải đi Côn Minh.”

“Ông... giúp anh â´y rô`i?”

“Cũng không dễ dàng gì, tuy nhiên, tôi có một người bạn chuyên làm nghê` này, Lịch Xuyên ra giá cao, nên să´p xê´p nhanh lă´m. Tôi gởi chi phiê´u cho bên đó. Sao vậy, có chuyện gì à?”

“Lịch Xuyên bị bệnh ung thư, mâ´y ngày trước mới vào phòng câ´p cứu, bệnh tình vô cùng nguy kịch. Hôm qua anh â´y trô´n viện.”

“Trời ơi! Không lẽ anh ta...”

“Cho tôi xin sô´ của bạn ông, tôi muô´n hỏi ông â´y tung tích của của Lịch Xuyên.” Nghe xong câu trả lời của tôi, mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Trâ`n Đông Thôn liê`n cho tôi sô´ điện thoại của bạn ông ta - anh Thái. Lúc gọi điện thoại hỏi, anh Thái nói, đúng là Lịch Xuyên và Tiểu Mục thuê máy bay riêng đi Côn Minh. Lịch Xuyên hình như bệnh râ´t nặng, lúc ở trên máy bay không nói tiê´ng nào, không ăn gì. Tiểu Mục

đại diện anh lo liệu mọi chuyện, sau khi xuố́ng máy bay cũng không biế́t đi đâu. Tế́ Xuyên giật điện thoại, hỏi: “Anh Thái, máy bay của anh có bay Côn Minh tiế́p ngay bây giờ không? Giá cả tùy anh.”

Bảy giờ sáng, cả đám chúng tôi đi Côn Minh.

Tiế́t trời vào thu, sương sớm mang hơi lạnh tản mác.

Mặc dù Côn Minh nhỏ hơn Bắ́c Kinh, nhưng vẫn là thành phố́ lớn, có hơn sáu triệu dân.

Tế́ Xuyên và René càng ngơ ngác hơn, vì chưa từng đế́n Côn Minh. Lúc ở sân bay hai người cùng hỏi tôi: “Tiểu Thu, em nói, Lịch Xuyên sẽ đi đâu?”

Tôi suy nghĩ một lúc, nói: “Cá Cựu.”

Lịch Xuyên là người lãng mạn, không biế́t bao lầ̀n anh hỏi vềầ̀ quê tôi, hỏi cuộc số́ng tuổi thơ của tôi. Anh nói, anh đã đế́n thăm Cá Cựu, thăm trường trung học của tôi, đi ngang qua cửa nhà tôi, tiế́c là không có cơ hội vào chào hỏi, làm quen với ba và em trai tôi. Vì vậy, anh đã phục chế́ khá nhiềầ̀u ảnh tôi chụp lúc nhỏ và ảnh tôi chụp chung với người thân.

Tôi nghĩ, nế́u anh còn có tâm nguyện gì chưa thực hiện được, có lẽ chính là chuyện này.

Côn Minh cách Cá Cựu 318km. Chúng tôi thuê chiế́c ô tô, từ cao tố́c Thạch Lâm rẽ vào quố́c lộ 3263 tiế́ng rưỡi sau mới tới Cá Cựu.

Suố́t đường đi bác sĩ Cung cứ lắ́c đầầ̀u, nói với tình hình sức khỏe của Lịch Xuyên, có thể chịu được 3 giờ máy bay, nhưng chắ́c

không chịu nổi 3 giờ đi xe. Huố´ng chi, huyện xã nhỏ, bệnh viện nhỏ, muố´n cấ´p cứu cho bệnh nhân cũng khó khăn.

Xe chở chúng tôi đế´n khách sạn Kim Hà, chúng tôi vừa bỏ hành lý xuố´ng là mượn ngay danh bạ điện thoại, hỏi từng khách sạn một, xem có người nào tên là Lịch Xuyên đế´n ở không. Trong vòng nửa tiế´ng, đã hỏi tấ´t cả các khách sạn, không có tung tích. Tôi lại nhờ cậu đi hỏi thăm các nhà nghỉ nhỏ hơn.

Ngờ rằ`ng Lịch Xuyên sẽ ở nhà nghỉ tư nhân trên thị xã, nên tôi và Tế´ Xuyên gõ cửa từng nhà nghỉ một ở gầ`n nhà tôi.

Không có tin tức gì.

Tôi đành dẫn Tế´ Xuyên tới trường trung học Nam Trì, hỏi thăm từng nhà nghỉ xung quanh. Cũng không có kế´t quả.

Gõ cửa từng nhà một, mãi đế´n chiề`u tố´i. Mặc dù không có khả năng Lịch Xuyên đón xe liên tỉnh, tôi vẫn tới trạm đón khách ở bế´n xe, hỏi thăm từng tài xế´ một, có thấ´y ai giố´ng Lịch Xuyên đi xe không.

Ai cũng nói không thấ´y.

Buổi tố´i, bác sĩ Cung dẫn tôi đế´n phòng cấ´p cứu của tấ´t cả bệnh viện, xem Tiểu Mục có thức tỉnh lương tâm, đưa Lịch Xuyên vào bệnh viện không.

Không có.

Trong lòng mọi người nóng như lửa đố´t, không dám nhìn mặt bác sĩ Cung. Sắ´c mặt ông cũng ngày càng kém.

Lịch Xuyên mâ´t tích hai ngày rưỡi, tôi nghĩ, bác sĩ Cung đã bă´t đầ`u nghi ngờ Lịch Xuyên không còn trên thê´ gian nữa.

Buổi tô´i, trừ tôi và Tê´ Xuyên ra, tâ´t cả mọi người đề`u mệt mỏi chịu không nổi nữa nên đi ngủ.

Tôi lang thang một mình trên đường, Tê´ Xuyên lo lă´ng, nên đi theo sát tôi.

Trên đường lớn, chỉ có hai bóng dáng cô độc của chúng tôi.

“Haiz, cho dù Lịch Xuyên có tới Cá Cựu, thì nó cũng không đi dạo trên đường đâu.” Tê´ Xuyên vỗ vai tôi “Hay là em vê` ngủ một giâ´c, lâ´y lại năng lượng, mai lại tìm tiê´p.”

Tôi cũng không biê´t tại sao mình khẳng định Lịch Xuyên sẽ đê´n Cá Cựu.

Có lẽ là tôi đoán sai rô`i.

Tôi cô´ gă´ng tìm thêm manh mô´i, nhưng đầ`u óc đã đình trệ, không thể suy nghĩ.

Tôi lang thang trên đường như du hô`n phiêu đãng. 4 giờ sáng, Tê´ Xuyên kéo tôi vê` khách sạn, tôi ngã lên giường, giâ´c ngủ chập chờn, mãi cho tới hừng đông.

Tôi tưởng, giô´ng như trong tiểu thuyê´t chương hô`i, Lịch Xuyên sẽ báo mộng cho tôi.

Lịch Xuyên không xuâ´t hiện.

Lúc tỉnh lại, tôi cảm thâ´y may mă´n. Vì ít nhâ´t, điê`u này chứng minh là Lịch Xuyên chưa chê´t.

Bảy giờ sáng, mọi người gặp nhau ở nhà hàng. Giang Hạo Thiên đề nghị báo cảnh sát, sau đó nhắn tin tìm người trên báo và tivi. Mặc dù biết khả năng tìm được anh cũng không cao, nhưng trước mắt không còn biện pháp nào khác. Chúng tôi phân công nhau đến sở công an, tòa soạn báo và đài truyền hình địa phương. Thậm chí Tế Xuyên còn treo giải thưởng lớn cho bất kì ai cung cấp thông tin quan trọng.

Buổi trưa mọi người lại gặp nhau trong nhà hàng, vẫn không có chút manh mối.

Đầu tôi đau như búa bổ, một mình xuống quầy tạp hóa dưới lầu mua một gói thuốc, đứng ngay cửa lớn hút hết điếu này đến điếu khác.

Bỗng nhiên có người vỗ vai tôi từ phía sau: “Tạ đại hiệp!”

Gọi biệt danh của tôi, chỉ có thể là bạn học thời cấp 3. Tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tề Đào. Cán bộ ban thể dục lớp 11/3, phải đến 6, 7 năm gì đó chưa gặp lại. Cậu ta rớt đại học, nên ở lại Cá Cựu buôn bán quần áo.

“Hi!” Tôi ỉu xìu chào hỏi.

“Sao lại hút thuốc?” Cậu ta giật mình: “Học sinh ba tốt mà cũng hút thuốc?”

Lúc này tôi làm gì còn tâm trạng để đùa? Chỉ hỏi một câu: “Sao bạn lại ở đây?”

“Mình đến ăn tối với bạn bè, Tiểu Đông khỏe không? Người nhà cậu khỏe không?” Hỏi thăm mấy câu, bỗng nhiên nhớ ra ba mẹ tôi đều đã mất, nên vội vàng sửa lại: “Dì bạn khỏe không?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, cả buổi không lên tiếng.

“Bạn sao vậy? Ban ngày ban mặt mà thấy ma hả? Chắc không phải sợ ma đâu nhỉ, mình thấy bạn cũng gần thành ma rồi.” Cậu ta vẫn hay trêu đùa như hồi trước.

Tôi chạy lên gõ cửa phòng Tế Xuyên.

Tế Xuyên và René đang nói chuyện với nhau, thấy tôi đến, đồng thanh hỏi: “Có tin à?”

Giọng tôi run run: “Lịch Xuyên... anh ấy ở Côn Minh. Khách sạn Thúy Hồ.”

“Em chắc không?”

“Chín mươi phần trăm.”

Chúng tôi nhanh chóng trở về Côn Minh, chạy thẳng tới khách sạn Thúy Hồ. Vào quầy lễ tân, nói lý do chúng tôi đến, cho nhân viên xem giấy tờ của bệnh viện. Nhân viên nói, mấy ngày này khá nhiều khách, khách sạn rất bận rộn, nhưng sẽ giúp chúng tôi tìm.

Tôi liền nói: “Xin kiểm tra phòng 709 trước.”

Nhân viên gõ vài chữ lên máy tính, liền ngẩng đầu nói: “Ở hai người, trong đó có một người dùng hộ chiếu người nước ngoài: L. C. Wong.”

Bác sĩ Cung lập tức gọi điện thoại tới phòng cấp cứu của bệnh viện, chúng tôi lấy chìa khóa vọt vào thang máy.

Hành lang im ắng, tầng 7 là tầng hạng sang, rất ít khách.

Lúc trong thang máy bác sĩ Cung dặn chúng tôi, phải im lặng đi vào phòng, không được làm bệnh nhân hoảng sợ. Ông nói, tiểu cầu của Lịch Xuyên rất thấp, còn bị nhiễm trùng phổi, anh dễ bị ho khan, ho khan làm xuất huyết lồng ngực. Máu tràn vào phổi, phổi không giãn nở được, sẽ làm suy hô hấp.

Rẽ sang hành lang khác, bỗng nhiên thấy Tiểu Mục đứng yên lặng trước cửa phòng 709.

Mọi người nhìn cậu ta, trong lòng giận dữ, nhưng không dám làm gì. Nhìn vẻ mặt tiểu Mục buồn bã, lưng tôi bỗng dưng lạnh toát. Cả người tôi run bần bật, cảm thấy hai chân nặng ngàn cân, không nhấc lên nổi. Bỗng nhiên, tay tôi bị ai đó kéo đi, Tế Xuyên vừa dìu vừa ôm tôi tới trước mặt Tiểu Mục.

“Tiểu Mục, Lịch Xuyên, anh ấy... có khỏe không?” Tôi dịu giọng, sợ làm cậu ta sợ.

“Tôi nghĩ,” Cậu ta lặng lẽ nhìn thoáng qua mọi người “Anh ấy đang hấp hối, anh ấy kêu tôi đi ra, đứng ngoài đợi anh ấy đi.”

Chương 47

Tôi lấy khóa từ ra, nhẹ nhàng mở cửa.

Sáu năm trước, tôi từng chăm sóc Lịch Xuyên trong căn phòng này, đến bây giờ tôi vẫn nhớ màu sắc của gối và ga giường, mọi thứ vẫn quen thuộc như xưa.

Lịch Xuyên lặng lẽ nằm giữa giường, đắp chăn màu xanh lá non. Tiểu Mục lau rửa người anh vô cùng sạch sẽ, mặt anh không chút huyết sắc, hai mắt khép hờ. Dường như không đủ sức mở mắt, nhưng lại muốn xuyên qua khe hở, nhìn thế giới này lần cuối.

Một tia nắng chiếu lên trán anh, da thịt tái nhợt gần như trong suốt. Miệng anh hơi mỉm cười, như đang chìm vào miền hồi ức tươi đẹp nào đó.

Lịch Xuyên vẫn đẹp, vẫn anh tuấn, cho dù là ở những giây phút cuối cùng.

Tôi quỳ xuống trước giường anh, kéo tay anh, liên tục gọi mấy tiếng “Lịch Xuyên”, anh vẫn không có phản ứng.

Tôi khóc thất thanh.

Bác sĩ Cung nghe nhịp thở của anh, nhấn thử mạch máu sau gáy anh. Ông xốc chăn lên, tôi thấy nhiều chỗ trên người Lịch Xuyên bị bầm tím do xuất huyết.

“Lịch Xuyên, là em, Tiểu Thu!” Tôi đặt tay anh lên mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve, tay anh liền thấm đầy nước mắt của tôi, “Anh tỉnh lại đi! Xin anh hãy tỉnh lại đi!”

Bác sĩ Cung kéo tôi qua một bên, vỗ vai tôi, vừa an ủi vừa cảnh cáo: “Nó chỉ còn một vía, lại không có ý chí chiến đấu. Lúc này, cháu phải dùng mọi cách cổ vũ tinh thần nó.”

Tôi rưng rưng gật đầu.

“Nó muốn nghe gì nhất, cháu hãy nói cái đó, cho nó vui vẻ, cho nó yên tâm.”

Tôi dịu dàng thủ thỉ bên tai anh: “Lịch Xuyên, em ở đây! Anh đừng bỏ em mà đi... em xin anh đừng bỏ em mà đi... em không ép anh nữa! Anh yên tâm, khi nào anh khỏe lại, em sẽ move on ngay lập tức. Em sẽ rời khỏi Bắc Kinh, em sẽ tới thành phố khác, em sẽ không gọi điện thoại cho anh, cũng sẽ không đi tìm anh nữa. Lần này em nói thật. Em nói được thì sẽ làm được, không bao giờ thay đổi nữa! Anh hứa với em, nhất định phải cố gắng sống sót, được không?”

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy, anh nghe được những gì tôi nói.

Vì mí mắt anh giật nhẹ.

Xe cấp cứu vừa đến, bác sĩ đi theo nói: “Xe cấp cứu ở dưới lầu, bệnh viện đã chuẩn bị mọi thứ theo yêu cầu của ông, bệnh nhân sao rồi?”

“Mất nước nghiêm trọng, xuất huyết cục bộ, suy hô hấp. Tôi nghi ngờ có xuất huyết lồng ngực và suy thận cấp tính. Sau khi tới bệnh viện phải chụp X quang ngực, rút máu. Trước mắt truyền 500ml nước biển. Xin thông báo cho bệnh viện chuẩn bị hồng cầu và tiểu cầu, mỗi thứ 4 đơn vị. Tôi sẽ vào phòng cắm ống thở, chuẩn bị sẵn ống thông hô hấp.” Quả nhiên, bác sĩ Cung là bác sĩ đầu ngành, vẫn giữ bình tĩnh, xử lý gọn gàng. Bác sĩ đi theo trả lời rồi chạy đi.

Sau khi khử trùng xong, bác sĩ Cung kêu tôi và Tế Xuyên đứng tránh ngoài cửa.

Một lát sau, cửa đột nhiên mở ra. Lịch Xuyên đã được cắm ống thở, được nhân viên y tế đẩy vào thang máy, xe cấp cứu lao nhanh đến bệnh viện. Tôi đi chung với Tế Xuyên, còn René và giám đốc Giang, giám đốc Trương đi sát theo sau.

Lần này Lịch Xuyên nằm trong ICU suốt 17 ngày liền. Bác sĩ Cung nói không sai, vì khó khăn trong việc tạo máu, xuất huyết phổi, khiến lồng ngực tràn đầy máu, anh bị cắm ống vào ngực để rút dịch. Sau khi tháo máy hô hấp, ống trong ngực vẫn chưa tháo ra được, ngày nào cũng có máu đỏ tươi chảy ra từ ống, mỗi khi thở đau đớn đến mức cả người run rẩy. Nhưng bác sĩ vẫn kêu anh ho khan, hít sâu, để nhanh chóng đẩy đờm và huyết trong phổi ra. Thấy Lịch Xuyên đau đớn quá, tôi cầu xin bác sĩ tiêm morphine hoặc là meperidine. Bác sĩ nói mấy loại thuốc đó gây ảnh hưởng đến hô hấp, không dùng được.

Những ngày đó, tôi chẳng có thời gian tắm rửa chải đầu. Mỗi lần nắm tay Lịch Xuyên đều cảm nhận được cơn đau của anh, cảm

thấy cơ thể anh đang co rút, mồ hôi lạnh đẫm người. Tôi đứng bên cạnh cũng run rẩy theo.

Sau khi tỉnh lại, Lịch Xuyên không nói chuyện với bất kì ai, bao gồm cả tôi, giống như anh không còn ý thức. Hầu hết thời gian anh mê man, lúc đau quá thì tỉnh lại, không thèm nhìn bất kì ai.

Lúc ngủ say, anh luôn nắm tay tôi. Lúc nào cũng nắm thật chặt, giống như là tay của mình. Nếu dùng 10 đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vai anh, anh sẽ ngủ rất nhanh, hệt như trẻ sơ sinh.

Một tháng sau, bệnh tình của Lịch Xuyên có chuyển biến tốt, Tế Xuyên nhất quyết đưa anh về Zurich trị liệu và dưỡng bệnh, dù gì thì bác sĩ ở đó cũng hiểu rõ bệnh tình của anh hơn. Trước khi đi, bác sĩ Cung nói thẳng với tôi, sau hai lần cấp cứu, cơ thể anh đã suy sụp 50%, tình hình đang nhanh chóng xấu đi. Nếu không kịp thời ghép tủy, thì tình huống không lạc quan mấy.

Lúc Lịch Xuyên đi Zurich tôi không tạm biệt anh. Tế Xuyên năn nỉ tôi đi với họ, nhưng tôi không đồng ý.

Tôi thực hiện lời hứa của mình - move on.

Sự thật chứng minh, không có tôi ở bên, thì Lịch Xuyên dưỡng bệnh tốt hơn. Anh vì tôi mà đi cấp cứu 3 lần, tôi không thể để chuyện này xảy ra thêm lần nữa.

Tôi về Bắc Kinh tiếp tục gửi hành lý, đến Côn Minh làm phiên dịch cho một công ty dịch thuật nhỏ, tiếp tục phát triển nghề nghiệp của mình.

Mọi thứ cuối cùng cũng thành mây khói.

Tôi hạnh phúc lắ´m, vô cùng biê´t ơn ông trời.

Dù gì đi nữa, người tôi thương vẫn sô´ng.

Chương 48

Ba năm trôi qua.

Tôi vẫn làm việc cho công ty dịch thuật Thu Thủy, nằm trên tầng hai của một tòa nhà văn phòng. Tổng cộng có 10 nhân viên chính thức, còn lại đều là cộng tác viên. Tiền lương của tôi chỉ bằng một nửa ở Bắc Kinh, nghe nói vẫn thuộc hạng cao ở Côn Minh. Tôi thuê nhà trong khu chung cư gần công ty, một phòng khách một phòng ngủ, khá rộng, tiền nhà cũng không cao không thấp.

Sau khi Lịch Xuyên về Thụy Sĩ, tôi quyết định đem tình yêu với anh chuyển thành tình yêu dành cho người tàn tật và bệnh nhân ung thư trong nước. Mỗi tháng lãnh lương, tôi quyên góp 500 tệ cho quỹ dành cho người tàn tật, 500 tệ cho quỹ dành cho bệnh nhân ung thư, hoàn toàn là nặc danh. Cho nên, mặc dù thu nhập của tôi xem như cao, nhưng cuộc sống của tôi chẳng dư dả gì, bình thường như ai. Phúc lợi của công ty dịch thuật này không thể so sánh được với Cửu Thông hoặc CGP, nhưng cường độ làm việc lại ngang nhau, không bao cơm trưa. Có lúc tôi ăn cơm hộp, có khi ăn mì gói, rất ít khi ra tiệm ăn, tiết kiệm hết mức.

Có lẽ là ăn quá nhiề̀u mì gói, hơn nữa công việc bận rộn, cuộc sống thất thường, nên tôi bị xuất huyết dạ dày, nằm viện 12 ngày. Tiểu Đông đang học Tiế́n sĩ ở Học viện Y học, nghe tin liề̀n chạy về̀ thăm, chăm sóc tôi được 5 ngày, bị tôi đuổi về̀ Quảng Đông.

Tôi giữ lời hứa, chưa từng chủ động gọi điện thoại cho Lịch Xuyên. Nhưng lâu lâu Lịch Xuyên vẫn gọi điện thoại cho tôi, có đôi khi còn gửi email, khoảng 2, 3 tháng một lần. Sinh nhật tôi, anh vẫn gửi bánh quy chocolate tặng. Ngày lễ, Tết cũng sẽ gọi điện thoại hỏi thăm. Tóm lại, chúng tôi vẫn là bạn bè.

Ít khi anh kể về̀ tình hình của mình, có lẽ là có khi tốt có khi xấu.

Năm thứ hai sau khi về̀ Thụy Sĩ, Lịch Xuyên tìm được tủy phù hợp, liề̀n lập tức sang Mỹ ghép tủy. Kế́t quả là có một đống biế́n chứng, hơn bảy tháng trời không gọi điện thoại cho tôi. Sau đó tôi hỏi anh bệnh tình sao rồ̀i, anh nói khỏe hơn rồ̀i, nhưng chưa ổn định. Bị bệnh quá lâu, anh không còn tin tưởng vào sức khỏe của mình nữa. Dù đang khỏe, nhưng bất kì lúc nào cũng có thể chuyển biế́n xấu. Ngoại trừ nghe lời bác sĩ ra, anh không hy vọng gì nhiề̀u.

Lịch Xuyên tựa như bong bóng trong tay, dù đã bay lên trời, cho dù xa đế́n mức không còn nhận ra màu sắ́c, nhưng hễ kéo nhẹ, thì vẫn ở đó. Giữa tôi và anh, có thể rất lạnh, cũng có thể rất nóng, cũng có thể không lạnh không nóng, nhưng sợi dây liên kế́t, sẽ không bao giờ đứt.

Lâu lâu cũng nhắ́c lại vấn đề̀ cũ: “Em thì sao? Move on chưa? Có bạn trai mới chưa?”

Tôi trả lời bâng quơ: “Em đã đồ̀ng ý move on với anh rồ̀i, đương nhiên sẽ giữ lời. Anh hỏi nhiề̀u làm gì? Em không thèm kể anh nghe để anh vui vẻ đâu.”

Yêu một người, yêu suố́t mười năm trời. Trái tim của mình, bị đẩy xuố́ng vực sâu hai lầ̀n. Chỉ muố́n nửa đời còn lại bình an. Chữ “yêu” này, không bao giờ muố́n nhắ́c đế́n nữa.

Độc thân cũng tố́t. Tự do tự tại, không ai quản lý.

Tôi đón sinh nhật năm nay trong bệnh viện. Tiểu Đông mua cho tôi một cái bánh kem to đùng, chúng tôi ăn hơn một nửa, còn lại chia cho các bệnh nhân cùng phòng.

Kể ra cũng buồ̀n cười, lúc Tiểu Đông tới bệnh viện thăm tôi, vô cùng không hài lòng với tình trạng của tôi. Hôm sau liề̀n đi ra ngoài mua quầ̀n áo về̀ tặng tôi: “Chị, 27 tuổi thì mặc đồ̀ của người 27, được không? Đừng mặc đồ̀ của người 72. Cũng phải chăm sóc tóc đi. Đừng cắ́t tóc ngắ́n như ổ quạ nữa, không biế́t nam hay nữ. Còn nữa, chị hút thuố́c nhiề̀u quá đó, mau cai đi.”

Người thân là thế́. Người thân rấ́t dễ thương, nhưng hay càm ràm. Tiểu Đông còn thêm một tật nữa, là ngang ngược. Nó nghèo rớt mùng tơi, còn đòi đưa hai ngàn tệ cho tôi. Cháo nấ́u dở muố́n chế́t, tôi vẫn phải cố́ cười mà ăn. Nó ở năm ngày, tôi chỉ muố́n nó về̀ nhanh một chút.

Xuấ́t viện, nhận được một đố́ng tin nhắ́n của Lịch Xuyên.

Tin thứ nhấ́t: “Tiểu Thu! Sinh nhật vui vẻ! Anh gửi quà cho em đó, em nhận được chưa? Hy vọng em thích.”

Tin thứ hai: “Tiểu Thu, em đi công tác hả? Tại sao bảy ngày liên tục không có ai nghe điện thoại, ngay cả email cũng không trả lời?”

Điện thoại của tôi chỉ lưu được hai mươi tin nhắn, ngập cả hộp tin.

Dù là bệnh nhân, vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa. Tôi cười khổ, xóa hết tin nhắn.

Ngày đầu tiên sau khi xuất viện, tôi liền đi làm. Tôi làm ở phòng tiếng Anh, vô cùng tích cực. Lương tính theo năng suất, dịch càng nhiều, tiền thưởng cuối năm càng nhiều, cho nên tôi bạt mạng kiếm tiền.

Vất vả cả ngày, tôi đạp xe về nhà. Ngoài trời đang mưa, hiên nhà tối đen, tôi thấy có người, yên lặng đứng đó, dáng vóc quen thuộc.

“Hi, Tiểu Thu!”

Tôi hoảng sợ, vỗ tay, đèn cảm ứng tiếng động sáng lên, tôi nhìn anh.

Lịch Xuyên vẫn đẹp trai. Râu cạo sạch sẽ, hơi gầy, nhưng vẫn tốt hơn lúc rời Côn Minh nhiều, khí sắc cũng tốt hơn. Anh chống nạng đôi, dưới chân có một va li cỡ trung.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không biết là mơ hay thật, đầu óc trì độn. Anh cười với tôi, nhưng tôi cứ ngơ ngác.

Kể từ khi Lịch Xuyên rời đi, tôi sống không có quy luật, gần như trở lại thời nguyên thủy.

Thấy tôi vẫn ngây ngốc không nói gì, Lịch Xuyên nói: “Xin lỗi, không thông báo trước với em, anh tìm em không được, nghĩ là em xảy ra chuyện, gọi điện thoại tới công ty dịch thuật, họ nói em bị xuất huyết dạ dày phải nhập viện.”

“À, em khỏe rồi.” Tôi nói.

“Xuất viện hồi nào?”

“Hôm qua.”

“Em vừa xuất viện liền đi làm? Cả ngày trời?”

“Ừ.”

Áo mưa vẫn nhỏ nước tí tách.

“Cởi áo mưa ra đi.” Anh nhỏ nhẹ nói, sau đó giúp tôi kéo áo mưa lên từ đỉnh đầu.

Đèn cảm ứng lại tắt, tôi giậm chân mấy cái.

Dáng vẻ tôi xơ xác, tóc lại cắt ngắn ngủn, rối bời. Lịch Xuyên nhìn tôi, nói: “Sao? Không tính mời anh vào nhà hả?”

“Có chứ.” Tôi nói: “Đợi chút, em tìm chìa khóa đã.” Tìm mãi cũng không thấy. Bực mình, tôi ngồi xổm trên đất, dốc ngược túi xuống, đổ ra một đống đồ linh tinh: ví tiền, tiền xu, son môi, son dưỡng, giấy ăn, khăn giấy, băng vệ sinh, nửa gói ô mai, kẹo cao su, nửa gói thuốc lá, bật lửa, gương bỏ túi, một chai nước khoáng, hai cây bút bi, một cây bút chì, di động... đang tính tìm, đèn lại tắt. Lần này là Lịch Xuyên vỗ tay, đèn sáng lên.

Tôi tìm được chìa khóa, mở cửa, bật đèn phòng khách.

“Mời vào.”

Lịch Xuyên kéo va li đi vào, đứng giữa phòng, nhìn quanh một lượt, hít một hơi thật sâu.

Số là, một hai tháng tôi mới dọn phòng một lần. Trên sàn, mặt bàn, giá sách, đều bám đầy bụi. Vì không muốn người ta vừa nhìn liền nhận ra, nên bình thường tôi chỉ mua đồ gia dụng màu xám. Trên sô pha đầy quần áo bẩn, sàn đã lâu chưa lau, mấy chiếc dép vứt chỏng chơ, thêm chiếc tất bẩn vắt vẻo.

Tôi quơ tay, gạt chiếc tất bẩn qua một bên, chừa ra chỗ ngồi không rộng bao nhiêu: “Mời ngồi.”

Lịch Xuyên không ngồi mà hỏi: “Em ngại anh cởi chân giả ra bây giờ không?”

“Không.”

Lúc anh từ phòng ngủ đi ra, chỉ còn một chân.

Tôi đột nhiên nhớ ra, Lịch Xuyên từng nói, nếu bệnh ung thư tái phát, rất có khả năng sẽ bị cắt tiếp chân kia, liền hỏi: “Lịch Xuyên, chân của anh... là thật à?”

Anh lắc đầu: “Không phải.”

“Còn lại bao nhiêu?” Tôi sợ quá, liền chạy tới sờ chân anh.

“Chọc em thôi.” Anh sờ đầu tôi “Đương nhiên là thật. Anh chưa xui xẻo tới mức đó.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm, ngồi sụp xuống sàn nhà.

“Tiểu Thu, trong nhà lung tung quá, anh phải dọn dẹp cho em một chút. Cây lau nhà ở đâu? Giẻ lau ở đâu?” Anh kéo tôi đứng dậy, để tôi ngô`i lên sô pha.

“Trong bê´p.”

Anh vào bê´p, liê`n đi ra ngay, sém chút nữa hét â`m lên: “Tiểu Thu, trong bê´p có gián.”

“Anh sợ hả?”

“Có thuô´c xịt gián không?”

“Không.” Sau đó tôi nghe thâ´y tiê´ng bẹp bẹp: “Vậy đành phải dùng sức người vậy.”

Lịch Xuyên lớn lên ở khu nói tiê´ng Đức, luôn theo thói quen kỷ luật của người Đức, râ´t sạch sẽ. Anh dọn dẹp phòng khách, mâ´t một tiê´ng, dùng khăn mê`m lau từng góc phòng. Lau sàn ba lâ`n, tôi sợ anh trượt chân, đòi giúp, anh không cho. Quâ`n áo thì phân loại bỏ vào hai giỏ riêng.

Lúc lau nhà, anh lôi ra hai con gián. Đã bị anh dùng nạng đập bẹp dí.

“Vậy em làm gì?”

Anh ném cho tôi điê`u khiển tivi: “Xem tivi.”

Anh dọn dẹp bê´p, rửa sạch sẽ mớ chén tôi ăn sáng quên rửa. Mặc dù bê´p nhỏ, nhưng hơi bẩn, anh mâ´t hơn hai tiê´ng mới lau chùi sạch sẽ.

“Tiểu Thu, mỗi lần nấu ăn xong, phải chà đít nồi, nếu không sẽ bị đen.”

Tôi choáng váng, đít nồi đen sẵn từ trước tới giờ mà, nên người ta mới nói đen như đít nồi chứ. Không thèm tranh luận với anh, dù gì cũng chỉ ở mấy ngày, mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, nên buột miệng: “Biế́t rồi, biế́t rồi.”

Qua một hồi lâu vẫn không thấy ra khỏi bếp, tôi hỏi: “Anh làm gì vậy? Lâu quá mà chưa xong?”

“Chà gạch men, gạch dính dơ.”

“Đúng là tự hành xác, nhưng dù sao cũng là tạo phúc cho nhân loại, anh từ từ làm đi.”

Anh lấy dao nhỏ cạo rột rột. Mệt gần chết.

Rốt cuộc, hình như làm xong rồi, anh lại hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

“Chưa, anh thì sao?”

“Cũng chưa. Anh đứng bên ngoài đợi em lâu lắ́m đó.”

“À. Vậy anh đặt khách sạn chưa?”

“Ở lại chỗ em được không?”

“Cái gì?” Tôi nhảy dựng lên, vọt vào bếp la anh, “Vương Lịch Xuyên, chỗ của em, anh muốn tới thì tới, muốn ở thì ở hả!”

“Gì mà dữ vậy?” Anh nói: “Anh hỏi em, lần trước em đi Zurich, anh cho em ở chỗ nào? Có qua có lại, đúng không? Anh không có ý gì

khác, bệnh của em chưa khỏi hẳn, anh sang đây, vì muố´n chăm sóc em một thời gian.”

“Liên quan gì tới anh? Em kêu anh chăm sóc hô`i nào?” Tôi lại gào thét, “Em khỏe lại từ lâu rô`i!”

“Sao tức giận dữ vậy?” Anh đè vai tôi xuố´ng, “Nhìn em kìa, còn nói hế´t bệnh rô`i. Vừa tức giận là mặt mũi trắ´ng bệch, không có tí huyế´t sắ´c. Ngô`i xuố´ng, ngô`i xuố´ng.”

Tôi thở phì phì ngô`i xuố´ng, anh tiế´p tục nói: “Trước kia toàn là em chăm sóc anh. Lâ`n trước em gãy xương, anh chàng tiế´n sĩ ngày nào cũng ngô`i cạnh em, không tới lượt anh. Lâ`n này ít nhiê`u cũng phải có phâ`n của anh chứ?”

Không nhắ´c chuyện gãy xương thì thôi, nói tới tôi càng giận: “Sao anh biế´t em không có người khác?”

Anh có tật giật mình, cười: “Gọi điện thoại cho công ty dịch thuật, đô`ng nghiệp của em nghe máy. Cô â´y nói em râ´t khó tính, tới bây giờ cũng không có bạn trai. Bị bệnh không có ai chăm sóc. Em trai em chỉ ở lại vài ngày rô`i đi.”

Tôi tức giận nói: “Mệt ghê, ai nhiê`u chuyện dữ vậy? Mâ´y chuyện đó kể anh nghe làm gì?” Thẳng thắ´n mà nói, tôi không ngờ mình nhanh chóng gia nhập hàng ngũ quá lứa lỡ thì quá nhanh. Công ty dịch thuật, ngoại trừ giám đô´c ra thì đê`u là người trẻ tuổi, mọi người đê`u gọi tôi là “chị Thu”. Nghe tưởng người ta kính trọng người có thâm niên, nhưng tôi cứ cảm thâ´y sau đó có chút ý trào phúng. Thật ra có một nguyên nhân quan trọng làm tôi vê` Côn Minh, chính là trô´n tránh Ngải Tùng. Sau khi từ Gia Châu vê`, anh ta gọi điện thoại cho tôi râ´t nhiê`u lâ`n, còn nói dô´i là đi họp, một mình bay

đế´n Côn Minh thăm tôi. Thấ´y tôi hoàn toàn không thích, cứ lảng tránh, nên mới buông tha.

“Anh nói anh là chú em, sô´ng ở nước ngoài. Ba mẹ em đề`u đã mấ´t, nên anh là người lớn trong nhà. Huố´ng chi, trong toilet có nửa hộp bao cao su hiệu Zurich. Quá hạn ba năm rồ`i, em cũng không chịu vứt đi.”

“Em giữ lại làm bao tay cao su. Khi nào chùi rửa gì đó thì mỗi tay mang một cái.”

Anh cười to, một cái chén rơi xuố´ng, vỡ đánh “cạch”.

“Oops!”

Lịch Xuyên dọn dẹp phòng khách và bế´p xong, nhà tôi có thể sánh ngang với khách sạn 5 sao về` mức độ sạch sẽ.

Buổi trưa bận quá, tôi chưa kịp ăn cơm, đợi tới khi thấ´y đói, đã là 4 giờ chiề`u. Chạy qua tiệm cơm đố´i diện công ty, mua một hộp, lùa vội mấ´y miế´ng. Chẳng còn món gì ngon, chỉ có mấ´y miế´ng xương gà gì đó, tôi vội vội vàng vàng nuố´t xuố´ng, đế´n bây giờ vẫn nhợn bụng.

Toilet là chỗ sạch nhấ´t trong nhà, vì tôi chỉ chú ý phương diện vệ sinh cá nhân. Lịch Xuyên dọn dẹp chưa tới 10 phút. Anh đi ra hỏi tôi: “Trong tủ lạnh có thức ăn không? Anh đói bụng, muố´n nấ´u cơm.”

“Không có. Có mì ăn liề`n, đủ hiệu. Hương vị Hàn Quố´c cũng có.”

Anh đang tính nói tiế´p, bỗng nhiên có tiế´ng gõ cửa.

Chúng tôi cùng nhau ra mở cửa, là bà Quan nhà đố´i diện. Bà Quan hơn 60 tuổi, sô´ng cùng con trai và cháu gái. Chúng tôi khá thân. Bà bưng một cái tô to, thâ´y Lịch Xuyên, hơi giật mình.

“Bà Quan!”

“Haiz, Tiểu Thu, mới xuâ´t viện à?”

“Dạ.”

“Nghe nói là xuâ´t huyê´t dạ dày, có sao không?”

“Không sao, cảm ơn bà quan tâm.”

“Dạ dày không khỏe, đừng ăn đô` lung tung. Thanh niên tụi con chỉ biê´t làm việc, không chú ý sức khỏe. Bà nâ´u cho con một tô cháo thịt bă`m, có rau xă´t nhỏ nữa, con ăn cháo vài ngày cái đã, đợi tới khi dạ dày lành hẳn rô`i hãy ăn cơm. À, cậu này là...”

Tôi không biê´t nên giới thiệu Lịch Xuyên như thê´ nào, liê`n nói: “Dạ... đây là anh Vương, là giúp việc theo giờ con mới mướn, đê´n dọn dẹp nhà cửa giúp con.”

“À à, cháu Vương, nhờ cậu.”

Trò chuyện thêm vài câu, tôi nhận cháo, cảm ơn, vào lại trong nhà, chia cho Lịch Xuyên một chén, tôi ăn phâ`n còn lại.

Cháo bà Quan nâ´u thật thơm!

Lịch Xuyên nhìn vẻ mặt hưởng thụ của tôi, cười khổ hỏi: “Em thường ăn chực cơm nhà người ta hả?”

“Ừ... em dạy thêm tiế́ng Anh cho cháu của bà, mấ́y lần thôi. Kém xa số́ lần ăn chực.”

Ăn xong, Lịch Xuyên đi rửa chén, tôi ngồ̀i ngây ra trong phòng khách xem tivi, trò chơi truyề̀n hình chán ngắ́t, tôi ngáp lên ngáp xuố́ng.

Tôi cảm thấ́y, gặp lại Lịch Xuyên sau nhiề̀u năm, tôi không hề̀ xúc động, không hề̀ hưng phấ́n nữa, chỉ chế́t lặng.

“Anh tắ́m giúp em.” Lịch Xuyên nói.

Anh dìu tôi vào phòng tắ́m, trong khoảnh khắ́c, lõa thể đứng trước mặt nhau. Tôi nhìn anh, thở dài một hơi, nói: “Bồ̀n tắ́m trơn lắ́m, anh cẩn thận một chút.”

“Vậy em đỡ anh đi.”

Tôi nhẹ nhàng vòng tay qua người anh, đầ̀u tựa lên ngực anh. Anh vẫn đeo chiế́c vòng ngọc trừ tà tôi tặng anh, miế́ng ngọc đã lên nước sáng bóng. Tôi ngậm vào miệng, mặn đắ́ng.

Lịch Xuyên nhẹ nhàng gội đầ̀u cho tôi, gội đi gội lại, còn rửa vành tai cho tôi.

“Mấ́y ngày chưa gội rồ̀i?” Anh hỏi tôi.

“Không nhớ nữa.” Tôi ngáp liên tục.

“Mệt à?”

“Ừ.”

“Đi ngủ sớm đi.”

Chúng tôi đi vào phòng ngủ, chăn mền không gấp, vẫn y hệt lúc tôi dậy buổi sáng. Lịch Xuyên vừa leo lên giường, lại lôi tôi xuố́ng: "Giường không sạch."

"Không thể nào, em mới dọn hôm qua xong mà."

"Có vụn bánh quy và khoai tây chiên." Anh đi tìm ga giường.

"Hay anh thay cả ga giường và bao gố́i luôn đi." Tôi chỉ chỗ cá́t cho anh. Đúng là thiế́u gia, sao mà khó hà̀u hạ dữ vậy không biế́t.

Quả nhiên anh liề̀n thay ga giường sạch bong.

Tôi chui vào chăn, Lịch Xuyên ôm tôi thật chặt, hôn lên mặt tôi. Tôi ngây người nhìn anh, không động đậy. Một lát sau, tôi nói: "Lịch Xuyên, em buồ̀n ngủ."

Anh dịu dàng vuố́t ve tôi, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Thu... không lẽ chuyện này, em cũng quên rồ̀i à?"

"Quên rồ̀i. Theo anh nhiề̀u năm, chỉ số́ thông minh của em bằ̀ng con ruồ̀i rồ̀i."

Nửa đêm, Lịch Xuyên nằ̀m trong lòng tôi khóc, nói: "Anh xin lỗi, Tiểu Thu, anh sai rồ̀i. Anh làm em lỡ làng quá nhiề̀u năm."

Hôm sau ngủ dậy, Lịch Xuyên đã rời giường. Anh đi mua đồ̀ ăn sáng.

Anh nói một lát sau anh mới ăn được. Anh vẫn phải uố́ng thuố́c cứng xương.

8 giờ rưỡi tôi đi làm, anh tiễn tôi tới cổng công ty, đưa tôi cái túi nhỏ, trong túi có mấ́y hộp nhỏ: "Lunch của em."

Tôi cầm lấy, hỏi: “Trong tủ lạnh không có thức ăn, anh nấu bằng gì vậy?”

“Chợ họp từ sáng tinh mơ, anh ra ngoài mua, còn nhờ bà cụ nhà đối diện chỉ cách nấu cháo. Hy vọng em thích.”

“Cảm ơn anh.” Tôi đi làm, Lịch Xuyên về nhà, anh nói phải dọn dẹp tiếp. Tôi rất muốn hỏi anh định ở lại đây bao lâu, nhưng Lịch Xuyên lúc nào cũng vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, hỏi cũng như không, nên không hỏi nữa.

Buổi trưa Lịch Xuyên gọi điện thoại hỏi tôi: “Ăn lunch chưa?”

“Ăn, ăn lâu rồi.”

“Em có hâm không?”

“Không, sao phải hâm?”

“Sao không cần hâm? Em đúng là đồ con ruồi!” Anh tức giận tắt máy.

Lúc ăn trưa tôi mở hộp cơm ra, đồng nghiệp ai cũng ngạc nhiên. Hai mặn một cháo, một rau một thịt, còn có salad hoa quả và tráng miệng. Tay nghề của Lịch Xuyên làm tôi kinh ngạc biết bao.

5 giờ rưỡi tan tầm cùng với đồng nghiệp, thấy Lịch Xuyên đứng ngay cổng chờ tôi.

Anh bắt tay với đồng nghiệp của tôi, tự giới thiệu, nửa đùa nửa thực: “Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, là giúp việc theo giờ của cô Tạ, phụ trách dọn dẹp, nấu cơm và đưa đón.”

Tôi xấu hổ muốn chết. Vì Lịch Xuyên mặc vest, mang giày da, vô cùng chỉn chu, anh đứng ngay đó, ai cũng tưởng là có đoàn phim đến quay phim.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi về nhà, cơm tối đã bày sẵn trên bàn. Ba mặn một canh, tôi vẫn phải ăn cháo.

"Em xem, như vầy, là sống có quy luật rồi đúng không?"

"Đúng vậy." Tôi liền gật đầu.

Ăn cơm xong, anh nắm tay tôi ra ngoài đi dạo, nói: "Sao chân em vẫn hơi cà thọt vậy."

Tấm nẹp trong đùi tôi, sau 1 năm mới được tháo ra, bác sĩ nói xương liền rồi. Tôi vẫn rất thích tập thể dục, ngày nào cũng đạp xe đi làm.

"Sao em không thấy. Cũng đâu có ai nói gì đâu."

"Chỉ có một chút, một chút xíu thôi."

"Vậy vẫn là tàn tật."

"Anh đưa em qua Thụy Sĩ mổ."

"Em không đi đâu hết."

Vào lại nhà, anh cầm một chiếc giỏ nhỏ, trong đó đựng chocolate và một túi bánh quy to do anh tự làm, kéo tay tôi qua gõ cửa nhà đối diện.

Anh trả tô đựng cháo cho bà Quan, đưa cho bà giỏ quà, đưa thêm hai bao lì xì, trịnh trọng cảm ơn bà, còn nói: "Bà ơi, lúc con không ở

đây, cũng nhờ bà chăm sóc cho Tiểu Thu. Đây là quà gặp mặt con tặng cho cháu gái, bà nhận giùm con."

"Ôi, khách sáo quá rồi. Đưa 2 bao lì xì làm gì, bà chỉ có một đứa cháu gái thôi."

"Dạ bao này con gửi bà, chỉ là chút lòng thành, để bà mua quần áo mặc ạ."

Bà Quan vui vẻ nhận, còn hỏi: "Lịch Xuyên à, con mặc toàn đồ mắc tiền, không lẽ con là người giúp việc theo giờ thật à?"

"Dạ đúng vậy ạ."

"Vậy một tiếng bao nhiêu tiền?"

"Cháu... đó là nghĩa vụ ạ."

Bà Quan cuối cùng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nở nụ cười, nói: "Tiểu Thu, con có phúc quá nha!"

"Không phải cô ấy có phúc mà là con có phúc." Lịch Xuyên mỉm cười chỉnh lại.

Chúng tôi nắm tay nhau về nhà, Lịch Xuyên đưa cho tôi một tờ giấy.

Tôi nhìn nhìn, trên đó có mười bài toán.

"Cho em 10 phút, em có thể giải hết không?"

"Gì vậy, em đâu còn nhớ gì về đại số nữa."

"Em là thủ khoa đại học của Cá Cựu mà."

“Được rồi.”

Anh ấn đồng hồ, tôi cầm bút, 5 phút liền làm xong. Lịch Xuyên nhìn đáp án, nói: “Chỉ số IQ vẫn rất cao, không biết có vấn đề ở đâu. Sao nhìn em cứ ngơ ngơ ngáo ngáo vậy.”

Tôi cầm điều khiển, tiếp tục xem tivi.

Lịch Xuyên ôm tôi, tôi liền dựa vào lòng anh xem phim tình cảm, khóc lóc sướt mướt. Buổi tối, chúng tôi lên giường sớm, Lịch Xuyên rất dịu dàng, chúng tôi lại ngọt ngào như xưa.

Đang trêu đùa nhau, dưới gầm giường bỗng nhiên có tiếng rột rột, Lịch Xuyên nhìn trần nhà thở dài: “Tiểu Thu, trong nhà ngoài gián ra, còn có chuột nữa à?”

“Ừ, có hai con, hình như là vợ chồng. Em còn cho tụi nó ăn bánh quy. Kỳ cục, sao hôm nay chỉ nghe tiếng của một con à?”

“Thôi xong.” Lịch Xuyên vội vàng lấy tay bịt mắt tôi lại.

“Anh bắt một con? Đập chết rồi?”

“Lúc sáng...” Người nào đó không dám nói tiếp.

“Lịch Xuyên, anh không có lương tâm. Con ở dưới giường, chắc là đang hát.”

“Hát bài gì?”

“Tình là chi hỡi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một đời [1] ...”

“Nó hát kệ nó, mình cứ làm chuyện mình.”

Hôm sau, Lịch Xuyên vẫn đưa tôi đi, vẫn đưa tôi một đô´ng hộp cơm như hôm qua. Lâ`n này, trên mỗi hộp đê`u dán một tờ giâ´y:

“Mình là cháo thịt sô´ 1, nhớ hâm 1 phút.”

“Mình là cà tím sô´ 2, nhớ hâm 45 giây.”

“Mình là cá kho sô´ 3, nhớ hâm 30 giây.”

“Mình là salad hoa quả sô´ 4, ăn liê`n, không câ`n hâm.”

Mâ´y cô đô`ng nghiệp nữ hâm mộ quá, nói Lịch Xuyên biê´n công ty thành nhà trẻ.

Lúc tan tâ`m thâ´y Lịch Xuyên, ai cũng nói: “Tiểu Thu, phụ huynh tới đón kìa.”

Theo tôi được biê´t, từ nhỏ đê´n lớn, Lịch Xuyên đê`u được người ta phục vụ, chưa phục vụ ai bao giờ. Sau đó, ngày nào Lịch Xuyên cũng làm như vậy, tôi nghĩ, không biê´t thiê´u gia có thể kiên trì bao lâu.

Một năm trôi qua, mà anh vẫn làm như vậy mỗi ngày, tôi cảm thâ´y vô cùng hạnh phúc, loại hạnh phúc rạng ngời.

Đương nhiên, hạnh phúc của tôi trước nay không lâu bê`n. Lâ`n này Lịch Xuyên vê`, tôi cũng không ôm nhiê`u hy vọng.

Chúng tôi chìm trong ngọt ngào mà không hy vọng gì cả năm trời. Hạnh phúc vô cùng. Năm đó, Lịch Xuyên không làm việc, không vẽ một bản vẽ nào. Ngoại trừ nâ´u cơm, đưa đón tôi đi làm, đi dạo với tôi, đi xem phim ngoài rạp ra, anh không làm gì nữa.

Chỉ có điề̀u, nhà tôi trong chung cư chật chội, Lịch Xuyên cử động không tiện lắ́m.

Cuố́i cùng, có một ngày, tôi nói với anh: “Lịch Xuyên, hay mình không ở đây nữa. Tìm một căn nhà rộng hơn chút ở đi.”

Anh lập tức cầ̀m bút lên, nói: “Tìm cái gì? Để anh vẽ cho em. Muố́n kiểu gì, em nói đi.”

“Rộng một chút.”

“Chỉ có yêu cầ̀u này thôi à?” Buồ̀n bực.

“Ừ. Trong phòng tắ́m phải lắ́p các thiế́t bị an toàn.”

“Còn có yêu cầ̀u nào khác không?”

“Không.”

Hai ngày sau, Lịch Xuyên đã thiế́t kế́ xong một ngôi nhà hai tầ̀ng màu trắ́ng, anh vẽ tay từng chi tiế́t, đưa tôi xem từng tờ một.

“Có rườm rà quá không?” Tôi nhíu mày “Công ty nào chịu xây một căn nhà như vầ̀y cho anh?”

“Ví dụ như, công ty của anh?”

“À... vậy anh sẽ mệt lắ́m. Sức khỏe của anh không tố́t, không làm mấ́y việc này được.”

“Không mệt.” Anh vui vẻ nói.

“Không được, anh còn phải nấ́u cơm cho em nữa.”

“Cũng đúng.” Anh trầm tư, sau đó vào phòng ngủ gọi điện thoại, lúc trở ra nói với tôi: “Anh Tế Xuyên nói sẽ tìm người đến xây giúp anh, điều kiện là anh ấy và René phải được thiết kế một phần.”

“Được, em không có ý kiến.”

“Anh có ý kiến,” Anh nghĩ nghĩ, mắt sáng lên “Anh cho hai người đó thiết kế tầng hầm.”

“Lãng phí tài năng quá nha. Haiz!”

Ba tháng nữa trôi qua, Lịch Xuyên vẫn làm giúp việc theo giờ, một ngày ba bữa, bữa nào cũng do anh nấu. Lúc về nhà tôi chỉ biết xem tivi và đọc tiểu thuyết. Lâu lâu rửa chén một lần, còn bị anh chê là chưa sạch, anh đem đi rửa lại.

Nhà của chúng tôi nằm ở khu dân cư tựa chân núi, trong khu đó có rất nhiều nhà, nhà của chúng tôi là căn nhà đẹp nhất. Lúc xây xong, Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem, trên đường về anh hỏi tôi thích không, tôi nói:

“Tầng trên tầng dưới gì em đều thích hết! Vườn hoa em cũng thích!”

“Thích nhất chỗ nào?”

“... Tầng hầm.”

Lịch Xuyên đau khổ nói: “Xong rồi, anh bị đả kích... phải tìm anh của anh tính sổ mới được.”

Tôi cảm thấy, cần phải an ủi anh.

Hôm đó, trời xanh nắng ấm, gió thổi vi vu.

Tôi hỏi anh: “Lịch Xuyên, hôm nay đẹp trời quá nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay, có phải là ngày lành không?”

“Đúng luôn.”

“Vậy hôm nay, mình đi đăng ký kết hôn được không?”

Giật mình, im lặng.

Một lát sau, anh khó xử nói: “... Nhất định phải đăng ký hả? Cứ tiếp tục như vầy không được sao? Không phải anh không muốn, anh chỉ sợ mình chết sớm, em lại thành quả...”

“Anh nghiêm túc chút coi.” Tôi không vui.

“Ừ.”

““Ừ” là sao?”

““Ừ” nghĩa là được, nếu em kiên quyết đòi đăng ký thì anh không có ý kiến.”

“Nói vậy mà nghe được hả? Không quỳ xuống cầu hôn hả?” Không công bằng, sao lúc nào tôi cũng thiệt hết vậy! Sau này anh sẽ nói là, tại tôi đòi lấy anh.

“Người ta chỉ có một chân... em thông cảm chút đi mà.”

Tôi kéo anh đến Cục dân chính. Người phụ trách làm thủ tục kết hôn là một bác gái trung niên, nhìn hiền dịu.

“Có đủ giấy tờ chưa? Có ảnh chụp không?”

Tôi lấy giấy tờ từ trong túi ra: “Đây là hộ khẩu, chứng minh thư của cháu. Anh ấy là người nước ngoài, đây là hộ chiếu và thẻ tạm trú của anh ấy. Đây là bản sao, còn có 3 tấm hình 2x3 chụp chung gần đây”. Thật ra ảnh chụp chung không phải mới chụp mà là ảnh từ mười năm trước. Tôi lấy tờ giấy ra, có cảm giác như mình đã âm mưu từ trước.

Bác gái kiểm tra giấy tờ xong, thấy nãy giờ Lịch Xuyên không nói gì, hỏi tôi: “Cậu ta không biết nói tiếng Trung à?”

“Dạ biết... anh ấy xúc động quá, nên nói không nên lời đó mà.” Tôi kéo tay anh, tỏ ra thân mật.

“Cậu ta là người Thụy Sĩ, phải nộp thêm “Giấy chứng nhận độc thân” có công chứng nữa, để chứng minh cậu ta chưa kết hôn.” Bác gái rất rành thủ tục.

Tôi và Lịch Xuyên đều trợn tròn mắt.

“Thấy chưa, đã bảo em đừng đi mà em một hai đòi đi.” Anh nghiêm túc nhìn tôi “Bây giờ thấy phiền chưa?”

“Lịch Xuyên, đừng nói với em là anh có vợ rồi nha?” Tôi nổi điên.

“Làm gì dám?”

Anh lấy di động ra bấm số.

- Anh, em cần “Giấy chứng nhận độc thân” có công chứng.

- Anh nói thử xem dùng làm gì?

- Gấp nha!

- Ừ, vậy nhé.

Bố́n câu là dặn dò xong, anh tắt máy, nói với tôi: “Hôm nay anh trai anh đi làm, tố́i bay, mai tới Côn Minh.”

“Được rồ̀i, hiệu suấ́t rấ́t cao.” Tôi tặng bác gái một hộp chocolate Thụy Sĩ “Cô ơi, ngày mai tụi cháu lại đế́n.”

Hôm sau, tôi vẫn đi làm bình thường, đế́n chiề̀u, chúng tôi tay trong tay, lại đế́n Cục dân chính. Lịch Xuyên nói, René và Tế́ Xuyên đề̀u đế́n, sẽ cầ̀m “Giấ́y chứng nhận độc thân” đứng trước cổng Cục dân chính chờ chúng tôi. Tới cổng, quả nhiên thấ́y hai người, đề̀u mặc lễ phục nghiêm túc. Tôi và Lịch Xuyên chỉ mặc đồ̀ bình thường.

Tôi hơi buồ̀n bực, nói với Lịch Xuyên: “Đáng lẽ mình phải mặc trang trọng hơn, đúng không?”

“Không cầ̀n. Hai đứa mình mặc gì cũng là trai tài gái sắ́c hế́t.”

Mọi người ôm nhau, René và Tế́ Xuyên chúc mừng chúng tôi. Tôi và Lịch Xuyên đi vào làm thủ tục kế́t hôn. Lúc đi ra, tôi phát hiện ngoài cổng có rấ́t nhiề̀u người, già có trẻ có, nam có nữ có, còn có người nước ngoài, tấ́t cả đề̀u mặc lễ phục trang trọng. Ai cũng nhìn chúng tôi với ánh mắ́t kích động.

Tôi quay đầ̀u nhìn Lịch Xuyên, phát hiện Lịch Xuyên cũng giật mình.

Sau đó, hai cô bé con lai độ tuổi học sinh cấ́p 3 bỗng nhiên hét to lên: “Alex! Tiểu Thu! We love you!”

Lịch Xuyên gật đầu với hai cô bé đó, kéo tay tôi nói: “Tiểu Thu, để anh giới thiệu người nhà và họ hàng của anh.”

Chân tôi run run, trước mặt có tới hơn ba mươi người lận. Tôi hỏi nhỏ: “Đông quá... toàn bộ người nhà anh à?”

“Chỉ một nửa thôi... những người thân nhất đều đến hết.”

“Đây là ông bà ngoại.” Hai ông bà cụ rất hiền “Khăn quàng cổ của em do bà ngoại đan. Bà ngoại có tổng cộng năm cháu trai, bà đan cho mỗi cháu dâu một chiếc khăn, cả René cũng có một cái. Ha ha.”

Bà ngoại Lịch Xuyên là người Pháp, ôm tôi nói một tràng tiếng Pháp, sau đó hôn má tôi liên tục.

“Đây là ông bà nội và bố anh.”

Tôi đã biết ông nội Lịch Xuyên từ trước, ông cụ cười ha ha mấy tiếng, nói: “Thì ra Annie chính là Tiểu Thu! Chết rồi, ông vừa gặp đã đắc tội cháu rồi. Không sao, sau này ông sẽ dẫn cháu đi chơi khắp Zurich. Cháu đừng đi theo Lịch Xuyên, về mặt ăn chơi, ông là số một trong nhà họ Vương.” Bố Lịch Xuyên cũng cao gầy, nhìn ra được, lúc còn trẻ ông cũng rất đẹp trai. Bà nội anh thì không cao lắm, hơi mập, mái tóc bạc hơi quăn, cười tươi hớn hở, rất dễ gần. Bà nội nắm chặt tay tôi không buông, nói liên tục: “Cháu dâu của bà vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, mấy năm nay Lịch Xuyên có lỗi với con, Lịch Xuyên đúng là rất có phúc!”

Lịch Xuyên giới thiệu từng người một: “Đây là chú, bác, cậu... đây là em họ, cháu gái của anh...”

Mọi người đều chúc mừng tôi, ôm tôi.

Tiếp theo, tôi thấy có một thằng nhóc đeo ba lô chạy tới: “Chị! Chị!”

A... Tiểu Đông!

“Tiểu Đông, sao em lại tới đây?”

“Có người gọi điện thoại tới văn phòng khoa em, nói đã đặt vé máy bay cho em rồi, kêu em về dự đám cưới của chị... Em nghe không hiểu tiếng Trung của người đó, chắc là anh rể.”

Tôi sờ đầu nó, nói: “Không phải anh rể đâu, là René.”

Lịch Xuyên cười bắt tay với nó: “Chắc em là Tiểu Đông, anh là Lịch Xuyên. Chị em luôn nhắc tới em, cuối cùng cũng gặp nhau.” Ngay sau đó, lại có một chiếc taxi trờ tới, bốn người đi xuống xe cũng là người quen của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi vội vàng đi đến chào: “Dì! Dượng! Chị họ! Anh rể!”

---

[1] Câu thơ mà nhân vật Lý Mạc Sầu trong tiểu thuyết “Thần Điêu Hiệp Lữ” của Kim Dung hay đọc.

Kê´t truyện

Sau khi kê´t hôn, Lịch Xuyên nhâ´t quyê´t muô´n dẫn tôi đi châu Âu du lịch. Xét tình trạng sức khỏe của anh, tôi cũng kiên quyê´t không đô`ng ý. Chúng tôi vẫn ở lại Côn Minh, cứ nửa năm vê` Thụy Sĩ tái khám một lâ`n.

Lâ`n đâ`u tiên chúng tôi lâ´y danh nghĩa vợ chô`ng đi qua cổng kiểm tra hải quan, Lịch Xuyên nghiêm túc đưa một tờ giâ´y màu đỏ cho nhân viên hải quan. Người kia nghiên cứu cả ngày, hỏi: “Anh ơi, đây là hộ chiê´u của anh hả?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao trên đây ghi toàn chữ Trung Quô´c?”

Trời ơi, người nước ngoài cũng nhận ra chữ Trung Quô´c nữa.

“Đây là giâ´y đăng ký kê´t hôn.” Lịch Xuyên nói “Hộ chiê´u vợ tôi câ`m rô`i.”

Người nước ngoài cười haha: “Vậy anh câ`m giâ´y đăng ký kê´t hôn làm gì?”

“Vì giấy chứng nhận kết hôn là giấy tờ quan trọng nhất của tôi, còn quan trọng hơn cả hộ chiếu.”

“Phụt…” Nhân viên hải quan phì cười, đóng một con dấu lên giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi, “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Qua cửa, Lịch Xuyên còn nghiêm túc cất giấy chứng nhận kết hôn vào túi. Tôi nói: “Lịch Xuyên, giỡn mặt với hải quan là không tốt. Lần sau không được làm vậy nữa.”

“Sao không? Lần nào cũng phải làm.”

Ngoại truyện 1: Nhà sách

Tôi viết xong quyển "Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên" trong thời gian rảnh rỗi, một ngày sau khi xuất bản, tôi được mời đến nhà sách ký tặng độc giả.

Mặc dù Lịch Xuyên có đọc vài chương đầu, nhưng anh thẳng thắn thừa nhận: thứ nhất, số lượng chữ Hán anh biết rất ít, lại lười tra từ điển, cho nên cơ bản là đọc không hiểu. Thứ hai, phần anh đọc hiểu làm anh đỏ mặt, anh từ chối đọc tiếp...

"Vậy anh có để ý việc tên mình được dùng để đặt cho tên truyện không?" "Vậy anh có để ý việc tên mình được dùng để đặt cho tên truyện không?"

"Không sao."

Không đúng, trước nay Lịch Xuyên không thích công khai chuyện đời tư, tôi cũng không hiểu nổi.

"Sao không sao?"

"Nếu em hỏi bố anh, bố sẽ chỉ cho biết cách viết chữ "Lịch" như thế nào. Tên chính thức của anh trên hộ chiếu là phiên âm

theo hệ thố´ng Wade-Giles [1]. Hai chữ “Lịch Xuyên” này là do em tự đặt.”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi nhảy dựng lên! Thì ra lâ´y nhau đã một năm, ngay cả tên tiê´ng Trung của chô`ng tôi cũng viê´t sai!

“Đúng vậy,” Lịch Xuyên cười nói “Lâ`n đâ`u tiên em viê´t hai chữ này là lâ`n đâ`u tiên em đê´n Long Trạch. Em để lại một tờ giâ´y nhă´n, nói “Lịch Xuyên, tôi vê` trường đây. Không câ`n tiễn tôi”. Chữ Lịch trên tờ giâ´y đó là chữ Lịch có ba châ´m thủy [2]. Nói thật, lúc đó anh không đọc được chữ này, lại là chữ giản thể, nên anh phải tra từ điển.

“Vậy tên anh là chữ “Lịch” nào?”

“Ha ha, không nói cho em. Đây là lỗi lâ`m suô´t đời của em.”

Lúc tôi đi nhà sách, Lịch Xuyên cũng đi theo. Vì tôi nói với anh, tôi sợ gặp độc giả. Lịch Xuyên nói để anh đi theo, anh sẽ ngô`i phía xa xa, cổ vũ tôi.

Hôm đó tôi ăn mặc râ´t lịch sự, ngô`i nghiêm túc kí tên. Nhà sách khá đông người, nhưng mới kí có 10 phút đã xong. Ngẩng đâ`u nhìn lên, phía trước có một hàng dài, ai cũng đang câ`m quyển “Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên” trong tay. Kỳ quái, tôi là tác giả, sao người ta không xin chữ ký của tôi?

Tôi hỏi một cô gái nhìn giô´ng học sinh trung học trong hàng: “Xin hỏi... bạn đang đợi tác giả ký tên à?”

Cô gái đó nhìn tôi một cái, gật gật đâ`u, lại lă´c đâ`u.

Tôi liề̀n cười nói: “Là vậ̀y... tôi chính là tác giả, thật đó, không thật không lấ́y tiề̀n.”

Cô gái khách sáo bắ́t tay, mở sách ra, xin chữ ký. Sau đó không thèm để ý tới tôi nữa, tiế́p tục xế́p hàng.

Nhục như con cá nục. Tôi kiễng chân nhìn ra đằ̀ng trước, hàng dài tới tận cửa, nhìn không thấ́y cuố́i.

“Xin hỏi, xế́p hàng làm gì vậy?” Tôi lễ phép hỏi.

“Chúng tôi đang chờ anh Lịch Xuyên kí tên.”

Trời đấ́t! Không có thiên lý, tôi trợn tròn mắ́t.

Tôi đi dọc theo tới cuố́i hàng, quả nhiên thấ́y Lịch Xuyên đang ngồ̀i kí tên cho một cô bé, vừa ký vừa nói: “Hy vọng bạn không để ý việc tôi ký tên bằ̀ng tiế́ng Anh, tên tiế́ng Trung tôi viế́t không đẹp lắ́m, sợ bạn cười.”

Cô bé đỏ mặt, cười ngây ngô, lại còn rưng rưng nước mắ́t: “Không, không, anh Lịch Xuyên ơi, thấ́y anh vẫn số́ng khỏe mạnh, em rấ́t mừng cho anh!”

“Ừ...” Lịch Xuyên hòa nhã, “Muố́n đế́n xem tôi có thật không đúng không?”. Đang nói tới đó, nhìn thấ́y tôi, anh cúi đầ̀u: “Oops!” Sau đó anh ngẩng đầ̀u lên nhìn mọi người, nói: “Tác giả đế́n đây rồ̀i, xin mọi người nể mặt tôi, xin cô ấ́y ký tên, có được không?”

“Được, được” Cuố́i cùng đám đông cũng quây quanh tôi.

Ra khỏi nhà sách, tại một góc đường yên tĩnh, Lịch Xuyên bỗng nhiên gọi tôi đứng lại.

Anh lấy một chiếc hộp gỗ kiểu cổ từ túi xách ra, mở hộp ra, lấy ra một tập giấy còn dày gấp hai lần sách của tôi. Nhìn tập giấy còn đẹp hơn sách của tôi, đóng thành sách, to khoảng bằng một tập tranh. Anh hôn tôi, đưa tập giấy cho tôi: "Hôm nay là sinh nhật của chúng ta, đây là quà sinh nhật của em."

Trên bìa quyển sách đó viết:

"Letters to Xiaoqiu" [3]

Mở trang đầu tiên ra, tôi thấy một lá thư tiếng Trung:

"Hi Lịch Xuyên,

Có kết quả thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc hiểu tệ nhất cũng được 86 điểm. Anh có thích không? Buổi trưa em và An An ra cổng bắc ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì ngon lắm. Buổi tối em đi tự học, đem theo một ly trà đặc. Ở đó, em đọc xong tập cuối của "Thiên Long Bát Bộ" rồi. Đúng vậy, em không lo học hành, em muốn nghỉ xả hơi. Tiểu Thu."

Bên dưới là thư hồi âm của anh, tôi tạm dịch:

"Hi Tiểu Thu, điểm thi cao như thế, anh rất tự hào vì em. Mì thịt bò ở cổng bắc, là chỗ mình hay ăn đúng không? Anh còn nhớ, em nói chỗ đó nước dùng trong và ngọt thanh, hương vị đậm đà. Anh xin lỗi em, Tiểu Thu. Ngày chia tay anh không biết nói gì, đành vội vàng bỏ đi. Lúc đó anh cảm thấy mình là kẻ nhu nhược. Anh mang theo một cái gối em hay nằm, trên gối còn vương vấn hơi thở của em, mùi của đêm trước. Hiện giờ anh nằm viện, vẫn dùng nó gối đầu, như em vẫn ở bên anh. Ca mổ của anh là 10

giờ sáng mai. Người nhà anh đề̀u đi nhà thờ cầ̀u nguyện cho anh. May mà em không có ở đây, cũng không biế́t gì, anh không muố́n thấ́y em đau lòng. Cho dù như thế́ nào đi nữa, em luôn chúc anh may mắ́n, đúng không? Yêu em, Lịch Xuyên.”

Tôi xem từ đầ̀u tới cuố́i, đế́n giữa sách, tôi không viế́t email cho anh nữa, nhưng anh vẫn viế́t tiế́p, những đoạn độc thoại thật dài, tiế́ng Anh và tiế́ng Trung xen lẫn nhau.

Tôi im lặng nhìn anh, cảm động vô cùng.

Anh vuố́t ve mặt tôi, dịu dàng nói: “Thật ra, mỗi lá thư của em anh đề̀u trả lời. Không đủ sức gõ chữ, anh lén ghi âm lại. Sau đó em không gửi thư cho anh nữa, anh vẫn thường xuyên viế́t. Anh không kể René nghe, điề̀u này đã thành thói quen của anh rồ̀i.” Anh đặt tay tôi lên tim anh, nói tiế́p: “Anh vố́n định viế́t vào di chúc ủy thác René giữ những lá thư này. Nế́u có một ngày, anh xảy ra chuyện gì, hoặc không còn số́ng được bao lâu nữa, René sẽ gửi những lá thư này cho em, để cho em biế́t trên thế́ giới này, từng có một người yêu em vô cùng sâu đậm.”

Tôi ôm quyển sách dày cộm vào trong ngực, đùa với anh: “Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ, nế́u em xảy ra chuyện gì, thì hơn phân nửa là vì anh. Nế́u em thật sắ́p chế́t, cũng hơn phân nửa là bị anh làm tức chế́t?”

Lịch Xuyên nhìn vào mắ́t tôi, ánh mắ́t sâu thẳm, chăm chú, giố́ng như đang tìm bóng dáng mình trong mắ́t tôi: “Tiểu Thu, sau khi phẫu thuật, anh không dám nhìn chính mình. Không dám chụp ảnh, trong nhà cũng không lắ́p gương. Anh cứ tưởng, mọi điề̀u tố́t đẹp luôn bỏ anh mà đi, chờ đợi anh, chỉ có cái chế́t và sự mục rữa.

Không phải sao? Nê´u trong tay em cầ`m búa, thì mọi thứ còn lại đề`u là đinh mà thôi. Nhưng mà," đáy mă´t anh ngập tràn ánh sáng lấ´p lánh, nhưng cũng long lanh những giọt mưa "Anh tìm được cái đẹp mấ´t đi từ lâu nơi em, trong mă´t anh, em luôn luôn đáng yêu."

---

[1] Hệ thống phiên âm Latin cho tiếng Trung được Thomas Wade phát triển vào giữa thế kỷ 19, và được hoàn thiện bởi Hebert Giles vào năm 1982, hiện giờ chỉ còn Đài Loan dùng hệ thống phiên âm này. Ví dụ, tên Vương Lịch Xuyên phiên âm theo cách Đài Loan sẽ là Wong Lih Chuan (viết tắt theo kiểu nước ngoài là L.C. Wong), trong khi người Trung Quốc sẽ phiên âm thành Wang Li Chuan.

[2] Tiếng Hoa có nhiều từ đồng âm, nhưng khác cách viết và khác nghĩa.

[3] Thư gởi Tiểu Thu

Ngoại truyện 2: Noel

Vào đêm Noel của n năm sau, tôi và Lịch Xuyên ngô`i trên sô pha xem tivi.

Đêm khuya thanh vă´ng, Lịch Xuyên đột nhiên hỏi: “Ngày mình gặp nhau, em còn nhớ không?”

“Nhớ mà, nhớ rõ lă´m!”

“Vậy để anh kiểm tra thử, trí nhớ của em tô´t hơn, hay là trí nhớ của anh tô´t hơn.”

“Đương nhiên là em, em còn trẻ, lúc đó là lúc trí nhớ tô´t nhâ´t, một ngày có thể học 100 từ mới.”

“Ngày đó,” Lịch Xuyên nói “Lúc em đổ cà phê lên người anh, trong quán cà phê đang bật bài hát gì?”

“... Để em nhớ lại xem. Ừ, nhạc trên radio.” Vớ vẩn.

“Nhạc gì trên radio?”

“... Ca khúc được yêu thích.”

“Bài nào?”

“Ừ…” Tôi nói “Ừ…”

“Ca sĩ nam hay ca sĩ nữ?”

“Nữ, chắc chắn là nữ. Vương Phi. Lúc đó Vương Phi nổi tiếng nhất, radio ngày nào cũng phát nhạc của Vương Phi hết.”

“Bài nào của Vương Phi?”

“… Cô gái dễ bị tổn thương.”

“Không phải.”

“Không phải? Haiz, Lịch Xuyên, anh không hiểu tiếng Trung thì thừa nhận đi. Là Vương Phi, lúc đó cô ấy đang hát bài “Cô gái dễ bị tổn thương”, sau đó, em bưng cà phê ra cho anh, em còn nhớ rõ câu hát, *“Lưu lại nụ hôn đêm qua của anh, không có cảm giác anh là thật. Nhớ anh mãi đến lúc hoàng hôn, trên mặt đầy nước mắt.””*

“Trí tưởng tượng của em thật phong phú.”

“Không phải sao?”

“Không phải.”

“Vậy thì là gì?”

“Rhapsody in Blue [1].”

“Là bài hát âm hưởng jazz, phong cách nhạc vàng ủy mị đúng không?”

“Nhạc vàng ủy mị nghĩa là gì?”

“Chuyện này giải thích dài dòng lắ´m, dịch sang tiê´ng Anh chính là Decadent music.”

“No.”

“Được rô`i. Hèn gì mỗi lâ`n sinh nhật anh chỉ đàn mỗi bài này. Em vẫn không hiểu tại sao.”

“Bao nhiêu năm nay, anh chỉ muô´n nhắ´c em nhớ, nhưng em vẫn không nhớ ra. Anh buô`n lắ´m đó.” Người nào đó buô`n râ`u nói.

“Hôm đó là ngày đâ`u tiên em đi làm, lo lắ´ng lắ´m. Em chỉ lo học menu và sử dụng máy thu ngân, không để ý nhạc nhẽo nhạc nhiê´c gì hê´t. Anh hỏi cái chuyện khác đi, chuyện khác em vẫn nhớ rõ.”

“Chuyện khác em vẫn nhớ rõ, có đúng không vậy?”

“Đương nhiên. Đô´i với em mà nói, ngày hôm đó là ngày quan trọng mà.”

“Như vậy, anh hỏi em. Ngày đó, cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Không đúng.”

“Không đúng? Không thể nào. Em nhớ râ´t rõ ràng, màu nâu mà.”

“Có phải em đổ cà phê lên người anh không?”

“Đúng.”

“Cà phê màu gì?”

“Màu cà phê.”

“Vậy cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Đúng là... gỗ mục...”

“Anh nói gì?”

“Không có gì hết.”

“Không phải nâu à?”

“Không phải. Đương nhiên đổ cà phê lên rồi thì sẽ biến thành nâu. Anh hỏi màu nguyên thủy kìa.”

“Không nhớ rõ. Anh nói cho em biết đi.”

“Không nói, em từ từ suy nghĩ đi.” Anh hơi buồn rồi.

“Hỏi câu nào đơn giản hơn một chút đi... Em không thể thi rớt được, ông xã.”

“Được rồi, hỏi em một câu đơn giản. Ngày đó, trên tay anh có cái gì?”

“Tay nào?”

“Tay trái.”

“Trên tay anh... chắc chắn không có nhẫn kết hôn.”

“Không có.”

“Hình như... cũng không có bọc nước.”

“Không có.”

“Không mang bao tay.”

“Không mang.”

“Anh đang dùng máy tính, cho nên trên tay chắc chắn cũng không có bút chì.”

“Không có.”

“Vậy trên tay anh có cái gì?”

“Em nghĩ không ra, hay là không chú ý tới?”

“... Không chú ý.”

“Trên tay anh, có dán băng cá nhân màu trắng. Hôm đó anh gọt bút chì, bị đứt tay.”

“Được rồi. Em rớt rồi.”

“Tại sao em rớt? Điều này nói lên rằng, em căn bản không chú ý tới anh.”

“Oan quá, không chú ý mà đổ cà phê lên người anh à? Vấn đề ở chỗ, lúc đó em chỉ chú ý tới mặt của anh thôi.”

“Được rồi. Vậy anh hỏi em một câu về mặt anh, em phải trả lời được. Nếu không anh sẽ bỏ vợ.”

“Hỏi đi, hỏi đi. Chỉ cần là vấn đề về mặt anh, em chắc chắn sẽ trả lời được.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Ngày đó, anh có cười với em không?”

“Đáp án cuố i cùng là không cười. Mặt anh lúc nào cũng cau có.”

“Không đúng.”

“Anh đâu có cười.”

“Sau khi cà phê đổ đương nhiên không cười. Nhưng mà, lúc ngẩng đầ u nhìn em, anh đang cười.”

“Không có.”

“Có. Nế u anh không cười, chắ c chắ n em sẽ không đổ cà phê lên người anh.”

“Khóe miệng anh hình như có cong lên một chút, không rõ ràng lắ m.”

“Bạn Tạ Tiểu Thu, vậy gọi là cười. Em không trả lời đúng câu nào hế t, bị 0 điểm, nên phạt em như thế nào đây?”

Tôi lên giọng: “Đợi chút, không thể để mình anh kiểm tra em được, em cũng muố n kiểm tra anh, biế t đâu anh cũng bị 0 điểm.”

Anh ăn một miế ng bỏng ngô, nói: “Em kiểm tra đi, chắ c chắ n anh sẽ được điểm tố i đa.”

“Ngày đó, em mặc đồ gì?”

“Áo thun màu đen, tạp dề xanh lá. Quầ n đen, giày da màu đen.”

“Kiểu tóc của em...”

“Cột đuôi ngựa, dây thun màu xanh lá, có gắn hai hạt châu bằng thủy tinh màu xanh lam.”

“Có bôi son môi không?”

“Có, màu anh đào, đúng không?”

“Câu đầu tiên em nói với anh là...”

“I’m... terribly sorry! Sir!” Anh bắt chước giọng tôi, giọng nữ, rất giống. Tôi nhảy dựng lên nhéo anh.

“Á! Á!” Anh kêu “Lại bạo lực gia đình rồi! Trước đây em dịu dàng lắm mà.”

“Mấy câu vừa rồi là xé nháp thôi, bây giờ mới chính thức.”

“Hỏi đi, hỏi đi. Đừng nhéo anh là được.”

“Hôm đó, ngoại trừ đồng phục ra, em còn mặc đồ gì?” Tôi muốn làm khó anh, vì hôm đó tôi vào quán chưa được 10 phút đã thay đồng phục rồi. Chắc chắn Lịch Xuyên sẽ không chú ý tới điểm này.

“Em mặc áo len màu hồng. Loại bó sát người. Ba lô con cóc, trên ba lô có gắn chuỗi chìa khóa. Cổ đeo một chuỗi hạt, nhiều màu. Ở dưới thì mặc jupe ngắn màu xanh lá, giày bata trắng. Giống cô bé học lớp 8 nhà bên.”

Lần này tới lượt tôi kinh ngạc: “Sao anh biết rõ vậy?”

“Em đứng trước cửa xe chỉnh lại váy, lại lấy gương ra chỉnh lại tóc. Em nhe răng cười trước gương, xem răng có dính gì không, em còn vỗ vỗ mặt mình, muốn nó hồng hào hơn một chút. Tóc hơi rối, em đổ

nước suố´i ra tay, vuô´t mâ´y cọng tóc trên đỉnh đầ`u cho gọn gàng lại. Sau đó, em quay lưng lại với chiê´c xe, thò tay vào trong áo sửa áo ngực. Để thâ´y rõ bóng mình, em còn kéo kính xe anh qua một bên nữa."

Tôi ngây ngô´c nhìn anh, choáng váng.

"Tóm lại, tuy rằ`ng em không phát hiện, nhưng em đã làm duyên làm dáng trước mặt anh, cảnh xuân lộ hê´t." Lịch Xuyên biê´t nhiê`u từ diễm tình, từ cổ điển đê´n hiện đại đê`u dùng hê´t.

"Nói bậy... anh nói bậy!" Tôi thẹn quá thành giận.

"Vì cửa xe anh là phản quang, lúc chạng vạng từ ngoài nhìn vào trong không thâ´y gì. Lúc đó anh đang ngô`i trong xe, sợ em xâ´u hổ, nên không dám xuô´ng xe."

"Vương Lịch Xuyên! Anh nhìn lén người ta!"

"Á! Á! Anh xin lỗi! Anh không cô´ ý... I'm terribly sorry!"

---

[1] Một bài nhạc pha trộn phong cách của nhạc cổ điển và jazz được nhạc sĩ tài hoa người Mỹ - George Gershwin (1898 - 1937) sáng tác năm 1924, đây là bài nhạc mở đầu cho phong cách bán hàn lâm của nền âm nhạc hiện đại.

Ngoại truyện 3: Đi chợ

Tuần thứ hai sau khi về Côn Minh, Lịch Xuyên nhận được vài kiện hàng to gửi từ Thụy Sĩ, gồm: xe lăn, thuốc và quần áo của anh. Sau đó hầu như cứ cách một hai tuần chúng tôi lại đến bưu điện, nhận đủ thứ đồ được gửi tới, gồm đồ ăn, văn phòng phẩm, ga giường và chocolate. Bà nội của Lịch Xuyên thậm chí còn gửi tới chiếc ghế sô pha đơn mà Lịch Xuyên thường dùng. Chúng tôi liên tục nhận đủ loại thùng dưới ánh mắt tò mò của nhân viên bưu điện, đồ đạc chất đầy mọi ngõ ngách, xe lăn cũng được nhét xuống gầm giường ngay ngày đầu tiên xé vỏ.

Lúc trước khi còn làm việc, vì hay đi họp, đàm phán và gặp khách hàng, Lịch Xuyên một ngày tám tiếng đều phải mang chân giả. Đối với người bị cưa chân thì đây là một chuyện vô cùng khó chịu, đòi hỏi phải có nghị lực. Anh sẽ đổ mồ hôi rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ bị ngã, còn có nguy cơ bị gãy xương. Sau vài lần bệnh nặng, những chỗ phẫu thuật trên người càng yếu hơn. Thời gian sử dụng chân giả đã được hạn chế rất nhiều, gần hai năm nay anh bị bắt chuyển sang dùng nạng đôi.

Nhưng, chỉ cần còn có thể đứng được, Lịch Xuyên tuyệt đối không dùng xe lăn. Anh nói, xe lăn khiến anh trông giống người

tàn tật. Tôi rất lúng túng khi nghe anh nói vậy. Lịch Xuyên vội sửa lại, anh là người tàn tật, nhưng anh không muốn mình trông như người tàn tật. Tôi lại càng thấy khó xử hơn.

Lịch Xuyên nói mặc dù anh đã dần dần chấp nhận bộ dạng của mình, cũng biết có một số việc không tiện làm, nhưng anh không thích người khác đối xử với mình như với một người tàn tật. Nói đúng hơn, anh không thích bị người khác chú ý hoặc chăm sóc đặc biệt. Dù chỉ là vô tình lộ ra trong giọng điệu cũng sẽ khiến anh cảm thấy không tự nhiên.

Anh chỉ muốn làm một người bình thường, chỉ muốn mọi người dùng thái độ bình thường đối xử với mình.

Mà tôi, Tạ Tiểu Thu, ở phương diện này lại là một tấm gương xấu.

Ngày thứ ba sau khi trở về, vì chưa quen với khí hậu nên anh bị sốt cao, tôi đưa anh đến bệnh viện, gấp gáp như thể sắp tận thế tới nơi. Lịch Xuyên chỉ tiêm một mũi hạ sốt rồi về nhà, nhất quyết không chịu nằm viện. Anh không dám nán lại bệnh viện lâu, sợ tôi chịu không nổi.

Tôi nói thần kinh tôi không yếu như vậy đâu, anh còn bỏ ra cả buổi tối để an ủi tôi. Nói cho tôi biết bệnh của anh đã khá hơn rất nhiều rồi, trước mắt không có dấu hiệu chuyển biến xấu, bảo tôi cứ yên tâm.

Sau đó, anh lại giải thích tỉ mỉ cho tôi lần lượt từng thuật ngữ y học, còn lôi mấy lọ thuốc thường dùng ra cho tôi xem. Dù vậy, tôi vẫn thức trắng hai đêm liền. Tôi sợ Lịch Xuyên chết trong lòng tôi, còn sợ hơn cả việc anh bỏ đi khi còn sống.

Kể từ hôm đó, Lịch Xuyên bắt đầu gọi tôi là honey. Chúng tôi mở thùng đồ thứ hai của Lịch Xuyên ra. Bên trong có cả âu phục, cà vạt, sơ mi, áo thun, quần jean, giày, đồ lót... và vớ. Tôi đoán, có lẽ là Tế Xuyên và René đã lôi mọi thứ trong tủ quần áo của Lịch Xuyên ra, chẳng cần sắp xếp, cứ thế máy móc nhét đầy vào thùng giấy to bằng cái tủ lạnh loại nhỏ này. Tất cả quần áo được lấy ra, chất đầy trên giường.

"Lịch Xuyên," Tôi thở dài "Trung Quốc là nước nổi danh về ngành dệt may, em không hiểu tại sao anh của anh còn phải gửi quần áo cho anh, đâu phải không mua được ở đây."

"Nổi danh về dệt may? Sao anh lại không biết nhỉ?"

"Con đường tơ lụa chắc anh biết chứ?"

Anh ngừng lại một chút rồi nói: "Honey, anh không tùy tiện mua quần áo."

"Vậy sao còn mua nhiều như thế?"

"Anh từ trước tới giờ mua cái nào ra cái đó. Mỗi một chiếc quần cái áo ở đây đều rất vừa, có hơn một nửa là may theo số đo. Đặc biệt là quần."

Anh lấy một chiếc quần jean ra: "Em xem, chiếc quần jean thế này em có thể mua được ở đâu chứ." Anh mặc vào cho tôi xem, quả nhiên vừa khít. Ống quần bên phải bị cắt tận gốc, đường may rất vừa vặn.

"May cái này cũng đâu có khó, chẳng lẽ Côn Minh không may được?"

“Côn Minh may cũng được, nhưng anh không thích để người khác đo.”

Đúng là lập dị, tôi cười: “Vậy mớ quần áo này được gửi tới theo ý của anh?”

“Đúng vậy.” Hai mắ́t Lịch Xuyên sáng ngời nhìn tôi, “Anh chỉ mặc quần áo do chính mình chọn, và do thợ may riêng của anh may. Period.”

Mỗi khi bị tôi hỏi đế́n mấ́t kiên nhẫn, anh thích dùng từ này: period. Chấ́m hế́t.

“A, còn nói anh không có tính cách thiế́u gia... đúng là đồ tiểu tư sản.”

Mười năm qua, thời gian tôi số́ng cạnh Lịch Xuyên không nhiề̀u. Tính tổng cộng, chúng tôi ở cạnh nhau không quá một tháng, mỗi lần đề̀u ở tại những khách sạn cao cấ́p hoặc là những căn hộ sang trọng.

Chúng tôi chưa từng ở trong một tòa nhà cũ kỹ với hành lang đầ̀y rác như thế́ này. Lịch Xuyên ngay ngày đầ̀u tiên đế́n đây đã bắ́t đầ̀u dọn dẹp. Ngày nào cũng rửa chén, nồi, nắ́p, ngay cả chai nước tương cũng không tha. Sau đó bắ́t đầ̀u lau bàn, lau nhà, chà bồn cầ̀u, đổ rác. Tôi gọi anh là “người cuồng dọn dẹp”. Anh nói tiế́ng Đức cũng có từ này, là “Putzteufel” (con quỷ dọn dẹp). Lịch Xuyên còn mở rộng phạm vi dọn dẹp ra tới toàn bộ hành lang của tầ̀ng một, được hàng xóm hế́t lời khen ngợi.

Khả năng giữ thăng bằ̀ng của Lịch Xuyên khiế́n người ta kinh ngạc. Anh có thể đứng thẳng trong một thời gian dài, ngẩng cao đầ̀u

ưỡn ngực, không hề nhúc nhích, nếu không nhìn xuống dưới thì khó có thể biết anh chỉ có một chân. Lịch Xuyên nói, anh là cao thủ trượt tuyết, xém nữa bị huấn luyện viên dụ dỗ tham gia Đại hội thể thao dành cho người khuyết tật rồi. Nhưng lúc đó anh muốn làm kiến trúc sư, nên lại thôi.

Nói tới đây tôi lại hỏi anh: "Không phải anh học Kinh tế à? Sao lại đổi nghề?"

Câu trả lời nằm ngoài dự kiến của tôi: "Vì anh trai anh."

"Vì anh trai anh?"

"Sau khi phẫu thuật, anh ấy sợ anh không thể tự chăm sóc cho mình, nên quyết định chuyển trường tới Chicago. Đại học Chicago cũng có khoa Kiến trúc, nhưng không bằng ở Havard. Anh suy nghĩ một hồi, thay vì anh ấy chuyển trường chi bằng để anh chuyển. Thế là anh chuyển qua Havard."

"A... Havard!" Tôi nhớ tới bộ phim "Chuyện tình Havard" nổi tiếng, "Có tán tỉnh được cô nào không?"

"Mấy năm đầu anh rất hiếm tham gia hoạt động tập thể," Anh nói "Việc học rất nặng, vắt kiệt sức người. Hôm nào anh cũng học tới mờ sáng."

"Có cần liều mạng như vậy không?"

"Bố anh từng dạy ở khoa đó, anh không muốn ông mất mặt."

"A, Lịch Xuyên, những gì anh từng trải qua, cũng có thể viết lại thành tiểu thuyết đó."

Anh nhéo tai tôi.

Tôi mở tủ trong phòng ngủ ra, nhét tấ t cả quầ n áo của mình vào hộp giấ y.

Lịch Xuyên ngăn tôi lại: “Ấ y, anh đâu có ý này đâu.”

“Quầ n áo của anh đắ t như vậy, phải cấ t giữ cẩn thận. Quầ n áo của em đề u rấ t rẻ, để ở đâu cũng được.”

“Không được, mỗi người một nửa, không thì ngày mai anh đi mua tủ quầ n áo mới.”

“Đừng mua, phòng nhỏ quá không còn chỗ. Vậy mỗi người một nửa đi.”

Chúng tôi ngồ i trên giường, mấ t cả tiế ng đồ ng hồ để gấ p từng cái một thành một khố i thật nhỏ, nhét vào tủ.

Một lát sau, Lịch Xuyên đứng lên tìm nạng. Tôi tới phòng khách lấ y cho anh đôi nạng mà anh hay dùng. Đôi nạng bằ ng hợp kim này làm theo chiề u cao của anh. Tay cầ m màu đen, màu kim loại sáng bóng, vừa nhẹ lại vừa chắ c chắ n.

Tôi cầ m trên tay ngắ m nghía, bỗng nhiên phát hiện vấ n đề lớn.

“Ấ y, Lịch Xuyên anh xem, hàng Thụy Sĩ của anh cũng có hàng giả! Chiề u dài của hai chiế c nạng này không đề u nhau!” Tôi tức thay cho anh “Anh dùng lâu như vậy mà không phát hiện ra à?”

Thật ra Lịch Xuyên có tới vài đôi nạng như vậy, lúc mới quen, anh vẫn dùng hiệu này, tôi lấ y cho anh rấ t nhiề u lầ n, lại chưa bao giờ

chú ý đế´n chiề`u dài của chúng.

“Đế´n đây nào, honey,” Anh lấ´y ra một chiế´c bút, một tờ giấ´y “Để anh phổ cập ít kiế´n thức về` người khuyế´t tật cho em.”

Tôi ngồ`i xuố´ng cạnh anh, thấ´y anh vẽ một hình người nho nhỏ trên giấ´y: “Anh thiế´u chân phải, nên lúc đứng trọng tâm sẽ lệch về` phía bên trái, đúng không?”

“Đúng.”

“Vai anh cũng sẽ nghiêng qua bên trái.”

“Đúng.”

“Để giữ vững trọng tâm và thoải mái lúc di chuyển, nạng bên phải sẽ cao hơn một chút.” Nói xong anh dùng nạng gõ nhẹ đầ`u tôi, “Cho nên đây không phải là hàng giả kém chấ´t lượng.”

Tôi ngây ra, hỏi: “Hồ`i giờ vẫn là như vậy à? Kể từ ngày chúng ta quen nhau, nạng của anh vẫn là một cao một thấ´p như vậy à?”

“Đúng vậy.”

“Mà em lại chưa bao giờ phát hiện?” Vẻ mặt tôi hoang mang.

“Điề`u này rấ´t bình thường, em đâu cầ`n dùng nạng đâu.” Anh an ủi tôi.

“Ít nhấ´t cũng cho thấ´y rằ`ng em là một người thật vô tâm!”

“Anh không nói như vậy...”

“Hèn gì nhiề`u năm như vậy anh cũng không để ý tới em!”

“Không phải như vậy...”

“Em không đủ tiêu chuẩn, em mới là hàng giả kém châ´t lượng!”

Tôi đột nhiên khóc rô´ng lên, nước mă´t giàn giụa.

“...”

“Honey!” Anh kéo tôi ra khỏi giường, ôm chặt lâ´y tôi “Trên đời này không ai đủ tiêu chuẩn bă`ng em.”

Sau đó anh bă´t đâ`u thê`, sẽ mãi mãi ở cạnh tôi, sô´ng lâu trăm tuổi, răng long đâ`u bạc, vĩnh viễn sẽ không chia xa... blablabla...

Lịch Xuyên không phải là người thích thê` thô´t, cũng không thích đem những chuyện quan trọng ra để thê`. Nhưng một khi phát hiện tôi không khô´ng chê´ được cảm xúc, anh sẽ dùng nó như chiêu trò cuô´i cùng để an ủi tôi, anh bă´t đâ`u lặp đi lặp lại mâ´y lời ngon tiê´ng ngọt đó. Dùng giọng trâ`m thâ´p đâ`y hâ´p dẫn thì thâ`m bên tai tôi, giô´ng như Phật đang hát vậy. Theo giọng trâ`m â´m đó, tôi dâ`n bình tĩnh lại.

Tôi dâ`n tin tưởng quyê´t định rời đi vào chín năm trước của Lịch Xuyên là đúng. Khả năng xử lý những vâ´n đê` liên quan đê´n tình cảm của tôi quá kém, nhưng lại có năng lực lảng tránh chúng tô´t hơn dự kiê´n.

“Lịch Xuyên, nói em biê´t, khi được chẩn đoán mă´c bệnh ung thư, bô´ anh có giâ´u anh không?”

“Không.” Anh nói “Ông là người đâ`u tiên nói cho anh biê´t. Còn cho anh biê´t loại bệnh này, chỉ có ba mươi tới năm mươi phâ`n trăm là có thể sô´ng thêm năm năm nữa.”

Tôi trách: “Lúc đó anh mới 17 tuổi, bô´ anh chă´c chă´n anh có thể chấp nhận được sự thật này à?”

“Có thể bô´ anh nghĩ anh trông có vẻ tough hơn. Nê´u là anh trai anh, thì bô´ sẽ giấu bớt một phần.”

Tôi khoanh tay lại: “Nhưng anh lại nghĩ em không thể đón nhận sự thật này?”

“... Lại nữa rồi.”

“Vì em là phụ nữ, phụ nữ là loại động vật yê´u ớt trong tình cảm.”

“Phụ nữ cũng có người kiên cường.”

“Nhưng em lại không kiên cường?”

Anh nhìn tôi, không biê´t nên trả lời như thê´ nào.

“Em không kiên cường chỗ nào?”

“...”

“Lấy ví dụ thử xem?”

“Ví dụ như, anh đã bỏ đi rồi, mà em vẫn viê´t mấy trăm lá thư?”

“Đó là kiên cường, bám dai như đỉa là một loại kiên cường.”

“Come on.”

“Điều đó chứng tỏ thần kinh của em rất vững, cho dù anh đá như thê´ nào cũng không sao.”

“...”

“Vì vậy anh sai rồ̀i, lúc ấy anh phải cho em biế́t sự thật.”

Anh vỗ vỗ mặt tôi, nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói: “Em đã biế́t sự thật rồ̀i, vậy anh sẽ nói cho em biế́t một chuyện.”

“Nói đi.”

“Hôm qua có người gọi điện thoại cho anh, em nghe máy, đúng không?”

“Đúng. Ông ta nói tiế́ng Đức nên em không hiểu.”

“Ông ấy là bác sĩ của anh.”

Mặt tôi lập tức trắ́ng bệch.

“Trước khi tới Côn Minh anh từng chụp X quang ngực. Phát hiện có ba chấ́m rấ́t nhỏ trên phổi anh. Họ nghi ngờ ung thư đang di căn, nhưng không chắ́c lắ́m, đợi sáu tuầ̀n nữa phải đi chụp lại mới biế́t chính xác...”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, đầ̀u óc trố́ng rỗng, trong chố́c lát dường như không thở nổi.

Sau đó liề̀n ngã xuố́ng.

Lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằ̀m trong vòng tay của Lịch Xuyên, miệng cay xè.

Là rượu, rượu mạnh.

Tôi nhìn anh không hiểu, anh chỉ chai rượu xái trên bàn: “Anh tin chắ́c là thầ̀n kinh cứng rắ́n của em không ngấ́t, chỉ có đầ̀u em ngấ́t mà thôi.”

Sau đó nước mắ t tôi bắ t đầ u trào ra, cả người run lên nhìn anh: “Đây là... sự thật à?”

“Đương nhiên không phải.” Anh thở dài, lấ y di động ra, ấ n một sô ́: “Đây là bác sĩ phụ trách của anh, biế t nói tiế ng Anh, không tin tự em hỏi đi.”

Bác sĩ của Lịch Xuyên tên là Herman, ông ấ y dùng tiế ng Anh giọng Đức giải thích bệnh tình hiện tại của Lịch Xuyên với tôi. Ông ấ y nói, mặc dù sức khỏe của Lịch Xuyên chưa hoàn toàn bình phục, nhưng đã tố t hơn năm ngoái rấ t nhiề u. Không phát hiện thêm chỗ di căn nào. Nhưng ông lại nói thêm, căn bệnh của Lịch Xuyên, luôn tồ n tại nguy cơ di căn. Cho nên, just live with it.

Just live with it. Tôi lo lắ ng nhìn anh, mãi không thố t nên lời.

“Honey, em sao rồ i?” Anh ôm lấ y mặt tôi, cười “Thật xin lỗi, không nên giỡn ác như vậy. Em đúng là ngã xuố ng một cái “rầ m” luôn. Anh còn tưởng em có thể chịu đựng thêm vài giây nữa kìa. Còn chóng mặt không? Muố n uố ng gì không? Anh đi rót nước trái cây cho em.”

“Vương Lịch Xuyên... anh dám đùa giỡn với em à!”

Sợ nghe tôi gào rú, anh nhanh chóng chố ng nạng đi vào bế p.

Anh rót nước trái cây vào chiế c bình đậy kín đưa cho tôi, tôi uố ng một ngụm lớn để át đi mùi rượu trong miệng.

Sau đó, bám riế t lấ y anh, hỏi: “Bác sĩ đã nói anh không sao rồ i, tại sao sáng nay anh lại ở trong nhà vệ sinh hơn hai tiế ng đồ ng hồ ? Có phải có dấ u hiệu gì khác thường không?”

Lịch Xuyên dậy sớm, tôi lại thích ngủ nướng, trước kia chúng tôi chưa bao giờ phải tranh nhà vệ sinh. Bây giờ anh đã trở lại, tôi muốn tranh thủ thời gian ở cạnh nhau càng nhiều càng tốt, vậy nên cũng bắt đầu dậy sớm.

Vấn đề liền xuất hiện.

"OK, đây là báo cáo của anh. Anh xuống giường uống thuốc, vào phòng vệ sinh tiểu tiện 2 phút. Sau đó cạo râu 10 phút, đánh răng 2 phút, tắm rửa 30 phút. Đi ra chải đầu 5 phút, mặc đồ 5 phút. Anh còn làm gì nữa nhỉ? À, đúng rồi, ai đó than hoa tai bị hư, anh sửa lại nó mất 30 phút, chăm chú sửa không để ý thấy một chiếc khác đã rơi vào lỗ thoát nước của bồn rửa, vì lấy chiếc hoa tai kia ra anh tốn... không biết nữa, có lẽ là 30 phút."

"... Lịch Xuyên, anh lắm chuyện quá."

"Chưa nói xong. Sau đó anh ra ngoài mua sữa đậu nành và bánh rán, quên mang ví tiền của em. Anh hỏi ông chủ có lấy đồng franc Thụy Sĩ không, ông bảo sợ là tiền giả, rồi nói có biết em nên cho nợ. Ông ấy hỏi anh muốn mua bánh gì, anh bảo loại bình thường là được rồi. Nhưng ông ấy lại nói bánh rán của Võ Đại Lang là ngon nhất. Anh hỏi ông ấy Võ Đại Lang là ai, ông nói Võ Đại Lang là nhân vật trong "Thủy Hử". Anh nói anh đọc "Thủy Hử" rồi, nhưng không thấy có Võ Đại Lang? Ông ấy nói nếu anh không biết Võ Đại Lang chứng tỏ anh chưa đọc "Thủy Hử". Anh nói anh đã nghe bạn gái của mình kể "Thủy Hử" rồi, bạn gái của anh không hề nhắc đến nhân vật Võ Đại Lang này. Ông ấy tức giận, nói một là bạn gái của anh nói dối nếu không thì là người nước ngoài. Anh nói bạn gái của mình là người Vân Nam, ông ấy không tin. Ông bảo lần sau em đi mua sữa đậu nành phải giải thích rõ ràng..."

“Anh nói mệt chưa?”

“... Sau đó trên đường đi về gặp được bà cụ nhà bên. Bà ấy nói sữa đậu nành ở chỗ đó pha rất loãng, nên tự xay mà uống, rồi giới thiệu máy xay sữa đậu nành hiệu Cửu Dương. Anh nói nhất định anh sẽ mua một cái...”

“Anh làm ơn đừng nói nữa, em sắp điên luôn rồi!”

“Vậy em nói đi, tại sao anh không biết có nhân vật Võ Đại Lang kia?”

“Được rồi, câu chuyện em kể cho anh không phải là “Thủy Hử”, mà là “Kim Bình Mai””

“Trong “Kim Bình Mai” không có Võ Đại Lang à?”

“Có, nhưng em không nhắc tới. Nếu nhắc tới chắc chắn anh sẽ thấy Phan Kim Liên là một người đàn bà hư hỏng.”

“Rốt cuộc thì cô ta có hư hỏng hay không?”

“À, về điều này... Tinh hoa văn hóa của dân tộc, chỉ riêng vấn đề này thôi cũng đủ viết luận văn tiến sĩ rồi. Còn bây giờ, chúng ta không nói tới vấn đề này nữa, đi mua đồ ăn thôi.” Tôi vỗ vai anh, “Sau này buổi sáng anh muốn làm gì thì làm, không cần phải báo cáo với em.”

Lúc ra ngoài Lịch Xuyên mặc một chiếc áo thun màu trắng, quần jean màu lam.

Tôi xách giỏ mua đồ đi với anh. Chợ không xa lắm, đi bộ khoảng 20 phút là tới. Tôi có chút hoài niệm khoảng thời gian anh chỉ dùng

gậy, chúng tôi có thể tay trong tay giố́ng một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắ́m. Bây giờ anh dùng nạng đôi, tôi khoác tay anh, lại khiế́n anh di chuyển khó khăn hơn. Thậm chí tôi không thể đi quá gầ̀n anh, vì người dùng nạng cầ̀n không gian rộng hơn người bình thường. Cho nên, live with it. Học cách thích ứng. Có thể số́ng với Lịch Xuyên là tôi đã thỏa mãn rồ̀i, không dám đòi hỏi gì thêm.

Men theo con phố́ nhỏ đi về̀ hướng đông khoảng 10 phút, chúng tôi đi ngang qua một sạp bán trái cây, Lịch Xuyên bỗng dừng lại.

Tôi nghĩ anh muố́n mua trái cây, tôi nói với anh: "Đợi lúc về̀ lại mua. Nế́u mua bây giờ, xách theo nó đi chợ, đem đi gửi, rồ̀i lại xách về̀. Rắ́c rố́i lắ́m."

Anh không trả lời, chỉ buông một tay ra, rấ́t tự nhiên ôm lấ́y eo tôi. Ôm rấ́t chặt, cằ̀m tựa lên trên trán tôi. Trước kia anh thích dùng cằ̀m cọ cọ trán tôi, nhấ́t là lúc râu mới mọc ra. Giố́ng như muố́n viế́t chữ lên đó nhưng lại làm cho tôi rấ́t ngứa.

Tôi ngẩng đầ̀u, kinh ngạc nhìn anh.

Anh buông tay xuố́ng, tìm được tay tôi, nắ́m lại thật chặt, cúi đầ̀u nhìn trái cây bày trong sạp, hỏi: "Đó là táo Fuji à?"

"Ừm... chắ́c vậy."

Tôi đang hưởng thụ thời khắ́c hạnh phúc này.

Lịch Xuyên đã trở lại, tôi không thể tin được đây là sự thật. Theo bản năng tôi nắ́m chặt lấ́y tay anh, dựa vào ngực anh, nghe từng nhịp đập trái tim anh.

Bàn tay chúng tôi đầy mồ hôi, ẩm ướt nắm chặt lấy nhau, trong phút chốc tôi đột nhiên ngẩn ra, người hơi run lên.

“Sao vậy?” Anh đỡ lấy tôi, “Không thoải mái sao?”

“Không... không biết.” Tôi dựa vào người anh, mồ hôi lạnh rịn đầy lưng “Em đột nhiên mơ một giấc mơ.”

“Em?” Anh nhíu mày “Giữa ban ngày mà cũng mơ được à?”

“Đúng vậy.”

“Mơ thấy gì?”

“Em mơ... em mơ chúng mình đứng chung một chỗ... mua táo.”

Anh chán nản nhìn tôi, xem xem tôi đang nói tiếng người hay nói tiếng quỷ, thở dài một hơi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ ôm chặt lấy tôi.

Chị chủ sạp chạy ra chào hỏi: “Quý khách! Đây là táo Fuji đỏ mới nhập về đó, vừa to vừa tươi ngon, chị sẽ bán rẻ cho.” Chị không chỉ có cái đầu to gấp đôi của tôi mà còn mặc một chiếc áo lông màu mè. Bàn tay đeo một hàng nhẫn vàng, trước ngực còn đeo một sợi dây chuyền to.

Lịch Xuyên chọn trái to nhất: “Mua một trái thôi được không?”

Chị chủ hơi ngạc nhiên, gật gật đầu: “Được. Trái này to, để chị cân đã. Mà thôi, 2 tệ được rồi.”

Anh lấy ví ra, đưa cho chị 100 tệ.

“A, sao nhiều tiền vậy? Có tiền lẻ không?”

Chúng tôi đô`ng thanh: “Không có.”

“Vậy hai em trông sạp hộ chị, để chị đi đổi tiê`n.”

“Được, không cầ`n vội.”

Chị chủ đi cả buổi, tôi cũng không nói gì, vẫn đang ngẩn người dựa vào Lịch Xuyên. Một lát sau, Lịch Xuyên thấ´p giọng hỏi: “Honey, em mơ xong chưa?”

“Chưa... chưa xong.”

“Được rô`i đó tiểu thư, mấ´y biểu cảm vừa rô`i của em có thể đi đóng phim tình cảm được rô`i. Đó, chính là vẻ mặt này.” Anh làm điệu bộ cô gái ôm má khát khao vê` tương lai.

Tôi bị chọc cười: “Vậy à? Không thể nào! Trông em tuyệt vọng tới mức đó à?”

Lịch Xuyên nhìn tôi, lại nhìn trời, thở dài:

“God. What have I done to this woman.” (Thượng Đế´ ơi, con đã làm gì với cô nàng này vậy.)

Tôi làm bộ giận dỗi.

Anh vội vàng nói: “Tố´i nay anh phục vụ.”

Chị chủ thố´i cho chúng tôi một xấ´p tiê`n lẻ.

“Làm phiê`n, ở đây có nước không? Tôi muố´n rửa táo.” Lịch Xuyên hỏi.

“Trong nhà có, em không tiện, để em ấ´y rửa đi.” Chị chủ nhìn chân anh, cả ánh mắ´t và lời nói đê`u thể hiện rõ ràng.

“Không không, tôi sẽ đi rửa.”

Lịch Xuyên vào trong nhà rửa táo, tôi đứng trước sạp chờ anh. Chị chủ cười tủm tỉm nhìn tôi: “Bạn trai của em rất chu đáo.”

“Đúng vậy.”

“Trông cậu ta rất tốt.” Chị nói thêm.

“Vâng.”

“Em sẽ lấy cậu ấy chứ?” Chị đột nhiên hỏi.

“Có.”

“Bố mẹ em đồng ý à?”

Đáp án này rất phức tạp, nói ngắn gọn: “Vâng.”

Chị chủ bỗng nhiên lấy khăn tay ra nức nở: “Trước đây cũng có một người đối xử tốt với chị như vậy, nhưng chị đã vì tiền mà lấy người khác. Hu... hu... chị chưa bao giờ hối hận như hôm nay!”

Tôi vội vàng ôm chị. Chị dựa vào người tôi khóc lu loa mười phút, nước mắt làm ướt đẫm áo sơ mi của tôi.

Lịch Xuyên cầm quả táo rửa rồi đứng bên cạnh, cảm thấy vô cùng kì lạ, chỉ có thể hỏi bằng tiếng Anh: “What happened?”

Tôi bất đắc dĩ nhìn anh, nhỏ nhẹ an ủi người đàn bà đau khổ kia.

Cuối cùng, cảm xúc của chị cũng ổn định lại, chúng tôi bắt tay tạm biệt chị. Lịch Xuyên nhét quả táo vào tay tôi: “Hai người phụ nữ thành một bộ phim tình cảm, cho dù có quen biết hay không. Côn Minh, đúng là một thành phố có tình cảm phong phú!”

“Đừng nói vậy, người ta chỉ nhớ tới chuyện đau buồn thôi mà.”

“Em ăn quả táo này đi.”

“Đang yên đang lành ăn táo làm gì?”

“Không phải kiếm chuyện cho em làm trên đường đi sao?” Anh cười “Nếu không em cứ mơ mộng hão huyền miết, sớm hay muộn cũng rơi xuống cống.”

Trước khi Lịch Xuyên trở về, tôi hay đi siêu thị ở phố đông, chủ yếu là mua mì ăn liền. Sau khi Lịch Xuyên về, tôi không đến đó nữa. Vì buổi sáng anh thích đi chợ, nói đồ ăn buổi sáng tươi ngon. Anh còn học làm mì, tải từ trên mạng xuống một đống thực đơn, có một lần còn làm bánh bao cho tôi ăn.

Chúng tôi mua một ít rau và trái cây. Lịch Xuyên chỉ ăn thanh đạm anh rất nghiêm khắc trong việc ăn uống, mà khẩu vị của tôi lại rất nặng, không cay không vui. Để anh khỏi phải làm một món mà chỉ có mình tôi ăn, tôi cũng học ăn thanh đạm. Nhưng anh vẫn mua tiêu. Loại hạt tiêu mà người Tứ Xuyên thích.

Ở chỗ bán tiêu, Lịch Xuyên bị một bà cô khoảng 50 tuổi chặn lại.

Đầu tiên, bà ấy đứng một bên nhìn Lịch Xuyên, một phút sau, với vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi cảm thấy bà ấy trông rất quen, nhất định là tôi đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Nhưng vẻ mặt đau khổ thảm thiết của bà lại khiến chúng tôi giật mình.

Môi bà run run một chút, hỏi: “Cháu trai, tình hình bên đó thế´ nào? Mọi người khỏe không?”

Lịch Xuyên cầ`m một gói tiêu, nhìn bà ta, không hiểu rõ ý của bà ta lắ´m: “Cô ơi, ý cô muố´n hỏi là tình hình... ở đâu?” “Vâ´n Xuyên đó. Cháu mới về` từ nơi bị thiên tai đúng không? Tình hình bên đó thế´ nào rồ`i? Phường cô ủng hộ một xe đầ`y quầ`n áo mùa đông. Bà già như cô không giúp đỡ gì được, chỉ có thể quyên góp 500 tệ. Quê của cô ở Tứ Xuyên, một đứa cháu của cô cũng bị tàn phế´, thật khổ, a... tuổi nó cũng xấ´p xỉ tuổi cháu, còn chưa kịp cưới vợ nữa. Cháu trai, nhìn tinh thầ`n của cháu tố´t như vậy, hồ`i phục cũng tố´t đó!”

Lại chuyện gì đây trời!

Tôi như hóa đá tại chỗ.

Lịch Xuyên ơi là Lịch Xuyên, anh mua mớ hạt tiêu đó làm chi để bây giờ người ta hiểu nhầ`m anh là người Tứ Xuyên vậy.

Động đấ´t ở chỗ đó, Lịch Xuyên có biế´t, chúng tôi cũng đã quyên góp. Lúc này tôi mới nhớ tới bà cô này làm việc cho ủy ban phường. Lúc đó hộ khẩu của tôi ở Bắ´c Kinh, còn tới chỗ bà ấ´y làm tạm trú.

Tôi nhìn Lịch Xuyên, vẻ mặt của anh thật kì quái. Dáng vẻ vụng về`, lúng túng chỉ thấ´y ở người nước ngoài.

Lịch Xuyên nhìn tôi, cầ`u cứu, tôi giơ hai tay lên, lực bấ´t tòng tâm.

Tôi có thể nói gì đây? Chẳng lẽ nói cô nhận nhầ`m rồ`i, anh chàng này tàn tật vì bị ung thư chứ không phải do động đấ´t?

Nói như vậy sẽ không dọa được bà â´y, nhưng chă´c chă´n sẽ dọa được tôi. Vì tôi vô cùng dị ứng với hai chữ “ung thư” này. Nê´u có thể, cả đời này tôi cũng không muô´n nhă´c tới.

Giă`ng co vài giây, Lịch Xuyên nhẹ nhàng ho khan, sau đó, can đảm vươn tay ra, thận trọng nă´m lâ´y tay cô kia, chân thành nói:

“Cô ơi, cảm ơn cô đã quan tâm. Cháu thay mặt cho người dân vùng bị thiên tai cảm ơn cô.”

Ngoại truyện 4: Baby

Kế́t hôn được 6 tháng, tình trạng sức khỏe của Lịch Xuyên đã dần ổn định, và bắ́t đầu trở lại với công việc. Chúng tôi vẫn ở Côn Minh, mỗi tuần hai lần, Lịch Xuyên sẽ bay đi Bắ́c Kinh để giải quyế́t công việc ở CGP. Nhưng đa số́ các bản thiế́t kế́ của anh hoàn thành ở Côn Minh. Công việc của tôi ở công ty phiên dịch cũng rấ́t bận rộn, giảm biên dịch, nhưng tăng nhiệm vụ phiên dịch, nên cũng thường xuyên phải đi công tác.

Sau khi kế́t hôn, đồng nghiệp đều nghĩ rằng tôi sẽ nghỉ việc để về làm vợ đảm mẹ hiền, nhưng tôi không chịu được sự nhàn rỗi, Lịch Xuyên cũng tôn trọng lựa chọn của tôi.

Tháng 7 năm đó, Lịch Xuyên nhận lời mời tới tham gia gặp mặt hàng năm của kiế́n trúc sư trên đảo Sicily ở Ý. Trước đó anh sẽ tới Thụy Sĩ hoàn thành phương án thiế́t kế́ của một Trung tâm thương nghiệp. Tôi đang nhận thông dịch cho một đoàn du lịch của chính phủ nên không thể bứt ra, vì vậy chúng tôi chia xa hai tháng trời. Nhiệm vụ của đoàn du lịch vừa chấ́m dứt, tôi liền xin nghỉ dài hạn 2 tháng để đi Thụy Sĩ. Lúc đó Lịch Xuyên đã hoàn thành xong bản vẽ, đang họp ở Sicily, anh dặn lái xe của bố́ anh là Fehn tới sân bay đón tôi, kêu tôi ở nhà bố́n ngày, họp xong anh sẽ bay về gặp tôi. Thật ra

anh rấ t muố n chuồ n êm, nhưng báo cáo của anh lại được xế p vào ngày cuố i cùng, hơn nữa có vài người hợp tác cùng anh nghe tin anh "rời núi", đề u mời anh ăn cơm, anh thật sự không thể bứt ra được.

Sân bay Zurich không có thay đổi gì lớn.

Máy bay đúng giờ hạ cánh. Để tránh việc chờ lấ y hành lý, tôi chỉ mang theo một chiế c túi nhỏ, đựng laptop, bản dịch chưa hoàn thành và vài quyển tiểu thuyế t mới ra để giế t thời gian. Trong nhà cái gì cũng có, ngay cả quầ n áo để thay tôi cũng không thèm lấ y.

Thuận lợi qua cổng, tôi đứng ở cửa ra tìm Fehn trong đám người đông nghìn nghịt, không phát hiện ông ta. Trước mặt tôi toàn là người Thụy Sĩ, tôi lại không nhớ rõ mặt của Fehn lắ m.

Bỗng nhiên, tôi lại phát hiện một khuôn mặt người Trung Quố c.

Đôi mắ t vố n hờ hững kia, vừa nhìn thấ y tôi, liề n đong đầ y ý cười như một chén nước đầ y.

Là Lịch Xuyên!!!

Tôi kinh ngạc vội vàng chạy qua, nhào vào lòng anh.

Anh ôm chặt lấ y tôi, hôn thật mạnh lên trán tôi, đánh giá tôi từ trên xuố ng: "Đó là đoàn du lịch gì vậy? Phơi nắ ng đen như vậy."

"Không được dùng từ đen, phải dùng từ mạch." ("mạch" trong từ "lúa mạch", màu nâu đỏ)

"Được rồ i, phơi nắ ng mạch như vậy."

"Vương tiên sinh, từ mạch không dùng làm tính từ" Tôi trêu anh.

Anh mặc một bộ đồ̀ tây màu đen, thắ́t một chiế́c cà vạt tinh tế́ màu xám, tóc không rố́i một sợi nào. Có lẽ là vì đi họp, anh mang chân giả, chỉ dùng gậy chố́ng.

Không phải không chuồ̀n ra được à, anh lại về̀ Zurich sớm hơn tôi một ngày.

“Họp xong rồ̀i à?” Tôi hỏi.

“Làm gì có, anh chuồ̀n ra đón em. Đi Sicily với anh được không?” anh giữ chặt tay tôi “Dưới lầ̀u của khách sạn có phòng chơi game, có thể chơi trò chơi. Rảnh rỗi anh sẽ dẫn em đi xem núi lửa... núi lửa vẫn hoạt động, còn phun khói ra nữa.”

Anh năn nỉ tôi như một đứa con nít vậy, tôi nhìn anh cười khổ liên tục.

Lịch Xuyên đúng là cuồ̀ng làm việc, mỗi khi nhận việc anh sẽ bắ́t đầ̀u ngày đêm điên đảo, ăn uố́ng hỗn loạn, lúc bận lên thì chỉ nhớ ăn mỗi một thứ: sandwich cá. Lúc có tôi giám sát thì anh coi như nghỉ ngơi bình thường, tôi sẽ khuyên anh không thức đêm. Hai tháng không có tôi bên cạnh, quả nhiên anh gầ̀y hẳn đi.

Lịch Xuyên biế́t tôi không thích những hoàn cảnh lạ, nhấ́t là hội nghị, tiệc tố́i xã giao. Tôi hoàn toàn không biế́t gì về̀ công việc của anh ở châu Âu, chỉ nhìn qua vài tấ́m ảnh kiế́n trúc anh thiế́t kế́. Tổng bộ của CGP đặt tại Zurich, sau khi kế́t hôn Lịch Xuyên vẫn không đi làm, tôi chỉ tham gia tiệc liên hoan cuố́i năm của công ty với anh. Rấ́t nhiề̀u người dùng tiế́ng Anh sứt sẹo nói chuyện với tôi, tôi cứ lẽo đẽo theo sát Lịch Xuyên, xã giao vài câu liề̀n mệt không thèm nói nữa, Lịch Xuyên thường chủ động dời đề̀ tài đi.

Tôi thở dài: “Không cần tới đón em, mua một vé chuyển cơ cho em là được rồi. Anh tới hồi nào vậy?”

“Sớm hơn em 30 phút.” Anh mỉm cười “Anh bay qua để đón em mà, trốn cuộc họp buổi sáng.”

Tác phong của Lịch Xuyên mang đậm phong cách Đức, anh vốn là người làm việc có kế hoạch. Trải qua đợt bạo bệnh đó lại trở nên hay đổi ý, ngẫu nhiên sẽ hứng lên làm vài việc vớ vẩn. Lần này anh đi rất gấp, gần như tranh thủ từng giây từng phút. Tôi cảm thấy hơi bực, nhớ tới lần trước anh qua hải quan. Kiểm tra an ninh cho người tàn tật vô cùng phiền toái, đặc biệt là sau sự kiện 11/9. Mặc dù đã mang theo đủ loại giấy chứng nhận nhưng Lịch Xuyên vẫn bị yêu cầu y hệt những người khác, cởi giày kiểm tra. Đối với người bị cưa chân thì cởi giày là một động tác rất khó. Lịch Xuyên da mặt mỏng, mỗi lần kể tới chỗ đó đều oán: “This is so embarrassing.” (Thật xấu hổ). Mang chân giả đi qua máy dò kim loại chuông sẽ reo ầm lên, gặp đúng nhân viên quá đa nghi thì anh còn bị mời vào một phòng riêng cởi đồ kiểm tra. Lịch Xuyên hay đi du lịch nên đã sớm quen với trình tự này, đa số nhân viên sân bay đều khá hiền lành, anh cũng rất thông cảm với số ít người nghi ngờ trong chân giả có bom. Thời buổi bây giờ thịt người cũng làm bom được, nói chi là chân giả?

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện vấn đề “Hả, hành lý của anh đâu?”

“Không có hành lý.” Anh vỗ vỗ túi tiền “Chỉ mang hộ chiếu và ví tiền.”

Đúng là lâm trận bỏ chạy, trố´n vội vã như vậy, trên trán đầ`y mồ` hôi.

Tôi vuố´t ve mặt anh, đau lòng: “Có mệt không?”

“Không sao.” Dứt lời, anh kéo va li của tôi qua, tôi cũng không giành với anh.

Nhìn đồ`ng hồ`, Lịch Xuyên kéo tôi đi vê` phía phòng chờ: “Không được rồ`i, tụi mình phải lên máy bay.”

Tới Catania, Sicily đã là 2 giờ chiề`u. Khách sạn rấ´t yên tĩnh. Lịch Xuyên nói buổi chiề`u có hoạt động du lịch, nên khách đề`u ra ngoài du ngoạn hế´t rồ`i.

Anh dùng thẻ từ mở cửa phòng, vừa bỏ hành lý xuố´ng là Lịch Xuyên liề`n đè tôi lên cửa.

“Á”

Anh ngăn miệng tôi lại, hôn thật sâu, động tác hơi mãnh liệt. Đầ`u tôi nghiêng qua nghiêng lại, suýt nữa thở không được, giãy giụa trong lòng anh. Anh buông ra, cho tôi thời gian để thở: “Tiểu Thu, lâu rồ`i không gặp nhau, em ngoan một chút đi.”

“Không ngoan! Muố´n khiêu chiế´n với anh!” Tôi hét lên.

Câu này của tôi chọc giận anh. Bàn tay to của anh đè đầ`u tôi lại, hùng hổ cắ´n tai tôi, ngậm vành tai trong miệng mình, đầ`u lưỡi khiêu khích. Tôi vừa đau vừa ngứa, dùng sức kéo tay anh ra, anh chụp hai tay tôi lại, không để chúng lộn xộn, cúi đầ`u xuố´ng tiế´p tục triề`n miên trên môi tôi. Lầ`n này tôi phố´i hợp, nắ´m chặt mười ngón tay của anh, thật vui vẻ, làm càn hôn anh. Hai má cọ cọ, mũi cọ

tới cọ lui, anh bị ngứa bật cười, để tôi cởi áo anh ra. Cơ thể đầy mồ hôi của anh thoang thoảng mùi hạnh nhân. Vuốt ve eo anh, ngón tay xoa xuống bụng dưới của anh, người anh căng lên trong tay tôi như cọng hành được ngâm nước vậy. “Lên giường sẽ thoải mái hơn”. Lịch Xuyên lắc đầu. “Vậy trên sô pha đi”, anh lại lắc đầu.

Chúng tôi ngã lên mặt sàn cứng rắn. Lịch Xuyên thong dong tiến vào, tỳ trán lên trán tôi, trừng to mắt nói với tôi: “Sàn gỗ cứng thật.”

Tôi không thấy đau, dưới sức nặng của anh, nhè nhẹ thở: “Như vầy sẽ không gãy xương chứ?”

“Sô pha dễ chịu hơn, chúng ta lên sô pha đi.” Anh nói.

“Vậy anh thả em ra trước đi.” Tôi nói.

“... Lần sau đi.”

Trên người Lịch Xuyên luôn thoang thoảng một mùi hương tươi mát. Anh vừa mềm yếu vừa cứng rắn tiến vào, điều hòa thổi ra một luồng khí lạnh, quạt trần chầm chậm xoay, trong phòng tràn ngập hương vị ô liu đặc trưng của vùng Địa Trung Hải. Chúng tôi như hai đấu sĩ quấn lấy nhau trên sàn gỗ anh đào, thoáng nghe thấy cả tiếng xương cốt của chính mình kêu răng rắc, không kỹ xảo, kiểu cách, chỉ như dã thú thời nguyên thủy đang hưởng thụ niềm vui thích theo bản năng. Cơ thể dần nóng lên, mồ hôi rịn khắp người. Lịch Xuyên ôm tôi dồn sức cho lần cuối. Một loạt rung động kì dị tràn khắp cơ thể.

Anh thả lỏng người, vuốt ve mặt tôi như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi ngửi mùi hương thoang thoảng trên ngón tay anh, nhẹ nhàng nói: “Lịch Xuyên, lần này có thể chúng mình sẽ có con. Bây giờ không phải kỳ an toàn của em.”

Người anh hơi run lên.

Trầm mặc một lát, anh lắc đầu: “Sẽ không. Anh đã xạ trị quá nhiều lần, cơ thể đã sớm bị tổn thương. Tinh trùng còn sống rất ít, cơ hội thụ thai... gần như bằng không.”

Thật ra từ khi kết hôn tôi chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này với Lịch Xuyên, trong lòng vẫn thầm nuôi hy vọng. Lần này tôi chỉ vô tình nhắc tới, lại chạm trúng nỗi đau của anh.

“Không sao, em cũng không để ý.” Tôi vội vàng sửa miệng “Không có thì không có, nếu thích có con chúng mình có thể nhận nuôi mà!”

Anh nằm trên sàn, ngơ ngác nhìn trần nhà, không nói gì.

Tôi vào phòng ngủ tìm gậy chống, sau đó vào phòng tắm xả nước.

Xả nước xong, đi tìm Lịch Xuyên, thấy anh khoác áo ngủ dựa vào tường suy nghĩ.

“Nước xả xong rồi.” Tôi ôm anh, tựa mặt vào ngực anh.

“Tiểu Thu,” bỗng nhiên anh thấp giọng, “Anh cũng rất muốn có con.”

Tôi che miệng anh lại, tay xoa nhẹ lên sẹo nhỏ dài trên người anh.

“Thật xin lỗi” Tôi thì thào.

Ngoại trừ nhân viên y tế và bố anh ra, Lịch Xuyên chưa bao giờ cho bất kì ai nhìn thấy vết thương của mình. Năm đó, đầu tiên là mất mẹ, rồi mất đi một chân, sau lại tiếp tục xạ trị, anh mất hết tóc và khẩu vị, thể xác và tinh thần phải chịu nhiều đả kích. Tới tận bây giờ anh vẫn cảm thấy vết sẹo của mình thật đáng sợ, trừ tôi ra, anh không muốn cho bất kì ai nhìn thấy.

"Tiểu Thu" giọng anh trở nên thật nghiêm túc "Chúng ta cần nói chuyện."

"Anh nói đi, em nghe."

"Không được nháo nữa," Anh xoa xoa đầu tôi, "Lên sô pha ngồi."

Tôi thành thật ngồi xuống, Lịch Xuyên đến ngồi bên cạnh tôi.

"Anh phải nói với em chuyện có con."

"Nói đi."

"Không phải hoàn toàn không thể có."

Hai mắt tôi sáng lên.

"Lần đầu tiên hóa trị năm 17 tuổi, vì nghĩ đến chuyện sinh con sau này, anh nhận lời đề nghị của bác sĩ cất trữ một lượng tinh trùng. Nếu muốn có con, có thể thử IVF."

"IVF?"

"In - vitro fertilization, tiếng Trung nói thế nào nhỉ?"

“Thụ tinh trong ô´ng nghiệm.” Tôi bă´t đâ`u tính toán “Tinh trùng năm 17 tuổi, trời ạ, 19 năm rô`i, còn dùng được sao? Sữa chua đông đá cũng chỉ một tháng là hư rô`i.”

“Người ta nói, nê´u bảo quản tô´t, tinh trùng có thể sô´ng sót tới 30 năm.”

Tim tôi càng đập mạnh hơn: “Vậy... ừm... châ´t lượng có đảm bảo không?”

Anh tựa vào vai tôi, im lặng. Một lát sau mới nói: “Cũng không chă´c, phải kiểm tra lại đã. Thử nghĩ xem, nê´u anh bị ung thư năm 9 tuổi, chúng ta không còn chút hy vọng nào. Nhưng em cũng đừng hy vọng nhiê`u quá, dù là tinh trùng mới thì ở tuổi của em tỉ lệ thụ tinh thành công cũng chỉ khoảng 30% mà thôi.”

Tôi cười ngây ngô, bă´t đâ`u mơ mộng: “A... tinh trùng 17 tuổi, thì chính là Lịch Xuyên 17 tuổi nha! A! Lịch Xuyên 17 tuổi là thiê´u niên xinh như hoa nha.” Tôi thừa nhận bản thân râ´t háo să´c. Tôi đã xem hình Lịch Xuyên đánh tennis, một chàng trai râ´t tuâ´n tú, ánh mă´t tràn đâ`y tự tin và kiêu ngạo. Lịch Xuyên 17 tuổi bị bệnh tật tra tâ´n, sau đó anh không chụp ảnh toàn thân nữa. Ảnh chụp với tôi ở Côn Minh là tâ´m duy nhâ´t.

“Đừng vội mừng,” Anh nhéo tai tôi “Quá trình IVF râ´t rườm rà, em sẽ bị tra tâ´n vê` cảm xúc.”

Trong nụ cười của anh ẩn chút hậm hực, giọng điệu cũng không nhiệt tình, thậm chí là lạnh lùng.

Câu trả lời chuyên nghiệp thê´ này, chứng tỏ anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tôi thấy lạnh cả người.

Lịch Xuyên không muốn có con, mặc dù anh luôn khát khao có một gia đình trọn vẹn. Đúng vậy, một người không biết mình còn sống bao lâu, thì làm sao để con mình chịu nỗi đau mất cha chứ.

Tôi cười cười, không nói gì nữa.

Hội nghị có tổ chức tiệc tối và tiệc rượu. Tắm rửa xong Lịch Xuyên dắt tôi ra ngoài mua một bộ dạ hội màu đen, chúng tôi đi dạo một vòng quanh quảng trường Cathedral và phố Via Etnea, ăn quýt và dưa gang đặc sản của địa phương, mua một túi hạt dẻ. Lúc quay lại khách sạn, tiệc tối đã bắt đầu. Lịch Xuyên giới thiệu tôi với những người trong giới của anh, mọi người dùng đủ loại ngôn ngữ để bàn về công việc, vừa nghe vừa cười một hồi, tôi cố hết sức nhưng vẫn không hiểu. Một lát sau rốt cuộc Lịch Xuyên cũng thông cảm buông tay ra: "Honey, quầy bar bên kia có cà phê và kem, em qua đó uống gì trước đi, anh nói chuyện một lát rồi qua với em."

Tôi vội vàng đi qua như được đại xá.

Quầy bar đặt trong góc tây nam của đại sảnh, tôi gọi ly rượu nho địa phương, nhẹ nhàng nhấp môi, quả nhiên hương vị rất thanh thuần. Một lúc sau, một cô gái châu Âu tóc màu hạt dẻ đi tới, gọi một ly whisky, ngồi trên ghế cao ở quầy bar bắt chuyện với tôi.

Cô ấy rất xinh đẹp, quần áo tinh tế, đá quý trước ngực sáng chói.

"Tôi là Amft, là kiến trúc sư."

"Tôi là Tiểu Thu, chồng tôi là kiến trúc sư."

Cô ấ y đưa mắ t nhìn, cười hỏi: “Chồ ng cô là Chức Điề n Quân à?”

“Không phải, chồ ng tôi là người Thụy Sĩ.”

Tôi không nhắ c tới tên của Lịch Xuyên, vì tôi không hiểu giới kiế n trúc cho lắ m, hiế m khi có thời gian nghỉ ngơi, tôi không muố n nói chuyện về giới kiế n trúc.

“Tôi là người Anh.”

Tôi mỉm cười, có cầ n nói ra không? Giọng Anh của cô ấ y rấ t rõ ràng.

“Tôi tới từ Trung Quố c.”

“Là người Đài Loan, đúng không?”

“Không, tôi đế n từ Vân Nam, Đại Lục.”

“Trông cô rấ t giố ng người Đài Loan,”- Hiển nhiên cô ấ y chưa nghe đế n địa danh đó bao giờ, “Quầ n áo của cô rấ t đẹp.”

“Của cô cũng vậy. Tôi thích khăn choàng của cô.”

“Haha, cô rấ t tinh mắ t, cô có tin không? Tôi mua ở Angkor Wat đó, hàng thủ công. Tôi nhìn thấ y nó liề n bị mê hoặc.” Cô xoa xoa khăn choàng của mình, “Tiệc gì chán ngắ t, 99% là đàn ông. Này, cô có tin không, bọn đàn ông ngồ i tâng bố c nhau còn buồ n nôn hơn cả phụ nữ nữa.”

Cô ấ y rấ t hài hước, tôi nhịn không được hỏi: “Chẳng lẽ cô là nữ kiế n trúc sư duy nhấ t ở đây?”

Cô cười rất đắc ý: “Đúng vậy. Tổng số kiến trúc sư đăng ký ở Anh chỉ có 12% là nữ, Mỹ chỉ có 9%. Trên thực tế tỉ lệ sinh viên nữ khoa kiến trúc ở các trường đại học là 40%. Kỳ lạ, những người đó tốt nghiệp xong đi đâu?”

Tôi lắc lắc ly rượu: “Quá nửa là gả cho kiến trúc sư.”

“Này, cô đang ở thành phố nào của Thụy Sĩ? Tôi có hợp tác với vài công ty kiến trúc nổi tiếng ở Thụy Sĩ, không chừng có quen biết với chồng cô.”

“Chồng tôi là Alex Wong.” Tôi chỉ về phía Lịch Xuyên, “Người tóc đen đó.”

Cô ta hít sâu một hơi, trợn tròn mắt: “Oh my God. Cô là vợ của Alex.”

“Đúng vậy.”

“Alex bị cô giấu ở Trung Quốc suốt một năm trời!”

“Tôi bận chút chuyện không thể đi đâu được, anh ấy muốn ở Trung Quốc để chăm sóc cho tôi.” Tôi không nhắc tới chuyện anh bị bệnh. Ở nước ngoài, nhắc đến bệnh tật của người khác là điều kiêng kỵ trong xã giao, chuyện Lịch Xuyên bị ung thư chỉ có một vài người bạn biết.

“Alex là người khó tiếp xúc nhất mà tôi từng thấy!” Amft nửa cười nửa trách móc, “Tôi dụ dỗ anh ta rất nhiều lần mà chưa thành công. Anh ta chỉ mời tôi uống rượu một lần, hôm sau liền cướp hợp đồng làm ăn của tôi. Cũng không phải hợp đồng gì lớn, tôi nói Alex, lần này nhường tôi đi, anh ta nói xin lỗi, anh ta đã nhìn trúng một chiếc nhẫn.”

Cô ta chỉ vào tay tôi: “Chiếc nhẫn này nhất định là mua bằng số tiền đó, năm XXXX, đúng không? Bản vẽ tôi phải mất bao công sức suốt 3 tháng mới xong, mệt đến chết, cuối cùng lại để anh ta giật mất, Alex là đồ xấu xa, nhiều lần phá vỡ kế hoạch của tôi, tôi muốn tính sổ với anh ta.”

Thật ra chiếc nhẫn này được Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ trước khi chúng tôi chia tay lần đầu tiên. Lúc đó anh rất tin tưởng vào sức khỏe của mình, nghĩ rằng cùng lắm chỉ là kiểm tra thường lệ, nên tới một cửa hàng trang sức mua chiếc nhẫn đính hôn này. Kết quả chỉ một cuộc điện thoại của bệnh viện đã phá vỡ giấc mộng của anh. Lúc nghe xong anh liền ngây người, không dám tin vào hiện thực tàn nhẫn đó. Bác sĩ nói nhiều nhất chỉ còn ba tháng, anh chỉ hận không thể chết ngay lập tức.

Thật ra tôi rất hiếu kỳ về cuộc sống, công việc, trị liệu... của anh trong khoảng thời gian 6 năm anh rời xa tôi. Đây cũng là giai đoạn đau thương nhất với cả hai chúng tôi, chắc Lịch Xuyên cũng hiếu kỳ về tôi như vậy. Nhưng chúng tôi luôn tránh nhắc đến đề tài này, cứ để nó bị vùi lấp theo thời gian.

Ngẫu nhiên Lịch Xuyên cũng sẽ đề cập đến một vài việc. Ví dụ như ngày biết tin bệnh tình của mình đang chuyển biến xấu, anh đã rất đau khổ, anh đi lang thang một mình bên bờ sông Zurich, sau đó vào ngồi trong nhà thờ, im lặng cầu nguyện suốt đêm. Cuối cùng bị anh trai và René kéo đi Thụy Sĩ trượt tuyết. Anh lao xuống từ núi cao hết lần này tới lần khác, thử tìm kiếm cảm giác của cái chết trong những cuộc lao tốc độ.

Trở lại bệnh viện, anh đã chọn một phương pháp điều trị vô cùng mạo hiểm, đến các chuyên gia đầu ngành cũng không nhìn thấy

chút hi vọng nào. Nhưng cuố i cùng anh cũng thoát khỏi bàn tay của tử thầ n.

Tôi nhìn chiế c nhẫn trên tay mình, làm sao Amft hiểu được sự trắ c trở và đau đớn ẩn chứa trong nó. Tôi cười không đáp.

May mà Lịch Xuyên đang đi về phía tôi.

“Hi, Amft!” anh nói, “Rấ t vui được gặp cô. Tôi tưởng cô đang làm thiế t kế ở Đức chứ. Tiểu Thu, để anh giới thiệu một chút, Amft là kiế n trúc sư trưởng của công ty kiế n trúc ROB, từng hợp tác thiế t kế vài hạng mục với anh. Anh rấ t thích các bản thiế t kế của cô ấ y, hợp tác với nhau cũng rấ t vui vẻ.”

Lịch Xuyên khá lão luyện trong việc xã giao. Dù gì thì mấ y đời lập nghiệp của gia đình cũng đã tạo cho anh một mạng lưới quan hệ khá rộng. Lần này tham gia hội nghị ngoài Lịch Xuyên còn có một người chú và hai người anh họ nữa, nhưng vì vướng một hạng mục mà phải rời đi trước. Nế u không người nhà họ Vương sẽ tổ chức một buổi liên hoan gia tộc ở đây.

Ánh mắ t Amft nhìn Lịch Xuyên từ đầu tới cuố i đều tràn ngập yêu thương và khiêu khích. Giọng điệu cô cũng mềm mại hơn, đầu hế t nghiêng bên này lại nghiêng bên kia, mỉm cười đầy quyế n rũ. Đây không phải lần đầu tiên tôi thấ y phụ nữ có thái độ như vậy trước mặt Lịch Xuyên, nhưng tôi vẫn có chút ghen.

Anh giới thiệu tôi với cô ấ y: “Đây là vợ tôi Tạ Tiểu Thu, cô ấ y là phiên dịch viên rấ t giỏi.”

“Chúng tôi đã làm quen nhau rồi.”

“Amft, em họ tôi là Moya đang học năm hai đại học, nghỉ đông này muố´n tới chỗ cô thực tập một chút, vậy có được không?”

“Đừng đừng, Alex. Đừng nói là anh muố´n gài một tiểu gián điệp tới do thám đâ´y nhé?”

“Sao có thể? Cũng có một vài chỗ khác, nhưng nó râ´t sùng bái cô. Thiế´u nữ mới lớn mà, còn chưa hiểu chuyện, cô cứ giao cho nó vài việc lặt vặt, học hỏi thêm chút kiế´n thức cơ bản là được.”

“Cô bé biế´t nói tiế´ng Anh không?”

“Biế´t nói tiế´ng Pháp và tiế´ng Đức, tiế´ng Anh nghe hiểu nhưng nói chưa lưu loát lắ´m. Không phải cô biế´t nói tiế´ng Pháp sao?”

“Trời ạ, mớ tiế´ng Pháp của tôi chỉ đủ để đọc tạp chí thời trang thôi. Nế´u không anh trả tiề`n để tôi thuê người phiên dịch cho cô bé?”

“Được rồ`i, để tôi bảo anh trai nó trả tiề`n.”

“Keo kiệt vậy, dù gì anh cũng là anh họ mà. Có chút tiề`n cũng không chịu bỏ ra.”

“Cô nói râ´t đúng, để tôi bảo nó tự bỏ tiề`n ra trả. Lớn như vậy rồ`i còn xài tiề`n của gia đình.”

“Tôi biế´t một khách sạn có chính sách ưu đãi với sinh viên ngoại quố´c.”

“À, không phiề`n cô. Tôi sẽ đặt cho nó khách sạn gầ`n công ty cô nhâ´t.”

“Gần công ty tôi? Khu phố hoàng kim đó à?” Cô ta bỗng nhiên cười khanh khách “Ông anh họ này cũng chịu chơi ghê.”

“Dù sao cũng là con gái, sống ở ngoài, quan trọng nhất là an toàn. Hơn nữa chúng ta làm nghề̀ này, cầ̀n chú trọng đế́n việc nghỉ ngơi, ăn uống.”

“Được rồ̀i, bảo cô bé gọi điện thoại cho tôi, còn lại để tôi lo, anh cứ yên tâm đi.” Ánh mắ́t của cô tỏ vẻ bất mãn, ngực ưỡn cao “Thật là, Alex, anh kết hôn cũng không nói cho tôi biế́t.”

Lịch Xuyên vội vàng giải thích: “Thật sự xin lỗi, chúng tôi cử hành hôn lễ ở Trung Quốc. Khi nào cô thời gian đế́n Zurich? Tiểu Thu và tôi nhất định sẽ mời cô một bữa.”

“Gần đây không đi Thụy Sĩ, Alex, chừng nào có con mở tiệc ăn mừng đừng quên tôi là được.” Nói xong, nhìn lướt qua bụng tôi đầ̀y ẩn ý.

Tôi hơi xấ́u hổ, như bị chọc trúng chỗ đau, do dự nhìn Lịch Xuyên.

Anh ngược lại rất bình tĩnh: “Đương nhiên.”

Tiệc tối rất phong phú, tôi lại không có hứng thú, trong đầ̀u chỉ toàn là IVF. Lịch Xuyên chậm rãi uống nước trái cây, tôi cầ̀m một ly rượu ngồ̀i cạnh anh cười bồ̀i, lòng mang nhiề̀u tâm sự, không biế́t đã uống say từ lúc nào, vừa về̀ phòng liề̀n nằ̀m bẹp xuống. Lịch Xuyên còn phải đi gặp một người bạn, đưa tôi về̀, dặn tôi nghỉ trước, rồ̀i xoay người rời đi.

Hơn một tiế́ng sau anh quay lại, tôi ôm chăn ngồ̀i giữa giường, nghiêm túc nói với anh: “Lịch Xuyên, em muố́n làm IVF.”

Tôi không nói “hỏi thử” hay “thử một lần”, không để anh có cơ hội tranh cãi. Hơn nữa tôi cũng không dùng từ “tụi mình”, vì chuyện này - cả quá trình - không cần anh tham dự.

Anh đặt khóa từ lên bàn, vẻ mặt có chút sợ hãi, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Anh có thể khuyên em bỏ cuộc không?”

Anh đã đổi ý.

“Tại sao?” Tôi cố hết sức để giọng điệu của mình có vẻ như đang thương lượng, “Chuyện này thật ra không cần anh tham gia. Tinh trùng đông lạnh đã nhiều năm, em chỉ thuận tiện lấy dùng một chút mà thôi, để phí tiếc lắm, đúng không?”

Anh thở dài, ngồi xuống cạnh tôi: “Thứ nhất, làm IVF em sẽ bị lấy máu rất nhiều lần, em lại mắc chứng sợ máu.”

“Em không sợ máu của chính mình, em không sợ.”

“Thứ hai, quá trình rất rắc rối, tỉ lệ thành công thấp, áp lực tâm lý lớn, rất nhiều người cuối cùng phải đến gặp bác sĩ tâm lí.”

“Tỉ lệ thành công thấp? Vậy thử nhiều lần là được rồi.”

“Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, gien của anh không tốt.”

Tôi nhíu mày, đánh giá anh từ đầu tới chân: “Gien của anh tốt lắm mà. Rất anh tuấn, chỉ số thông minh cũng cao.”

“Gien của anh có lẽ sẽ có ung thư.”

“Ôi, đừng nghĩ nhiều. Bác em mất vì ung thư dạ dày đấy, bà ngoại em còn bị viêm khớp nữa. Tin em đi Lịch Xuyên, đây chỉ là hiện

tượng ngẫu nhiên mà thôi.”

“Tiểu Thu,” Anh yên lặng nhìn tôi “Em thật kiên cường. Nế u anh có gì bấ t trắ c, em vẫn có thể chịu nổi. Nhưng, nế u để cho con anh đố i diện với điề u này khi còn nhỏ - dù là với con hay với anh - đề u rấ t tàn nhẫn. Em có từng nghĩ tới không?”

Tôi nhấ t thời im lặng, cảm thấ y rấ t khó trả lời.

Nhưng tôi vẫn nói cứng: “Việc gì em phải nghĩ tới chuyện tiêu cực? Em đâu phải người tiêu cực! Chẳng lẽ mỗi lầ n vẽ một bản vẽ, mỗi bản thiế t kế cho một tòa nhà anh đề u nghĩ tới việc nó bị sụp bởi động đấ t sao?”

“Đương nhiên! Tấ t cả các thiế t kế của anh đề u chú trọng nâng cao khả năng chố ng động đấ t.” - Bỗng nhiên anh chuyển giọng khẩn cầ u “Để vài năm nữa rồ i hẵng nghĩ tới chuyện này, được không?”

“Nhưng mà... tuổi càng cao khả năng mang thai càng thấ p, muố n làm phải làm sớm.”

“Đợi ba năm nữa, được không?” - Anh kéo tay tôi, hôn nhẹ “Để anh xác định sức khỏe của mình đủ để gánh vác trách nhiệm làm cha...”

“Không! Đây không phải vấ n đề thời gian. Anh có thể làm bố vào bấ t cứ lúc nào. Dù anh có xảy ra chuyện, em cũng có thể nuôi con một mình. Lịch Xuyên, nghĩ lại xem, nế u chúng mình có con, lúc đó cuộc số ng...”

“Tiểu Thu, xin em nghĩ tới cảm nhận của anh được không?” - Anh ngắ t lời tôi, giọng có chút buồ n bã, rõ ràng đã bắ t đầ u tức giận.

Tôi chăm chú nhìn anh, kiên quyết nói: “Lịch Xuyên, em muốn có con, anh không cản được đâu.”

Vì câu này mà Lịch Xuyên buồn bực suốt buổi tối, không thèm nói chuyện với tôi.

Tôi không ngờ anh sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy. Sau khi kết hôn chúng tôi rất ít khi cãi nhau, chưa bao giờ thật sự cãi nhau. Chúng tôi đều vô cùng quý trọng khoảng thời gian khó khăn mới có được này.

Hôm sau Lịch Xuyên đi báo cáo ở hội nghị, tôi xuống phòng chơi game phía dưới chơi điện tử cả ngày, lúc về thấy mặt anh tái nhợt, giống như cả đêm khó ngủ, tôi không nhắc tới chuyện này nữa.

Sau khi hội nghị bế mạc, chúng tôi đến thị trấn Taormina, nghỉ trong một khách sạn lưng dựa vào vách núi mặt hướng ra biển xanh. Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem ngọn núi lửa nổi tiếng ở đây và bãi tắm ven biển. Thị trấn nhỏ trên vách đá khô cằn, ngõ nhỏ lượn quanh, khắp nơi là những viên đá xếp thành từng bậc thang. Chúng tôi đi thăm di tích của rạp hát Hy Lạp cổ, những vách tường cổ xưa đã sụp, những tiết mục mới vẫn đang được biểu diễn. Vịnh biển xinh đẹp, những ngả đường vắng vẻ, trẻ con chạy nhảy xung quanh, người già đội mũ. Suốt hành trình Lịch Xuyên đều đi theo tôi, anh đã từng tới nơi này, nên vừa dẫn đường vừa giải thích, mệt lả người.

Tôi lại mềm lòng, suốt hai tuần khi về lại Thụy Sĩ, không hề nhắc tới IVF.

Hoàng hôn một ngày nọ, tôi lái xe về nhà, mua một đống đồ ăn, nấu món cá mà Lịch Xuyên thích ăn, thấy anh còn chưa về, nên mang bình xịt ra tưới hoa.

Cô hàng xóm Angie ôm con gái Sophie ba tháng tuổi ra nói chuyện với tôi.

“Annie,” - Cô ta nói “Hôm nay tội nghiệp Sophie lắm, khóc cả ngày, sởi nổi đầy người, chị xem, tôi đau lòng quá.”

Bé Sophie mặt đỏ bừng, cổ nổi đầy chấm nhỏ, bôi một lớp vaseline thật dày.

“Tội nghiệp Sophie, có ngứa lắm không?” - Tôi đón bé, ôm vào lòng cẩn thận nhìn, nắm bàn tay nhỏ xíu của bé “Cô xem xem bé cứ muố́n gãi lên mặt.”

“Đúng vậy, cắt móng tay cho nó, cũng muố́n đeo bao tay, nhưng trời nóng quá, nó không thích.” Angie là người địa phương, nhưng học đại học ở Anh, nên nói tiế́ng Anh vẫn rất lưu loát.

“Nế́u không thì để điề̀u hòa thấ́p hơn một chút?” - Tôi đề̀ nghị.

“Không được, tôi sợ nó bị cảm. Hôm qua nó quấ́y dữ quá, tôi với bố́ nó mấ́t ngủ cả đêm.”

“Thì ra nuôi con nhỏ lại vấ́t vả như vậy.” - Tôi nhìn cặp mắ́t đen của Angie, thở dài. Trong lòng lại nghĩ, vấ́t vả thế́ nào tôi cũng chịu được. Nhưng mà nuôi con cũng không phải chuyện của một người, sự ủng hộ của Lịch Xuyên cũng rất quan trọng. Tôi càng nghĩ càng rố́i, sau đó Angie nói thêm những gì tôi cũng không biế́t, chỉ nghe được câu cuố́i cùng.

“... Bây giờ mệt thật, sau ba tuổi thì khỏe hơn nhiề̀u. Tới lúc đó chị lại tiế́c là tụi nó lớn nhanh quá.”

Thân hình nhỏ bé trong tay tôi cử động, chớp chớp cặp mắ´t to màu xanh lá, mái tóc vàng óng mê`m mại dán lên ngực tôi, miệng kêu a a, tôi chọc bé cười, bé cũng cười lại với tôi, sau lại cho tay vào trong miệng. Tôi nhịn không được hôn lên khuôn mặt nhỏ xíu của bé, cúi đâ`u nhìn, ngực áo đã ước đẫm nước miế´ng của bé.

Tôi vội vàng nói: "A, cô xem xem có phải nó muố´n bú sữa không?"

"Nó mới ăn xong." Angie nói "Thật ra Alex nhà chị cũng râ´t thích trẻ con. Hô`i chị của Sophie còn nhỏ, chỉ cầ`n thấ´y anh â´y ở nhà liê`n chạy qua chơi, không biế´t đã lừa được bao nhiêu cây kem và chocolate của anh â´y."

"Đúng vậy." Tôi nói. Không khỏi thở dài, sao tôi không biế´t Lịch Xuyên thích trẻ con chứ.

Nhưng từ hôm trở vê`, Lịch Xuyên không hê` nhắ´c tới chuyện con cái nữa. Rõ ràng trong vòng vài năm tới anh chưa muố´n có con. Mà tôi lại lén tìm thông tin trên mạng, tôi đã đoán đúng, sản phụ IVF càng lớn tuổi, xác suấ´t thành công càng thấ´p.

Dừng một chút, Angie lại hỏi: "Vậy hai người tính chừng nào mới có con? Nế´u bây giờ có thì có thể chơi với Sophie rô`i. Hai nhà chúng ta đê`u bớt việc. Nuôi con tố´n sức lắ´m, sinh càng sớm càng tố´t."

"Đúng vậy." - Tôi hàm hô` nói.

"Nhà họ Vương chỉ có hai cậu con trai, anh lớn không sinh rô`i, em trai cũng không có dấ´u hiệu, ông nội của Alex chắ´c đang râ´t lo lắ´ng?"

Đúng là hiểu rõ văn hóa Trung Quốc, tôi nhìn cô, dở khóc dở cười.

Vì có bệnh trong người, mọi người đều suy nghĩ cho Lịch Xuyên, nên trong lúc nói chuyện luôn tự giác tránh đề cập đến chuyện này. Nhà họ Vương không lo không có đời thứ tư, chúng tôi tham gia vài buổi tụ họp hằng tháng, tặng hết không biết bao nhiêu phong bao lì xì. Đang không biết nên trả lời như thế nào, Angie bỗng nhiên dời mắt: "A, Alex nhà chị về rồi kìa." Dứt lời đưa tay ra bế lấy cô bé.

Tôi quay đầu lại, không biết Lịch Xuyên đã lái xe về từ lúc nào, dường như đã đứng cạnh xe được một lúc rồi, tôi vội chạy lại, cầm túi laptop giúp anh.

"Sao hôm nay anh về sớm vậy? Không kẹt xe à?" Tôi hỏi.

"Không."

"Em nấu cơm xong rồi, chờ anh về cùng ăn."

"Không phải nói đợi anh về rồi mới làm sao?"

"Không được, lần này em sẽ trổ tài cho anh xem. Tụi mình sẽ ăn món Vân Nam, em còn tới quán Trung Quốc mua bánh mật nữa."

Lịch Xuyên cười, xoa xoa mặt tôi: "Con gái của Angie có đáng yêu không?"

"Rất đáng yêu!" - Tôi thốt lên, "Chỉ tiếc không thể ôm suốt ngày."

Giọng quá hưng phấn đã tiết lộ tâm sự của tôi, sợ anh phát hiện, tôi vội vàng đổi đề tài: "Mau vào nhà đi, canh còn đang hầm trên

bê´p đó!”

Thay giày ra, đi thẳng tới bàn ăn, ngô`i vào chỗ của mình, Lịch Xuyên ăn một ngụm canh, bỗng nhiên nói: “Tiểu Thu, nê´u em thật sự muô´n có con thì đi làm IVF đi. Hôm nay anh có việc câ`n gặp bác sĩ, sẵn tiện hỏi một chút.”

“…”

“Tiểu Thu?”

“… Hả?”

“Em sao vậy?”

“Anh gặp bác sĩ? Có chuyện gì vậy? Không khỏe à?” Giọng tôi khàn khàn, lo lă´ng nhìn anh.

“Không không không, đừng nghĩ bậy. Anh uô´ng hê´t thuô´c rô`i, nên đê´n lâ´y thêm hai lọ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “À.”

“Vê` IVF, em muô´n làm ở Zurich hay là ở Mỹ?”

“Cái đó… không phải anh nói… đợi vài năm nữa sao?”

“Tiểu Thu, đừng quá để ý cảm giác của anh, cảm giác của em cũng râ´t quan trọng mà.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, tim đập thình thịch: “Nói như vậy, Lịch Xuyên, anh đô`ng ý làm IVF?”

“Ừ.” Anh vỗ vỗ vai tôi “Anh chỉ sợ em sẽ bị khổ. Làm IVF phải đi tới đi lui râ´t nhiê`u lâ`n, phải làm râ´t nhiê`u loại kiểm tra, còn

phải uô´ng râ´t nhiê`u loại thuô´c, không ít loại thuô´c có tác dụng phụ, vậy cũng không sao, nhưng xác suâ´t thành công lại thâ´p như vậy... anh không muô´n thâ´y em thâ´t vọng."

Tôi cười, làm thê´ OK với anh: "Không sao. Lúc này em đang rảnh, sê´p em nói nê´u em không ở Côn Minh thì sẽ giao ít việc cho em, thời gian còn lại em sẽ chuyên tâm tạo người."

Thâ´y tôi vui vẻ như vậy, anh cũng cười: "Vậy chúng ta tới bệnh viện Mount Sinai California đi, ở đó châ´t lượng râ´t tô´t. Chỉ có điê`u... bác sĩ nói, ông â´y sợ trong quá trình vận chuyển tinh trùng sẽ có vâ´n đê`."

"Ở đây... Zurich... không có phòng khám à? Làm ở đây luôn được không?"

"Ông ta có giới thiệu bác sĩ Singh cho anh, phòng khám của ông â´y là nơi có xác suâ´t làm IVF thành công cao nhâ´t ở Thụy Sĩ."

"Bao nhiêu?"

"39%. Đương nhiên nê´u châ´t lượng tinh trùng kém, thì tỉ lệ còn thâ´p hơn."

"Há há!" - Tôi vỗ vỗ mặt anh "Đừng lo, một lâ`n không được thì hai lâ`n, anh có tiê`n, em có thân thể, sớm muộn cũng sẽ thành công."

"..."

Lịch Xuyên cũng không cho biê´t gì thêm. Tôi lên mạng tìm hiểu thêm. Theo tài liệu, IVF có ảnh hưởng râ´t lớn tới tâm lý của cặp vợ chô`ng. Nê´u thâ´t bại, 60% sô´ cặp vợ chô`ng sẽ không khô´ng

chế được cảm xúc: u buồ̀n, lo âu, phẫn nộ, mất ngủ, khắc khẩu... 13% người vợ sẽ nảy sinh ý định tự sát. Không tính tới việc phải hy sinh sự nghiệp, thời gian, kinh tế, tình cảm trong quan hệ vợ chồ̀ng và nhiề̀u thứ khác.

Tôi không muố́n nghĩ nhiề̀u như vậy. Trong sơ đồ̀ hạnh phúc của Tạ Tiểu Thu chỉ có Lịch Xuyên và con của chúng tôi. Nế́u không thì chưa phải là một gia đình hoàn chỉnh. Quan điểm tuy lạc hậu, nhưng tôi tuyệt đố́i sẽ không từ bỏ bấ́t kì cơ hội nào.

Tôi nghĩ nghĩ, rồ̀i nói với Lịch Xuyên: "Vậy anh có số́ điện thoại của bác sĩ Singh không?"

Anh gật gật đầ̀u.

"Em sẽ hẹn với ông ấ́y ngay, nhanh chóng bắt đầ̀u." Tôi nói, "Chuyện này anh không cầ̀n phải tham gia, một mình em có thể chịu được áp lực thấ́t bại. Nế́u thêm anh vào sẽ rấ́t khó khăn."

"Vậy sao được? Đây là việc chung của cả hai chúng ta." Mặt anh đanh lại "Anh sẽ không để em đi gặp bác sĩ một mình."

"Ai, anh bận như vậy, không có thời gian để đi với em. Chu kỳ IVF rấ́t dài."

"Không dài. Một lầ̀n khoảng 3 tuầ̀n."

"Vậy mà không dài à? Anh còn đang giữ bao nhiêu hạng mục? Cũng có mấ́y cái tới hạn rồ̀i đúng không? Mấ́y chuyện này sẽ làm anh phân tâm."

"Không sao, nế́u anh không đi với em, lỡ may không thuận lợi thì em sẽ nghĩ quẩn mấ́t."

Câu này lại chạm trúng tôi rồ̀i, tôi nhảy dựng lên: “Đó, lại nữa rồ̀i! Em yêu đuổi vậy à?”

“Đúng vậy.”

Tôi không phục, chạy qua véo cổ anh, không cho anh nói chuyện: “Quyết định rồ̀i, em sẽ đi một mình. Được hay không nhất định sẽ báo cho anh.”

“Không được, không có anh em không thể đi.” Lịch Xuyên nói “Tiếng Anh của ông bác sĩ này sợ em nghe không hiểu. Anh đã đồ̀ng ý đi làm IVF rồ̀i, em cũng phải nhường một bước chứ, để anh đi với em.”

“Không. Em đi một mình. Em sẽ báo cáo tiến triển với anh.”

“Tiểu Thu...”

“Không nói nữa, Lịch Xuyên, em đã quyết định rồ̀i. Chúc mừng anh đã tìm được một cô vợ có ý chí kiên cường.”

Ngày hôm sau tôi một mình lái xe đi gặp bác sĩ Singh. Lịch Xuyên nói đúng, Singh có thể nói tiếng Anh lưu loát, nhưng lại rặt giọng Đức. Người thường khó mà nghe hiểu, nhưng tôi lại không giống bình thường nha. Tôi là phiên dịch viên được đào tạo đàng hoàng, nói chuyện một lát là có thể nắm được cách phát âm của ông ấy. Ví dụ rất nhiều âm W thì phải đổi thành V, D thành TH. Từ đơn bắt đầu bằng chữ F thì đổi thành V, “fery good” chính là “very good”. Đơn giản đổi đi đổi lại vài lần, chúng tôi đã có thể nói chuyện thoải mái với nhau.

Sau khi hỏi về tình trạng sức khỏe và bệnh sử của tôi, bác sĩ Singh đưa cho tôi một bộ thử hormone LH, bảo tôi tính toán thời kỳ rụng

trứng của mình. Đồ̀ng thời tôi cũng bắ́t đầ̀u uố́ng thuố́c tránh thai, theo lời bác sĩ là đề̀ phòng phản ứng của buồ̀ng trứng, để kinh nguyệt tới đúng kỳ.

Tấ́t cả đề̀u thuận lợi, sắ́p tới kỳ kinh nguyệt, tôi tới phòng khám tiế́n hành lấ́y máu và kiểm tra sóng siêu âm. Bác sĩ rấ́t hài lòng với tình trạng sức khỏe của tôi. Tử cung của tôi cũng không có vấ́n đề̀ gì. Sau đó họ bắ́t đầ̀u tiêm thuố́c kích thích buồ̀ng trứng. Loại thuố́c này một ngày phải tiêm ba lầ̀n, liên tục trong mười ngày, do Lịch Xuyên thuê y tá tới nhà làm. Ngoài ra còn thường xuyên phải kiểm tra máu và siêu âm type B.

Trứng dầ̀n dầ̀n chín dưới sự theo dõi nghiêm ngặt.

Tới thời điểm thích hợp, bác sĩ tiêm thuố́c kích thích HCG, và cho biế́t 36 giờ sau sẽ tiế́n hành lấ́y trứng. Nghe có vẻ sợ, nhưng nhờ có chích thuố́c tê, tôi đã ngủ trong toàn bộ quá trình, nên không hề̀ có cảm giác gì. Sau khi hoàn thành chỉ thấ́y bụng hơi đau, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường.

Vì tò mò và hoàn toàn tin tưởng, nên tôi đã rấ́t tích cực phố́i hợp với tấ́t cả các loại kiểm tra. Quá trình IVF rấ́t phức tạp, có khi một ngày phải đi mấ́y lầ̀n, có khi thì ngày nào cũng phải đi. Tôi bảo Lịch Xuyên cứ đi làm như bình thường, không cầ̀n đi theo tôi. Có khi kiểm tra xong, tôi thấ́y Lịch Xuyên ở bãi đậu xe, nhưng tôi không cho anh đế́n gặp bác sĩ và làm các loại kiểm tra với tôi. Singh nói cho tôi biế́t, Lịch Xuyên nắ́m rấ́t rõ tình hình của tôi, vì ngày nào anh cũng gọi điện thoại đế́n hỏi chi tiế́t mọi việc và trình tự kiểm tra. Ngày lấ́y trứng, anh vẫn đứng canh ngoài phòng mổ. Khi thấ́y tôi nguyên vẹn đi ra, anh cười mà không nói gì. Vài ngày sau đó, anh đã dầ̀n thả lỏng, có lẽ là do ảnh hưởng bởi tâm trạng thoải mái của tôi.

Ba ngày sau, ba phôi thai khỏe mạnh được đưa vào tử cung của tôi. Lần này không tính là giải phẫu ngoại khoa, không cần gây tê, tôi cũng không thấy đau lắm. Làm xong bác sĩ dặn tôi nằm im mấy tiếng trên giường, Lịch Xuyên mang theo một quyển tiểu thuyết trinh thám cho tôi đọc, đọc được vài tờ, đọc không vô nữa, liền nói chuyện phiếm với anh.

Có thể nhìn ra được sự bình tĩnh của anh chỉ là giả vờ, vì anh không chịu ngồi yên, mà cứ chống gậy đi tới đi lui trong phòng. Tôi nghĩ thầm, không biết buổi kiểm tra thai 14 ngày sau anh có lo lắng hơn thế này không?

“Lịch Xuyên, đừng lo lắng. Nhất định chúng ta sẽ thành công!”Tôi tin tưởng cầm tay anh.

Anh nắm lấy tay tôi, áp lên mặt mình vuốt ve: “Tiểu Thu, hứa với anh, chỉ thử lần này thôi được không? Nếu không thành công thì không thử nữa.”

“Tại sao?”

“Thấy em ngày nào cũng chích cũng lấy máu, anh sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Kỳ lạ, chích và lấy máu không phải là chuyện trước đây anh hay làm sao? Em nghĩ ít nhất anh phải quen hơn em chứ!”

“Anh không quen được.” Anh nhẹ giọng nói “Lần trước em mổ chân, anh suốt đêm đứng ngoài bệnh viện. Sau đó bệnh tình của em ngày càng nặng, mỗi lần anh nhìn thấy tên Ngải Tùng kia đều muốn bóp chết hắn, bây giờ nghĩ đến chuyện đó anh vẫn còn hận hắn.”

“Vậy mà lúc đó không vào thăm em, thật là, quá nhẫn tâm. Lúc đó em hận anh muố́n chế́t.”

“Xin lỗi, đề̀u là lỗi của anh. Anh nghĩ... có lẽ như vậy em sẽ nhanh move on, và ngả vào vòng tay của Ngải Tùng.”

“Lắ́m trò! Người có ý chí kiên định như em, sẽ không dễ dàng thay đổi phương pháp.”

“Thay đổi cái gì?” anh nghe không hiểu.

“Thay đổi mục tiêu.”

“Tiểu Thu, ý chí của em thật kiên định, anh thật sự rấ́t bội phục em. Vào những năm cách mạng em nhấ́t định sẽ là anh hùng. Nế́u trong thời kháng Mỹ viện Triề̀u, không biế́t em sẽ bắ́n sập bao nhiêu lô cố́t. Cuộc đời ảm đạm thê lương của anh, phải dựa vào em rồ̀i.”

“Lịch Xuyên, anh lắ́m chuyện như vậy từ khi nào thế́?”

Lúc về̀ nhà tôi kéo Lịch Xuyên vào một cửa hàng bán đồ̀ trẻ em, mua một bộ đồ̀ trẻ sơ sinh.

Chúng tôi đề̀u thích con gái.

Lịch Xuyên không nói tiế́ng nào liề̀n đi tính tiề̀n, nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu cho chúng tôi: “Chào chị, anh chị mua xe đẩy chưa? Mua bình sữa chưa? Mua tã cho trẻ sơ sinh chưa? Còn có chăn, mũ, bao tay cho em bé nữa? Còn máy hút sữa? Nôi? Bộ đồ̀ chơi phát nhạc?”

Lịch Xuyên lạnh nhạt: “Không vội.”

“Cửa hàng của chúng tôi đang có hoạt động giảm giá, giảm 20% cho tấ t cả các sản phẩm, đừng bỏ lỡ cơ hội nha!”

“Ừ,” Tôi cười cười, bỏ một cặp bình sữa thủy tinh vào xe hàng “Vậy mua thêm hai bình sữa đi.”

“Vâng!”

Lịch Xuyên trừng mắ t nhìn tôi.

“Trừng cái gì, nế u không thể sinh con, thì có thể dùng để đựng nước tương mà.”

Đảo mắ t đã tới ngày thứ 14, sáng sớm cầ m que đi thử, tôi thấ t hồ n lạc phách ra khỏi nhà vệ sinh.

Không có dấ u hiệu mà tôi chờ mong.

Lịch Xuyên tiế n lên ôm tôi, thấ p giọng an ủi.

“Đừng quá lo, que thử cũng có khi sai sót, thử máu mới chính xác nhấ t.” Tôi nhìn hàng chữ to “Tỷ lệ chính xác 99,9%” trên hộp giấ y, không tin lời anh nói.

Lịch Xuyên không nói gì, lái xe đưa tôi tới phòng khám, tới quá sớm chưa mở cửa, chúng tôi phải ngồ i đợi hơn nửa tiế ng ở tiệm cà phê bên cạnh phòng khám.

Sau khi lấ y máu xong, Lịch Xuyên đưa tôi đế n một nhà hàng kiểu Pháp gầ n đó. Tôi không thích đồ ăn kiểu Pháp cho lắ m, không phải vì ăn không ngon, mà là số lượng quá ít. Tôi nghi ngờ đầ u bế p nấ u món Pháp đề u luyện Thái Cực, một chiế c đĩa màu trắ ng thật to, ở giữa đặt một miế ng cá nhỏ xíu, phế t thêm các loại

sốt đủ màu, xếp thành hình dạng đầy nghệ thuật. Hương vị rất ngon, nhưng ăn xong vẫn thấy đói, phải ăn thêm món tráng miệng mới no bụng.

Nhưng mà món ăn kiểu Pháp đúng là có thể dùng để giết thời gian. Món khai vị, canh, cá, đồ nướng, salad, tráng miệng từng món từng món được dọn lên, tôi cố che giấu sự mất mát và lo lắng trong lòng, bình tĩnh nói chuyện phiếm với Lịch Xuyên.

Tôi thậm chí còn kể cho anh ba câu chuyện cười.

Lịch Xuyên nghe không hiểu lắm, tôi giải thích từng chút cho anh nghe.

“Đừng lo, Tiểu Thu.” Anh cầm tay tôi “Lát nữa xem tin tức, xem ở đâu có lốc xoáy, lũ lụt, động đất, chúng mình có thể nhận nuôi vài đứa bé, cũng coi như làm một chuyện tốt.”

“Ai nói em đang lo chứ? Em đã chuẩn bị cho việc đánh lâu dài mà.”

Một ngày sau, có kết quả thử máu. Không mang thai.

Singh nói, thất bại là chuyện rất bình thường. Xác xuất thành công của IVF chưa tới 50%. Huống chi chất lượng tinh trùng của Lịch Xuyên cũng không tốt lắm. Ông đề nghị tôi cứ nghỉ ngơi một thời gian, để tâm lý và sức khỏe điều chỉnh lại bình thường rồi tính tiếp.

Ông không đề nghị tôi thử lần thứ hai, xem ra Lịch Xuyên đã gây áp lực với ông ấy.

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Tôi sẽ không đợi, lập tức bắt đầu đợt thứ hai.”

Singh nhìn Lịch Xuyên, nói: “Vợ anh rất có chủ kiến.”

Lịch Xuyên cười khổ: “Đúng vậy, không ai có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Tuy nhiên, hễ vợ tôi muốn gì, thì cuối cùng đều đạt được.”

Mãi tới lần IVF thứ tư tôi mới mang thai. Lúc đó Lịch Xuyên đã bắt đầu đợt tâm lý trị liệu thứ hai. Những lần thất bại liên tiếp đã đả kích rất lớn đến anh. Mà sau mỗi lần thất bại tôi lại miễn cưỡng tươi cười và giả vờ lạc quan càng khiến anh đau lòng. Anh thường xuyên mất ngủ, da bị dị ứng, hơn nữa càng ngày càng trầm mặc ít nói. Tế Xuyên nghi ngờ anh bị trầm cảm, ép anh đến gặp bác sĩ tâm lý vài lần.

Thật ra Lịch Xuyên rất kiên cường, nếu không đã bị ung thư đánh bại. Nhưng đồng thời anh cũng là người sống tình cảm, tự kiểm điểm rất giỏi, hơn nữa lại không thể nhìn người thân của mình chịu khổ. Lúc nào cũng đổ lỗi cho chính mình, sau đó luôn bất an và tự trách bản thân. Tế Xuyên và René đều khuyên tôi từ bỏ IVF: “Hai người có thể xin con nuôi mà, muốn bao nhiêu đứa cũng được, Lịch Xuyên tuyệt đối ủng hộ em.”

Tôi biết, bọn họ lo cho sức khỏe của Lịch Xuyên, sợ anh không chấp nhận được khi IVF thất bại mà bệnh tình chuyển biến xấu.

Vì vậy tôi nói: “Như vậy đi, em sẽ tuyên bố với Lịch Xuyên là từ bỏ IVF. Sau đó hai người đưa anh ấy ra nước ngoài ở hai tháng.”

Ánh mắt hai người nhìn tôi như nhìn kẻ điên vậy. Đồng thanh nói: “Vậy còn em? Em tính sao?”

Tôi ôm tay: “Ở lại đây, đổi phòng khám khác, tiếp tục IVF. Tất cả đều giấu Lịch Xuyên, để anh ấy khỏi lo lắng.”

“Tiểu Thu” Tế Xuyên nghiến răng đầy giận dữ. “Em chọn cách khác được không?”

“Không được.”

Sức chịu đựng của con người đúng là co được dãn được. Lịch Xuyên lo lắng như vậy, nhưng người trực tiếp chịu áp lực là tôi lại hoàn toàn bị tê liệt.

Tế Xuyên miễn cưỡng phối hợp với kế hoạch của tôi, tìm một công trình điều Lịch Xuyên tới Mexico hai tháng. Mà tôi lại la lối là mình không hợp với khí hậu của Mexico, lại vừa nhận dịch một quyển sách, nên sẽ ở nhà đợi anh về.

René cũng hùa theo, bảo tôi vừa làm IVF xong, cần nghỉ ngơi, không nên bôn ba theo Lịch Xuyên.

Nói dối liền trong hai tháng trời, lúc Lịch Xuyên từ Mexico trở về, tôi đón anh và xúc động báo tin mình đã mang thai.

Mỗi ngày đều phải tới công trường, người anh đen đi rất nhiều, xém chút nữa tôi không nhận ra anh. Khi nghe tin này anh vô cùng sửng sốt, hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, thả hành lý xuống, kéo tôi qua một bên, hỏi: “Tiểu Thu, em không nghe lời anh lại đi làm IVF à?”

“Đúng vậy, hãy tha thứ cho em, Amen.”

“Bác sĩ... nói như thế´ nào?”

“Em đổi bác sĩ khác, tấ´t cả đề`u bình thường. Còn nữa, kề` tai lại đây,” Tôi nói nhỏ “Là sinh đôi.”

“Thật à?” Anh ôm lấ´y tôi “Trời ạ! Đây không phải là mơ chứ!”

“Đương nhiên không phải!”

Trong quá trình mang thai, ngoại trừ cầ`n tiêm progesterone trong một thời gian và thỉnh thoảng phải kiểm tra máu và siêu âm type B ra, thì mang thai nhờ IVF cũng không khác gì so với mang thai bình thường. Đủ loại lo lắ´ng của chúng tôi trong thời gian đó - sức khỏe của tôi, các loại biế´n chứng của IVF, sinh non, thai nhi dị dạng - đề`u dầ`n tiêu tan khi các sô´ liệu sức khỏe đề`u ở mức bình thường. Giố´ng như tấ´t cả các cặp vợ chồ`ng sắ´p làm cha làm mẹ khác, chúng tôi hưng phấ´n bước vào thời kì dưỡng thai.

Tám tuầ`n sau, tôi rời khỏi phòng khám IVF, được chuyển sang một bác sĩ phụ khoa bình thường.

“Lịch Xuyên, bây giờ em là sản phụ bình thường rồ`i.” Tôi kích động nói “Em rố´t cuộc cũng trở thành sản phụ bình thường rồ`i!”

Đúng vậy, giờ khắ´c này, tôi không muố´n điề`u gì cả, chỉ muố´n làm người bình thường, có được tấ´t cả những điề`u mà người bình thường có.

Chúng tôi nhanh chóng biế´t được đó là một cặp bé gái, đặt tên cho hai bé là An An và Ninh Ninh.

Khỏe mạnh và hạnh phúc, đó là sự kỳ vọng lớn nhấ´t của chúng tôi đố´i với con.

Lịch Xuyên và tôi cùng đi học một khóa “Lần đầu làm cha mẹ”. Đây là lớp được chính phủ tài trợ, chúng tôi và rất nhiều cặp vợ chồng khác cùng học kỹ thuật sinh nở và chăm sóc trẻ sơ sinh, cùng nhau xem video ghi hình lúc sinh. Trên đường về nhà tôi hỏi Lịch Xuyên có cảm tưởng gì, Lịch Xuyên nói: “Ừm, quá trình khá là máu me.”

“Đúng vậy, vốn em không sợ, bây giờ lại thấy hơi sợ.”

“Em có muốn sinh mổ không?” anh đề nghị “Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, lại là sinh đôi.”

“Em có thể sinh thường, phải tin vào sức mạnh của tự nhiên chứ!”

“Vậy... tiêm thuốc tê sớm một chút được không? Nếu không em sẽ kêu la thảm thiết như cái cô trên tivi.”

“Không cần gây tê. Dì em nói, gây tê có tác dụng phụ, không tốt với thai nhi, sản phụ cũng chậm hồi phục.”

“Tiểu Thu, từ sau khi làm IVF, em có thấy mình trở nên ngang ngược hơn không?”

“Hừ, em có vốn mà! Em đã thành công!”

“Vậy để anh lái xe được không? Bụng to như vậy em không thấy mệt à?”

“Không mệt. Em thích lái xe, chiếc xe này to, lái cũng thoải mái. Anh cứ ngồi nghỉ ngơi đi.”

“Đúng là biến thành nữ vương rồi...”

Không ngờ ngày sinh lại đến sớm.

Ngày đó cách ngày dự sinh năm ngày, ăn cơm tô´i xong chúng tôi cùng nhau đi dạo, đi một hô`i đột nhiên tôi dừng lại.

“Sao vậy? Không thoải mái?”

“Em nghĩ... có lẽ là vỡ ô´i rô`i.” Tôi le lưỡi.

“Anh gọi xe câ´p cứu.” Anh lâ´y di động ra.

“Đừng gọi, tụi mình tự đi vê` đi, anh lái xe đưa em đi nhé?” Tôi nói, “Anh không nhớ lời người hướng dẫn à, dù vỡ ô´i, thì cũng chưa thể sinh ngay được. Tới bệnh viện không chừng còn bị mời vê`.”

Lịch Xuyên khẩn trương nhìn tôi: “Em... em còn có thể đi sao?”

“Được mà.”

“Có khi nào sinh ngay lúc này không?”

“Làm gì nhanh như vậy? Không phải bác sĩ nói con so sẽ sinh chậm hơn sao? Bình thường đê`u là bảy tám tiê´ng.”

“Sinh đôi có khi nhanh hơn không?”

Tôi kéo anh đi nhanh vê` nhà, leo lên xe. Lịch Xuyên nói: “Đợi chút, để anh đi lâ´y đô`.”

Chúng tôi đã chuẩn bị đâ`y đủ đô` dùng cho trẻ sơ sinh trong một chiê´c túi, để ngay cửa, lúc nào cũng có thể mang đi.

Lịch Xuyên xách một chiê´c túi to đi ra, tôi phát hiện anh nhét thêm vào đó ba trái banh tennis.

Xe lao nhanh trên đường, tôi hỏi anh: “Anh mang banh tennis đi làm gì?”

“Không phải bảo lúc đau lưng có thể dùng để mát xa sao?”

“Có chuyện này à?”

“Hôm đó em nghỉ học. Họ hướng dẫn cách mát xa giúp giảm đau cho phụ nữ có thai.”

“Bằng ba trái banh bé tí này à? Anh tin sao?”

“Em chắ́c chắ́n sẽ rất đau, anh sẽ dùng cái này mát xa cho em.”

Vào bệnh viện, bác sĩ khoa sản Manphil đã tới trước, trao đổi mấy câu, làm kiểm tra, bảo nếu vỡ ối thì sẽ sinh vào hôm nay, nên tiêm thuốc trợ sản trước.

Đó là một nam bác sĩ, dáng người cao lớn, nói chuyện giọng nói thong dong, bề ngoài trông rất giống công nhân ở bến tàu.

Lúc tử cung bắ́t đầu co thắ́t, tôi đau tới mức chửi bậy, nhưng kiên trì không cho gây tê.

“Trời ạ, sao lại đau thế này?” Thấy tôi liên tục rên la, y tá nhìn tôi cười nói: “Mới hở một lóng tay đã chịu không nổi, cô còn không chịu gây tê.” Với ý, tôi đang tự làm khổ mình.

“Vậy mời bác sĩ gây tê đến đi.” Lịch Xuyên nói “Mời anh ta đến ngay được không? Tôi thấy vợ tôi sắ́p không chịu nổi nữa rồi.”

“Không cần mà... em sẽ cố chịu thêm chút nữa...”

Lịch Xuyên không để ý tới tôi, nói với bác sĩ: “Nhanh gây tê cho cô ấy.”

Giọng nói của anh thật quyết đoán, gần như là rống lên.

Có mũi kim đâm vào lưng tôi. Cơn đau lập tức biế́n mấ́t, nhưng tôi vẫn cảm nhận được từng đợt co thắ́t của tử cung.

Trong phòng sinh chỉ có một nữ y tá đang hướng dẫn cách dùng sức, cách thở, còn không ngừng nói "push, push, push, push..."

Giọng cô ấ́y vừa sắ́c vừa to, tiế́ng sau cao hơn tiế́ng trước, giố́ng như thấ́y tôi còn dùng sức chưa đủ vậy.

Tôi tranh thủ thời gian hỏi Lịch Xuyên: "Sao ở đây chỉ có cô ấ́y vậy, không còn ai nữa à? Bác sĩ đâu?"

"Là thế́ này. Bây giờ tử cung còn chưa mở ra hế́t, y tá sẽ hướng dẫn em, lúc sắ́p sinh cô ấ́y sẽ báo cho bác sĩ."

"Vậy à... không coi trọng em gì hế́t... em sinh đôi mà."

"Quá trình này rấ́t dài, có khi tố́n hơn vài tiế́ng đồ̀ng hồ̀, không có lý gì để bác sĩ đứng chờ nha. Hơn nữa, anh ta rấ́t nổi tiế́ng, bình thường chỉ tới vào những phút cuố́i cùng. Đương nhiên, trong khoảng thời gian này anh ta cũng sẽ tới kiểm tra các số́ liệu gì gì đó. Lúc chị họ anh sinh là vậy đó."

"Vậy bây giờ anh ta làm gì? Ngủ à?"

"Chắ́c đang chơi game. Vừa rồ̀i anh thấ́y trong phòng làm việc của anh ta có một chiế́c PSP."

"Chán quá, gặp phải loại bác sĩ vô trách nhiệm như vậy!" Tôi nhỏ giọng mắ́ng bằ̀ng tiế́ng Trung.

Quá trình quả nhiên rấ́t lâu.

Mãi cho tới 3 giờ 45 phút sáng, bác sĩ Manphil mới chậm rãi tới. Tôi vừa push xong, đang nhắ´m mắ´t nghỉ ngơi. Lúc mở mắ´t ra, trong phòng đã có một đám người, không tính Manphil và Lịch Xuyên, ngoài 6 y tá, còn có một bác sĩ khoa nhi, phụ trách kiểm tra cho bé.

3 giờ 57 phút, chị gái An An chào đời. 4 giờ 6 phút, cô em Ninh Ninh cũng ra theo.

Tâ´t cả đề`u thuận lợi.

Lịch Xuyên trong cơn kích động được bác sĩ giữ chặt tay để cắ´t dây rố´n. Cắ´t mâ´y lâ`n nhưng không đứt, anh nói anh không làm được, dây rố´n vừa mề`m vừa trơn, câ´u tạo còn phức tạp hơn dây cáp điện, anh không nỡ cắ´t.

Mọi chuyện trong phòng sinh được xử lý gọn gàng. Nhưng tôi lại bị xuâ´t huyế´t, cả người như trố´ng rỗng. Lúc này Lịch Xuyên nắ´m chặt tay tôi, mà tôi lại nhìn về` góc trời xanh đen bên ngoài cửa sổ.

Tôi nghe thâ´y tiế´ng trẻ con khóc, nghe Lịch Xuyên nói hai bé của chúng tôi xinh đẹp cỡ nào.

Tôi thâ´y hai khuôn mặt chỉ nhỏ bă`ng bàn tay.

“Chúc mừng cô! Hai bé gái râ´t xinh đẹp.” Bác sĩ nói với tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Có phải tôi quá tham lam không? Có phải tôi đòi hỏi ông trời nhiề`u quá rồ`i không?

Nế´u tôi không muố´n, thì có thể có được những thứ này không?

An An và Ninh Ninh, cảm ơn hai con đã cho mẹ và bố Lịch Xuyên cơ hội làm cha làm mẹ. Cám ơn ông trời đã tặng cho con món quà quý giá này!

Ngoại truyện đặc biệt cho bản mới nhất:

Chiếc nhẫn

Không biết có phải tất cả những người anh em trên thế gian này đều giống nhau như thế, cãi nhau liên tục từ nhỏ đến lớn.

Tôi dạo quanh khu mua sắm, xách về nhà một đống túi to túi nhỏ. Vừa đến cửa chính đã nghe tiếng Lịch Xuyên và Tế Xuyên cãi nhau. Tiếng hai người nói cũng không to, tốc độ cũng không nhanh, giống như thể người ta bưng tách cà phê đến sô pha tán gẫu. Nhưng, đúng là họ đang cãi nhau, thôi thì tôi đành tự đón tiếp mình vậy.

"... Tế Xuyên, anh không thể mua khách sạn đó được. Đắt quá. Nếu phí thường niên của khách sạn là một trăm đồng mỗi gian một ngày, như vậy vốn đầu tư của mỗi phòng ít nhất một trăm ngàn, mới có thể sinh lãi". Lịch Xuyên nói.

Tế Xuyên lắc đầu không đồng ý.

"Khi Disney xây dựng khu vui chơi Disneyland ở Anaheim, ông ta chỉ xây dựng một cái công viên, kết quả là công viên đó lôi kéo hàng loạt khách sạn liên tục mọc lên xung quanh. Khách sạn mà anh xem nằm gần công viên chính cho trẻ em, tỉ lệ người nghỉ lại không dưới 80%."

"Nói chung, tỉ lệ lưu trú tại khách sạn phải duy trì ở mức 65% mới có thể cân bằng thu chi. Tỉ lệ lưu trú cao như vậy, bộ người ta bị điên sao, còn bán cho anh?" Lịch Xuyên cau mày, cười nhạt.

“Ông ấ y đã nhă ́m tới một công ty dầ u mỏ, muố ́n có tiề n để sang tay công ty dầ u mỏ đó. Mà anh thì cực thích phong cách trang trí của khách sạn này, sau khi chúng ta tiế ́p nhận không cầ n phải sửa chữa.” Giọng của Tê ́ Xuyên có phầ n dụ dỗ, “Lịch Xuyên, em nên hiểu, bấ ́t luận chúng ta nhận thiế ́t kế ́ bao nhiêu cái khách sạn, cũng không kiế ́m được nhanh và nhiề u như là mở khách sạn đâu”.

“Hai mươi năm trước, mỗi căn phòng của khách sạn Bố ́n Mùa bình quân đầ u tư gầ n một triệu, một đêm ở thi vị phải trả một ngàn đồ ng, khách sạn mới có thể hoạt động. Nhưng điề u này là của hai mươi năm trước, đủ cao cấ ́p đủ sang trọng đó! Kế ́t quả thế ́ nào? Phá sản rồ i!”

“Đó là trường hợp cá biệt, cá biệt. Còn cái này cho chúng ta một cái giá rấ ́t tố ́t!”

“Đó là giá của anh, em không mua.”

“Lịch Xuyên, tiề n... em đã cho anh mượn rồ i.”

Lịch Xuyên ngẩn người giương mắ ́t nhìn Tê ́ Xuyên: “Oh, My, God! Anh nói là đi mua một mảnh đấ ́t xây dựng khách sạn... việc này em không có ý kiế ́n.”

“Anh đã đổi ý.”

“Em sẽ gọi điện cho ngân hàng.”

“Tiề n đã chuyển khoản rồ i.”

“I can’t breathe! (Em không thể thở nổi!)”

“Come on, Lịch Xuyên, đem chút dũng khí đầ u tư ra nào.”

“Em muố́n tham gia đàm phán!”

“Đàm phán anh chủ trì là được rồ̀i, em ngồ̀i bên cạnh ảnh hưởng đế́n việc anh ép giá.”

“Vương Tế́ Xuyên! Tiề̀n là của em!”

“Lịch Xuyên, nghe anh nói...”

Rố́t cục họ cũng nhìn thấ́y tôi, cả hai người cùng lúc im bặt, đứng dậy. Lịch Xuyên bước đế́n đỡ các túi hàng trên tay tôi, nhìn kỹ tôi một lượt.

“Em sao thế́?” Anh hỏi.

“Không... không có gì.”

“Sao mặt em trắ́ng bệch ra vậy?”

“Đánh phấ́n đó.”

“Giọng cũng run run...”

“Em bị cảm...”

Anh sờ sờ trán tôi: “Cũng may, không bị số́t.”

Tế́ Xuyên vỗ vỗ vai tôi, cười: “Buổi tố́i đế́n nhà anh, René làm món cá nướng. Lịch Xuyên... chuyện vừa rồ̀i, em thử nghe chút ý kiế́n của René.”

“Tiề̀n của em, sao phải đi nghe ý kiế́n của người khác?” Lịch Xuyên không cao giọng, nhưng rõ ràng có chút mấ́t kiên nhẫn. Tế́ Xuyên chỉ cười cười, làm như không nghe thấ́y.

Sau khi gả cho Lịch Xuyên, tôi mới biết hai anh em nhà này rất thường cãi nhau. Mà về việc này, cả Lịch Xuyên và Tế Xuyên đều không ai nhượng bộ ai, ở Lịch Xuyên tính khí kiêu ngạo càng mạnh hơn, chưa bao giờ nhường Tế Xuyên.

Thấy Lịch Xuyên bộ dạng không vui, Tế Xuyên rụt đầu lại, làm bộ nhìn đồng hồ: "Anh có chút việc, đi đây!"

Liền vội vàng chuồn mất.

Tôi ngồi xuống sô pha, lẳng lặng nhìn Lịch Xuyên.

Lịch Xuyên rất ít khi tức giận, cũng không thích tranh cãi. Nhưng lại rất cố chấp, một khi chạm đến điểm mấu chốt thì không ai có thể thuyết phục được. Anh đưa cho tôi một ly cà phê, bỗng nhiên nói: "Đừng lo lắng."

"Lo lắng cái gì?"

"Anh thường rất cẩn thận trong chuyện đầu tư, đây cũng không phải khoản đầu tư lớn, dù không thể thu hồi vốn cũng không ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta."

"Vâng."

"Tối nay đừng đến chỗ Tế Xuyên, đến thăm ông bà nội đi."

"Ngày khác đi được không? Em, đầu hơi choáng..."

Lịch Xuyên hoảng sợ: "Đầu bị choáng sao? Có muốn đi khám thử không?"

"Không cần lo lắng, chắc là do mệt mỏi, nằm một chút sẽ đỡ hơn."

Lịch xuyên chăm chú nhìn mặt tôi, hồ̀i lâu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tim tôi đập thình thịch: “Không có.”

Thật ra tôi muố́n nói, đúng vậy, đã xảy ra chuyện lớn, tôi làm mấ́t nhẫn đính hôn rồ̀i.

Theo phong tục phương Tây, Lịch Xuyên tặng cho tôi một chiế́c nhẫn đính hôn giá trị gấ́p ba lầ̀n thu nhập một tháng của anh. Nhưng theo truyề̀n thố́ng của gia đình nhà họ Vương, đây chưa phải là chiế́c nhẫn đính hôn thật sự. Có một ngày, bà nội Lịch Xuyên thầ̀n thầ̀n bí bí dẫn tôi vào một gian phòng chứa đầ̀y đồ̀ cổ quý giá, lấ́y chiế́c chìa khóa cổ bằ̀ng đồ̀ng, mở một chiế́c hộp đỏ thẫm mạ vàng.

Tôi thấ́y trên hộp vẽ chi chít rấ́t nhiề̀u bé trai đang chơi đùa.

“Hộp này gọi là ‘Hộp Trăm Con’” Bà nội nói “Ông nội của bà để lại cho bà.”

Bà nội Lịch Xuyên là một cụ bà có dáng người hơi đẫy đà, hiề̀n lành, ít nói. Nghe René nói, tính tình của Lịch Xuyên tố́t như vậy là nhờ ảnh hưởng từ bà. Bà trịnh trọng lấ́y từ trong hộp ra một chiế́c nhẫn phỉ thúy, tự mình đeo lên tay của tôi.

“Đây là cổ vật từ đời trước, nhìn nó có chút quê mùa, nhưng đáng giá hơn cả chiế́c nhẫn Lịch Xuyên mua cho con.”

Tôi ngắ́m nhìn chiế́c nhẫn trên tay mình, bao quanh phía dưới khố́i ngọc phỉ thúy là hình ảnh một con phượng hoàng khắ́c bằ̀ng vàng ròng, kiểu dáng tinh xảo phức tạp như trang sức trong cung đình

xưa. “Có tiề̀n cũng không thấ́y được vàng khảm ngọc” là để chỉ cái này sao.

Sau đó ông nội nói cho tôi biế́t, bà nội đặc biệt đế́n ngân hàng lấ́y hộp trang sức này từ trong tủ bảo hiểm ra, có thể thấ́y nó rấ́t có giá trị. Tôi khoe với Lịch Xuyên, Lịch Xuyên xem thường nói: “Em thích mấ́y chiế́c nhẫn kiểu dáng thế́ này à?”

“Thích chứ” tôi nói, “Đeo vào rấ́t có cảm giác cổ xưa, có phong thái của hoàng quý phi...”

“Ít ra nó biểu đạt nội rấ́t thích em” Lịch Xuyên nói “Vì bà thường nhắ́c đế́n chiế́c nhẫn này, nhưng anh chưa từng nhìn thấ́y nó. Anh cứ nghĩ nó chỉ là một truyề̀n thuyế́t...”

Mà chiế́c nhẫn trong truyề̀n thuyế́t này lại bị tôi đánh mấ́t! Tôi thậm chí còn không biế́t nó mấ́t lúc nào. Buổi sáng tôi đeo nó đi mua sắ́m, mua rấ́t nhiề̀u thứ trong khu mua sắ́m, giữa chừng có đi nhà vệ sinh một lầ̀n, rồ̀i đi làm tóc. Nhưng đế́n lúc vào lại trong xe, mới phát hiện chiế́c nhẫn đã biế́n mấ́t. Tôi liề̀n báo cảnh sát, bảo vệ ở khu mua sắ́m cũng giúp tôi tìm kiế́m hơn 3 giờ liề̀n nhưng vẫn không tìm thấ́y. Bọn họ ghi lại thông tin, nói nế́u có tin gì sẽ lập tức báo cho tôi biế́t. Dân bản xứ có thể không biế́t giá trị của ngọc, nhưng đế́ của chiế́c nhẫn bằ̀ng vàng ròng, được chế́ tác rấ́t công phu, vừa nhìn là biế́t ngay đây là một tác phẩm nghệ thuật có giá trị.

Tôi thấ́t thầ̀n, chán nản lái xe về̀, thiế́u chút nữa vượt cả đèn đỏ.

Tôi nằ̀m trên giường, nhắ́m mắ́t cố́ hồ̀i tưởng lại từng li từng tí những việc đã làm trước khi đánh mấ́t chiế́c nhẫn, nhưng vẫn

không thu hoạch được gì, buồn phiền đến đau dạ dày. Lịch Xuyên ngồi ở bàn làm việc bên cạnh giường, đang chăm chú vẽ một bản thiết kế.

“Lịch Xuyên, anh đi làm đi!”

“Như vậy sao được, em không khỏe, anh sẽ ở nhà với em, đã xin phép rồi.”

“Em chỉ muốn ngủ thêm một chút...”

“Ngủ đi, anh sẽ không làm phiền em.”

Tôi nhắm mắt, Lịch Xuyên như nhớ tới chuyện gì, nói: “Đúng rồi, cuối tuần này là đại thọ tám mươi của bà nội, nên mua quà gì đây? Anh đã đặt bánh, Tế Xuyên nói sẽ mời đầu bếp về nhà mở tiệc, em thấy thế nào?”

Tôi hoảng sợ nhìn anh.

“Bà nội nói, chỗ bà còn có một đôi vòng ngọc, được cắt ra từ một khối ngọc với chiếc nhẫn bà đã tặng cho em. Bà nhất định phải đưa...”

Tôi ngẩn người chết lặng nhìn Lịch Xuyên.

Đúng vậy, tôi thật sự muốn chết, giờ phút này tôi muốn chết quách đi cho rồi!

* * *

“Ừ.”

Tôi lén đến tìm Tế Xuyên, sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện, Tế Xuyên chỉ ừ một tiếng.

“Anh, em phải làm sao bây giờ?” Tôi đau khổ nhìn anh.

“Chỉ là mâ´t một chiê´c nhẫn mà thôi, không cầ`n phải lo, nê´u em sợ thì để anh nói với Lịch Xuyên giúp em. Nó sẽ không để ý đâu. Anh cũng sẽ giúp em nói với nội.”

“Anh â´y không để ý, nhưng em lại để ý, nội cũng sẽ để ý. Chiê´c nhẫn đó là vật gia bảo của nhà anh, nê´u đem đi bán cũng không hề rẻ!”

“Mâ´t thì cũng đã mâ´t rồ`i, còn suy nghĩ nó đáng giá bao nhiêu làm gì, không phải càng thêm khó chịu sao?”

“Nhưng nê´u không có chiê´c nhẫn đó, em thật sự không dám đê´n nhà nội! Anh, anh nghĩ cách giúp em với... cũng đừng nói với Lịch Xuyên...”

Tê´ Xuyên cau mày suy nghĩ, ánh mă´t bỗng sáng lên.

“Thật ra chiê´c nhẫn kia không chỉ có một chiê´c, mà là một cặp.”

“Một cặp? Chiê´c còn lại đâu?”

“Ở chỗ anh này.”

“Anh, anh cho em mượn đeo một ngày được không? Em đeo nó đi tham gia tiệc mừng thọ của bà nội, sau đó sẽ lập tức trả lại cho anh! Em bảo đảm, sẽ nâng niu bảo vệ nó như là bảo vệ tính mạng của mình vậy!” Tôi cảm thâ´y giọng mình có phầ`n căng thẳng, hơn nữa lúc nói lời này, tay tôi nă´m chặt lâ´y tay áo của Tê´ Xuyên, bộ dạng như thể nê´u anh không giúp tôi giải quyê´t vâ´n đề` này tôi sẽ không buông tha cho anh.

“À…” Sắc mặt anh có chút xấu hổ, “Anh nói nó ở chỗ anh, nhưng thật ra cũng không phải là đang ở chỗ anh.”

“Hả?”

“Anh tặng nó cho René rồi.”

“Thật à?”

“Chiếc nhẫn đó bà nội dự tính sẽ tặng nó cho cháu dâu của bà, bà đưa cho anh là để anh đi tìm một cô gái… Em cũng biết đấy, nội vẫn không chịu chấp nhận René.”

Việc này tôi biết. Ông bà nội đều không chịu chấp nhận René, vẫn không cho René vào cửa, nỗi đau khổ mà René nếm trải ở nhà Lịch Xuyên cũng có thể sánh ngang với bể rộng trời cao.

“Vậy… em sẽ thử đi hỏi René?”

“Đi đi, em ấy nhất định sẽ cho em mượn.”

“Tốt quá! Cám ơn anh nhiều!”

Tôi hấp tấp muốn chạy ra ngoài, Tế Xuyên liền kéo lại: “Em định đi đâu, em ấy đang ở thư phòng.”

René đang hăng say chơi game Full Swing trong thư phòng, nhìn thấy tôi, liền lấy tai nghe ra. Tôi nói vắn tắt mục đích đến, René lạnh lùng “hừm” một tiếng: “Chiếc nhẫn đây này.”

Anh với tay lục lọi trong cái hộp bút lớn đang để trên bàn, bên trong hộp bút chứa đầy các loại bút, dao rọc giấy, cục tẩy… chiếc nhẫn cũng tùy tiện bị ném vào một góc đầy bụi bẩn.

Tôi trợn mắ t: “René, nội cho anh chiế c nhẫn phỉ thúy giá trị như vậy mà anh dám ném nó vào hộp bút à?”

Anh ném chiế c nhẫn cho tôi: “Đính chính một chút, đầ u tiên, nội không cho anh, chỉ cho Tế Xuyên. Nội không hề muố n đưa cái này cho anh. Bà muố n dùng nó ép Tế Xuyên cưới một cô gái về đây.”

Tôi đang định nói tiế p thì anh đã cắ t lời tôi: “Nế u của em bị mấ t, vậy thì cho em.” Trong giọng nói của René có chút hậm hực.

Tôi vội vàng xua tay: “Em chỉ mượn thôi, đồ vật quý giá thế này em không dám nhận đâu! Sau ngày đại thọ của nội nhấ t định của về chủ cũ!”

Thấ y tôi lo lắ ng, René vỗ vỗ vai tôi: “Tiểu Thu, không cầ n phải lo lắ ng. Nội mắ t hơi kém, bà sẽ không phát hiện thấ y hai chiế c nhẫn này khác nhau.”

Khác nhau? Có khác nhau sao?

Tim tôi đập thình thịch.

“Khoan đã! Hai chiế c nhẫn này không phải là một đôi sao? Vậy chúng phải giố ng nhau chứ!”

“Cũng không khác gì mấ y. Chỉ là... một chiế c là rồ ng, một chiế c là phượng.”

Tôi sắ p khóc tới nơi: “Cái này mà gọi không khác nhau mấ y sao? Rồ ng với phượng khác nhau một trời một vực! Tựa như sự khác nhau giữa anh với em vậy!”

“Vàng lấp lánh như vậy, nhìn đã muốn quáng mắt, ai mà chú ý chứ?”

“Bà nội không phải là họa sĩ tả thực [1] sao?” Tôi khóc không ra nước mắt, như có gì mắc nghẹn trước ngực, thiếu chút muốn ngất xỉu.

Chiếc nhẫn đang nằm trong tay, quả nhiên, bên trên có khắc hình rồng đang giương nanh múa vuốt. Mặc dù nằm bao quanh khối ngọc, nhưng với người đã quen nhìn nó, thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hình dáng có sự sai khác.

Tôi chán nản trả nhẫn lại cho René, cúi đầu đi ra ngoài.

“Này, Tiểu Thu...”

“Tốt nhất là nói thật với Lịch Xuyên... Hi vọng nội sẽ tha thứ cho em...”

Nhưng tôi vẫn không thể nào cầm được nước mắt.

Tôi về đến nhà, buồn bực cả đêm không ngủ được, Lịch Xuyên tưởng tôi chưa hết cảm, tâm tình không tốt, cũng không dám quấy rầy gì tôi. Dù bị trêu chọc, tôi cũng không dám đáp trả nhiều, sợ trong lúc vô tình lại nhắc đến chuyện đó.

Ba ngày cứ vậy trôi qua, thứ sáu, Lịch Xuyên đến công ty, tôi mở máy tính nhưng không có tâm trạng làm việc, trong lòng cứ nghĩ đến chuyện làm thế nào để nói rõ với nội. René đột nhiên đến thăm.

“Đây, chiếc nhẫn mà em muốn.” René đưa cho tôi một hộp gấm, “Anh đã nhờ người tháo con rồng ra và gắn một con phượng

vào. Anh có người bạn là nhà thiế́t kế́ trang sức, chuyên làm mấ́y loại này, anh nhờ làm như trong hình, nên nhìn không khác gì mấ́y."

Tôi kinh ngạc nhìn René: "Nhưng, chiế́c nhẫn của anh sẽ không còn..."

René cười khổ: "Chiế́c nhẫn kia vố́n không thuộc về̀ anh, nội cũng chưa từng nói cho anh, nế́u em thích thì cứ giữ lấ́y."

"Không không không, chỉ mượn thôi! Nội đã lớn tuổi, em sợ bà buồ̀n." Tôi cẩn thận đeo chiế́c nhẫn lên tay, thở phào nhẹ nhõm. Mấ́t rồ̀i mới thấ́y nó thật đẹp mắ́t, phượng vàng bao quanh viên ngọc phỉ thúy trong suố́t, người chế́ tác ắ́t đã phải hao tố́n biế́t bao tâm sức, "Buổi mừng thọ ngày kia... Anh có đế́n không?"

"Anh không nhận được thiệp mời." Anh nói nhỏ "Enjoy. Anh và Tế́ Xuyên không muố́n thấ́y em phải buồ̀n phiề̀n vì chuyện nhỏ này."

Từ nhỏ, bố́ thường dạy tôi không nên nói dố́i. Bởi vì một lời nói dố́i sẽ dẫn đế́n một lời nói dố́i khác, cuố́i cùng tạo thành cục diện khó lòng khố́ng chế́ nổi. Mặc dù mố́i nguy đã tạm thời tránh được, tôi vẫn cố́ sức đề̀ phòng Lịch Xuyên nhìn ra manh mố́i. May mà Lịch Xuyên cũng không mấ́y chú ý đế́n chiế́c nhẫn "giả" này. Chúng tôi cùng nhau bàn về̀ những chi tiế́t trong buổi tiệc mừng thọ của bà nội, cũng đã chuẩn bị tố́t quà tặng, đang trên đường đế́n nhà ông nội, Lịch Xuyên bỗng lơ đãng nói: "Tiểu Thu, em có tin không, ông bà nội cuố́i cùng đã nghĩ thông suố́t rồ̀i. Lần này bọn họ còn mời cả René!"

Tôi thoáng ngây người.

Ở hiên nhà, gặp René diện một bộ âu phục chỉnh tề, vẻ mặt đầy lo lắng, tôi kéo anh qua một bên, tháo nhẫn, nhét vào tay anh: “René, lát nữa gặp nội hãy đeo cái này!”

“Không cần, em cần nó hơn anh!”

“Khó khăn lắm nội mới quyết định mời anh, điều này đã tỏ rõ thái độ của bà, đeo cái này có thể lấy lòng bà.”

“Vậy, còn em thì sao?”

“Nếu nội hỏi đến, em sẽ khai thật.”

“Đừng đừng đừng! Người già rất coi trọng những thứ này, bà sẽ tức giận.”

“Có tức giận đến đâu thì em cũng đã là cháu dâu của bà, gạo đã nấu thành cơm rồi, anh thì lại khác...”

“Anh là đàn ông, đeo thứ này làm gì, cũng không giống!”

Tôi ấn mạnh chiếc nhẫn vào ngón tay của René: “Đeo vào đi, nó vốn là của anh!”

Lúc chúng tôi đang lén lén lút lút, đùn đùn đẩy đẩy, thì Lịch Xuyên nhìn thấy, kinh ngạc đi tới. Ánh mắt của anh đã chú ý tới chiếc nhẫn trong tay René. Tôi còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy René nói:

“Lịch Xuyên, tớ mượn nhẫn của Tiểu Thu... nhẫn của tớ mất rồi... Cậu không để ý chứ?”

Lịch Xuyên mỉm cười lắc đầu: “Không đâu. Đeo vào đi, bà nội sẽ rất vui.”

René đeo vào, lướt nhìn tôi, hít sâu một hơi, tôi giả vờ bình tĩnh: “Đúng vậy... Nế́u là anh đeo, nhấ́t định sẽ có hiệu quả!”

Lịch Xuyên ôm eo tôi, chỉ chỉ chiế́c nhẫn: “Đáng tiế́c là phượng hoàng, hi vọng nội sẽ không phát hiện ra.”

“Không đâu, người già thường hoa mắ́t...”

Chân tôi đang run, cả cơ thể cũng run lên. Lịch Xuyên lo lắ́ng nhìn tôi: “Tiểu Thu, em còn chưa hế́t cảm à?”

Tôi tuyệt vọng lắ́c đầ̀u.

Người già lầ̀n này không hoa mắ́t.

Trên bàn ăn, bà nội sắ́p xế́p để cho tôi cùng René một trái một phải, ngồ̀i bên cạnh bà. Dưới ánh sáng chiế́u rọi của chùm đèn trên trầ̀n nhà, chiế́c nhẫn của René trở nên lấ́p lánh hấ́p dẫn mọi ánh mắ́t.

“René, không nên đeo nhẫn của Tiểu Thu, đây là nhẫn bà cho Tiểu Thu.”

René cười xấ́u hổ, đang muố́n trả lời, bà nội lại nói tiế́p: “Con nhìn đôi vòng tay bà đã cho Tiểu Thu xem, là cùng một khố́i ngọc cắ́t ra, con bé đeo lên, vừa đúng một bộ, nhìn thật đẹp.”

“Bà nội, xin hãy nghe con giải thích.” Tôi cuố́i cùng cũng lấ́y được dũng khí để nhận lỗi, “Chiế́c nhẫn này đúng là của René.”

“Không đúng, đây là của con mà, phía trên có nạm phượng hoàng. Đây là một cặp nhẫn rồ̀ng phượng, cái của Tế́ Xuyên bên trên có nạm rồ̀ng.” Bà nội nói.

René vội vàng nói: “Chiếc nhẫn của con bị mất, nên con đành phải mượn nhẫn của Tiểu Thu.”

“Không không không, là của con bị mất, René tốt bụng cho con mượn...”

“Không, là của con bị mất!” René nói.

“Của con bị mất!” Tôi lớn tiếng, “Là con...”

“Mọi người không nên cãi nhau” Lịch Xuyên bỗng nhiên chen lời: “Là con không cẩn thận đánh mất nhẫn của Tiểu Thu.”

Tất cả mọi người đều nhìn Lịch Xuyên, bao gồm cả bà nội.

Lịch Xuyên chớp chớp mắt: “Là thế này, con vào một nhà hàng ăn cơm, ăn nửa chừng thì bị chóng mặt ngất đi một chút, tỉnh lại phát hiện bị mất chiếc nhẫn, còn mất cả đồng hồ, ví tiền...”

Sắc mặt nội nhanh chóng thay đổi: “Chóng mặt sao? Lịch Xuyên, con có sao không? Bị lúc nào vậy? Có đến bệnh viện chưa? Có nặng lắm không?”

Sau đó bà nội dùng cả hai tay sờ tới sờ lui trên mặt Lịch Xuyên, giống như trên đầu anh có một lỗ thủng...

“Không cần lo lắng, chỉ là tác dụng phụ của thuốc thôi.” Lịch Xuyên xót xa nói, “Nhưng vừa nghĩ tới chuyện làm mất chiếc nhẫn yêu quý của nội, con liền thấy khó chịu.”

Diễn quá đạt, cách cái bàn, tôi không tự chủ nhéo nhéo cánh tay của Lịch Xuyên.

Lịch Xuyên như cười mà không cười liếc tôi một cái.

“Chẳng trách mấy ngày nay Lịch Xuyên cứ hay buồn rầu...” Tôi bồi thêm một câu.

“Đứa cháu đáng thương, chiếc nhẫn có đáng là bao, làm sao quý giá bằng cháu của bà chứ!” Giọng bà trở nên gấp gáp “May mà chúng chỉ trộm đồ chứ không hại người! Có khi nào là chứng phiền muộn không? Hở?” Bà nội ân cần nhìn Lịch Xuyên, lại lấy điện thoại ra, “Bà có quen một bác sĩ tâm lý, để bà gọi điện, con thử đến gặp ông ấy...”

“Không cần đâu bà!”

“Lịch Xuyên, con đừng nghĩ đến chiếc nhẫn đó nữa, bà vẫn còn chiếc nhẫn khác, con chờ chút, chổ bà còn có một cặp nhẫn ngọc bích...”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhìn bà nội tựa cơn gió thoắt đi thoắt đến.

Bà lấy cặp nhẫn trong hộp gấm ra, đưa cho tôi và René mỗi người một chiếc: “Được rồi, đeo chiếc này vào đi, đừng lo lắng về chiếc nhẫn kia nữa nhé? Trong cuộc đời này rồi sẽ có nhiều thứ bị mất đi, nhưng sự quan tâm và yêu thương của người thân là còn mãi!”

Tôi cười, nhìn Lịch Xuyên và René, và cả Tế Xuyên đang ngồi ung dung thản nhiên cách đó không xa nữa.

(HẾT)

[1] *Lối vẽ tả thực, Trung Quốc gọi là Công bút hay Tề tất họa, là lối vẽ công phu tỉ mỉ, tả chi tiết sát với cảnh thực.*